

New York Times Best Seller

ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

βιβλίο πέμπτο

Πόλη των
Χαμένων Ψυχών

CASSANDRA CLARE

ΘΑΝΑΣΙΜΑ ΕΡΓΑΛΕΙΑ

Βιβλίο Πέμπτο

Πόρτς των
Χοσρέυσων Ψοχότς

CASSANDRA CLARE

Τίτλος πρωτοτύπου
MORTAL INSTRUMENTS - CITY OF LOST SOULS
Συγγραφέας
CASSANDRA CLARE

Copyright © 2012 by Cassandra Clare, LLC
All rights reserved including the right of reproduction
in whole or in part in any form.
This edition published by arrangement with the author.

Copyright © 2012 για την Ελληνική γλώσσα σε όλο τον Κόσμο
ΠΛΑΤΥΠΟΥΣ ΕΚΔΟΤΙΚΗ
Τηλ. 210 6002605, Fax 211 2686816
info@platypus.gr
www.platypus.gr

Μετάφραση: Φωτεινή Μοσχή
Επιμέλεια: Έλενα Γεωργιάδου

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική ή η απόδοση κατά παράφραση ή διασκευή του περιεχομένου του βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη. Νόμος 2121/1993 και κανόνες του Διεθνούς Δικαίου που ισχύουν στην Ελλάδα.

ISBN 978-960-6665-90-5

Στους Νάο,
Τιμ, Ντέβιντ
και Μπεν

*Δεν επιλέγει κανείς το κακό επειδή είναι κακό.
Απλώς το περνάει για ευτυχία, για το καλό που αναζητάει.*
—Μαίρη Γούλστονκραφτ

προλόγος

Ο Σάιμον στεκόταν και κοιτούσε μουδιασμένος την εξώπορτα του σπιτιού του.

Δεν είχε φύγει ποτέ απ' αυτό το σπίτι. Εδώ τον είχαν φέρει οι γονείς του μετά τη γέννησή του στο μαιευτήριο. Είχε μεγαλώσει ανάμεσα στους τοίχους του, σε αυτήν εδώ τη σειρά σπιτιών στο Μπρούκλιν. Έπαιζε στο δρόμο κάτω απ' τις πυκνές φυλλωσιές των δέντρων το καλοκαίρι και έφτιαχνε αυτοσχέδια έλκηθρα από καπάκια κάδων το χειμώνα. Σε κείνο το σπίτι είχαν τηρήσει το εβραϊκό έθιμο πένθους σίβα όταν είχε πεθάνει ο πατέρας του. Εκεί είχε φιλήσει για πρώτη φορά την Κλέρι.

Δεν είχε φανταστεί ποτέ ότι θα ερχόταν μια μέρα που η πόρτα εκείνου του σπιτιού θα ήταν κλειστή γι' αυτόν. Την τελευταία φορά που είχε δει τη μητέρα του, τον είχε αποκαλέσει τέρας και τον είχε ικετεύσει να φύγει. Ο Σάιμον την είχε κάνει να ξεχάσει ότι ήταν βρικόλακας, χρησιμοποιώντας μία λάμψη αλλά δεν ήξερε για πόσο θα κρατούσε. Καθώς στεκόταν στον παγερό αέρα του φθινο-

πώρου, ήξερε ότι δεν είχε κρατήσει αρκετά.

Η πόρτα ήταν γεμάτη σύμβολα – άστρα του Δαβίδ βαμμένα με μπογιά και χαραγμένο το σύμβολο Χάι, το σύμβολο της ζωής. Στο πόμολο και το ρόπτρο κρέμονταν φυλαχτά τεφιλίν¹. Μια χάμσα, το χέρι του Θεού σκέπαζε το ματάκι.

Έβαλε το χέρι του μηχανικά στη μεταλλική μεζούζα² που βρισκόταν στερεωμένη στη δεξιά πλευρά της πόρτας. Είδε καπνό να αχνίζει στο σημείο όπου το χέρι του άγγιξε το ιερό αντικείμενο αλλά ο ίδιος δεν ένιωσε τίποτα. Ούτε πόνο. Μόνο ένα φρικτό άδειο σκοτάδι να φουσκώνει αργά και να γίνεται παγερή οργή.

Κλότσησε την πόρτα και την άκουσε να αντηχεί μέσα στο σπίτι. «Μαμά!» φώναξε. «Μαμά, εγώ είμαι!»

Δεν πήρε απάντηση – μόνο τον ήχο από τα μάνταλα που ασφάλισαν την πόρτα. Η ευαίσθητη ακοή του αναγνώρισε τα βήματα της μητέρας του, την αναπνοή της αλλά δεν του μίλησε. Μπορούσε να μυρίσει τον οξύ φόβο και τον πανικό ακόμα και πίσω από την ξύλινη πόρτα. «Μαμά!» η φωνή του ράγισε. «Είναι γελοίο, μαμά! Άσε με να μπω! Εγώ είμαι, ο Σάιμον!»

Η πόρτα τραντάχτηκε σαν να την είχε χτυπήσει. «Φύγε από δω!» Η φωνή της ήταν τραχιά, ξένη, γεμάτη τρόμο. «Δολοφόνε!»

«Δεν σκοτώνω ανθρώπους». Ο Σάιμον ακούμπησε το κεφάλι του στην πόρτα. Ήξερε ότι αν ήθελε θα μπορούσε μάλλον να την γκρεμίσει αλλά τι νόημα είχε; «Πίνω αίμα ζώνων. Σ' το είπα».

¹ Τα Τεφιλίν (φυλαχτά) είναι δερμάτινα κοντάκια που περιέχουν κομμάτια περγαμηνής όπου πάνω τους έχουν εγγραφεί αποσπάσματα από τη Βίβλο (Σ.τ.Μ.).

² Η μεζούζα είναι ένα κομμάτι πάπυρου πάνω στο οποίο είναι γραμμένα τα δύο πρώτα εδάφια του κειμένου "Άκουσε Ισραήλ" (Σ.τ.Μ.).

«Σκότωσες το γιο μου», είπε εκείνη. «Τον σκότωσες και έβαλες στη θέση του ένα τέρας».

«Εγώ είμαι ο γιος σου...»

«Έχεις το πρόσωπό του και μιλάς με τη φωνή του αλλά δεν είσαι αυτός! Δεν είσαι ο Σάιμον!» Η φωνή της έγινε σχεδόν ουρλιαχτό. «Φύγε απ' το σπίτι μου πριν σε σκοτώσω, τέρας!»

«Μπέκι», είπε ο Σάιμον. Το πρόσωπό του ήταν υγρό· το άγγιξε με τα χέρια του και είδε ότι έγιναν κόκκινα: τα δάκρυά του ήταν ματωμένα. «Τι είπες στην Μπέκι;»

«Μείνε μακριά απ' την αδερφή σου». Ο Σάιμον άκουσε απ' το σπίτι έναν κρότο σαν να είχε αναποδογυρίσει κάτι.

«Μαμά», ξαναείπε αλλά αυτή τη φορά η φωνή του δεν έβγαινε. Ήταν σαν τραχύς ψίθυρος. «Μαμά, πρέπει να μου πεις – είναι μέσα η Μπέκι; Μαμά, άνοιξε την πόρτα. Σε παρακαλώ...»

«Μείνε μακριά απ' την Μπέκι!» Απομακρυνόταν απ' την πόρτα – ο Σάιμον το άκουσε. Μετά άκουσε το χαρακτηριστικό τριξιμο της πόρτας της κουζίνας που άνοιγε, τον ήχο του πλαστικού δάπεδου καθώς πατούσε πάνω του. Ο ήχος ενός συρταριού που άνοιγε. Ξαφνικά, ο Σάιμον φαντάστηκε τη μητέρα του να αρπάζει ένα μαχαίρι.

Πριν σε σκοτώσω, τέρας!

Η σκέψη τον έκανε να τεντώσει το σώμα του. Αν τον χτυπούσε, θα ενεργοποιούσε το Σημάδι. Θα την κατέστρεφε, όπως είχε καταστρέψει τη Λίλιθ.

Χαμήλωσε το χέρι του και έκανε αργά μεταβολή, παραπάτησε στα σκαλιά και κατέβηκε στο πεζοδρόμιο. Ακούμπησε στον κορμό ενός από τα μεγάλα δέντρα που σκίαζαν το τετράγωνο. Έμεινε εκεί, κοιτώντας μουνδιασμένος την εξώπορτα του σπιτιού του, σημαδεμένη και παρα-

μορφωμένη με τα σύμβολα του μίσους της μητέρας του γι' αυτόν.

‘Όχι, θύμισε στον εαυτό του. Δεν τον μισούσε. Νόμιζε ότι είχε πεθάνει. Αυτό που μισούσε ήταν κάτι που δεν υπήρχε. Δεν είμαι αυτό που λέει ότι είμαι.

Δεν ήξερε πόση ώρα θα στεκόταν εκεί, να κοιτάει την πόρτα, αν δεν είχε αρχίσει να χτυπάει το κινητό του κάνοντας την τσέπη του μπουφάν του να δονείται.

Έκανε μηχανικά να το σηκώσει και πρόσεξε ότι το σχέδιο του μπροστινού μέρους της μεζούζα –ενωμένα αστέρια του Δαβίδ– είχε εντυπωθεί στο δέρμα του χεριού του. Άλλαξε χέρι και έβαλε το τηλέφωνο στο αυτί του. «Ναι;»

«Σάιμον;» Ήταν η Κλέρι. Ακουγόταν λαχανιασμένη. «Πού είσαι;»

«Σπίτι», είπε και δίστασε. «Στης μητέρας μου δηλαδή», διευκρίνισε. Η φωνή του ακουγόταν κούφια και απόμακρη στα αυτιά του. «Γιατί δεν είσαι στο Ινστιτούτο; Όλα καλά;»

«Αυτό είναι το θέμα», είπε. «Όταν έφυγες, η Μαρίζ κατέβηκε απ' την ταράτσα όπου υποτίθεται ότι θα περίμενε ο Τζέις. Δεν ήταν κανείς εκεί».

Ο Σάιμον κινήθηκε. Χωρίς καν να το καταλάβει, σαν μια μηχανική κούκλα, άρχισε να περπατάει στο δρόμο, προς το σταθμό του μετρό. «Τι εννοείς, δεν ήταν κανείς εκεί;»

«Ο Τζέις είχε εξαφανιστεί», είπε η Κλέρι και ο Σάιμον άκουγε τον πόνο στη φωνή της. «Το ίδιο και ο Σεμπάστιαν».

Ο Σάιμον σταμάτησε κάτω απ' τη σκιά ενός δέντρου με γυμνά κλαδιά. «Μα ο Σεμπάστιαν ήταν νεκρός. Είναι νεκρός, Κλέρι...»

«Τότε πες μου γιατί δεν είναι εκεί το σώμα του, γιατί σίγουρα δεν είναι» είπε, και η φωνή της ράγισε. «Δεν υπάρχει τίποτα εκεί πάνω παρά ένα ποτάμι αίμα και σπασμένα γυαλιά. Εξαφανίστηκαν και οι δύο Σάιμον. Ο Τζέις, εξαφανίστηκε...»

Μέρος Πρώτο

Δεν υπάρχει Κακός Άγγελος

*Η αγάπη είναι ένας υλοτακτικός. Η αγάπη είναι κακία.
Δεν υλάρχει άγγελος κακός παρά μόνο η αγάπη.*

—Γ. Σαίξπηρ, *Αγάλης Αγώνας Άγονος*

ΔΥΟ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΑΡΓΟΤΕΡΑ

1

το τελευταίο συμβούλιο

«Πόση ώρα ακόμα θα κάνει να βγει η ετυμηγορία;» ρώτησε η Κλέρι. Δεν είχε ιδέα πόση ώρα περίμεναν αλλά έμοιαζε σαν να ήταν δέκα ώρες. Δεν υπήρχαν ρολόγια στο μαύρο και φούξια δωμάτιο-μπουντουάρ της Ίζαμπελ, μόνο σωροί από ρούχα, στοίβες από βιβλία, ντάνες με όπλα, ένα τραπεζάκι μακιγιάζ που ξεχείλιζε από γυαλιστερά προϊόντα, χρησιμοποιημένες βούρτσες και ανοιχτά συρτάρια απ' όπου κρέμονταν δαντελένια εσώρουχα, διάφανα καλσόν και φουλάρια με φτερά. Είχε μια χαρακτηριστική αισθητική καμαρινιού απ' το Κλουβί με τις Τρελές αλλά τις τελευταίες δυο εβδομάδες η Κλέρι είχε περάσει αρκετή ώρα μέσα σ' αυτό το απαστράπτον χάος που είχε αρχίσει να το βρίσκει καθησυχαστικό.

Η Ίζαμπελ, που στεκόταν πλάι στο παράθυρο με τον Τσερτς στην αγκαλιά της, χάιδευε αφηρημένα το κεφάλι της γάτας. Ο Τσερτς την κοιτούσε με κίτρινα μάτια γεμάτα χολή. Έξω απ' το παράθυρο μαινόταν μια καταιγίδα του Νοεμβρίου και η βροχή έσκαγε στα παράθυρα σαν διάφα-

νη μπογιά. «Δεν νομίζω να αργήσουν», είπε σιγανά. Δεν ήταν θαυμάσια και έδειχνε μικρότερη, ενώ τα μαύρα της μάτια έμοιαζαν μεγαλύτερα. «Μπορεί και πέντε λεπτά».

Η Κλέρι, που καθόταν στο κρεβάτι της Ίζι, ανάμεσα σε μια στοίβα περιοδικά και μια ντάνα από σπαδιά σεράφ που έκαναν θόρυβο όποτε τα κουνούσε, ξεροκατάπτε προσπαθώντας να διώξει την πικρή γεύση στο λαιμό της. *Θα επιστρέψω αμέσως. Πέντε λεπτά.*

Αυτό ήταν το τελευταίο πράγμα που είχε πει στο αγόρι που αγαπούσε περισσότερο από οτιδήποτε άλλο στον κόσμο. Τώρα σκεφτόταν ότι μπορεί και να ήταν οι τελευταίες λέξεις που θα του έλεγε ποτέ.

Η Κλέρι θυμόταν τη στιγμή ολοκάθαρα. Ο κήπος στην ταράτσα. Η κρυσταλλική νύχτα του Οκτωβρίου, τα αστέρια που έλαμπαν με ένα καυτό παγωμένο λευκό στον ασυννέφιαστο μαύρο ουρανό. Το πλακόστρωτο λερωμένο με μαύρους ρούνους, πιτσιλισμένο με αίμα και μαύρο ιχώρ. Το στόμα του Τζέις πάνω στο δικό της, το μοναδικό ζεστό πράγμα σ' έναν κόσμο που ριγούσε. Είχε σφίξει το δαχτυλίδι των Μόργκενστερν στο λαιμό της. *Η αγάπη που κινεί τον ήλιο και τα άλλα αστέρια.* Είχε γυρίσει να τον κοιτάξει καθώς το ασανσέρ την πήρε προς τα κάτω, τη ρούφηξε πίσω στις σκιές του κτιρίου. Είχε συναντήσει τους υπόλοιπους στο λόμπι, είχε αγκαλιάσει τη μητέρα της, τον Λουκ, τον Σάιμον, αλλά ένα κομμάτι της, όπως πάντα, είχε μείνει με τον Τζέις, πάνω από τις στέγες της πόλης· σε κείνη την ταράτσα, οι δυο τους ολομόναχοι στην παγερή και υπέρλαμπρη ηλεκτρική νύχτα.

Η Μαρίζ και ο Καδίο ήταν εκείνοι που είχαν μπει στο ασανσέρ για να συναντήσουν τον Τζέις στην ταράτσα και να δουν τα απομεινάρια της τελετής της Λίλιθ. Είχαν

περάσει άλλα δέκα λεπτά πριν επιστρέψει η Μαρίζ, μόνη της. Όταν άνοιξε η πόρτα του ασανσέρ και η Κλέρι είδε το πρόσωπό της –λευκό, σφιγμένο και έντρομο– το είχε καταλάβει αμέσως.

Ό,τι έγινε μετά ήταν σαν ένα όνειρο. Το πλήθος των Κυνηγών στο λόμπι είχε συνωστιστεί γύρω απ' τη Μαρίζ. Ο Άλεξ είχε απομακρυνθεί απ' τον Μάγκνους και η Ίζαμπελ είχε πεταχτεί όρδια. Λευκές εκρήξεις φωτός είχαν αστράψει μες στο σκοτάδι σαν τις απαλές λάμπες μιας φωτογραφικής σε μια σκηνή εγκλήματος καθώς το ένα μετά το άλλο σπαθιά σεράφ φώτισαν τις σκιές. Η Κλέρι έσπρωξε τον κόσμο για να περάσει και άκουσε την ιστορία σε θρυμματισμένα αποσπάσματα: ο κήπος της ταράτσας ήταν άδειος. Ο Τζέις είχε εξαφανιστεί. Το γυάλινο φέρετρο που κρατούσε αιχμάλωτο τον Σεμπάστιαν είχε γίνει θρύψαλα. Παντού υπήρχαν σπασμένα γυαλιά. Αίμα, φρέσκο ακόμα, έσταζε πάνω στο βάθρο όπου βρισκόταν το φέρετρο.

Οι Κυνηγοί έκαναν βιαστικά σχέδια, να απλωθούν σε μια ακτίνα και να ψάξουν την περιοχή γύρω απ' το κτίριο. Ο Μάγκνους ήταν μαζί τους, με τα χέρια του να πετάνε γαλάζιες σπίδες και ρωτούσε την Κλέρι αν είχε κάτι που να ανήκε στον Τζέις για να τον εντοπίσουν. Του έδωσε μουδιασμένη το δαχτυλίδι των Μόργκενστερν και αποσύρθηκε στη γωνία για να πάρει τηλέφωνο τον Σάιμον. Είχε μόλις κλείσει το τηλέφωνο όταν άκουσε τη φωνή ενός Κυνηγού να ξεχωρίζει απ' τις υπόλοιπες. «Να τον εντοπίσεις; Αν είναι ζωντανός, εννοείς. Με τόσο αίμα εκεί πάνω δεν είναι και πολύ πιθανό...»

Κατά κάποιον τρόπο αυτό ήταν το κερσάκι. Η παρατεταμένη υποθερμία, η εξάντληση και το σοκ κέρδισαν

τη μάχη και ένωσε τα γόνατά της να λυγίζουν. Η μητέρα της την έπιασε πριν πέσει στο πάτωμα. Μετά από αυτό έγιναν όλα ένα θολό σκοτάδι. Ξύπνησε το επόμενο πρωί στο κρεβάτι της στο σπίτι του Λουκ και τινάχτηκε πάνω με την καρδιά να βροντοκοπάει σαν κομπρεσέρ, βέβαιη ότι ήταν απλώς ένας εφιάλτης.

Καθώς σηκώθηκε με κόπο απ' το κρεβάτι, οι ξεθωριασμένες μελανιές στα μπράτσα και τα πόδια της είχαν διαφορετική άποψη όπως και το δαχτυλίδι της που έλειπε. Έβαλε βιαστικά τζιν και ένα φούτερ με κουκούλα και βγήκε παραπατώντας στο σαλόνι. Εκεί βρήκε την Τζόσλιν, τον Λουκ και τον Σάιμον να κάθονται με σοβαρές εκφράσεις. Δεν χρειάστηκε καν να ρωτήσει αλλά ρώτησε: «Τον βρήκαν; Γύρισε;»

Η Τζόσλιν σηκώθηκε όρθια. «Αγάπη μου, ακόμα αγνοείται...»

«Δεν πέθανε όμως ε; Δεν βρήκαν πτώμα;» Κατέρρευσε στον καναπέ δίπλα στον Σάιμον. «Όχι, δεν έχει πεθάνει. Θα το καταλάβαινα».

Θυμόταν ότι ο Σάιμον την κρατούσε απ' το χέρι καθώς ο Λουκ της έλεγε όλα όσα ήξεραν: ότι ο Τζέις εξακολούθουσε να αγνοείται, το ίδιο και ο Σεμπάστιαν. Τα άσχημα νέα ήταν ότι το αίμα στο βάθρο ήταν του Τζέις. Τα καλά νέα ήταν ότι τελικά δεν ήταν και τόσο πολύ όσο νόμιζαν: είχε ανακατευτεί με το νερό απ' το φέρετρο και έδινε την εντύπωση ότι ήταν πολύ περισσότερο απ' ό,τι ήταν στην πραγματικότητα. Πίστευαν ότι ήταν δυνατόν να έχει επιβιώσει από ό,τι είχε συμβεί.

«Τι ήταν αυτό που συνέβη όμως;» είχε ζητήσει να μάθει η Κλέρι.

Ο Λουκ κούνησε το κεφάλι του και τα γαλάζια του

μάτια ήταν σοβαρά. «Κανένας δεν ξέρει, Κλέρι».

Ένωθε λες και οι φλέβες της είχαν μέσα παγωμένο νερό και όχι αίμα. «Θέλω να βοηθήσω. Θέλω να κάνω κάτι. Δεν θέλω να κάθομαι εδώ να περιμένω ενώ ο Τζέις αγνοείται».

«Δεν χρειάζεται να ανησυχείς γι' αυτό», είπε αυστηρά η Τζόσλιν. «Το Κονκλάβιο θέλει να σε δει».

Στις κλειδώσεις και τους τένοντες της Κλέρι ράγισε αόρατος πάγος καθώς σηκώθηκε όρθια. «Καλά. Δεν με νοιάζει. Θα τους πω ό,τι θέλουν αν είναι να τους βοηθήσει να βρουν τον Τζέις».

«Θα τους πεις ό,τι θέλουν γιατί θα έχουν το Θανάσιμο Ξίφος». Στη φωνή της Τζόσλιν υπήρχε απελπισία. «Αχ, μωρό μου. Λυπάμαι τόσο πολύ».

Και έτσι, μετά από δυο εβδομάδες επαναλαμβανόμενων καταθέσεων, μετά από δεκάδες μάρτυρες που είχαν κληθεί, μετά από δεκάδες φορές που είχε κρατήσει το Θανάσιμο Ξίφος, η Κλέρι καθόταν στο δωμάτιο της Ίζαμπελ και περίμενε να ορίσει τη μοίρα της το Κονκλάβιο. Δεν μπορούσε να μη θυμάται πώς ένωθε όταν κρατούσε το Θανάσιμο Ξίφος. Ήταν σαν να χώνονταν στο δέρμα μικροσκοπικά αγκίστρια, που τραβούσαν από μέσα της την αλήθεια. Είχε γονατίσει καθώς το κρατούσε, στον κύκλο των Ομιλούντων Αστεριών και είχε ακούσει τη φωνή της να λείι στο Κονκλάβιο τα πάντα: πώς ο Βάλενταιν είχε επικαλεστεί τον Άγγελο Ραζιήλ και πώς η Κλέρι είχε πάρει τη δύναμη του ελέγχου του Αγγέλου σβήνοντας το όνομά του στην άμμο και γράφοντας το δικό της από πάνω. Τους είχε πει πώς ο Άγγελος της πρόσφερε μια ευχή και η Κλέρι είχε ζητήσει να επιστρέψει ο Τζέις απ' τους νεκρούς. Τους είπε πώς η Λίλιθ είχε καταλάβει τον

Τζέις και σκόπευε να χρησιμοποιήσει το αίμα του Σάιμον για να αναστήσει τον Σεμπάστιαν, τον αδερφό της Κλέρι, τον οποίο η Λίλιθ θεωρούσε γιο της. Πώς το Σημάδι του Κάιν του Σάιμον είχε σκοτώσει τη Λίλιθ, και ότι νόμιζαν πως είχε σκοτώσει και τον Σεμπάστιαν, και ότι δεν αποτελούσε πια κίνδυνο.

Η Κλέρι αναστέναξε και άνοιξε το κινητό της για να δει την ώρα. «Είναι εκεί μέσα εδώ και μία ώρα», είπε. «Είναι φυσιολογικό; Είναι κακό σημάδι;»

Η Ίζαμπελ άφησε τον Τσερτς, που έβγαλε ένα ουρλιαχτό διαμαρτυρίας. Πήγε στο κρεβάτι και κάθισε κοντά στην Κλέρι. Η Ίζαμπελ φαινόταν ακόμα πιο αδύνατη από ό,τι συνήθως –όπως και η Κλέρι, είχε χάσει κιλά τις τελευταίες δύο εβδομάδες– αλλά ήταν κομψή όπως πάντα, με μαύρο σίγκαρετ παντελόνι και ένα στενό βελούδινο γκριζο μπλουζάκι. Γύρω απ' τα μάτια της είχε μουτζουρωμένη μάσκαρα, κάτι που κανονικά θα έπρεπε να την κάνει να μοιάζει με ραχούν, αλλά αντίθετα, την έκανε να φαίνεται σαν ηθοποιός του γαλλικού κινηματογράφου. Άπλωσε τα χέρια της και τα κεχριμπαρένια βραχιόλια με τους ρούνους κουδούνισαν μελωδικά. «Όχι, δεν είναι κακό σημάδι», είπε. «Απλώς σημαίνει ότι έχουν πολλά να πουν». Στριφογύρισε το δαχτυλίδι των Λάιτγουντ στο δάχτυλό της. «Όλα θα πάνε καλά. Δεν παραβιάσες το Νόμο. Αυτό είναι το πιο σημαντικό».

Η Κλέρι αναστέναξε. Ακόμα και η ζεστασιά του ώμου της Ίζαμπελ δίπλα της δεν μπορούσε να λιώσει τον πάγο στις φλέβες της. Ήξερε ότι στη θεωρία δεν είχε παραβιάσει κανένα Νόμο, αλλά ήξερε επίσης ότι το Κονκλάβιο ήταν εξοργισμένο μαζί της. Ήταν παράνομο για Κυνηγό να αναστήσει τους νεκρούς αλλά όχι για τον Άγγελο.

Ωστόσο, ήταν τόσο εξωφρενικό αυτό που είχε κάνει, που είχε ζητήσει τη ζωή του Τζέις πίσω, ώστε είχαν συμφωνήσει με τον Τζέις να μην το πουν σε κανέναν.

Και τώρα είχε μαθευτεί και είχε ταρακουνήσει συθέμελα το Κονκλάβιο. Η Κλέρι ήξερε ότι ήθελαν να την τιμωρήσουν μόνο και μόνο επειδή η επιλογή της είχε τόσο καταστροφικές συνέπειες. Κατά κάποιον τρόπο ήλπιζε να την τιμωρούσαν. Να της έσπαγαν τα κόκαλα, να της ξερίζωναν τα νύχια, να άφηναν τους Σιωπηλούς Αδελφούς να σκάψουν το μυαλό της με τις κοφτερές τους σκέψεις. Κάτι σαν συμφωνία με το διάβολο: το δικό της πόνο με αντάλλαγμα την ασφαλή επιστροφή του Τζέις. Θα βοηθούσε τις τύψεις της για το ότι τον είχε αφήσει πίσω στην ταράτσα, παρόλο που η Ίζαμπελ και οι άλλοι της είχαν πει εκατοντάδες φορές ότι ήταν γελοίο – ότι όλοι θεωρούσαν ότι ήταν απόλυτα ασφαλής εκεί πάνω, και ότι αν είχε μείνει και η Κλέρι τώρα θα είχε εξαφανιστεί κι εκείνη.

«Σταμάτα», είπε η Ίζαμπελ. Για μια στιγμή η Κλέρι δεν ήταν σίγουρη αν το έλεγε σε κείνη ή στον Τσερτς. Ο Τσερτς έκανε αυτό που έκανε πολύ συχνά όταν έπεφτε: ξάπλωνε ανάσκελα με τα πόδια στον αέρα προσπαθώντας να δημιουργήσει τύψεις στους ιδιοκτήτες του. Αλλά μετά η Ίζαμπελ τίναξε τα μαύρα της μαλλιά και την αγριοκοίταξε, και η Κλέρι κατάλαβε ότι μάλωνε εκείνη και όχι το γάτο.

«Τι πράγμα;»

«Σταμάτα να σκέφτεσαι όλα τα φρικτά πράγματα που θα πάθεις ή που εύχεσαι να πάθεις μόνο και μόνο επειδή εσύ είσαι ζωντανή και ο Τζέις... αγνοείται». Η φωνή της Ίζαμπελ ανέβηκε έναν τόνο σαν βελόνα σε πικάπ. Δεν μιλούσε ποτέ για τον Τζέις σαν να είχε πεθάνει ή εξαφανιστεί – με τον Άλεξ αρνούσαν να σκεφτούν ακόμα

και την πιθανότητα για κάτι τέτοιο. Και η Ίζαμπελ δεν είχε μαλώσει ποτέ την Κλέρι που είχε κρατήσει ένα τέτοιο μυστικό. Από την αρχή αυτής της ιστορίας, ουσιαστικά, η Ίζαμπελ ήταν η πιο αφοσιωμένη της συμπαραστάτης. Τη συναντούσε κάθε μέρα στην πόρτα της Αίδουσας του Συμβουλίου, την κρατούσε σφιχτά απ' το μπράτσο καθώς τη βοηθούσε να διασχίσει αποφασιστικά ομάδες Κυνηγών που την αγριοκοιτούσαν και ψιθύριζαν μεταξύ τους. Την περίμενε κατά τις ατέλειωτες ανακρίσεις του Κονκλαβίου και έριχνε δολοφονικά βλέμματα σε όποιον τολμούσε να κοιτάξει στραβά την Κλέρι. Η Κλέρι είχε εκπλαγεί. Με την Ίζαμπελ δεν είχαν ποτέ πολύ στενές σχέσεις, καθώς ήταν και οι δύο από τα κορίτσια που νιώθουν πιο άνετα με αγόρια παρά με άλλες γυναίκες. Η Ίζαμπελ όμως δεν έφευγε στιγμή απ' το πλευρό της. Η Κλέρι είχε ξαφνιαστεί αλλά την ευγνωμονούσε.

«Δεν μπορώ», είπε η Κλέρι. «Αν με άφηναν να ψάξω, αν με άφηναν να κάνω οτιδήποτε, νομίζω ότι δεν θα ήμουν τόσο χάλια».

«Δεν ξέρω». Η Ίζαμπελ ακούστηκε κουρασμένη. Τις τελευταίες δύο εβδομάδες, εκείνη και ο Άλεξ ήταν εξαντλημένοι και χλωμοί από περιπολίες και έρευνες που κρατούσαν ακόμα και δεκαέξι ώρες. Όταν η Κλέρι έμαθε ότι της είχαν απαγορεύσει να κάνει περιπολίες ή να αναζητήσει τον Τζέις με οποιονδήποτε τρόπο, μέχρι το Συμβούλιο να αποφασίσει τι θα έκανε για το γεγονός ότι τον είχε φέρει πίσω απ' τους νεκρούς, είχε κλοτσήσει τόσο δυνατά την πόρτα του δωματίου της που της είχε ανοίξει τρύπα. «Μερικές φορές νιώθω ότι είναι τόσο ανούσιο», πρόσθεσε η Ίζαμπελ.

Στα κόκαλα της Κλέρι κύλησε πάγος. «Θες να πεις ότι

πιστεύεις ότι είναι νεκρός;»

«Όχι, όχι. Εννοώ ότι πιστεύω ότι δεν υπάρχει περίπτωση να βρίσκονται ακόμα στη Νέα Υόρκη».

«Ναι, αλλά κάνουν περιπολίες και σε άλλες πόλεις, σωστά;» Η Κλέρι έβαλε το χέρι της στο λαιμό της ξεχνώντας ότι το δαχτυλίδι των Μόργκενστερν δεν κρεμόταν πια εκεί. Ο Μάγκνους συνέχιζε να προσπαθεί να εντοπίσει τον Τζέις αν και κανένα ξόρχι δεν είχε πιάσει ακόμα.

«Φυσικά». Η Ίζαμπελ άπλωσε το χέρι της με περιέργεια και άγγιξε το λεπτεπίλεπτο ασημένιο καμπανάκι που κρεμόταν γύρω απ' το λαιμό της Κλέρι αντί για το δαχτυλίδι. «Τι είναι αυτό;»

Η Κλέρι δίστασε. Το καμπανάκι ήταν ένα δώρο της Βασίλισσας των Σίιλι. Ή μάλλον, όχι, δεν ήταν έτσι ακριβώς. Η Βασίλισσα των Ξωτικών δεν έκανε δώρα. Το καμπανάκι θα λειτουργούσε σαν σινιάλο για τη Βασίλισσα ότι η Κλέρι ήθελε τη βοήθειά της. Η Κλέρι αντιλαμβανόταν το χέρι της να το χαϊδεύει όλο και πιο συχνά καθώς οι μέρες σέρνονταν χωρίς ίχνος του Τζέις. Το μόνο που τη σταματούσε ήταν η γνώση ότι η Βασίλισσα των Σίιλι δεν έδινε ποτέ τίποτα χωρίς να περιμένει κάτι φριχτό σε αντάλλαγμα.

Πριν προλάβει να απαντήσει στην Ίζαμπελ, άνοιξε η πόρτα. Τα κορίτσια τινάχτηκαν πάνω σαν ελατήρια. Η Κλέρι έσφιγγε ένα απ' τα ροζ μαξιλάρια της Ίζι τόσο πολύ που τα στρασάκια του χώνονταν στις παλάμες της.

«Γεια». Μια αδύνατη σιλουέτα μπήκε στο δωμάτιο και έκλεισε την πόρτα. Ο Άλεξ, ο μεγαλύτερος αδερφός της Ίζαμπελ, φορούσε τη στολή του Συμβουλίου: μαύρο χιτώνα με ασημένιους ρούνους, ανοιχτό πάνω από ένα τζιν και ένα μακρυμάνικο μαύρο μπλουζάκι. Όλο αυτό το μαύρο έκανε το δέρμα του να φαίνεται χλωμότερο, τα

κρυστάλλινα γαλάζια του μάτια πιο μπλε. Τα μαλλιά του ήταν μαύρα και ίσια σαν της αδερφής του αλλά κοντά, κομμένα ελάχιστα πάνω απ' το σαγόνι του. Το στόμα του ήταν σφιγμένο, μια λεπτή γραμμή.

Η καρδιά της Κλέρι άρχισε να βροντοχτυπάει. Ο Άλεξ δεν φαινόταν χαρούμενος. Όποια κι αν ήταν τα νέα, δεν μπορεί να ήταν καλά.

Τελικά μίλησε η Ίζαμπελ. «Πώς πήγε;» είπε σιγανά. «Ποια είναι η ετυμηγορία;»

Ο Άλεξ κάθισε ανάποδα στην καρέκλα του μουντουάρ για να κοιτάζει την Ίζι και την Κλέρι. Κάποια άλλη στιγμή θα ήταν πολύ αστείο: ο Άλεξ ήταν πολύ ψηλός, με μακριά πόδια σαν χορευτή, και ο τρόπος που είχε καθίσει άκομψα στην καρέκλα την έκανε να μοιάζει με έπιπλο από κουκλόσπιτο.

«Κλέρι», είπε. «Η Τζία Πένχαλου ανακοίνωσε την ετυμηγορία. Σε απάλλαξαν από τις κατηγορίες. Δεν παραβιάσες κανένα νόμο, και η Τζία πιστεύει ότι έχεις τιμωρηθεί ήδη αρκετά».

Η Ίζαμπελ ξεφύσηξε δυνατά από ανακούφιση και χαμογέλασε. Για μια ελάχιστη στιγμή ένα συναίσθημα ανακούφισης έσπασε την επιφάνεια του πάγου που είχε σκεπάσει όλα τα αισθήματα της Κλέρι. Δεν θα την τιμωρούσαν, δεν θα την έκλειναν στη Σιωπηλή Πόλη, παγιδευμένη κάπου όπου δεν θα μπορούσε να βοηθήσει τον Τζέις. Ο Λουκ, που είχε παρευρεθεί στο Συμβούλιο για την ετυμηγορία, ως αντιπρόσωπος των λυκανθρώπων, είχε υποσχεθεί ότι θα έπαιρνε την Τζόσλιν μόλις τέλειωνε η συνάντηση αλλά η Κλέρι έπιασε το τηλέφωνό της έτσι κι αλλιώς. Η προοπτική να έχει να πει στη μητέρα της καλά νέα για αλλαγή ήταν πολύ δελεαστική.

«Κλέρι», είπε ο Άλεξ καθώς η Κλέρι άνοιγε το κινητό. «Περίμενε».

Τον κοίταξε. Είχε ακόμα την έκφραση νεκροθάφτη. Με ένα ξαφνικό προαίσθημα, η Κλέρι άφησε το κινητό της στο κρεβάτι. «Άλεξ; Τι έγινε;»

«Δεν ήταν η ετυμηγορία για σένα που καθυστέρησε τόσο το Συμβούλιο», είπε ο Άλεξ. «Υπήρχε και άλλο θέμα προς συζήτηση».

Ο πάγος επέστρεψε. Η Κλέρι ανατρίχιασε. «Ο Τζέις;»

«Όχι ακριβώς». Ο Άλεξ έσκυψε μπροστά και σταύρωσε τα χέρια του στην πλάτη της καρέκλας. «Σήμερα, νωρίς το πρωί, ήρθε μια αναφορά από το Ινστιτούτο της Μόσχας. Οι άμυνες πάνω απ' το νησί Ρέιντζελ καταστράφηκαν χθες. Έστειλαν μια ομάδα επισκευής, αλλά όταν τόσο σημαντικές άμυνες έχουν πέσει για τόση ώρα... είναι προτεραιότητα του Συμβουλίου».

Οι άμυνες, που απ' ό,τι είχε καταλάβει η Κλέρι, λειτουργούσαν ως ένα είδος μαγικού συστήματος ασφαλείας, περικύκλωναν τη γη και είχαν τοποθετηθεί από την πρώτη γενιά Κυνηγών. Οι δαίμονες μπορούσαν να τις προσπελάσουν, αλλά όχι πολύ εύκολα. Έτσι η μεγάλη τους πλειονότητα περιοριζόταν, και ο κόσμος προστατευόταν από το να κατακλυστεί από μια τεράστια δαιμονική επιδρομή. Θυμήθηκε κάτι που της είχε πει ο Τζέις, έμοιαζε σαν να ήταν πριν από χίλια χρόνια: *Παλιά υπήρχαν μόνο μικρές εισβολές δαιμόνων στον κόσμο, που ανατρέπονταν εύκολα. Τα τελευταία χρόνια όμως, ακόμα και κατά τη διάρκεια της δικής μου ζωής, έχουν περάσει πάρα πολλοί τα σύνορα.*

«Πολύ δυσάρεστο», είπε η Κλέρι, «αλλά δεν βλέπω τι σχέση έχει με ...»

«Το Κονκλάβιο έχει τις προτεραιότητές του», τη διέκωψε ο Άλεκ. «Το να ψάξει για τον Τζέις και τον Σεμπάστιαν ήταν η κορυφαία προτεραιότητα. Έχουν ψάξει όμως εξονυχιστικά παντού και δεν υπάρχει ούτε ίχνος τους σε κανένα στέκι του Κόσμου του Σκότους. Κανένα απ' τα ξόρκια εντοπισμού του Μάγκνους δεν έχει πιάσει. Η Ελοντί, η γυναίκα που ανέδρεψε τον πραγματικό Σεμπάστιαν Βέρλακ, επιβεβαίωσε ότι κανένας δεν είχε έρθει σε επαφή μαζί της. Έτσι κι αλλιώς αυτό θα ήταν παρατραβηγμένο. Κανένας κατάσκοπος δεν ανέφερε ασυνήθιστη δραστηριότητα ανάμεσα στα γνωστά μέλη του παλιού κύκλου του Βάλενταϊν. Και οι Σιωπηλοί Αδελφοί δεν κατάφεραν να εξακριβώσουν τι ακριβώς υποτίθεται ότι θα έκανε η τελετή της Λίλιθ, ή αν πέτυχε. Η γενική άποψη είναι ότι ο Σεμπάστιαν –φυσικά τον αποκαλούν Τζόναθαν όταν μιλάνε γι' αυτόν– απήγαγε τον Τζέις αλλά αυτό δεν είναι κάτι καινούριο».

«Και λοιπόν;» είπε η Ίζαμπελ. «Τι σημαίνει αυτό; Περισσότερες έρευνες; Κι άλλες περιπολίες;»

Ο Άλεκ κούνησε το κεφάλι του. «Δεν συζητάνε την επέκταση της έρευνας», είπε σιγανά. «Αντίθετα της αφαιρούν προτεραιότητα. Έχουν περάσει δυο εβδομάδες και δεν έχουν βρει τίποτα. Οι ειδικά εξουσιοδοτημένες ομάδες από την Άιντρις θα επιστρέψουν. Τώρα προτεραιότητα έχει η κατάσταση με τις άμυνες. Για να μην αναφέρω ότι το Συμβούλιο βρίσκεται στη μέση εύθραυστων διαπραγματεύσεων, καθώς ανανεώνει τους Νόμους για να επιτραπεί η νέα σύνθεση του Συμβουλίου, να οριστεί νέος Ύπατος και Ανακριτής, να καθοριστεί η διαφορετική αντιμετώπιση των Πλασμάτων του Σκότους – δεν θέλουν να βγουν τελείως εκτός προγράμματος».

Η Κλέρι τον κοιτούσε άφωνη. «Δηλαδή δεν θέλουν να αφήσουν την εξαφάνιση του Τζέις να τους εμποδίσει να αλλάξουν ένα μάτσο ηλίθιους παμπάλαιους Νόμους; Τα παρατάνε;»

«Δεν τα παρατάνε...»

«Άλεκ», είπε κοφτά η Ίζαμπελ.

Ο Άλεκ πήρε μια ανάσα και σκέπασε με τα χέρια του το πρόσωπό του. Είχε μακριά δάχτυλα, όπως και ο Τζέις, γεμάτα ουλές, επίσης όπως του Τζέις. Το Σημάδι της Ενόρασης των Κυνηγών στόλιζε το πάνω μέρος του δεξιού του χεριού. «Κλέρι, για σένα, για εμάς, όλο αυτό γινόταν πάντα για να βρούμε τον Τζέις. Το Κονκλάβιο το έκανε για να βρει τον Σεμπάστιαν. Και τον Τζέις, αλλά κυρίως τον Σεμπάστιαν. Αυτός είναι ο κίνδυνος. Αυτός κατέστρεψε τις άμυνες του Αλικάντε. Είναι ένας κατά συρροή δολοφόνος. Ο Τζέις...»

«Είναι ένας απλός Κυνηγός των Σκιών», είπε η Ίζαμπελ. «Πεθαίνουμε και εξαφανιζόμαστε συνέχεια».

«Έχει μια επιπλέον σημασία γιατί ήταν ο ήρωας του Θανάσιμου Πολέμου», είπε ο Άλεκ. «Αλλά στο τέλος το Κονκλάβιο ήταν ξεκάθαρο: η έρευνα θα συνεχιστεί αλλά προς το παρόν είμαστε σε αναμονή. Περιμένουν τον Σεμπάστιαν να κάνει την επόμενη κίνηση. Στο μεταξύ το ζήτημα είναι τρίτο σε προτεραιότητα για το Κονκλάβιο. Περιμένουν να συνεχίσουμε τη φυσιολογική ζωή μας».

Φυσιολογική ζωή; Η Κλέρι δεν το πίστευε. Μια φυσιολογική ζωή χωρίς τον Τζέις;

«Αυτό μας είπαν και όταν πέθανε ο Μαξ», είπε η Ίζι. Τα μαύρα της μάτια δεν είχαν δάκρυα αλλά έκαιγαν από θυμό. «Ότι θα ξεπερνούσαμε πιο γρήγορα τον πόνο μας αν επιστρέφαμε στη φυσιολογική ζωή».

«Υποτίθεται ότι είναι καλή συμβουλή», είπε ο Άλεξ που έκρυβε ακόμα το πρόσωπό του.

«Πες το στον μπαμπά αυτό. Ήρθε απ' την Άιντρις για τη συνάντησή;»

Ο Άλεξ κούνησε το κεφάλι του και κατέβασε τα χέρια του. «Όχι. Αν σου προσφέρει οποιαδήποτε παρηγοριά, υπήρχαν πολλοί στο Συμβούλιο που μίλησαν ένθερμα υπέρ της συνέχισης της έρευνας για τον Τζέις με όλες τις δυνάμεις μας. Ο Μάγκνους, προφανώς, ο Λουκ, η Ύπατος Πένχαλου, ακόμα και ο Αδελφός Ζαχαρίας. Αλλά στο τέλος δεν ήταν αρκετοί».

Η Κλέρι τον κοίταξε με σταθερό βλέμμα. «Άλεξ» του είπε. «Δεν νιώθεις τίποτα;»

Τα μάτια του Άλεξ άνοιξαν διάπλατα και το γαλάζιο τους σκούρυνε. Για μια στιγμή η Κλέρι θυμήθηκε το αγόρι που τη μισούσε όταν είχε πρωτοφτάσει στο Ινστιτούτο, το αγόρι με τα φαγωμένα νύχια και τις τρύπες στο πουλόβερ και ένα θραύσμα στον ώμο που φαινόταν ανεπανόρθωτο. «Ξέρω ότι είσαι αναστατωμένη, Κλέρι», είπε με κοφτερή φωνή, «αλλά αν υπαινίσσεσαι ότι εγώ και η Ιζ νοιαζόμαστε λιγότερο για τον Τζέις απ' ό,τι εσύ...»

«Όχι», είπε η Κλέρι. «Μιλώ για τη σύνδεση που έχετε ως παραμπατάι. Διάβασα για την τελετουργία στον Κώδικα. Ξέρω ότι το να είσαι παραμπατάι σας συνδέει κάπως. Μπορείς να νιώσεις πράγματα για τον Τζέις. Πράγματα που σε βοηθάνε όταν πολεμάτε. Οπότε μάλλον εννοώ... μπορείς να νιώσεις αν είναι ακόμα ζωντανός;»

«Κλέρι», η Ίζαμπελ ακουγόταν ανήσυχη. «Νόμιζα ότι δεν ...»

«Είναι ζωντανός», είπε διστακτικά ο Άλεξ. «Λες να μπορούσα να κάνω οτιδήποτε αν δεν ήταν; Υπάρχει σί-

γουρα κάτι που δεν πάει καθόλου καλά. Αυτό το νιώθω. Αλλά αναπνέει ακόμα».

«Μήπως αυτό που δεν πάει καλά σημαίνει ότι είναι αιχμάλωτος;» ρώτησε η Κλέρι με σιγανή φωνή.

Ο Άλεξ κοίταξε έξω απ' τα παράθυρα, την γκριζα βροχή που έπεφτε ορμητική. «Ίσως. Δεν μπορώ να το εξηγήσω. Δεν έχω ξαναγιώσει ποτέ κάτι τέτοιο».

«Αλλά είναι ζωντανός».

Ο Άλεξ την κοίταξε στα μάτια. «Είμαι σίγουρος γι' αυτό».

«Τότε να πάει στο διάβολο το Συμβούλιο. Θα τον βρούμε μόνοι μας», είπε η Κλέρι.

«Κλέρι... αν ήταν δυνατόν... δεν νομίζεις ότι θα είχαμε ήδη...;» πήγε να πει ο Άλεξ.

«Κάναμε ό,τι ήθελε το Κονκλάβιο να κάνουμε», είπε η Ίζαμπελ. «Περιπολίες, έρευνες. Υπάρχουν και άλλοι τρόποι».

«Που παραβιάζουν το νόμο, εννοείς», είπε ο Άλεξ. Φάνηκε να διστάζει. Η Κλέρι ήλπιζε ότι δεν θα επαναλάμβανε το μότο των Κυνηγών όσον αφορά τους Νόμους: *Sed lex, dura lex*. «Ο Νόμος είναι σκληρός, αλλά είναι ο Νόμος”. Πίστευε ότι δεν θα το άντεχε.

«Η Βασίλισσα των Σίιλι μου πρόσφερε μια χάρη», είπε η Κλέρι. «Στο πάρτι με τα πυροτεχνήματα στην Άιντρις». Η ανάμνηση εκείνης της νύχτας, του πόσο χαρούμενη ήταν, έκανε την καρδιά της να σφιχτεί για μια στιγμή και αναγκάστηκε να σταματήσει και να ξαναβρεί την αναπνοή της. «Και έναν τρόπο να επικοινωνήσω μαζί της».

«Η Βασίλισσα των Ξωτικών δεν δίνει τίποτα χωρίς αντάλλαγμα».

«Το ξέρω. Θα σηκώσω οποιοδήποτε τίμημα στους ώμους

μου». Η Κλέρι θυμήθηκε τις λέξεις που της είχε πει το κορίτσι που της είχε δώσει το καμπανάκι. *Θα έκανες τα πάντα για να τον σώσεις. Ό,τι κι αν έπρεπε να θυσιάσεις, ό,τι κι αν έπρεπε να υποσχεθείς στην Κόλαση ή στον Παράδεισο, έτσι δεν είναι;* «Απλώς θέλω να έρθει μαζί μου ένας από εσάς. Δεν είμαι καλή στην ερμηνεία της ομιλίας των Ξωτικών. Τουλάχιστον αν είστε μαζί μου μπορεί να περιορίσετε το μέγεθος της ζημιάς. Αλλά αν υπάρχει οτιδήποτε που μπορεί να κάνει...»

«Θα έρθω εγώ», είπε αμέσως η Ίζαμπελ.

Ο Άλεξ έριξε ένα αυστηρό βλέμμα στην αδελφή του. «Μιλήσαμε ήδη με το Λαό των Ξωτικών. Το Συμβούλιο τους ανέκρινε εκτεταμένα. Και δεν μπορούν να πουν ψέματα».

«Το Συμβούλιο τους ρώτησε αν ήξεραν πού είναι ο Τζέις και ο Σεμπάστιαν», είπε η Κλέρι. «Όχι αν θα ήταν πρόθυμοι να τους ψάξουν. Η Βασίλισσα των Σίιλι ήξερε για τον πατέρα μου, ήξερε για τον άγγελο που είχε καλέσει και παγιδεύσει, ήξερε την αλήθεια για το αίμα μου και το αίμα του Τζέις. Νομίζω ότι δεν συμβαίνουν και πολλά πράγματα σ' αυτό τον κόσμο που να μην τα γνωρίζει».

«Αυτό είναι αλήθεια», είπε η Ίζαμπελ με λίγη περισσότερη ζωηράδα. «Ξέρεις ότι πρέπει να κάνεις στα ξωτικά ακριβώς τις σωστές ερωτήσεις για να πάρεις χρήσιμες απαντήσεις, Άλεξ. Είναι πολύ δύσκολοι στην ανάκριση, παρόλο που είναι αναγκασμένοι να λένε την αλήθεια. Μια χάρη, απ' την άλλη, είναι κάτι άλλο».

«Και το ποσοστό κινδύνου της κυριολεκτικά άπειρο», είπε ο Άλεξ. «Αν ήξερε ο Τζέις ότι άφησα την Κλέρι να πάει στη Βασίλισσα των Σίιλι, θα...»

«Δεν με νοιάζει», είπε η Κλέρι. «Εκείνος θα το έκανε

για μένα. Και μη μου πεις ότι δεν θα το έκανε. Αν είχα εξαφανιστεί εγώ...»

«Θα έκαιγε ολόκληρο τον κόσμο μέχρι να σε βγάλει απ' τις στάχτες, το ξέρω», είπε ο Άλεξ που ακουγόταν εξαντλημένος. «Διάολε, νομίζεις ότι κι εγώ δεν θέλω να κάψω ολόκληρο τον κόσμο αυτή τη στιγμή; Απλώς προσπαθώ να είμαι...»

«Ο μεγάλος αδελφός», είπε η Ίζαμπελ. «Το καταλαβαίνω».

Ο Άλεξ έμοιαζε να προσπαθεί να βρει την αυτοκυριαρχία του. «Αν πάθαινες τίποτα Ίζαμπελ, μετά από αυτό με τον Μαξ και τον Τζέις...»

Η Ίζι σηκώθηκε όρθια, διέσχισε το δωμάτιο και τύλιξε τα χέρια της γύρω απ' τον Άλεξ. Τα σκούρα τους μαλλιά, που είχαν ακριβώς το ίδιο χρώμα, ανακατεύτηκαν καθώς η Ίζαμπελ ψιθύρισε κάτι στο αυτί του αδελφού της. Η Κλέρι τους κοίταξε με μια μικρή υποψία ζήλιας. Πάντα ήθελε έναν αδερφό. Και τώρα είχε έναν. Τον Σεμπάστιαν. Ήταν σαν να ήθελε πάντα ένα κουταβάκι για κατοικίδιο και να της είχαν δώσει ένα Σκύλο της Κολάσεως. Είδε τον Άλεξ να χαϊδεύει τα μαλλιά της Ίζαμπελ τρυφερά, να κουνάει το κεφάλι του και να την αφήνει. «Πρέπει να πάμε όλοι μαζί», είπε. «Αλλά πρέπει να πω τουλάχιστον στον Μάγκνους τι πάμε να κάνουμε. Δεν θα ήταν δίκαιο να μην του το πω».

«Θες να πάρεις απ' το κινητό μου;» είπε η Ίζαμπελ και του έδωσε το διαλυμένο ροζ κινητό της.

Ο Άλεξ κούνησε το κεφάλι του. «Περιμένει κάτω με τους άλλους. Θα πρέπει να βρεις κάποια δικαιολογία και για τον Λουκ, Κλέρι. Σίγουρα θα περιμένει να γυρίσεις μαζί του σπίτι. Και λέει ότι η μητέρα σου είναι πολύ χά-

λια με όλη αυτή την κατάσταση».

«Κατηγορεί τον εαυτό της για την ύπαρξη του Σεμπάστιαν». Η Κλέρι σηκώθηκε όρθια. «Παρόλο που όλα αυτά τα χρόνια νόμιζε ότι ήταν νεκρός».

«Δεν φταίει αυτή», είπε η Ίζαμπελ κατεβάζοντας το χρυσό της μαστίγιο από τη θέση του στον τοίχο και τυλίγοντάς το γύρω απ' τον καρπό της, έτσι που έμοιαζε με μια σειρά από λαμπερά χρυσά βραχιόλια. «Δεν την κατηγορεί κανείς».

«Δεν έχει σημασία...» είπε ο Άλεξ «όταν κατηγορείς ο ίδιος τον εαυτό σου».

Οι τρεις τους διέσχισαν σιωπηλοί τους διαδρόμους του Ινστιτούτου, που ήταν παράξενα γεμάτοι από άλλους Κυνηγούς, κάποιοι απ' τους οποίους ήταν μέλη των ειδικών αποστολών που είχαν σταλεί από την Άιντρις για να αντιμετωπίσουν την κατάσταση. Κανένας τους δεν κοιτούσε την Ίζαμπελ, τον Άλεξ ή την Κλέρι με περιέργεια. Στην αρχή η Κλέρι ένιωθε πολύ έντονα ότι την κοιτούσαν επίμονα και είχε ακούσει να ψιθυρίζονται οι λέξεις “κόρη του Βάλενταϊν” τόσες πολλές φορές που είχε αρχίσει να τρέμει τις επισκέψεις στο Ινστιτούτο αλλά πλέον είχε σταθεί μπροστά στο Συμβούλιο τόσες πολλές φορές που δεν την ένοιαζε πια καθόλου.

Πήραν το ασανσέρ προς τα κάτω: το κεντρικό κλίτος του Ινστιτούτου ήταν φωτισμένο με μαγικό φως αλλά και με συνηθισμένα κεριά και ήταν γεμάτο με μέλη του Συμβουλίου και τις οικογένειές τους. Ο Λουκ και ο Μάγκνους κάθονταν σε ένα στασίδι και μιλούσαν. Δίπλα από τον Λουκ ήταν μια ψηλή γυναίκα με γαλάζια μάτια που του έμοιαζε. Είχε κάνει τα μαλλιά της μπούκλες και τα είχε βάψει από γκριζα καστανά αλλά η Κλέρι την ανα-

γνώρισε: ήταν η αδερφή του Λουκ, η Άματις.

Ο Μάγκνους σηκώθηκε όταν είδε τον Άλεκ και πήγε προς το μέρος του. Η Ίζαμπελ κάποιον είδε στην άλλη πλευρά και έφυγε με το συνηθισμένο της στυλ, χωρίς να πει πού πηγαίνει. Η Κλέρι πήγε να χαιρετήσει τον Λουκ και την Άματις: φαίνονταν και οι δυο κουρασμένοι και η Άματις χάιδευε παρηγορητικά τον ώμο του Λουκ. Ο Λουκ σηκώθηκε όρθιος και αγκάλιασε την Κλέρι όταν την είδε. Η Άματις της έδωσε συγχαρητήρια που απαλλάχθηκε απ' τις κατηγορίες και η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της. Ένωθε σαν να μην ήταν πραγματικά εκεί, η μισή ήταν μουδιασμένη και η άλλη μισή σαν να είχε βάλει τον αυτόματο πιλότο.

Έβλεπε με την άκρη του ματιού της τον Άλεκ και τον Μάγκνους. Μιλούσαν και ο Άλεκ είχε σκύψει κοντά στον Μάγκνους, όπως μερικές φορές πλησιάζουν τα ζευγάρια όταν μιλάνε, στο δικό τους, αυτόνομο σύμπαν. Χαιρόταν που τους έβλεπε χαρούμενους αλλά την πονούσε κιόλας. Αναρωτήθηκε αν θα το ξαναζούσε ποτέ αυτό ή αν θα το ήθελε ποτέ ξανά. Θυμήθηκε τη φωνή του Τζέις: *Δεν θέλω καν να θέλω καμία άλλη εκτός από σένα.*

«Γη καλεί Κλέρι», είπε ο Λουκ. «Θέλεις να πάμε προς το σπίτι; Η μητέρα σου πεθαίνει να σε δει και θα ήθελε πολύ να τα πει με την Άματις πριν φύγει για την Αιντρις, αύριο. Έλεγα να πάμε για φαγητό. Διάλεξε εσύ εστιατόριο». Προσπαθούσε να κρύψει την ανησυχία στη φωνή του αλλά η Κλέρι τη διέκρινε. Δεν έτρωγε και πολύ τελευταία και τα ρούχα της είχαν αρχίσει να κρέμονται από το σώμα της.

«Δεν έχω και πολύ εορταστική διάθεση», είπε. «Εφόσον το Συμβούλιο υποβάθμισε την προτεραιότητα της αναζή-

τησης του Τζέις».

«Κλέρι, δεν σημαίνει ότι θα σταματήσουν να ψάχνουν»,
είπε ο Λουκ.

«Το ξέρω. Απλώς... είναι όπως όταν λένε ότι μια αποστολή αναζήτησης πλέον αναζητάει πτώματα. Έτσι μου φαίνεται». Ξεροκατάπιε. «Τέλος πάντων, έλεγα να πάω για φαγητό στο Τάκι με την Ίζαμπελ και τον Άλεξ»,
είπε. «Για να κάνουμε κάτι... φυσιολογικό».

Η Άματις κοίταξε προς την πόρτα. «Βρέχει καρεκλοπό-
δαρα εκεί έξω».

Η Κλέρι ένωσε τα χείλη της να τεντώνονται και να σχηματίζουν ένα χαμόγελο. Αναρωτήθηκε αν έδειχνε τόσο ψεύτικο όσο το ένιωθε. «Δεν θα λιώσω».

Ο Λουκ έβαλε μερικά λεφτά στο χέρι της, εμφανώς ανακουφισμένος που θα έκανε κάτι τόσο φυσιολογικό όπως να βγει με τους φίλους της. «Απλώς υποσχέσου μου ότι θα φας».

«Εντάξει». Παρά τις τύψεις κατάφερε ένα ειλικρινές μισό χαμόγελο προς το μέρος του πριν κάνει μεταβολή.

Ο Μάγκνους και ο Άλεξ δεν ήταν στη θέση που βρίσκονταν ένα λεπτό νωρίτερα. Η Κλέρι κοίταξε γύρω της και είδε τα οικεία μακριά μαύρα μαλλιά της Ίζι μέσα στο πλήθος. Στεκόταν πλάι στη δίφυλλη πόρτα του Ινστιτούτου και μιλούσε με κάποιον που δεν μπορούσε να δει η Κλέρι. Η Κλέρι πήγε προς το μέρος της. Καθώς πλησίαζε, αναγνώρισε κάποιον απ' την παρέα. Με αρκετή έκπληξη συνειδητοποίησε ότι ήταν η Αλίν Πένχαλου. Τα γυαλιστερά μαύρα μαλλιά της ήταν κομμένα με πολύ στυλ, ελάχιστα πιο πάνω απ' τους ώμους της. Δίπλα στην Αλίν στεκόταν ένα αδύνατο κορίτσι με ανοιχτόχρωμα λευ-

κόχρυσσα μαλλιά που σχημάτιζαν πυκνές μπούκλες και ήταν πιασμένα πίσω, αποκαλύπτοντας ότι οι άκρες των αυτιών της ήταν ελαφρώς μυτερές. Φορούσε τα άμφια του Συμβουλίου και καθώς η Κλέρι πλησίασε παρατήρησε ότι τα μάτια του κοριτσιού ήταν ένα ασυνήθιστο γαλαζοπράσινο, ένα χρώμα που έκανε τα δάχτυλα της Κλέρι να πεθυμήσουν τα χρωματιστά της μολύβια για πρώτη φορά μετά από δύο εβδομάδες.

«Πρέπει να είναι παράξενο να είναι η μητέρα σου η νέα Ύπατος», έλεγε η Ίζαμπελ στην Αλίν καθώς η Κλέρι τις έφτασε. «Όχι ότι η Τζία δεν είναι χίλιες φορές καλύτερη από... Α, Αλίν, θυμάσαι την Κλέρι, ε;»

Τα δυο κορίτσια αντάλλαξαν ένα νεύμα. Η Κλέρι είχε μπει μια φορά σ' ένα δωμάτιο και είχε πιάσει την Αλίν να φιλάει τον Τζέις. Ήταν απαίσιο αλλά πλέον η ανάμνηση δεν την πείραζε καθόλου. Θα ένιωθε ανακούφιση να δει τον Τζέις να φιλάει οποιαδήποτε εκείνη τη στιγμή. Θα σήμαινε τουλάχιστον ότι ήταν ζωντανός.

«Και από δω το κορίτσι της Αλίν, η Έλεν Μπλάκθορν» είπε με πολλή έμφαση η Ίζαμπελ. Η Κλέρι την αγριοκοίταξε. Για ηλίθια την περνούσε η Ίζαμπελ; Άλλωστε, θυμόταν την Αλίν να της λέει ότι είχε φιλήσει τον Τζέις μόνο και μόνο σαν πειραματισμό, για να δει αν θα έβρισκε επιτέλους τον τύπο της. Προφανώς η απάντηση ήταν όχι. «Η οικογένεια της Έλεν διευθύνει το Ινστιτούτο του Λος Άντζελες. Έλεν, από δω η Κλέρι Φρέι».

«Η κόρη του Βάλενταϊν», είπε η Έλεν. Φαινόταν ξαφνιασμένη αλλά και ελαφρώς εντυπωσιασμένη.

Η Κλέρι συνοφρυώθηκε. «Θα προτιμούσα να μην το σκέφτομαι έτσι».

«Συγγνώμη. Καταλαβαίνω γιατί». Η Έλεν κοκκίνισε.

Το δέρμα της ήταν πολύ χλωμό με μια απαλή λάμψη σαν μαργαριτάρι. «Ψήφισα υπέρ της συνέχισης της έρευνας για τον Τζέις παρεμπιπτόντως. Κρίμα που ήμασταν πολύ λίγοι».

«Ευχαριστώ». Η Κλέρι δεν ήθελε να το συζητήσει οπότε γύρισε στην Αλίν. «Συγχαρητήρια για τη μητέρα σου που έγινε Ύπατος. Πρέπει να είναι συναρπαστικό».

Η Αλίν ανασήκωσε τους ώμους της. «Είναι πολύ πιο απασχολημένη τώρα». Στράφηκε στην Ίζαμπελ. «Ήξερες ότι ο μπαμπάς σου έβαλε υποψηφιότητα για τη θέση του Ανακριτή;»

Η Κλέρι ένωσε δίπλα της την Ίζαμπελ να παγώνει. «Όχι. Όχι, δεν το ήξερα».

«Κι εγώ ξαφνιάστηκα», πρόσθεσε η Αλίν. «Νόμιζα ότι ήταν αποφασισμένος να διευθύνει το Ινστιτούτο εδώ...» Σταμάτησε και κοίταξε κάπου πίσω απ' την Κλέρι. «Έλεν, νομίζω ότι ο αδερφός σου προσπαθεί να φτιάξει τη μεγαλύτερη λίμνη λιωμένου κεριού στον κόσμο. Μήπως θες να τον σταματήσεις;»

Η Έλεν ξεφύσηξε με αγανάκτηση, μουρμούρισε κάτι για τα δωδεκάχρονα αγόρια και εξαφανίστηκε στο πλήθος τη στιγμή που ήρθε κοντά τους ο Άλεξ. Αγκάλιασε την Αλίν και η Κλέρι ξαφνιάστηκε: μερικές φορές ξεχνούσε ότι οι Πένχαλου και οι Λάιτγουντ γνωρίζονταν πολλά χρόνια. Ο Άλεξ κοίταξε την Έλεν που είχε χαιθεί στο πλήθος. «Αυτή είναι η κοπέλα σου;»

Η Αλίν έγνεψε καταφατικά. «Η Έλεν Μπλάκθορν».

«Έχω ακούσει ότι έχουν στην οικογένειά τους αίμα ξωτικών».

Α, σκέφτηκε η Κλέρι. Έτσι εξηγούνται τα μυτερά αυτιά. Το αίμα των Νεφιλίμ ήταν επικρατέστερο και το

παιδί ενός ξωτικού και ενός Κυνηγού θα ήταν Κυνηγός αλλά μερικές φορές το αίμα των ξωτικών έκανε αισθητή την παρουσία του με παράξενους τρόπους ακόμα και αρκετές γενιές μετά.

«Λίγο», είπε η Αλίν. «Άλεξ, θέλω να σε ευχαριστήσω».

Ο Άλεξ σάστισε. «Για ποιο πράγμα;»

«Γι' αυτό που έκανες στην Αίθουσα των Συνθηκών. Που φίλησες έτσι τον Μάγκνους. Μου έδωσε την ώθηση που χρειαζόμουν για να πω στους γονείς μου... να τους πω για μένα. Κι αν δεν το είχα κάνει, δεν νομίζω ότι όταν γνώρισα την Έλεν θα είχα βρει το κουράγιο να πω οτιδήποτε».

«Α», είπε ο Άλεξ ξαφνιασμένος σαν να μην είχε σκεφτεί ποτέ πώς μπορεί να επηρέαζαν οι πράξεις του κάποιον έξω απ' το στενό οικογενειακό του κύκλο. «Και οι γονείς σου; Πώς το πήραν;»

Η Αλίν έκανε μια γκριμάτσα. «Σχεδόν το αγνοούν σαν να νομίζουν ότι θα περάσει αν δεν μιλάνε γι' αυτό». Η Κλέρι θυμήθηκε τι της είχε πει η Ίζαμπελ για τη στάση του Κονκλαβίου για τα ομοφυλόφιλα μέλη του. *Αν συμβεί, δεν το αναφέρει κανείς.* «Αλλά θα μπορούσε να είναι και χειρότερα».

«Αυτό είναι σίγουρο», είπε ο Άλεξ και στη φωνή του είχε μια θλιμμένη χροιά που έκανε την Κλέρι να τον κοιτάξει απότομα.

Το πρόσωπο της Αλίν μαλάκωσε και πήρε μια έκφραση συμπάθειας. «Λυπάμαι», είπε. «Αν οι γονείς σου δεν...»

«Δεν έχουν πρόβλημα», είπε η Ίζαμπελ, λίγο πιο απότομα απ' ό,τι έπρεπε.

«Τέλος πάντων, όπως και να 'χει μάλλον δεν έπρεπε να πω τίποτα αυτή τη στιγμή. Ενώ λείπει ο Τζέις. Πρέπει

να ανησυχείτε όλοι τόσο πολύ...» είπε παίρνοντας μια βαθιά ανάσα. «Ξέρω ότι ο κόσμος θα σας έχει πει ένα σωρό ανοησίες. Όπως γίνεται όταν δεν ξέρεις τι να πεις σε κάποιον. Απλώς... εγώ ήθελα να σας πω κάτι». Παράμερισε ανυπόμονα έναν περαστικό και πλησίασε τους Λάιτγουντ και την Κλέρι, χαμηλώνοντας τη φωνή της. «Άλεξ, Ίζι – θυμάμαι μια φορά που είχατε έρθει να μας δείτε στην Άιντρις. Ήμουν δεκατριών και ο Τζέις ήταν... νομίζω δώδεκα. Ήθελε να δει το δάσος του Μπρόσελιν και μια μέρα δανειστήκαμε κάτι άλογα και πήγαμε στο δάσος. Όπως ήταν φυσικό, χαθήκαμε. Το δάσος είναι απροσπέλαστο. Σκοτεινίασε και τα δέντρα έγιναν πιο πυκνά και εγώ τρομοκρατήθηκα. Νόμιζα ότι θα πεθάνουμε εκεί μέσα. Ο Τζέις όμως δεν φοβήθηκε στιγμή. Ήταν απ' την αρχή ως το τέλος σίγουρος ότι θα βρίσκαμε το δρόμο της επιστροφής. Χρειάστηκαν ώρες αλλά τελικά βρήκε το δρόμο. Μας έβγαλε από κει. Ένωθα τόση ευγνωμοσύνη αλλά εκείνος με κοιτούσε σαν να ήμουν τρελή. Σαν να ήταν φυσικό ότι θα έβρισκε το δρόμο. Η αποτυχία δεν υπήρχε ως επιλογή. Θέλω απλώς να πω ότι θα βρει το δρόμο του και θα έρθει κοντά σας. Το ξέρω».

Η Κλέρι δεν θυμόταν να έχει δει ποτέ την Ίζαμπελ να κλαίει και ήταν προφανές ότι ακόμα κι εκείνη τη στιγμή προσπαθούσε πολύ να μην το κάνει. Τα μάτια της ήταν ύποπτα ανοιχτά και έλαμπαν. Ο Άλεξ κοιτούσε τα παπούτσια του. Η Κλέρι ένιωθε ένα χείμαρρο δυστυχίας να θέλει να αναβλύσει από μέσα της αλλά τον κατέπνιξε. Δεν μπορούσε να σκέφτεται τον Τζέις δώδεκα χρόνων, δεν μπορούσε να τον σκέφτεται χαμένο στο σκοτάδι, γιατί αυτό θα την έκανε να τον σκεφτεί στο παρόν, κάπου χαμένο, παγιδευμένο, να χρειάζεται τη βοήθειά της, να

την περιμένει, και θα κατέρρευε. «Αλίν», είπε βλέποντας ότι ούτε η Ίζαμπελ ούτε ο Άλεξ ήταν σε θέση να μιλήσουν. «Ευχαριστούμε».

Η Αλίν της χάρισε ένα αστραφτερό χαμόγελο. «Το εννοώ».

«Αλίν!» Ήταν η Έλεν με το χέρι σφιχτά τυλιγμένο στον καρπό ενός μικρού αγοριού που τα χέρια του ήταν γεμάτα μπλε κεριά. Πρέπει να έπαιζε με τα κεριά στα τεράστια καντηλιέρια που στόλιζαν τα πλαϊνά του κλίτους. Έμοιαζε να είναι γύρω στα δώδεκα, με ένα σκανταλιάρικο χαμόγελο και τα ίδια έντονα γαλαζοπράσινα μάτια με την αδερφή του, αν και τα μαλλιά του ήταν σκούρα καστανά. «Γυρίσαμε. Πρέπει να την κάνουμε μάλλον πριν ο Τζουλις διαλύσει τα πάντα. Για να μην αναφέρω ότι δεν έχω ιδέα πού έχουν πάει ο Τιμπς και η Λίβι».

«Έτρωγαν κεριά», είπε πρόθυμα το αγοράκι – ο Τζουλις.

«Θεέ μου», μούγκρισε η Έλεν και μετά χαμογέλασε απολογητικά. «Μη δίνετε σημασία. Έχω έξι μικρότερα αδέρφια και ένα μεγαλύτερο. Είναι πάντα σαν ζωολογικός κήπος».

Ο Τζουλις κοίταξε τον Άλεξ, την Ίζαμπελ και την Κλέρι. «Εσείς πόσα αδέρφια έχετε;» ρώτησε.

Η Έλεν χλώμασε. Η Ίζαμπελ είπε με αξιοθαύμαστα σταθερή φωνή. «Είμαστε τρεις».

Τα μάτια του Τζουλις έμειναν στην Κλέρι. «Δεν μοιάζετε».

«Εγώ δεν είμαι συγγενής τους», είπε η Κλέρι. «Εγώ δεν έχω αδέρφια».

«Κανένα;» είπε το αγόρι με έντονη απορία σαν να του είχε πει ότι έχει στα πόδια νηκτική μεμβράνη. «Γι' αυτό φαίνεσαι τόσο θλιμμένη;»

Η Κλέρι σκέφτηκε τον Σεμπάστιαν, με τα άσπρα σαν τον πάγο μαλλιά του και τα μαύρα μάτια. Μακάρι, σκέφτηκε, μακάρι να μην είχα αδερφό, τότε τίποτα απ' όλα αυτά δεν θα είχε συμβεί. Ένας μικρός κόμπος μίσους διαπέρασε το σώμα της και ζέστανε το παγωμένο της αίμα. «Ναι», είπε σιγανά. «Γι' αυτό είμαι θλιμμένη».

2

αγκαθια

Ο Σάμιον περίμενε την Κλέρι, τον Άλεξ και την Ίζαμπελ έξω από το Ινστιτούτο, κάτω από ένα πέτρινο γείσο, που τον προστάτευε ελάχιστα απ' τη βροχή. Γύρισε καθώς βγήκαν απ' την πόρτα και η Κλέρι είδε ότι τα μαύρα του μαλλιά είχαν κολλήσει στο μέτωπο και το λαιμό του. Τα παραμέρισε και την κοίταξε με μια ερώτηση στο βλέμμα.

«Απαλλάχθηκα», είπε η Κλέρι και καθώς εκείνος πήγε να χαμογελάσει, κούνησε το κεφάλι της. «Αλλά υποβαθμίζουν την έρευνα για τον Τζέις. Είμαι... είμαι σχεδόν σίγουρη ότι πιστεύουν ότι είναι νεκρός».

Ο Σάμιον κοίταξε το βρεγμένο του τζιν και το μπλουζάκι του (ένα ζαρωμένο γκριζο δίχρωμο T-σερτ που έγραφε με κεφαλαία ΠΡΟΦΑΝΩΣ ΕΧΩ ΠΑΡΕΙ ΜΕΡΙΚΕΣ ΛΑΘΟΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ). Κούνησε το κεφάλι του. «Λυπάμαι».

«Έτσι είναι μερικές φορές το Κονκλάβιο», είπε η Ίζαμπελ. «Μάλλον δεν έπρεπε να περιμένουμε και τίποτα καλύτερο».

«*Basia Coquium*», είπε ο Σάμιον. «Κάπως έτσι δεν είναι

το μότο τους;»

«Είναι “*Descensus Averno facilis est*”», είπε ο Άλεκ. «*Η Κατάβαση εις τον Άορνον είναι εύκολος. Εσύ είπες: Φίλα το μάγειρα*».

«Διάολε», είπε ο Σάιμον. «Το ήξερα ότι με δούλευε ο Τζέις». Τα βρεγμένα καστανά μαλλιά του έπεφταν στο πρόσωπό του. Τα τίναξε με μια κίνηση αρκετά ανυπόμονη ώστε η Κλέρι να προλάβει να δει κλεφτά το ασημίζον Σημάδι του Κάιν στο μέτωπό του. «Και τώρα;»

«Τώρα θα πάμε να βρούμε τη Βασίλισσα των Σίιλι», είπε η Κλέρι. Καθώς άγγιζε το καμπανάκι στο λαιμό της, εξήγησε στον Σάιμον για την επίσκεψη της Κάιλι στο γάμο του Λουκ και της Τζόσλιν και τις υποσχέσεις της στην Κλέρι για τη βοήθεια της Βασίλισσας των Σίιλι.

Ο Σάιμον ήταν δύσπιστος. «Αυτή την αγενέστατη κοκκινομάλλα που σε έβαλε να φιλήσεις τον Τζέις; Δεν μου άρεσε και πολύ».

«Αυτό θυμάσαι εσύ; Ότι έβαλε την Κλέρι να φιλήσει τον Τζέις;» Η Ίζαμπελ ακούστηκε ενοχλημένη. «Η Βασίλισσα των Σίιλι είναι επικίνδυνη. Εκείνη τη φορά απλώς έπαιξε. Συνήθως της αρέσει να οδηγεί τουλάχιστον μερικούς θνητούς σε σημείο παράνοιας πριν καν φάει πρωινό».

«Εγώ δεν είμαι θνητός», είπε ο Σάιμον. «Όχι πια». Κοίταξε την Ίζαμπελ ελάχιστα και μετά χαμήλωσε το βλέμμα του και στράφηκε στην Κλέρι. «Θέλεις να έρθω μαζί σου;»

«Νομίζω ότι θα ήταν καλό να σε έχουμε μαζί. Ημεροβάτης, το Σημάδι του Κάιν... κάποια πράγματα πιστεύω ότι θα εντυπωσιάσουν ακόμα και τη Βασίλισσα».

«Μην το λες», είπε ο Άλεκ.

Η Κλέρι κοίταξε πίσω του και ρώτησε: «Πού είναι ο

Μάγκνους;»

«Είπε ότι καλύτερα να μην έρθει. Απ' ό,τι κατάλαβα έχουν μια παλιά ιστορία με τη Βασίλισσα».

Η Ίζαμπελ ανασήκωσε τα φρύδια της.

«Όχι τέτοια ιστορία» είπε ενοχλημένος ο Άλεξ. «Κάποια αντιδικία. Αν και», είπε ο Άλεξ, «έτσι όπως φερόταν πριν με γνωρίσει, δεν θα μου έκανε εντύπωση».

«Άλεξ!» Η Ίζαμπελ έμεινε λίγο πιο πίσω για να μιλήσει με τον αδερφό της και η Κλέρι άνοιξε την ομπρέλα της. Της την είχε κάνει δώρο ο Σάιμον, απ' το μουσείο Φυσικής Ιστορίας, και είχε ένα σχέδιο με δεινόσαυρους. Είδε την έκφραση του να αλλάζει καθώς την αναγνώρισε.

«Πάμε;» της είπε και της πρόσφερε το μπράτσο του.

Η βροχή έπεφτε σταθερά, σχηματίζοντας μικρούς καταρράχτες απ' τις υδρορροές, και λίμνες που τους γέμιζαν νερά όταν τινάζονταν απ' τις ρόδες των περαστικών ταξί. Ήταν παράξενο, σκεφτόταν ο Σάιμον, που παρόλο που δεν ένιωθε το κρύο, η αίσθηση της υγρασίας και της παγωνιάς εξακολουθούσε να είναι ενοχλητική. Μετατόπισε ελαφρώς το βλέμμα του και κοίταξε πίσω του τον Άλεξ και την Ίζαμπελ. Η Ίζαμπελ δεν τον είχε κοιτάξει στα μάτια από τη στιγμή που είχαν βγει απ' το Ινστιτούτο και αναρωτιόταν τι να σκεφτόταν. Έμοιαζε να θέλει να μιλήσει στον αδελφό της, και καθώς σταμάτησαν στη γωνία της Λεωφόρου Παρκ την άκουσε να λέει: «Πώς σου φαίνεται λοιπόν που ο μπαμπάς έβαλε υποψηφιότητα για τη θέση του Ανακριτή;»

«Μου φαίνεται πολύ βαρετή δουλειά». Η Ίζαμπελ κρατούσε μια ομπρέλα. Ήταν διάφανη πλαστική και στολισμένη με πολύχρωμα λουλούδια. Ήταν το πιο κοριτσι-

στικο πράγμα που την είχε δει ποτέ ο Σάιμον να κρατάει και δεν κατηγορούσε τον Άλεκ που είχε απομακρυνθεί και προτιμούσε να βρέχεται. «Δεν ξέρω γιατί το έκανε».

«Δεν με νοιάζει αν είναι βαρετή», είπε ψιθυρίζοντας πνιχτά η Ίζαμπελ. «Αν πάρει τη θέση θα είναι συνέχεια στην Άιντρις. Συνέχεια. Δεν μπορεί να διευθύνει το Ινστιτούτο και να είναι Ανακριτής μαζί. Δεν μπορεί να έχει δυο δουλειές ταυτόχρονα».

«Σε περίπτωση που δεν το έχεις προσέξει, Ιζ, είναι έτσι κι αλλιώς συνέχεια στην Άιντρις».

«Άλεκ...» Τα υπόλοιπα λόγια της χάθηκαν γιατί άναψε το φανάρι και η κίνηση ξεκίνησε πετώντας παγωμένο νερό στο πεζοδρόμιο. Η Κλέρι απέφυγε ένα ολόκληρο γκέιζερ και παραλίγο να πέσει πάνω στον Σάιμον. Την πήρε απ' το χέρι για να τη βοηθήσει.

«Συγγνώμη», του είπε. Το χέρι της ήταν μικρό και παγωμένο μέσα στο δικό του. «Δεν πρόσεχα πού πήγαινα».

«Το ξέρω». Προσπάθησε να μη δείξει την ανησυχία του. Δεν "πρόσεχε" ουσιαστικά τίποτα τις τελευταίες δυο εβδομάδες. Στην αρχή έκλαιγε και μετά είχε θυμώσει: που δεν μπορούσε να πάρει μέρος στις περιπολίες για τον Τζέις, για τις ατέλειωτες ανακρίσεις του Συμβουλίου, που την κρατούσαν ουσιαστικά αιχμάλωτη στο σπίτι επειδή το Κονκλάβιο την υποπευόταν. Και περισσότερο είχε θυμώσει με τον εαυτό της που δεν μπορούσε να βρει ένα ρούνο που θα βοηθούσε. Καθόταν στο γραφείο της ώρες ολόκληρες τα βράδια, κρατώντας το ραβδί της τόσο σφιχτά στα κατάλευκα απ' το σφίξιμο δάχτυλά της που ο Σάιμον φοβόταν ότι θα έσπαγε στα δύο. Προσπαθούσε να πιέσει το μυαλό της να σκεφτεί μια εικόνα που θα της έλεγε πού ήταν ο Τζέις. Αλλά τη μία νύχτα μετά την

άλλη, δεν γινόταν τίποτα.

Έμοιαζε μεγαλύτερη, σκέφτηκε ο Σάιμον, καθώς μπήκαν στο πάρκο από ένα κενό του πέτρινου τοίχου στην Πέμπτη Λεωφόρο. Όχι με την κακή έννοια αλλά ήταν διαφορετική απ' το κορίτσι που ήταν όταν είχαν μπει στο Κλαμπ Πανδαιμόνιο εκείνο το βράδυ, που είχε αλλάξει τα πάντα. Είχε ψηλώσει αλλά δεν ήταν μόνο αυτό. Η έκφρασή της ήταν πιο σοβαρή, ο τρόπος που περπατούσε είχε περισσότερη χάρη και δύναμη, τα πράσινα μάτια της δεν πετάριζαν τόσο από δω κι από κει, εστίαζαν περισσότερο. Ο Σάιμον συνειδητοποίησε ξαφνιασμένος ότι η Κλέρι είχε αρχίσει να μοιάζει στην Τζόσλιν.

Η Κλέρι σταμάτησε σε έναν κύκλο από δέντρα που έσταζαν. Τα κλαδιά συγκρατούσαν το μεγαλύτερο μέρος της βροχής και η Ίζαμπελ και η Κλέρι ακούμπησαν τις ομπρέλες τους στους κορμούς των γειτονικών δέντρων. Η Κλέρι έβγαλε την αλυσίδα απ' το λαιμό της και άφησε το καμπανάκι να γλιστρήσει στην παλάμη της. Κοίταξε γύρω της έναν έναν, με σοβαρή έκφραση. «Αυτό είναι ρίσκο» είπε «και είμαι σχεδόν σίγουρη ότι αν το κάνω δεν θα μπορώ να γυρίσω πίσω. Οπότε αν κάποιος από εσάς δεν θέλει να έρθει μαζί μου δεν πειράζει. Καταλαβαίνω».

Ο Σάιμον άπλωσε το χέρι του και το έβαλε πάνω απ' το δικό της. Δεν είχε ανάγκη να σκεφτεί. Θα πήγαινε όπου πήγαινε η Κλέρι. Είχαν περάσει πάρα πολλά μαζί για να υπάρχει οποιαδήποτε άλλη επιλογή. Η Ίζαμπελ τον ακολούθησε και τελευταίος έβαλε το χέρι του ο Άλεξ. Απ' τις μακριές μαύρες βλεφαρίδες του η βροχή έσταζε σαν δάκρυα αλλά η έκφρασή του ήταν αποφασιστική. Κράτησαν και οι τέσσερις τα χέρια τους σφιχτά.

Η Κλέρι χτύπησε το καμπανάκι.

Ένωσαν λες και ο κόσμος στροβιλιζόταν γύρω τους – δεν ήταν η ίδια αίσθηση που έμοιαζε με την καρδιά ενός ανεμοστρόβιλου, όπως όταν περνούσε κανείς μια Πύλη, σκέφτηκε η Κλέρι, αλλά πιο πολύ σαν να καθόταν σε ένα καρουζέλ που γυρνούσε όλο και πιο γρήγορα. Ζαλιζόταν και είχε λαχανιάσει όταν η αίσθηση σταμάτησε απότομα και βρέθηκε πάλι ακίνητη, με το χέρι της να σφίγγει το χέρι του Σάιμον, της Ίζαμπελ και του Άλεξ.

Άφησαν τα χέρια τους και η Κλέρι κοίταξε γύρω τους. Είχε ξαναβρεθεί εκεί, στο σκούρο καφέ, λαμπερό διάδρομο που έμοιαζε σκαλισμένος από την πέτρα που λέγεται το μάτι της τίγρης. Το πάτωμα ήταν λείο, φθαρμένο απ' τα βήματα ξωτικών εδώ και χιλιάδες χρόνια. Το φως έβγαινε από γυαλιστερά κομματάκια χρυσού στους τοίχους και στο βάθος του διαδρόμου υπήρχε μια πολύχρωμη κουρτίνα που κουνιόταν πέρα δώδε σαν να τη φυσούσε ο άνεμος, αν και τόσο βαθιά στη γη δεν υπήρχε άνεμος. Καθώς η Κλέρι πλησίασε, είδε ότι ήταν φτιαγμένη από νεκρές πεταλούδες. Μερικές ήταν ακόμα ζωντανές και οι κινήσεις τους έκαναν την κουρτίνα να κουνιέται σαν από απαλό αεράκι.

Ξεροκατάπιε για να διώξει την όξινη γεύση στο λαιμό της. «Γεια...» είπε. «Είναι κανείς εδώ;»

Η κουρτίνα παραμέρισε θροϊζοντας και στο διάδρομο εμφανίστηκε ο ιππότης της Αυλής των Σίιλι, Μέλιον. Φορούσε το μανδύα λευκής πανοπλίας που θυμόταν η Κλέρι αλλά στο αριστερό του πέτο είχε και ένα διακριτικό: τα τέσσερα Σ που στόλιζαν και τα ρούχα του Λουκ και τον χαρακτήριζαν ως μέλος του Συμβουλίου. Στο πρόσωπό του, ελάχιστα κάτω απ' τα μάτια του που εί-

χαν το πράσινο χρώμα των φύλλων, υπήρχε επίσης μια ουλή που φαινόταν καινούρια. Την κοίταξε παγερά. «Δεν λένε στη Βασίλισσα της Αυλής των Σίλι “Γεια”, αυτό το βαρβαρικό ανθρωπινό χαιρετισμό» είπε «λες και φωνάζεις υπηρέτη. Η σωστή προσφώνηση είναι “Χαίρετε”».

«Μα δεν την είδα», είπε η Κλέρι, «δεν ξέρω καν αν είναι εδώ».

Ο Μέλιον την κοίταξε περιφρονητικά. «Αν η Βασίλισσα δεν ήταν εδώ και δεν ήταν έτοιμη να σε δεχτεί, όσο κι αν χτυπούσες το καμπανάκι δεν θα ερχόσουν εδώ. Έλα τώρα, ακολούθησέ με και φέρε μαζί και τους συντρόφους σου».

Η Κλέρι έκανε νόημα στους άλλους και ακολούθησε τον Μέλιον πίσω απ' την κουρτίνα με τις βασανισμένες πεταλούδες, σμίγοντας τους ώμους της με την ελπίδα να μην την αγγίξουν τα φτερά τους.

Ένας ένας, μπήκαν και οι τέσσερις στην αίθουσα της Βασίλισσας. Η Κλέρι ανοιγόκλεισε τα μάτια της έκπληκτη. Ήταν τελείως διαφορετική απ' την τελευταία φορά που είχε βρεθεί εκεί. Η Βασίλισσα ήταν ξαπλωμένη σε ένα λευκόχρυσο ντιβάνι και παντού γύρω της απλωνόταν ένα πάτωμα από μαύρα και λευκά τετράγωνα, σαν τεράστια σκακιέρα. Απ' το ταβάνι κρέμονταν κοτσάνια γεμάτα επικίνδυνα αγκάδια και σε κάθε αγκάδι ήταν καρφωμένες πυγολαμπίδες, με το εκτυφλωτικό τους φως να τρεμοσβήνει καθώς πέθαιναν. Το δωμάτιο τρεμόφεγγε με την αχνή τους λάμψη.

Ο Μέλιον πήγε και στάθηκε δίπλα στη Βασίλισσα: εκτός από αυτόν, στην αίθουσα δεν υπήρχαν άλλοι αυλικοί. Η Βασίλισσα ανακάθισε αργά. Ήταν πανέμορφη όπως πάντα, με ένα διάφανο χρυσό και ασημένιο φόρεμα, τα μαλλιά της ένα ρόδινο χάλκινο χρώμα καθώς

τα έριξε απαλά πάνω στο λευκό της ώμο. Η Κλέρι αναρωτήθηκε γιατί το έκανε. Από όλους τους, ο μόνος που ίσως να συγκινείτο απ' την ομορφιά της ήταν ο Σάιμον ο οποίος τη μισούσε.

«Χαίρετε, Νεφιλίμ, Ημεροβάτη», είπε και έγειρε το κεφάλι της προς το μέρος τους. «Κόρη του Βάλενταϊν, τι σε φέρνει σε μένα;»

Η Κλέρι άνοιξε το χέρι της. Το καμπανάκι έλαμπε σαν κατηγορία. «Μου στείλατε την καμαριέρα σας να μου πει αν χρειαζόμουν ποτέ τη βοήθειά σας να χτυπήσω αυτό το καμπανάκι».

«Και μου είπες ότι δεν θέλεις τίποτα από μένα», είπε η Βασίλισσα. «Ότι είχες ό,τι ήθελες».

Η Κλέρι θυμήθηκε με απόγνωση τι είχε πει ο Τζέις όταν είχαν ξαναβρεθεί μπροστά στη Βασίλισσα πώς την είχε κολακέψει και καλοπιάσει. Ήταν σαν να είχε ξεθάψει ξαφνικά ένα λεξικό. Κοίταξε πίσω της την Ίζαμπελ και τον Άλεξ αλλά η Ίζαμπελ της έκανε απλώς ένα ανυπόμονο νεύμα για να συνεχίσει.

«Τα πράγματα αλλάζουν», είπε η Κλέρι.

Η Βασίλισσα άπλωσε με απόλαυση τα πόδια της. «Πολύ καλά. Τι θέλεις από μένα;»

«Θέλω να βρείτε τον Τζέις Λάιτγουντ».

Στη σιωπή που ακολούθησε, ο ήχος των πυγολαμπίδων που φώναζαν από πόνο ακουγόταν ελαφρώς. Τελικά, η Βασίλισσα είπε: «Πρέπει να μας θεωρείς πολύ ισχυρούς αν πιστεύεις ότι ο Λαός των Ξωτικών μπορεί να πετύχει κάτι στο οποίο απέτυχε το Κονκλάβιο».

«Το Κονκλάβιο θέλει να βρει τον Σεμπάστιαν. Εμένα δεν με νοιάζει ο Σεμπάστιαν. Εγώ θέλω τον Τζέις», είπε η Κλέρι. «Άλλωστε, ξέρω ήδη ότι γνωρίζετε περισσότε-

ρα από όσα λέτε. Το είχατε προβλέψει ότι θα συνέβαινε αυτό. Κανένας άλλος δεν το ήξερε αλλά δεν πιστεύω ότι μου στείλατε το καμπανάκι εκείνο το βράδυ –το ίδιο βράδυ που εξαφανίστηκε ο Τζέις– χωρίς να γνωρίζετε ότι κάτι μαγειρευόταν».

«Ίσως και να το ήξερα», είπε η Βασίλισσα θαναμάζοντας τα αστραφτερά της νύχια.

«Έχω προσέξει ότι ο Λαός των Ξωτικών λέει “ίσως” όταν υπάρχει μια αλήθεια που θέλει να κρύψει», είπε η Κλέρι. «Σας βοηθάει να μη δίνετε ξεκάθαρες απαντήσεις».

«Ίσως και να είναι έτσι», είπε με ένα ειρωνικό χαμόγελο η Βασίλισσα.

«Το “ενδεχομένως” είναι επίσης καλή λέξη», είπε ο Άλεξ.

«Και το “πιθανόν”», πρόσθεσε η Ίζαμπελ.

«Μια χαρά είναι και το “μπορεί”», είπε ο Σάιμον. «Ίσως πιο σύγχρονο αλλά η βασική ιδέα είναι η ίδια».

Η Βασίλισσα έδωξε με το χέρι της τις λέξεις τους σαν να ήταν ενοχλητικές μέλισσες που βούιζαν γύρω από το κεφάλι της. «Δεν σε εμπιστεύομαι, κόρη του Βάλενταϊν», είπε. «Κάποτε ήθελα μια χάρη από σένα αλλά αυτός ο καιρός έχει περάσει πια. Ο Μέλιον έχει τη θέση του στο Συμβούλιο. Δεν είμαι σίγουρη ότι υπάρχει οτιδήποτε που να μπορείς να κάνεις για μένα».

«Αν το πιστεύατε αυτό» είπε η Κλέρι «δεν θα μου είχατε στείλει το καμπανάκι».

Για μια στιγμή τα βλέμματά τους συναντήθηκαν. Η Βασίλισσα ήταν όμορφη αλλά υπήρχε κάτι πίσω από το πρόσωπό της, κάτι που έκανε την Κλέρι να σκεφτεί τα οστά ενός μικρού ζώου που άσπριζαν στον ήλιο. Τέλος, η Βασίλισσα είπε: «Πολύ καλά, ίσως και να μπορώ να σας βοηθήσω. Αλλά θέλω ένα αντάλλαγμα».

«Τι έκπληξη», μουρμούρισε ο Σάιμον. Είχε τα χέρια του χωμένα στις τσέπες και κοιτούσε τη Βασίλισσα με αποστροφή.

Ο Άλεξ γέλασε.

Τα μάτια της Βασίλισσας άστραψαν. Μετά από μια στιγμή, ο Άλεξ παραπάτησε προς τα πίσω με μια κραυγή. Είχε απλώσει τα χέρια του μπροστά του με ανοιχτό το στόμα, ενώ το δέρμα του ζάρωσε, τα χέρια του λύγισαν προς τα μέσα και οι κλειδώσεις του πρήστηκαν. Η πλάτη του καμπούριασε, τα μαλλιά του γκριζαραν, τα γαλάζια του μάτια ξεθώριασαν και βυθίστηκαν σε πυκνές ρυτίδες. Η Κλέρι αναφώνησε. Εκεί όπου πριν στεκόταν ο Άλεξ, πλέον βρισκόταν ένας γέρος, καμπουριαστός και με λευκά μαλλιά.

«Πόσο γρήγορα σβήνει η ομορφιά των θνητών», κόμπασε χαιρέκακα η Βασίλισσα. «Κοίτα τα χάλια σου, Αλεξάντερ Λάιτγουντ. Σου δείχνω πώς θα είσαι σε μόλις εξήντα χρόνια. Τι θα λείι τότε για την ομορφιά σου ο μάγος εραστής σου;»

Το στήθος του Άλεξ ανεβοκατέβαινε λαχανιασμένο. Η Ίζαμπελ πήγε βιαστικά δίπλα του και τον πήρε απ' το χέρι. «Άλεξ, δεν είναι τίποτα, μια λάμψη είναι». Γύρισε στη Βασίλισσα: «Λύσε τη! Λύσε την τώρα!»

«Αν εσύ και οι δικοί σου μου μιλάτε με μεγαλύτερο σεβασμό, μπορεί και να το σκεφτώ».

«Ναι», είπε βιαστικά η Κλέρι. «Μας συγχωρείτε για την αγένεια».

Η Βασίλισσα ρουθούνησε. «Μου λείπει ο Τζέις σου, μπορώ να πω. Ήταν ο πιο όμορφος και είχε τους καλύτερους τρόπους απ' όλους σας».

«Κι εμάς μας λείπει», είπε σιγανά η Κλέρι. «Δεν θέλαμε

να είμαστε αγενείς. Εμείς οι θνητοί γινόμαστε απότομοι όταν είμαστε θλιμμένοι».

«Χμμμ» είπε η Βασίλισσα, αλλά χτύπησε τα δάχτυλά της και η λάμψη λύθηκε. Ο Άλεξ ήταν και πάλι ο εαυτός του αν και ήταν κατάχλωμος και έκπληκτος. Η Βασίλισσα του έριξε ένα υποτιμητικό βλέμμα και έστρεψε την προσοχή της στην Κλέρι.

«Υπάρχει ένα σετ δαχτυλιδιών», είπε η Βασίλισσα. «Που ανήκαν στον πατέρα μου. Επιθυμώ την επιστροφή των αντικειμένων αυτών γιατί είναι φτιαγμένα από ξωτικά και έχουν μεγάλες δυνάμεις. Μας επιτρέπουν να μιλάμε μεταξύ μας χωρίς λόγια, όπως κάνουν οι Σιωπηλοί Αδελφοί σας. Απ' ό,τι ξέρω, και με βάση καλές πηγές, βρίσκονται σε μια προθήκη στο Ινστιτούτο».

«Θυμάμαι να έχω δει κάτι τέτοιο», είπε αργά η Ίζι. «Δυο δαχτυλίδια με την τεχνοτροπία των ξωτικών σε μια γυάλινη θήκη στο δεύτερο όροφο της βιβλιοθήκης».

«Θέλετε να κλέψω κάτι από το Ινστιτούτο;» είπε έκπληκτη η Κλέρι. Από όλες τις χάρες που φανταζόταν ότι θα της ζητούσε η Βασίλισσα, αυτή ήταν απ' τις τελευταίες στη λίστα.

«Δεν είναι κλοπή», είπε η Βασίλισσα, «να επιστρέφεις κάτι στον κύριο δικαιούχο του».

«Και μετά θα βρείτε τον Τζέις για εμάς;» είπε η Κλέρι. «Και μην πείτε "ίσως". Τι ακριβώς θα κάνετε;»

«Θα σας βοηθήσω να τον βρείτε», είπε η Βασίλισσα. «Σας δίνω το λόγο μου ότι η βοήθειά μου θα είναι ανεκτίμητη. Μπορώ να σας πω, για παράδειγμα, γιατί δεν έχει πιάσει κανένα από τα ξόρκια εντοπισμού σας. Μπορώ να σας πω σε ποια πόλη είναι πιο πιθανό να βρίσκεται...»

«Μα σας ανέκρινε το Συμβούλιο», τη διέκοψε ο Σάι-

μον. «Πώς τους είπατε ψέματα;»

«Δεν έκαναν τις σωστές ερωτήσεις».

«Γιατί όμως να τους πείτε ψέματα;» ρώτησε επιτακτικά η Ίζαμπελ. «Με ποια πλευρά είστε;»

«Με καμία. Ο Τζόναθαν Μόργκενστερν μπορεί να είναι ισχυρός σύμμαχος αν δεν τον κάνω πρώτα εχθρό. Γιατί να διακινδυνεύσω να τον χάσω ή να τον εξαгриώσω χωρίς κάποιο αντάλλαγμα για εμάς; Ο Λαός των Ξωτικών είναι πανάρχαια φυλή. Δεν παίρνουμε βιαστικές αποφάσεις αλλά περιμένουμε να δούμε πρώτα προς τα πού φυσάει ο άνεμος».

«Αλλά αυτά τα δαχτυλίδια σημαίνουν τόσα πολλά για εσάς που αν τα φέρουμε, θα ρισκάρετε το θυμό του;» ρώτησε ο Άλεκ.

Η Βασίλισσα όμως απλώς χαμογέλασε τεμπέλικα, με ένα χαμόγελο γεμάτο υποσχέσεις. «Νομίζω πως φτάνει για σήμερα», είπε. «Ελάτε με τα δαχτυλίδια και θα ξαναμιλήσουμε».

Η Κλέρι δίστασε και γύρισε να κοιτάξει τον Άλεκ και την Ίζαμπελ. «Είστε σύμφωνοι με αυτό; Με το να κλέψουμε απ' το Ινστιτούτο;»

«Αν σημαίνει ότι θα βρούμε τον Τζέις», είπε η Ίζαμπελ.

Ο Άλεκ έγνεψε καταφατικά. «Ό,τι κι αν γίνει».

Η Κλέρι γύρισε και κοίταξε τη Βασίλισσα που την παρακολούθουσε με ένα βλέμμα γεμάτο προσμονή. «Τότε, πιστεύω ότι έχουμε μια συμφωνία».

Η Βασίλισσα τεντώθηκε και χαμογέλασε με ικανοποίηση. «Καλή αντάμωση, μικροί Κυνηγοί των Σκιών. Και μια προειδοποίηση, αν και δεν έχετε κάνει τίποτα για να σας αξίζει. Ίσως πρέπει να ξανασκεφτείτε πόσο σοφό είναι αυτό το κυνήγι αναζήτησης του φίλου σας. Γιατί

όπως συμβαίνει συχνά με κάτι πολύτιμο που χάνεται, όταν τον ξαναβρείτε μπορεί να μην είναι ακριβώς όπως τον είχατε αφήσει».

Ήταν σχεδόν έντεκα όταν ο Άλεξ έφτασε στην είσοδο της πολυκατοικίας του Μάγκνους στο Γκρίνποϊντ. Η Ίζαμπελ τον είχε πείσει να πάει στου Τάκι για φαγητό με την Κλέρι και τον Σάιμον και παρόλο που είχε γκρινιαξει, τελικά χάρηκε που πήγε. Χρειαζόταν μερικές ώρες για να ηρεμήσει τα συναισθήματά του μετά από αυτό που είχε γίνει στην Αυλή των Σίιλι. Δεν ήθελε να δει ο Μάγκνους πόσο άσχημα τον είχε ταράξει η λάμψη της Βασίλισσας.

Δεν χρειαζόταν πια να χτυπάει το κουδούνι για να του ανοίγει ο Μάγκνους. Είχε κλειδί, και ήταν παράξενα περήφανος γι' αυτό. Ξεκλείδωσε την πόρτα και πήγε προς τα πάνω, προσπερνώντας τον ένοικο του πρώτου ορόφου. Αν και ο Άλεξ δεν είχε δει ποτέ τους γείτονες στο λοφτ του πρώτου ορόφου, φαίνονταν να έχουν μια πολύ θυελλώδη σχέση. Μια φορά στο ισόγειο ήταν πεταμένα ένα σωρό πράγματα κάποιου και ένα σημείωμα καρφίτσωμένο σε ένα μπουφάν που έγραφε “Ένας αδιστακτος παλιοψεύτης που λέει συνέχεια ψέματα”. Εκείνη την ημέρα στην πόρτα ήταν κολλημένο ένα μπουκέτο λουλούδια με μια κάρτα που έγραφε “ΣΥΓΓΝΩΜΗ”. Αυτό ήταν το θέμα στη Νέα Υόρκη: ήξερες πάντα πολλά περισσότερα για τους γείτονές σου απ' ό,τι ήθελες.

Η πόρτα του Μάγκνους ήταν ελαφρώς ανοιχτή και η απαλή μουσική απλωνόταν στο διάδρομο. Άκουγε Τσαϊκόφσκι. Ο Άλεξ ένιωσε τους ώμους του να χαλαρώνουν όταν έκλεισε πίσω του την πόρτα του διαμερίσματος. Δεν μπορούσε ποτέ να είναι σίγουρος σε τι κατάσταση

θα έβρισκε το σπίτι: εκείνη τη φορά ήταν μίνιμαλ, με κόκκινους καναπέδες, κόκκινα βοηθητικά τραπέζια που έμπαιναν το ένα κάτω απ' το άλλο και απλές ασπρόμαυρες φωτογραφίες του Παρισιού στους τοίχους, αλλά είχε αρχίσει να το νιώθει όλο και πιο οικείο, σαν το σπίτι του. Μύριζε από τα πράγματα που είχε συνδυάσει με τον Μάγκνους: μελάνι, άρωμα, μαύρο άγριο τσάι, τη μυρωδιά καμένης ζάχαρης που ήταν η μυρωδιά της μαγείας. Πήρε τον Πρόεδρο Μιάου που τεμπέλιαζε στο περβάζι και πήγε προς το γραφείο.

Ο Μάγκνους σήκωσε το κεφάλι του καθώς μπήκε μέσα ο Άλεξ. Φορούσε κάτι που για τον Μάγκνους ήταν πολύ σοβαρό: τζιν και ένα μαύρο μπλουζάκι με καρφιά στο γιακά και τα μανίκια. Τα μαύρα του μαλλιά ήταν λυτά, ανακατεμένα και μπερδεμένα, σαν να είχε περάσει τα χέρια του ανάμεσά τους κάμποσες φορές ενοχλημένος, και οι βλεφαρίδες στα γατίσια μάτια του ήταν βαριές από την κούραση. Άφησε το στιλό του όταν εμφανίστηκε ο Άλεξ και χαμογέλασε. «Ο Πρόεδρος σε συμπαθεί».

«Συμπαθεί όποιον τον ξύνει πίσω απ' τα αυτιά», είπε ο Άλεξ και μετακίνησε το τεμπέλικο γατί έτσι ώστε το γουρ-γουρητό του έμοιαζε να βγαίνει απ' το στήθος του Άλεξ.

Ο Μάγκνους ακούμπησε πίσω στην καρέκλα του και οι μύες στα μπράτσα του τεντώθηκαν καθώς χασμουρήθηκε. Το γραφείο ήταν γεμάτο κομμάτια χαρτί σκεπασμένα με μικρά ορνιθοσκαλίσματα και σχέδια: το ίδιο σχέδιο ξανά και ξανά, παραλλαγές στο σχέδιο που ήταν απλωμένο στο πάτωμα της ταράτσας απ' όπου είχε εξαφανιστεί ο Τζέις. «Πώς πήγε με τη Βασίλισσα των Σίλι;»

«Ως συνήθως».

«Είναι ακόμα μια λυσσασμένη σκύλα, ε;»

«Κάτι τέτοιο». Ο Άλεξ περιέγραψε με συντομία στον Μάγκνους τι είχε γίνει στην Αυλή των Ξωτικών. Ήταν καλός σ' αυτό: στο να περιγράφει σύντομα, να μη χαρμιζει ούτε λέξη. Δεν καταλάβαινε ποτέ τους ανθρώπους που φλυαρούσαν ακατάπαυστα ούτε την αγάπη του Τζέις για υπερπολύπλοκα λογοπαίγνια.

«Ανησυχώ για την Κλέρι», είπε ο Μάγκνους. «Ανησυχώ ότι έχουν πέσει πολλά στο κοκκινομάλλικο κεφαλάκι της».

Ο Άλεξ άφησε τον Πρόεδρο Μιάου στο τραπέζι, όπου κουλουριάστηκε αμέσως σε μια μπάλα και αποκοιμήθηκε. «Θέλει να βρει τον Τζέις. Δεν έχει δίκιο;»

Τα μάτια του Μάγκνους μαλάκωσαν. Έβαλε ένα δάχτυλο στη θηλιά της ζώνης του τζιν του Άλεξ και τον τράβηξε κοντά του. «Θες να πεις ότι κι εσύ το ίδιο θα έκανες αν ήμουν εγώ;»

Ο Άλεξ γύρισε το πρόσωπό του και κοίταξε το χαρτί που είχε μόλις αφήσει ο Μάγκνους. «Αυτά κοιτάζεις πάλι;»

Ο Μάγκνους, ελαφρώς απογοητευμένος, τον άφησε. «Πρέπει να υπάρχει ένα κλειδί», είπε. «Που τα ξεκλειδώνει. Κάποια γλώσσα που δεν έχω κοιτάξει ακόμα. Κάτι αρχαίο. Είναι παλιά μαύρη μαγεία, πολύ παλιά και δεν μοιάζει με τίποτα που να έχω ξαναδεί». Κοίταξε ξανά το χαρτί, με το κεφάλι γειρτό στο πλάι. «Μπορείς να μου δώσεις εκείνη την ταμπακιέρα εκεί πέρα; Το ασημένιο κουτί, στην άκρη του τραπεζιού».

Ο Άλεξ κοίταξε πού έδειχνε το δάχτυλο του Μάγκνους και είδε ένα μικρό ασημένιο κουτί που στεκόταν στην απέναντι πλευρά του μεγάλου ξύλινου τραπεζιού. Άπλωσε το χέρι του και το πήρε. Ήταν σαν μινιατούρα μεταλ-

λικού μπαούλου σε ποδαράκια, με σκαλιστό καπάκι και τα αρχικά Γ.Σ. με διαμαντάκια στο πάνω μέρος.

Γ, σκέφτηκε. *Γουίλ;*

Γουίλ, είχε πει ο Μάγκνους όταν τον είχε ρωτήσει ο Άλεξ για το όνομα για το οποίο τον είχε πειράξει η Καμίλ. *Θεέ μου πόσο παλιά ήταν αυτό...*

Ο Άλεξ δάγκωσε τα χείλη του. «Τι είναι αυτό;»

«Μια ταμπακιέρα», είπε ο Μάγκνους χωρίς να σηκώσει το κεφάλι του απ' τα χαρτιά του. «Σ' το είπα».

«Ταμπακιέρα; Τι ταμπακιέρα είναι αυτή;». Ο Άλεξ το κοίταξε εξεταστικά.

Ο Μάγκνους σήκωσε το κεφάλι του και γέλασε. «Για σκόνη καπνού. Ήταν πολύ δημοφιλείς γύρω στο δέκατο έβδομο, δέκατο όγδοο αιώνα. Τώρα τη χρησιμοποιώ για να βάζω μέσα διάφορα πράγματα».

Άπλωσε το χέρι του και ο Άλεξ του έδωσε το κουτί. «Αναρωτιέσαι...» άρχισε να λέει ο Άλεξ αλλά σταμάτησε. «Σε ενοχλεί που ξέρεις ότι η Καμίλ είναι κάπου εκεί έξω; Ότι ξέφυγε;» Και ότι φταίω εγώ; Σκέφτηκε ο Άλεξ αλλά δεν το είπε δυνατά. Δεν ήταν ανάγκη να το ξέρει ο Μάγκνους.

«Πάντα ήταν κάπου εκεί έξω», είπε ο Μάγκνους. «Ξέρω ότι το Κονκλάβιο δεν χαιρέται ιδιαίτερα αλλά εγώ έχω συνηθίσει να τη φαντάζομαι να κάνει τη ζωή της, χωρίς να έρχεται σε επαφή μαζί μου. Αν με πείραζε κάποτε, πάντως ήταν πριν από πάρα πολύ καιρό».

«Αλλά την αγαπούσες. Κάποτε».

Ο Μάγκνους πέρασε τα δάχτυλά του πάνω απ' τα ένθετα διαμάντια στο καπάκι. «Νόμιζα ότι την αγαπούσα».

«Εκείνη σ' αγαπάει ακόμα;»

«Δεν νομίζω», είπε στεγνά ο Μάγκνους. «Δεν ήταν και

πολύ γλυκιά την τελευταία φορά που την είδα. Φυσικά αυτό μπορεί να είναι επειδή εγώ έχω σχέση με έναν δεκαοχτάχρονο με ρούνους αντοχής, ενώ εκείνη όχι».

Ο Άλεξ τραύλισε: «Διαμαρτύρομαι και ενίσταμαι στο να μιλάς για μένα σαν αντικείμενο!»

«Ήταν πάντα ζηλιάρα», είπε χαμογελώντας ο Μάγκνους. Ήταν απίστευτα ικανός στο να αλλάζει την κουβέντα, σκέφτηκε ο Άλεξ. Ο Μάγκνους είχε ξεκαθαρίσει ότι δεν του άρεσε να μιλάει για την ερωτική ζωή του στο παρελθόν αλλά κάπου στην πορεία της συζήτησης η αίσθηση οικειότητας και άνεσης του Άλεξ, η αίσθηση ότι ήταν σπίτι του, είχε εξαφανιστεί. Όσο νέος κι αν έδειχνε ο Μάγκνους –κι εκείνη τη στιγμή, έτσι ξυπόλυτος με τα μαλλιά του να πετάνε έμοιαζε γύρω στα δεκαοχτώ– τους χώριζαν αδιαπέραστοι ωκεανοί χρόνου.

Ο Μάγκνους άνοιξε το κουτί, έβγαλε μερικές πινέζες και τις χρησιμοποίησε για να στερεώσει στο τραπέζι το χαρτί που κοιτούσε πριν λίγο. Όταν σήκωσε το βλέμμα του και είδε την έκφραση του Άλεξ, ξαφνιασθηκε και τον ξανακοίταξε αμέσως. «Είσαι καλά;»

Αντί απάντησης, ο Άλεξ έσκυψε και πήρε τα χέρια του Μάγκνους. Ο Μάγκνους άφησε τον Άλεξ να τον σηκώσει όρθιο, με μια έκφραση απορίας στα μάτια του. Πριν προλάβει να πει τίποτα, ο Άλεξ τον τράβηξε κοντά του και τον φίλησε. Ο Μάγκνους έβγαλε έναν απαλό ήχο ευχαρίστησης και έπιασε το πίσω μέρος της μπλούζας του Άλεξ και την ανασήκωσε. Τα δάχτυλά του ήταν δροσερά στη ραχοκοκαλιά του Άλεξ. Ο Άλεξ έσκυψε πιο κοντά του και τον παγίδευσε ανάμεσα στο τραπέζι και το σώμα του. Όχι ότι ο Μάγκνους έδειξε να ενοχλείται.

«Έλα», είπε ο Άλεξ στο αυτί του Μάγκνους. «Είναι

αργά. Πάμε για ύπνο».

Ο Μάγκνους δάγκωσε τα χείλη του και κοίταξε πίσω του τα χαρτιά στο τραπέζι. Το βλέμμα του καρφώθηκε στις αρχαίες συλλαβές σε ξεχασμένες γλώσσες. «Γιατί δεν πας εσύ;» είπε. «Θα έρθω σε πέντε λεπτά».

«Καλά». Ο Άλεξ τέντωσε την πλάτη του γιατί ήξερε ότι όταν ο Μάγκνους ήταν βυθισμένος στις μελέτες του, τα πέντε λεπτά μπορούσαν πολύ εύκολα να γίνουν πέντε ώρες. «Τα λέμε σε λίγο».

«Σσσσς». Η Κλέρι έβαλε το δάχτυλό της στα χείλη της πριν κάνει νόημα στον Σάιμον να προχωρήσει μπροστά της προς την εξώπορτα του σπιτιού του Λουκ. Τα φώτα ήταν όλα σβηστά και το σαλόνι ήταν σκοτεινό και σιωπηλό. Οδήγησε αθόρυβα τον Σάιμον προς το δωμάτιό της και μετά η Κλέρι πήγε στην κουζίνα για να πάρει ένα ποτήρι νερό. Στη μέση της διαδρομής πάγωσε.

Η φωνή της μητέρας της ακουγόταν στο βάθος. Η Κλέρι μπορούσε να διακρίνει την ένταση στη φωνή της. Όπως το να χάσει τον Τζέις ήταν ο δικός της χειρότερος εφιάλτης, η Κλέρι ήξερε ότι η μητέρα της ζούσε κι εκείνη τον δικό της χειρότερο εφιάλτη. Ήξερε ότι ο γιος της ήταν ζωντανός κάπου εκεί έξω στον κόσμο, ικανός για τα πάντα και αυτό την έκανε κομμάτια.

«Μα την απάλλαξαν, Τζόσλιν», άκουσε η Κλέρι την απάντηση του Λουκ, που η φωνή του ήταν ένας ψίδυρος που πότε δυνάμωνε και πότε χαμήλωνε. «Δεν θα την τιμωρήσουν».

«Για όλα φταίω εγώ». Η Τζόσλιν ακουγόταν πνιχτά, σαν να είχε βάλει το πρόσωπό της στον ώμο του Λουκ. «Αν δεν είχα φέρει αυτό το ... πλάσμα στον κόσμο, η

Κλέρι δεν θα περνούσε τώρα όλα αυτά».

«Δεν μπορούσες να το ξέρεις...» Η φωνή του Λουκ έγινε μουρμουρητό και παρόλο που η Κλέρι ήξερε ότι είχε δίκιο, ένιωσε μια σύντομη, ένοχη σπίθα οργής για τη μητέρα της. Η Τζόσλιν θα έπρεπε να έχει σκοτώσει τον Σεμπάστιαν στην κούνια του πριν καν προλάβει να μεγαλώσει και να καταστρέψει τις ζωές τους, σκέφτηκε και ένιωσε αμέσως φρίκη γι' αυτή της τη σκέψη. Γύρισε και πήγε πίσω προς την άλλη πλευρά του σπιτιού, όρμησε στο δωμάτιό της και έκλεισε πίσω της την πόρτα σαν κυνηγημένη.

Ο Σάιμον, που καθόταν στο κρεβάτι και έπαιζε με το DS του, σήκωσε το κεφάλι του και την κοίταξε έκπληκτος. «Όλα καλά;»

Προσπάθησε να του χαμογελάσει. Ήταν οικείο θέαμα στο δωμάτιό της – είχαν κοιμηθεί στου Λουκ πολλές φορές όταν ήταν μικρότεροι. Είχε κάνει ό,τι μπορούσε για να κάνει το δωμάτιο δικό της και όχι έναν απλό ξενώνα. Φωτογραφίες δικές της με τον Σάιμον, με τους Λάιτγουντ, με τον Τζέις και με την οικογένειά της ήταν κολλημένες σκόρπια στο πλαίσιο του καθρέφτη πάνω απ' το τραπεζάκι. Ο Λουκ της είχε κάνει δώρο ένα καβαλέτο, και τα υλικά ζωγραφικής ήταν τακτοποιημένα προσεκτικά σε μια στοίβα δίπλα του. Είχε κολλήσει αφίσες απ' τα αγαπημένα της άνιμε: *Fullmetal Alchemist*, *Rurouni Kenshin*, *Bleach*.

Τα ίχνη από τη ζωή της ως Κυνηγός ήταν επίσης σκορπισμένα τριγύρω: ένα χοντρό αντίτυπο του *Κώδικα των Κυνηγών των Σκιών* με τις σημειώσεις και τις ζωγραφιές της στα περιθώρια, ένα ράφι με βιβλία για αποκρυφισμό και υπερφυσικά φαινόμενα, το ραβδί της πάνω στο

γραφείο της και μια καινούρια υδρόγειος, που της είχε χαρίσει ο Λουκ, που έδειχνε την Άντρις, με χρυσό περιγραμμα, στο κέντρο της Ευρώπης.

Και ο Σάιμον, που καθόταν στη μέση του κρεβατιού της με τα πόδια σταυρωμένα, ήταν ένα απ' τα ελάχιστα πράγματα που ανήκαν τόσο στην παλιά όσο και στην καινούρια της ζωή. Την κοιτούσε με τα μάτια του σκοτεινά στο χλωμό του πρόσωπο και τη λάμψη του Σημαδιού του Κάιν ελάχιστα ορατή στο μέτωπό του.

«Η μαμά μου», του είπε. «Δεν είναι καθόλου καλά».

«Δεν ανακουφίστηκε; Που σε απάλλαξαν απ' τις κατηγορίες εννοώ;»

«Δεν μπορεί να σταματήσει να σκέφτεται τον Σεμπάστιαν. Δεν μπορεί να σταματήσει να κατηγορεί τον εαυτό της».

«Δεν έφταιγε εκείνη όμως για το πώς εξελίχθηκε. Ο Βάλενταϊν φταίει».

Η Κλέρι δεν είπε τίποτα. Θυμόταν το απαίσιο πράγμα που είχε μόλις σκεφτεί, ότι η μητέρα της θα έπρεπε να έχει σκοτώσει τον Σεμπάστιαν όταν είχε γεννηθεί.

«Και οι δυο σας» είπε ο Σάιμον «κατηγορείτε τον εαυτό σας για πράγματα για τα οποία δεν φταίτε εσείς. Εσύ κατηγορείς που άφησες τον Τζέις στην ταράτσα....»

Η Κλέρι σήκωσε απότομα το κεφάλι της και τον κοίταξε έντονα. Δεν είχε συνειδητοποιήσει καν ότι του είχε αποκαλύψει ότι κατηγορούσε τον εαυτό της γι' αυτό, αν και το έκανε. «Εγώ δεν...»

«Κι όμως», είπε. «Αλλά κι εγώ τον άφησα, η Ίζι τον άφησε, ο Άλεξ τον άφησε και ο Άλεξ, που ήταν ο παραμπατάι του. Δεν υπήρχε περίπτωση να το ξέρουμε. Και ίσως και να ήταν χειρότερα αν είχες μείνει».

«Ίσως». Η Κλέρι δεν ήθελε να το συζητήσει. Αποφεύγοντας το βλέμμα του Σάιμον, πήγε στο μπάνιο για να πλύνει τα δόντια της και να βάλει τις χνουδωτές της πιτζάμες. Απέφυγε να κοιτάξει τον εαυτό της στον καθρέφτη. Σιχαινόταν το πόσο χλωμή ήταν, τις σκιές κάτω απ' τα μάτια της. Ήταν δυνατή – δεν θα κατέρρεε. Είχε ένα σχέδιο. Ακόμα κι αν ήταν λίγο παράλογο, και περιλάμβανε μια κλοπή απ' το Ινστιτούτο.

Βούρτσισε τα δόντια της και έπιασε τα κυματιστά μαλλιά της με ένα λαστιχάκι καθώς έβγαινε απ' το μπάνιο. Έπιασε τον Σάιμον τη στιγμή ακριβώς που έβαζε πίσω στην τσάντα του ένα μπουκάλι, που η Κλέρι ήταν σίγουρη ότι περιείχε το αίμα που είχε αγοράσει στου Τάκι.

Πήγε κοντά του και του ανακάτεψε τα μαλλιά. «Μπορείς να βάλεις τα μπουκάλια στο ψυγείο, ξέρεις», είπε. «Αν δεν σου αρέσει σε θερμοκρασία δωματίου».

«Το παγωμένο αίμα είναι πολύ χειρότερο από το αίμα σε θερμοκρασία δωματίου, βασικά. Το καλύτερο είναι ζεστό, αλλά δεν νομίζω να αρέσει πολύ στη μαμά σου να το ζεσταίνω στα κατσαρολάκια της».

«Ο Τζόρνταν δεν έχει πρόβλημα;» ρώτησε η Κλέρι και αναρωτήθηκε αν ο Τζόρνταν θυμόταν ακόμα ότι ο Σάιμον ήταν συγγάτοικός του. Ο Σάιμον περνούσε κάθε βράδυ την τελευταία εβδομάδα μαζί της. Τις πρώτες μέρες μετά την εξαφάνιση του Τζέις, η Κλέρι δεν μπορούσε να κοιμηθεί. Είχε βάλει πέντε κουβέρτες αλλά δεν μπορούσε να ζεσταθεί με τίποτα. Καθόταν ξύπνια, τρέμοντας, και φανταζόταν τις φλέβες της γεμάτες πηχτό παγωμένο αίμα, κρυστάλλους πάγου να φτιάχνουν ένα γυαλιστερό δίχτυ σαν κοράλλι γύρω απ' την καρδιά της. Τα όνειρά της ήταν γεμάτα μαύρες θάλασσες, και κομμάτια πάγου

που επέπλεαν, και παγωμένες λίμνες, και τον Τζέις, το πρόσωπό του πάντα κρυμμένο πίσω από σκιές, ή μια ανάσα ενός σύννεφου, ή τα ίδια του τα λαμπερά μαλλιά καθώς απομακρυνόταν από αυτή. Την έπαιρνε ο ύπνος για λίγα λεπτά κάθε φορά και ξυπνούσε πάντα με μια αρρωστημένη αίσθηση πνιγμού.

Την πρώτη μέρα που την είχε ανακρίνει το Συμβούλιο, είχε γυρίσει σπίτι και είχε κουλουριαστεί στο κρεβάτι. Είχε μείνει εκεί ξύπνια μέχρι που άκουσε ένα χτύπημα στο παράθυρο, και ο Σάιμον τρύπωσε στο δωμάτιό της κουτρουβαλώντας σχεδόν στο πάτωμα. Είχε ξαπλώσει στο κρεβάτι και είχε τεντωθεί δίπλα της χωρίς να πει λέξη. Το δέρμα του ήταν κρύο, από έξω, και μύριζε αέρα της πόλης και κρύο του επικείμενου χειμώνα.

Είχε αγγίξει τον ώμο του με το δικό της, διαλύοντας ένα μικροσκοπικό μέρος της έντασης που έσφιγγε το σώμα της σαν γροδιά. Το χέρι του ήταν κρύο αλλά οικείο, όπως και το ύφασμα του κοτλέ μπουφάν του πλάι στο χέρι της.

«Πόσο μπορείς να μείνεις;» είχε ψιθυρίσει στο σκοτάδι.

«Όσο θέλεις».

Είχε γυρίσει στο πλάι και τον κοίταξε. «Δεν θα την πειράζει την Ίζι;»

«Αυτή μου είπε να έρθω. Είπε ότι δεν κοιμόσουν και ότι αν σε κάνει να νιώσεις καλύτερα το να είμαι δίπλα σου, μπορώ να μείνω. Ή αν θες μπορώ απλώς να μείνω μέχρι να αποκοιμηθείς».

Η Κλέρι είχε αναστενάξει από ανακούφιση. «Μείνε όλο το βράδυ», είχε πει. «Σε παρακαλώ».

Ο Σάιμον είχε μείνει μαζί της. Εκείνο το βράδυ η Κλέρι δεν είδε εφιάλτες.

Όσο ήταν εκείνος μαζί της, ο ύπνος της ήταν βαθύς και δίχως όνειρα, ένας σκοτεινός άδειος ωκεανός. Μια λήθη χωρίς πόνο.

«Ο Τζόρνταν δεν έχει πρόβλημα με το αίμα», είπε ο Σάιμον. «Το θέμα του είναι να νιώσω άνετα με αυτό που είμαι. Βρες επαφή με το βρικόλακα μέσα σου και τα λοιπά και τα λοιπά».

Η Κλέρι γλίστρησε δίπλα του στο κρεβάτι και αγκάλιασε ένα μαξιλάρι. «Ο βρικόλακας μέσα σου είναι διαφορετικός από... το βρικόλακα απ' έξω;»

«Σίγουρα. Θέλει να φοράω μπλουζες με έξω την κοιλιά και ψάθινα καπέλα. Προσπαθώ να τον νικήσω».

Η Κλέρι χαμογέλασε αχνά. «Δηλαδή ο βρικόλακας μέσα σου είναι ο Μάγκνους;»

«Περίμενε, τώρα που το λες...» είπε ο Σάιμον και έβγαλε απ' το σακιδιό του δυο τεύχη ενός μάνγκα. Τα κούνησε θριαμβευτικά πριν στραφεί στην Κλέρι: «*Magical Love Gentleman* τόμοι δεκαπέντε και δεκαέξι», είπε. «Εξαντλημένοι παντού εκτός απ' το Μίνταουν Κόμικς».

Η Κλέρι τα πήρε και κοίταξε τα χρωματιστά εξώφυλλα. Κάποτε θα κουνούσε τα χέρια της κατενθουσιασμένη. Πλέον το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να χαμογελάσει στον Σάιμον και να τον ευχαριστήσει γιατί το είχε κάνει για κείνη, θύμισε στον εαυτό της, ήταν η κίνηση ενός καλού φίλου. Παρόλο που δεν μπορούσε καν να φανταστεί ότι θα μπορούσε να συγκεντρωθεί στο διάβασμα εκείνη τη στιγμή. «Είσαι τέλειος», του είπε και τον σκούνησε με τον ώμο της. Ακούμπησε στα μαξιλάρια με τα βιβλία πάνω στην κοιλιά της. «Κι ευχαριστώ που ήρθες μαζί μου στην Αυλή των Σίιλι. Ξέρω ότι σου προκαλεί άσχημες αναμνήσεις αλλά... νιώθω πάντα καλύτερα όταν

είσαι μαζί μου».

«Μια χαρά τα πήγες. Χειρίστηκες τη Βασίλισσα σαν επαγγελματία». Ο Σάιμον ξάπλωσε δίπλα της, με τους ώμους του να ακουμπάνε στους δικούς της. Ήταν και οι δύο ανάσκελα και κοιτούσαν το ταβάνι, τις οικείες του ρωγμές, τα παλιά φωσφορίζοντα αστεράκια που δεν έβγαζαν πια φως. «Θα το κάνεις δηλαδή; Θα κλέψεις τα δαχτυλίδια για τη Βασίλισσα;»

«Ναι». Η Κλέρι αναστέναξε. «Αύριο. Το μεσημέρι το Κονκλάβιο έχει τοπικό συμβούλιο. Θα είναι όλοι εκεί. Θα πάω τότε».

«Δεν μ' αρέσει αυτό, Κλέρι».

Ένωσε το σώμα της να σφίγγεται. «Ποιο πράγμα;»

«Το ότι πρέπει να συναναστρέφεται με τα ξωτικά. Τα ξωτικά λένε ψέματα».

«Δεν μπορούν να πουν ψέματα».

«Ξέρεις τι εννοώ. Παραπλανούν τους πάντες».

Γύρισε το κεφάλι της και τον κοίταξε, με το πιγούνι της να ακουμπάει στον ώμο του. Το χέρι του σηκώθηκε αυτόματα και τύλιξε τους ώμους της, τραβώντας την κοντά του. Το σώμα του ήταν δροσερό, η μπλούζα του ακόμα υγρή απ' τη βροχή. Τα ολόισια συνήθως μαλλιά του είχαν σχηματίσει στεγνώνοντας χαλαρές μπούκλες. «Πίστεψέ με δεν μου αρέσει να ανακατεύομαι με την Αυλή. Αλλά θα το έκανα για σένα», του είπε. «Και εσύ θα το έκανες για μένα, έτσι δεν είναι;»

«Φυσικά. Αλλά εξακολουθεί να μην είναι καλή ιδέα». Γύρισε το κεφάλι του και την κοίταξε. «Ξέρω πώς νιώθεις. Όταν πέθανε ο μπαμπάς μου...»

Το σώμα της σφίχτηκε. «Ο Τζέις δεν έχει πεθάνει».

«Το ξέρω. Δεν λέω αυτό. Απλώς... Δεν χρειάζεται να λες

ότι είσαι καλύτερα όταν είμαι δίπλα σου. Είμαι πάντα δίπλα σου. Η θλίψη σε κάνει να νιώθεις μόνη αλλά δεν είσαι. Ξέρω ότι δεν πιστεύεις στη θρησκεία όπως εγώ αλλά μπορείς να πιστέψεις ότι σε περιβάλλουν άτομα που σ' αγαπάνε, έτσι δεν είναι;» Τα μάτια του ήταν διάπλατα ανοιχτά, γεμάτα ελπίδα. Είχαν το ίδιο καστανό σκούρο όπως πάντα αλλά ήταν διαφορετικά, σαν να είχε προστεθεί στο χρώμα τους μια ακόμα στρώση, όπως το δέρμα του έμοιαζε ταυτόχρονα δίχως πόρους αλλά και διάφανο μαζί.

Το πιστεύω, σκέφτηκε η Κλέρι. Απλώς δεν είμαι σίγουρη αν έχει καμία σημασία. Τον σκούνησε ξανά απαλά με τον ώμο. «Σε πειράζει να σε ρωτήσω κάτι; Είναι προσωπικό αλλά έχει σημασία».

Μια νότα κούρασης τρύπωσε στη φωνή του. «Τι;»

«Μ' αυτή την ιστορία με το Σημάδι του Κάιν, σημαίνει ότι αν σε κλοτσήσω κατά λάθος τη νύχτα θα μου το ανταποδώσει μια αόρατη δύναμη επτά φορές;»

Τον ένιωσε να γελάει. «Καληνύχτα, Φρέι».

3

κακοι αγγελιοι

«Φίλε νόμιζα ότι είχες ξεχάσει ότι μένεις εδώ», είπε ο Τζόρνταν τη στιγμή που μπήκε ο Σάιμον στο σαλόνι του μικρού τους διαμερίσματος, με τα κλειδιά να κουδουνίζουν ακόμα στο χέρι του. Ο Τζόρνταν συνήθως βρισκόταν ξαπλωμένος στο χαμηλό ντιβάνι, με τα πόδια να κρέμονται στο πλάι και το χειριστήριο του Xbox στο χέρι. Εκείνη την ημέρα, αν και ήταν στο ντιβάνι, καθόταν με την πλάτη ίσια, τους ώμους σκυμμένους μπροστά, τα χέρια στις τσέπες του τζιν και το χειριστήριο άφαντο. Έδειξε ανακούφιση που είδε τον Σάιμον και σε μια στιγμή ο Σάιμον συνειδητοποίησε γιατί.

Ο Τζόρνταν δεν ήταν μόνος του στο διαμέρισμα. Απέναντί του, σε μια χνουδωτή πορτοκαλί βελούδινη πολυθρόνα –τα έπιπλα του Τζόρνταν ήταν εντελώς αταίριαστα μεταξύ τους– καθόταν η Μάγια, με τα ατίθασα σγουρά μαλλιά της πιασμένα σε δυο πλεξούδες. Την τελευταία φορά που την είχε δει ο Σάιμον, ήταν ντυμένη εντυπωσιακά για ένα πάρτι. Τώρα φορούσε πάλι τη “στολή”

της: τζιν με ξεφτισμένες άκρες, μακρυμάνικο μπλουζάκι και ένα δερμάτινο μπουφάν σε χρώμα καμηλό. Έδειχνε να νιώθει εξίσου άβολα με τον Τζόρνταν, με την πλάτη υπερβολικά ίσια, το βλέμμα να κοιτάζει στο παράθυρο. Όταν είδε τον Σάιμον σηκώθηκε με ανακούφιση όρθια και τον αγκάλιασε. «Γεια», είπε. «Πέρασα απλώς να δω πώς είσαι».

«Μια χαρά. Εντάξει, όσο καλά μπορώ να είμαι με όλα αυτά που συμβαίνουν».

«Δεν εννοούσα για το θέμα με τον Τζέις», είπε. «Εννοούσα για σένα. Πώς τα πας;»

«Εμένα;» ρώτησε ξαφνιασμένος ο Σάιμον. «Εγώ καλά είμαι. Ανησυχώ για την Ίζαμπελ και την Κλέρι. Ξέρεις ότι την ανέκρινε το Συμβούλιο...»

«Και έμαθα ότι την απάλλαξαν από τις κατηγορίες. Αυτό είναι καλό. Αλλά εγώ εννοούσα εσένα. Και αυτό που έγινε με τη μαμά σου».

«Πώς το ξέρεις αυτό;» Ο Σάιμον έριξε ένα βλέμμα στον Τζόρνταν αλλά ο Τζόρνταν κούνησε το κεφάλι του σχεδόν αδιόρατα. Δεν το είχε πει αυτός.

Η Μάγια τράβηξε τη μια πλεξούδα της. «Έπεσα πάνω στον Έρικ, στο άσχετο. Μου είπε τι έγινε και ότι έχεις αποσυρθεί απ' τις πρόβες του Ιού της Χιλιετίας εδώ και δυο εβδομάδες γι' αυτό το λόγο».

«Βασικά έχουν αλλάξει το όνομά τους», είπε ο Τζόρνταν. «Τώρα λέγονται Μπουρίτο του Μεσονυχτίου».

Η Μάγια έριξε ένα εκνευρισμένο βλέμμα στον Τζόρνταν, που γλίστρησε λίγο πιο βαθιά στον καναπέ. Ο Σάιμον αναρωτήθηκε τι να έλεγαν πριν γυρίσει. «Έχεις μιλήσει με κάποιον άλλο απ' την οικογένειά σου;» ρώτησε η Μάγια με απαλή φωνή. Τα κεκριμπαρένια της μάτια

ήταν γεμάτα ανησυχία. Ο Σάιμον ήξερε ότι ήταν αγενές εκ μέρους του, αλλά κάτι στον τρόπο που τον κοιτούσε δεν του άρεσε. Ήταν λες και η ανησυχία της έκανε το πρόβλημα πραγματικό ενώ αλλιώς μπορούσε να προσποιηθεί ότι δεν υπήρχε πρόβλημα.

«Ναι», είπε. «Όλα καλά με την οικογένειά μου».

«Αλήθεια; Γιατί ξέχασες το κινητό σου εδώ», είπε ο Τζόρνταν και το έπιασε απ' το τραπεζάκι. «Και η αδερφή σου σε παίρνει κάθε πέντε λεπτά όλη μέρα. Από χθες».

Ένα αίσθημα πάγου απλώθηκε στο στομάχι του Σάιμον. Πήρε το τηλέφωνο απ' τον Τζόρνταν και κοίταξε την οθόνη. Δεκαεπτά αναπάντητες κλήσεις απ' τη Ρεμπέκα.

«Φτου σου», είπε. «Ήλπιζα να το αποφύγω αυτό».

«Αδερφή σου είναι», είπε η Μάγια. «Κάποια στιγμή θα σε έπαιρνε».

«Το ξέρω αλλά το απέφευγα. Της άφηνα μηνύματα όταν ήξερα ότι δεν θα είναι εκεί, τέτοια πράγματα. Απλώς... δεν ξέρω, μάλλον απέφευγα το αναπόφευκτο».

«Και τώρα;»

Ο Σάιμον άφησε το τηλέφωνο στο περβάζι. «Θα συνεχίσω να το αποφεύγω... μάλλον;»

«Όχι», είπε ο Τζόρνταν και έβγαλε τα χέρια από τις τσέπες του. «Πρέπει να της μιλήσεις».

«Και τι να της πω;» Η ερώτηση βγήκε πιο απότομα απ' ό,τι σκόπευε ο Σάιμον.

«Η μητέρα σου πρέπει να της είπες κάτι», είπε ο Τζόρνταν. «Μάλλον θα ανησυχεί».

Ο Σάιμον κούνησε το κεφάλι του. «Θα γυρίσει σπίτι για την Ημέρα των Ευχαριστιών σε λίγες εβδομάδες. Και δεν θέλω να ανακατευτεί σ' αυτό που έγινε με τη μαμά μου».

«Έχει ήδη ανακατευτεί. Είναι αδερφή σου», είπε η Μά-

για. «Άλλωστε, αυτό –αυτό που γίνεται με τη μαμά σου, όλα αυτά– είναι πλέον η ζωή σου».

«Τότε, μάλλον θέλω να μείνει μακριά απ' τη ζωή μου». Ο Σάιμον ήξερε ότι ήταν παράλογος αλλά ένιωθε ότι δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς. Η Ρεμπέκα ήταν... ιδιαίτερη. Διαφορετική. Ένα μέρος της ζωής του που είχε μείνει ανέπαφο από όλα αυτά τα αλλοπρόσαλλα πράγματα. Ίσως το μοναδικό.

Η Μάγια σήκωσε τα χέρια της αγανακτισμένη και στράφηκε στον Τζόρνταν: «Πες του κάτι. Είσαι ο Πραίτορας Φύλακός του».

«Έλα τώρα», είπε ο Σάιμον πριν καν προλάβει να ανοίξει το στόμα του ο Τζόρνταν. «Μιλάει κανένας από εσάς με τους γονείς του; Την οικογένειά του;»

Αντάλλαξαν ένα βιαστικό βλέμμα. «Όχι», είπε αργά ο Τζόρνταν, «Αλλά κανένας μας δεν είχε καλές σχέσεις με την οικογένειά του από πριν...»

«Παραιτούμαι», είπε ο Σάιμον. «Είμαστε όλοι ορφανά. Ορφανά της καταίγιδας!».

«Δεν μπορείς απλώς να αγνοείς την αδερφή σου», επέμεινε η Μάγια.

«Αυτό θα το δούμε».

«Και όταν γυρίσει πίσω η Ρεμπέκα και δει το σπίτι σου σαν σκηνικό απ' τον Εξορκιστή; Και η μαμά σου δεν θα μπορεί να της εξηγήσει πού είσαι;» Ο Τζόρνταν έγριψε μπροστά και ακούμπησε τα χέρια του στα γόνατά του. «Η αδερφή σου θα πάρει την αστυνομία και η μαμά σου θα καταλήξει στο κρατητήριο».

«Απλώς δεν είμαι σίγουρος ότι είμαι έτοιμος να ακούσω τη φωνή της», είπε ο Σάιμον αλλά ήξερε ότι το επι-

¹ Πολωνική ταινία του 1921.

χειρηνιά του ήταν αδύναμο. «Πρέπει να φύγω πάλι αλλά υπόσχομαι ότι θα της στείλω μήνυμα».

«Εντάξει», είπε ο Τζόρνταν. Κοιτούσε τη Μάγια, όχι τον Σάιμον όταν το έλεγε σαν να ήλπιζε ότι θα πρόσεχε ότι είχε κάνει πρόοδο με τον Σάιμον και θα ήταν ευχαριστημένη. Ο Σάιμον αναρωτήθηκε αν είχαν βρεθεί καθόλου οι δυο τους τις δύο εβδομάδες που ο ίδιος ήταν σε μεγάλο βαθμό απών. Μάλλον όχι αν έκρινε απ' τον αμήχανο τρόπο με τον οποίο κάθονταν όταν μπήκε αλλά ποτέ δεν μπορούσες να ξέρεις μ' αυτούς τους δύο. «Είναι μια αρχή».

Το χρυσό ασανσέρ σταμάτησε μετά από πολλά τραντάγματα στον τρίτο όροφο του Ινστιτούτου. Η Κλέρι πήρε μια βαθιά ανάσα και βγήκε στο διάδρομο. Ο χώρος ήταν όπως της είχαν υποσχεθεί ο Άλεξ και η Ίζαμπελ ότι θα είναι, έρημος και ήσυχος. Η κίνηση στη Λεωφόρο Γιορκ, απ' έξω, ήταν ένα απαλό μουρμουρητό. Φαντάστηκε ότι άκουγε το θρόισμα των σκόρων καθώς χόρευαν στο φως που έμπαινε απ' το παράθυρο. Κατά μήκος του τοίχου υπήρχαν καρφιά, απ' όπου κρεμούσαν οι ένοικοι του Ινστιτούτου τα πανωφόρια τους όταν έμπαιναν. Ένα απ' τα μαύρα μπουφάν του Τζέις κρεμόταν ακόμα εκεί, με τα μανίκια άψυχα και στοιχειωμένα.

Ξεκίνησε να διασχίζει το διάδρομο με ένα ρίγος. Θυμήθηκε την πρώτη φορά που την είχε οδηγήσει ο Τζέις σ' αυτούς τους διαδρόμους και της μιλούσε με την ξένοιαστη φωνή του για τους Κυνηγούς των Σκιών, την Άιντρις, έναν ολόκληρο μυστικό κόσμο που η Κλέρι δεν είχε ιδέα ότι υπήρχε. Τον κοιτούσε τότε καθώς μιλούσε, κρυφά όπως νόμιζε, -αν και τώρα ήξερε ότι ο Τζέις πα-

ρατηρούσε τα πάντα— χαζεύοντας την απαλή λάμψη των ανοιχτόχρωμων μαλλιών του, τις γρήγορες κινήσεις των γεμάτων χάρη χεριών του, την κίνηση των μυών του στα μπράτσα του καθώς χειρονομούσε.

Έφτασε στη βιβλιοθήκη χωρίς να συναντήσει κανέναν άλλο Κυνηγό και έσπρωξε την πόρτα. Το δωμάτιο την έκανε ακόμα να ανατριχιάζει με τον ίδιο τρόπο όπως την πρώτη φορά που το είχε δει. Ήταν κυκλικό, γιατί η βιβλιοθήκη ήταν χτισμένη μέσα σε πυργίσκο, και είχε δεύτερο επίπεδο με ένα μπαλκόνι με κιγκλίδωμα, στο ύψος της μέσης του τοίχου, πάνω από τα ράφια με τα βιβλία. Το γραφείο που η Κλέρι ακόμα θεωρούσε γραφείο του Χοτζ στεκόταν στο κέντρο του δωματίου, σκαλισμένο από ένα μονοκόμματο κομμάτι βελανιδιάς που ακουμπούσε στις πλάτες δυο γονατιστών αγγέλων. Η Κλέρι σχεδόν περίμενε να δει τον Χοτζ να στέκεται πίσω του με τον Χούγκο, το γεράκι του με το κοφτερό βλέμμα, στον ώμο.

Τινάζοντας την ανάμνηση απ' το μυαλό της, πήγε βιαστικά προς την κυκλική σκάλα στο βάθος του δωματίου. Φορούσε τζιν και αθλητικά με λαστιχένια σόλα και στον αστράγαλό της είχε χαράξει ένα ρούνο για να είναι αδόρυβη. Η σιωπή ήταν σχεδόν απόκοσμη καθώς ανέβηκε τα σκαλιά και βγήκε στον εξώστη. Κι εκεί υπήρχαν βιβλία αλλά ήταν κλειδωμένα σε γυάλινες προθήκες. Κάποια φαίνονταν πολύ παλιά, με εξώφυλλα ξεφτισμένα και ράχες που είχαν μείνει μόνο κλωστές. Άλλα ήταν εμφανώς βιβλία επικίνδυνης μαγείας – *Ανείπωτες αιρέσεις, Η πανώλη του Δαίμονα, Πρακτικός Οδηγός Ανάστασης Νεκρών*.

Ανάμεσα στα κλειδωμένα ράφια υπήρχαν γυάλινες προθήκες. Κάθε μία προστάτευε ένα αντικείμενο σπάνιας

και όμορφης τέχνης: μια λεπτεπίλεπτη γυάλινη καράφα που το καπάκι της ήταν ένα τεράστιο σμαράγδι· μια κορώνα με ένα διαμάντι στο κέντρο που φαινόταν ότι δεν θα χωρούσε σε κανένα ανθρώπινο κεφάλι· ένα μενταγιόν σε σχήμα αγγέλου που τα φτερά του ήταν κουρδιστά γρανάζια και εξαρτήματα και στην τελευταία θήκη, όπως ακριβώς είχε πει η Ίζαμπελ, ένα ζευγάρι αστραφτερά χρυσά δαχτυλίδια σε σχήμα λυγισμένων φύλλων, με την τέχνη των Ξωτικών, τόσο λεπτεπίλεπτη σαν την ανάσα ενός μωρού.

Η θήκη φυσικά ήταν κλειδωμένη, αλλά ο ρούνος Ανοιγματος (η Κλέρι δάγκωσε τα χείλη της καθώς τον σχημάτιζε προσεκτικά για να μην τον κάνει πολύ ισχυρό και σπάσει το γυαλί, κάτι που θα έκανε σίγουρα κάποιον να τρέξει στη βιβλιοθήκη) άνοιξε την κλειδαριά. Προσεκτικά, άνοιξε τη θήκη. Μόνο όταν έβαλε το ραβδί στην τσέπη της δίστασε.

Δεν αναγνώριζε τον εαυτό της σχεδόν. Έκλεβε απ' το Κονκλάβιο για να πληρώσει τη Βασίλισσα των Ξωτικών, που οι υποσχέσεις της, όπως της είχε πει κάποτε ο Τζέις, ήταν σαν σκορπιοί, με ένα κυρτό κεντρί στην ουρά;

Κούνησε το κεφάλι της σαν να ήθελε να διώξει τις σκέψεις... και πάγωσε. Η πόρτα της βιβλιοθήκης άνοιγε. Άκουγε το τρίξιμο του ξύλου, πνιχτές φωνές, βήματα. Χωρίς δεύτερη σκέψη έπεσε στο πάτωμα και κόλλησε στο κρύο ξύλινο δάπεδο του εξώστη.

«Είχες δίκιο, Τζέις», ακούστηκε από κάτω μια φωνή – ανάλαφρα ικανοποιημένη και φρικτά οικεία. «Το δωμάτιο είναι έρημο».

Ο πάγος που κυλούσε στις φλέβες της Κλέρι ήταν λες και έγινε κρύσταλλο και την κάρφωσε στη θέση της. Δεν

μπορούσε να κουνηθεί, να αναπνεύσει. Δεν είχε νιώσει τόσο δυνατό σοκ από τότε που είχε δει τον πατέρα της να χώνει το ξίφος στο στήθος του Τζέις. Πολύ αργά, πλησίασε πόντο πόντο μέχρι την άκρη του εξώστη και κοίταξε κάτω.

Και δάγκωσε απίστευτα βίαια το χείλος της για να μην ουρλιάξει.

Η θολωτή οροφή της βιβλιοθήκης σχημάτιζε έναν κώνο και είχε μια γυάλινη ηλιοροφή. Το φως έπεφτε μέσα απ' το τζάμι και φώτιζε ένα σημείο στο πάτωμα σαν προβολέας σε μια σκηνή θεάτρου. Η Κλέρι διέκρινε ότι τα ένθετα μάρμαρα, το γυαλί και τα κομματάκια ημιπολύτιμων λίθων στο πάτωμα σχημάτιζαν ένα σχέδιο: τον Άγγελο Ραζιήλ, με το Κύπελλο και το Ξίφος. Ακριβώς πάνω σε ένα απ' τα απλωμένα φτερά του Αγγέλου στεκόταν ο Τζόνναθαν Κρίστοφερ Μόργκενστερν.

Ο Σεμπάστιαν.

Έτσι ήταν λοιπόν ο αδερφός της. Αυτό ήταν το πραγματικό του πρόσωπο, ζωντανό, ζωηρό και γεμάτο κίνηση. Ένα χλωμό πρόσωπο, γεμάτο γωνίες και ευθείες, ψηλός και αδύνατος, ντυμένος στα μαύρα. Τα μαλλιά του ήταν ασημόλευκα, όχι μαύρα όπως ήταν όταν τον είχε πρωτοδεί, όταν τα είχε βάλει για να μοιάζει με τον αληθινό Σεμπάστιαν Βέρλακ. Το δικό του ανοιχτό χρώμα του πήγαινε περισσότερο. Τα μάτια του ήταν μαύρα, γεμάτα ζωή και ενέργεια. Την τελευταία φορά που τον είχε δει, να επιπλέει μέσα σε ένα γυάλινο φέρετρο σαν τη Χιονάτη, ένα από τα χέρια του ήταν τυλιγμένο σε επίδεσμο. Τώρα, το χέρι του ήταν πάλι ολόκληρο, με ένα ασημένιο βραχιόλι που έλαμπε στον καρπό του, και τίποτα δεν έδειχνε, όχι απλά ότι το χέρι αυτό ήταν κάποτε κομμένο

αλλά ούτε καν χτυπημένο.

Και δίπλα του, με τα χρυσά του μαλλιά να γυαλίζουν στο απαλό φως του ήλιου, στεκόταν ο Τζέις. Όχι όπως τον είχε φανταστεί τόσες φορές τις τελευταίες δύο εβδομάδες – χτυπημένο, ή να αιμορραγεί, ή να υποφέρει, ή να πεθαίνει της πείνας, κλειδωμένος σε κάποιο σκοτεινό κελί, να ουρλιάζει από πόνο ή να τη φωνάζει. Ήταν ο Τζέις όπως τον θυμόταν, όταν επέτρεπε στον εαυτό της να θυμάται: αναποκοκκινισμένος, υγιής και ζωηρός και όμορφος. Τα χέρια του ήταν στις τσέπες του τζιν του, χαλαρά, τα Σημάδια του διακρίνονταν μέσα απ' το λευκό του μπλουζάκι. Από πάνω φορούσε ένα άγνωστο καμηλό χρώματος σουέντ τζάκετ που τόνιζε τους χρυσούς τόνους του δέρματός του. Έγειρε το κεφάλι του προς τα πίσω σαν να απολάμβανε την αίσθηση του ήλιου στο πρόσωπό του. «Έχω πάντα δίκιο, Σεμπάστιαν», είπε. «Θα έπρεπε να το είχες μάθει πια αυτό».

Ο Σεμπάστιαν του έριξε ένα εξεταστικό βλέμμα και μετά του χαμογέλασε. Η Κλέρι τον κοίταξε επίμονα. Έμοιαζε με κανονικό χαμόγελο. Ποιος ήξερε όμως...; Ο Σεμπάστιαν της είχε χαμογελάσει στο παρελθόν και αποδείχθηκε ότι ήταν ένα τεράστιο ψέμα. «Πού είναι τα βιβλία για την επίκληση δαιμόνων, λοιπόν; Υπάρχει καμία τάξη σ' αυτό εδώ το χάος;»

«Βασικά, όχι. Δεν είναι αλφαβητικά. Ακολουθούν το ειδικό σύστημα του Χοτζ».

«Αυτός δεν ήταν αυτός που σκότωσα; Πού να ΄ξερα ότι θα τον χρειαζόμασταν», σχολίασε ο Σεμπάστιαν. «Ίσως να πάω εγώ στο πάνω επίπεδο κι εσύ στο κάτω».

Πήγε προς τη σκάλα που οδηγούσε στον εξώστη. Η καρδιά της Κλέρι άρχισε να βροντοχτυπάει από φόβο.

Είχε συνδέσει τον Σεμπάστιαν με το φόνο, το αίμα, τον πόνο και τον τρόμο. Ήξερε ότι ο Τζέις είχε παλέψει μαζί του μια φορά και τον είχε νικήσει, αλλά είχε σχεδόν πεθάνει και ο ίδιος σε κείνη τη μάχη. Σε μια μάχη σώμα με σώμα η Κλέρι δεν θα κέρδιζε ποτέ τον αδερφό της. Θα μπορούσε να πηδήξει απ' τον εξώστη στο πάτωμα χωρίς να σπάσει το πόδι της; Κι αν το έκανε τι θα γινόταν; Τι θα έκανε ο Τζέις;

Ο Σεμπάστιαν είχε βάλει το πόδι του στο πρώτο σκαλί όταν ο Τζέις τον φώναξε: «Περίμενε. Εδώ είναι. Στον τομέα “Μαγεία”, Μη θανάσιμη».

«Μη θανάσιμη; Πάει όλη η πλάκα, δηλαδή», γκρίνιαξε ο Σεμπάστιαν αλλά κατέβασε το πόδι του απ' το σκαλί και πήγε πίσω προς το μέρος του Τζέις.

«Απίστευτη βιβλιοθήκη», είπε και διάβαζε τους τίτλους καθώς περνούσε μπροστά απ' τα βιβλία. «Φροντίδα και περιποίηση του κατοικίδιου νάνου σας. Οι Δαίμονες Αποκαλύπτονται». Έβγαλε το τελευταίο απ' το ράφι και κάγχασε μακρόσυρτα.

«Τι είναι;» Ο Τζέις σήκωσε το κεφάλι του και χαμογέλασε. Η Κλέρι ήθελε τόσο πολύ να τρέξει κάτω και να πέσει στην αγκαλιά του που ξαναδάγκωσε τα χείλη της. Ο πόνος ήταν οξύς και καυστικός.

«Είναι πορνογραφικό», είπε ο Σεμπάστιαν. «Κοίτα... Οι Δαίμονες... “αποκαλύπτονται”».

Ο Τζέις πήγε πίσω του και έβαλε το ένα του χέρι στον ώμο του Σεμπάστιαν για να στηριχτεί καθώς διάβαζε πίσω από την πλάτη του. Ήταν σαν να έβλεπε τον Τζέις με τον Άλεξ, κάποιον με τον οποίο ένωθε τόσο άνετα που μπορούσε να τον αγγίξει χωρίς να το σκεφτεί, αλλά ήταν απαίσιος, αφύσικος. «Από πού το κατάλαβες;»

Ο Σεμπάστιαν έκλεισε το βιβλίο και χτύπησε ελαφρώς τον Τζέις στον ώμο. «Ξέρω μερικά πράγματα παραπάνω από σένα. Βρήκες τα βιβλία;»

«Ναι». Ο Τζέις έπιασε μια στοίβα από βαριούς τόμους που είχε αφήσει σ' ένα κοντινό τραπέζι. «Προλαβαίνουμε να πεταχτώ στο δωμάτιό μου; Θα ήθελα μερικά απ' τα πράγματά μου...»

«Τι θέλεις;»

«Ρούχα κυρίως... Μερικά όπλα». Ο Τζέις ανασήκωσε τους ώμους του.

Ο Σεμπάστιαν κούνησε το κεφάλι του. «Είναι πολύ επικίνδυνο. Πρέπει να φύγουμε αμέσως. Μόνο είδη πρώτης ανάγκης».

«Το αγαπημένο μου μπουφάν είναι είδος πρώτης ανάγκης», είπε ο Τζέις. Ήταν σαν να τον ακούει να μιλάει στον Άλεξ ή σε οποιονδήποτε φίλο του. «Όπως κι εγώ, είναι και στιλάτο και άνετο ταυτόχρονα».

«Άκου έχουμε όσα λεφτά θέλουμε», είπε ο Σεμπάστιαν. «Αγόρασε καινούρια ρούχα αν θες. Και σε μερικές εβδομάδες θα διευθύνεις αυτό το μέρος. Μπορείς να ανεβάσεις το αγαπημένο σου μπουφάν στον ιστό της σημαίας και να το κάνεις λάβαρο».

Ο Τζέις γέλασε, με το απαλό, πλούσιο γέλιο που λάτρευε η Κλέρι. «Σε προειδοποιώ, το μπουφάν μου είναι καυτό! Το Ινστιτούτο μπορεί να αρπάξει φωτιά».

«Καλό θα του κάνει. Είναι πολύ καταθλιπτικό έτσι». Ο Σεμπάστιαν άρπαξε με τη γροδιά του το μπουφάν που φορούσε ο Τζέις και τον τράβηξε στο πλάι. «Τώρα όμως θα φύγουμε. Κράτα τα βιβλία». Κοίταξε κάτω στο δεξί του χέρι, όπου έλαμπε ένα λεπτό ασημένιο δαχτυλίδι. Με το χέρι που δεν κρατούσε τον Τζέις, έστριψε το δαχτυλίδι

με τον αντίχειρά του.

«Ε...» είπε ο Τζέις. «Σου φάνηκε...» Σταμάτησε και για μια στιγμή η Κλέρι νόμισε ότι είχε σηκώσει το κεφάλι του και την είχε δει –το πρόσωπό του είχε γείρει προς τα πάνω– αλλά τη στιγμή που κράτησε έντρομη την ανάσα της εξαφανίστηκαν και οι δύο, σαν αντικατοπτρισμοί στην έρημο.

Η Κλέρι κατέβασε αργά το κεφάλι της και το ακούμπησε στο μπράτσο της. Το χείλος της αιμορραγούσε στο σημείο όπου το είχε δαγκώσει – ένιωθε το αίμα στο στόμα της. Ήξερε ότι έπρεπε να σηκωθεί, να τρέξει μακριά. Δεν έπρεπε να βρίσκεται εκεί. Αλλά ο πάγος στις φλέβες της είχε παγώσει τόσο, που φοβόταν ότι αν κουνιόταν, θα έσπαγε σε χίλια κομμάτια.

Ο Μάγκνους ξύπνησε τον Άλεξ με ένα τράνταγμα στον ώμο. «Ξύπνα, ρεβυθούλη μου», είπε. «Ξημέρωσε!»

Ο Άλεξ ανασηκώθηκε νυσταγμένος απ' τα μαξιλάρια και τις κουβέρτες του και κοίταξε το αγόρι του. Ο Μάγκνους, παρόλο που είχε κοιμηθεί ελάχιστα, φαινόταν εκνευριστικά χαρωπός. Τα μαλλιά του ήταν βρεγμένα και έσταζαν στους ώμους της λευκής του μπλουζας κάνοντάς τη διάφανη. Φορούσε τζιν με τρύπες και ξεφτισμένες άκρες, που συνήθως σήμαινε ότι σχεδίαζε να περάσει τη μέρα του χωρίς να βγει απ' το διαμέρισμα.

«'Ρεβυθούλη;» είπε ο Άλεξ.

«Είπα να δω πώς ακούγεται».

Ο Άλεξ κούνησε το κεφάλι του. «Δεν νομιζώ».

Ο Μάγκνους ανασήκωσε τους ώμους. «Θα το βρω». Του έδωσε ένα σπασμένο γαλάζιο φλιτζάνι με καφέ, όπως ακριβώς τον έπινε ο Άλεξ. Μόνο με ζάχαρη.

Ο Άλεξ ανακάθισε στο κρεβάτι, έτριψε τα μάτια του και πήρε το φλιτζάνι. Η πρώτη πικρή γουλιά έστειλε μια σπίδα ενέργειας μέσα του. Θυμήθηκε το προηγούμενο βράδυ που είχε μείνει άπνους περιμένοντας τον Μάγκνους να πάει στο κρεβάτι αλλά τελικά η εξάντληση τον είχε καταλάβει και είχε αποκοιμηθεί γύρω στις πέντε το πρωί. «Δεν θα πάω στη συνάντηση του Συμβουλίου σήμερα».

«Το ξέρω, αλλά έχεις να συναντηθείς με την αδερφή σου και τους άλλους στο πάρκο δίπλα στη λιμνούλα με τις χελώνες. Μου είπες να σ' το θυμίσω».

Ο Άλεξ κατέβασε τα πόδια του στο πάτωμα. «Τι ώρα είναι;»

Ο Μάγκνους τού πήρε απαλά το φλιτζάνι πριν χυθεί ο καφές και το άφησε στο κομοδίνο. «Όλα OK. Έχεις μία ώρα». Έσκυψε και άγγιξε με τα χείλη του τα χείλη του Άλεξ. Ο Άλεξ θυμήθηκε την πρώτη πρώτη φορά που είχαν φιληθεί, σε κείνο ακριβώς το διαμέρισμα, και ήθελε να τυλίξει τα χέρια του γύρω απ' τον Μάγκνους και να τον τραβήξει κοντά του. Κάτι όμως δεν τον άφησε να το κάνει.

Σηκώθηκε, απελευθερώθηκε απ' τα σεντόνια και τον Μάγκνους και πήγε προς το γραφείο. Είχε ένα συρτάρι με τα ρούχα του. Θήκη για την οδοντόβουρτσά του στο μπάνιο. Κλειδί της εξώπορτας. Αρκετός χώρος στη ζωή κάποιου άλλου αλλά παρ' όλα αυτά δεν μπορούσε να διώξει τον παγερό φόβο που είχε φωλιάσει στο στομάχι του.

Ο Μάγκνους είχε γυρίσει ανάσκελα και τον κοιτούσε με το ένα χέρι πίσω απ' το κεφάλι. «Βάλε αυτό το κασκόλ», είπε και του έδειξε ένα μπλε κασμιρένιο κασκόλ που κρεμόταν σ' ένα καρφί. «Πάει με τα μάτια σου».

Ο Άλεξ το κοίταξε. Ένωσε ξαφνικά να γεμίζει μίσος: μίσος για το κασκόλ, για τον Μάγκνους και περισσότερο απ' όλα, για τον ίδιο του τον εαυτό. «Μη μου πεις», είπε. «Είναι εκατό χρόνων και σου το έδωσε η Βασίλισσα Βικτόρια πριν πεθάνει για κάποιες ειδικές υπηρεσίες που πρόσφερες στο Στέμμα ή κάτι τέτοιο;»

Ο Μάγκνους ανασηκώθηκε. «Τι σ' έπιασε;»

Ο Άλεξ τον κοίταξε. «Είμαι εγώ το πιο καινούριο πράγμα σ' αυτό το διαμέρισμα;»

«Νομίζω ότι αυτή η τιμή ανήκει στον Πρόεδρο Μιάου. Είναι μόνο δύο ετών».

«Πιο καινούριο είπα, όχι πιο μικρό». Είπε κοφτά. «Τι σημαίνει Γ.Σ.; Είναι ο Γουίλ;»

Ο Μάγκνους κούνησε το κεφάλι του σαν να είχε μπει στα αυτιά του νερό. «Τι στο διάβολο; Εννοείς την ταμπακίερα; Γ.Σ. σημαίνει Γούλσεϊ Σχοτ. Είναι ο...»

«Ιδρυτής των Πραιτόρων λύκων, το ξέρω». Ο Άλεξ έβαλε το τζιν του και το κούμπωσε. «Μου τον έχεις ξαναφέρει και, άλλωστε, είναι ιστορικό πρόσωπο. Και έχεις την ταμπακίερα του στο συρτάρι με τα άχρηστά σου; Τι άλλο έχεις εκεί μέσα; Το νυχοκόπτη του Τζόναθαν του Πρώτου Κυνηγού;»

Τα μάτια του Μάγκνους ήταν ψυχρά. «Τι σε έχει πιάσει τώρα, Αλεξάντερ; Δεν σου λέω ψέματα. Αν θέλεις να μάθεις οτιδήποτε για μένα, μπορείς να με ρωτήσεις».

«Βλακείες», είπε κοφτά ο Άλεξ και κούμπωσε το πουκάμισό του. «Είσαι ευγενικός και έχεις πλάκα, κι ένα σωρό άλλα ωραία πράγματα, αλλά δεν είσαι ειλικρινής, ρεβυθούλη. Μπορείς να μιλάς όλη μέρα για τα προβλήματα των άλλων αλλά δεν μιλάς ποτέ για τον εαυτό σου ή το παρελθόν σου, και όποτε σε ρωτάω ξεγλιστράς σαν χέλι».

«Ίσως επειδή δεν μπορείς να με ρωτήσεις για τον εαυτό μου χωρίς να προκαλέσεις καβγά επειδή εγώ θα ζήσω για πάντα κι εσύ όχι», είπε απότομα ο Μάγκνους. «Ίσως επειδή η αθανασία γίνεται πολύ γρήγορα το τρίτο πρόσωπο στη σχέση μας, Άλεξ».

«Η σχέση μας κανονικά δεν θα 'πρεπε να έχει τρίτο πρόσωπο».

«Ακριβώς».

Ο λαιμός του Άλεξ σφίχτηκε. Υπήρχαν χιλιάδες πράγματα που ήθελε να πει αλλά δεν ήταν ποτέ καλός στα λόγια όπως ο Τζέις και ο Μάγκνους. Αντίθετα, άρπαξε το μπλε κασκόλ απ' το καρφί του και το τύλιξε επιθετικά στο λαιμό του.

«Μη με περιμένεις», είπε. «Ίσως πάω για περιπολία».

Καθώς βγήκε απ' το διαμέρισμα και χτύπησε πίσω του την πόρτα, άκουσε τον Μάγκνους να του φωνάζει: «Κι αν θες να ξέρεις, το κασκόλ είναι απ' το Gar! Το πήρα πέρυσι!»

Ο Άλεξ έκανε μια γκριμάτσα και κατέβηκε βιαστικά τις σκάλες προς την έξοδο. Η λάμπα που φώτιζε συνήθως το χώρο είχε καεί και ο διάδρομος ήταν τόσο σκοτεινός που για μια στιγμή δεν είδε τη μορφή με την κουκούλα που γλίστρησε προς το μέρος του μέσα απ' τις σκιές. Όταν την είδε, ξαφνιαστηκε τόσο που του έπεσαν τα κλειδιά με ένα δυνατό κρότο.

Η μορφή γλίστρησε κοντά του. Δεν μπορούσε να καταλάβει τίποτα – ούτε ηλικία, ούτε γένος, ούτε καν τι είδος ήταν. Η φωνή που βγήκε κάτω απ' την κουκούλα ήταν τραχιά και χαμηλή. «Έχω ένα μήνυμα για σένα, Άλεξ Λάιτγουντ», είπε. «Από την Καμίλ Μπελκούρ».

* * *

«Θες να κάνουμε μαζί περιπολία απόψε;» ρώτησε ο Τζόρνταν, κάπως απότομα.

Η Μάγια γύρισε και τον κοίταξε έκπληκτη. Ακουμπούσε στον πάγκο της κουζίνας, με τους αγκώνες πίσω του. Η στάση του είχε μια άνεση που ήταν υπερβολικά μελετημένη για να είναι ειλικρινής. Αυτό ήταν το πρόβλημα όταν ήξερες κάποιον πολύ καλά, σκέφτηκε η Μάγια. Ήταν πολύ δύσκολο να προσποιείσαι, ή να κάνεις ότι δεν καταλαβαίνεις όταν προσποιείται εκείνος, ακόμα κι αν θα ήταν ευκολότερο.

«Να κάνουμε μαζί περιπολία;» ρώτησε η Μάγια. Ο Σάιμον ήταν στο δωμάτιό του και άλλαζε. Του είχε πει ότι θα πάει μαζί του ως το μετρό αλλά το είχε κιόλας μετανιώσει. Ήξερε ότι έπρεπε να έχει επικοινωνήσει με τον Τζόρνταν από την τελευταία φορά που τον είχε δει και, όχι και πολύ σοφά, φιλήσει. Αλλά μετά ο Τζέις είχε εξαφανιστεί, και ολόκληρος ο κόσμος είχε εκραγεί σε χίλια κομμάτια, και αυτό της είχε δώσει ακριβώς τη δικαιολογία που χρειαζόταν για να αποφύγει τελείως το θέμα.

Φυσικά, το να μη σκέφτεται τον πρώην της, που της είχε ραγίσει την καρδιά και την είχε μεταμορφώσει σε λυκάνθρωπο, ήταν πολύ πιο εύκολο όταν δεν στεκόταν μπροστά της με ένα πράσινο μπλουζάκι που αγκάλιαζε το καλογυμνασμένο του σώμα στα πιο σωστά σημεία και τόνιζε το καστανό των ματιών του.

«Νόμιζα ότι οι περιπολίες για τον Τζέις είχαν ακυρωθεί», είπε και γύρισε το κεφάλι της απ' την άλλη.

«Δεν τις ακυρώνουν αλλά τις περιορίζουν. Εγώ όμως είμαι Πραίτορας, δεν ανήκω στο Κονκλάβιο. Μπορώ να ψάξω τον Τζέις όποτε θέλω».

«Σωστά», είπε.

Ο Τζόρνταν έπαιξε με κάτι στον πάγκο και το τακτοποιούσε αλλά είχε την προσοχή του στραμμένη πάνω της. «Θέλεις... Θυμάμαι ότι ήθελες να πας κολέγιο στο Στάνφορντ. Θέλεις ακόμα;»

Η καρδιά της σταμάτησε. «Δεν έχω σκεφτεί το κολέγιο από...» καθάρισε το λαιμό της. «Από τότε που Μεταμορφώθηκα».

Κοκκίνισε. «Ήσουν... θέλω να πω, ήθελες πάντα να πας στην Καλιφόρνια. Θα σπούδαζες ιστορία και εγώ θα ερχόμουν μαζί σου και θα έκανα σέρφινγκ. Θυμάσαι;»

Η Μάγια έβαλε τα χέρια της στις τσέπες του δερμάτινου μπουφάν της. Ένιωθε ότι θα έπρεπε να είναι θυμωμένη αλλά δεν ήταν. Για πολύ καιρό κατηγορούσε τον Τζόρνταν για το ότι σταμάτησε να ονειρεύεται ένα ανθρώπινο μέλλον, με σχολείο, σπίτι και ίσως κάποια μέρα οικογένεια. Αλλά στην αγέλη της υπήρχαν και άλλοι λύκοι που ακολουθούσαν τα όνειρά τους, την τέχνη τους. Ο Μπατ, για παράδειγμα. Ήταν δική της η επιλογή να σταματήσει απότομα τη ζωή της. «Θυμάμαι», είπε.

Τα μάγουλά του κοκκίνισαν. «Για απόψε... Δεν έχει ψάξει κανείς το ναυπηγείο του Μπρούκλιν και έλεγα... αλλά δεν έχει πλάκα να πάω μόνος μου. Αν δεν θέλεις όμως...»

«Όχι», άκουσε τον εαυτό της να λέει σαν να ήταν μια άλλη. «Δηλαδή, ναι. Πάμε».

«Αλήθεια;» Τα καστανά του μάτια έλαμψαν και η Μάγια έβρισε από μέσα της. Δεν ήθελε να του δίνει ελπίδες, γιατί και η ίδια δεν ήταν σίγουρη πώς ένιωθε. Ήταν απλώς τόσο δύσκολο να πιστέψει ότι νοιαζόταν τόσο για κείνη.

Το μενταγιόν των Πραιτόρων άστραψε στο λαιμό του καθώς έσκυψε μπροστά, και η Μάγια μύρισε το οικείο

άρωμα του σαπουνιού του και κάτω από αυτό... το λύκο. Σήκωσε το βλέμμα της προς το μέρος του τη στιγμή ακριβώς που ο Σάιμον άνοιξε την πόρτα του δωματίου του και βγήκε φορώντας ένα φούτερ. Κοκάλωσε ξαφνιασμένος στη θέση του και κοίταξε μια τον ένα και μια τον άλλο αναστηκώνοντας ελαφρώς τα φρύδια του.

«Ξέρεις μπορώ να βρω και μόνος μου το δρόμο για το μετρό» είπε στη Μάγια, με ένα αδιόρατο χαμόγελο, «αν θες να μείνεις...»

«Όχι», η Μάγια έβγαλε βιαστικά τα χέρια της απ' τις τσέπες της, όπου είχε σχηματίσει γροθιές. «Όχι, θα έρθω μαζί σου. Τζόρνταν... ε... τα λέμε».

«Τα λέμε το βράδυ», της είπε αλλά εκείνη δεν γύρισε να τον κοιτάξει. Έτρεχε ήδη να προλάβει τον Σάιμον.

Ο Σάιμον ανηφόριζε μόνος τη χαμηλή πλαγιά του λόφου, ακούγοντας τους ήχους απ' το παιχνίδι φρίσμπι στο Σιπ Μέντοου, πίσω του, σαν μακρινή μουσική. Ήταν μια λαμπερή μέρα του Νοεμβρίου, με λίγο κρύο και άνεμο, ενώ ο ήλιος ζέσταινε τα τελευταία φύλλα στα δέντρα με υπέροχες πορφυρές, χρυσές και κεχριμπαρένιες λάμπεις. Η κορυφή του λόφου ήταν σπαρμένη με βράχια. Ξεχώριζε κανείς το πώς είχε φτιαχτεί το πάρκο σε μια περιοχή που ήταν κάποτε ένας άγριος τόπος από δέντρα και πέτρες. Η Ίζαμπελ καθόταν σε ένα βράχο, φορώντας ένα μακρύ πράσινο μεταξωτό φόρεμα και ένα κεντητό μαύρο και ασημί πανωφόρι. Σήκωσε το κεφάλι της καθώς ο Σάιμον πήγε προς το μέρος της και παραμέρισε τα μακριά μαύρα μαλλιά απ' το πρόσωπό της. «Νόμιζα ότι θα ήσουν με την Κλέρι», του είπε καθώς πλησίασε. «Πού είναι;»

«Φεύγει απ' το Ινστιτούτο», είπε και κάθισε δίπλα της

στο βράχο. Έβαλε τα χέρια του στις τσέπες του μπουφάν του. «Μου έστειλε μήνυμα. Θα έρθει σε λίγο».

«Ο Άλεξ έρχεται...» ξεκίνησε να λέει η Ίζαμπελ, και σταμάτησε όταν η τσέπη του άρχισε να δονείται. Ή μάλλον το κινητό στην τσέπη του άρχισε να δονείται. «Νομίζω ότι κάποιος σε ψάχνει».

Ανασήκωσε τους ώμους του. «Θα το δω μετά».

Τον κοίταξε κάτω απ' τις μακριές της βλεφαρίδες. «Όπως σου έλεγα λοιπόν, ο Άλεξ έρχεται κι αυτός. Έρχεται απ' το Μπρούκλιν, οπότε...»

Το τηλέφωνο του Σάιμον ξαναχτύπησε.

«Λοιπόν, αυτό ήταν. Αν δεν το σηκώνεις εσύ θα το σηκώσω εγώ». Η Ίζαμπελ έσκυψε μπροστά, παρά τις διαμαρτυρίες του Σάιμον και έβαλε το χέρι της στην τσέπη του. Το κεφάλι της χάιδεψε το πιγούνι του. Μύριζε άρωμα βανίλια και τη μυρωδιά του δέρματός της από κάτω. Όταν έβγαλε το τηλέφωνο και απομακρύνθηκε, ο Σάιμον ένιωσε απογοήτευση και ανακούφιση μαζί.

Η Ίζαμπελ κοίταξε την οθόνη. «Ρεμπέκα; Ποια είναι η Ρεμπέκα;»

«Η αδερφή μου».

Το σώμα της Ίζαμπελ χαλάρωσε. «Θέλει να σε δει. Λέει ότι έχει να σε δει από...»

Ο Σάιμον της άρπαξε το τηλέφωνο απ' το χέρι και το έκλεισε. Το ξανάχωσε στην τσέπη του. «Ξέρω ξέρω».

«Δεν θες να τη δεις;»

«Περισσότερο... περισσότερο από οτιδήποτε στον κόσμο. Αλλά δεν θέλω να ξέρει. Για μένα». Ο Σάιμον έπιασε ένα κλαδί και το πέταξε. «Είδες τι έγινε όταν το έμαθε η μαμά μου».

«Κανόνισε τότε να συναντηθείτε σε δημόσιο χώρο.

‘Όπου δεν θα φρικάρει. Μακριά απ’ το σπίτι σας».

«Ακόμα κι αν δεν φρικάρει, θα με κοιτάξει όπως με κοιτάξε η μαμά μου», είπε με χαμηλή φωνή ο Σάιμον. «Σαν να είμαι τέρας».

Η Ίζαμπελ άγγιξε απαλά τον καρπό του. «Η δική μου μαμά πέταξε έξω τον Τζέις όταν νόμιζε ότι είναι γιος του Βάλενταίν και κατάσκοπος – και μετά το μετάνιωσε φρικτά. Και μαζί με τον μπαμπά μου σιγά σιγά συνηθίζουν ότι ο αδερφός μου τα έχει με τον Μάγκνους. Και η μαμά σου θα το δεχτεί. Καλύτερα να έχεις την αδερφή σου με το μέρος σου. Θα βοηθήσει πολύ αυτό». Η Ίζαμπελ έγειρε ελαφρώς το κεφάλι της. «Νομίζω ότι μερικές φορές τα αδέρφια καταλαβαίνουν καλύτερα απ’ τους γονείς. Δεν υπάρχουν οι ίδιες προσδοκίες. Εγώ δεν θα μπορούσα ποτέ μα ποτέ να ξεκόψω τον Άλεξ ό,τι και να έκανε. Ποτέ. Ούτε τον Τζέις». Έσφιξε το μπράτσο του και μετά τον άφησε. «Ο μικρός μου αδερφός πέθανε. Δεν θα τον ξαναδώ ποτέ. Μη αναγκάσεις την αδερφή σου να νιώσει το ίδιο».

«Ποιο πράγμα;» ρώτησε ο Άλεξ που ανηφόριζε το λόφο κλοτσώντας τα ξεραμένα φύλλα που βρίσκονταν στο δρόμο του. Φορούσε το συνηθισμένο φθαρμένο φούτερ και τζιν αλλά είχε τυλιγμένο στο λαιμό του ένα σκούρο μπλε κασκόλ που τόνιζε τα μάτια του. Αυτό θα ήταν σίγουρα δώρο του Μάγκνους, σκέφτηκε ο Σάιμον. Ο Άλεξ αποκλείεται να σκεφτόταν να αγοράσει κάτι τέτοιο μόνος του. Η έννοια του “ασορτί” ήταν σίγουρα άγνωστη γι’ αυτόν.

Η Ίζαμπελ καθάρισε το λαιμό της. «Η αδερφή του Σάιμον...»

Δεν πρόλαβε να συνεχίσει. Ένωσαν ένα κύμα παγωμένου αέρα, που προκάλεσε έναν ανεμοστρόβιλο ξερών φύλλων. Η Ίζαμπελ σήκωσε το χέρι της για να προστα-

τευτεί απ' τη σκόνη καθώς ο αέρας άρχισε να λαμπυρίζει με τη χαρακτηριστική διαφάνεια μιας Πύλης και εμφανίστηκε μπροστά τους η Κλέρι, με το ραβδί στο ένα χέρι και το πρόσωπο μουσκεμένο απ' τα δάκρυα.

4

και η αθανασία

«Και είσαι εκατό τοις εκατό σίγουρη ότι ήταν ο Τζέις;» ρώτησε για εκατοστή φορά η Ίζαμπελ την Κλέρι.

Η Κλέρι δάγκωσε το ήδη πονεμένο της χείλος και μέτρησε ως το δέκα. «Ίζαμπελ», είπε. «Πιστεύεις ότι υπάρχει περίπτωση εγώ να μην αναγνώριζα τον Τζέις;» Κοίταξε τον Άλεξ που στεκόταν από πάνω τους με το μπλε κασκόλ να ανεμίζει σαν λάβαρο στον αέρα. «Εσύ θα μπέρδευες κάποιον άλλο με τον Μάγκνους;»

«Όχι. Ποτέ» είπε χωρίς να διστάσει λεπτό. Τα γαλάζια του μάτια ήταν αναστατωμένα, γεμάτα ανησυχία. «Απλώς... θέλω να πω, καταλαβαίνεις γιατί ρωτάμε. Δεν είναι λογικό».

«Θα μπορούσε να είναι όμηρος», είπε ο Σάιμον και ακούμπησε σε ένα βράχο. Το φως του φθινοπώρου έδινε στα μάτια του το χρώμα των κόκκων του καφέ. «Μπορεί ο Σεμπάστιαν να τον απειλεί ότι αν δεν κάνει αυτό που του λέει, θα κάνει κακό σε κάποιον που αγαπάει».

Όλα τα μάτια στράφηκαν στην Κλέρι αλλά εκείνη

κούνησε το κεφάλι της με απελπισία. «Δεν τους είδατε. Κανένας δεν φέρεται έτσι όταν είναι όμηρος. Φαινόταν απόλυτα ικανοποιημένος με την κατάστασή του».

«Τότε κάτι έχει μπει μέσα του», είπε ο Άλεξ. «Όπως με τη Λίλιθ».

«Αυτό σκέφτηκα κι εγώ στην αρχή. Αλλά όταν τον είχε καταλάβει η Λίλιθ ήταν σαν ρομπότ. Επαναλάμβανε τα ίδια ξανά και ξανά. Αλλά αυτός ήταν ο Τζέις. Έκανε πλάκα σαν τον Τζέις και χαμογελούσε σαν αυτόν».

«Ίσως να πάσχει απ' το σύνδρομο της Στοκχόλμης», πρότεινε ο Σάιμον. «Ξέρεις, όπως όταν σου κάνουν πλύση εγκεφάλου και αρχίζεις να συμπαθείς τον απαγωγέα σου».

«Για να γίνει αυτό πρέπει να περάσουν μήνες», διαμαρτυρήθηκε ο Άλεξ. «Πώς ήταν; Φαινόταν χτυπημένος ή άρρωστος; Μπορείς να τους περιγράψεις;»

Δεν ήταν η πρώτη φορά που της το ζητούσε. Ο άνεμος έσερνε ξερά φύλλα γύρω απ' τα πόδια τους καθώς η Κλέρι τους έλεγε ξανά πώς ήταν ο Τζέις: ζωηρός και υγιής. Το ίδιο και ο Σεμπάστιαν. Φαίνονταν απόλυτα ήρεμοι. Τα ρούχα του Τζέις ήταν καθαρά, στιλάτα, συνηθισμένα. Ο Σεμπάστιαν φορούσε μια μακριά μαύρη μάλλινη καμπαρντίνα που φαινόταν ακριβή.

«Σαν σατανική διαφήμιση της Burberry», είπε ο Σάιμον όταν σταμάτησε η Κλέρι.

Η Ίζαμπελ του έριξε ένα βλέμμα. «Ίσως ο Τζέις να έχει κάποιο σχέδιο», είπε. «Μπορεί να χοροïδεύει τον Σεμπάστιαν. Προσπαθεί να τον καλοπιάσει και να καταλάβει τι σχεδιάζει».

«Πιστεύω ότι αν έκανε κάτι τέτοιο, θα είχε βρει έναν τρόπο να μας ειδοποιήσει», είπε ο Άλεξ. «Δεν θα μας

άφηνε να ανησυχούμε έτσι. Είναι πολύ άδικο».

«Εκτός αν δεν μπορούσε να ρισκάρει το να στείλει κάποιον μήνυμα. Θα πίστευε ότι τον εμπιστευόμαστε. Τον εμπιστευόμαστε». Η Ίζαμπελ ύψωσε τη φωνή της και ανατρίχιασε. Τύλιξε τα χέρια της γύρω απ' το σώμα της. Τα δέντρα δεξιά κι αριστερά απ' το χαλικόστρωτο μονοπάτι όπου στέκονταν αναρίγησαν τα γυμνά κλαδιά τους.

«Ίσως πρέπει να το πούμε στο Κονκλάβιο», είπε η Κλέρι που άκουγε τη φωνή της σαν να έβγαινε από κάπου μακριά. «Αυτό... δεν καταλαβαίνω πώς μπορούμε να το χειριστούμε μόνοι μας».

«Δεν μπορούμε να το πούμε στο Κονκλάβιο». Η φωνή της Ίζαμπελ ήταν σκληρή.

«Γιατί όχι;»

«Γιατί αν πιστέψουν ότι έχει συμμαχήσει με τον Σεμπάστιαν, η εντολή θα είναι πυρ κατά βούληση», είπε ο Άλεξ. «Αυτός είναι ο Νόμος».

«Ακόμα κι αν η Ίζαμπελ έχει δίκιο; Ακόμα κι αν συνεργάζεται με τον Σεμπάστιαν μόνο εικονικά;» είπε ο Σάιμον με μια υποψία αμφιβολίας στη φωνή του. «Και προσπαθεί να είναι με το μέρος του για να αποσπάσει πληροφορίες;»

«Δεν υπάρχει τρόπος να το αποδείξουμε. Κι αν υποστηρίξουμε ότι αυτό συμβαίνει και το μάθαινε ο Σεμπάστιαν, θα τον σκοτώνε εκείνος», είπε ο Άλεξ. «Αν ο Τζέις έχει καταληφθεί από κάποια δύναμη, το Κονκλάβιο θα τον σκοτώσει. Δεν μπορούμε να τους πούμε τίποτα». Η φωνή του ήταν σκληρή. Η Κλέρι τον κοίταξε έκπληκτη: ο Άλεξ ήταν πάντα ο πιο νομοταγής απ' όλους τους.

«Για τον Σεμπάστιαν μιλάμε», είπε η Ίζι. «Δεν υπάρχει πιο μισητός άνθρωπος για το Κονκλάβιο, εκτός απ' τον

Βάλενταϊν, που είναι νεκρός. Αλλά σχεδόν όλοι έχουν κάποιον δικό τους που σκοτώθηκε στον Θανάσιμο Πόλεμο, και ο Σεμπάστιαν ήταν εκείνος που κατέβασε τις Άμυνες».

Η Κλέρι κλότσησε το χαλίκι με το παπούτσι της. Αυτή η κατάσταση ήταν σαν όνειρο, λες και θα ξυπνούσε από στιγμή σε στιγμή. «Και τότε τι κάνουμε;»

«Θα μιλήσουμε στον Μάγκνους. Να δούμε αν έχει κανένα προαίσθημα», είπε ο Άλεξ και τράβηξε την άκρη του κασκόλ του. «Δεν θα το πει στο Συμβούλιο αν του το ζητήσω εγώ».

«Το καλό που του θέλω», είπε με αγανάκτηση η Ίζαμπελ. «Άλλίως, θα είναι ο χειρότερος γκόμενος του κόσμου».

«Είπα ότι δεν...»

«Έχει κανένα νόημα πλέον;» ρώτησε ο Σάιμον. «Να πάμε στη Βασίλισσα των Σίιλι εννοώ. Τώρα που ξέρουμε ότι ο Τζέις έχει καταληφθεί από κάποια δύναμη ή κρύβεται επίτηδες...»

«Δεν στήνεις τη Βασίλισσα των Σίιλι σε ραντεβού», είπε η Ίζαμπελ. «Αν σου αρέσει το τομάρι σου και θες να το κρατήσεις δηλαδή».

«Αφού απλώς θα πάρει τα δαχτυλίδια απ' την Κλέρι και δεν θα μας πει τίποτα», διαμαρτυρήθηκε ο Σάιμον. «Εμείς ξέρουμε περισσότερα. Έχουμε άλλες ερωτήσεις να της κάνουμε. Δεν θα μας δώσει απάντηση όμως. Θα απαντήσει στις παλιές. Έτσι λειτουργούν τα ξωτικά. Δεν κάνουν χάρες. Δεν νομίζω ότι θα μας αφήσει να πάμε να μιλήσουμε στον Μάγκνους και να ξανάρθουμε».

«Δεν έχει σημασία». Η Κλέρι έτριψε το πρόσωπό της με τα χέρια της. Είχε στεγνώσει. Κάποια στιγμή τα δάκρυά της είχαν σταματήσει να τρέχουν. Ευτυχώς. Δεν ήθελε να

δει τη Βασίλισσα με κλαμένα μάτια. «Δεν πήρα τα δαχτυλίδια έτσι κι αλλιώς».

«Τι;» Η Ίζαμπελ την κοίταξε έκπληκτη.

«Όταν είδα τον Τζέις και τον Σεμπάστιαν ταράχτηκα υπερβολικά. Έφυγα τρέχοντας απ' το Ινστιτούτο και άνοιξα μια Πύλη για να έρθω εδώ».

«Τότε δεν μπορούμε να πάμε στη Βασίλισσα», είπε η Ίζαμπελ. «Είδατε τι έκανε στον Άλεκ την προηγούμενη φορά που πήγαμε στην Αυλή. Και ήταν απλώς μια λάμψη. Μπορεί να μεταμορφώσει την Κλέρι σε αστακό ή κάτι τέτοιο».

«Το ήξερε», είπε η Κλέρι. «Το είπε: "Όταν τον ξαναβρείτε μπορεί να μην είναι ακριβώς όπως τον είχατε αφήσει"». Η φωνή της Βασίλισσας αντήχησε στο μυαλό της Κλέρι. Ανατρίχιασε. Καταλάβαινε γιατί ο Σάιμον μισούσε τόσο τα ξωτικά. Ήξεραν πάντα ακριβώς τις λέξεις που θα χώνονταν στο μυαλό σου σαν ακίδα, επώδυνες και αδύνατον να τις αγνοήσεις ή να τις βγάλεις. «Παίζει μαζί μας. Θέλει τα δαχτυλίδια αλλά δεν νομίζω ότι υπάρχει περίπτωση να μας βοηθήσει στ' αλήθεια».

«Εντάξει», είπε με δυσπιστία η Ίζαμπελ. «Αλλά αν το ήξερε αυτό, μπορεί να ξέρει κι άλλα. Και ποιος άλλος θα μας βοηθήσει εφόσον δεν μπορούμε να πάμε στο Κονκλάβιο;»

«Ο Μάγκνους», είπε η Κλέρι. «Προσπαθεί να αποκωδικοποιήσει το ξόρκι της Αίλιθ τόσο καιρό. Ίσως αν του πω τι είδα να τον βοηθήσει».

Ο Σάιμον έκανε μια γκριμάτσα. «Ευτυχώς που ξέρουμε με ποιον βγαίνει», είπε. «Αλλιώς έχω την εντύπωση ότι θα καθόμασταν άπραγοι να αναρωτιόμαστε τι να κάνουμε. Ή θα πουλούσαμε λεμονάδες για να μαζέψουμε

λεφτά για να μπορούμε να τον πληρώσουμε».

Ο Άλεξ εκνευρίστηκε με το σχόλιο. «Η μόνη περίπτωση να μαζέψετε αρκετά λεφτά για να προσλάβετε τον Μάγκνους πουλώντας λεμονάδες θα ήταν να έχουν μέσα μεθαμφεταμίνη».

«Τρόπος του λέγειν. Όλοι ξέρουμε ότι ο δικός σου είναι ακριβός. Απλώς εύχομαι να μην ήμασταν αναγκασμένοι να τρέχουμε σ' αυτόν για κάθε μας πρόβλημα».

«Κι αυτός το ίδιο», είπε ο Άλεξ. «Ο Μάγκνους έχει άλλη δουλειά σήμερα αλλά θα του μιλήσω το βράδυ και μπορούμε να συναντηθούμε όλοι μαζί αύριο το πρωί στο λοφτ του».

Η Κλέρι έγνεψε καταφατικά. Δεν μπορούσε καν να φανταστεί πώς θα ξυπνούσε το πρωί. Ήξερε ότι όσο πιο σύντομα μιλούσαν στον Μάγκνους τόσο το καλύτερο αλλά ένιωθε εξαντλημένη και αδύναμη, σαν να είχε αφήσει το αίμα της στο πάτωμα της Βιβλιοθήκης του Ινστιτούτου.

Η Ίζαμπελ πλησίασε τον Σάιμον. «Μάλλον έχουμε ελεύθερο το υπόλοιπο απόγευμα λοιπόν», είπε. «Πάμε στου Τάκι; Θα σου σερβίρουν αίμα αν θες».

Ο Σάιμον κοίταξε την Κλέρι με εμφανή ανησυχία. «Θες να έρθεις;»

«Μπα, όχι. Θα πάρω ταξί και θα γυρίσω το Γουίλιαμσμπρο. Πρέπει να περάσω λίγο χρόνο με τη μαμά μου. Όλη αυτή η ιστορία με τον Σεμπάστιαν την έχει κάνει ήδη ράκος και τώρα...»

Τα μαύρα μαλλιά της Ίζαμπελ ανέμισαν καθώς κούνησε το κεφάλι της μπρος πίσω. «Δεν μπορείς να της πεις αυτό που είδες. Ο Λουκ είναι στο Συμβούλιο. Δεν μπορεί να τους το κρατήσει μυστικό και δεν μπορείς να της πεις να μην του το πει».

«Το ξέρω». Η Κλέρι κοιτάξε τρία ανήσυχα βλέμματα καρφωμένα πάνω της. Πώς είχαν γίνει όλα αυτά, σκέφτηκε. Δεν κρατούσε ποτέ μυστικά απ' την Τζόσλιν –ουσιαστικά πράγματα τουλάχιστον– και τώρα θα πήγαινε σπίτι και θα έκρυβε απ' τη μητέρα της και τον Λουκ κάτι απίστευτα σημαντικό. Κάτι που μπορούσε να συζητήσει μόνο με άτομα όπως ο Άλεξ και η Ίζαμπελ Λάιτγουντ και ο Μάγκνους Μπείν, άνθρωποι που πριν έξι μήνες δεν ήξερε καν ότι υπήρχαν. Ήταν παράξενο πώς μπορούσε να αναποδογυρίσει ο κόσμος στον άξονά του και όλα όσα εμπιστευόσουν να αντιστραφούν σε ελάχιστο χρόνο.

Τουλάχιστον είχε ακόμα τον Σάιμον. Τον επίμονο, σταθερό Σάιμον. Τον φίλησε στο μάγουλο, χαιρέτησε τους άλλους και έκανε μεταβολή, νιώθοντας τα ανήσυχα βλέμματά τους καθώς διέσχισε το πάρκο, ενώ τα τελευταία ξερά φύλλα έτριζαν κάτω απ' τα πόδια της σαν να ήταν μικροσκοπικά οστά.

Ο Άλεξ είχε πει ψέματα. Δεν είχε ο Μάγκνους δουλειά εκείνο το απόγευμα. Ο Άλεξ είχε.

Ήξερε ότι αυτό που έκανε ήταν λάθος αλλά δεν μπορούσε να σταματήσει: ήταν σαν ναρκωτικό, αυτή η ανάγκη να μάθει περισσότερα. Και τώρα βρισκόταν κάτω απ' τη γη, κρατώντας το μαγικό του φως και αναρωτιόταν τι στο καλό έκανε εκεί πέρα.

Όπως όλοι οι υπόγειοι σταθμοί της Νέας Υόρκης, έτσι κι αυτός μύριζε σκουριά και νερό, μέταλλο και αποσύνθεση. Σε αντίθεση με κάθε άλλο σταθμό που είχε επισκεφθεί ποτέ ο Άλεξ, ήταν απόκοσμα ήσυχος. Εκτός απ' τα σημάδια των ζημιών απ' το νερό, οι τοίχοι και η αποβάθρα ήταν καθαρά. Θολωτά ταβάνια, με πολυελαίους

ανά διαστήματα υψώνονταν από πάνω του και οι αφίδες ήταν επενδεδυμένες με πράσινα πλακάκια. Η πινακίδα έγραφε ΣΙΤΙ ΧΟΛ με κεφαλαία γράμματα.

Ο υπόγειος σταθμός ΣΙΤΙ ΧΟΛ είχε να χρησιμοποιηθεί από το 1945, αν και η πόλη τον κρατούσε ακόμα ανοικτό σαν ορόσημο: το τρένο 6 περνούσε πότε πότε από κει για να κάνει αναστροφή αλλά κανένας δεν περίμενε ποτέ στην αποβάθρα του. Ο Άλεξ είχε περάσει μέσα από μια καταπακτή περιτριγυρισμένη από κρανιές, στο πάρκο Σίτι Χολ, για να φτάσει εκεί, και είχε πηδήξει από τέτοιο ύψος που αν ήταν θνητός θα είχε σίγουρα σπάσει κανένα πόδι. Τώρα στεκόταν ανασαίνοντας τον σκονισμένο αέρα με το σφυγμό του να ζωηρεύει όλο και περισσότερο.

Εκεί τον καθοδηγούσε να πάει το γράμμα που του είχε δώσει στην είσοδο του σπιτιού του Μάγκνους ο υποτακτικός του βρικολάκα. Στην αρχή είχε αποφασίσει να μη χρησιμοποιήσει την πληροφορία. Αλλά δεν είχε καταφέρει να το πετάξει. Το είχε τσαλακώσει και το είχε χώσει στην τσέπη του τζιν του και όλη μέρα, ακόμα και στο Σέντραλ Παρκ, τον έτρωγε στο πίσω μέρος του μυαλού του.

Ήταν σαν την κατάσταση με τον Μάγκνους. Δεν μπορούσε να μην ανησυχεί γι' αυτή, όπως ανησυχεί κάποιος για ένα χαλασμένο δόντι, όταν ξέρει ότι χειροτερεύει την κατάσταση αλλά δεν μπορεί να σταματήσει. Ο Μάγκνους δεν είχε κάνει τίποτα κακό. Δεν έφταιγε εκείνος που ήταν εκατοντάδων ετών και είχε ξαναερωτευτεί. Αλλά παρ' όλα αυτά, αυτό κατέτρωγε την ηρεμία του Άλεξ. Και τώρα, που ήξερε περισσότερα αλλά ταυτόχρονα λιγότερα απ' την προηγούμενη μέρα για την κατάσταση του Τζέις, η πίεση ήταν υπερβολική. Έπρεπε να μιλήσει με κάποιον, να πάει κάπου, να κάνει κάτι.

Οπότε είχε πάει εκεί. Και ήταν κι εκείνη εκεί, ήταν σίγουρος. Περπάτησε αργά στην αποβάθρα. Το ταβάνι σχημάτιζε θόλο και μια κεντρική ηλιοροφή άφηνε λίγο φως απ' το πάροχο που βρισκόταν από πάνω τους να μπει. Τέσσερις ακτίνες από υαλότουβλα απομακρύνονταν απ' το κέντρο σαν πόδια αράχνης. Στην άκρη της αποβάθρας υπήρχε μια μικρή σκάλα που οδηγούσε στο σκοτάδι. Ο Άλεξ εντόπισε ότι υπήρχε μια λάμψη: όποιος θνητός κοιτούσε προς τα εκεί θα έβλεπε μόνο έναν τοίχο, ενώ ο Άλεξ έβλεπε μια σκάλα. Πήγε αδόρυβα προς τα σκαλιά.

Βρέθηκε σε ένα σκοτεινό χαμηλοτάβανο δωμάτιο. Μια ηλιοροφή από αμέθυστο άφηνε λιγοστό φως να μπει. Σε μια σκοτεινή γωνία του δωματίου υπήρχε ένας κομψός βελούδιнос καναπές με καμπυλωτή, επίχρυση ράχη. Στον καναπέ καθόταν η Καμίλ.

Ήταν όσο όμορφη τη θυμόταν ο Άλεξ, αν και την τελευταία φορά που την είχε δει δεν ήταν και στην καλύτερη κατάσταση, βρόμικη και δεμένη σε ένα σωλήνα σε ένα μισογκρεμισμένο κτίριο. Σήμερα φορούσε ένα κομψό μαύρο κοστούμι με ψηλές κόκκινες γόβες, και τα μαλλιά της χύνονταν σε κυματιστές μπούκλες στους ώμους της. Είχε ανοιχτό στα πόδια της ένα βιβλίο: *La place de l'Étoile*, του Πατρίκ Μοντιανό. Ήξερε αρκετά γαλλικά για να καταλάβει τον τίτλο: *Το σημείο του Αστεριού*.

Κοίταξε τον Άλεξ σαν να τον περίμενε.

«Γεια σου, Καμίλ», είπε.

Εκείνη ανοιγόκλεισε αργά τα μάτια της. «Αλεξάντερ Λάιτγουντ», είπε. «Αναγνώρισα τα βήματά σου στη σκάλα».

Έβαλε την ανάστροφη της παλάμης της στο μάγουλό του και του χαμογέλασε. Το χαμόγελό της ήταν κάπως απόμακρο. Είχε τη ζεστασιά της σκόνης. «Δεν νομίζω να

έχεις κανένα μήνυμα για μένα απ' τον Μάγκνους;»

Ο Άλεξ δεν είπε τίποτα.

«Μα φυσικά», είπε. «Τι χαζή που είμαι. Λες και ξέρει ότι είσαι εδώ».

«Πώς ήξερες ότι ήμουν εγώ;» ρώτησε. «Στη σκάλα».

«Είσαι ένας Λάιτγουντ», είπε εκείνη. «Η οικογένειά σου δεν τα παρατάει ποτέ. Ήξερα ότι δεν θα ξεχνούσες αυτό που σου είπα εκείνο το βράδυ. Το μήνυμα σήμερα ήταν για να σ' το θυμίσω».

«Δεν χρειάζομαι υπενθύμιση αυτού που μου υποσχέθηκες. Ή μήπως έλεγες ψέματα;»

«Θα έλεγα οτιδήποτε για να απελευθερωθώ εκείνο το βράδυ», παραδέχθηκε. «Αλλά δεν έλεγα ψέματα». Έσκυψε εμπρός, με τα μάτια της λαμπερά και σκοτεινά ταυτόχρονα. «Είσαι Νεφιλίμ, μέλος του Συμβουλίου και του Κονκλαβίου. Είμαι καταζητούμενη για το φόνο Κυνηγώντων Σκιών. Ξέρω όμως ήδη ότι δεν έχεις έρθει για να με οδηγήσεις σ' αυτούς. Θέλεις απαντήσεις».

«Θέλω να μάθω πού είναι ο Τζέις», είπε.

«Θέλεις να το μάθεις αυτό, ναι», είπε εκείνη. «Αλλά ξέρεις ότι δεν υπάρχει κανένας λόγος για να έχω εγώ την απάντηση, και πράγματι, δεν την έχω. Θα στην έδινα αν την είχα. Ξέρω ότι τον απήγαγε ο γιος της Λίλιθ και δεν έχω κανένα λόγο να της είμαι πιστή. Ξέρω ότι υπάρχουν περίπολοι που με αναζητούν για να ανακαλύψουν ό,τι τυχόν ξέρω. Μπορώ να σ' το πω από τώρα, δεν ξέρω τίποτα. Θα σου έλεγα πού είναι ο φίλος σου αν ήξερα. Δεν έχω λόγο να ανταγωνίζομαι άλλο τους Νεφιλίμ». Πέρασε το χέρι της ανάμεσα απ' τα πυκνά, ξανθά μαλλιά της. «Αλλά δεν ήρθες γι' αυτό εδώ. Παραδέξου το, Αλεξάντερ».

Ο Άλεξ ένωσε την ανάσα του να γίνεται πιο γρήγορη.

Την είχε σκεφτεί αυτή τη στιγμή, όταν καθόταν ξύπνιος πλάι στον Μάγκνους, ακούγοντας την ανάσα του μάγου, ακούγοντας τη δική του ανάσα, μετρώντας την. Κάθε αναπνοή ήταν μια αναπνοή κοντύτερα στο γήρας και το θάνατο. Κάθε νύχτα τον στροβίλιζε ακόμα πιο κοντά στο τέλος.

«Είχες πει ότι ξέρεις έναν τρόπο να με κάνεις αδάνατο», είπε ο Άλεξ. «Είπες ότι ξέρεις έναν τρόπο εγώ και ο Μάγκνους να είμαστε μαζί για πάντα».

«Έτσι είπα, ε; Ενδιαφέρον».

«Θέλω να μου πεις τώρα».

«Και θα το κάνω», είπε εκείνη και άφησε το βιβλίο της. «Με ένα αντάλλαγμα».

«Χωρίς αντάλλαγμα», είπε ο Άλεξ. «Σε απελευθέρωσα. Τώρα θα μου πεις αυτό που θέλω να μάθω. Αλλιώς θα σε παραδώσω στο Κονκλάβιο. Θα σε αλυσοδέσουν στην οροφή του Ινστιτούτου και θα περιμένουν το χάραμα».

Τα μάτια της έγιναν σκληρά και ρηχά. «Δεν με συγκινούν οι απειλές».

«Τότε δώσε μου αυτό που θέλω».

Σηκώθηκε όρθια και πέρασε τα χέρια της πάνω απ' το σακάκι της, ισιώνοντας τις ζαρωματιές. «Έλα να το πάρεις, Κυνηγέ των Σκιών».

Ήταν λες και όλη η απόγνωση, ο πανικός και η απελπισία των τελευταίων εβδομάδων να ξεχείλισαν μέσα του. Όρμησε στην Καμίλ, τη στιγμή που του επιτέθηκε με τα μυτερά της δόντια να κατεβαίνουν απότομα απ' τα ούλα της.

Ο Άλεξ ίσα που πρόλαβε να τραβήξει το σπαδί σεράφ του απ' τη ζώνη του πριν πέσει πάνω του η Καμίλ. Είχε πολεμήσει με βρικόλακες στο παρελθόν – η ταχύτητα και

η δύναμή τους ήταν απίστευτη. Ήταν σαν να πολεμούσες με το μάτι του κυκλώνα. Έπεσε στο πλάι, κυλίστηκε και σηκώθηκε όρθιος και πέταξε μια πεσμένη σκάλα προς το μέρος της. Την καθυστέρησε ίσα ίσα ώστε να προλάβει να βγάλει το σπαδί και να ψιθυρίσει: «*Νουριήλ*».

Το φως του σπαδιού άστραψε σαν αστέρι και η Καμίλ δίστασε. Μετά όρμησε ξανά κατά πάνω του. Του επιτέθηκε, σκίζοντας με τα μακριά της νύχια το μάγουλο και τον ώμο του. Ο Άλεξ ένιωσε τη ζέστη και την υγρασία του αίματος. Έκανε μεταβολή και της όρμησε με το σπαδί του αλλά η Καμίλ σηκώθηκε στον αέρα, εκεί όπου δεν την έφτανε, γελώντας ειρωνικά.

Ο Άλεξ όρμησε στα σκαλιά που οδηγούσαν στην αποβάθρα. Η Καμίλ τον ακολούθησε. Ο Άλεξ έσκυψε στο πλάι, έκανε στροφή και όρμησε απ' τον τοίχο στον αέρα, πηδώντας πάνω της τη στιγμή που εκείνη βουτούσε εναντίον του. Συγκρούστηκαν στον αέρα, εκείνη με κραυγές και νυχιές, εκείνος αρπάζοντας σφιχτά τον ώμο της μέχρι που έπεσαν με κρότο στο πάτωμα. Παραλίγο να του κοπεί η ανάσα. Το να την κρατήσει στο έδαφος ήταν το κλειδί για να τη νικήσει, και ο Άλεξ ευχαρίστησε σιωπηλά τον Τζέις που τον είχε αναγκάσει να εξασκηθεί στις τούμπες ξανά και ξανά στο Ινστιτούτο, μέχρι να καταφέρει να χρησιμοποιεί κάθε είδους επιφάνεια για να πάρει φόρα, και να μένει στον αέρα έστω για ένα δύο δευτερόλεπτα.

Ο Άλεξ επιτέθηκε με το σπαδί, καθώς κυλιόντουσαν στο πάτωμα, και η Καμίλ απέφευγε με ευκολία τα χτυπήματά του. Κινείτο τόσο γρήγορα που δεν την έβλεπε καθαρά. Τον κλότσησε με τα στιλέτο ταχούνια της, καρφώνοντάς τα πόδια του με τις μύτες τους. Ο Άλεξ μισόκλεισε τα μάτια από πόνο και έβρισε ενώ εκείνη του

απάντησε με έναν εντυπωσιακό χείμαρρο βρисиών που περιλάμβαναν την ερωτική του ζωή με τον Μάγκνους, την ερωτική της ζωή με τον Μάγκνους και θα συνέχιζε αν δεν έφταναν στο κέντρο της αποβάθρας όπου η ηλιοροφή έριχνε έναν κύκλο από φως στο πάτωμα. Ο Άλεξ άρπαξε τον καρπό της και έβαλε με τη βία το χέρι της Καμίλ κάτω, στο φως.

Εκείνη ούρλιαξε καθώς τεράστιες λευκές φουσκάλες εμφανίστηκαν στο δέρμα της. Ο Άλεξ ένωσε τη ζέστη απ' το χέρι της που κόχλαζε. Με τα δάχτυλά του ενωμένα με τα δικά της τίναξε το χέρι της προς τα πάνω, προς τις σκιές. Η Καμίλ γρύλισε και πήγε να τον δαγκώσει. Ο Άλεξ τη χτύπησε στο στόμα με τον αγκώνα και της άνοιξε τα χείλη. Αίμα βρικόλακα –αστραφτερό κατακόκκινο, πιο λαμπερό απ' το ανθρωπίνο– έσταξε απ' τη γωνία των χειλιών της.

«Θέλεις κι άλλο;» της γρύλισε. «Δεν σου έφτασε;»

Άρχισε να σπρώχνει το χέρι της ξανά προς το φως του ήλιου. Είχε ήδη αρχίσει να γιατρεύεται, το πρησμένο δέρμα γινόταν ξανά ρόδινο.

«Όχι!» Η Καμίλ πνίγηκε, έβηξε και μετά άρχισε να τρέμει, ολόκληρο το σώμα της σφάδαζε. Μετά από μια στιγμή, ο Άλεξ συνειδητοποίησε ότι γελούσε – γελούσε εις βάρος του πίσω απ' το αίμα. «Αυτό με έκανε να νιώσω ζωντανή, μικρέ Νεφιλίμ. Πολύ καλή μάχη – θα έπρεπε να σε ευχαριστήσω».

«Ευχαρίστησέ με δίνοντάς μου την απάντηση στην ερώτησή μου», είπε λαχανιασμένος ο Άλεξ. «Αλλιώς θα σε κάνω στάχτη. Βαρέθηκα τα παιχνίδια σου».

Τα χείλη της τεντώθηκαν και σχημάτισαν ένα χαμόγελο. Τα κοψίματα είχαν ήδη θεραπευθεί αν και το πρόσω-

πό της ήταν ακόμα γεμάτο αίμα. «Δεν υπάρχει τρόπος να γίνεις αδάνατος. Τουλάχιστον όχι χωρίς μαύρη μαγεία ή χωρίς να γίνεις βρικόλακας και έχεις αρνηθεί και τις δυο αυτές επιλογές».

«Μα είπες... είπες ότι υπάρχει και άλλος τρόπος να είμαστε μαζί...»

«Α, ναι, υπάρχει». Τα μάτια της χόρευαν. «Μπορεί να μην μπορείς να χαρίσεις στον εαυτό σου την αθανασία, μικρέ Νεφιλίμ, τουλάχιστον με όρους αποδεκτούς από σένα. Αλλά μπορείς να στερήσεις από τον Μάγκνους τη δική του...»

Η Κλέρι καθόταν στο δωμάτιό της, στο σπίτι του Λουκ, με ένα κομμάτι χαρτί απλωμένο στο γραφείο μπροστά της σφίγγοντας στο χέρι της ένα στυλό. Ο ήλιος είχε δύσει και το φως του γραφείου ήταν αναμμένο φωτίζοντας το ρούνο που είχε μόλις δημιουργήσει.

Είχε αρχίσει να μπαίνει στο μυαλό της στο τρένο για το σπίτι, καθώς κοιτούσε αφηρημένη έξω απ' το παράθυρο. Δεν ήταν κάτι που υπήρχε ήδη, οπότε είχε γυρίσει τρέχοντας απ' το σταθμό όσο η εικόνα ήταν ακόμα νωπή στο μυαλό της. Είχε αποφύγει τις ερωτήσεις της μητέρας της, είχε κλειστεί στο γραφείο και είχε πιάσει στυλό και χαρτί...

Ακούστηκε ένα χτύπημα στην πόρτα. Η Κλέρι έκρυψε βιαστικά το σχέδιο κάτω από ένα λευκό χαρτί καθώς στο δωμάτιο μπήκε η μητέρα της.

«Ξέρω, ξέρω», είπε η Τζόσλιν και σήκωσε το χέρι της στις διαμαρτυρίες της Κλέρι. «Θέλεις να μείνεις μόνη σου. Αλλά ο Λουκ μαγείρευε και πρέπει να φας».

Η Κλέρι κοίταξε τη μητέρα της. «Κι εσύ το ίδιο». Η

Τζόσλιν, όπως και η κόρη της, υπέφερε από ανορεξία λόγω άγχους και το πρόσωπό της ήταν κατάχλωμο και ρουφηγμένο. Θα έπρεπε να βρίσκεται στο μήνα του μέλιτος, να ετοιμάζει βαλίτσες για κάποιο ωραίο, μακρινό μέρος. Αντίθετα, ο γάμος είχε αναβληθεί επ' αόριστον, και τα βράδια, η Κλέρι την άκουγε μέσα απ' τους τοίχους να κλαίει. Η Κλέρι ήξερε αυτό το κλάμα, που ήταν γεννημένο απ' το θυμό και τις τύψεις, ένα κλάμα που έλεγε *Εγώ φταίω για όλα αυτά.*

«Θα φάω αν φας κι εσύ», είπε η Τζόσλιν χαμογελώντας με δυσκολία. «Ο Λουκ έφτιαξε μακαρόνια».

Η Κλέρι γύρισε την καρέκλα της, παίρνοντας μια στάση ώστε να μην μπορεί να δει πάνω στο γραφείο η μητέρα της. «Μαμά» είπε «ήθελα να σε ρωτήσω κάτι».

«Τι;»

Η Κλέρι δάγκωσε το καπάκι του στιλό της, μια συνήθεια που είχε από τότε που είχε ξεκινήσει να ζωγραφίζει. «Όταν ήμουν στη Σιωπηλή Πόλη με τον Τζέις, οι Αδελφοί μου είπαν ότι υπάρχει μια τελετή που γίνεται όταν γεννιούνται οι Κυνηγοί, μια τελετή που τους προστατεύει. Ότι πρέπει να την εκτελέσουν οι Σιωπηλοί Αδελφοί και οι Σιδηρές Αδελφές. Και αναρωτιόμουν...»

«Αν κάναμε την τελετή για σένα;»

Η Κλέρι έγνεψε καταφατικά.

Η Τζόσλιν αναστέναξε και πέρασε το χέρι της μέσα απ' τα μαλλιά της. «Ναι», είπε. «Το κανόνισα μέσω του Μάγκνους. Ήταν παρών ένας Σιωπηλός Αδελφός, που είχε ορκιστεί πάσα μυστικότητα, και μια γυναίκα μάγος που πήρε τη θέση της Σιδηράς Αδελφής. Εγώ δεν ήθελα να την κάνω. Δεν ήθελα να σκέφτομαι ότι υπήρχε περίπτωση να κινδυνεύσεις απ' το υπερφυσικό εφόσον σε είχα

κρύψει τόσο προσεκτικά. Αλλά ο Μάγκνους με έπεισε και είχε δίκιο».

Η Κλέρι την κοίταξε με περιέργεια. «Ποια ήταν η γυναίκα μάγος;»

«Τζόσλιν!» φώναξε ο Λουκ απ' την κουζίνα. «Το νερό βράζει!»

Η Τζόσλιν φίλησε πεταχτά την Κλέρι στο κεφάλι. «Συγγνώμη. Με ζητάνε στην κουζίνα. Τα λέμε σε πέντε λεπτά!»

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της καταφατικά καθώς η μητέρα της βγήκε βιαστικά απ' το δωμάτιο και μετά στράφηκε ξανά στο γραφείο της. Ο ρούνος που είχε σχεδιάσει ήταν ακόμα εκεί, στην άκρη του μυαλού της και τη βασάνιζε. Άρχισε να ζωγραφίζει ξανά, ολοκληρώνοντας το σχέδιο που είχε ξεκινήσει. Καθώς τέλειωσε, ακούμπησε στην καρέκλα και κοίταξε τι είχε φτιάξει. Έμοιαζε λίγο με το ρούνο για το Άνοιγμα αλλά δεν ήταν. Ήταν ένα σχέδιο απλό σαν σταυρός και καινούριο στον κόσμο σαν νεογέννητο. Είχε μια σιωπηλή απειλή, μια αίσθηση ότι είχε γεννηθεί από την οργή και την ενοχή και τον ανήμπορο θυμό της.

Ήταν πολύ ισχυρός ρούνος. Αλλά παρόλο που ήξερε ακριβώς τι έκανε και πώς μπορούσε να χρησιμοποιηθεί, δεν μπορούσε να σκεφτεί ούτε έναν τρόπο για να τον χρησιμοποιήσει στην παρούσα κατάσταση. Ήταν σαν να είχε μείνει το αμάξι σου σε έναν έρημο δρόμο, να ψάχνεις απεγνωσμένα στο καπό και να βρίσκεις ένα ηλεκτρικό καλώδιο αντί για καλώδια μπαταρίας.

Ένωσε ότι την κοροίδευε η ίδια της η δύναμη. Πέταξε το στιλό στο γραφείο με μια βρисиά και έκρυψε το πρόσωπό της ανάμεσα στα χέρια της.

Το εσωτερικό του παλιού νοσοκομείου ήταν προσεκτικά ασβεστωμένο, και έριχνε μια απόκοσμη λάμψη σε κάθε επιφάνεια. Τα περισσότερα παράθυρα ήταν αμπαρωμένα αλλά ακόμα και στο θολό φως, τα δυνατά μάτια της Μάγια μπορούσαν να διακρίνουν τις λεπτομέρειες: τη σκόρπια σκόνη του σοβά πάνω στα γυμνά πατώματα των διαδρόμων, τα σημεία όπου είχαν μπει τα φώτα κατά την κατασκευή, κομμάτια καλωδίου κολλημένα στους τοίχους από σβόλους μπογιάς, ποντίκια που σκαρφάλωναν στις σκοτεινές γωνίες.

Από πίσω της ακούστηκε μια φωνή. «Έφαξα την ανατολική πτέρυγα. Τίποτα. Εσύ;»

Η Μάγια γύρισε το κεφάλι της. Πίσω της στεκόταν ο Τζόρνταν, ντυμένος με ένα σκούρο τζιν και ένα μαύρο φούτερ με το φερμουάρ μισοανεβασμένο πάνω απ' το πράσινο μπλουζάκι του. Κούνησε το κεφάλι της. «Ούτε εγώ δεν βρήκα τίποτα στη δυτική πτέρυγα. Κάτι διαλυμένες σκάλες. Ωραίες αρχιτεκτονικές λεπτομέρειες αν σε ενδιαφέρουν αυτά τα πράγματα».

Κούνησε το κεφάλι του. «Πάμε να φύγουμε τότε. Αυτό το μέρος είναι ανατριχιαστικό».

Η Μάγια συμφώνησε και ένωσε ανακούφιση που δεν αναγκάστηκε να το πει εκείνη. Ακολούθησε τον Τζόρνταν καθώς κατέβηκαν μια σκάλα με τόσο φθαρμένη κουπαστή που η ξεφτισμένη μπογιά έμοιαζε με χιόνι. Δεν ήταν σίγουρη γιατί ακριβώς είχε συμφωνήσει να κάνει μαζί του περιπολία αλλά δεν μπορούσε να αρνηθεί ότι έκαναν καλή ομάδα.

Ο Τζόρνταν ήταν καλή παρέα. Παρά τα όσα είχαν γίνει μεταξύ τους πριν εξαφανιστεί ο Τζέις, τη σεβόταν, κρα-

τούσε την απόστασή του χωρίς να την κάνει να νιώθει άβολα. Το φως του φεγγαριού έλαμπε πάνω τους καθώς βγήκαν απ' το νοσοκομείο στον ανοιχτό χώρο μπροστά. Ήταν ένα μεγάλο λευκό κτίριο από μάρμαρο, που τα αμπαρωμένα του παράθυρα έμοιαζαν με τυφλά μάτια. Ένα λοξό δέντρο που έριχνε σιγά σιγά τα τελευταία του φύλλα έγερνε πάνω απ' την κεντρική είσοδο.

«Βασικά ήταν χάσιμο χρόνου», είπε ο Τζόρνταν. Η Μάγια τον κοίταξε. Εκείνος κοιτούσε το παλιό ναυτικό νοσοκομείο και τη Μάγια τη βόλεψε αυτό. Της άρεσε να κοιτάζει τον Τζόρνταν όταν δεν την κοιτούσε. Έτσι μπορούσε να παρατηρεί τη γωνία του σαγονιού του, το πώς σχημάτιζαν μπούκλες στο πίσω μέρος του λαιμού του τα σκούρα του μαλλιά, την καμπύλη του στέρνου του κάτω απ' το άνοιγμα της μπλούζας του, χωρίς να νιώθει ότι εκείνος θα περιμένει κάτι από κείνη, επειδή τον κοιτούσε.

Όταν τον είχε γνωρίσει ήταν ένας όμορφος χίπστερ, με γωνίες και έντονες βλεφαρίδες αλλά τώρα φαινόταν πιο μεγάλος, με σημάδια στις κλειδώσεις και μυς που διαγράφονταν απαλά κάτω απ' το στενό πράσινο μπλουζάκι του. Είχε ακόμα το σταρένιο χρώμα στο δέρμα, που πρόδιδε την ιταλική καταγωγή του, και τα καστανά μάτια που θυμόταν, αν και στην κόρη του ματιού είχαν το χρυσό περίγραμμα της λυκανθρωπίας. Το ίδιο περίγραμμα που έβλεπε στον καθρέφτη κάθε πρωί. Εξαιτίας του.

«Μάγια;» Την κοιτούσε με απορία. «Τι σκέφτεσαι;»

«Ε», είπε και ανοιγόκλεισε τα μάτια της. «Εγώ, ε... Ναι, δεν είχε και πολύ νόημα να ψάξουμε στο νοσοκομείο. Για να είμαι ειλικρινής δεν καταλαβαίνω καν γιατί μας έστειλαν εδώ. Το Ναυτικό Νοσοκομείο του Μπρούκλιν; Γιατί

να είναι εδώ ο Τζέις. Δεν ξέρουμε καν ότι του άρεσαν ιδιαίτερα τα πλοία».

Η έκφραση του Τζόρνταν έγινε από απορημένη σοβαρή, σχεδόν σκοτεινή. «Όταν ο Ηστ Ρίβερ ξεβράζει πτώματα, μερικές φορές καταλήγουν εδώ. Στην αυλή του νοσοκομείου».

«Πιστεύεις ότι ψάχνουμε πτώμα;»

«Δεν ξέρω». Γύρισε ανασηκώνοντας τους ώμους του και άρχισε να περπατάει. Οι μπότες του έκαναν θόρυβο στο ξερό, άγριο χορτάρι. «Ίσως αυτή τη στιγμή ψάχνω μόνο και μόνο επειδή δεν μου φαίνεται σωστό να σταματήσω».

Το βήμα του ήταν αργό, δεν βιαζόταν. Περπατούσαν πλάι πλάι, οι ώμοι τους σχεδόν ακουμπούσαν. Η Μάγια κρατούσε το βλέμμα της καρφωμένο στον ορίζοντα του Μανχάταν στο βάθος, πέρα απ' το ποτάμι, ένα σύννεφο λαμπερού λευκού φωτός και την αντανάκλασή του στο νερό. Καθώς πλησίαζαν το ρηχό Κόλπο Γουόλαμπαουτ, φάνηκε η αψίδα της Γέφυρας του Μπρούκλιν και το φωτισμένο τετράγωνο του λιμανιού Σάουθ Στριτ. Ο αέρας μύριζε απ' τη μολυσμένη αιθαλομίχλη του νερού, τη βρομιά και το πετρέλαιο του ναυπηγείου, τη μυρωδιά μικρών ζώων που έτρεχαν στο χορτάρι.

«Δεν πιστεύω ότι ο Τζέις είναι νεκρός», είπε τελικά. «Νομίζω ότι δεν θέλει να τον βρούμε».

Ο Τζόρνταν την κοίταξε. «Θες να πεις ότι πρέπει να σταματήσουμε να ψάχνουμε;»

«Όχι». Δίστασε. Είχαν βγει στο ποτάμι, κοντά σ' ένα χαμηλό τοίχο. Έσυρε το χέρι της κατά μήκος του καθώς περπατούσαν. Ανάμεσα σ' αυτούς και το νερό υπήρχε ένα στενός ασφάλτινος δρόμος. «Όταν το έσκασα και ήρθα

στη Νέα Υόρκη, δεν ήθελα να με βρει κανείς. Αλλά θα μου άρεσε η ιδέα ότι κάποιος έψαχνε για μένα τόσο πολύ όσο ψάχνουν όλοι τον Τζέις Λάιτγουντ».

«Σου άρεσε ο Τζέις;» ρώτησε με ουδέτερη φωνή ο Τζόρνταν.

«Να μου αρέσει; Όχι όπως το εννοείς».

Ο Τζόρνταν γέλασε. «Δεν εννοώ αυτό. Αν και νομίζω ότι γενικά θεωρείται πολύ όμορφος».

«Μην το παίζεις τόσο στρείτ που δήθεν δεν μπορείς να καταλάβεις ποιος άντρας είναι ωραίος και ποιος όχι. Ο Τζέις και ο τριχωτός τύπος απ' το ντελικατέσεν στην Ένατη οδό είναι ένα και το αυτό για σένα;»

«Εντάξει, ο τριχωτός τύπος έχει και την κρεατοελιά, οπότε ο Τζέις κερδίζει στα σημεία. Αν σου αρέσει αυτό το τέλειο, ξανθό στιλάκι, λες και όλες οι εταιρείες ρούχων εύχονταν να μπορούσαν να τον έχουν για μοντέλο». Την κοίταξε κάτω απ' τις βλεφαρίδες του.

«Εμένα μου άρεσαν πάντα οι μελαχρινοί», είπε σιγανά.

Ο Τζόρνταν κοίταξε προς το ποτάμι. «Όπως ο Σάιμον».

«Βασικά... ναι». Η Μάγια είχε να σκεφτεί έτσι τον Σάιμον κάμποσο καιρό. «Μάλλον ναι».

«Και σου αρέσουν οι μουσικοί». Άπλωσε το χέρι του και άρπαξε ένα φύλλο από ένα χαμηλό κλαδί. «Εννοώ, εγώ είμαι τραγουδιστής, ο Μπατ ήταν DJ, και ο Σάιμον...»

«Μ' αρέσει η μουσική», είπε η Μάγια και παραμέρισε τα μαλλιά από τα μάτια της.

«Τι άλλο σου αρέσει;» Ο Τζόρνταν έπαιξε με το φύλλο στα χέρια του. Σταμάτησε και κάθισε στο χαμηλό τοίχο. Γύρισε προς το μέρος της. «Θέλω να πω, υπάρχει κάτι που να σου αρέσει τόσο πολύ που να θες να το κάνεις σαν δουλειά, ας πούμε;»

Τον κοίταξε ξαφνιασμένη. «Τι εννοείς;»

«Θυμάσαι όταν έκανα αυτό;» Άνοιξε το φούτερ του και το έβγαλε. Το μπλουζάκι που φορούσε από μέσα ήταν κοντομάνικο. Γύρω απ' τους δικεφάλους του είχε κάνει τατουάζ τις σανσκριτικές λέξεις του Μάντρα της Ειρήνης. Τις θυμόταν καλά. Τις είχε κάνει η φίλη τους η Βάλερι, δωρεάν, παρά τις ώρες που είχε αφιερώσει, στο τατουαζάδικό της στην Κόκκινη Όχθη. Η Μάγια έκανε ένα βήμα προς το μέρος του. Εκείνος καθόταν ενώ εκείνη ήταν όρθια και έτσι ήταν σχεδόν στο ίδιο ύψος. Άπλωσε το χέρι της και πέρασε διστακτικά τα δάχτυλά της γύρω απ' τα γράμματα στο αριστερό του χέρι. Τα μάτια του έκλεισαν όταν τον άγγιξε.

«Οδήγησέ μας απ' το ψέμα στην αλήθεια», διάβασε δυνατά η Μάγια. «Οδήγησέ μας απ' το φως στο σκοτάδι. Οδήγησέ μας απ' το θάνατο στην αθανασία». Το δέρμα του ήταν απαλό κάτω απ' τα δάχτυλά της. «Από τις Ουπανισάδες¹».

«Δική σου ιδέα ήταν. Εσύ διάβαζες πάντα. Εσύ ήσουν που ήξερες τα πάντα...» Άνοιξε τα μάτια του και την κοίταξε. Τα μάτια του ήταν ελάχιστους τόνους πιο ανοιχτά απ' το νερό πίσω του. «Μάγια, ό,τι κι αν θέλεις να κάνεις, εγώ θα σε βοηθήσω. Έχω μαζέψει αρκετά λεφτά με το μισθό μου απ' τους Πραιότερες. Θα μπορούσα να σου τα δώσω... Θα κάλυπταν τα δίδακτρά σου για το Στάνφορντ. Τα περισσότερα δηλαδή.. Αν θες ακόμα να πας».

«Δεν ξέρω», είπε και το μυαλό της στροβιλιζόταν. «Όταν μπήκα στην αγέλη, νόμιζα ότι δεν μπορείς να είσαι και λυκάνθρωπος και κάτι άλλο. Νόμιζα ότι έπρεπε

¹ Ινδουιστικά ιερά κείμενα. Είναι ένα είδος υπομνημάτων με πορίσματα φιλοσοφικού και μυστικιστικού περιεχομένου (Σ.τ.Μ.).

απλώς να μένεις με την αγέλη όχι να έχεις ουσιαστική ταυτότητα. Ένωθα πιο ασφαλής έτσι. Ο Λουκ όμως, έχει τη ζωή του. Έχει ένα βιβλιοπωλείο. Και εσύ, είσαι στους Πράιτορες, οπότε μάλλον... μπορεί κανείς να είναι περισσότερο από ένα πράγματα».

«Εσύ ήσουν πάντα περισσότερα από ένα πράγματα». Η φωνή του ήταν σιγανή, βραχνή. «Ξέρεις, αυτό που είπες πριν λίγο... ότι όταν το έσκασες θα σου άρεσε να σκέφτεσαι ότι κάποιος σε έψαχνε». Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Εγώ σε έψαχνα. Δεν σταμάτησα ποτέ».

Κοίταξε τα καστανά του μάτια. Ο Τζόρνταν δεν κουνήθηκε αλλά τα χέρια του, που έσφιγγαν τα γόνατά του ήταν κάτασπρα. Η Μάγια έσκυψε προς το μέρος του, αρκετά κοντά για να δει τα κοντά γένια στο πιγούνι του, να μυρίσει το άρωμά του, τη μυρωδιά λύκου, οδοντόκρεμας και αγοριού. Έβαλε τα χέρια της πάνω στα δικά του. «Και με βρήκες».

Τα πρόσωπά τους απείχαν ελάχιστα το ένα απ' το άλλο. Ένωσε την ανάσα του στα χείλη της πριν τη φιλήσει και αφέθηξε, κλείνοντας τα μάτια της. Το στόμα του ήταν απαλό όπως το θυμόταν, τα χείλη του χάιδευαν τρυφερά τα δικά της, στέλνοντας ρίγη σ' όλο της το σώμα. Σήκωσε τα χέρια της και τα τύλιξε γύρω από το λαιμό του, έβαλε τα δάχτυλά της μέσα στα κυματιστά, σκούρα μαλλιά του, άγγιξε το γυμνό δέρμα στη βάση του λαιμού του, στην άκρη του φθαρμένου γιακά της μπλούζας του.

Την τράβηξε πιο κοντά του. Έτρεμε. Η Μάγια ένωσε τη θέρμη του δυνατού κορμιού του πάνω στο δικό της καθώς τα χέρια του γλίστρησαν στην πλάτη της. «Μάγια», της ψιθύρισε. Σήκωσε την άκρη της μπλούζας της και τα δάχτυλά του αγκάλιασαν τη βάση της πλάτης

της. Τα χείλη του χάρδευαν τα δικά της. «Σ' αγαπώ. Δεν σταμάτησα ποτέ να σ' αγαπώ».

Είσαι δική μου. Θα είσαι πάντα δική μου.

Η καρδιά της βροντοχτυπούσε και ξεκόλλησε από πάνω του, κατεβάζοντας το πουλόβερ της. «Τζόρνταν, σταμάτα».

Την κοίταξε με μια έκφραση απορίας και ανησυχίας. «Συγγνώμη. Δεν σου άρεσε; Δεν έχω φιλήσει καμία άλλη εκτός από σένα, από τότε που...» η φωνή του έσβησε.

Κούνησε το κεφάλι της. «Όχι, απλώς... δεν μπορώ».

«Εντάξει», είπε. Φαινόταν πολύ ευάλωτος έτσι όπως καθόταν εκεί με την απογοήτευση ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του. «Δεν χρειάζεται να κάνουμε τίποτα...»

Η Μάγια έψαχνε τις λέξεις. «Απλώς είναι υπερβολικά όλα αυτά...»

«Ένα φιλή ήταν».

«Είπες ότι μ' αγαπάς». Η φωνή της έτρεμε. «Μου πρόσφερες τις οικονομίες σου. Δεν μπορώ να το δεχτώ αυτό από σένα».

«Ποιο;» είπε, και η φωνή του ήταν γεμάτη πίκρα. «Τα λεφτά μου ή την αγάπη μου;»

«Κανένα απ' τα δύο. Απλώς δεν μπορώ, εντάξει; Όχι με σένα, όχι αυτή τη στιγμή». Άρχισε να απομακρύνεται. Ο Τζόρνταν την κοιτούσε, με τα χείλη μισάνοιχτα. «Σε παρακαλώ, μη με ακολουθήσεις», του είπε και γύρισε φεύγοντας βιαστικά προς την κατεύθυνση απ' όπου είχαν έρθει.

5

ο γιος του ββαλενταϊν

Ονειρευόταν και πάλι παγωμένα τοπία. Μια πικρή τούνδρα που εκτεινόταν προς κάθε κατεύθυνση, κομμάτια πάγου που επέπλεαν σε μαύρα νερά της Αρκτικής, χιονισμένα βουνά και πόλεις σκαλισμένες από πάγο που οι πύργοι τους άστραφταν σαν τους δαιμονικούς πύργους του Αλικάντε.

Μπροστά στην παγωμένη πόλη υπήρχε μια παγωμένη λίμνη. Η Κλέρι γλιστρούσε σε μια απότομη πλαγιά, προσπαθώντας να φτάσει τη λίμνη αν και δεν ήταν σίγουρη γιατί. Δυο σκοτεινές μορφές στέκονταν στη μέση του παγωμένου νερού. Καθώς πλησίασε στη λίμνη, γλιστρώντας πάνω στην επιφάνεια της πλαγιάς, τα χέρια της έκαιγαν απ' την επαφή με τον πάγο, και το χιόνι γέμιζε τα παπούτσια της. Είδε ότι η μία μορφή ήταν ένα αγόρι με μαύρα φτερά που απλώνονταν απ' τους ώμους του σαν φτερά κορακιού. Τα μαλλιά του ήταν λευκά όπως ο πάγος που τους περιέβαλλε. Ο Σεμπάστιαν. Και δίπλα στον Σεμπάστιαν ήταν ο Τζέις, με τα χρυσά του μαλλιά

το μοναδικό χρώμα στο παγωμένο τοπίο που δεν ήταν ούτε μαύρο ούτε λευκό.

Καθώς ο Τζέις γύρισε το κεφάλι του απ' τον Σεμπάστιαν και άρχισε να περπατάει προς την Κλέρι, απ' την πλάτη του βγήκε ένα ζευγάρι φτερά, λευκόχρυσα και αστραφτερά. Η Κλέρι γλίστρησε τα λίγα τελευταία μέτρα της παγωμένης επιφάνειας της λίμνης και έπεσε στα γόνατα, εξαντλημένη. Τα χέρια της ήταν μελανά και ματωμένα, τα χείλη της σκασμένα, τα πνευμόνια της πονούσαν με κάθε παγωμένη ανάσα.

«Τζέις», ψιθύρισε.

Και ο Τζέις την έφτασε, τη σήκωσε όρδια, τα φτερά του τυλίχτηκαν γύρω της και η Κλέρι ζεστάθηκε, το σώμα της μαλάκωσε απ' την καρδιά ως τις φλέβες της, τα πόδια και τα χέρια της ξαναζωντάνεψαν με ρίγη πόνου και απόλαυσης. «Κλέρι», είπε και της χάιδεψε τα μαλλιά τρυφερά. «Μου υπόσχεσαι ότι δεν θα φωνάξεις;»

Η Κλέρι άνοιξε τα μάτια της. Για μια στιγμή ήταν τόσο αποπροσανατολισμένη που ο κόσμος ήταν λες και στροβιλιζόταν γύρω της σαν τη δέα από ένα καρουζέλ που γυρνάει γύρω γύρω. Ήταν στο δωμάτιό της στο σπίτι του Λουκ: ένιωθε το γνώριμο στρώμα, έβλεπε την ντουλάπα με το ραγισμένο καθρέφτη, τα παράθυρα που έβλεπαν στον Ηστ Ρίβερ, το καλοριφέρ που έτριζε και σφύριζε. Απ' τα παράθυρα έμπαινε ένα αχνό φως και στο συναγερμό καπνού πάνω απ' τη ντουλάπα έλαμπε ένα μικρό κόκκινο φωτάκι. Η Κλέρι ήταν ξαπλωμένη στο πλάι, κάτω από μια στοίβα κουβέρτες και η πλάτη της ήταν απολαυστικά ζεστή. Ένα χέρι ήταν τυλιγμένο γύρω της. Για μια στιγμή, σ' αυτό το ζαλισμένο κενό χρόνο μεταξύ

ύπνου και ξύπνιου, αναρωτήθηκε αν είχε μπει απ' το παράθυρο ο Σάιμον και είχε κοιμηθεί δίπλα της όπως όταν ήταν μικροί.

Αλλά ο Σάιμον δεν είχε θερμοκρασία σώματος.

Η καρδιά της σφίχτηκε στο στήθος της. Η Κλέρι ξύπνησε τελείως και γύρισε το κεφάλι της κάτω απ' τα σκεπάσματα. Δίπλα της ήταν ο Τζέις, ξαπλωμένος στο πλάι, με το κεφάλι ακουμπισμένο στο χέρι του, και την κοιτούσε. Το θολό φως του φεγγαριού σχημάτιζε ένα φωτοστέφανο στα μαλλιά του και τα μάτια του έλαμπαν σαν γατίσια. Ήταν ντυμένος και φορούσε ακόμα το λευκό κοντομάνικο μπλουζάκι που τον είχε δει να φοράει στο Ινστιτούτο και τα γυμνά του μπράτσα ήταν γεμάτα ρούνους που σκαρφάλωναν στο δέρμα του σαν κισσός.

Πήρε μια βαθιά, ξαφνιασμένη ανάσα. Ο Τζέις, ο δικός της Τζέις, δεν την είχε κοιτάξει ποτέ έτσι. Την κοιτούσε με πόθο αλλά όχι με αυτό το τεμπέλικο, αρπακτικό, *λαίμαργο* βλέμμα που έκανε την καρδιά της να χτυπάει ακανόνιστα στο στήθος της.

Άνοιξε το στόμα της – για να πει το όνομά του, να ουρλιάξει, δεν ήταν σίγουρη αλλά δεν πρόλαβε καν να το μάθει. Ο Τζέις κινήθηκε τόσο γρήγορα που δεν τον είδε καν. Τη μια στιγμή ήταν ξαπλωμένος δίπλα της και την άλλη βρέθηκε από πάνω της, με το ένα χέρι στο στόμα της. Έβαλε τα πόδια του δεξιά κι αριστερά της. Ένωθε το αδύνατο, γυμνασμένο του σώμα πάνω στο δικό της.

«Δεν θα σου κάνω κακό», της είπε. «Δεν θα σου έκανα ποτέ κακό. Αλλά δεν θέλω να φωνάξεις. Θέλω να σου μιλήσω».

Τον αγριοκοίταξε.

Προς έκπληξή της, εκείνος γέλασε. Με το γνώριμο γέ-

λιο του αλλά πνιχτό σαν ψίδυρος. «Μπορώ να διαβάσω την έκφρασή σου, Κλέρι Φρέι. Τη στιγμή που θα βγάλω το χέρι μου απ' το στόμα σου, θα ουρλιάξεις. Ή θα χρησιμοποιήσεις όσα έμαδες στην εκπαίδευση για να μου σπάσεις τους καρπούς. Έλα, υποσχέσου ότι δεν θα το κάνεις. Υποσχέσου το στον Άγγελο».

Αυτή τη φορά η Κλέρι έστρεψε ειρωνικά τα μάτια της προς τα πάνω.

«Εντάξει, έχεις δίκιο, πώς να υποσχεθείς όταν έχω το χέρι μου στο στόμα σου. Θα το βγάλω. Κι αν ουρλιάξεις» είπε, γέροντας το κεφάλι του στο πλάι, και τα ανοιχτά χρυσά μαλλιά του έπεσαν στα μάτια του, «θα εξαφανιστώ».

Έβγαλε το χέρι του. Η Κλέρι έμεινε ακίνητη, και ένιωσε την πίεση του κορμιού του στο δικό της. Ήξερε ότι ήταν πιο γρήγορος από την ίδια και ότι δεν υπήρχε ούτε μία κίνηση που να μπορεί να κάνει την οποία δεν θα απέκρουε αλλά προς το παρόν έδειχνε να το αντιμετωπίζει σαν παιχνίδι, κάτι διασκεδαστικό. Έγειρε πιο κοντά της και η Κλέρι συνειδητοποίησε ότι το μπλουζάκι της είχε ανέβει και ότι ένιωθε τους μυς της σκληρής, επίπεδης κοιλιάς του πάνω στο γυμνό της δέρμα. Κοκκίνισε.

Παρά τη θέρμη στο πρόσωπό της, ένιωθε λες και στις φλέβες της κυλούσαν βελόνες από πάγο. «Τι κάνεις εδώ;»

Τραβήχτηκε ελαφρώς, απογοητευμένος. «Αυτό δεν απαντάει ακριβώς την ερώτησή μου, ξέρεις. Περίμενα κάτι σαν "Αλληλουία". Δεν επιστρέφει κάθε μέρα το αγόρι σου απ' τους νεκρούς».

«Ήξερα ήδη ότι δεν ήσουν νεκρός», είπε. Τα χείλη της είχαν μουδιάσει. «Σε είδα στη βιβλιοθήκη. Με...»

«Τον Συνταγματάρχη Μουστάρδα;»

«Τον Σεμπάστιαν».

Ο Τζέις γέλασε και ξεφύσηξε. «Το ήξερα ότι ήσουν κι εσύ εκεί. Το ένιωσα».

Ένωσε το σώμα της να σφίγγεται. «Με άφησες να πιστεύω ότι είχες εξαφανιστεί», είπε. «Πριν από αυτό. Νόμιζα ότι... πραγματικά πίστευα ότι υπήρχε περίπτωση να έχεις...» Σταμάτησε. Δεν μπορούσε να το πει. *Πεδάνει*. «Δεν σε συγχωρώ. Αν σ' το είχα κάνει εγώ αυτό...»

«Κλέρι». Έσκυψε πάλι από πάνω της. Τα χέρια του ήταν ζεστά στους καρπούς της, η ανάσα του απαλή στο αυτί της. Ένωθε όλα τα σημεία όπου ακουμπούσε το γυμνό τους δέρμα. Ήταν φρικτά αποπροσανατολιστικό. «Έπρεπε να το κάνω. Ήταν πολύ επικίνδυνο. Αν σ' το είχα πει, θα έπρεπε να επιλέξεις ανάμεσα στο να πεις στο Συμβούλιο ότι ήμουν ζωντανός –και να τους αφήσεις να με κυνηγήσουν– και να κρατήσεις ένα μυστικό που στα μάτια τους θα σε έκανε συνεργό. Μετά, όταν με είδες στη Βιβλιοθήκη, έπρεπε να περιμένω. Έπρεπε να δω αν με αγαπούσες ακόμα, αν θα πήγαινες να πεις στο Συμβούλιο τι είχες δει ή όχι. Δεν πήγες. Έπρεπε να ξέρω ότι νοιάζεσαι περισσότερο για μένα παρά για το νόμο, έτσι δεν είναι;»

«Δεν ξέρω», ψιθύρισε. «Δεν ξέρω. Ποιος είσαι;»

«Είμαι ο Τζέις», είπε. «Σ' αγαπώ ακόμα».

Καυτά δάκρυα ανάβλυσαν στα μάτια της. Ανοιγόκλεισε τα βλέφαρά της και τα δάκρυα χύθηκαν στο πρόσωπό της. Εκείνος έσκυψε τρυφερά το κεφάλι του και φίλησε τα μάγουλά της και μετά τα χείλη της. Ένωσε τα ίδια της τα δάκρυα, αλμυρά πάνω στα χείλη του και άνοιξε το στόμα της με το δικό του, προσεκτικά, τρυφερά. Η γνώριμη γεύση και η αίσθησή του την κατέκλυσαν και έγειρε προς το μέρος του για ένα κλάσμα του δευτερολέ-

πτου, με τις αμφιβολίες της να πνίγονται καθώς το σώμα της αναγνώρισε στα τυφλά, χωρίς λογική την ανάγκη να τον κρατήσει κοντά της, εκεί – όταν άνοιξε η πόρτα του δωματίου της.

Ο Τζέις την άφησε. Η Κλέρι τραβήχτηκε ενστικτωδώς μακριά του και προσπάθησε να κατεβάσει το μπλουζάκι της. Ο Τζέις απλώθηκε και ανακάθισε με τεμπέλικη, χαλαρή άνεση και χαμογέλασε στο πρόσωπο που στεκόταν στην πόρτα. «Βρε, βρε», είπε ο Τζέις. «Πρέπει να έχεις τη χειρότερη αίσθηση του χρόνου από τότε που ο Ναπολέων αποφάσισε ότι ο χειμώνας ήταν η κατάλληλη περίοδος για να επιτεθεί στη Ρωσία».

Ήταν ο Σεμπάστιαν.

Από κοντά, η Κλέρι μπορούσε να δει πιο καθαρά τις διαφορές στην εμφάνισή του από τότε που τον είχε δει στην Άιντρις. Τα μαλλιά του ήταν λευκά σαν το χαρτί, τα μάτια του μαύρες άβυσσοι πλαισιωμένες από βλεφαρίδες μακριές σαν πόδια αράχνης. Φορούσε ένα λευκό μπλουζάκι με διπλωμένα τα μανίκια και είχε στον καρπό του μια κόκκινη ουλή σαν ακανόνιστο βραχιόλι. Στην παλάμη του είχε άλλη μία ουλή που φαινόταν πρόσφατη και ερεθισμένη.

«Αυτή που ατιμάζεις εκεί πέρα είναι η αδερφή μου, Ξέρεις», είπε και έστρεψε το μαύρο του βλέμμα στον Τζέις. Η έκφρασή του ήταν σαν να το διασκέδαζε.

«Συγγνώμη», είπε ο Τζέις αλλά δεν ακουγόταν να λυπάται και πολύ. Ακουμπούσε στις κουβέρτες σαν γάτα. «Παρασυρθήκαμε».

Η Κλέρι πήρε μια βαθιά ανάσα. Ακούστηκε δυνατά ακόμα και στα αυτιά της. «Βγες έξω», είπε στον Σεμπάστιαν.

Εκείνος ακούμπησε στην κάσα της πόρτας, με τον αγκώνα και το γοφό και η Κλέρι ξαφνιάστηκε από το πόσο έμοιαζαν οι κινήσεις του με τις κινήσεις του Τζέις. Δεν έμοιαζαν εμφανισιακά αλλά οι κινήσεις τους έμοιαζαν. Σαν να...

Σαν να τους είχε μάθει να κινούνται το ίδιο άτομο.

«Μπα», είπε. «Τι τρόπος είναι αυτός να μιλάς στο μεγάλο σου αδερφό;»

«Ο Μάγκνους έπρεπε να σε έχει αφήσει φυτό», είπε περιφρονητικά η Κλέρι.

«Α, το θυμάσαι αυτό, ε; Νομίζω ότι περάσαμε πολύ ωραία εκείνη την ημέρα». Χαμογέλασε ειρωνικά και η Κλέρι θυμήθηκε με μια αίσθηση ναυτίας πώς την είχε πάει στα καμένα ερείπια του σπιτιού της μητέρας της, πώς την είχε φιλήσει ανάμεσα στα χαλάσματα ενώ ήξερε απ' την αρχή τι σχέση είχαν μεταξύ τους και φαινόταν να απολαμβάνει το γεγονός ότι η Κλέρι δεν είχε ιδέα.

Κοίταξε πλαγίως τον Τζέις. Ήξερε πολύ καλά ότι ο Σεμπάστιαν την είχε φιλήσει. Ο Σεμπάστιαν τον είχε βασανίσει μ' αυτό και ο Τζέις παραλίγο να τον σκοτώσει. Αλλά τώρα δεν φαινόταν θυμωμένος. Φαινόταν να το διασκεδάζει, και ίσως ότι είχε ενοχληθεί ελαφρώς που τους διέκοψαν.

«Θα πρέπει να το ξανακάνουμε», είπε ο Σεμπάστιαν κοιτώντας εξεταστικά τα νύχια του. «Να περάσουμε μαζί λίγο χρόνο σαν οικογένεια».

«Δεν με νοιάζει τι λες. Δεν είσαι αδερφός μου», είπε η Κλέρι. «Είσαι ένας δολοφόνος».

«Δεν καταλαβαίνω γιατί δεν μπορείς να είσαι και το ένα και το άλλο», είπε η Σεμπάστιαν. «Όπως ήταν ασ πούμε ο αγαπημένος μας μπαμπάκας». Το βλέμμα του

στράφηκε αργά στον Τζέις. «Κανονικά σιχαίνομαι να διακόπτω την ερωτική ζωή ενός φίλου αλλά πραγματικά δεν μου αρέσει καθόλου να στέκομαι στο διάδρομο επ' αόριστον. Ειδικά εφόσον δεν μπορώ να ανάψω καν το φως. Είναι βαρετά».

Ο Τζέις ανακάθισε και τράβηξε το μπλουζάκι του προς τα κάτω. «Δώσε μας πέντε λεπτά».

Ο Σεμπάστιαν αναστέναξε επιδεικτικά και έκλεισε την πόρτα. Η Κλέρι κοίταξε έκπληκτη τον Τζέις. «Τι στο δ...»

«Μη βρίζεις, Φρέι», τα μάτια του Τζέις χόρευαν. «Χαλάρωσε».

Η Κλέρι έδειξε με δύναμη προς την πόρτα. «Άκουσες τι είπε. Για τη μέρα που με φίλησε. Ήξερε ότι ήμουν αδερφή του. Τζέις...»

Κάτι στα μάτια του άστραψε, σκοτεινιάζοντας το χρυσό τους αλλά όταν ξαναμίλησε ήταν λες και οι λέξεις της είχαν πέσει σε έναν τοίχο και είχαν εξοστρακιστεί χωρίς να αφήσουν ίχνος.

Αποτραβήχτηκε. «Τζέις, δεν ακούς τίποτα από αυτά που λέω;»

«Κοίτα, καταλαβαίνω ότι μπορεί να μη νιώθεις άνετα με τον αδερφό σου να περιμένει έξω απ' την πόρτα. Δεν σχεδιάζα να σε φιλήσω». Χαμογέλασε με έναν τρόπο που υπό άλλες συνθήκες θα τον έβρισκε αξιολάτρευτο. «Απλώς μου φάνηκε καλή ιδέα εκείνη τη στιγμή».

Η Κλέρι σηκώθηκε απ' το κρεβάτι και τον κοίταξε. Άπλωσε το χέρι της για να πάρει τη ρόμπα που κρεμόταν στο κεφαλάρι του κρεβατιού της και τυλίχτηκε. Ο Τζέις την κοιτούσε χωρίς να κάνει καμία κίνηση, αν και τα μάτια του έλαμπαν στο σκοτάδι. «Δεν... δεν καταλαβαίνω. Πρώτα εξαφανίζεσαι και τώρα γυρνάς πίσω μ' αυ-

τόν, κάνοντας σαν να μη συμβαίνει τίποτα, σαν να μην πρέπει να προσέξω, ούτε να με νοιάζει, ούτε να θυμάμαι τίποτα...»

«Σου είπα» της είπε «έπρεπε να βεβαιωθώ για σένα. Δεν ήθελα να ξέρεις που βρίσκομαι, όσο το Κονκλάβιο σε ανέκρινε. Πίστευα ότι θα ήταν δύσκολο για σένα...»

«Δύσκολο;» Η ανάσα της είχε σχεδόν κοπεί απ' το θυμό. «Δύσκολες είναι οι εξετάσεις. Οι δρόμοι μετ' εμποδίων. Η εξαφάνισή σου με σκότωσε, Τζέις. Και τι νομίζεις ότι ένιωσε ο Άλεξ; Η Ίζαμπελ; Η Μαρίζ; Ξέρεις τι περάσαμε; Μπορείς να φανταστείς; Να μην ξέρουμε τίποτα, οι έρευνες...»

Αυτή η παράξενη έκφραση πέρασε ξανά απ' το πρόσωπό του, σαν να άκουγε αλλά και να μην άκουγε ταυτόχρονα. «Α, ναι, θα σε ρωτούσα». Χαμογέλασε σαν άγγελος. «Με ψάχνουν πράγματι όλοι;»

«Αν σε ψάχνουν;» Κούνησε το κεφάλι της και τύλιξε πιο σφιχτά τη ρόμπα. Ξαφνικά είχε την ανάγκη να ντυθεί, να κρυφτεί απ' όλη αυτή την οικειότητα και την ομορφιά και το υπέροχο αρπακτικό του χαμόγελο, που έλεγε ότι ήταν πρόθυμος να κάνει οτιδήποτε μαζί της, να της κάνει οτιδήποτε, όποιος κι αν περιίμενε στο διάδρομο.

«Ήλπιζα να μοίραζαν φυλλάδια όπως κάνουν όταν χάνονται γάτες», είπε. «Εξαφανίστηκε, εκθαμβωτικά όμορφος έφηβος. Ακούει στο όνομα Τζέις ή Κούκλος».

«Δεν πιστεύω στ' αυτιά μου».

«Δεν σου αρέσει το “Κούκλος”; Μήπως “Γλύκας”; Ή μήπως “Μωράκι”; Εντάξει το τελευταίο είναι λίγο υπερβολικό. Αν και στις γυναίκες αρέσει να...»

«Σταμάτα!» του είπε αγριεμένη. «Και βγες έξω».

«Μα...» Φάνηκε να ξαφνιάζεται και η Κλέρι θυμήθηκε

πόσο είχε εκπλαγεί έξω απ' το Αρχοντικό όταν τον είχε σπρώξει. «Εντάξει, καλά. Θα μιλήσω σοβαρά. Κλαρίσα, βρισκομαι εδώ γιατί θέλω να έρθεις μαζί μου».

«Να έρθω μαζί σου πού;»

«Έλα μαζί μου», είπε και μετά δίστασε. «Και με τον Σεμπάστιαν. Και θα σου εξηγήσω τα πάντα».

Για μια στιγμή η Κλέρι πάγωσε και τα μάτια της καρφώθηκαν στα δικά του. Το ασημένιο φεγγαρόφως σχημάτιζε τις καμπύλες του στόματός του, το σχήμα των ζυγωματικών του, τη σκιά των βλεφαρίδων του, την αψίδα του λαιμού του. «Την τελευταία φορά που “ήρθα μαζί σου κάπου”, κατέληξα αναίσθητη στη μέση μιας τελετής μαύρης μαγείας».

«Δεν έφταιγα εγώ. Η Λίλιθ το έκανε».

«Ο Τζέις Λάιτγουντ που ήξερα εγώ δεν θα ανεχόταν να είναι στο ίδιο δωμάτιο με τον Τζόναθαν Μόργκενστερν χωρίς να τον σκοτώσει».

«Νομίζω ότι αν το καλοσκεφτείς θα καταλάβεις ότι αυτό θα ήταν αυτοκτονία», είπε ελαφρά ο Τζέις και έβαλε τα μποτάκια του. «Είμαστε δεμένοι, εγώ κι αυτός. Αν τον κόψεις, ματώνω εγώ».

«Δεμένοι; Τι εννοείς, δεμένοι;»

Τίναξε τα μαλλιά του προς τα πίσω και αγνόησε την ερώτησή της. «Αυτό είναι κάτι που δεν μπορείς να καταλάβεις, Κλέρι. Έχει ένα σχέδιο. Είναι πρόθυμος να δουλέψει, να κάνει θυσίες. Αν μου έδινες την ευκαιρία να σου εξηγήσω...»

«Σκότωσε τον Μαξ, Τζέις», είπε. «Το μικρό σου αδερφό».

Ο Τζέις ανοιγόκλεισε απότομα τα μάτια του και για μια στιγμή γεμάτη ελπίδα η Κλέρι νόμισε ότι είχε καταφέρει να τον αγγίξει, αλλά η έκφρασή του μαλάκωσε σαν ένα

ζαρωμένο σεντόνι που σιδερώνεται. «Αυτό ήταν... ήταν ατύχημα. Άλλωστε, ο Σεμπάστιαν είναι κι αυτός εξίσου αδερφός μου».

«Όχι», είπε η Κλέρι. «Δεν είναι αδερφός σου. Είναι δικός μου αδερφός. Ένας θεός ξέρει πόσο εύχομαι να μην ήταν. Δεν έπρεπε να έχει γεννηθεί ποτέ...»

«Πώς μπορείς να το λες αυτό;» ρώτησε επιτακτικά ο Τζέις. Κατέβασε τα πόδια του απ' το κρεβάτι. «Έχεις σκεφτεί ποτέ ότι ίσως τα πράγματα να μην είναι τόσο ασπρόμαυρα όσο νομίζεις;». Έσκυψε για να πάρει τη ζώνη με τα όπλα του και τη φόρεσε. «Έγινε πόλεμος, Κλέρι, και πληγώθηκαν πολλοί αλλά... αλλά τα πράγματα ήταν διαφορετικά τότε. Τώρα ξέρω ότι ο Σεμπάστιαν δεν θα πλήγωνε ποτέ επίτηδες κάποιον που αγαπώ. Ύπηρεται ένα μεγαλύτερο σκοπό. Μερικές φορές υπάρχουν παράπλευρες απώλειες...»

«Μόλις αποκάλεσες τον αδελφό σου “παράπλευρη απώλεια”;» Η φωνή της ήταν σχεδόν μια κραυγή γεμάτη έκπληξη. Ένιωθε ότι ίσα ίσα που ανέπνεε.

«Κλέρι, δεν μ' ακούς. Είναι σημαντικό...»

«Όπως πίστευε ο Βάλενταϊν ότι αυτό που έκανε ήταν σημαντικό;»

«Ο Βάλενταϊν έκανε λάθος», είπε ο Τζέις. «Είχε δίκιο ότι το Κονκλάβιο ήταν διεφθαρμένο αλλά ήθελε να διορθώσει τα πράγματα με λάθος τρόπο. Ο Σεμπάστιαν όμως έχει δίκιο. Αν μας ακούσεις απλώς...».

«Εσάς;» είπε η Κλέρι. «Θεέ μου, Τζέις...» Την κοιτούσε απ' το κρεβάτι και παρόλο που ένιωθε την καρδιά της να ραγίζει, το μυαλό της έτρεχε, προσπαθούσε να θυμηθεί πού είχε αφήσει το ραβδί της, αν θα προλάβαινε να βγάλει το σουγιά απ' το συρτάρι του κομοδίνου της.

Αναρωτιόταν αν θα κατάφερνε να τον χρησιμοποιήσει αν χρειαζόταν.

«Κλέρι;» Ο Τζέις έγειρε το κεφάλι του στο πλάι, μελετώντας το πρόσωπό της. «Μ' αγαπάς... μ' αγαπάς ακόμα, έτσι δεν είναι;»

«Αγαπώ τον Τζέις Λάιτγουντ», είπε εκείνη. «Εσύ δεν ξέρω ποιος είσαι».

Το πρόσωπό του άλλαξε αλλά πριν προλάβει να μιλήσει, μια κραυγή έσπασε την ησυχία. Μια κραυγή και ο ήχος γυαλιού που σπάει.

Η Κλέρι αναγνώρισε αμέσως τη φωνή. Ήταν η μητέρα της.

Χωρίς δεύτερο βλέμμα στον Τζέις, άνοιξε διάπλατα την πόρτα του δωματίου και όρμησε στο διάδρομο και στο σαλόνι. Το σαλόνι του Λουκ ήταν μεγάλο και χωριζόταν απ' την κουζίνα με έναν πάγκο. Η Τζόσλιν, με σορτσάκι και ένα σκισμένο μπλουζάκι, τα μαλλιά της πιασμένα σε ένα χαλαρό κότσο, στεκόταν πλάι στον πάγκο. Προφανώς είχε πάει στην κουζίνα για να βάλει κάτι να πιει. Ένα ποτήρι βρισκόταν σπασμένο στα πόδια της και το νερό μούσκευε τη γκριζα μοκέτα.

Το χρώμα είχε φύγει απ' το πρόσωπό της και την είχε αφήσει χλωμή σαν ξασπρισμένη άμμο. Κοιτούσε απέναντι στο δωμάτιο και ακόμα και πριν γυρίσει το κεφάλι της, η Κλέρι κατάλαβε τι είχε δει η μητέρα της.

Τον γιο της.

Ο Σεμπάστιαν ακουμπούσε στον τοίχο του σαλονιού, κοντά στην πόρτα, με το γωνιώδες του πρόσωπο ανέκφραστο. Χαμήλωσε τα βλέφαρά του και κοίταξε την Τζόσλιν πίσω απ' τις βλεφαρίδες του. Κάτι στη στάση, στην έκφρασή του τον έκανε να μοιάζει σαν να είχε ξεπηδήσει

απ' τη φωτογραφία του δεκαεπτάχρονου Βάλενταϊν που είχε ο Χοτζ.

«Τζόναθαν», ψιθύρισε η Τζόσλιν. Η Κλέρι έμεινε παγωμένη ακόμα και όταν όρμησε στο δωμάτιο ο Τζέις, που κοίταξε τη σκηνή γύρω του μέσα σε μια στιγμή και σταμάτησε απότομα. Το αριστερό του χέρι ακουμπούσε τη ζώνη με τα όπλα του. Τα λεπτά του δάχτυλα απείχαν ελάχιστα εκατοστά απ' τη λαβή ενός από τα στιλέτα του και η Κλέρι ήξερε ότι θα χρειαζόταν λιγότερο από δευτερόλεπτα για να το βγάλει.

«Προτιμώ το “Σεμπάστιαν” πλέον», είπε ο αδερφός της Κλέρι. «Κατέληξα ότι δεν με ενδιέφερε να κρατήσω το όνομα που μου δώσατε εσύ και ο πατέρας μου. Με προδώσατε και οι δύο και θα προτιμούσα να έχω όσες λιγότερες σχέσεις μαζί σας γίνεται».

Απ' τη λιμνούλα του σπασμένου ποτηριού στα πόδια της Τζόσλιν το νερό απλωνόταν σαν σκοτεινό δαχτυλίδι. Η Τζόσλιν έκανε ένα βήμα μπροστά και τα μάτια της έψαχναν, κοιτούσαν εξεταστικά το πρόσωπο του Σεμπάστιαν. «Νόμιζα ότι ήσουν νεκρός», ψιθύρισε. «Νεκρός. Είδα τα κόκαλά σου να γίνονται στάχτες».

Ο Σεμπάστιαν την κοίταξε, και τα μαύρα του μάτια ήταν ήσυχα και στενά. «Αν ήσουν αληθινή μητέρα», της είπε, «καλή μητέρα, θα ήξερες ότι είμαι ζωντανός. Κάποτε ένας άνδρας είπε ότι οι μητέρες κουβαλάνε το κλειδί της ψυχής μας μαζί τους σε όλη μας τη ζωή. Αλλά εσύ το δικό μου το πέταξες».

Η Τζόσλιν έβγαλε έναν ήχο απ' το πίσω μέρος του λαιμού της. Ακουμπούσε στον πάγκο για να στηρίζεται. Η Κλέρι ήθελε να τρέξει προς το μέρος της αλλά ένωθε καρφωμένη στο πάτωμα. Αυτό που συνέβαινε μεταξύ

της μητέρας της και του αδερφού της δεν ήταν δική της δουλειά.

«Μη μου πεις ότι δεν χαίρεσαι έστω και λίγο που με βλέπεις, Μητέρα», είπε ο Σεμπάστιαν και παρόλο που οι λέξεις του ήταν ικετευτικές, η φωνή του ήταν ανέκφραστη. «Δεν είμαι όλα όσα θα μπορούσες να ζητήσεις από ένα γιο;» Άπλωσε τα χέρια του. «Δυνατός, όμορφος, ίδιος με τον αγαπημένο μου μπαμπά».

Η Τζόσλιν κούνησε το κεφάλι της και το πρόσωπό της ήταν γκριζο. «Τι θέλεις, Τζόναθαν;»

«Θέλω ό,τι θέλουν όλοι», είπε ο Σεμπάστιαν. «Θέλω αυτό που μου ανήκει. Την περιουσία των Μόργκενστερν».

«Η περιουσία των Μόργκενστερν είναι αίμα και καταστροφή», είπε η Τζόσλιν. «Εμείς εδώ δεν είμαστε Μόργκενστερν. Ούτε εγώ ούτε και η κόρη μου». Ίσιωσε την πλάτη της. Το χέρι της έσφιγγε ακόμα τον πάγκο αλλά η Κλέρι μπορούσε να δει λίγη απ' την παλιά φωτιά να επιστρέφει στην έκφραση της μητέρας της. «Αν φύγεις τώρα, Τζόναθαν, δεν θα πω στο Κονκλάβιο ότι ήσουν εδώ». Τα μάτια της πήγαν στον Τζέις. «Κι εσύ το ίδιο. Αν μάθουν ότι συνεργάζεστε, θα σας σκοτώσουν και τους δύο».

Η Κλέρι πήγε ενστικτωδώς και στάθηκε μπροστά στον Τζέις. Εκείνος κοίταξε μπροστά της προς τη μητέρα της. «Σε νοιάζει αν πεθάνω;» τη ρώτησε.

«Με νοιάζει τι θα πάθει η κόρη μου αν πεθάνεις», είπε η Τζόσλιν. «Και ο νόμος είναι όντως σκληρός – υπερβολικά σκληρός. Αυτό που έχεις πάθει... ίσως και να διορθώνεται». Τα μάτια της επέστρεψαν στον Σεμπάστιαν. «Για σένα όμως... για σένα, Τζόναθαν μου, είναι πολύ πολύ αργά».

Το χέρι που έσφιγγε τον πάγκο τινάχτηκε μπροστά, κρατώντας το εγχειρίδιο κιντζάλ, του Λουκ. Τα δάκρυα

έλαμπαν στο πρόσωπο της Τζόσλιν αλλά έσφιγγε το στίλετο με δύναμη.

«Του μοιάζω, έτσι δεν είναι;» είπε ο Σεμπάστιαν χωρίς να κουνηθεί. Φαινόταν να μη δίνει καμία σημασία στο μαχαίρι. «Του Βάλενταϊν. Γι' αυτό με κοιτάς έτσι».

Η Τζόσλιν κούνησε το κεφάλι της. «Είσαι όπως ήσουν πάντα, απ' την πρώτη στιγμή που σε αντίκρισα. Είσαι σαν ένα δαιμονικό πλάσμα». Η φωνή της ήταν οδυνηρά θλιμμένη. «Λυπάμαι τόσο πολύ».

«Για ποιο πράγμα;»

«Που δεν σε σκότωσα όταν γεννήθηκες», είπε και βγήκε από πίσω από τον πάγκο με το μαχαίρι στο χέρι της.

Η Κλέρι σφίχτηκε αλλά ο Σεμπάστιαν δεν κουνήθηκε. Τα σκούρα του μάτια ακολούθησαν τη μητέρα του καθώς πήγε προς το μέρος του. «Αυτό θέλεις;» είπε. «Να πεθάνω;» Άνοιξε τα μπράτσα του σαν να ήθελε να την αγκαλιάσει και έκανε ένα βήμα μπροστά. «Έλα λοιπόν. Γίνε τεκνοκτόνος. Δεν θα σε σταματήσω».

«Σεμπάστιαν», είπε ο Τζέις. Η Κλέρι του έριξε ένα βλέμμα γεμάτο απορία. Ακουγόταν πράγματι σαν να τον ένοιαζε!

Η Τζόσλιν έκανε άλλο ένα βήμα μπροστά. Το μαχαίρι ήταν θολό στο χέρι της. Όταν σταμάτησε, η άκρη του σημάδευε απευθείας την καρδιά του Σεμπάστιαν.

Και πάλι όμως, εκείνος δεν κουνήθηκε.

«Κάν' το», είπε απαλά. Έγειρε το κεφάλι του στο πλάι. «Ή μήπως δεν μπορείς να το κάνεις; Θα μπορούσες να με είχες σκοτώσει όταν ήμουν μικρός. Αλλά δεν το έκανες». Η φωνή του χαμήλωσε. «Ίσως να ήξερες ότι η αγάπη για το παιδί δεν έχει προϋποθέσεις. Ίσως αν με αγαπούσες αρκετά να μπορούσες να με σώσεις».

Για μια στιγμή έμειναν να κοιτάζονται, μητέρα και

γιος, πράσινα παγερά μάτια απέναντι σε κατάμαυρα σαν το κάρβουνο. Στις γωνίες του στόματος της Τζόσλιν υπήρχαν έντονες γραμμές που η Κλέρι μπορούσε να ορκιστεί ότι δεν υπήρχαν πριν δυο εβδομάδες. «Προσποιείσαι», είπε με φωνή που έτρεμε. «Δεν νιώθεις τίποτα, Τζόναν. Ο πατέρας σου σου έμαθε να μιμείσαι τα ανθρώπινα συναισθήματα όπως μπορεί να μάθει κανείς σε έναν παπαγάλο να επαναλαμβάνει λέξεις. Δεν καταλαβαίνει τι λέει, το ίδιο κι εσύ. Εύχομαι, αχ, Θεέ μου, εύχομαι να καταλάβαινες. Αλλά...»

Η Τζόσλιν κατέβασε το στιλέτο με μια γρήγορη, καθαρή, απότομη καμπύλη. Ένα τέλεια υπολογισμένο χτύπημα που θα έπρεπε να έχει χωθεί στα πλευρά και την καρδιά του Σεμπάστιαν. Και θα είχε χωθεί στην καρδιά του αν δεν είχε κινηθεί ακόμα πιο γρήγορα και απ' τον Τζέις. Τινάχτηκε πίσω και στο πλάι και η άκρη του στιλέτου έσκισε μόνο μια επιφανειακή χαρακιά στο στήθος του.

Δίπλα στην Κλέρι, ο Τζέις πήρε μια κοφτή ανάσα. Γύρισε και τον κοίταξε. Στο μπροστινό μέρος της μπλούζας του είχε μια κόκκινη χαρακιά. Την άγγιξε με το χέρι του. Τα δάχτυλά του ήταν ματωμένα. *Είμαστε δεμένοι. Αν τον κόψεις, ματώνω εγώ.*

Χωρίς δεύτερη σκέψη, η Κλέρι διέσχισε το δωμάτιο και μπήκε ανάμεσα στην Τζόσλιν και τον Σεμπάστιαν. «Μαμά», είπε πνιχτά. «Σταμάτα».

Η Τζόσλιν κρατούσε ακόμα το μαχαίρι με τα μάτια καρφωμένα στον Σεμπάστιαν. «Κλέρι, φύγε απ' τη μέση».

Ο Σεμπάστιαν άρχισε να γελάει. «Τι γλυκό. Η μικρή αδερφή που υπερασπίζεται τον μεγάλο της αδερφό».

«Δεν υπερασπίζομαι εσένα». Η Κλέρι είχε το βλέμμα της κολλημένο στο πρόσωπο της μητέρας της. «Ό,τι συμ-

βεί στον Τζόναθαν, συμβαίνει και στον Τζέις. Κατάλαβες, μαμά; Αν τον σκοτώσεις, θα πεθάνει και ο Τζέις. Ήδη αιμορραγεί. Μαμά, σε παρακαλώ».

Η Τζόσλιν κρατούσε ακόμα το μαχαίρι αλλά η έκφρασή της ήταν αβέβαιη. «Κλέρι...»

«Ποπο, τι μπέρδεμα», παρατήρησε ο Σεμπάστιαν. «Πολύ θα ήθελα να δω πώς θα το λύσετε αυτό. Άλλωστε, εγώ δεν έχω λόγο να φύγω».

«Κι όμως», ακούστηκε μια φωνή απ' το διάδρομο, «έχεις».

Ήταν ο Λουκ, ξυπόλυτος, με τζιν και ένα παλιό πουλόβερ. Φαινόταν αναστατωμένος και παράξενα νεότερος χωρίς τα γυαλιά του. Είχε επίσης στον ώμο του μια καρμπίνα με προιονισμένη κάννη που σημάδευε τον Σεμπάστιαν. «Αυτό είναι μια κυνηγετική Γουίντσεστερ δωδεκάρα επαναληπτική καρμπίνα που χρησιμοποιεί η αγέλη για να εξοντώνει αποστάτες λυκάνθρωπους», είπε. «Ακόμα κι αν δεν σε σκοτώσει, θα σου διαλύσει το πόδι, γιε του Βάλενταϊν».

Ήταν λες και όλοι στο δωμάτιο κράτησαν την ανάσα τους ταυτόχρονα – όλοι εκτός απ' τον Λουκ. Και τον Σεμπάστιαν, που, με ένα χαμόγελο να χωρίζει το πρόσωπό του στα δύο γύρισε και άρχισε να πηγαίνει προς τον Λουκ, σαν να μην έβλεπε το όπλο. «Γιε του Βάλενταϊν» είπε. «Έτσι με βλέπεις δηλαδή; Υπό άλλες συνθήκες μπορεί να ήσουν νονός μου».

«Υπό άλλες συνθήκες», είπε ο Λουκ και έβαλε το δάχτυλό του στη σκανδάλη, «μπορεί να ήσουν άνθρωπος».

Ο Σεμπάστιαν σταμάτησε απότομα. «Το ίδιο θα μπορούσα να πω και για σένα, λυκάνθρωπε».

Ο κόσμος ήταν λες και είχε μπει σε αργή κίνηση. Ο Λουκ σημάδευε πίσω από την κάννη. Ο Σεμπάστιαν στε-

κόταν και χαμογελούσε.

«Λουκ», είπε η Κλέρι. Ήταν σαν εκείνα τα όνειρα, ένας εφιάλτης στον οποίο ήθελε να ουρλιάξει αλλά το μόνο που έβγαινε απ' το λαιμό της ήταν ένας ψίθυρος. «Λουκ, μην το κάνεις».

Το δάχτυλο του πατριού της πίεσε τη σκανδάλη – και τότε ο Τζέις εκτινάχθηκε πίσω από την Κλέρι, πήδηξε πάνω απ' τον καναπέ και έπεσε πάνω στον Λουκ τη στιγμή ακριβώς που το όπλο εκपुरσοκρότησε.

Η βολή έφυγε λοξά. Ένα απ' τα παράθυρα έσπασε προς τα έξω καθώς το πέτυχαν οι σφαίρες. Ο Λουκ, που είχε χάσει την ισορροπία του, σηκώθηκε παραπατώντας. Ο Τζέις του άρπαξε το όπλο απ' τα χέρια και το πέταξε. Πετάχτηκε έξω απ' το σπασμένο παράθυρο και ο Τζέις στράφηκε προς τον άνδρα. «Λουκ...» πήγε να πει.

Ο Λουκ τον χτύπησε.

Παρόλο που ήξερε όλα αυτά τα πράγματα, το σοκ, το να βλέπει τον Λουκ να χτυπάει τον Τζέις, τον Λουκ που είχε υποστηρίξει τον Τζέις άπειρες φορές στη μητέρα της, στη Μαρίζ, στο Κονκλάβιο, ο Λουκ που ήταν πάντα ευγενικός και τρυφερός, το να τον βλέπει να χτυπάει τον Τζέις στο πρόσωπο ήταν σαν να χτυπάει την ίδια την Κλέρι. Ο Τζέις, τελείως απροετοίμαστος, έπεσε με την πλάτη στον τοίχο.

Και ο Σεμπάστιαν, που τόση ώρα δεν είχε δείξει κανένα πραγματικό συναίσθημα εκτός από ειρωνεία και αηδία, γρύλισε, γρύλισε και έβγαλε απ' τη ζώνη του ένα μακρύ λεπτό στιλέτο. Τα μάτια του Λουκ άνοιξαν διάπλατα και άρχισε να απομακρύνεται αλλά ο Σεμπάστιαν ήταν πιο γρήγορος, ήταν πιο γρήγορος από οποιονδήποτε είχε δει ποτέ η Κλέρι. Πιο γρήγορος και απ' τον Τζέις. Έχωσε το

στιλέτο στο στήθος του Λουκ και το στριφογύρισε με δύναμη πριν το τραβήξει έξω, κόκκινο ως τη λαβή. Ο Λουκ έπεσε στον τοίχο και μετά γλίστρησε προς το πάτωμα, αφήνοντας πίσω του ένα λεκέ από αίμα καθώς η Κλέρι παρακολουθούσε έντρομη.

Η Τζόσλιν ούρλιαξε. Ο ήχος ήταν χειρότερος από τον ήχο της σφαίρας που θρυμματίσει το παράθυρο αν και η Κλέρι τον άκουσε σαν να ερχόταν από πολύ μακριά ή κάτω απ' το νερό. Κοιτούσε τον Λουκ που είχε καταρρεύσει στο πάτωμα και τη μοκέτα γύρω του που γινόταν κόκκινη με μεγάλη ταχύτητα.

Ο Σεμπάστιαν ξανασήκωσε το στιλέτο και η Κλέρι όρμησε κατά πάνω του. Έπεσε πάνω στον ώμο του όσο πιο δυνατά μπορούσε, προσπαθώντας να τον ρίξει στο πάτωμα. Δεν τον κούνησε ούτε εκατοστό αλλά τουλάχιστον του έριξε το στιλέτο. Γύρισε προς το μέρος της. Το χείλος του αιμορραγούσε. Η Κλέρι δεν καταλάβαινε γιατί μέχρι που είδε στο οπτικό της πεδίο τον Τζέις και είδε το αίμα στο στόμα του, εκεί όπου τον είχε χτυπήσει ο Λουκ.

«Αρχετά!» Ο Τζέις άρπαξε τον Σεμπάστιαν απ' το γιακά του μπουφάν. Ήταν χλωμός και δεν κοιτούσε τον Λουκ ούτε την Κλέρι. «Σταμάτα. Δεν ήρθαμε γι' αυτό εδώ πέρα».

«Άσε με...»

«Όχι». Ο Τζέις μπήκε μπροστά στον Σεμπάστιαν και του άρπαξε το χέρι. Κοίταξε την Κλέρι στα μάτια. Το στόμα του σχημάτισε λέξεις αλλά άστραψε μια λάμψη, το δαχτυλίδι που φορούσε ο Σεμπάστιαν, και εξαφανίστηκαν και οι δύο, έγιναν αόρατοι μέσα σε ένα δευτερόλεπτο. Τη στιγμή που εξαφανίζονταν, μια μεταλλική λάμψη άστραψε στον αέρα, στο σημείο όπου στέκονταν και χώθηκε στον τοίχο.

Το κιντζάλ του Λουκ.

Η Κλέρι γύρισε και κοίταξε τη μητέρα της, που είχε πετάξει το μαχαίρι. Η Τζόσλιν όμως δεν κοιτούσε την Κλέρι. Έτρεξε στο πλάι του Λουκ και γονάτισε δίπλα του στη ματωμένη μοκέτα, τραβώντας τον στην αγκαλιά της. Τα μάτια του ήταν κλειστά. Το αίμα έσταζε απ' τις άκρες των χειλιών του. Το ασημένιο στιλέτο του Σεμπάστιαν, γεμάτο αίμα, βρισκόταν λίγα μέτρα πιο πέρα.

«Μαμά», ψιθύρισε η Κλέρι. «Είναι...»

«Το στιλέτο ήταν ασημένιο», είπε η Τζόσλιν με φωνή που έτρεμε. «Δεν θα θεραπευθεί γρήγορα όπως θα έπρεπε, τουλάχιστον όχι χωρίς ειδική θεραπεία». Άγγιξε το πρόσωπο του Λουκ με τα ακροδάχτυλά της. Το στήθος του ανεβοκατέβαινε, είδε με ανακούφιση η Κλέρι, αν και αδιόρατα. Μπορούσε να νιώσει τα δάκρυα να καίνε το πίσω μέρος του λαιμού της και για μια στιγμή ένιωσε έκπληξη για την ηρεμία της μητέρας της. Αυτή όμως ήταν η γυναίκα που κάποτε είχε σταθεί μπροστά στις στάχτες του σπιτιού της, περιτριγυρισμένη απ' τα μαυρισμένα πτώματα της οικογένειάς της, τους γονείς και το γιο της και είχε συνεχίσει τη ζωή της. «Φέρε μερικές πετσέτες απ' το μπάνιο», είπε η μητέρα της. «Πρέπει να σταματήσουμε την αιμορραγία».

Η Κλέρι σηκώθηκε παραπατώντας και πήγε σχεδόν στα τυφλά προς το μικρό μπάνιο του Λουκ. Πίσω απ' την πόρτα κρεμόταν μια γκριζα πετσέτα. Την τράβηξε και επέστρεψε στο σαλόνι. Η Τζόσλιν κρατούσε με το ένα χέρι τον Λουκ στην αγκαλιά της. Στο άλλο κρατούσε ένα κινητό. Το άφησε και άπλωσε το χέρι της προς την πετσέτα όταν πλησίασε η Κλέρι. Τη δίπλωσε στα δύο και την έβαλε πάνω απ' την πληγή στο στήθος του Λουκ και την πίεσε με δύναμη. Η Κλέρι είδε τις άκρες της γκριζας

πετσέτας να βιάφονται πορφυρές από το αίμα.

«Λουκ», ψιθύρισε η Κλέρι. Ο Λουκ δεν κουνήθηκε. Το πρόσωπό του είχε ένα απαίσιιο γκρι χρώμα.

«Μόλις πήρα την αγέλη του», είπε η Τζόσλιν. Δεν κοίταξε την κόρη της. Η Κλέρι συνειδητοποίησε ότι δεν της είχε κάνει ούτε μία ερώτηση για τον Τζέις και τον Σεμπάστιαν ή γιατί είχαν βγει απ' το δωμάτιό της ή τι έκαναν εκεί μέσα. Είχε την προσοχή της στραμμένη τελείως στον Λουκ. «Έχουν κάποια μέλη που περιπολούν στην περιοχή. Μόλις έρθουν θα φύγουμε. Ο Τζέις θα ξανάρθει να σε βρει».

«Δεν είναι σίγουρο...» πήγε να πει η Κλέρι ψιθυρίζοντας βραχνά.

«Είναι», είπε η Τζόσλιν. «Ο Βάλενταϊν ξαναγύρισε για να με βρει μετά από δεκαπέντε χρόνια. Έτσι είναι οι άντρες των Μόργκενστερν. Δεν το βάζουν ποτέ κάτω. Θα ξανάρθει να σε βρει».

Ο Τζέις δεν είναι ο Βάλενταϊν. Οι λέξεις πέθαναν στα χείλη της Κλέρι. Ήθελε να πέσει στα γόνατα και να πάρει το χέρι του Λουκ να το κρατήσει σφιχτά, να του πει ότι τον αγαπούσε. Θυμήθηκε όμως τα χέρια του Τζέις στο δωμάτιο και δεν το έκανε. Αυτή έφταιγε γι' αυτό. Δεν της άξιζε να καθησυχάσει τον Λουκ ούτε τον εαυτό της. Της άξιζε ο πόνος και οι τύψεις.

Ο ήχος βημάτων ακούστηκε στο κατώφλι, το χαμηλό μουρμουρητό φωνών. Η Τζόσλιν σήκωσε το κεφάλι της απότομα. Η αγέλη.

«Κλέρι, πήγαινε μάζεψε τα πράγματά σου», είπε. «Πάρε ό,τι χρειάζεσαι αλλά όχι περισσότερα απ' ό,τι μπορείς να κουβαλήσεις. Δεν θα ξαναγυρίσουμε σ' αυτό το σπίτι».

6

ΚΑΝΕΝΑ ΟΠΛΟ Σ' ΑΥΤΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μικρές νιφάδες πρώιμου χιονιού, σαν πούπουλα, είχαν αρχίσει να πέφτουν απ' τον ατσάλινο γκριζο ουρανό καθώς η Κλέρι και η μητέρα της διέσχιζαν βιαστικά τη Λεωφόρο Γκρίνποϊντ, με κεφάλια σκυφτά κόντρα στον παγερό άνεμο που φυσούσε πάνω απ' τον Ηστ Ρίβερ.

Η Τζόσλιν δεν είχε πει λέξη απ' τη στιγμή που είχαν αφήσει τον Λουκ στον πρώην αστυνομικό σταθμό που τώρα λειτουργούσε ως αρχηγείο της αγέλης. Έγιναν όλα θολά, σαν ένα όνειρο: η αγέλη που κουβάλησε τον αρχηγό της, οι πρώτες βοήθειες, η Κλέρι και η μητέρα της που προσπαθούσαν να ρίξουν μια κλεφτή ματιά καθώς οι λύκοι έμοιαζαν να σχηματίζουν κλοιό γύρω του. Ήξερε γιατί δεν μπορούσαν να τον πάνε σε ένα κανονικό νοσοκομείο θνητών αλλά ήταν δύσκολο, πολύ πιο σκληρό από δύσκολο να τον αφήσουν σε κείνο το κατάλευκο δωμάτιο που λειτουργούσε ως αναρρωτήριο.

Δεν ήταν ότι οι λύκοι δεν συμπαθούσαν την Τζόσλιν ή την Κλέρι. Ήταν το ότι η αρραβωνιαστικιά του Λουκ και

η κόρη της δεν ήταν μέλη της αγέλης. Δεν θα γίνονταν ποτέ. Η Κλέρι έφαξε γύρω της μήπως βρει τη Μάγια, ένα σύμμαχο αλλά δεν ήταν εκεί. Η Τζόσλιν τελικά είχε στείλει την Κλέρι να περιμένει έξω στο διάδρομο γιατί το δωμάτιο ήταν υπερβολικά γεμάτο και η Κλέρι είχε σωριαστεί στο πάτωμα με το σακίδιό της στην αγκαλιά της. Ήταν δύο τα ξημερώματα και δεν είχε νιώσει ποτέ τόσο μόνη. Αν πέθαινε ο Λουκ...

Δεν μπορούσε καν να σκεφτεί μια ζωή χωρίς τον Λουκ. Χάρη σ' αυτόν και τη μητέρα της ήξερε τι θα πει να σε αγαπάνε χωρίς προϋποθέσεις. Ο Λουκ, να τη σηκώνει για να καθίσει στη διχάλα των κλαδιών μιας μηλιάς στο εξοχικό του, ήταν μια απ' τις πρώτες αναμνήσεις της ζωής της. Στο αναρρωτήριο, ανάσαινε τραχιά όσο ο τρίτος στην τάξη, ο Μπατ, άδειαζε το βαλιτσάκι με τα εργαλεία και τα φάρμακα. Η Κλέρι θυμόταν ότι τραχιές ανάσες έπαιρναν οι ετοιμοθάνατοι. Δεν μπορούσε να θυμηθεί το τελευταίο πράγμα που είχε πει στον Λουκ. Κανονικά δεν έπρεπε να θυμάσαι το τελευταίο πράγμα που έχεις πει σε κάποιον πριν πεθάνει;

Όταν η Τζόσλιν είχε βγει επιτέλους απ' το αναρρωτήριο, εξαντλημένη, είχε απλώσει το χέρι της στην Κλέρι και την είχε βοηθήσει να σηκωθεί.

«Είναι...;» άρχισε να λέει η Κλέρι.

«Έχει σταθεροποιηθεί», είχε πει η Τζόσλιν. Κοίταξε δεξιά κι αριστερά στο διάδρομο. «Πρέπει να φύγουμε».

«Πού να πάμε;» ρώτησε έκπληκτη η Κλέρι. «Νόμιζα ότι θα μέναμε εδώ, με τον Λουκ. Δεν θέλω να τον αφήσω».

«Ούτε εγώ». Η Τζόσλιν ήταν αποφασισμένη. Η Κλέρι θυμήθηκε τη γυναίκα που είχε γυρίσει την πλάτη της στην Άντρις και όλα όσα ήξερε και είχε φύγει μακριά για

να ξεκινήσει μια καινούρια ζωή μόνη της. «Αλλά δεν μπορούμε να οδηγήσουμε εδώ τον Τζέις και τον Τζόναθαν. Δεν είναι ασφαλές ούτε για την αγέλη ούτε για τον Λουκ. Και αυτό είναι το πρώτο μέρος όπου θα σε ψάξει ο Τζέις».

«Τότε πού...» άρχισε να λέει η Κλέρι αλλά μετά το συνειδητοποίησε και έκλεισε το στόμα της. Πού πήγαιναν όποτε χρειαζόνταν βοήθεια τις τελευταίες μέρες;

Τώρα, κατά μήκος του ραγισμένου πεζοδρομίου της λεωφόρου, υπήρχε χιόνι σαν στρώμα πασπαλισμένης ζάχαρης. Η Τζόσλιν είχε βάλει το μακρύ παλτό της πριν φύγουν απ' το σπίτι αλλά από κάτω φορούσε ακόμα τα ρούχα που ήταν γεμάτα με το αίμα του Λουκ. Το στόμα της ήταν σφιγμένο, το βλέμμα της καρφωμένο στο δρόμο μπροστά της. Η Κλέρι αναρωτήθηκε αν έτσι ήταν η μητέρα της και τότε που έφευγε απ' την Άιντρις, με τις μπότες της γεμάτες στάχτες, το Θανάσιμο Κύπελλο κρυμμένο στο παλτό της.

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της για να διώξει την εικόνα. Γινόταν παράλογη, φανταζόταν πράγματα που δεν είχε δει ποτέ στην πραγματικότητα καθώς το μυαλό της λαχταρούσε να περιπλανηθεί μακριά απ' τη φρίκη που είχε όντως δει.

Απρόσκλητη, στο μυαλό της τρύπωσε η εικόνα του Σεμπάστιαν να μπήγει το μαχαίρι στην καρδιά του Λουκ, ο ήχος της γνώριμης και αγαπημένης φωνής του Τζέις να λέει "παράπλευρες απώλειες".

Γιατί όπως συμβαίνει συχνά με κάτι πολύτιμο που χάνεται, όταν τον ξαναβρείτε μπορεί να μην είναι ακριβώς όπως τον είχατε αφήσει.

Η Τζόσλιν έτρεμε και σήκωσε την κουκούλα της για να σκεπάσει τα μαλλιά της. Λευκές νιφάδες χιονιού είχαν

ήδη αρχίζει να ανακατεύονται με τις λαμπερές κόκκινες μπουκλές της. Ήταν ακόμα σιωπηλή και ο δρόμος, γεμάτος Πολωνέζικα και Ρωσικά εστιατόρια ανάμεσα σε κουρεία και κέντρα αισθητικής, ήταν έρημος μες στη λευκή και κίτρινη νύχτα. Μια ανάμνηση άστραψε στο μυαλό της Κλέρι, αληθινή αυτή τη φορά, όχι γένημα της φαντασίας της. *Η μητέρα της την οδηγούσε βιαστικά σε ένα κατάμαυρο δρόμο μες στη νύχτα, ανάμεσα από στοίβες βρόμικου πατημένου χιονιού. Ένας βαρύς ουρανός, γκρίζος και φορτωμένος...*

Είχε ξαναδεί αυτή την εικόνα, την πρώτη φορά που είχαν μπει στο μυαλό της οι Σιωπηλοί Αδελφοί. Τώρα συνειδητοποίησε τι ήταν. Ήταν μια ανάμνηση από μια απ' τις φορές που την είχε πάει η μητέρα της στον Μάγκνους για να της σβήσει τις αναμνήσεις. Πρέπει να ήταν καταχείμωνο αλλά θυμόταν τη Λεωφόρο Γκρίνποϊντ.

Η πρώην αποθήκη με την κόκκινη τούβλινη πρόσοψη, στην οποία έμενε ο Μάγκνους, υψωνόταν από πάνω τους. Η Τζόσλιν έσπρωξε τη γυάλινη πόρτα της εισόδου και μπήκαν μέσα. Η Κλέρι προσπαθούσε να αναπνέει απ' το στόμα καθώς η μητέρα της χτυπούσε το κουδούνι του Μάγκνους μία, δύο, τρεις φορές. Επιτέλους η πόρτα άνοιξε και ανέβηκαν βιαστικά τα σκαλιά. Η πόρτα του σπιτιού του Μάγκνους ήταν ανοιχτή και ο μάγος ακουμπούσε πάνω της. Τις περίμενε. Φορούσε καναρινί πιτζάμες και στα πόδια του είχε κάτι πράσινες παντόφλες με εξωγήινους που είχαν κέρατα στο κεφάλι. Τα μαλλιά του ήταν μια ανακατεμένη, σγουρή μαύρη μάζα και τα χρυσοπράσινα μάτια του τις κοιτούσαν κουρασμένα.

«Οίκος του Αγίου Μάγκνους, καταφύγιο για τους Κυνηγημένους Κυνηγούς», είπε με βαδιά φωνή. «Καλώς

ορίσατε». Άνοιξε τα χέρια του. «Ο Ξενώνας είναι από χει. Σκουπίστε τα πόδια σας στο χαλάκι». Μπήκε στο διαμέρισμα και τις άφησε να μπουν πριν κλείσει πίσω του την πόρτα. Εκείνη τη μέρα το διαμέρισμα είχε ένα βικτοριανού τύπου ντεκόρ, με καναπέδες με ψηλές πλάτες και μεγάλους επίχρυσους καθρέφτες. Οι κολόνες ήταν στολισμένες με φωτάκια σε σχήματα λουλουδιών.

Κατά μήκος ενός μικρού διαδρόμου υπήρχαν τρία δωμάτια. Η Κλέρι διάλεξε ένα στην τύχη. Ήταν βαμμένο πορτοκαλί, όπως το παλιό της δωμάτιο στο Παρκ Σλόουπ και είχε έναν καναπέ-κρεβάτι και ένα μικρό παράθυρο που έβλεπε έξω τα σκοτεινά παράθυρα ενός κλειστού εστιατορίου. Ο Πρόεδρος Μιάου ήταν κουλουριασμένος στο κρεβάτι, με τη μύτη χωμένη στην ουρά του. Κάθισε δίπλα του και χάιδεψε τα αυτιά του, νιώθοντας το γουργουρητό που απλώθηκε στο μικρό χνουδωτό του σώμα. Καθώς τον χάιδευε, είδε την άκρη του μανικιού της. Ήταν λερωμένο μαύρο και είχε ξεραμένο αίμα. Το αίμα του Λουκ.

Σηκώθηκε και έβγαλε βίαια το πουλόβερ. Έβγαλε απ' το σακίδιό της ένα καθαρό τζιν και ένα μαύρο θερμαντικό μπλουζάκι με V και τα φόρεσε. Κοιτάχτηκε βιαστικά στο παράθυρο: ήταν χλωμή, τα μαλλιά της κρέμονταν άτονα, υγρά απ' το χιόνι, οι φακίδες της ξεχώριζαν σαν σταγόνες μπογιάς. Όχι ότι είχε σημασία η εμφάνισή της. Σκέφτηκε τον Τζέις να τη φιλάει, ήταν λες και είχαν περάσει μέρες ολόκληρες και όχι ώρες, και το στομάχι της πόνεσε σαν να είχε καταπιεί μικροσκοπικά μαχαίρια.

Κρατήθηκε για μια στιγμή απ' την άκρη του κρεβατιού, μέχρι να υποχωρήσει ο πόνος. Μετά πήρε μια βαθιά ανάσα και πήγε πίσω στο σαλόνι.

Η μητέρα της καθόταν σε μια απ' τις καρέκλες με την επίχρυση πλάτη και τα μακριά καλλιτεχνικά της δάχτυλα ήταν τυλιγμένα γύρω από ένα φλιτζάνι ζεστό νερό με λεμόνι. Ο Μάγκνους ήταν ξαπλωμένος σε ένα φούξια καναπέ, με τις πράσινες παντόφλες πάνω στο τραπεζάκι του σαλονιού. «Η αγέλη τον σταθεροποίησε», έλεγε η Τζόσλιν, με εξαντλημένη φωνή. «Δεν ξέρουν για πόσο, όμως. Νόμιζαν ότι στο μαχαίρι υπήρχε ασημένια σκόνη αλλά φαίνεται ότι είναι κάτι άλλο. Η άκρη του μαχαιριού...» Σταμάτησε, είδε την Κλέρι και σώπασε.

«Εντάξει, μαμά, είμαι αρκετά μεγάλη για να ακούσω τι έχει ο Λουκ».

«Βασικά, δεν ξέρουν ακριβώς τι είναι», είπε σιγανά η Τζόσλιν. «Η μύτη του μαχαιριού που χρησιμοποίησε ο Σεμπάστιαν έσπασε πάνω σε ένα απ' τα πλευρά του και χώθηκε στο κόκαλο. Αλλά δεν μπορούν να τη βγάλουν. Γιατί... κινείται».

«Κινείται;» ρώτησε απορημένος ο Μάγκνους.

«Όταν προσπάθησαν να το βγάλουν, χώθηκε στο κόκαλο και παραλίγο να το σπάσει», είπε η Τζόσλιν. «Ως λυκάνθρωπος, οι πληγές του γιατρεύονται γρήγορα. Αλλά το κομματάκι αυτό δεν φεύγει, κόβει τα ζωτικά του όργανα και δεν αφήνει την πληγή να κλείσει».

«Δαιμονικό μέταλλο», είπε ο Μάγκνους. «Δεν είναι ασήμι».

Η Τζόσλιν έσκυψε μπροστά. «Πιστεύεις ότι μπορείς να τον βοηθήσεις; Όσο και να κοστίζει, θα σε πληρώσω...»

Ο Μάγκνους σηκώθηκε όρθιος. Ο παντόφλες-εξωγήινοι και τα ανακατεμένα απ' τον ύπνο μαλλιά του έμοιαζαν τελείως αταίριαστα με τη σοβαρότητα της κατάστασης. «Δεν ξέρω».

«Μα είχες θεραπεύσει τον Άλεξ» είπε η Κλέρι «όταν

τον πλήγωσε ο Ανώτερος Δαίμονας...»

Ο Μάγκνους είχε αρχίσει να βηματίζει πάνω κάτω. «Τότε ήξερα τι είχε. Δεν ξέρω τι είδους δαιμονικό μέταλλο είναι αυτό. Θα μπορούσα να πειραματιστώ, να δοκιμάσω διάφορα ξόρκια αλλά δεν είναι ο πιο γρήγορος τρόπος να τον βοηθήσουμε».

«Και ποιος είναι ο πιο γρήγορος;» ρώτησε η Τζόσλιν.

«Οι Πραιότερες», είπε ο Μάγκνους. «Η φρουρά των Λύκων. Ήξερα τον άνθρωπο που τους ίδρυσε, τον Γούλσεϊ Σκοτ. Εξαιτίας κάποιων... περιστατικών, είχε εμμονή με τις μικρότερες λεπτομέρειες του πώς επιδρούν τα δαιμονικά μέταλλα και τα δαιμονικά δηλητήρια στους λυκανθρώπους, όπως οι Σιωπηλοί Αδελφοί κρατάνε αρχείο για το πώς μπορούν να θεραπευθούν οι Νεφιλίμ. Με το πέρασμα των χρόνων, οι Πραιότερες έχουν γίνει πολύ αποκομμένοι και μυστικοπαθείς, δυστυχώς. Αλλά ένα μέλος των Πραιότρων, θα μπορούσε να έχει πρόσβαση στις πληροφορίες τους».

«Ο Λουκ δεν είναι μέλος», είπε η Τζόσλιν. «Και η σύνθεσή τους είναι κρυφή...»

«Ο Τζόρνταν», είπε η Κλέρι. «Ο Τζόρνταν είναι μέλος. Μπορεί να μάθει αυτός. Θα τον πάρω...»

«Εγώ θα τον πάρω», είπε ο Μάγκνους. «Δεν μπορώ να μπω στο αρχηγείο τους αλλά μπορώ να του στείλω ένα μήνυμα που θα έχει επιπλέον βαρύτητα. Επιστρέφω αμέσως». Πήγε προς την κουζίνα και οι κεραιές στις παντόφλες του λικνίζονταν απαλά σαν φύκια στο νερό.

Η Κλέρι στράφηκε στη μητέρα της, που κοιτούσε επίμονα το φλιτζάνι με το ζεστό νερό. Ήταν ένα απ' τα αγαπημένα της καταπραϊντικά ροφήματα αν και η Κλέρι δεν μπορούσε να φανταστεί πώς ήταν δυνατόν να θέλει

κάνεις να πει ζεστό ξινό νερό. Το χιόνι είχε μουσκέψει τα μαλλιά της μητέρας της και καθώς στέγνωναν είχαν αρχίσει να σγουραίνουν, όπως και της Κλέρι όταν είχε υγρασία.

«Μαμά», είπε η Κλέρι και η μητέρα της σήκωσε το κεφάλι της. «Το μαχαίρι που πέταξες, όταν ήμασταν στου Λουκ... το πέταξες στον Τζέις;»

«Στον Τζόναθαν». Δεν θα τον έλεγε ποτέ Σεμπάστιαν, η Κλέρι το ήξερε.

«Απλώς...» Η Κλέρι πήρε μια βαθιά ανάσα. «Είναι σχεδόν το ίδιο πράγμα. Το είδες. Όταν κάρφωσες τον Σεμπάστιαν, άρχισε να αιμορραγεί και ο Τζέις. Είναι λες και... είναι ο ένας αντανάκλαση του άλλου. Αν πληγώσεις τον Σεμπάστιαν, ο Τζέις αιμορραγεί. Αν τον σκοτώσεις, πεθαίνει και ο Τζέις».

«Κλέρι». Η μητέρα της έτριψε τα κουρασμένα της μάτια. «Μπορούμε να το συζητήσουμε κάποια άλλη στιγμή;»

«Μα είπες ότι θα ξαναγυρίσει. Ο Τζέις, εννοώ. Πρέπει να ξέρω ότι δεν θα του κάνεις κακό...»

«Δεν μπορείς να το ξέρεις αυτό. Γιατί δεν μπορώ να το υποσχεθώ, Κλέρι. Δεν μπορώ». Η μητέρα της την κοίταξε με σταθερό βλέμμα. «Σας είδα να βγαίνετε απ' το δωμάτιό σου».

Η Κλέρι κοκκίνισε. «Δεν θέλω να...»

«Τι; Να το συζητήσεις; Κρίμα γιατί εσύ έφερες εκεί την κουβέντα. Είσαι τυχερή που δεν ανήκω πια στο Κονκλάβιο, να ξέρεις. Πόσο καιρό ήξερες πού ήταν ο Τζέις;»

«Δεν ξέρω πού είναι. Απόψε ήταν η πρώτη φορά που του μίλησα από τότε που εξαφανίστηκε. Τον είδα στο Ινστιτούτο με τον Σεμπ... τον Τζόναθαν, χτες. Το είπα στον Άλεξ και την Ίζαμπελ και τον Σάμιον αλλά δεν

μπορούσα να το πω σε κανέναν άλλο. Αν τον έπιανε το Κονκλάβιο... δεν μπορούσα να αφήσω να συμβεί κάτι τέτοιο».

Η Τζόσλιν σήκωσε τα πράσινα μάτια της. «Γιατί παρακαλώ;»

«Γιατί είναι ο Τζέις. Γιατί τον αγαπώ».

«Δεν είναι ο Τζέις. Αυτό είναι το θέμα, Κλέρι. Δεν είναι αυτός που ήταν. Δεν το καταλαβαίνεις;»

«Φυσικά και το καταλαβαίνω. Δεν είμαι χαζή. Αλλά πιστεύω σ' αυτόν. Τον έχω ξαναδεί έτσι και τον είδα να αποτινάζει τα δεσμά του. Πιστεύω ότι ο Τζέις υπάρχει ακόμα κάπου βαθιά μέσα του. Πιστεύω ότι υπάρχει τρόπος να σωθεί».

«Κι αν δεν υπάρχει;»

«Απόδειξέ το».

«Δεν μπορείς να αποδείξεις κάτι που δεν υπάρχει, Κλαρίσα. Καταλαβαίνω ότι τον αγαπάς. Πάντα τον αγαπούσες, υπερβολικά. Νομίζεις ότι εγώ δεν αγαπούσα τον πατέρα σου; Νομίζεις ότι δεν του έδωσα κάθε ευκαιρία; Και κοίτα τι βγήκε από αυτό. Ο Τζόναθαν. Αν δεν είχα μείνει με τον πατέρα σου, δεν θα υπήρχε καν...»

«Ούτε εγώ όμως», είπε η Κλέρι. «Σε περίπτωση που το ξέχασες, εγώ ήρθα μετά τον αδερφό μου, όχι πριν». Κοίταξε με σκληρό βλέμμα τη μητέρα της. «Θες να πεις ότι θα άξιζε να μην είχες γεννήσει εμένα ποτέ, αν μπορούσες να γλιτώσεις απ' τον Τζόναθαν;»

«Όχι, εγώ...»

Ακούστηκε ο ήχος κλειδιών στην κλειδαριά και η πόρτα του διαμερίσματος άνοιξε διάπλατα. Ήταν ο Άλεξ. Φορούσε μια μακριά δερμάτινη καμπαρντίνα ανοιχτή πάνω από ένα μπλε πουλόβερ και στα μαύρα του μαλλιά

υπήρχαν λευκές νιφάδες χιονιού. Τα μάγουλά του ήταν κατακόκκινα σαν καραμελωμένα μήλα απ' το κρύο αλλά το πρόσωπό του ήταν χλωμό.

«Πού είναι ο Μάγκνους;» είπε. Καθώς κοίταξε προς την κουζίνα, η Κλέρι είδε μια μελανιά στο σαγόνι του, κάτω από το αυτί του, στο μέγεθος αποτυπώματος.

«Άλεξ!» Ο Μάγκνους γλίστρησε στο σαλόνι και έστειλε ένα φιλί στο αγόρι του από την άλλη πλευρά του δωματίου. Είχε βγάλει τις παντόφλες του και ήταν ξυπόλυτος. Τα γατίσια μάτια του έλαμπαν καθώς κοιτούσε τον Άλεξ.

Η Κλέρι ήξερε αυτό το βλέμμα. Έτσι κοιτούσε κι εκείνη τον Τζέις. Ο Άλεξ όμως δεν ανταπέδωσε το βλέμμα. Έβγαλε το παλτό του και το κρέμασε σε ένα γάντζο στον τοίχο. Ήταν εμφανώς αναστατωμένος. Τα χέρια του έτρεμαν και οι φαρδιοί του ώμοι ήταν σφιγμένοι.

«Πήρες το μήνυμά μου;» ρώτησε ο Μάγκνους.

«Ναι. Ήμουν λίγα τετράγωνα πιο κάτω έτσι κι αλλιώς». Ο Άλεξ κοίταξε την Κλέρι και μετά τη μητέρα της, με ανησυχία και αβεβαιότητα ζωγραφισμένες στο πρόσωπό του. Παρόλο που ο Άλεξ ήταν καλεσμένος στο πάρτι αρραβώνων της Τζόσλιν και είχαν συναντηθεί κάμποσες ακόμα φορές, σε καμία περίπτωση δεν γνωρίζονταν καλά. «Είναι αλήθεια αυτό που είπε ο Μάγκνους; Ξαναείδες τον Τζέις;»

«Και τον Σεμπάστιαν», είπε η Κλέρι.

«Ο Τζέις όμως...» είπε ο Άλεξ. «Πώς ήταν; Εννοώ, πώς σου φάνηκε;»

Η Κλέρι ήξερε ακριβώς τι τη ρωτούσε. Για μια φορά με τον Άλεξ καταλαβαίνονταν καλύτερα απ' οποιονδήποτε άλλο στο δωμάτιο. «Δεν χοροΐδεύει τον Σεμπάστιαν», απάντησε απαλά. «Έχει αλλάξει στ' αλήθεια. Δεν είναι

καθόλου ο εαυτός του».

«Πώς;» ζήτησε να μάθει ο Άλεξ με ένα παράξενο μίγμα θυμού και ευαισθησίας. «Πώς έχει αλλάξει;»

Στο γόνατο του τζιν της Κλέρι υπήρχε μια τρύπα. Την πείραξε, γδέρνοντας το δέρμα της από κάτω. «Ο τρόπος που μιλάει... πιστεύει στον Σεμπάστιαν. Πιστεύει αυτό που κάνει, ότι κι αν είναι αυτό. Του θύμισα ότι ο Σεμπάστιαν σκότωσε τον Μαξ και δεν τον ένοιαξε καν». Η φωνή της ράγισε. «Είπε ότι και ο Σεμπάστιαν είναι εξίσου αδερφός του όσο και ο Μαξ».

Ο Άλεξ χλώμιασε και τα κόκκινα μάγουλά του έγιναν πιο έντονα σαν κηλίδες αίματος. «Είπε τίποτα για μένα; Ή την Ίζι; Ρώτησε για εμάς;»

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της. Μετά βίας άντεχε την έκφραση στο πρόσωπο του Άλεξ. Με την άκρη του ματιού της έβλεπε τον Μάγκνους να παρακολουθεί τον Άλεξ, με το πρόσωπο σχεδόν ανέκφραστο απ' τη θλίψη. Αναρωτήθηκε αν ζήλευε ακόμα τον Τζέις ή αν απλώς είχε πληγωθεί για τον Άλεξ.

«Γιατί ήρθε στο σπίτι σας;» Ο Άλεξ κούνησε το κεφάλι του. «Δεν το καταλαβαίνω».

«Ήθελε να πάω μαζί του. Να πάω με κείνον και τον Σεμπάστιαν. Μάλλον θέλει το σατανικό τους ντουέτο να γίνει τρίο». Ανασήκωσε τους ώμους της. «Μπορεί να νιώθει μοναξιά. Ο Σεμπάστιαν δεν πρέπει να είναι και πολύ καλή παρέα».

«Δεν το ξέρουμε αυτό. Μπορεί να είναι φανταστικός στα επιτραπέζια», είπε ο Μάγκνους.

«Είναι ένας ψυχοπαθής δολοφόνος», είπε ανέκφραστα ο Άλεξ. «Και ο Τζέις το ξέρει».

«Αλλά ο Τζέις δεν είναι ο Τζέις αυτή τη στιγμή...» άρ-

χισε να λείει ο Μάγκνους αλλά σταμάτησε καθώς χτύπησε το τηλέφωνο. «Πάω να το σηκώσω. Ποιος ξέρει ποιος άλλος κρύβεται απ' το Κονκλάβιο και θέλει να μείνει σπίτι μου; Λες και δεν υπάρχουν ξενοδοχεία σ' αυτή την πόλη». Πήγε προς την κουζίνα.

Ο Άλεξ έπεσε με δύναμη στον καναπέ. «Δουλεύει πολύ σκληρά», είπε και τον κοίταξε ανήσυχος. «Μένει ξύπνιος όλη τη νύχτα προσπαθώντας να αποκρυπτογραφήσει αυτούς τους ρούνους».

«Τον έχει προσλάβει το Κονκλάβιο;» ρώτησε η Τζόσλιν.

«Όχι», είπε αργά ο Άλεξ. «Για μένα το κάνει. Γιατί ξέρει πόσα σημαίνει για μένα ο Τζέις». Σήκωσε το μανίκι του και έδειξε στην Τζόσλιν το ρούνο των παραμπατά στο εσωτερικό του μπράτσου του.

«Ήξερες ότι ο Τζέις δεν είχε πεθάνει», είπε η Κλέρι προσπαθώντας να σκεφτεί λογικά. «Επειδή είστε παραμπατά, επειδή έχετε μεταξύ σας αυτό το δεσμό. Αλλά είπες ότι ένιωδες ότι κάτι δεν πήγαινε καλά».

«Επειδή είναι δαιμονισμένος», είπε η Τζόσλιν. «Τον έχει αλλάξει. Ο Βάλενταϊν είχε πει ότι όταν ο Λουκ έγινε Πλάσμα του Σκότους, το είχε νιώσει. Αυτή την αίσθηση ότι κάτι είναι λάθος».

Ο Άλεξ κούνησε το κεφάλι του. «Όταν όμως ο Τζέις είχε καταληφθεί απ' τη Λίλιθ δεν το ένιωδα», είπε. «Τώρα νιώθω κάτι... λάθος. Κάτι που δεν πάει καλά». Κοίταξε τα παπούτσια του. «Το νιώθεις όταν πεθαίνει ο παραμπατά σου... σαν να υπήρχε ένα σκοινί που σε έδενε με κάτι και το οποίο σπάει και πέφτει στο κενό». Κοίταξε την Κλέρι. «Το ένιωσα μια φορά, στην Άιντρις, κατά τη διάρκεια της μάχης. Αλλά ήταν πολύ σύντομο και όταν επέστρεψα στο Αλικάντε ο Τζέις ήταν ζωντανός. Έπεισα

τον εαυτό μου ότι το είχα φανταστεί».

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της. Θυμήθηκε τον Τζέις και τη ματωμένη άμμο πλάι στη Λίμνη Λυν. Δεν το φαντάστηκες.

«Αυτό που νιώθω τώρα είναι διαφορετικό», συνέχισε ο Άλεξ. «Νιώθω ότι λείπει από αυτό τον κόσμο αλλά δεν έχει πεθάνει. Δεν είναι φυλακισμένος... απλώς δεν είναι εδώ».

«Αυτό ακριβώς είναι», είπε η Κλέρι. «Και τις δυο φορές που τον είδα με τον Σεμπάστιαν, εξαφανίστηκαν στον αέρα. Χωρίς Πύλη, απλώς τη μια στιγμή ήταν εδώ και την άλλη είχαν εξαφανιστεί».

«Όταν μιλάτε για εκεί ή εδώ» είπε ο Μάγκνους, που επέστρεψε στο σαλόνι με ένα χασμουρητό, «και αυτό τον κόσμο και τον άλλο κόσμο, μιλάτε για διαστάσεις. Υπάρχουν μόνο λίγοι μάγοι που μπορούν να κάνουν δι-α-διαστασιακή μαγεία. Ο παλιός μου φίλος ο Ρέιγκνορ μπορούσε. Οι διαστάσεις δεν βρίσκονται πλάι πλάι. Είναι διπλωμένες σαν χαρτί. Στα σημεία όπου ενώνονται, μπορούν να δημιουργηθούν διαστασιακές πτυχές που εμποδίζουν τη μαγεία να εντοπίσει κάποιον. Άλλωστε, δεν είσαι εδώ – είσαι εκεί».

«Μήπως γι' αυτό δεν μπορούμε να τον εντοπίσουμε; Γι' αυτό δεν μπορεί να τον νιώσει ο Άλεξ;» είπε η Κλέρι.

«Ίσως». Ο Μάγκνους φαινόταν σχεδόν να έχει εντυπωσιαστεί. «Θα σήμαινε ότι δεν υπάρχει ουσιαστικά κανένας τρόπος να τους βρούμε αν δεν θέλουν να βρεθούν. Και ακόμα κι αν τους έβρισκε κάποιος, δεν θα μπορούσε να μας στείλει μήνυμα από κει. Είναι περίπλοκη, ακριβή μαγεία. Ο Σεμπάστιαν πρέπει να έχει πολλές διασυνδέσεις». Ακούστηκε το κουδούνι της πόρτας και αναπήδησαν όλοι τους. Ο Μάγκνους έκανε μια γκριμάτσα. «Ηρεμήστε», είπε

και εξαφανίστηκε προς το χολ. Επέστρεψε μετά από ένα λεπτό μαζί με έναν άνδρα που φορούσε έναν μακρύ μανδύα στο χρώμα της περγαμηνής. Στο πίσω μέρος και στο πλάι του μανδύα υπήρχαν καφεκόκκινοι ρούντοι. Παρόλο που είχε ανεβασμένη την κουκούλα του, και το πρόσωπό του ήταν κρυμμένο, φαινόταν τελείως στεγνός, σαν να μην τον είχε αγγίξει ούτε μια νιφάδα χιονιού. Όταν κατέβασε την κουκούλα και είδε το πρόσωπο του Αδελφού Ζαχαρία, η Κλέρι δεν ξαφνιάστηκε καθόλου.

Η Τζόσλιν άφησε απότομα το φλιτζάνι της στο τραπέζι του καφέ. Κοιτούσε τον Σιωπηλό Αδελφό. Με την κουκούλα του κατεβασμένη, φαίνονταν τα σκούρα του μαλλιά αλλά το πρόσωπό του ήταν στη σκιά έτσι που η Κλέρι δεν μπορούσε να δει τα μάτια του, μόνο τους χαραγμένους ρούντους στα ψηλά ζυγωματικά του. «Εσύ», είπε η Τζόσλιν. «Μα ο Μάγκνους μου είχε πει ότι εσύ ποτέ δεν θα...»

Τα αναπάντεχα γεγονότα απαιτούν αναπάντεχα μέτρα. Η φωνή του Αδελφού Ζαχαρία πλανήθηκε στον αέρα και άγγιξε το εσωτερικό του κεφαλιού της Κλέρι. Κατάλαβε από τις εκφράσεις των άλλων ότι τον άκουγαν κι εκείνοι. *Δεν θα πω τίποτα στο Κονκλάβιο ή το Συμβούλιο από όσα λάβουν χώρα απόψε εδώ. Αν μου δοθεί η ευκαιρία να σώσω τον τελευταίο απ' τη γενιά των Χέροντεϊλ, το θεωρώ πιο σημαντικό απ' την υπακοή που έχω ορκιστεί στο Κονκλάβιο.*

«Ωραία, αυτό κανονίστηκε», είπε ο Μάγκνους. Ήταν παράξενο ζευγάρι με τον Σιωπηλό Αδελφό δίπλα του, ο ένας χλωμός και ξεθωριασμένος, με έναν άχρωμο μανδύα, ο άλλος με κατακίτρινες λαμπερές πιτζάμες. «Έχεις καμία νέα ιδέα για τους ρούντους της Λίλιθ;»

Έχω μελετήσει τους ρούνους προσεκτικά και έχω ακούσει όλες τις μαρτυρίες που κατατέθηκαν στο Κογκρέσσο, είπε ο Αδελφός Ζαχαρίας. Πιστεύω ότι η τελετή της είχε δύο επίπεδα. Πρώτα χρησιμοποίησε το δάγκωμα του Ημεροβάτη για να ξυπνήσει τη συνείδηση του Τζόναθαν Μόργκενστερν. Το σώμα του ήταν ακόμα αδύναμο αλλά το μυαλό και η θέλησή του ήταν ζωντανά. Πιστεύω ότι όταν ο Τζέις Χέροντειλ έμεινε μόνος μαζί του στην τάρτα, ο Τζόναθαν άντλησε δύναμη από τους ρούνους της Λίλιθ και ανάγκασε τον Τζέις να μπει στο μαγεμένο κύκλο που τον περιέβαλε. Μόλις έγινε αυτό, η θέληση του Τζέις υποτάχτηκε στη δική του. Πιστεύω ότι πρέπει να πήρε δύναμη απ' το αίμα του Τζέις για να βρει τη δύναμη να σηκωθεί και να φύγει απ' τη σκεπή, παίρνοντας μαζί του τον Τζέις.

«Και κάπως όλο αυτό δημιούργησε μια σύνδεση μεταξύ τους;», είπε η Κλέρι. «Γιατί όταν η μητέρα μου χτύπησε τον Σεμπάστιαν, άρχισε να αιμορραγεί ο Τζέις».

Ναι. Αυτό που έκανε η Λίλιθ ήταν σαν τελετή διδυμοποίησης, που δεν απέχει πολύ από τη δική μας τελετή των παραμπατάι αλλά είναι πολύ πιο ισχυρή και επικίνδυνη. Οι δυο τους είναι πλέον αξεχώριστα δεμένοι. Αν πεθάνει ο ένας, θα ακολουθήσει και ο άλλος. Κανένα όπλο σ' αυτό τον κόσμο δεν μπορεί να πληγώσει μόνο τον ένα.

«Όταν λες ότι είναι αξεχώριστα δεμένοι» είπε ο Άλεξ, και έσκυψε προς τα εμπρός, «εννοείς ... θέλω να πω, ο Τζέις μσεί τον Σεμπάστιαν. Ο Σεμπάστιαν δολοφόνησε τον αδερφό μας».

«Και δεν βλέπω πώς γίνεται ο Σεμπάστιαν να συμπαθεί τον Τζέις. Τον ζήλευε σαν τρελός σε όλη του τη ζωή. Πίστευε ότι ήταν ο αγαπημένος του Βάλενταϊν», πρόσθεσε

η Κλέρι.

«Για να μην αναφέρω» σημείωσε ο Μάγκνους «ότι ο Τζέις ήταν αυτός που τον σκότωσε. Δεν νομίζω να το πήρε και πολύ καλά».

«Είναι λες και ο Τζέις δεν θυμάται ότι έγινε τίποτα απ' όλα αυτά», είπε με αγανάκτηση η Κλέρι. «Όχι, όχι σαν να μην τα θυμάται – σαν να μην τα πιστεύει».

Τα θυμάται. Αλλά η δύναμη της σχέσης τους είναι τόσο μεγάλη που οι σκέψεις του Τζέις περνάνε γύρω από αυτά τα γεγονότα, σαν νερό που περνάει δίπλα απ' τις πέτρες στην κοίτη ενός ποταμού. Ήταν σαν το ξόρκι που σου είχε κάνει ο Μάγκνους, Κλαρίσα. Όταν έβλεπες κομμάτια του Αόρατου Κόσμου, το μυαλό σου τα απέρριπτε, άλλαζε πορεία. Δεν έχει νόημα να πείσεις με τη λογική τον Τζέις για τον Τζόναθαν. Η αλήθεια δεν μπορεί να σπάσει το δεσμό τους.

Η Κλέρι σκέφτηκε τι είχε συμβεί όταν είχε θυμίσει στον Τζέις ότι ο Σεμπάστιαν είχε σκοτώσει τον Μαξ. Το πρόσωπό του είχε συνοφρυωθεί σκεπτικό για μια στιγμή, αλλά μετά είχε χαλαρώσει πάλι σαν να είχε ξεχάσει αυτό που του είχε πει.

Παρηγορηθείτε ελάχιστα με το γεγονός ότι και ο Τζόναθαν Μόργκενστερν είναι κι αυτός εξίσου δεμένος με τον Τζέις σας. Δεν μπορεί να κάνει κακό ούτε να πληγώσει τον Τζέις, ούτε θα ήθελε, πρόσθεσε ο Ζαχαρίας.

Ο Άλεξ σήκωσε ψηλά τα χέρια του. «Δηλαδή αγαπιούνται τώρα; Είναι κολλητοί;» Ο πόνος και η ζήλια ήταν εμφανή στη φωνή του.

Όχι. Είναι ένα και το αυτό. Βλέπει ο ένας όπως βλέπει και ο άλλος. Ξέρουν ότι με κάποιο τρόπο ο άλλος τους είναι απαραίτητος. Ο Σεμπάστιαν είναι ο κυρίαρχος, ο

πρώτος ανάμεσα στους δύο. Ό,τι πιστεύει αυτός θα το πιστεύει και ο Τζέις. Ό,τι θέλει, θα το κάνει και ο Τζέις.

«Άρα είναι δαιμονισμένος».

Στο δαιμονισμό, υπάρχει συνήθως ένα μέρος της αρχικής συνείδησης του ατόμου που μένει ανέπαφο. Όσοι έχουν δαιμονιστεί λένε ότι ήταν σαν να παρακολουθούσαν τις ίδιες τους τις πράξεις από μακριά, ότι φώναζαν αλλά δεν μπορούσαν να ακουστούν. Ο Τζέις όμως βρίσκεται πλήρως στο σώμα και το μυαλό του. Πιστεύει ότι είναι λογικός. Πιστεύει ότι αυτό θέλει.

«Τότε τι ήθελε από μένα;» ρώτησε η Κλέρι με φωνή που έτρεμε. «Γιατί ήρθε στο δωμάτιό μου απόψε». Ήλπιζε να μην είχε κοκκινίσει. Προσπάθησε να διώξει την ανάμνηση του φιλιού του, την πίεση του κορμιού του στο δικό της.

Σ' αγαπάει ακόμα, είπε ο Αδελφός Ζαχαρίας και η φωνή του ήταν αναπάντεχα τρυφερή. Είσαι ο άξονας γύρω απ' τον οποίο γυρνάει ο κόσμος του. Αυτό δεν έχει αλλάξει.

«Και γι' αυτό φύγαμε», είπε με τεταμένη φωνή η Τζόσλιν. «Θα ξανάρθει να τη βρει. Δεν μπορούσαμε να μείνουμε στον αστυνομικό σταθμό. Δεν ξέρω πού θα είμαστε ασφαλείς...»

«Εδώ», είπε ο Μάγκνους. «Μπορώ να σηκώσω άμυνες που θα κρατήσουν τον Τζέις και τον Σεμπάστιαν μακριά».

Η Κλέρι είδε τα μάτια της μητέρας της να γεμίζουν ανακούφιση. «Ευχαριστώ», είπε η Τζόσλιν.

Ο Μάγκνους κούνησε το χέρι του. «Ευχαρίστησή μου. Μ' αρέσει να διώχνω μακριά αγριεμένους κυνηγούς, ειδικά αν είναι δαιμονισμένοι».

Δεν είναι δαιμονισμένος, τουςθύμισε ο Αδελφός Ζαχα-

ρίας.

«Λεπτομέρειες», είπε ο Μάγκνους. «Το ερώτημα είναι, τι έχουν στο μυαλό τους αυτοί οι δύο; Τι σχεδιάζουν;»

«Η Κλέρι είπε ότι όταν τους είδε στη βιβλιοθήκη, ο Σεμπάστιαν είπε στον Τζέις ότι πολύ σύντομα θα διευθύνει το Ινστιτούτο», είπε ο Άλεξ. «Άρα κάτι σχεδιάζουν».

«Μάλλον συνεχίζουν το έργο του Βάλενταιν», είπε ο Μάγκνους. «Να πεθάνουν τα Πλάσματα του Σκότους, να εξοντωθούν όλοι οι απείθαρχοι Κυνηγοί, μπλα μπλα μπλα».

«Ίσως». Η Κλέρι δεν ήταν σίγουρη. «Αλλά ο Τζέις είπε κάτι για έναν “ανώτερο σκοπό”».

«Μόνο ο Άγγελος ξέρει τι σημαίνει αυτό», είπε η Τζόσλιν. «Ήμουν παντρεμένη με έναν φανατικό για χρόνια. Ξέρω τι σημαίνει “ανώτερος σκοπός”. Σημαίνει να βασανίζεις τους αδύους, να δολοφονείς βάνουσα, να γυρνάς την πλάτη στους παλιούς σου φίλους, όλα στο όνομα ενός πράγματος που πιστεύεις ότι είναι ανώτερο απ’ τον εαυτό σου αλλά δεν είναι παρά απληστία και ανωριμότητα στολισμένα με ωραίες λέξεις».

«Μαμά», διαμαρτυρήθηκε η Κλέρι. Δεν της άρεσε να ακούει την Τζόσλιν να μιλάει με τόση πικρία.

Η Τζόσλιν όμως κοιτούσε τον Αδελφό Ζαχαρία. «Είπες ότι κανένα όπλο σ’ αυτό τον κόσμο δεν μπορεί να πληγώσει μόνο τον ένα», είπε. «Κανένα όπλο που να γνωρίζεις εσύ...»

Τα μάτια του Μάγκνους ξαφνικά άστραψαν, σαν γάτα που πέφτει πάνω της μια ακτίνα φωτός. «Πιστεύεις...»

«Οι Σιδηρές Αδελφές», είπε η Τζόσλιν. «Είναι ειδικές σε κάθε είδους όπλα και οπλισμό. Μπορεί να έχουν εκείνες μια απάντηση».

Η Κλέρι ήξερε ότι οι Σιδηρές Αδελφές ήταν η αδελφή αίρεση των Σιωπηλών Αδελφών. Σε αντίθεση με τους αδερφούς τους, δεν είχαν ράψει τα στόματά τους ούτε τα μάτια τους αλλά ζούσαν σε σχεδόν απόλυτη απομόνωση σε ένα φρούριο που η τοποθεσία του ήταν άγνωστη. Δεν ήταν πολεμιστές, ήταν οι δημιουργοί, ήταν τα χέρια που έφτιαχναν τα όπλα, τα ραβδιά, τα σπαθιά σεράφ που κρατούσαν τους Κυνηγούς των Σκιών ζωντανούς. Υπήρχαν ρούνι που μόνο εκείνες μπορούσαν να σχεδιάσουν, και μόνο εκείνες ήξεραν τα μυστικά του καλουπώματος της ασημόλευκης ουσίας που λεγόταν *αδάμας*, για να σχηματιστούν δαιμονικοί πύργοι, ραβδιά και πέτρες-ρούνι με μαγικό φως. Ήταν ακριβοθώρητες και σπάνια συμμετείχαν σε συναντήσεις του Συμβουλίου ή επισκέπτονταν το Αλικάντε.

Είναι πιθανόν, είπε ο Αδελφός Ζαχαρίας μετά από μια μεγάλη παύση.

«Αν είναι εφικτό να σκοτωθεί ο Σεμπάστιαν' αν υπήρχε ένα όπλο που θα μπορούσε να τον σκοτώσει, αλλά να αφήσει τον Τζέις να ζήσει, αυτό σημαίνει ότι ο Τζέις θα απελευθερωνόταν απ' την επιρροή του;» ρώτησε η Κλέρι.

Μεσολάβησε μια ακόμα μεγαλύτερη παύση. *Ναι*, είπε μετά ο Αδελφός Ζαχαρίας. *Αυτό θα ήταν το πιο πιθανό αποτέλεσμα.*

«Τότε πρέπει να βρούμε τις Αδελφές». Η εξάντληση χρεμόταν πάνω της σαν μανδύας, βάραινε τα μάτια της και έφερνε μια ξινή γεύση στο στόμα της. Έτριψε τα μάτια της προσπαθώντας να τη διώξει. «Τώρα».

«Εγώ δεν μπορώ να πάω», είπε ο Μάγκνους. «Μόνο γυναίκες Κυνηγοί των σκιών μπορούν να μπουν στο Αδα-

μάντινο Φρούριο¹».

«Κι εσύ δεν θα πας», είπε η Τζόσλιν στην Κλέρι με την πιο αυστηρή φωνή της σαν να της έλεγε “Όχι, δεν σ’ αφήνω να βγεις για κλάμπινγκ με τον Σάιμον μετά τα μεσάνυχτα”. «Είσαι πιο ασφαλής εδώ, όπου θα φυλάγεσαι απ’ τις άμυνες του Μάγκνους».

«Η Ίζαμπελ», είπε ο Άλεξ. «Η Ίζαμπελ μπορεί να πάει».

«Έχεις ιδέα πού είναι;» είπε η Κλέρι.

«Σπίτι, φαντάζομαι», είπε ο Άλεξ και ανασήκωσε τον ένα του ώμο. «Μπορώ να την πάρω...»

«Θα το φροντίσω εγώ», είπε ο Μάγκνους. Έβγαλε με άνεση το κινητό του απ’ την τσέπη του και έγραψε ένα μήνυμα με την επιδεξιότητα έμπειρου χρήστη. «Είναι αργά και δεν χρειάζεται να την ξυπνήσουμε. Όλοι χρειάζομαστε ξεκούραση. Αν στείλω κάποιον από εσάς στις Σιδηρές Αδερφές, θα είναι αύριο το πρωί».

«Θα πάω εγώ με την Ίζαμπελ», είπε η Τζόσλιν. «Δεν με ψάχνει κανείς και καλύτερα να μην πάει μόνη της. Μπορεί πρακτικά να μην είμαι πια Κυνηγός των Σκιών αλλά κάποτε ήμουν. Πρέπει απλώς μία από εμάς να είναι εν ενεργεία».

«Δεν είναι δίκαιο», είπε η Κλέρι.

Η μητέρα της δεν την κοίταξε καν. «Κλέρι...»

Η Κλέρι σηκώθηκε όρθια. «Ήμουν ουσιαστικά φυλακισμένα εδώ και δυο εβδομάδες», είπε με φωνή που έτρεμε. «Το Κονκλάβιο δεν με άφηνε να βγω να ψάξω τον Τζέις. Και τώρα που ήρθε αυτός σε μένα... σε μένα... δεν μ’ αφήνεις καν να έρθω μαζί σας στις Σιδηρές Αδερφές...»

«Δεν είναι ασφαλές. Ο Τζέις θα σε παρακολουθεί σίγου-

¹ Αδαμάντινο Φρούριο: Adamant Citadel: Η λέξη adamant έχει ακόμη μία έννοια: ανυποχώρητο Σ.τ.Ε.

ρα...»

Η Κλέρι ξέσπασε. «Κάθε φορά που προσπαθείς να με κρατήσεις ασφαλή, μου καταστρέφεις τη ζωή!»

«Όχι, όσο πιο πολύ ανακατεύεσαι με τον Τζέις, τόσο πιο πολύ καταστρέφεις εσύ τη ζωή σου!» της απάντησε απότομα η μητέρα της. «Κάθε ρίσκο που έχεις πάρει, κάθε κίνδυνος που έχεις αντιμετωπίσει είναι εξαιτίας του! Σε απείλησε με μαχαίρι, Κλαρίσα...»

«Δεν ήταν ο εαυτός του», είπε η Κλέρι με την πιο απαλή, πιο απειλητική φωνή που μπορούσε να φανταστεί. «Λες να έμενα έστω για ένα δευτερόλεπτο με κάποιον που με απειλούσε με μαχαίρι, ακόμα κι αν τον αγαπούσα; Μπορεί να ζεις πολύ καιρό στον κόσμο των θνητών, μαμά, αλλά *υπάρχει μαγεία*. Αυτός που μου έκανε κακό δεν ήταν ο Τζέις. Ήταν ένας δαίμονας με το πρόσωπό του. Και το άτομο που ψάχνεις αυτή τη στιγμή δεν είναι ο Τζέις. Αλλά αν πεθάνει...»

«Δεν θα υπάρχει περίπτωση να επιστρέψει ο Τζέις», είπε ο Άλεκ.

«Μπορεί να μην υπάρχει περίπτωση να επιστρέψει έτσι κι αλλιώς», είπε η Τζόσλιν. «Θεέ μου, Κλέρι, κοίτα τις αποδείξεις. Νόμιζες ότι με τον Τζέις ήσασταν αδέρφια! Θυσίασες τα πάντα για να του σώσεις τη ζωή και ένας Ανώτερος Δαίμονας τον χρησιμοποίησε για να σου επιτεθεί! Πότε θα καταλάβεις επιτέλους το ότι εσείς οι δύο δεν είναι γραφτό να είστε μαζί;»

Η Κλέρι τινάχτηκε σαν να την είχε χαστουκίσει. Ο Αδερφός Ζαχαρίας ήταν ακίνητος σαν άγαλμα, σαν να μη φώναζε κανένας γύρω του. Ο Μάγκνους και ο Άλεκ τις κοιτούσαν καλά καλά. Η Τζόσλιν ήταν αναφοκοκκινισμένη και τα μάτια της γυάλιζαν από οργή. Η Κλέρι

δεν εμπιστευόταν τη φωνή της οπότε έκανε μεταβολή, διέσχισε θυμωμένη το διάδρομο προς τον ξενώνα του Μάγκνους και έκλεισε με δύναμη πίσω της την πόρτα.

«Λοιπόν, εδώ είμαι», είπε ο Σάιμον. Ένας παγερός άνεμος φυσούσε στην επίπεδη έκταση του κήπου στην ταράτσα, και ο Σάιμον έχωσε τα χέρια του στις τσέπες του τζιν του. Δεν ένιωθε ουσιαστικά το κρύο αλλά πίστευε ότι θα έπρεπε. Φώναξε πιο δυνατά. «Εγώ ήρθα. Εσύ πού είσαι;»

Ο κήπος στην ταράτσα του Ξενοδοχείου Γκρίνουιτς –που ήταν κλειστός και άρα έρημος– ήταν φτιαγμένος σε στυλ αγγλικού κήπου, με προσεκτικά κλαδεμένα θαμνάκια, κομψά διασκορπισμένα μπαμπού και γυάλινα έπιπλα και ομπρέλες που ανέμιζαν στον κρύο αέρα. Τα κοτσάνια των αναρριχώμενων τριανταφυλλιών, γυμνά στο κρύο, σκέπαζαν σαν ιστοί αράχνης τους πέτρινους τοίχους που περιτριγύριζαν την ταράτσα, πάνω απ' τους οποίους ο Σάιμον μπορούσε να διακρίνει μια αστραφτερή θεά του κέντρου της Νέας Υόρκης. «Εδώ είμαι», είπε μια φωνή και μια αδύνατη σκιά σηκώθηκε από μια μπαμπού πολυθρόνα. «Είχα αρχίσει να αναρωτιέμαι αν θα ερχόσουν, Ημεροβάτη».

«Ραφαέλ», είπε ο Σάιμον με κουρασμένη φωνή. Προχώρησε μπροστά, πάνω στις ξύλινες σανίδες που περνούσαν ανάμεσα απ' τα παρτέρια και τις τεχνητές λιμνούλες που είχαν δεξιά κι αριστερά τους αστραφτερούς χαλαζίες. «Κι εγώ το ίδιο αναρωτιόμουν».

Καθώς πλησίασε, μπορούσε να δει καθαρά τον Ραφαέλ. Ο Σάιμον είχε εξαιρετική νυχτερινή όραση και ο Ραφαέλ του είχε κρυφτεί πριν μόνο χάρη στην ικανότητά του να γίνεται ένα με τις σκιές. Ο άλλος βρικόλακας φορούσε

ένα μαύρο κοστούμι, γυρισμένο στα μανίκια, που αποκάλυπτε μια λάμψη από τα μανικετόκουμπά του σε σχήμα αλυσίδας. Είχε ακόμα το πρόσωπο ενός μικρού αγγέλου αν και το βλέμμα του όταν κοιτούσε τον Σάιμον ήταν παγερό. «Όταν σε καλεί ο επικεφαλής της οικογένειας του Μανχάταν, Λιούις, υπακούς».

«Και τι θα έκανες αν δεν υπάκουα; Θα με παλούκωνες;» Ο Σάιμον άνοιξε διάπλατα τα χέρια του. «Προσπάθησε. Κάνε ό,τι θες. Σου το επιτρέπω».

«Δίος, πόσο βαρετός είσαι», είπε ο Ραφαέλ. Πίσω του, δίπλα στον τοίχο, ο Σάιμον διέκρινε τη λάμψη της μηχανής την οποία είχε χρησιμοποιήσει ο Ραφαέλ για να πετάξει ως εκεί.

Ο Σάιμον κατέβασε τα χέρια του. «Εσύ με κάλεσες εδώ».

«Έχω να σου κάνω μια επαγγελματική πρόταση», είπε ο Ραφαέλ.

«Μη μου πεις. Δεν έχετε αρκετό προσωπικό στο ξενοδοχείο;»

«Χρειάζομαι ένα σωματοφύλακα».

Ο Σάιμον τον κοίταξε. «Είδες την ταινία Ο Σωματοφύλακας πρόσφατα; Γιατί δεν πρόκειται να σε ερωτητώ και να σε κουβαλώ παντού στα ρωμαλέα μου μπράτσα».

Ο Ραφαέλ τον κοίταξε με ξινισμένο ύφος. «Θα σε πλήρωνα έξτρα για να κρατάς το στόμα σου κλειστό την ώρα της δουλειάς».

Ο Σάιμον τον κοίταξε. «Μιλάς σοβαρά, έτσι;»

«Δεν θα έμπαινα στον κόπο να σε συναντήσω αν δεν μιλούσα σοβαρά. Αν είχα όρεξη για πλάκα, θα περνούσα το χρόνο μου με κάποιον που συμπαθώ». Ο Ραφαέλ ακούμπησε πίσω στην πολυθρόνα. «Η Καμίλ Μπελκούρ είναι ελεύθερη στην πόλη της Νέας Υόρκης. Οι Κυνηγοί

των Σκιών είναι τελείως αφοσιωμένοι σ' αυτή την ανόητη υπόθεση του γιου του Βάλενταϊν και δεν θα ασχοληθούν με το να την εντοπίσουν. Είναι άμεσος κίνδυνος για μένα γιατί επιθυμεί να ανακαταλάβει τον έλεγχο της οικογένειας του Μανχάταν. Οι περισσότεροι όμως είναι πιστοί σε μένα. Η δολοφονία μου είναι ο πιο γρήγορος τρόπος να πάρει ξανά τη θέση της στην κορυφή της ιεραρχίας».

«Εντάξει», είπε ο Σάιμον. «Αλλά γιατί διάλεξες εμένα;»

«Είσαι Ημεροβάτης. Οι άλλοι μπορούν να με προστατεύουν τη νύχτα αλλά εσύ μπορείς να με προστατεύεις και τη μέρα, όταν οι περισσότεροι δικοί μας είναι άχρηστοι. Και έχεις το Σημάδι του Κάιν. Αν βρίσκεσαι ανάμεσα σε μένα κι αυτή, δεν θα τολμήσει να με χτυπήσει».

«Σωστά όλα αυτά αλλά δεν δέχομαι».

Ο Ραφαέλ τον κοίταξε με έκπληξη. «Γιατί;»

Οι λέξεις ξεχείλισαν στα χείλη του Σάιμον. «Πλάκα μου κάνεις; Γιατί δεν έχεις κάνει ούτε ένα πράγμα για μένα τόσο καιρό, από τη στιγμή που έγινα βρικόλακας. Αντίθετα, έχεις κάνει ό,τι περισσότερο μπορούσες για να κάνεις τη ζωή μου απαίσια και μετά να της δώσεις ένα τέλος. Γι' αυτό, αν το θέλεις στη γλώσσα των βρικόλακων, μου προσφέρει μεγάλη ευχαρίστηση, αφέντη μου να σου πω, Όχι, μα το διάβολο».

«Δεν είναι σοφό να με κάνεις εχθρό σου, Ημεροβάτη. Ως φίλοι...»

Ο Σάιμον γέλασε μη πιστευόντας στα αυτιά του. «Περίμενε ένα λεπτό. Ήμασταν φίλοι; Έτσι είναι οι φίλοι;»

Τα δόντια του Ραφαέλ κατέβηκαν απ' τα ούλα του. Ήταν πολύ θυμωμένος, συνειδητοποίησε ο Σάιμον. «Ξέρω γιατί μου αρνείσαι, Ημεροβάτη και δεν είναι εξαιτίας μιας δήθεν αίσθησης απόρριψης. Είσαι τόσο ανακατεμένος με

τους Κυνηγούς των Σκιών που νομίζεις ότι είσαι ένας απ' αυτούς. Σε έχουμε δει μαζί τους. Αντί να περνάς τις νύχτες σου κυνηγώντας, όπως θα 'πρεπε, τις περνάς με την κόρη του Βάλενταϊν. Ζεις με ένα λυκάνθρωπο. Είσαι ντροπή για το είδος μας».

«Έτσι κάνεις στις συνεντεύξεις για δουλειά εσύ;»

Ο Ραφαέλ γύμνωσε τα δόντια του. «Πρέπει να αποφασίσεις αν είσαι βρικόλακας ή Κυνηγός, Ημεροβάτη».

«Θα προτιμήσω το Κυνηγός γιατί απ' ό,τι έχω δει απ' τους βρικόλακες, είστε ένα μάτσο όρνια».

Ο Ραφαέλ σηκώθηκε όρθιος. «Κάνεις πολύ μεγάλο λάθος».

«Σου είπα ήδη...»

Ο άλλος βρικόλακας κούνησε το χέρι του και τον σταμάτησε. «Έρχεται ένα μεγάλο σκοτάδι. Θα σαρώσει τη Γη με φωτιά και σκιές και όταν φύγει, οι πολύτιμοι Κυνηγοί σου δεν θα υπάρχουν πια. Εμείς, τα Παιδιά της Νύχτας, θα επιβιώσουμε γιατί ζούμε στο σκοτάδι. Αλλά αν επιμένεις να αρνείσαι αυτό που είσαι, θα καταστραφείς κι εσύ και κανένας δεν θα κουνήσει ούτε ένα δαχτυλάκι για να σε βοηθήσει».

Χωρίς να το σκεφτεί, ο Σάιμον σήκωσε το χέρι του και άγγιξε το Σημάδι του Κάιν στο μέτωπό του.

Ο Ραφαέλ γέλασε χωρίς ήχο. «Α, ναι, η σφραγίδα του Αγγέλου. Την ώρα του σκότους ακόμα και οι άγγελοι θα καταστραφούν. Η δύναμή τους δεν θα σε βοηθήσει. Και καλύτερα να προσεύχεσαι, Ημεροβάτη, να μη χάσεις το Σημάδι πριν έρθει ο πόλεμος. Γιατί αν το χάσεις, θα υπάρχει μια ουρά από εχθρούς που θα περιμένουν να σε ξεφορτωθούν. Κι εγώ θα είμαι ο πρώτος».

* * *

Η Κλέρι ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα στο κρεβάτι του Μάγκνους για πολλή ώρα. Είχε ακούσει τη μητέρα της να διασχίζει το διάδρομο και να μπαίνει σε ένα άλλο δωμάτιο κλείνοντας πίσω της την πόρτα. Πίσω απ' την πόρτα της άκουγε τον Μάγκνους και τον Άλεξ να μιλάνε χαμηλόφωνα στο σαλόνι. Μπορούσε να περιμένει να πάνε για ύπνο αλλά ο Άλεξ είχε πει ότι ο Μάγκνους τελευταία έμενε ξύπνιος όλο το βράδυ για να μελετάει τους ρούνους. Παρόλο που ο Αδελφός Ζαχαρίας υποτίθεται ότι τους είχε αποκρυπτογραφήσει, δεν ήταν και πολύ σίγουρη ότι ο Άλεξ και ο Μάγκνους θα πήγαιναν σύντομα για ύπνο.

Ανασηκώθηκε στο κρεβάτι, πλάι στον Πρόεδρο Μιάου, που έβγαλε ένα γουργουρητό διαμαρτυρίας και άρχισε να ψάχνει στην τσάντα της. Έβγαλε ένα πλαστικό κουτί και το άνοιξε. Μέσα είχε τα χρωματιστά της μολύβια, κάτι μικρά κομμάτια κιμωλίας – και το ραβδί της. Σηκώθηκε όρθια και έβαλε το ραβδί στην τσέπη του μπουφάν της. Έπιασε το κινητό της απ' το γραφείο και έστειλε ΕΛΑ ΣΤΟΥ ΤΑΚΙ. Είδε ότι το μήνυμα εστάλη, μετά έβαλε το κινητό στο τζιν της και πήρε μια βαθιά ανάσα.

Ήταν άδικο για τον Μάγκνους το ήξερε. Είχε υποσχεθεί στη μητέρα της ότι θα την πρόσεχε και αυτό σήμαινε ότι η Κλέρι δεν έπρεπε να το σκάσει κρυφά απ' το διαμέρισμά του. Αλλά η ίδια είχε κρατήσει το στόμα της κλειστό. Δεν είχε υποσχεθεί τίποτα. Άλλωστε, το έκανε για τον Τζέις.

Θα έκανες τα πάντα για να τον σώσεις. Ό,τι κι αν έπρεπε να θυσιάσεις, ό,τι κι αν έπρεπε να υποσχεθείς στην Κόλαση ή στον Παράδεισο, έτσι δεν είναι;

Έβγαλε το ραβδί της, άγγιξε τη μύτη του στην πορτοκαλί μπογιά του τοίχου και άρχισε να σχεδιάζει μια Πύλη.

Τα δυνατά χτυπήματα ξύπνησαν τον Τζόρνταν από έναν ήρεμο ύπνο. Τινάχτηκε αμέσως και γλίστρησε απ' το κρεβάτι. Προσγειώθηκε στο πάτωμα στα τέσσερα, σκυφτός. Τα χρόνια εκπαίδευσης στους Πραιότερες του είχαν χαρίσει καλά αντανακλαστικά και τη μόνιμη συνήθεια του ελαφρού ύπνου. Μια γρήγορη σάρωση του δωματίου με όσφρηση και όραση του είπε ότι το δωμάτιο ήταν άδειο. Μόνο το φεγγαρόφως σχημάτιζε στα πόδια του μια λιμνούλα φωτός.

Τα χτυπήματα ακούστηκαν ξανά και αυτή τη φορά τα αναγνώρισε: ήταν ο ήχος κάποιου που χτυπάει την εξώπορτα. Συνήθως κοιμόταν με το μποξεράκι του. Έβαλε ένα τζιν και ένα μπλουζάκι, άνοιξε την πόρτα του δωματίου του με μια κλοτσιά και βγήκε στο διάδρομο. Αν ήταν τίποτα μεθυσμένα κολεγίόπαιδα που έκαναν πλάκα χτυπώντας όλες τις πόρτες του κτιρίου θα έβλεπαν μπροστά τους έναν πολύ θυμωμένο λυκάνθρωπο.

Έφτασε στην πόρτα... και σταμάτησε. Εμφανίστηκε ξανά μπροστά του η εικόνα, όπως και τις ώρες που περίμενε να αποκοιμηθεί· η Μάγια να φεύγει μακριά του στο ναυπηγείο. Η έκφραση στο πρόσωπό της όταν είχε τραβηχτεί μακριά του. Το είχε παρακάνει, το ήξερε, της είχε ζητήσει πάρα πολλά, πολύ γρήγορα. Τα είχε κάνει θάλασσα, μάλλον. Εκτός αν... ίσως να το ξανασκέφτηκε. Κάποτε η σχέση τους ήταν γεμάτη παδιασμένους καβγάδες και εξίσου παδιασμένες επανασυνδέσεις.

Άνοιξε με δύναμη την πόρτα, με καρδιά που βροντοχτυπούσε. Ανοιγόκλεισε τα μάτια του. Στο κατώφλι στεκόταν η Ίζαμπελ Λάιτγουντ, με τα μαύρα μακριά, λαμπερά μαλλιά της να πέφτουν σχεδόν ως τη μέση της.

Φορούσε μαύρες σουέντ μπότες ως το γόνατο, στενό τζιν και ένα κόκκινο μεταξωτό μπλουζάκι με το γνωστό κόκκινο μενταγιόν της να πάλλεται σκοτεινό γύρω απ' το λαιμό της.

«Ίζαμπελ;» Δεν μπόρεσε να κρύψει την έκπληξη στη φωνή του ή, όπως υποψιαζόταν, την απογοήτευση.

«Ναι, ναι, ούτε εγώ ήθελα να δω εσένα», είπε εκείνη και μπήκε στο διαμέρισμα. Μύριζε σαν Κυνηγός –τη μυρωδιά του γυαλιού που το ζεσταίνει ο ήλιος– και κάτω από αυτό ένα άρωμα σαν τριαντάφυλλο. «Έφαχνα τον Σάιμον».

Ο Τζόρνταν την κοίταξε. «Είναι δυο τα ξημερώματα».

Η Ίζαμπελ ανασήκωσε τους ώμους της. «Είναι βρικόλακας».

«Εγώ όμως δεν είμαι».

«Αααααααααα;» Τα κόκκινα χείλη της ανασηκώθηκαν ελαφρώς. «Σε ξύπνησα;» Άπλωσε το χέρι της, και με μια κίνηση, άνοιξε το πάνω κουμπί του τζιν του, γδέρνοντας ελαφρώς με την άκρη του νυχιού της το στομάχι του. Ένωσε τους μυς του να σφίγγονται. Η Ίζι ήταν κουκλάρα, δεν υπήρχε αμφιβολία. Ήταν επίσης λίγο τρομακτική. Απορούσε πώς ο ήπιος Σάιμον τα έβγαζε πέρα μαζί της, έστω και λίγο. «Καλύτερα να κουμπωθείς. Ωραιο μποξεράκι, παρεμπιπτόντως». Τον προσπέρασε και πήγε προς το δωμάτιο του Σάιμον. Ο Τζόρνταν την ακολούθησε, κουμπώνοντας το τζιν του και μουρμουρώντας ότι δεν ήταν καθόλου παράξενο να φοράει μποξεράκι με πιγκουίνους που χόρευαν.

Η Ίζαμπελ έβαλε το κεφάλι της στο δωμάτιο του Σάιμον. «Δεν είναι εδώ». Έκλεισε πίσω της με δύναμη την πόρτα και ακούμπησε στον τοίχο κοιτώντας τον Τζόρνταν. «Είπες είναι δύο το πρωί;»

«Ναι. Μάλλον στης Κλέρι θα είναι. Κοιμάται συχνά εκεί πέρα τελευταία».

Η Ίζαμπελ δάγκωσε το χείλος της. «Α, ναι. Σωστά».

Ο Τζόρνταν είχε αρχίσει να νιώθει αυτό το συναίσθημα που ένιωθε καμιά φορά, ότι είχε πει κάτι ατυχές, χωρίς να ξέρει ακριβώς τι. «Υπάρχει κάποιος λόγος που ήρθες; Έγινε κάτι, εννοώ; Συνέβη κάτι κακό;»

«Κακό;» Η Ίζαμπελ σήκωσε τα χέρια της ψηλά. «Θέλεις να πεις κάτι άλλο, εκτός από το ότι ο αδερφός μου έχει εξαφανιστεί, και μάλλον του έχει κάνει πλύση εγκεφάλου ο σατανικός δαίμονας που σκότωσε τον άλλο μου αδερφό, και οι γονείς μου παίρνουν διαζύγιο, και ο Σάιμον είναι κάπου με την Κλέρι...»

Σταμάτησε απότομα και τον προσπέρασε εκνευρισμένη για να πάει στο σαλόνι. Την ακολούθησε βιαστικά. Μέχρι να τη φτάσει, η Ίζαμπελ ήταν στην κουζίνα και έψαχνε τα ράφια. «Έχεις τίποτα να πιούμε; Κανένα ωραίο κόκκινο κρασί; Μπαρόλο; Σαγκραντίνο;¹»

Ο Τζόρνταν την έπιασε απ' τους ώμους και την απομάκρυνε διακριτικά απ' την κουζίνα. «Κάτσε», είπε. «Θα σουβάλω λίγη τεκίλα».

«Τεκίλα;»

«Τεκίλα έχουμε μόνο. Αυτό και σιρόπι για το βήχα».

Η Ίζαμπελ κάθισε σε ένα απ' τα σκαμπό του μπαρ και του έκανε νόημα με το χέρι της. Ο Τζόρνταν θα περίμενε να δει μακριά κόκκινα ή ροζ νύχια, άψογα λιμαρισμένα για να ταιριάζουν με την υπόλοιπη άψογη εμφάνισή της αλλά όχι: ήταν μία Κυνηγός. Τα χέρια της ήταν γεμάτα ουλές, τα νύχια τετράγωνα και κομμένα κοντά. Ο ρούνος της Ενόρασης έλαμπε σκοτεινός στο δεξί της χέρι.

¹ Ιταλικά κρασιά (Σ.τ.Μ.).

«Καλά».

Ο Τζόρνταν έπιασε το μπουκάλι της τεκίλα, άνοιξε το καπάκι και της έβαλε ένα σφηνάκι. Έσπρωξε το ποτήρι προς το μέρος της πάνω στον πάγκο. Η Ίζαμπελ το ήπιε σε ένα δευτερόλεπτο, έκανε μια γκριμάτσα και χτύπησε με δύναμη το ποτήρι στον πάγκο.

«Δεν ήταν αρκετό», είπε, άπλωσε το σώμα της πάνω απ' τον πάγκο και του πήρε το μπουκάλι. Έγειρε το κεφάλι της προς τα πίσω και κατάπие μία, δύο, τρεις φορές. Όταν άφησε το μπουκάλι τα μάγουλά της ήταν αναφοκοκκινισμένα.

«Πού έμαδες να πίνεις έτσι;» Δεν ήταν σίγουρος αν έπρεπε να εντυπωσιαστεί ή να τρομάξει.

«Στην Άιντρις επιτρέπεται να πίνεις απ' τα δεκαπέντε. Όχι ότι το προσέχει κανείς. Πίνω κρασί ανακατεμένο με νερό μαζί με τους γονείς μου από πολύ μικρή». Η Ίζαμπελ ανασήκωσε τους ώμους της. Από την κίνησή της έλειπε η συνηθισμένη ρευστή επιδεξιότητά της.

«Εντάξει. Λοιπόν, θέλεις να αφήσεις ένα μήνυμα στον Σάιμον ή να του πω κάτι ή...»

«Όχι». Ήπιε άλλη μια γουλιά απ' το μπουκάλι. «Ήπια ένα σωρό ποτά για να έρθω να τον βρω και να του μιλήσω και φυσικά, αυτός είναι στις Κλέρι. Βέβαια».

«Νόμιζα ότι εσύ του είχες πει να πάει να μείνει εκεί, βασικά».

«Ναι». Η Ίζαμπελ έπαιζε νευρικά με την ετικέτα στο μπουκάλι της τεκίλας. «Του το είπα».

«Τότε», είπε ο Τζόρνταν με ένα ύφος που πίστευε ότι ήταν φυσιολογικό. «Πες του να σταματήσει».

«Δεν μπορώ να το κάνω αυτό». Η Ίζαμπελ ακουγόταν εξαντλημένη. «Της χρωστάω χάρη».

Ο Τζόρνταν ακούμπησε στον πάγκο. Ένωθε σαν μπάρμαν από ταινία, που δίνει σοφές συμβουλές στους πελάτες του. «Τι χάρη;»

«Μια ζωή» είπε η Ίζαμπελ.

Ο Τζόρνταν ανοιγόκλεισε τα μάτια του. Αυτό ξεπερνούσε τις ικανότητες μπάρμαν-σοφού συμβουλάτορα. «Σου έσωσε τη ζωή;»

«Έσωσε τη ζωή του Τζέις. Θα μπορούσε να έχει ζητήσει τα πάντα απ' τον Άγγελο Ραζιήλ και έσωσε τον αδερφό μου. Πάντα εμπιστευόμουν ελάχιστους ανθρώπους στη ζωή μου. Εννοώ να εμπιστεύομαι πραγματικά. Τη μητέρα μου, τον Άλεξ, τον Τζέις και τον Μαξ. Έχασα ήδη τον έναν. Η Κλέρι είναι ο μόνος λόγος που δεν έχασα κι άλλον».

«Πιστεύεις ότι θα καταφέρεις ποτέ να εμπιστευθείς κάποιον που δεν είναι συγγενής σου;»

«Ο Τζέις δεν είναι συγγενής μου. Πρακτικά τουλάχιστον». Η Ίζαμπελ απέφυγε το βλέμμα του.

«Ξέρεις τι εννοώ», είπε ο Τζόρνταν με ένα βλέμμα γεμάτο νόημα προς το δωμάτιο του Σάιμον.

Η Ίζι συνοφρυσώθηκε. «Οι Κυνηγοί ζουν σύμφωνα με έναν Κώδικα Τιμής, λυκάνθρωπε» είπε, και για μια στιγμή ήταν μια σνομπ Κυνηγός και ο Τζόρνταν θυμήθηκε γιατί τόσα πολλά Πλάσματα του Σκότους αντιπαθούσαν τους Κυνηγούς. «Η Κλέρι έσωσε έναν Λάιτγουντ. Της χρωστάω τη ζωή μου. Αν δεν μπορώ να της δώσω αυτήν —και δεν βλέπω να μπορεί να τη βοηθήσει σε κάτι— μπορώ τουλάχιστον να της δώσω οτιδήποτε την κάνει λιγότερο δυστυχισμένη».

«Δεν μπορείς να της δώσεις τον Σάιμον. Ο Σάιμον είναι ένα πρόσωπο, Ίζαμπελ. Πάει όπου θέλει».

«Ναι», είπε. «Δεν βλέπω πάντως να έχει πρόβλημα να πηγαίνει όπου είναι αυτή, έτσι δεν είναι;»

Ο Τζόρνταν δίστασε. Κάτι σ' αυτό που έλεγε η Ίζαμπελ ήταν λίγο λάθος αλλά απ' την άλλη δεν είχε τελείως άδικο. Ο Σάιμον είχε πάντα με την Κλέρι μια άνεση που δεν φαινόταν να έχει με οποιονδήποτε άλλο. Ο ίδιος είχε ερωτευτεί μόνο ένα κορίτσι στη ζωή του και είχε μείνει ερωτευμένος μαζί της οπότε δεν ένιωθε ότι ήταν ο καταλληλότερος να δώσει συμβουλές σ' αυτό το θέμα – αν και θυμόταν ότι ο Σάιμον τον είχε προειδοποιήσει ότι η Κλέρι είχε “για αγόρι μια ατομική βόμβα”. Ο Τζόρνταν δεν ήταν σίγουρος αν υπήρχε ζήλια κάτω από κείνη την ειρωνεία. Δεν ήταν σίγουρος επίσης αν μπορούσες να ξεχάσεις ποτέ το πρώτο κορίτσι που αγάπησες. Ειδικά όταν ήταν μπροστά σου συνέχεια, κάθε μέρα.

Η Ίζαμπελ χτύπησε τα δάχτυλά της. «Έι! Ακούς αυτά που σου λέω ή μπα;» Έγειρε το κεφάλι της στο πλάι, φύσηξε τις μαύρες της μπούκλες απ' το πρόσωπό της και τον κοίταξε επίμονα. «Τι γίνεται με σένα και τη Μάγια, λοιπόν;»

«Τίποτα». Μια μόνο λέξη με απίστευτο βάρος. «Δεν είμαι σίγουρος αν θα σταματήσει ποτέ να με μισεί».

«Μπορεί και όχι», είπε η Ίζαμπελ. «Και έχει καλό λόγο». «Ευχαριστώ».

«Δεν χαϊδεύω τα αυτιά κανενός», είπε η Ίζι και έσπρωξε το μπουκάλι μακριά της. Τα μάτια της καρφώθηκαν στον Τζόρνταν, ζωηρά και σκούρα. «Έλα εδώ, μικρέ λυκάνθρωπε».

Είχε χαμηλώσει τη φωνή της. Ήταν απαλή, σαγηνευτική. Ο Τζόρνταν ξεροκατάπιε. Ξαφνικά ο λαιμός του ήταν στεγνός. Θυμήθηκε που είχε δει την Ίζαμπελ με το κόκ-

κινο φόρεμα έξω απ' την αποθήκη Άιρονγουορξ και είχε σκεφτεί; *Μ' αυτή απατούσε ο Σάιμον τη Μάγια;* Καμία απ' τις δύο δεν έδινε την εντύπωση ότι ήταν απ' τα κορίτσια που μπορούσες να κοροϊδέψεις και να επιζήσεις.

Και καμία απ' τις δύο δεν ήταν απ' τα κορίτσια στα οποία λες όχι. Έκανε διστακτικά το γύρο του πάγκου προς την Ίζαμπελ. Απείχε μόλις λίγα βήματα όταν άπλωσε τα χέρια της και τον τράβηξε κοντά της απ' τους καρπούς. Τα χέρια της σκαρφάλωσαν στα μπράτσα του, πάνω απ' τους λόφους των δικεφάλων του, τους μυς των ώμων του. Ο σφυγμός του έγινε πιο γρήγορος. Ένιωθε τη θερμότητα του κορμιού της και μύριζε το άρωμά της και γλυκιά τεκίλα. «Είσαι θεός», του είπε. Τα χέρια της γλίστρησαν και κόλλησαν στο στήθος του. «Το ξέρεις, έτσι;»

Ο Τζόρνταν αναρωτήθηκε αν μπορούσε να νιώσει την καρδιά του να χτυπάει κάτω απ' το μπλουζάκι του. Ήξερε πώς τον κοιτούσαν τα κορίτσια στο δρόμο –μερικές φορές και τα αγόρια– και ήξερε τι έβλεπε κάθε πρωί στον καθρέφτη αλλά δεν το πολυσκεφτόταν ποτέ. Είχε στο μυαλό του τη Μάγια τόσο πολύ, για τόσο πολύ καιρό, που δεν είχε σημασία τίποτα άλλο από το αν θα τον έβρισκε εκείνη ελκυστικό αν τη συναντούσε ξανά. Τον φλέρταραν συχνά αλλά όχι κορίτσια που έμοιαζαν με την Ίζαμπελ και ποτέ τόσο απροκάλυπτα. Αναρωτήθηκε αν θα τον φιλούσε. Δεν είχε φιλήσει καμία άλλη εκτός απ' τη Μάγια απ' τα δεκαπέντε του. Η Ίζαμπελ όμως τον κοιτούσε και τα μάτια της ήταν μεγάλα και σκούρα και τα χείλη της ήταν ελαφρώς ανοιχτά και είχαν το χρώμα της φράουλας. Αναρωτήθηκε αν θα είχαν γεύση φράουλα αν τη φιλούσε.

«Απλώς δεν με νοιάζει», είπε εκείνη.

«Ίζαμπελ, νομίζω ότι δεν... Ορίστε;»

«Θα έπρεπε να με νοιάζει», είπε. «Θέλω να πω, εντάξει, υπάρχει και η Μάγια οπότε δεν θα σου έσχιζα τα ρούχα χωρίς δεύτερη σκέψη, αλλά το θέμα είναι ότι δεν θέλω. Κανονικά θα ήθελα όμως».

«Α». Ο Τζόρνταν ένωσε ανακούφιση και μια απειροελάχιστη σπίδα απογοήτευσης. «Αυτό είναι... καλό;»

«Τον σκέφτομαι συνέχεια», είπε. «Είναι απαίσιο. Δεν μου έχει ξανασυμβεί ποτέ κάτι τέτοιο».

«Τον Σάιμον εννοείς;»

«Τον παλιοαδύναμο, μικρό μπάσταρδο θνητό», είπε και πήρε τα χέρια της απ' το στήθος του Τζόρνταν. «Μόνο που δεν είναι πια. Αδύναμος. Ούτε θνητός. Και μου αρέσει να περνάω χρόνο μαζί του. Με κάνει να γελάω. Και μου αρέσει το χαμόγελό του. Ξέρεις, έτσι όπως ανεβαίνει πρώτα η μια πλευρά του προσώπου του και μετά η άλλη... Μαζί μένετε, θα το έχεις προσέξει σίγουρα».

«Ε, δεν θα το 'λεγα», είπε ο Τζόρνταν.

«Και μου λείπει όταν δεν είναι κοντά μου», εξομολογήθηκε η Ίζαμπελ. «Νόμιζα... δεν ξέρω, μετά από αυτό που έγινε εκείνο το βράδυ με τη Αίλιθ, τα πράγματα άλλαξαν μεταξύ μας. Αλλά τώρα είναι με την Κλέρι συνεχώς. Και δεν μπορώ καν να θυμώσω μαζί της».

«Έχασες τον αδερφό σου».

Η Ίζαμπελ τον κοίταξε. «Ορίστε;»

«Ο Σάιμον κάνει τα πάντα για να κάνει την Κλέρι να νιώσει καλύτερα επειδή έχασε τον Τζέις», είπε ο Τζόρνταν. «Αλλά ο Τζέις είναι αδερφός σου. Δεν θα 'πρεπε ο Σάιμον να κάνει τα πάντα για να νιώσεις κι εσύ καλύτερα; Μπορεί να μη θυμώνεις μαζί της αλλά θα μπορούσες να θυμώσεις μαζί του».

Η Ίζαμπελ τον κοίταξε κάμποση ώρα. «Μα δεν έχουμε κάτι. Δεν είναι το αγόρι μου», είπε. «Απλώς μου αρέσει». Συνοφρυνώθηκε. «Διάολε. Δεν το πιστεύω ότι το είπα αυτό. Πρέπει να είμαι πολύ πιο μεθυσμένη απ' ό,τι νόμιζα».

«Το κατάλαβα από αυτά που έλεγες πιο πριν βασικά». Της χαμογέλασε.

Δεν του χαμογέλασε αλλά χαμήλωσε τις βλεφαρίδες της και τον κοίταξε. «Δεν είσαι και τόσο κακός», είπε. «Αν θες μπορώ να πω μερικά καλά πράγματα για σένα στη Μάγια».

«Όχι, ευχαριστώ», είπε ο Τζόρνταν που δεν ήταν σίγουρος τι θα θεωρούσε η Ίζι “καλά πράγματα” και φοβόταν να μάθει. «Ξέρεις, είναι φυσιολογικό όταν περνάς μια δύσκολη περίοδο να θέλεις να είσαι με το άτομο που...» ήταν έτοιμος να πει “αγαπάς” αλλά συνειδητοποίησε ότι εκείνη δεν είχε χρησιμοποιήσει αυτή τη λέξη και άλλαξε κατεύθυνση. «...σε ενδιαφέρει. Αλλά δεν νομίζω ότι ο Σάιμον ξέρει ότι νιώθεις έτσι γι' αυτόν».

Οι βλεφαρίδες της ανασηκώθηκαν ξανά. «Σου μιλάει ποτέ για μένα;»

«Πιστεύει ότι είσαι πολύ δυνατή», είπε ο Τζόρνταν. «Και ότι δεν τον χρειάζεσαι καθόλου. Νομίζω ότι νιώθει... περιττός στη ζωή σου. Τι μπορείς να δώσεις σε κάποια που είναι ήδη τέλεια; Γιατί να θέλεις κάποιον σαν αυτόν;» Ο Τζόρνταν ανοιγόκλεισε τα μάτια του. Δεν ήθελε να πει τόσα πολλά και δεν ήταν σίγουρος πόσα από αυτά που έλεγε ταίριαζαν στον Σάιμον και πόσα στον εαυτό του και τη Μάγια.

«Θες να πεις δηλαδή ότι πρέπει να του πω πώς αισθάνομαι;» είπε η Ίζαμπελ με μια μικρή φωνούλα.

«Ναι. Σίγουρα. Πες του πώς νιώθεις».

«Εντάξει». Άρπαξε το μπουκάλι της τεκίλα και ήπια μια γουλιά. «Θα πάω στις Κλέρι αυτή τη στιγμή και θα του το πω».

Ένα μικρό μπουμπούκι ανησυχίας άνθισε μέσα του. «Δεν μπορείς. Είναι τρεις τα ξημερώματα...»

«Αν περιμένω, θα χάσω το κουράγιο μου», του είπε με το λογικό τόνο που μόνο οι μεθυσμένοι χρησιμοποιούν. Ήπια άλλη μια γουλιά απ' το μπουκάλι. «Θα πάω εκεί και θα χτυπήσω το παράθυρο και θα του πω πώς νιώθω».

«Ξέρεις ποιο είναι το παράθυρο της Κλέρι τουλάχιστον;»

Η Ίζαμπελ μισόκλεισε τα μάτια της. «Όοοοοχι».

Η φρικτή εικόνα μιας μεθυσμένης Ίζαμπελ να ξυπνάει την Τζόσλιν και τον Λουκ αιωρήθηκε στο μυαλό του Τζόρνταν. «Ίζαμπελ, όχι». Άπλωσε το χέρι του για να της πάρει το μπουκάλι αλλά εκείνη το τράβηξε μακριά του.

«Νομίζω ότι άλλαξα γνώμη για σένα», είπε με ημισειλητικό τόνο που θα ήταν πιο τρομακτικός αν είχε καταφέρει να εστιάσει τα μάτια της πάνω του. «Δεν νομίζω ότι σε συμπαθώ και τόσο τελικά». Σηκώθηκε, κοίταξε τα πόδια της με μια έκφραση έκπληξης... και έπεσε ανάσκελα. Μόνο τα γρήγορα αντανάκλαστικά του Τζόρνταν του επέτρεψαν να την πιάσει πριν χτυπήσει στο πάτωμα.

7

τρικυμια

Η Κλέρι έπινε το τρίτο της φλιτζάνι καφέ στου Τάκι όταν έφτασε επιτέλους ο Σάιμον. Φορούσε τζιν, ένα κόκκινο φούτερ με φερμουάρ (τι να το κάνεις το μάλλινο παλτό όταν δεν νιώθεις το κρύο;) και αρβύλες. Αρκετά κεφάλια γύρισαν και τον κοίταξαν καθώς περνούσε ανάμεσα απ' τα τραπέζια και πήγαινε προς το μέρος της. Ο Σάιμον είχε ανέβει πολύ από τότε που είχε αρχίσει η Ίζαμπελ να ασχολείται με το ντύσιμό του, σκέφτηκε η Κλέρι καθώς πήγαινε προς το μέρος της. Στα σκούρα του μαλλιά υπήρχαν νιφάδες χιονιού αλλά ενώ τα μάγουλα του Άλεκ ήταν κόκκινα απ' το κρύο, το πρόσωπο του Σάιμον παρέμενε άχρωμο και χλωμό. Κάθισε στον πάγκο απέναντί της και την κοίταξε. Τα σκούρα του μάτια καθρέφτιζαν την εικόνα της και έλαμπαν.

«Με κάλεσες;» ρώτησε με φωνή βαθιά και ηχηρή για να μοιάζει με τον Κόμη Δράκουλα.

«Βασικά, σου έστειλα μήνυμα». Έσπρωξε τον κατάλογο προς το μέρος του πάνω στο τραπέζι και τον άνοιξε στη

σελίδα για τους βρικόλακες. Του είχε ξαναρίξει μια ματιά αλλά η σκέψη της πουτίγκας από αίμα και των κόκκινων μιλκσέικ την έκανε να ανατριχιάζει. «Ελπίζω να μη σε ξύπνησα».

«Α, όχι», είπε. «Δεν θα το πιστέψεις πού ήμουν...» Η φωνή του έσβησε καθώς είδε την έκφραση στο πρόσωπό της. «Επ». Έβαλε ξαφνικά τα δάχτυλά του κάτω απ' το πιγούνι της και ανασήκωσε το πρόσωπό της. Το γέλιο εξαφανίστηκε απ' το πρόσωπό του και έδωσε τη θέση του στην ανησυχία. «Τι έγινε; Είχες νέα από τον Τζέις;»

«Ξέρετε τι θέλετε;» Ήταν η Κάιλι, η σερβιτόρα-ξωτικό με τα γαλάζια μάτια που είχε δώσει στην Κλέρι το καμπανάκι της Βασίλισσας. Κοίταξε την Κλέρι και χαμογέλασε με ένα ύφος ανωτερότητας που έκανε την Κλέρι να σφίξει τα δόντια της.

Η Κλέρι παρήγγειλε μια μηλόπιτα. Ο Σάιμον ένα μίγμα ζεστής σοκολάτας και αίματος. Η Κάιλι πήρε τους καταλόγους τους και ο Σάιμον κοίταξε την Κλέρι με ανησυχία. Πήρε μια βαθιά ανάσα και του είπε για το βράδυ, με την παραμικρή λεπτομέρεια – την εμφάνιση του Τζέις, τι της είχε πει, τη διαμάχη στο σαλόνι, τι είχε πάθει ο Λουκ. Του είπε τι τους είχε πει ο Μάγκνους για τις πτυχές ανάμεσα στις διαστάσεις και τους άλλους κόσμους και ότι δεν υπήρχε κανένας τρόπος να εντοπιστεί κάποιος κρυμμένος σε μια τέτοια πτυχή ή να λάβει κάποιο μήνυμα. Τα μάτια του Σάιμον σκοτεινίασαν καθώς άκουγε, και μέχρι το τέλος της ιστορίας κρατούσε το κεφάλι του ανάμεσα στα χέρια του.

«Σάιμον;» Η Κάιλι είχε έρθει και είχε φύγει, είχε αφήσει στο τραπέζι το φαγητό τους που δεν το είχε αγγίξει κανείς. Η Κλέρι άγγιξε τον ώμο του. «Τι έγινε; Ο Λουκ...;»

«Εγώ φταίω». Την κοίταξε με στεγνά μάτια. Οι βριχόλακες είχαν δάκρυα ανακατεμένα με αίμα, σκέφτηκε. Κάπου το είχε διαβάσει. «Αν δεν είχα δαγκώσει τον Σεμπάστιαν...»

«Για μένα το έκανες. Για να ζήσω». Η φωνή της ήταν ήρεμη. «Μου έσωσες τη ζωή».

«Εσύ έχεις σώσει τη δική μου έξι-εφτά φορές ως τώρα. Δεν γινόταν αλλιώς». Η φωνή του ράγισε. Τον θυμήθηκε να ξερνάει το μαύρο αίμα του Σεμπάστιαν, πεσμένος στα γόνατα στην ταράτσα του ξενοδοχείου.

«Το να κατηγορούμε τον εαυτό μας δεν μας βγάζει πουθενά», είπε η Κλέρι. «Και δεν σε έσυρα μέχρι εδώ για να σου πω τι έγινε. Εντάξει, θα σ' το έλεγα έτσι κι αλλιώς αλλά θα περίμενα μέχρι το πρωί αν δεν...»

Την κοίταξε κουρασμένος και ήπια μια γουλιά απ' το φλιτζάνι του. «Αν δεν τι;»

«Έχω ένα σχέδιο».

Ο Σάιμον βόγκηξε. «Το φοβόμουν αυτό».

«Τα σχέδιά μου δεν είναι φρικτά».

«Φρικτά είναι τα σχέδια της Ίζαμπελ». Τη σημάδεψε με το δάχτυλό του. «Τα δικά σου είναι αυτοκτονικά. Στην καλύτερη περίπτωση».

Η Κλέρι ακούμπησε πίσω και σταύρωσε τα χέρια της πάνω στο στήθος της. «Θες να το ακούσεις ή όχι; Πρέπει να το κρατήσεις μυστικό πάντως».

«Θα προτιμούσα να βγάλω τα ίδια μου τα μάτια με πιρούνι παρά να προδώσω τα μυστικά σου», της είπε ο Σάιμον αλλά μετά φάνηκε να ανησυχεί. «Περίμενε, λες να χρειαστεί;»

«Δεν ξέρω». Η Κλέρι σκέπασε το πρόσωπό της με τα χέρια της.

«Πες μου». Ακούστηκε κουρασμένος.

Η Κλέρι έβαλε το χέρι της στην τσέπη της με έναν αναστεναγμό και έβγαλε ένα μικρό βελούδινο σακουλάκι, το οποίο αναποδογύρισε πάνω στο τραπέζι. Δυο χρυσά δαχτυλίδια προσγειώθηκαν με ένα απαλό κλινκ.

Ο Σάιμον τα κοίταξε με απορία. «Θες να παντρευτούμε;»

«Μη λες βλακείες». Έσκυψε προς το μέρος του και χαμήλωσε τη φωνή της. «Αυτά είναι τα δαχτυλίδια, Σάιμον. Αυτά που ήθελε η Βασίλισσα των Σίιλι.»

«Μα νόμιζα ότι είπες ότι δεν τα πήρες...» δεν ολοκλήρωσε την πρόταση του. Σήκωσε το βλέμμα του και την κοίταξε.

«Είπα ψέματα. Όταν είδα τον Τζέις στη βιβλιοθήκη, δεν ήθελα πια να τα δώσω στη Βασίλισσα. Είχα ένα προαίσθημα ότι θα τα χρειαζόμασταν κάπου αλλού. Και συνειδητοποίησα ότι δεν θα μας έδινε ποτέ καμία χρήσιμη πληροφορία. Τα δαχτυλίδια μου φαίνονταν πιο πολύτιμα από άλλη μια συνάντηση με τη Βασίλισσα.»

Ο Σάιμον τα πήρε στο χέρι του και τα έκρυψε καθώς πέρασε δίπλα τους η Κάιλι. «Κλέρι, δεν μπορείς απλώς να παίρνεις κάτι που θέλει η Βασίλισσα και να το κρατάς για τον εαυτό σου. Είναι πολύ επικίνδυνη εχθρός.»

Τον κοίταξε ικετευτικά. «Μπορούμε τουλάχιστον να δούμε αν κάνουν κάτι;»

Αναστέναξε και της έδωσε το ένα δαχτυλίδι. Ήταν ελαφρύ αλλά απαλό σαν αληθινός χρυσός. Η Κλέρι για μια στιγμή φοβήθηκε ότι δεν θα της έκανε αλλά μόλις το έβαλε στο δεξί της δαίκτη ήταν λες και πήρε το σχήμα του δακτύλου της, μέχρι που σταμάτησε ακριβώς κάτω απ' την κλείδωσή της. Είδε τον Σάιμον να κοιτάει το χέρι του και κατάλαβε ότι του είχε συμβεί το ίδιο πράγμα.

«Τώρα μάλλον μιλάμε», είπε. «Πες μου κάτι. Ξέρεις, από μέσα σου».

Η Κλέρι γύρισε προς τον Σάιμον και είχε την παράλογη αίσθηση ότι της ζητούσαν να παίξει ένα ρόλο τον οποίο δεν είχε μάθει. *Σάιμον;*

Ο Σάιμον ανοιγόκλεισε τα μάτια του. «Νομίζω... Μπορείς να το ξανακάνεις αυτό;»

Αυτή τη φορά η Κλέρι συγκεντρώθηκε. Προσπάθησε να εστιάσει το μυαλό της στον Σάιμον – την υπόστασή του, το σχήμα της σκέψης του, την αίσθηση του ακούσματος της φωνής του, την αίσθηση ότι ήταν κοντά της. Τους ψιθύρους, τα μυστικά του, τον τρόπο που την έκανε να γελάει. *Λοιπόν, σκέφτηκε σαν να συζητούσαν, τώρα που είμαι στο μυαλό σου θέλεις να δεις μερικές γυμνές εικόνες του Τζέις;*

Ο Σάιμον αναπήδησε. «Το άκουσα!!! Και η απάντηση είναι όχι».

Στις φλέβες της Κλέρι κύλησε έξαψη. Είχε πιάσει! «Σκέψου κι εσύ κάτι».

Χρειάστηκε λιγότερο από ένα δευτερόλεπτο. Άκουσε τον Σάιμον, όπως άκουγε τον Αδερφό Ζαχαρία, μια φωνή χωρίς ήχο μέσα στο μυαλό της. *Τον έχεις δει γυμνό;*

Εντάξει, όχι τελείως, αλλά...

«Αρκετά», είπε δυνατά και παρόλο που η φωνή του ήταν σαν να το διασκεδάζε και να ανησυχούσε ταυτόχρονα, τα μάτια του πετούσαν σπίδες. «Δουλεύουν! Απίστευτο αλλά δουλεύουν πραγματικά».

Έσκυψε προς το μέρος του. «Να σου πω λοιπόν την ιδέα μου;»

Άγγιξε το δαχτυλίδι που φορούσε και ένωσε τα λεπτεπίλεπτα ίχνη του, τα σχέδια φύλλων κάτω απ' τα ακρο-

δάχτυλά του. *Ναι, αμέ.*

Άρχισε να του εξηγεί αλλά δεν πρόλαβε να τελειώσει όταν ο Σάιμον τη διέκοψε, δυνατά αυτή τη φορά: «Όχι. Δεν υπάρχει περίπτωση».

«Σάιμον», του είπε. «Είναι τέλειο σχέδιο».

«Το σχέδιο στο οποίο ακολουθείς τον Σεμπάστιαν κάπου σε μια άγνωστη διάσταση και χρησιμοποιούμε αυτά τα δαχτυλίδια για να επικοινωνούμε έτσι ώστε όσοι μείνουμε εδώ στην κανονική διάσταση της γης να μπορούμε να σε εντοπίσουμε; Αυτό το σχέδιο εννοείς;»

«Ναι».

«Όχι», είπε. «Όχι, δεν είναι καθόλου καλό».

Η Κλέρι ακούμπησε στην καρέκλα της. «Δεν μπορείς να λες όχι έτσι απλά».

«Το σχέδιο αυτό περιλαμβάνει κι εμένα. Μπορώ να πω όχι! Όχι».

«Σάιμον...»

Ο Σάιμον χτύπησε την καρέκλα δίπλα του σαν να καθόταν κάποιος εκεί. «Από δω ο καλός μου φίλος, ο Όχι».

«Ίσως μπορούμε να συμβιβαστούμε», πρότεινε η Κλέρι και έφαγε μια μπουκιά μηλόπιτα.

«Όχι».

«ΣΑΪΜΟΝ».

«Το Όχι είναι μια μαγική λέξη», της είπε. «Άκου πώς λειτουργεί: Εσύ μου λες: “Σάιμον, έχω ένα παράλογο σχέδιο αυτοκτονίας. Θα ήθελες να με βοηθήσεις να το θέσω σε εφαρμογή;” Κι εγώ σου λέω: “Όχι, δεν υπάρχει περίπτωση”».

«Θα το κάνω έτσι κι αλλιώς», είπε.

Την κοίταξε έκπληκτος. «Ορίστε;»

«Θα το κάνω είτε με βοηθήσεις είτε όχι», είπε. «Ακόμα κι αν δεν μπορώ να χρησιμοποιήσω τα δαχτυλίδια, θα ακολουθήσω τον Τζέις όπου είναι και θα προσπαθήσω να επικοινωνήσω μαζί σας κρυφά, θα βρω ένα τηλέφωνο, κάτι τέλος πάντων. Αν γίνεται. Θα το κάνω, Σάιμον. Έχω απλώς καλύτερη πιθανότητα να επιβιώσω αν με βοηθήσεις. Και εσύ δεν ρισκάρεις τίποτα».

«Δεν με νοιάζει να ρισκάρω εγώ», είπε πνιχτά και έσκυψε προς το μέρος της. «Με νοιάζει να μην πάθεις τίποτα! Διάολε, εγώ είμαι ουσιαστικά ανίκητος. Άσε με να πάω εγώ. Εσύ μείνε εδώ».

«Ναι», είπε η Κλέρι. «Ο Τζέις δεν θα παραξενευτεί καθόλου. Θα του πεις ότι ήσουν πάντα κρυφά ερωτευμένος μαζί του και ότι δεν μπορείς να μείνεις μακριά του».

«Θα του πω ότι το σκέφτηκα και ότι συμφωνώ απολύτως με τη φιλοσοφία τους και ότι αποφάσισα να πάω μαζί τους».

«Δεν ξέρεις καν ποια είναι η φιλοσοφία τους».

«Είναι κι αυτό. Ίσως να έχω καλύτερη τύχη αν του πω ότι είμαι ερωτευμένος μαζί του. Ο Τζέις πιστεύει έτσι κι αλλιώς ότι είναι όλοι ερωτευμένοι μαζί του».

«Μα εγώ» είπε η Κλέρι «είμαι».

Ο Σάιμον την κοίταξε αρκετή ώρα σιωπηλός. «Μιλάς σοβαρά», είπε τελικά. «Θα το κάνεις έτσι κι αλλιώς. Με ή χωρίς εμένα – χωρίς δίχτυ ασφαλείας».

«Δεν υπάρχει τίποτα που δεν θα έκανα για τον Τζέις».

Ο Σάιμον ακούμπησε το κεφάλι του πίσω στον πλαστικό πάγκο. Το Σημάδι του Κάιν έλαμπε ελαφρώς ασημένιο πάνω στο δέρμα του. «Μην το λες αυτό», είπε.

«Εσύ δεν θα έκανες τα πάντα για τους ανθρώπους που αγαπάς;»

«Θα έκανα σχεδόν τα πάντα για σένα», είπε σιγανά ο Σάιμον. «Θα πέθαινα για σένα. Το ξέρεις αυτό. Αλλά θα σκότωνα κάποιον; Κάποιον αθώο; Ή πολλούς αθώους; Ή ολόκληρο τον κόσμο; Είναι αγάπη να πεις σε κάποιον ότι αν έπρεπε να διαλέξεις ανάμεσα σ' αυτόν και κάθε άλλη ζωή στον πλανήτη, θα διάλεγες αυτόν; Είναι αυτό... δεν ξέρω, είναι ηθική αγάπη αυτή;»

«Η αγάπη δεν είναι ηθική ή ανήθικη», είπε η Κλέρι. «Είναι απλώς αγάπη».

«Το ξέρω», είπε ο Σάιμον. «Αλλά αυτά που κάνουμε στο όνομα της αγάπης, αυτά είναι ηθικά ή ανήθικα. Και κανονικά δεν θα είχε σημασία. Κανονικά –όσο κι αν με εκνευρίζει ο Τζέις– δεν θα σου ζητούσε ποτέ να κάνεις κάτι ενάντια στη φύση σου. Ούτε γι' αυτόν ούτε για κανέναν. Αλλά δεν είναι πια ακριβώς ο Τζέις, έτσι δεν είναι; Και δεν ξέρω, Κλέρι. Δεν ξέρω τι μπορεί να σου ζητήσει να κάνεις».

Η Κλέρι ακούμπησε τον αγκώνα της στο τραπέζι, πολύ κουρασμένη ξαφνικά. «Μπορεί να μην είναι ο Τζέις. Αλλά είναι ό,τι πιο κοντινό στον Τζέις έχω. Δεν μπορώ να ξαναβρω τον αληθινό Τζέις χωρίς αυτόν». Σήκωσε το βλέμμα της και κοίταξε τον Σάιμον. «Ήδες να μου πεις ότι δεν υπάρχει ελπίδα;»

Μεσολάβησε μια μεγάλη σιωπή. Η Κλέρι έβλεπε την έμφυτη ειλικρίνεια του Σάιμον να παλεύει με την επιθυμία του να προστατεύσει την καλύτερή του φίλη. Τελικά είπε: «Δεν θα το έλεγα ποτέ αυτό. Είμαι ακόμα Εβραίος, ξέρεις, παρόλο που είμαι βρικόλακας. Στην καρδιά μου θυμάμαι και πιστεύω παρά τις λέξεις που δεν μπορώ να πω. Ο Θ...» πήγε να πει και πνίγηκε. «Έκανε μια διαθήκη μαζί μας, όπως οι Κυνηγοί πιστεύουν ότι έκανε μαζί τους

διαθήκη ο Ραζιήλ. Και πιστεύουμε τις υποσχέσεις του. Γι' αυτό δεν μπορείς ποτέ να χάσεις την ελπίδα –τη χατίκβα– γιατί αν κρατάς την ελπίδα ζωντανή, η ελπίδα σε κρατάει με τη σειρά της ζωντανό». Φαινόταν να ντρέπεται λίγο. «Το έλεγε ο ραβίνος μας».

Η Κλέρι γλίστρησε το χέρι της πάνω στο τραπέζι και το ακούμπησε στο χέρι του Σάιμον. Σπάνια μιλούσε για τη θρησκεία του μαζί της ή με οποιονδήποτε άλλο, αν και η Κλέρι ήξερε ότι ήταν πιστός. «Αυτό σημαίνει ότι συμφωνείς;»

Ο Σάιμον μούγκρισε. «Νομίζω ότι σημαίνει ότι με έριξες και με έπεισες».

«Φανταστικά».

«Φυσικά συνειδητοποιείς ότι με αφήνεις στη θέση να πρέπει να το πω σε όλους... τη μητέρα σου, τον Λουκ, τον Άλεκ, την Ίζι, τον Μάγκνους...»

«Μάλλον δεν έπρεπε να πω ότι δεν ρισκάρεις τίποτα», είπε μειλίχια η Κλέρι.

«Σωστά», είπε ο Σάιμον. «Απλώς όταν η μητέρα σου μου ορμήσει και με αρπάξει απ' τον αστράγαλο σαν εξοργισμένη μαμά αρκούδα, να θυμάσαι ότι το κάνω για σένα».

Ο Τζόρνταν είχε μόλις αποκοιμηθεί όταν τα χτυπήματα στην πόρτα ξανάρχισαν. Γύρισε στο πλάι και βόγκηξε. Το ρολόι δίπλα στο κρεβάτι του έλεγε 4 τα ξημερώματα, με κίτρινα ψηφία που αναβόσβηναν.

Κι άλλα χτυπήματα. Ο Τζόρνταν σηκώθηκε απρόθυμα, έβαλε το τζιν του και πήγε παραπατώντας προς το χολ. Άνοιξε νυσταγμένος την πόρτα. «Να σας πω...»

Οι λέξεις κόλλησαν στα χείλη του. Στην πόρτα στεκόταν η Μάγια. Φορούσε τζιν και ένα καμηλό δερμάτινο μπου-

φάν και τα μαλλιά της ήταν στερεωμένα πίσω με μπρούτζινα ξυλάκια. Μια ατίδαση μπούκλα έπεφτε στο πρόσωπό της. Τα δάχτυλα του Τζόρνταν ήθελαν πάρα πολύ να τη βάλουν στη θέση της, πίσω από το αυτί της.

Αντίθετα, έχωσε τα χέρια του στις τσέπες του τζιν του.

«Ωραία μπλουζα», του είπε με μια ματιά στο γυμνό του στήθος. Στον ένα της ώμο κρεμόταν ένα σακίδιο. Για μια στιγμή η καρδιά του σφίχτηκε: έφευγε απ' την πόλη; Έφευγε απ' την πόλη για να μείνει μακριά του; «Άκου, Τζόρνταν...»

«Ποιος είναι;» Η φωνή πίσω από τον Τζόρνταν ήταν βαδιά, τσαλακωμένη όπως το κρεβάτι απ' το οποίο είχε σηκωθεί. Ο Τζόρνταν είδε το στόμα της Μάγια να ανοίγει και κοίταξε πίσω του. Ήταν η Ίζαμπελ, που φορούσε μόνο ένα μπλουζάκι του Σάιμον και στεκόταν πίσω του τρίβοντας τα μάτια της.

Η Μάγια έκλεισε απότομα το στόμα της. «Εγώ είμαι», είπε όχι και με πολύ φιλικό ύφος. «Ήρθες... να δεις τον Σάιμον;»

«Τι; Όχι, ο Σάιμον δεν είναι εδώ». Βούλωσέ το, Ίζαμπελ, σκέφτηκε αμέσως από μέσα του ο Τζόρνταν. «Εί-ναι...» είπε, κάνοντας μια αόριστη χειρονομία. «Λείπει».

Τα μάγουλα της Μάγια κοκκίνισαν. «Σαν μπαρ μυρίζει εδώ μέσα».

«Η φτηνή τεκίλα του Τζόρνταν» είπε η Ίζαμπελ με μια κίνηση του χεριού της. «Ξέρεις...»

«Και το μπλουζάκι δικό του είναι;» ρώτησε η Μάγια.

Η Ίζαμπελ κοίταξε το μπλουζάκι της και μετά τη Μάγια. Κατάλαβε επιτέλους τι σκεφτόταν η Μάγια. «Α, όχι. Μάγια...»

«Δηλαδή πρώτα ο Σάιμον με απάτησε μαζί σου και

τώρα εσύ και ο Τζόρνταν...»

«Ο Σάιμον» είπε η Ίζαμπελ «απάτησε και μένα μαζί σου. Και δεν τρέχει τίποτα με μένα και τον Τζόρνταν. Ήρθα να δω τον Σάιμον αλλά έλειπε και αποφάσισα να μείνω στο δωμάτιό του. Όπου σκοπεύω να επιστρέψω αμέσως».

«Όχι», είπε η Μάγια απότομα. «Μην πας. Ξέχνα τον Σάιμον και τον Τζόρνταν. Αυτό που έχω να πω πρέπει να το ακούσεις κι εσύ».

Η Ίζαμπελ πάγωσε, με το ένα χέρι στην πόρτα του Σάιμον, και το αναψοκοκκινισμένο απ' τον ύπνο προσωπό της χλώμιασε ξαφνικά. «Ο Τζέις», είπε. «Γι' αυτό ήρθες;»

Η Μάγια έγνεψε καταφατικά.

Η Ίζαμπελ ακούμπησε στην πόρτα. «Είναι...;» Η φωνή της ράγισε. Ξαναδοκίμασε. «Βρήκαν...;»

«Επέστρεψε», είπε η Μάγια. «Επέστρεψε για να βρει την Κλέρι». Σταμάτησε. «Είχε μαζί του τον Σεμπάστιαν. Έγινε μάχη και ο Λουκ πληγώθηκε. Πεθαίνει».

Η Ίζαμπελ έβγαλε ένα μικρό ήχο απ' το λαιμό της. «Ο Τζέις; Ο Τζέις χτύπησε τον Λουκ;»

Η Μάγια απέφυγε το βλέμμα της. «Δεν ξέρω ακριβώς τι έγινε. Μόνο ότι ο Τζέις και ο Σεμπάστιαν πήγαν στην Κλέρι και ότι έγινε μάχη και ο Λουκ πληγώθηκε».

«Η Κλέρι...»

«Είναι καλά. Είναι στου Μάγκνους με τη μητέρα της». Η Μάγια στράφηκε στον Τζόρνταν. «Με πήρε ο Μάγκνους και μου είπε να έρθω να σε βρω. Προσπάθησε να σε πάρει αλλά δεν σε έβρισκε. Θέλει να τον φέρεις σε επαφή με τους Πραιότερες Λύκους».

«Να τον φέρω σε επαφή...» Ο Τζόρνταν κούνησε το

κεφάλι του. «Δεν μπορείς να πάρεις έτσι απλά τηλέφωνο τους Πραιότερες. Δεν είναι ανοιχτή γραμμή επικοινωνίας».

Η Μάγια σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος της. «Πώς επικοινωνείς μαζί τους τότε;»

«Έχω έναν επόπτη. Επικοινωνεί εκείνος μαζί μου όποτε θέλει ή μπορώ να τον πάρω όταν υπάρχει ανάγκη...»

«Υπάρχει μεγάλη ανάγκη», είπε η Μάγια και έβαλε τους αντίχειρές της στις θηλιές του τζιν της. «Ο Λουκ μπορεί να πεθάνει και ο Μάγκνους λέει ότι οι Πραιότερες ίσως έχουν πληροφορίες που μπορεί να τον βοηθήσουν». Κοίταξε τον Τζόρνταν και τα μάτια της ήταν μεγάλα και σκοτεινά. Έπρεπε να της το πει, σκέφτηκε. Έπρεπε να της πει ότι στους Πραιότερες δεν άρεσε να αναμιγνύονται στις υποθέσεις του Κονκλαβίου. Ότι ήταν αποτραβηγμένοι και αφοσιωμένοι στην αποστολή τους – να βοηθούν τα νέα Πλάσματα του Σκότους. Ότι δεν μπορούσε να τους εγγυηθεί ότι θα τους βοηθούσαν και ήταν πολύ πιθανόν ότι δεν θα τους άρεσε και πολύ το αίτημά τους.

Αλλά του το ζητούσε η Μάγια. Ήταν κάτι που μπορούσε να κάνει γι' αυτή και ίσως να ήταν ένα βήμα προς το μακρύ δρόμο τού να επανορθώσει για όσα της είχε κάνει.

«Εντάξει», είπε. «Πρέπει να πάμε στο αρχηγείο τους και να παρουσιάσουμε αυτοπροσώπως. Είναι στο Βόρειο Τμήμα του Λονγκ Άιλαντ. Αρχετά μακριά. Πρέπει να πάρουμε το φορτηγάκι μου».

«Καλά». Η Μάγια σήκωσε λίγο το σακίδιό της. «Το σκέφτηκα ότι ίσως χρειαζόταν να πάμε κάπου γι' αυτό έφερα τα πράγματά μου».

«Μάγια», είπε η Ίζαμπελ. Δεν είχε πει τίποτα τόση ώρα που ο Τζόρνταν είχε σχεδόν ξεχάσει ότι ήταν εκεί. Γύρισε

και την είδε να ακουμπάει στην πόρτα του δωματίου του Σάιμον. Είχε τυλίξει τα χέρια της γύρω απ' το κορμί της σαν να κρύωνε. «Είναι καλά;»

Η Μάγια την κοίταξε. «Ο Λουκ; Όχι, βασικά...»

«Ο Τζέις». Η φωνή της Ίζαμπελ ήταν ουσιαστικά η ανάσα που πήρε. «Ο Τζέις είναι καλά; Τον χτύπησαν; Τον έπιασαν ή...;»

«Είναι μια χαρά», είπε ξερά η Μάγια. «Και έφυγε. Εξαφανίστηκε μαζί με τον Σεμπάστιαν».

«Και ο Σάιμον;» Το βλέμμα της Ίζαμπελ πήγε στον Τζόρνταν. «Μου είπες ότι ήταν με την Κλέρι...»

Η Μάγια κούνησε το κεφάλι της. «Δεν ήταν. Δεν ήταν εκεί». Το χέρι της έσφιγγε το λουρί της τσάντας της. «Αλλά ξέρουμε ένα πράγμα τώρα και δεν θα σας αρέσει καθόλου. Ο Τζέις και ο Σεμπάστιαν συνδέονται με κάποιο τρόπο. Αν πληγώσεις τον Τζέις, πληγώνεις και τον Σεμπάστιαν. Αν τον σκοτώσεις, θα πεθάνει και ο Σεμπάστιαν. Και το αντίστροφο. Έτσι ακριβώς το είπε ο Μάγκνους».

«Το ξέρει το Κονκλάβιο;» ζήτησε αμέσως να μάθει η Ίζαμπελ. «Δεν το είπαν στο Κονκλάβιο, ε;»

Η Μάγια κούνησε το κεφάλι της. «Όχι ακόμα».

«Θα το μάθουν», είπε η Ίζαμπελ. «Το ξέρει ολόκληρη η αγέλη. Κάποιος θα το πει. Θα γίνει ανθρωποκυνηγητό. Θα τον σκοτώσουν μόνο και μόνο για να σκοτώσουν τον Σεμπάστιαν. Θα τον σκοτώσουν έτσι κι αλλιώς». Άπλωσε το χέρι της και παραμέρισε τα μαύρα της μαλλιά που είχαν πέσει στο πρόσωπό της. «Θέλω τον αδερφό μου», είπε. «Θέλω να δω τον Άλεξ».

«Αυτό είναι καλό», είπε η Μάγια. «Γιατί ο Μάγκνους, μου έστειλε μετά και ένα μήνυμα. Είπε ότι είχε ένα προ-

αίσθημα ότι θα είσαι εδώ και ότι είχε ένα μήνυμα για σένα. Θέλει να πας στο διαμέρισμά του στο Μπρούκλιν, το συντομότερο δυνατό».

Έξω έκανε ψοφόκρυο. Τόσο πολύ που ακόμα και ο ρούνος θέρμης που είχε χαράξει στο χέρι της –και το λεπτό παρκά που είχε τσιμπήσει απ' την ντουλάπα του Σάιμον– δεν έκαναν και πολλά για να προστατεύσουν την Ίζαμπελ απ' τα ρίγη που ένιωθε καθώς άνοιγε την εξώπορτα του κτιρίου του Μάγκνους.

Όταν της άνοιξε για να ανέβει, σκαρφάλωσε τα σκαλιά σέρνοντας το χέρι της κατά μήκος της ξύλινης, γεμάτη ακίδες, κουπαστής. Ένα κομμάτι της ήθελε να τρέξει πάνω, ξέροντας ότι ήταν εκεί ο Άλεξ που θα καταλάβαινε τι περνάει. Το άλλο της κομμάτι, εκείνο που είχε κρύψει το μυστικό των γονιών της απ' τα αδέρφια της για μια ολόκληρη ζωή, ήθελε να κουβαριαστεί στο ισόγειο και να μείνει μόνη με τη δυστυχία της. Το κομμάτι της που μισούσε τό να πρέπει να βασίζεται σε οποιονδήποτε άλλο –αφού σίγουρα θα την απογοήτευε– και ήταν πολύ περήφανο που μπορούσε να ισχυριστεί ότι η Ίζαμπελ Λάιτγουντ δεν χρειαζόταν κανέναν, τηςθύμισε ότι ήταν εκεί επειδή της είχαν ζητήσει να πάει. Εκείνοι χρειάζονταν αυτήν.

Την Ίζαμπελ δεν την πείραζε να τη χρειάζονται. Της άρεσε, βασικά. Γι' αυτό της είχε πάρει περισσότερο καιρό να συμπαθήσει τον Τζέις όταν είχε εμφανιστεί για πρώτη φορά απ' την Άιντρις, μέσα από μια Πύλη, ένα αδύνατο δεκάχρονο αγόρι με στοιχειωμένα χλωμά χρυσά μάτια. Ο Άλεξ τον είχε λατρέψει αμέσως αλλά της Ίζαμπελ δεν της άρεσε η αυτοπεποίθησή του.

Όταν η μητέρα της τής είχε πει ότι ο πατέρας του Τζέις είχε δολοφονηθεί μπροστά του, τον είχε φανταστεί να πηγαίνει κοντά της γεμάτος δάκρυα, για παρηγοριά και ίσως συμβουλές. Αλλά δεν φαινόταν να χρειάζεται κανέναν. Ακόμα και στην ηλικία των δέκα, είχε ένα οξύ, αμυντικό πνεύμα και εκρηκτικό ταμπεραμέντο. Ουσιαστικά, είχε σκεφτεί η Ίζαμπελ με απογοήτευση, ήταν ακριβώς σαν εκείνη.

Στο τέλος είχαν έρθει πιο κοντά χάρη στο γεγονός ότι ήταν και οι δύο Κυνηγοί των Σκιών: χάρη στην κοινή αγάπη τους για τα κοφτερά όπλα, τα αστραφτερά αγγελικά σπαθιά, την επώδυνη απόλαυση του καψίματος των ρούνων, το μούδιασμα της μάχης που έσβηνε όλες τις σκέψεις. Όταν ο Άλεξ ήθελε να πάει να κυνηγήσει με τον Τζέις, μόνος του, χωρίς την Ίζαμπελ, ο Τζέις την είχε υπερασπιστεί. «Τη χρειαζόμαστε μαζί μας. Είναι η καλύτερη. Μετά από μένα, φυσικά».

Τον είχε λατρέψει γι' αυτό και μόνο.

Τώρα στεκόταν μπροστά στην πόρτα του διαμερίσματος του Μάγκνους. Από τη χαραμάδα της πόρτας έβγαινε φως και άκουγε φωνές που μουρμουρούσαν. Έσπρωξε την πόρτα και την τύλιξε ένα κύμα ζέστης. Προχώρησε στο διαμέρισμα, με ανακούφιση.

Η ζέστη έβγαινε από μια φωτιά που έκαιγε στο τζάκι – αν και στο κτίριο δεν υπήρχε καμινάδα και η φωτιά είχε τη γαλαζωπή λάμψη της μαγεμένης φλόγας. Ο Μάγκνους και ο Άλεξ κάθονταν σε έναν καναπέ κοντά στη φωτιά. Όταν μπήκε μέσα, ο Άλεξ σήκωσε το κεφάλι του, την κοίταξε και τινάχτηκε πάνω. Έτρεξε προς το μέρος της ξυπόλυτος –φορούσε μαύρη φόρμα και ένα άσπρο μπλουζάκι με σκισμένο γιακά– και την πήρε στην αγκαλιά του.

Για μια στιγμή έμεινε ακίνητη στον κύκλο των χεριών του, ακούγοντας το χτύπο της καρδιάς του, με τα χέρια του να χαϊδεύουν αμήχανα την πλάτη και τα μαλλιά της. «Ϊζ», είπε. «Όλα θα πάνε καλά, Ϊζι».

Απομακρύνθηκε και σκούπισε τα μάτια της. Πόσο σιχαινόταν τα δάκρυα. «Πώς μπορείς να το λες αυτό;» είπε απότομα. «Πώς μπορεί να πάει οτιδήποτε καλά μετά από αυτό;».

«Ϊζι», είπε ο Άλεξ. Έβαλε τα μαλλιά της αδερχής του στον ένα της ώμο και τα τράβηξε απαλά. Της θύμισε τότε που έκανε τα μαλλιά της πλεξούδες και ο Άλεξ τα τραβούσε με αρκετά λιγότερη τρυφερότητα. «Μη λυγίσεις. Σε χρειαζόμαστε». Χαμήλωσε τη φωνή του. «Επίσης, ξέρεις ότι μυρίζεις τεκίλα;»

Κοίταξε τον Μάγκνους που τους κοιτούσε από τον καναπέ με τα ανεξιχνίαστα γατίσια μάτια του. «Πού είναι η Κλέρι;» ρώτησε. «Και η μητέρα της; Νόμιζα ότι ήταν εδώ».

«Κοιμούνται», είπε ο Άλεξ. «Είχαν ανάγκη λίγη ξεκούραση».

«Ενώ εγώ όχι;»

«Είδες μήπως τον αρραβωνιαστικό ή τον πατριό σου να δολοφονείται σχεδόν μπροστά στα ίδια σου τα μάτια;» τη ρώτησε ξερά ο Μάγκνους. Φορούσε ριγέ πιτζάμες με μια μαύρη μεταξωτή ρόμπα από πάνω. «Ϊζαμπελ Λάιτγουντ», είπε. Ανασηκώθηκε και σταύρωσε χαλαρά τα χέρια του μπροστά του. «Όπως είπε ο Άλεξ», σε χρειαζόμαστε.

Η Ϊζαμπελ ίσιωσε την πλάτη της και τράβηξε τους ώμους της προς τα πίσω. «Για τι πράγμα με χρειάζεστε;»

«Για να πας στις Σιδηρές Αδερφές», είπε ο Άλεξ. «Χρειαζόμαστε ένα όπλο που θα χωρίσει τον Τζέις και τον Σε-

μπάστιαν έτσι ώστε να είναι δυνατόν να πληγώσεις μόνο τον ένα... τέλος πάντων, καταλαβαίνεις τι εννοώ. Έτσι ώστε να σκοτώσουμε τον Σεμπάστιαν χωρίς να πάθει τίποτα ο Τζέις. Και είναι θέμα χρόνου πριν το Κονκλάβιο μάθει ότι ο Τζέις δεν είναι αιχμάλωτος του Σεμπάστιαν αλλά δουλεύει μαζί του...»

«Δεν είναι ο Τζέις», διαμαρτυρήθηκε η Ίζαμπελ.

«Μπορεί να μην είναι ο Τζέις» είπε ο Μάγκνους «αλλά αν πεθάνει αυτός, κι ο δικός σας Τζέις θα πεθάνει μαζί του».

«Όπως ξέρεις, οι Αδελφές μιλάνε μόνο σε γυναίκες», είπε ο Άλεχ. «Και η Τζόσλιν δεν μπορεί να πάει μόνη της γιατί δεν είναι πια Κυνηγός».

«Η Κλέρι;»

«Ακόμα εκπαιδεύεται. Δεν θα ξέρει να κάνει τις σωστές ερωτήσεις ούτε πώς να απευθυνθεί στις Αδελφές. Εσύ και η Τζόσλιν όμως ξέρετε. Και η Τζόσλιν λέει ότι έχει ξαναπάει. Θα μπορεί να σε οδηγήσει όταν σας ανοίξουμε μια Πύλη στα σύνορα του Αδαμάντινου Φρούριου. Θα πάτε και οι δυο σας το πρωί».

Η Ίζαμπελ το σκέφτηκε. Η ιδέα του να έχει κάτι να κάνει, κάτι συγκεκριμένο και ενεργητικό και σημαντικό, ήταν μια ανακούφιση. Θα προτιμούσε να της είχαν αναθέσει κάτι που να περιλάμβανε εξόντωση δαιμόνων ή πετσόκομμα των ποδιών του Σεμπάστιαν αλλά και πάλι ήταν καλύτερο απ' το τίποτα. Οι θρύλοι σχετικά με το Αδαμάντινο Φρούριο το παρουσίαζαν σαν ένα μακρινό, απαγορευμένο μέρος και οι Σιδηρές Αδερφές ήταν πολύ πιο ακριβοθώρητες από τους Σιωπηλούς Αδερφούς. Η Ίζαμπελ δεν είχε γνωρίσει ποτέ καμία.

«Πότε φεύγουμε;» ρώτησε.

Ο Άλεξ χαμογέλασε για πρώτη φορά απ' τη στιγμή που τον είδε η Ίζαμπελ και άπλωσε το χέρι του για να της χαϊδέψει τα μαλλιά. «Αυτή είναι η αδερφή μου».

«Σταμάτα». Τραβήχτηκε μακριά του και είδε τον Μάγκνους να τους χαμογελάει απ' τον καναπέ. Σηκώθηκε και πέρασε το χέρι του μέσα απ' τα ήδη εκρηκτικά πεταχτά μαύρα του μαλλιά.

«Έχω τρία άδεια δωμάτια», είπε. «Η Κλέρι είναι στο ένα, η μητέρα της στο άλλο. Θα σου δείξω το τρίτο».

Τα δωμάτια βρίσκονταν και τα τρία κατά μήκος ενός στενού διαδρόμου χωρίς παράθυρα που ξεκινούσε απ' το σαλόνι. Δυο απ' τις πόρτες ήταν κλειστές. Ο Μάγκνους τράβηξε την Ίζαμπελ στην τρίτη, σε ένα δωμάτιο με φούξια τοίχους. Μαύρες κουρτίνες κρέμονταν από ασημένια κουρτινόξυλα πάνω απ' τα παράθυρα και στερεώνονταν με χειροπέδες. Το πάπλωμα είχε ένα σχέδιο με σκούρες κόκκινες καρδούλες.

Η Ίζαμπελ κοίταξε γύρω της. Ένιωθε ταραγμένη και αγχωμένη και δεν είχε καμία διάθεση για ύπνο. «Ωραίες χειροπέδες. Καταλαβαίνω γιατί δεν έβαλες την Τζόσλιν σ' αυτό το δωμάτιο».

«Χρειαζόμουν κάτι για να στερεώσω τις κουρτίνες», είπε αδιάφορα ο Μάγκνους. «Έχεις φέρει κάτι για πιτζάμα;»

Η Ίζαμπελ κούνησε καταφατικά το κεφάλι της, χωρίς να θέλει να παραδεχθεί ότι είχε πάρει μαζί της το μπλουζάκι του Σάιμον απ' το σπίτι του. Οι βρικόλακες δεν είχαν μυρωδιά αλλά η μπλούζα είχε ακόμα μια ελαφριά, καθησυχαστική μυρωδιά απ' το απορρυπαντικό του. «Είναι παράξενο», είπε. «Απαιτείς να έρθω αμέσως από δω, μόνο και μόνο για να με βάλεις για ύπνο και να μου πεις

ότι θα ξεκινήσουμε αύριο».

Ο Μάγκνους ακούμπησε στον τοίχο πλάι στην πόρτα, με τα μπράτσα πάνω στο στήθος και την κοίταξε με τα σχιστά γατίσια μάτια του. Για μια στιγμή της θύμισε τον Τσερτς, αν και με λιγότερες τάσεις για γρατζούνισμα. «Αγαπώ τον αδερφό σου», της είπε. «Το ξέρεις αυτό, έτσι δεν είναι;»

«Αν θες την άδειά μου για να τον παντρευτείς, δεν έχω καμία αντίρρηση», είπε η Ίζαμπελ. «Το φθινόπωρο είναι μια χαρά εποχή για γάμο. Μπορείς να βάλεις πορτοκαλί σμόκιν».

«Δεν είναι ευτυχισμένος», είπε ο Μάγκνους σαν να μην την είχε ακούσει καν.

«Φυσικά και δεν είναι», είπε η Ίζαμπελ. «Ο Τζέις...»

«Ο Τζέις», είπε ο Μάγκνους και τα χέρια του σχημάτισαν γροθιές στο πλάι. Η Ίζαμπελ τον κοίταξε. Πίστευε πάντα ότι δεν είχε πρόβλημα με τον Τζέις. Ότι τον συμπαθούσε μάλιστα, από τη στιγμή που ο Άλεξ ξεκαθάρισε ποιον προτιμούσε.

«Νόμιζα ότι ήσασταν φίλοι με τον Τζέις», είπε τελικά.

«Δεν είναι αυτό», είπε ο Μάγκνους. «Είναι κάποιοι άνθρωποι... άνθρωποι που το σύμπαν φαίνεται να έχει ξεχωρίσει για κάποια ιδιαίτερη μοίρα. Ιδιαίτερα χαρίσματα και ιδιαίτερα βάσανα. Ένας θεός ξέρει γιατί μας γοητεύει όλους το όμορφο και τσακισμένο. Κι εμένα με έχει γοητεύσει αλλά μερικοί άνθρωποι δεν γίνεται να αλλάξουν. Ή αν γίνεται, γίνεται μόνο μέσα από αγάπη και θυσιές τόσο μεγάλες που καταστρέφουν αυτόν που τις κάνει».

Η Ίζαμπελ κούνησε το κεφάλι της. «Δεν καταλαβαίνω. Ο Τζέις είναι αδερφός μας αλλά για τον Άλεξ... είναι και παραμιπατάι του».

«Ξέρω για τους παραμπατάι», είπε ο Μάγκνους. «Έχω δει παραμπατάι τόσο δεμένους που ήταν σχεδόν σαν ένα άτομο. Ξέρεις τι συμβαίνει όταν ένας από αυτούς πεθάνει, σ' αυτόν που μένει πίσω...;»

«Σταμάτα!» Η Ίζαμπελ έβαλε τα χέρια της στα αυτιά της και τα κατέβασε αργά. «Πώς τολμάς, Μάγκνους Μπέιν;» είπε. «Πώς τολμάς να το κάνεις χειρότερο απ' ό,τι είναι ήδη;»

«Ίζαμπελ». Ο Μάγκνους χαλάρωσε. Άνοιξε λίγο περισσότερο τα μάτια του λες και το ξέσπασμά του να είχε ξαφνιάσει ακόμα και τον ίδιο. «Συγγνώμη. Ξεχνάω μερικές φορές... ότι παρά τον αυτοέλεγχο και τη δύναμή σου, είσαι κι εσύ εξίσου ευάλωτη με τον Άλεκ».

«Ο Άλεκ δεν έχει καμία αδυναμία», είπε η Ίζαμπελ.

«Όχι», είπε ο Μάγκνους. «Το να αγαπάς όπως εσύ θέλεις, αυτό θέλει δύναμη. Το θέμα είναι ότι σε ήθελα εδώ γι' αυτόν. Υπάρχουν πράγματα που δεν μπορώ να κάνω γι' αυτόν, δεν μπορώ να του τα δώσω». Για μια στιγμή ο Μάγκνους φάνηκε εξίσου ευάλωτος. «Ξέρεις τον Τζέις τόσο καιρό όσο και ο Άλεκ. Μπορείς να τον καταλάβεις με έναν τρόπο που εγώ δεν μπορώ. Και σ' αγαπάει».

«Φυσικά και μ' αγαπάει. Αδερφή του είμαι».

«Το αίμα δεν είναι αγάπη», είπε ο Μάγκνους. «Ρώτα την Κλέρι».

Η Κλέρι όρμησε στην Πύλη σαν μέσα από την κάννη ενός όπλου, και βγήκε απ' την άλλη μεριά. Κουτρουβάλησε προς το έδαφος και προσγειώθηκε με δύναμη στα πόδια της. Η ισορροπία της κράτησε μόνο μια στιγμή καθώς, υπερβολικά ζαλισμένη απ' την Πύλη για να συγκεντρωθεί, την έχασε και έπεσε πίσω. Το σακίδιό της ευτυ-

χώς ανέκοψε κάπως την πτώση της. Αναστέναξε (κάποια μέρα η εκπαίδευση της θα έπιανε τόπο) και σηκώθηκε όρθια, τινάζοντας τη σκόνη απ' το τζιν της.

Στεκόταν μπροστά στο σπίτι του Λουκ. Το ποτάμι στραφτάλιζε πίσω της, η πόλη υψωνόταν από πάνω του σαν ένα δάσος από φώτα. Το σπίτι του Λουκ ήταν ακριβώς όπως το είχαν αφήσει πριν από ώρες, κλειδωμένο και σκοτεινό. Η Κλέρι, που στεκόταν στο χωματίνο και πέτρινο μονοπάτι που οδηγούσε στα μπροστινά σκαλιά, ξεροκατάπιε.

Αγγιξε αργά το δαχτυλίδι που φορούσε στο δεξί της δείκτη, με τα δάχτυλα του αριστερού της χεριού. *Σάμιμον;*

Η απάντηση έφτασε αμέσως. *Ναι;*

Πού είσαι;

Πάω προς το μετρό. Πήγες σπίτι;

Στου Λουκ. Αν έρθει ο Τζέις, όπως νομίζω ότι θα έρθει, εδώ θα με ψάξει.

Σιωπή. Μετά: *Εντάξει, αν με χρειαστείς μάλλον ξέρεις πώς να με βρεις.*

Μάλλον ναι. Η Κλέρι πήρε μια βαθιά ανάσα. Σάμιμον;

Ναι;

Σ' αγαπώ.

Παύση. *Κι εγώ σ' αγαπώ.*

Και αυτό ήταν όλο. Ούτε κλικ όπως όταν κλείνεις το τηλέφωνο. Η Κλέρι ένιωσε απλώς μια διακοπή της επικοινωνίας τους σαν να είχε κοπεί ένα καλώδιο μέσα στο κεφάλι της. Αναρωτήθηκε αν αυτό εννοούσε ο Άλεξ όταν μιλούσε για το λύσιμο του δεσμού των *παραμπατάι*.

Πήγε προς το σπίτι του Λουκ και ανέβηκε αργά τα σκαλιά. Αυτό ήταν το σπίτι της. Αν ο Τζέις ξαναγυρνούσε,

όπως της είχε πει τη στιγμή που εξαφανιζόταν, εκεί θα πήγαινε. Κάθισε στο πάνω σκαλοπάτι, έβαλε το σακίδιό της στην αγκαλιά της και περίμενε.

Ο Σάιμον στεκόταν μπροστά στο ψυγείο στο διαμέρισμά του και έπινε μια τελευταία γουλιά κρύου αίματος καθώς η ανάμνηση της άηχης φωνής της Κλέρι έσβηνε στο μυαλό του. Είχε μόλις μπει σπίτι και το διαμέρισμα ήταν σκοτεινό, το βουητό του ψυγείου δυνατό και ο χώρος μύριζε κάτι παράξενο... τεκίλα; Ίσως είχε πει ο Τζόρνταν. Η πόρτα του δωματίου του ήταν κλειστή έτσι κι αλλιώς, όχι ότι ήταν παράξενο. Ήταν περασμένες τέσσερις τα ξημερώματα.

Έβαλε το μπουκάλι πίσω στο ψυγείο και πήγε προς το δωμάτιό του. Θα ήταν η πρώτη βραδιά που κοιμόταν σπίτι του εκείνη την εβδομάδα. Είχε συνηθίσει να μοιράζεται με κάποιον το κρεβάτι του, ένα σώμα να το νιώθει πλάι του το βράδυ. Του άρεσε ο τρόπος που κουλουριαζόταν κοντά του η Κλέρι, με το χέρι της κάτω απ' το κεφάλι της, κι αν έπρεπε να το παραδεχθεί έστω στον εαυτό του, του άρεσε που δεν μπορούσε να κοιμηθεί παρά μόνο αν ήταν αυτός μαζί της. Τον έκανε να νιώθει ανεκτίμητος και απαραίτητος, αν και το γεγονός ότι η Τζόσλιν δεν έδειχνε να νοιάζεται καθόλου αν κοιμόταν με την κόρη της ή όχι, τον έκανε να νιώθει τόσο σεξουαλικά επικίνδυνος όσο περίπου ένα χρυσόψαρο.

Φυσικά, με την Κλέρι είχαν κοιμηθεί πολλές φορές μαζί, από όταν ήταν πέντε χρονών μέχρι την ηλικία των δώδεκα. Αυτό μπορεί να είχε κάποια σχέση, σκέφτηκε, καθώς άνοιγε την πόρτα του δωματίου του. Οι περισσότερες από κείνες τις βραδιές βέβαια ήταν πολύ παδιασμέ-

νες, τότε με διαγωνισμούς του ποιος θα έκανε περισσότερη ώρα να φάει ένα καραμελάκι βουτύρου. Ή έπαιρναν κρυφά ένα φορητό DVD player και...

Σταμάτησε. Το δωμάτιό του ήταν το ίδιο: γυμνοί τοίχοι, πλαστικά ράφια με τα ρούχα του, η κιθάρα του που κρεμόταν στον τοίχο και ένα στρώμα στο πάτωμα. Αλλά πάνω στο κρεβάτι υπήρχε ένα κομμάτι χαρτί – ένα λευκό τετράγωνο πάνω στην ξεφτισμένη μαύρη κουβέρτα. Ο μουτζουρωμένος, λοξός γραφικός χαρακτήρας ήταν οικείος: της Ίζαμπελ.

Το πήρε και διάβασε:

Σάιμον, προσπασώ να σε γάρω τη γρήγοτα αλλά φαίνεται ότι είσαι χειρότερος. Δεν ξέρω πού είσαι απέναντι στην κοιλία. Δεν ξέρω αν σου είχε πει η Νόμι η Κρίσι τι έγινε αλήθεια. Αλλά πρέπει να γάρω στον Μάγκνους και θα πνίξω γρήγορα να είσαι με εσύ εκεί.

Δεν φοβάμαι γιατί αλλά τώρα φοβάμαι για τον Τζέις. Φοβάμαι για τον αδερφό μου. Δεν σου ζητάω γιατί τίποτα. Σάιμον, αλλά τώρα σου το ζητάω. Σε παρακαλώ, έλα.

Ίζαμπελ.

Ο Σάιμον άφησε το γράμμα να πέσει απ' το χέρι του. Έφυγε απ' το διαμέρισμα και είχε ήδη αρχίσει να κατεβαίνει τη σκάλα πριν καν το χαρτί φτάσει στο πάτωμα.

Όταν ο Σάιμον έφτασε στο διαμέρισμα του Μάγκνους, επικρατούσε σιωπή. Στο τζάκι τρεμόσβηνε μια φωτιά και ο Μάγκνους καθόταν μπροστά της, πάνω σε έναν παρα-

γεμισμένο καναπέ, με τα πόδια πάνω στο τραπεζάκι. Ο Άλεξ κοιμόταν με το κεφάλι στα γόνατα του Μάγκνους και ο Μάγκνους στριφογύριζε αφηρημένα τις μπούκλες των μαύρων μαλλιών του Άλεξ στα δάχτυλά του. Το βλέμμα του μάγου, καθώς κοιτούσε τις φλόγες, ήταν απόμακρο και βυθισμένο σαν να κοιτούσε το παρελθόν. Ο Σάιμον δεν μπόρεσε να μη θυμηθεί τι του είχε πει κάποτε ο Μάγκνους, για την αιώνια ζωή:

Μια μέρα εσύ κι εγώ θα είμαστε οι μόνοι που θα έχουν απομείνει.

Ο Σάιμον ανατρίχιασε και ο Μάγκνους σήκωσε το κεφάλι του. «Σε πήρε η Ίζαμπελ, το ξέρω», είπε μιλώντας χαμηλόφωνα για να μην ξυπνήσει τον Άλεξ. «Είναι στο διάδρομο από κει – το πρώτο υπνοδωμάτιο στα αριστερά».

Ο Σάιμον έγνεψε καταφατικά και με ένα στρατιωτικό χαιρετισμό προς το μέρος του Μάγκνους, πήγε προς το διάδρομο. Ένωθε μια παράξενη ανησυχία σαν να ετοιμαζόταν για ένα πρώτο ραντεβού. Η Ίζαμπελ, απ' ό,τι θυμόταν δεν είχε ξαναζητήσει ποτέ την παρουσία ή τη βοήθειά του, δεν είχε παραδεχθεί ποτέ ότι τον χρειαζόταν από καμία άποψη.

Άνοιξε την πόρτα του πρώτου υπνοδωματίου στα αριστερά και μπήκε μέσα. Ήταν σκοτεινό, τα φώτα ήταν σβηστά. Αν ο Σάιμον δεν είχε την όραση των βρικόλακων το μόνο που θα έβλεπε θα ήταν σκοτάδι. Έτσι όπως ήταν τώρα, έβλεπε τα περιγράμματα μιας ντουλάπας, καρέκλες με ρούχα πάνω τους και ένα κρεβάτι, με τραβηγμένες τις κουβέρτες. Η Ίζαμπελ κοιμόταν ξαπλωμένη στο πλάι, με τα μαύρα της μαλλιά να χύνονται στο μαξιλάρι.

Ο Σάιμον την κοίταξε αρκετή ώρα. Δεν είχε ξαναδεί ποτέ την Ίζαμπελ να κοιμάται. Φαινόταν πιο μικρή απ'

ό,τι συνήθως, το πρόσωπό της ήταν χαλαρό, οι μακριές της βλεφαρίδες άγγιζαν τις άκρες των ζυγωματικών της. Το στόμα της ήταν ελαφρώς ανοιχτό, τα πόδια της κουλουριασμένα από κάτω της. Φορούσε μόνο ένα μπλουζάκι, το δικό του μπλουζάκι, ένα ξεβαμμένο μπλε μακό που έγραφε: ΚΛΑΜΠ ΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΛΟΧΝΕΣ – ΒΡΙΣΚΟΥΜΕ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ, ΑΓΝΩΩΝΤΑΣ ΓΕΓΟΝΟΤΑ.

Ο Σάιμον έκλεισε πίσω του την πόρτα και ένιωσε περισσότερη απογοήτευση απ' ό,τι περίμενε. Δεν είχε σκεφτεί ότι η Ίζαμπελ μπορεί και να κοιμόταν ήδη. Περίμενε ότι θα της μιλούσε, θα άκουγε τη φωνή της. Έβγαλε τα παπούτσια του και ξάπλωσε δίπλα της. Σίγουρα πάντως καταλάμβανε πολύ περισσότερο χώρο στο κρεβάτι απ' ό,τι η Κλέρι. Η Ίζαμπελ ήταν ψηλή, περίπου στο ύψος του παρόλο που όταν έβαλε το χέρι του στον ώμο της, τα κόκαλά της ήταν λεπτεπίλεπτα στο άγγιγμά του. Χάιδεψε το μπράτσο της. «Ιζ», είπε. «Ίζαμπελ;»

Η Ίζαμπελ μουρμούρισε και έβαλε το κεφάλι της στο μαξιλάρι. Έσκυψε πιο κοντά της. Μύριζε αλκοόλ και άρωμα τριαντάφυλλο. Αυτό ήταν λοιπόν. Είχε σκεφτεί να την πάρει στην αγκαλιά του και να τη φιλήσει τρυφερά, αλλά δεν είχε καμία όρεξη η ταφόπλακά να γράφει κάποτε: “Σάιμον Λιούις, βιαστής κοιμισμένων γυναικών”.

Ξάπλωσε ανάσκελα και κοίταξε το ταβάνι. Ξεφτισμένοι σοβάδες, λεκέδες από υγρασία. Ο Μάγκνους έπρεπε οπωσδήποτε να φέρει κάποιον να το φτιάξει αυτό. Σαν να ένιωσε την παρουσία του, η Ίζαμπελ γύρισε στο πλάι προς το μέρος του, με το απαλό της μάγουλο στον ώμο του. «Σάιμον;» είπε νυσταγμένη.

«Ναι». Άγγιξε απαλά το πρόσωπό της.

«Ήρθες». Άπλωσε το χέρι της στο στήθος του και βο-

λεύτηκε έτσι ώστε το κεφάλι της να ακουμπάει στον ώμο του. «Δεν περίμενα να έρθεις».

Τα δάχτυλά του χάιδευαν τον ώμο της. «Φυσικά και ήρθα».

Οι επόμενες λέξεις της χάθηκαν λίγο στο στήθος του. «Συγγνώμη που με πήρε ο ύπνος».

Ο Σάιμον χαμογέλασε λίγο, μες στο σκοτάδι. «Δεν πειράζει. Ακόμα κι αν ήθελες απλώς να έρθω για να σε κρατάω όσο κοιμάσαι, και πάλι θα ερχόμουν».

Την ένιωσε να σφίγγεται και μετά να χαλαρώνει. «Σάιμον;»

«Ναι;»

«Μπορείς να μου πεις μια ιστορία;»

Ο Σάιμον ξαφνιάστηκε. «Τι ιστορία;»

«Κάτι που να κερδίζουν οι καλοί και οι κακοί να χάνουν. Και να πεθαίνουν και να μην ξαναζωντανεύουν».

«Σαν παραμύθι δηλαδή;» άρχισε να ψάχνει κάτι να της πει. Ήξερε μόνο τις εκδοχές των κλασικών παραμυθιών της Ντίσνεϊ και η πρώτη εικόνα που ήρθε στο μυαλό του ήταν η Άριελ με το σουτιέν-κοχύλι. Την είχε ερωτευτεί όταν ήταν οχτώ χρονών, όχι ότι ήταν η κατάλληλη στιγμή να το αναφέρει.

«Όχι». Η λέξη ήταν μια ανάσα, ένας αναστεναγμός. «Τα παραμύθια τα μελετάμε στο σχολείο. Αρχική από αυτή τη μαγεία είναι αληθινή... τέλος πάντων, όχι, θέλω κάτι που να μην το έχω ξανακούσει».

«Εντάξει, τότε, θα σου πω ένα καλό». Ο Σάιμον χάιδεψε τα μαλλιά της Ίζαμπελ και ένιωσε τις βλεφαρίδες της να πεταρίζουν στο λαιμό του καθώς έκλεισε τα μάτια της. «Πριν από πολύ πολύ καιρό, σ' ένα γαλαξία πολύ πολύ μακριά...»

Όταν άρχισε να βγαίνει ο ήλιος, η Κλέρι δεν ήξερε πόση ώρα περίμενε στα σκαλιά του Λουκ. Ανέτελλε πίσω από το σπίτι του και ο ουρανός έπαιρνε ένα σκούρο ρόδινο χρώμα, το ποτάμι γινόταν μια λωρίδα από ατσάλινο μπλε. Η Κλέρι έτρεμε, έτρεμε τόση ώρα που ολόκληρο το σώμα της έμοιαζε να έχει γίνει ένα ενιαίο σκληρό ρίγος κρύου. Είχε χρησιμοποιήσει δυο θερμαντικούς ρούνους αλλά δεν είχαν κάνει τίποτα – υποψιαζόταν ότι η αιτία του ρίγους ήταν πιο πολύ ψυχολογική παρά οτιδήποτε άλλο.

Θα ερχόταν; Αν μέσα του ήταν ακόμα ο Τζέις, στο βαθμό που πίστευε η Κλέρι ότι ήταν, θα ερχόταν. Όταν είχε σχηματίσει με τα χείλη του ότι θα επέστρεφε γι' αυτήν, η Κλέρι είχε καταλάβει ότι εννοούσε το συντομότερο δυνατόν. Ο Τζέις δεν είχε υπομονή. Και δεν έπαιζε παιχνιδάκια.

Πόσο όμως μπορούσε να περιμένει; Κάποια στιγμή ο ήλιος θα ανέτελλε. Θα ξεκινούσε η καινούρια μέρα και η μητέρα της θα άρχιζε ξανά να την παρακολουθεί. Θα έπρεπε να ξεχάσει τον Τζέις για άλλη μια μέρα σίγουρα, αν όχι για περισσότερο.

Έκλεισε τα μάτια της στη λάμψη της ανατολής και ακούμπησε τους αγκώνες της στα σκαλιά πίσω της. Για μια στιγμή άφησε τον εαυτό της να ταξιδέψει στη φαντασίωση ότι ήταν όλα όπως παλιά, ότι δεν είχε αλλάξει τίποτα, ότι θα συναντούσε το απόγευμα τον Τζέις για προπόνηση, ή το βράδυ για φαγητό και θα την κρατούσε αγκαλιά και θα την έκανε να γελάει όπως πάντα.

Ζεστά πλοκάμια από φως άγγιξαν το πρόσωπό της. Τα μάτια της άνοιξαν απρόθυμα. Και τον είδαν να πηγαίνει προς το μέρος της, να ανεβαίνει τα σκαλιά, με βήματα

αδόρυβα σαν γάτας, όπως πάντα. Φορούσε ένα σκούρο μπλε πουλόβερ που έκανε τα μαλλιά του να μοιάζουν με ηλιαχτίδες. Η Κλέρι ανασηκώθηκε με καρδιά που βρο-ντοχτυπούσε. Το λαμπερό φως του ήλιου ήταν λες και σχημάτιζε το περίγραμμά του με φως. Θυμήθηκε εκείνο το βράδυ στην Άιντρις, όταν τα πυροτεχνήματα στόλιζαν τον ουρανό και της είχαν φέρει στο μυαλό αγγέλους που έπεφταν παραδομένοι στις φλόγες.

Άπλωσε τα χέρια του προς το μέρος της. Η Κλέρι τα πήρε και τον άφησε να τη σηκώσει όρθια. Τα ανοιχτό-χρωμα χρυσά του μάτια έψαχναν το πρόσωπό της. «Δεν ήμουν σίγουρος ότι θα σε έβρισκα εδώ».

«Από τότε δεν είσαι σίγουρος για μένα;»

«Ήσουν αρκετά θυμωμένη πριν». Έπιασε το πρόσωπό της στα χέρια του. Στην παλάμη του είχε μια φρέσκια ουλή. Την ένιωθε στο πρόσωπό της.

«Αν δεν ήμουν εδώ, τι θα έκανες;»

Την τράβηξε κοντά του. Έτρεμε κι εκείνος, και ο αέρας αναστάτωνε τα σγουρά μαλλιά του, τα έκανε ανάκατα και λαμπερά. «Πώς είναι ο Λουκ;»

Στο άκουσμα του ονόματος του Λουκ, άλλο ένα ρίγος διαπέρασε την Κλέρι. Ο Τζέις, που νόμισε ότι κρύωνε, την τράβηξε πιο κοντά του. «Θα γίνει καλά», είπε επιφυλακτικά η Κλέρι. *Εσύ φταις, εσύ φταις, εσύ φταις.*

«Δεν ήθελα να πληγωθεί». Τα μπράτσα του Τζέις είχαν τυλιχτεί γύρω της, τα δάχτυλά του σχημάτιζαν μια αργή γραμμή πάνω κάτω στη σπονδυλική της στήλη. «Με πιστεύεις;»

«Τζέις...» είπε η Κλέρι. «Γιατί είσαι εδώ;»

«Για να σου ζητήσω ξανά να έρθεις μαζί μου».

Έκλεισε τα μάτια της. «Και πάλι δεν μου λες πού

όμως».

«Πίστη», της είπε απαλά. «Πρέπει να έχεις πίστη. Αλλά πρέπει να ξέρεις επίσης, αν έρθεις μαζί μου, δεν θα μπορέσεις να γυρίσεις πίσω. Για πολύ καιρό τουλάχιστον».

Σκέφτηκε εκείνη τη στιγμή που είχε βγει έξω απ' το Τζάβα Τζόουνς και τον είχε δει να την περιμένει. Η ζωή της είχε αλλάξει εκείνη τη στιγμή με τέτοιο τρόπο που δεν θα μπορούσε ποτέ να γυρίσει πίσω.

«Δεν μπορούσα ποτέ να γυρίσω πίσω», του είπε. «Με σένα δεν γίνεται αυτό». Άνοιξε τα μάτια της. «Πρέπει να πηγαίνουμε».

Της χαμογέλασε, αστραφτερά σαν τον ήλιο που έβγαινε πίσω από τα σύννεφα και ένιωσε το σώμα του να χαλαρώνει. «Είσαι σίγουρη;»

«Είμαι σίγουρη».

Έσχυψε μπροστά και τη φίλησε. Όταν άπλωσε τα χέρια της για να τον κρατήσει, ένιωσε στα χείλη του κάτι πικρό. Μετά, το σκοτάδι κατέβηκε σαν αυλαία που σημαίνει το τέλος της πράξης.

Μέρος Δεύτερο

Κάποια Σκοτεινά Πράγματα

Σ' αγαλώ όπως αγαλάει κανείς κάποια σκοτεινά πράγματα

—Πάμπλο Νερούδα, “Σονέτο XVII”

8

η φωτια δοκιμαζει το χρυσο

Η Μάγια δεν είχε πάει ποτέ στο Λονγκ Άιλαντ αλλά όταν το σκεφτόταν, το φανταζόταν να μοιάζει με το Νιου Τζέρσι: κυρίως προαστιακό, ένα μέρος όπου ζούσαν όσοι δούλευαν στη Νέα Υόρκη ή τη Φιλαδέλφεια.

Είχε αφήσει την τσάντα της στο φορητάκι του Τζόρνταν, το οποίο είχε βρει παράδοξα οικείο. Όταν ήταν μαζί, οδηγούσε ένα κόκκινο διαλυμένο Τογιότα και ήταν πάντα γεμάτο παλιά, σπασμένα ποτηράκια καφέ και σακούλες από φαστ φουντ, το τασάκι γεμάτο αποτσίγαρα καπνισμένα μέχρι τη γόπα. Η καμπίνα αυτού του αυτοκινήτου ήταν σχετικά καθαρή και το μόνο “σκουπίδι” ήταν μια στοίβα χαρτιά στη θέση του συνοδηγού. Ο Τζόρνταν τα μάζεψε χωρίς να σχολιάσει μέχρι να μπει μέσα η Μάγια.

Δεν είχαν μιλήσει σε όλο το Μανχάταν και την ταχεία λεωφόρο του Λονγκ Άιλαντ, και τελικά η Μάγια είχε αποκοιμηθεί, με το μάγουλό της κολλημένο στο παγωμένο τζάμι του παραθύρου. Είχε ξυπνήσει όταν πέρασαν

μια λακκούβα που την ταρακούνησε. Έτριψε τα μάτια της, νυσταγμένη.

«Συγγνώμη», της είπε ο Τζόρνταν. «Έλεγα να σε αφήσω να κοιμηθείς μέχρι να φτάσουμε».

Η Μάγια ανασηκώθηκε και κοίταξε έξω. Οδηγούσαν σε μια άσφαλτο με δυο λωρίδες και ο ουρανός από πάνω τους είχε μόλις αρχίσει να φωτίζει. Και στις δυο πλευρές του δρόμου υπήρχαν χωράφια, πού και πού κάποιο αγρόκτημα ή σιλό και ξύλινα σπίτια στο βάθος, με πασσαλένιους φράχτες γύρω τους.

«Ωραία είναι», είπε έκπληκτη.

«Ναι». Ο Τζόρνταν είχε αλλάξει ταχύτητα και ξερόβηξε. «Μια που ξύπνησες έτσι κι αλλιώς... Πριν φτάσουμε στην Εστία των Πραιτόρων, μπορώ να σου δείξω κάτι;»

Δίστασε μόνο μια στιγμή πριν γνέψει καταφατικά. Και τώρα ορίστε που το φορτηγάκι χοροπηδούσε σ' ένα χωματόδρομο γεμάτο λακκούβες και δέντρα δεξιά κι αριστερά. Τα περισσότερα ήταν γυμνά, ο δρόμος ήταν λασπωμένος και η Μάγια άνοιξε το παράθυρο για να μυρίσει τον αέρα. Δέντρα, αλμυρό νερό, φύλλα σε αργή αποσύνθεση, μικρά ζωάκια που διέσχιζαν τρέχοντας το ψηλό χορτάρι. Πήρε άλλη μια βαθιά ανάσα καθώς βγήκαν απ' το δρόμο και σταμάτησαν σε ένα μικρό χώρο για να κάνουν αναστροφή. Μπροστά τους απλωνόταν η παραλία που έφτανε μέχρι τα σκοτεινά ατσάλινα μπλε νερά. Ο ουρανός ήταν σχεδόν λιλά.

Κοίταξε τον Τζόρνταν. Κοιτούσε ευθεία μπροστά του. «Ερχόμουν εδώ όταν εκπαιδευόμουν στην Εστία των Πραιτόρων», είπε. «Μερικές φορές μόνο και μόνο για να κοιτάξω το νερό και να καθαρίσω το κεφάλι μου. Η ανατολή του ήλιου εδώ... είναι κάθε μέρα διαφορετική, αλλά

όλες τους είναι ωραίες».

«Τζόρνταν».

Δεν την κοίταξε. «Ναι;»

«Συγγνώμη για πριν. Που το έβαλα στα πόδια, ξέρεις, στο ναυπηγείο».

«Δεν πειράζει». Ξεφύσηξε αργά αλλά η Μάγια καταλάβαινε από την ένταση στους ώμους του, το χέρι του που έσφιγγε τις ταχύτητες, ότι ουσιαστικά τον πείραζε. Προσπάθησε να μην κοιτάζει τον τρόπο που η ένταση έδινε σχήμα στους ώμους του, τον τρόπο που τόνιζε την καμπύλη των δικεφάλων του. «Ήταν πάρα πολλά για σένα, το καταλαβαίνω. Απλώς...»

«Νομίζω ότι πρέπει να το πάμε αργά. Να προσπαθήσουμε να είμαστε φίλοι».

«Μα δεν θέλω να είμαστε φίλοι», της είπε.

Δεν μπορούσε να κρύψει την έκπληξή της. «Δεν θέλεις;»

Έβγαλε το χέρι του απ' τις ταχύτητες και το ακούμπησε στο τιμόνι. Απ' το καλοριφέρ έβγαινε ζεστός αέρας που ανακατευόταν με τον ψυχρό αέρα που έμπαινε απ' το παράθυρο της Μάγια. «Δεν είναι ώρα να το συζητήσουμε αυτό».

«Θέλω να το συζητήσουμε», είπε εκείνη. «Τώρα. Δεν θέλω να αγχώνομαι για εμάς όταν θα πάμε στους Πραϊτορες».

Ο Τζόρνταν γλίστρησε πιο χαμηλά στη θέση του, δαγκώνοντας το χείλος του. Τα μπερδεμένα του καστανά μαλλιά έπεφταν στο μέτωπό του. «Μάγια...»

«Αν δεν θες να είμαστε φίλοι, τι θέλεις να είμαστε; Εχθροί πάλι;»

Γύρισε το κεφάλι του και το μάγουλό του ακούμπησε στο κάθισμα του αυτοκινήτου. Εκείνα τα μάτια... ήταν

ακριβώς όπως τα θυμόταν, καστανά με πράσινες, χρυσές και γαλάζιες σπίδες. «Δεν θέλω να είμαστε φίλοι» είπε «γιατί σ' αγαπώ ακόμα. Μάγια ξέρεις ότι δεν έχω καν φιλήσει καμία άλλη από τότε που χωρίσαμε;»

«Η Ίζαμπελ...»

«Ήθελε να μεθύσει και να μου πει για τον Σάιμον». Έβγαλε τα χέρια του απ' το τιμόνι, πήγε να πιάσει τα δικά της και μετά τα άφησε πάνω στα πόδια του, με ένα ηττημένο βλέμμα στο πρόσωπό του. «Μόνο εσένα έχω αγαπήσει. Η σκέψη σου με κράτησε στην εκπαίδευση. Η ιδέα ότι ίσως μια μέρα κατάφερνα να επανορθώσω. Και θα το κάνω, με κάθε δυνατό τρόπο εκτός από ένα».

«Δεν θα είσαι φίλος μου».

«Δεν θα είμαι απλά φίλος σου. Σ' αγαπώ, Μάγια. Είμαι ερωτευμένος μαζί σου. Πάντα ήμουν. Και πάντα θα είμαι. Το να είμαι μόνο φίλος σου θα με σκότωνε».

Η Μάγια κοίταξε έξω προς τον ωκεανό. Η άκρη του ήλιου ίσα που ξεπρόβαλε πάνω απ' το νερό και οι ακτίνες του φώτιζαν τη θάλασσα με μοβ, χρυσές και μπλε σκιές. «Είναι τόσο ωραία εδώ».

«Γι' αυτό ερχόμουν εδώ. Δεν μπορούσα να κοιμηθώ και έβλεπα τον ήλιο να ανατέλλει». Η φωνή του ήταν απαλή.

«Τώρα μπορείς να κοιμηθείς;» Γύρισε ξανά προς το μέρος του.

Έκλεισε τα μάτια του. «Μάγια, αν πρόκειται να μου πεις πως όχι, δεν θέλεις να είσαι κάτι παραπάνω από φίλη μου... πες το. Άσε τις υπεκφυγές, εντάξει;»

Φαινόταν έτοιμος να δεχτεί ένα χτύπημα. Οι βλεφαρίδες του έριχναν σκιές στα μάγουλά του. Στο σταρένιο δέρμα του λαιμού του είχε λευκές ουλές που του είχε

κάνει εκείνη. Έβγαλε τη ζώνη του αυτοκινήτου και πλησίασε κοντά του. Τον άκουσε να παίρνει μια βαθιά ανάσα αλλά δεν κουνήθηκε καθώς πλησίασε και τον φίλησε στο μάγουλο. Μύρισε το άρωμά του. Το ίδιο σαπούνι, το ίδιο σαμπουάν αλλά δεν μύριζε πια καπνό. Το ίδιο αγόρι. Τον φίλησε στο μάγουλο, προς την άκρη των χειλιών του και τελικά, πλησιάζοντας ακόμα περισσότερο, άγγιξε με το στόμα της το δικό του.

Τα χείλη του άνοιξαν και αναστέναξε ελαφρά, βαθιά στο λαιμό του. Οι λυκάνθρωποι δεν ήταν ιδιαίτερα τρυφεροί μεταξύ τους αλλά τα χέρια του ήταν απαλά καθώς τη σήκωσε και την έβαλε στην αγκαλιά του, τυλίγοντας γύρω της τα χέρια του καθώς το φιλί τους βάδαινε. Η αίσθησή του, η ζέστη του κοτλέ μπουφάν του γύρω της, ο χτύπος της καρδιάς του, η γεύση του, το άγγιγμα των χειλιών, των δοντιών και της γλώσσας τους της έκοβε την ανάσα. Τα χέρια της γλίστρησαν στο σβέρκο του και έλιωσε στην αγκαλιά του καθώς ένιωσε τις απαλές πυκνές μπούκλες των μαλλιών του, ίδιες ακριβώς όπως ήταν πάντα.

Όταν σταμάτησαν, μετά από ώρα, τα μάτια του γυάλιζαν. «Το περίμενα χρόνια αυτό».

Χάιδεψε το στέρνο του με το δάχτυλό της. Ένωθε την καρδιά της να χτυπάει. Για λίγα λεπτά δεν ήταν δυο λυκάνθρωποι σε μια αποστολή προς μια θανάσιμη, μυστική οργάνωση, ήταν δυο έφηβοι που φιλιόντουσαν σε ένα αμάξι στην παραλία. «Ήταν όπως το περίμενες;»

«Ήταν πολύ καλύτερο». Το στόμα του στράβωσε ελαφρώς στις άκρες. «Δηλαδή τώρα...;»

«Εντάξει», του είπε. «Δεν είναι κάτι που κάνεις με τους φίλους σου αυτό, έτσι δεν είναι;»

«Αλήθεια; Θα πρέπει να το πω στον Σάιμον. Θα απογο-

ητευτεί πάρα πολύ».

«Τζόρνταν!» Τον χτύπησε απαλά στον ώμο αλλά του χαμογελούσε, όπως κι εκείνος, με ένα τελείως ασυνήθιστο τεράστιο, αδέξιο χαμόγελο που απλωνόταν στο πρόσωπό του. Έσκυψε κοντά του και έβαλε το πρόσωπό της στην καμπύλη του λαιμού του, ανασαίνοντας το άρωμά του και το άρωμα του πρωινού.

Μονομαχούσαν στην παγωμένη λίμνη, ενώ η παγερή πόλη άστραφτε σαν λάμπα στο βάθος. Ο άγγελος με τα χρυσά φτερά και ο άγγελος με τα φτερά σαν μαύρη φωτιά. Η Κλέρι στεκόταν στον πάγο καθώς γύρω της έπεφταν αίμα και πούπουλα. Τα χρυσά πούπουλα έκαιγαν σαν τη φωτιά όταν άγγιζαν το δέρμα της ενώ τα μαύρα ήταν πιο κρύα απ' τον πάγο.

Η Κλέρι ξύπνησε με την καρδιά της να βροντοχτυπάει, τυλιγμένη σε έναν κόμπο από κουβέρτες. Ανασηκώθηκε, σπρώχνοντας τις κουβέρτες ως τη μέση της. Βρισκόταν σε ένα άγνωστο δωμάτιο. Οι τοίχοι ήταν από λευκό σοβά και η Κλέρι ήταν ξαπλωμένη σε ένα κρεβάτι από μαύρο ξύλο. Φορούσε ακόμα τα ρούχα που φορούσε το προηγούμενο βράδυ. Κατέβηκε απ' το κρεβάτι. Τα γυμνά της πόδια άγγιξαν το κρύο πέτρινο πάτωμα και έψαξε γύρω της για να βρει το σακίδιό της.

Το βρήκε εύκολα, ακουμπισμένο σε μια μαύρη δερμάτινη καρέκλα. Στο δωμάτιο δεν υπήρχαν παράθυρα. Το μόνο φως ερχόταν από μια κρεμαστή λάμπα στο ταβάνι, από μαύρο χαραγμένο γυαλί. Έβαλε το χέρι της στο σακίδιο και συνειδητοποίησε, εκνευρισμένη, αν και όχι ιδιαίτερα έκπληκτη ότι κάποιος το είχε ήδη ψάξει. Το κουτί με τα μολύβια της έλειπε, το ίδιο και το ραβδί

της. Το μόνο που είχε μείνει ήταν η βούρτσα της και μια αλλαξιά: ένα τζιν και εσώρουχα. Τουλάχιστον το χρυσό δαχτυλίδι βρισκόταν ακόμα στο χέρι της.

Το άγγιξε ελαφρά και σκέφτηκε: Σάιμον, μπήκα.

Τίποτα.

Σάιμον;

Καμία απάντηση. Ξεροκατάπие για να διώξει την ανησυχία της. Δεν είχε ιδέα πού βρισκόταν, τι ώρα ήταν ή πόση ώρα είχε μείνει αναισθητή. Ο Σάιμον μπορεί να κοιμόταν. Δεν έπρεπε να πανικοβληθεί και να υποθέσει ότι τα δαχτυλίδια δεν λειτουργούσαν. Έπρεπε να λειτουργήσει μηχανικά τώρα. Να δει πού βρίσκεται, να μάθει όσα περισσότερα μπορεί. Θα προσπαθούσε αργότερα να βρει τον Σάιμον.

Πήρε μια βαθιά ανάσα και προσπάθησε να εστιάσει στο άμεσο περιβάλλον της. Δυο πόρτες οδηγούσαν έξω απ' το δωμάτιό της. Προσπάθησε την πρώτη και είδε ότι άνοιγε σε ένα μικρό μπάνιο από γυαλί και χρώμιο, με μια μπρούτζινη μπανιέρα που στηριζόταν σε ποδαράκια με γαμψά νύχια. Ούτε εκεί υπήρχαν παράθυρα. Έκανε ένα γρήγορο ντους και σκουπίστηκε με μια χνουδωτή λευκή πετσέτα. Μετά έβαλε καθαρό τζιν και ένα φούτερ πριν επιστρέψει ξυπόλυτη στο δωμάτιο, πάρει τα παπούτσια της και ανοίξει τη δεύτερη πόρτα.

Μπίνγκο! Εκεί ήταν το υπόλοιπο... σπίτι; Διαμέρισμα; Βρισκόταν σε ένα μεγάλο δωμάτιο, το μισό απ' το οποίο είχε παραχωρηθεί σε ένα μεγάλο γυάλινο τραπέζι. Κι άλλες λάμπες από μαύρο χαραγμένο γυαλί κρέμονταν απ' το ταβάνι, στέλνοντας σκιές που χόρευαν στους τοίχους. Ήταν όλα πολύ μοντέρνα, από τις μαύρες δερμάτινες καρέκλες μέχρι το μεγάλο τζάκι, με το πλαίσιο από χρώμιο. Στην

εστία έκαιγε μια φωτιά. Άρα κάποιος άλλος πρέπει να βρισκόταν στο σπίτι, μέχρι πριν λίγη ώρα τουλάχιστον.

Το άλλο μισό του δωματίου το καταλάμβανε μια μεγάλη τηλεόραση, ένα γυαλιστερό μαύρο τραπεζάκι πάνω στο οποίο υπήρχαν διάσπαρτα παιχνίδια και τηλεχειριστήρια και χαμηλοί δερμάτινοι καναπέδες. Μια γυάλινη σκάλα οδηγούσε φιδογυριστά προς τα πάνω. Η Κλέρι έριξε μια ματιά και άρχισε να ανεβαίνει. Το γυαλί ήταν απόλυτα διάφανο και έδινε την εντύπωση ότι ανέβαινε μια αόρατη σκάλα προς τον ουρανό.

Ο δεύτερος όροφος έμοιαζε πολύ με τον πρώτο: ανοιχτόχρωμοι τοίχοι, μαύρο πάτωμα, ένας μακρύς διάδρομος με κάμποσες πόρτες. Η πρώτη πόρτα οδηγούσε σε ένα δωμάτιο που έμοιαζε με κύρια κρεβατοκάμαρα. Ένα τεράστιο κρεβάτι από ροδόξυλο, με λευκές κουρτίνες γάζα, καταλάμβανε το μεγαλύτερο μέρος του δωματίου. Υπήρχαν παράθυρα, που είχαν μια σκούρα μπλε απόχρωση. Η Κλέρι διέσχισε το δωμάτιο για να κοιτάξει έξω.

Για μια στιγμή αναρωτήθηκε αν βρισκόταν στο Αλικάντε. Έβλεπε ένα κανάλι και απέναντι ένα άλλο κτίριο, με τα παράθυρα κρυμμένα πίσω από πράσινα παντζούρια. Ο ουρανός από πάνω ήταν γκριζός, το κανάλι είχε ένα σκούρο γαλαζοπράσινο χρώμα και στα δεξιά της υπήρχε μια γέφυρα. Δυο άνθρωποι στέκονταν στη γέφυρα. Ο ένας κρατούσε μια φωτογραφική μηχανή και έβγαζε αφοσιωμένος φωτογραφίες. Άρα δεν ήταν στο Αλικάντε. Άμστερνταμ τότε; Βενετία; Έψαξε παντού για να βρει έναν τρόπο να ανοίξει το παράθυρο αλλά δεν βρήκε τίποτα. Χτύπησε με τη γροθιά της το γυαλί και φώναξε αλλά οι άνθρωποι στη γέφυρα δεν έδωσαν καμία σημασία. Μετά από λίγα λεπτά, συνέχισαν το δρόμο τους.

Η Κλέρι γύρισε πίσω στο δωμάτιο και πήγε σε μια απ' τις ντουλάπες. Την άνοιξε διάπλατα. Η καρδιά της σταμάτησε. Ήταν γεμάτη ρούχα: γυναικεία ρούχα. Υπέροχα φορέματα – δαντέλα και σατέν και χάντρες και λουλούδια. Τα συρτάρια είχαν εσωτερικά μπλουζάκια και εσώρουχα, μπλουζάκια βαμβακερά και μεταξωτά, φούστες αλλά πουθενά δεν είδε τζιν ή φόρμες. Υπήρχαν ακόμα και παπούτσια, σανδάλια και γόβες και διπλωμένα ζευγάρια καλσόν. Για μια στιγμή έμεινε να τα κοιτάζει και αναρωτήθηκε αν έμενε εκεί και κάποιιο άλλο κορίτσι ή αν ο Σεμπάστιαν είχε αρχίσει να πειραματίζεται με γυναικεία ρούχα. Όμως τα ρούχα είχαν όλα τα ταμπελάκια της τιμής και ήταν όλα κοντά στο δικό της νόμμερο. Όχι μόνο αυτό, συνειδητοποίησε έκπληκτη. Ήταν ακριβώς τα σχέδια και τα χρώματα που θα της πήγαιναν: μπλε και πράσινα και κίτρινα, σε μικρά νόμμερα. Τελικά πήρε ένα απ' τα πιο απλά τοπ, μία σκούρα πράσινη μπλούζα με φουσκωτά μανίκια και μεταξωτή δαντέλα στο μπροστινό μέρος. Έβγαλε το φθαρμένο της μπλουζάκι και το πέταξε στο πάτωμα, φόρεσε την μπλούζα και κοιτάχτηκε στον καθρέφτη που υπήρχε στο εσωτερικό της ντουλάπας.

Της πήγαινε τέλεια. Αναδείκνυε τη μικρόσωμη σιλουέτα της, κολλούσε στη μέση της, έκανε πιο σκούρο το πράσινο των ματιών της. Τράβηξε το ταμπελάκι της τιμής γιατί δεν ήθελε να δει πόσο είχε κοστίσει και βγήκε τρέχοντας απ' το δωμάτιο, νιώθοντας ένα ρίγος στη ραχοκοκαλιά της.

Το επόμενο δωμάτιο ήταν εμφανές ότι ήταν του Τζέις. Το κατάλαβε από την πρώτη στιγμή που μπήκε μέσα. Μύριζε το άρωμά του, την κολόνια και το σαπούνι του, και το άρωμα του δέρματός του. Το κρεβάτι ήταν βαμμέ-

νο μαύρο ξύλο με λευκά σεντόνια και κουβέρτες, άψογα στρωμένο. Ήταν τακτοποιημένο όπως και το δωμάτιό του στο Ινστιτούτο. Δίπλα στο κρεβάτι του υπήρχαν βιβλία, τίτλοι στα ιταλικά, και τα γαλλικά, και τα λατινικά. Το ασημένιο στιλέτο των Χέροντεϊλ με τα σχέδια πουλιών ήταν καρφωμένο στον τοίχο. Όταν κοίταξε πιο προσεκτικά, είδε ότι στερέωνε μια φωτογραφία. Μια δική τους φωτογραφία της, που είχε τραβήξει η Ίζι. Το θυμόταν, ήταν μια δροσερή μέρα στις αρχές του Οκτώβρη. Ο Τζέις καθόταν στα μπροστινά σκαλιά του Ινστιτούτου, με ένα βιβλίο στα πόδια του. Η Κλέρι καθόταν ένα σκαλί πιο πάνω, με το χέρι της στον ώμο του και έσκυβε μπροστά για να δει τι διάβαζε. Το χέρι του κάλυπτε το δικό της αφηρημένα σχεδόν και χαμογελούσε. Εκείνη τη μέρα δεν έβλεπε το πρόσωπό του, δεν ήξερε ότι χαμογελούσε έτσι, μέχρι εκείνη τη στιγμή. Ο λαιμός της σφίχτηκε και βγήκε απ' το δωμάτιο με κομμένη την ανάσα.

Δεν μπορούσε να κάνει έτσι, είπε αυστηρά στον εαυτό της. Λες και κάθε εικόνα του Τζέις όπως ήταν πια ήταν μια γροθιά στο στομάχι. Έπρεπε να υποκρίνεται ότι δεν πείραζε, ότι δεν έβλεπε καμία διαφορά. Πήγε στο επόμενο δωμάτιο, ένα άλλο υπνοδωμάτιο, που έμοιαζε αρκετά με το προηγούμενο, αλλά αυτό ήταν άνω κάτω: το κρεβάτι ήταν ένα κουβάρι από μαύρα μεταξωτά σεντόνια και πάπλωμα, ένα γραφείο από ατσάλι και γυαλί γεμάτο βιβλία και χαρτιά, αγορίστικα ρούχα πεταμένα παντού. Τζιν, μπουφάν, μπλουζάκια και εξοπλισμός. Το μάτι της έπεσε πάνω σε κάτι που άστραφτε ασημένιο πάνω στο κομοδίνο, κοντά στο κρεβάτι. Πήγε προς τα εκεί μη πιστεύοντας στα μάτια της.

Ήταν το μικρό κουτί της μητέρας της, εκείνο με τα αρ-

χικά Τζ.Κ. Εκείνο που έβγαζε η μητέρα της κάθε χρόνο, μια φορά το χρόνο και έκλαιγε σιωπηλά, με τα δάκρυα να κυλάνε στα μάγουλά της και να στάζουν στα χέρια της. Η Κλέρι ήξερε τι είχε μέσα το κουτί: μια μπούκλα, λεπτή και λευκή σαν λουλούδι πικραλίδας, κομμάτια απ' το μπλουζάκι ενός παιδιού, ένα παιδικό παπουτσάκι, αρκετά μικρό ώστε να χωράει στην παλάμη της. Κομμάτια του αδερφού της, ένα είδος κολάζ, του παιδιού που ήθελε να έχει η μητέρα της, που είχε ονειρευτεί ότι θα είχε, πριν κάνει ο Βάλενταϊν ό,τι είχε κάνει και μετατρέψει τον ίδιο του το γιο σε ένα τέρας.

Τζ.Κ.

Τζόνανταν Κρίστοφερ.

Το στομάχι της σφίχτηκε και βγήκε βιαστικά απ' το δωμάτιο – και έπεσε κατευθείαν πάνω σε έναν τοίχο από μυσ. Την τύλιξαν δυο μπράτσα που την αγκάλιασαν σφιχτά και είδε ότι ήταν αδύνατα και μυώδη, με λεπτές ξανθές τρίχες και για μια στιγμή νόμισε ότι ήταν ο Τζέις και χαλάρωσε.

«Τι έκανες στο δωμάτιό μου;» είπε στο αυτί της ο Σεμπάστιαν.

Η Ίζαμπελ είχε εκπαιδευθεί να ξυπνάει πολύ νωρίς το πρωί, βρέξει-χιονίσει, κι ένα ελαφρύ χανγκόβερ δεν άλλαξε τη συνήθειά της. Ανασηκώθηκε αργά και κοίταξε τον Σάιμον.

Δεν είχε περάσει ποτέ μια ολόκληρη νύχτα στο κρεβάτι με κάποιον, εκτός αν μετρούσαν οι νύχτες που τρύπωνε στο κρεβάτι των γονιών της όταν ήταν τεσσάρων χρονών και φοβόταν τις καταιγίδες. Δεν μπορούσε να αντισταθεί στο να κοιτάζει τον Σάιμον σαν να ήταν κάποιο εξωτικό

είδος ζώου. Ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα, με το στόμα ελαφρώς ανοιχτό, τα μαλλιά πεσμένα μπροστά στα μάτια του. Συνηθισμένα καστανά μαλλιά, συνηθισμένα καστανά μάτια. Το μπλουζάκι του ήταν ελαφρώς ανασηκωμένο. Δεν ήταν μυώδης σαν τους Κυνηγούς των Σκιών. Είχε λείο επίπεδο στομάχι αλλά δεν είχε κοιλιακούς και στο πρόσωπό του είχε ακόμα μια τρυφεράδα. Τι ήταν αυτό που τη γοήτευε πάνω του λοιπόν; Ήταν σίγουρα αρκετά χαριτωμένος αλλά η Ίζαμπελ είχε βγει με πανέμορφους ιππότες των Ξωτικών, σέξι Κυνηγούς...

«Ίζαμπελ», είπε ο Σάιμον χωρίς να ανοίξει τα μάτια του. «Σταμάτα να με κοιτάς καλά καλά».

Η Ίζαμπελ αναστέναξε εκνευρισμένη και σηκώθηκε απ' το κρεβάτι. Έψαξε στην τσάντα της τη στολή της, τη βρήκε και πήγε προς το μπάνιο.

Το μπάνιο ήταν στη μέση του διαδρόμου και η πόρτα άνοιγε εκείνη τη στιγμή. Μέσα από ένα σύννεφο ατμού βγήκε ο Άλεξ. Είχε τυλίξει γύρω από τη μέση του μια πετσέτα και είχε άλλη μία στους ώμους του και έτριβε δυνατά τα μαύρα βρεγμένα του μαλλιά. Η Ίζαμπελ υπέθεσε ότι δεν έπρεπε να της κάνει εντύπωση – ήταν κι εκείνος εκπαιδευμένος να ξυπνάει νωρίς όπως και η ίδια.

«Μυρίζεις σανταλόξυλο», είπε αντί για καλημέρα. Σιχαινόταν το άρωμα του σανταλόξυλου. Προτιμούσε γλυκιές μυρωδιές: βανίλια, κανέλα, γαρδένια.

Ο Άλεξ την κοίταξε. «Μας αρέσει το σανταλόξυλο».

Η Ίζαμπελ έκανε μια γκριμάτσα. «Η έχεις πολύ μεγάλη ιδέα για τον εαυτό σου και μιλάς σαν αυτοκράτορας ή με τον Μάγκνους έχετε γίνει σαν αυτά τα ζευγάρια που νομίζουν ότι είναι ένα άτομο. Μας αρέσει το σανταλόξυλο. Λατρεύουμε τη συμφωνική ορχήστρα. Ελπίζουμε να

σας αρέσει το Χριστουγεννιάτικο δώρο μας – το οποίο αν θες τη γνώμη μου είναι απλώς ένας φτηνός τρόπος να γλιτώσεις τα δυο δώρα».

Ο Άλεξ την κοίταξε πίσω απ' τις πυκνές του βλεφαρίδες. «Θα καταλάβεις...»

«Αν μου πεις ότι θα καταλάβω όταν ερωτητώ κάποιον, θα σε πνίξω με την πετσέτα».

«Κι αν συνεχίσεις να με εμποδίζεις να επιστρέψω στο δωμάτιό μου για να ντυθώ θα βάλω τον Μάγκνους να καλέσει πίζι και να κάνουν τα μαλλιά σου κόμπους».

«Φύγε από μπροστά μου». Η Ίζαμπελ κλότσησε τον αστράγαλο του Άλεξ μέχρι που εκείνος απομακρύνθηκε βιαστικά στο διάδρομο. Είχε την αίσθηση ότι αν γυρνούσε να τον κοιτάξει, θα της έβγαζε τη γλώσσα οπότε δεν γύρισε. Αντίθετα, κλειδώθηκε στο μπάνιο και άνοιξε το ντους, στο καυτό. Μετά κοίταξε τα αφρόλουτρα και τα σαπούνια, και ξεστόμισε μια όχι ιδιαίτερα κατάλληλη για κυρίες βρισιά.

Σαμπουάν, κρέμα μαλλιών και αφρόλουτρο με άρωμα σανταλόξυλο. *Μπλιαχ.*

Όταν βγήκε επιτέλους, ντυμένη με τη στολή της και τα μαλλιά της πιασμένα κότσο, βρήκε τον Άλεξ, τον Μάγκνους και την Τζόσλιν να την περιμένουν στο σαλόνι. Ύπρηχαν ντόνατς αλλά δεν ήθελε, και καφές, τον οποίο ήθελε. Έβαλε κάμποσο γάλα και ακούμπησε πίσω κοιτώντας την Τζόσλιν που ήταν επίσης ντυμένη –προς έκπληξη της Ίζαμπελ– με στολή Κυνηγού.

Ήταν παράξενο, σκέφτηκε. Της έλεγαν συχνά ότι έμοιαζε με τη μητέρα της αλλά η ίδια δεν το έβλεπε και αναρωτήθηκε αν το ίδιο ένιωθε και η Κλέρι με την Τζόσλιν. Είχαν το ίδιο χρώμα μαλλιά, αλλά και τα ίδια χαρακτηρι-

στικά, την ίδια κίνηση του κεφαλιού, το ίδιο πεισματάρικο σφίξιμο στο σαγόι. Την ίδια αίσθηση ότι μπορεί να έμοιαζαν με πορσελάνινες κούκλες αλλά μέσα τους ήταν από ατσάλι. Παρόλο που η Ίζαμπελ ευχόταν να είχε πάρει τα γαλάζια μάτια της Μαρίζ και του Ρόμπερτ, όπως η Κλέρι είχε πάρει τα πράσινα μάτια της μητέρας της. Το μπλε ήταν πολύ πιο ενδιαφέρον απ' το μαύρο.

«Όπως και με τη Σιωπηλή Πόλη, το Αδαμάντινο Φρούριο είναι ένα, αλλά υπάρχουν πολλές πόρτες για να το βρει κανείς», είπε ο Μάγκνους. «Η κοντινότερη σε εμάς είναι στο παλιό μοναστήρι των Αυγουστίνων στο λόφο Γκράιμς, στο Στάτεν Άιλαντ. Ο Άλεξ κι εγώ θα έρθουμε μαζί σας μέχρι εκεί και θα σας περιμένουμε να επιστρέψετε αλλά δεν μπορούμε να μπούμε μέσα μαζί σας».

«Το ξέρω», είπε η Ίζαμπελ. «Γιατί είστε αγόρια. Κότες».

Ο Άλεξ τη σημάδεψε με το δάχτυλό του. «Ίζαμπελ σοβαρέψου. Οι Σιδηρές Αδελφές δεν είναι σαν τους Σιωπηλούς Αδελφούς. Είναι λιγότερο φιλικές και δεν τους αρέσει να τις ενοχλούν».

«Υπόσχομαι ότι θα δείξω τον καλύτερό μου εαυτό», είπε η Ίζαμπελ και άφησε το άδειο της φλιτζάνι στο τραπέζι. «Πάμε».

Ο Μάγκνους την κοίταξε καχύποπτα για μια στιγμή και μετά ανασήκωσε τους ώμους του. Τα μαλλιά του ήταν ένα εκατομμύριο καρφάκια κολλημένα με τζελ και τα μάτια του ήταν βαμμένα μαύρα. Έμοιαζαν πιο γατίσια από ποτέ. Την προσπέρασε και πήγε προς τον τοίχο, έχοντας ήδη ξεκινήσει να μουρμουράει στα λατινικά. Η γνώριμη μορφή μιας απόκρυφης Πύλης άρχισε να σχηματίζεται στον τοίχο περιτριγυρισμένη με αστραφτερά σύμβολα. Σηκώθηκε αέρας, κρύος και ξηρός, που φύσηξε πίσω τα μακριά μαύρα

πλοκάμια των μαλλιών της Ίζαμπελ.

Η Τζόσλιν βγήκε μπροστά και μπήκε πρώτη στην Πύλη. Ήταν σαν να βλέπεις κάποιον να εξαφανίζεται πίσω από έναν καταρράκτη: μια ασημένια θολή λάμψη έμοιαζε να την καταπίνει, θαμπώνοντας το κόκκινο χρώμα των μαλλιών της καθώς χάθηκε μέσα της με ένα αχνό τρεμούλιασμα.

Ακολούθησε η Ίζαμπελ. Είχε συνηθίσει την αίσθηση του ταξιδιού μέσα από τις Πύλες, αυτό το σφίξιμο του στομαχιού. Στα αυτιά της ένωσε ένα άηχο βουητό και ο αέρας έφυγε απ' τα πνευμόνια της. Έκλεισε τα μάτια της και τα ξανάνοιξε καθώς η δίνη την απελευθέρωσε και την πέταξε σε κάτι ξερούς θάμνους. Σηκώθηκε όρθια, τινάζοντας τα ξερά χορτάρια από τα γόνατά της και είδε την Τζόσλιν να την κοιτάει. Η μητέρα της Κλέρι άνοιξε το στόμα της... και το ξανάκλεισε όταν εμφανίστηκε ο Άλεξ, που έπεσε στο χορτάρι πλάι στην Ίζαμπελ. Τελευταίος βγήκε ο Μάγκνους, με την αστραφτερή ημιδιάφανη Πύλη να κλείνει πίσω του.

Ακόμα και το ταξίδι μέσα από την Πύλη δεν είχε χαλάσει τα μαλλιά του Μάγκνους. Άγγιξε με υπερηφάνεια τα καρφάκια του. «Δοκίμασέ το», είπε στην Ίζαμπελ.

«Μαγεία;»

«Ζελέ. Μόνο 3.99 απ' το σούπερ-μάρκετ».

Η Ίζαμπελ του έκανε μια γκριμάτσα και γύρισε για να περιεργαστεί το καινούριο τους περιβάλλον. Στέκονταν πάνω σε ένα λόφο, με την κορυφή του σκεπασμένη με ξερά χόρτα και μαραμένο γρασίδι. Πιο κάτω υπήρχαν κάτι φύλλα μαυρισμένα απ' το φθινόπωρο και στο βάθος η Ίζαμπελ έβλεπε έναν ασυννέφιαστο ουρανό και την κορυφή της γέφυρας Βεραζάνο-Νάροου που ένωνε

το Στάτεν Άιλαντ με το Μπρούκλιν. Όταν γύρισε, η Ίζαμπελ είδε πίσω της το μοναστήρι να ξεπροβάλλει απ' τις θαμπές φυλλωσιές. Ήταν ένα μεγάλο κτίριο από κόκκινα τούβλα, με τα περισσότερα παράθυρα σπασμένα ή καλυμμένα με σανίδες. Σε κάποια σημεία ήταν σκεπασμένο με γκράφιτι. Κάτι όρνια καθάρτες, ενοχλημένα απ' την εμφάνιση των ταξιδιωτών, έκοβαν κύκλους πάνω απ' το ερειπωμένο καμπαναριό.

Η Ίζαμπελ μισόκλεισε τα μάτια της και αναρωτήθηκε αν υπήρχε κάποια λάμψη που έπρεπε να λύσει. Αν ναι, ήταν πολύ ισχυρό. Όσο κι αν προσπαθούσε, δεν μπορούσε να δει τίποτα άλλο εκτός απ' το ρημαγμένο κτίριο μπροστά της.

«Δεν υπάρχει λάμψη», είπε η Τζόσλιν ξαφνιάζοντας την Ίζαμπελ. «Ό,τι βλέπεις».

Η Τζόσλιν πήγε προς τα εκεί, με τις μπότες της να τσαλακώνουν τα ξερά χόρτα μπροστά της. Μετά από μια στιγμή ο Μάγκνους ανασήκωσε τους ώμους του και την ακολούθησε και το ίδιο έκαναν η Ίζαμπελ και ο Άλεξ. Δεν υπήρχε μονοπάτι. Τα κλαδιά φύτρωναν μπλεγμένα, σκούρα στην καθαρή ατμόσφαιρα, και το φύλλωμα κάτω απ' τα πόδια τους θρυμματιζόταν απ' την ξηρασία. Καθώς πλησίαζαν το κτίριο, η Ίζαμπελ είδε ότι κάποια σημεία στο χώμα ήταν καμένα και υπήρχαν πεντάλφες και κύκλοι με ρούνους βαμμένοι με σπρέι πάνω στα χόρτα.

«Θνητοί», είπε ο Μάγκνους και σήκωσε ένα κλαδί απ' το δρόμο της Ίζαμπελ. «Παίζουν τα παιχνιδάκια τους με τη μαγεία, χωρίς να την καταλαβαίνουν. Συχνά τους τραβάνε τέτοια μέρη, κέντρα δύναμης, αλλά χωρίς να ξέρουν γιατί. Πίνουν και κάθονται και βάζουν τους τοίχους λες και θα μπορούσες να αφήσεις ένα ανθρώπινο

στίγμα στη μαγεία. Δεν μπορείς». Είχαν φτάσει σε μια αμπαρωμένη πόρτα στον τοίχο. «Φτάσαμε».

Η Ίζαμπελ κοίταξε επίμονα την πόρτα. Και πάλι δεν ένιωθε ότι την κάλυπτε κάποια λάμψη, παρόλο που αν συγκεντρωνόταν πάρα πολύ, έβλεπε ένα αχνό λαμπύρισμα, σαν ηλιαχτίδες που αντανακλώνται στο νερό. Η Τζόσλιν και ο Μάγκνους αντάλλαξαν ένα βλέμμα. Η Τζόσλιν στράφηκε στην Ίζαμπελ. «Είσαι έτοιμη;»

Η Ίζαμπελ έγνεψε καταφατικά και χωρίς άλλη λέξη, η Τζόσλιν έκανε ένα βήμα μπροστά και εξαφανίστηκε μέσα από τις σανίδες της πόρτας. Ο Μάγκνους κοίταξε την Ίζαμπελ, περιμένοντας.

Ο Άλεξ έσκυψε προς το μέρος της, και ένιωσε το άγγιγμα του χεριού του στον ώμο της. «Μην ανησυχείς», της είπε. «Θα τα πας μια χαρά, Ιζ».

Σήκωσε ψηλά το κεφάλι της. «Το ξέρω», είπε και ακολουθήσε την Τζόσλιν μέσα από την πόρτα.

Η Κλέρι πήρε μια απότομη ανάσα αλλά πριν προλάβει να απαντήσει ακούστηκε ένα βήμα στα σκαλιά και στην άκρη του διαδρόμου εμφανίστηκε ο Τζέις. Ο Σεμπάστιαν την άφησε αμέσως και την έκανε μια σβούρα. Με ένα χαμόγελο λύκου της ανακάτεψε τα μαλλιά. «Χαίρομαι που σε βλέπω, αδερφούλα».

Η Κλέρι είχε μείνει άφωνη. Ο Τζέις, όμως, όχι. Πήγε προς το μέρος τους αδούρβα. Φορούσε ένα μαύρο δερμάτινο μπουφάν, λευκό μπλουζάκι και τζιν και ήταν ξυπόλυτος. «Αγκάλιασες την Κλέρι;» ρώτησε έκπληκτος τον Σεμπάστιαν.

Ο Σεμπάστιαν ανασήκωσε τους ώμους του. «Αδερφή μου είναι. Χάρηκα που την είδα».

«Εσύ δεν αγκαλιάζεις κανέναν», είπε ο Τζέις.

«Δεν πρόλαβα να φτιάξω τούρτα».

«Δεν ήταν τίποτα», είπε η Κλέρι και κούνησε το χέρι της αδιάφορα. «Σκόνταψα και με έπιασε για να μην πέσω».

Αν ο Σεμπάστιαν ξαφνιάστηκε που τον υπερασπίστηκε, δεν το έδειξε. Ήταν ανέκφραστος καθώς διέσχισε το διάδρομο προς το μέρος του Τζέις, ο οποίος τη φίλησε στο μάγουλο, αγγίζοντας με τα δροσερά του δάχτυλα το μάγουλό της. «Τι έκανες εδώ πάνω;» τη ρώτησε ο Τζέις.

«Σε έφαχνα», του είπε. «Ξύπνησα και δεν μπορούσα να σε βρω. Νόμιζα ότι θα κοιμάσαι».

«Βλέπω ότι ανακάλυψες τα ρούχα», είπε ο Σεμπάστιαν και έδειξε το μπλουζάκι της. «Σου άρεσαν;»

Ο Τζέις του έριξε ένα απότομο βλέμμα. «Είχαμε πάει να φέρουμε κάτι να φάμε», είπε στην Κλέρι. «Όχι τίποτα σπουδαίο. Ψωμί και τυρί. Θέλεις να τσιμπήσεις;»

Και έτσι, μετά από κάμποσα λεπτά, η Κλέρι βρέθηκε να κάθεται στο μεγάλο τραπέζι από γυαλί και ατσάλι. Από τα φαγώσιμα που ήταν απλωμένα στο τραπέζι, η Κλέρι συμπέρανε ότι μάλλον είχε βρει την πόλη με τη δεύτερη απόπειρα. Ήταν στη Βενετία. Υπήρχε ψωμί, ιταλικά τυριά, σαλάμι και προσούτο, σταφύλια και μαρμελάδα σύκο και μπουκάλια ιταλικό κρασί. Ο Τζέις καθόταν απέναντί της και ο Σεμπάστιαν στην κεφαλή του τραπεζιού. Μια απόκοσμη ανάμνηση από τη βραδιά που είχε γνωρίσει τον Βάλενταϊν στο Ρένγουικ, στη Νέα Υόρκη, ήρθε στο μυαλό της: έτσι όπως είχε μπει ανάμεσα στην Κλέρι και τον Τζέις στην κεφαλή ενός τραπεζιού, πώς τους είχε προσφέρει κρασί και τους είχε πει ότι ήταν αδέρφια.

Έριξε μια κλεφτή ματιά στον πραγματικό της αδερφό. Σκέφτηκε την έκφραση της μητέρας της όταν τον είχε

δει. Ο Βάλενταϊν. Όμως ο Σεμπάστιαν δεν ήταν ακριβές αντίγραφο του πατέρα τους. Είχε δει φωτογραφίες του Βάλενταϊν όταν ήταν στην ηλικία τους. Στο πρόσωπο του Σεμπάστιαν τα αυστηρά χαρακτηριστικά του πατέρα τους μαλάκωναν με την ομορφιά της μητέρας τους. Ήταν ψηλός αλλά δεν είχε τόσο φαρδιές πλάτες, ήταν πιο ευέλικτος και ευκίνητος, σαν γάτα. Είχε τα μάγουλα και το απαλό κομψό στόμα της Τζόσλιν και τα σκούρα μάτια και τα κατάλευκα ξανθά μαλλιά του Βάλενταϊν.

Σήκωσε το βλέμμα του σαν να την είχε τσακώσει να τον κοιτάει. «Κρασί;» της πρότεινε.

Η Κλέρι έγνεψε καταφατικά παρόλο που ποτέ δεν της άρεσε πολύ η γεύση του κρασιού και από κείνο το βράδυ στο Ρένγουικ το σιχαινόταν. Ξερόβηξε καθώς ο Σεμπάστιαν γέμιζε το ποτήρι της. «Λοιπόν», είπε, «δικό σου είναι αυτό το σπίτι;»

«Ήταν του πατέρα μας», είπε ο Σεμπάστιαν και άφησε το μπουκάλι. «Του Βάλενταϊν. Αυτό το σπίτι μπορεί να κινείται μέσα και έξω από τους κόσμους – τον κόσμο μας και άλλους. Το χρησιμοποιούσε ως καταφύγιο αλλά και ως τρόπο ταξιδιού. Με είχε φέρει εδώ μερικές φορές, μου έδειξε πώς να μπαινοβγαίνω και πώς να το κάνω να ταξιδεύει».

«Δεν υπάρχει εξώπορτα».

«Υπάρχει αν ξέρεις πώς να τη βρεις», είπε ο Σεμπάστιαν. «Ο μπαμπάς το έφτιαξε πολύ έξυπνα αυτό το σπίτι».

Η Κλέρι κοίταξε τον Τζέις, που κούνησε το κεφάλι του. «Εμένα δεν μου το είχε δείξει. Ούτε θα μάντεψα ότι υπήρχε».

«Είναι πολύ... εργένικο», είπε η Κλέρι. «Δεν θα περίμενα να έχει ο Βάλενταϊν...»

«Τηλεόραση με επίπεδη οθόνη;» τη ρώτησε χαμογελώντας ο Τζέις. «Όχι ότι πιάνει κανάλια, αλλά μπορείς να δεις DVD. Στο αρχοντικό που έμενα εγώ είχαμε ένα παλιό κουτί αποθήκευσης πάγου που δούλευε με μαγικό φως. Εδώ έχει ένα ψυγείο τελευταίας τεχνολογίας».

«Αυτό ήταν για την Τζόσλιν», είπε ο Σεμπάστιαν.

Η Κλέρι σήκωσε το κεφάλι της. «Ορίστε;»

«Όλα αυτά τα σύγχρονα πράγματα. Οι συσκευές και τα ρούχα. Σαν αυτή την μπλούζα που φοράς. Ήταν για τη μητέρα μας. Αν αποφάσιζε να γυρίσει». Τα σκούρα μάτια του Σεμπάστιαν καρφώθηκαν στα δικά της. Ένωσε ένα κύμα ναυτίας. *Αυτός είναι ο αδερφός μου και μιλάμε για τους γονείς μας. Ένωσε να ζαλίζεται.* Όλα αυτά ήταν πάρα πολλά και έπρεπε να τα αφομοιώσει πολύ γρήγορα και να τα επεξεργαστεί. Δεν είχε ποτέ χρόνο να σκεφτεί τον Σεμπάστιαν σαν τον αδερφό της με σάρκα και οστά. Μέχρι να μάθει ποιος ήταν στ' αλήθεια, είχε ήδη πεθάνει.

«Συγγνώμη αν σου φαίνεται παράξενο», είπε απολογητικά ο Τζέις και έδειξε το μπλουζάκι της. «Μπορούμε να σου αγοράσουμε καινούρια».

Η Κλέρι άγγιξε ελαφρά το μανίκι. Το ύφασμα ήταν μεταξένιο, λεπτεπίλεπτο, ακριβό. Ε, αυτό το εξηγούσε – πώς όλα ήταν κοντά στο μέγεθός της, όλα ήταν στα χρώματα που της πήγαιναν. Επειδή έμοιαζε τόσο πολύ με τη μητέρα της.

Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Δεν πειράζει», είπε. «Απλώς... και τι κάνετε δηλαδή; Ταξιδεύετε απλώς μέσα σ' αυτό το διαμέρισμα και...»

«Βλέπουμε τον κόσμο;» είπε ο Τζέις. «Θα μπορούσε να είναι και χειρότερα».

«Αλλά δεν μπορείτε να το κάνετε αυτό για πάντα».

Ο Σεμπάστιαν δεν είχε φάει πολύ αλλά είχε πει δυο ποτήρια κρασί και ήταν στο τρίτο. Τα μάτια του γυάλιζαν. «Γιατί όχι;»

«Γιατί... βασικά γιατί το Κονκλάβιο σας ψάχνει και τους δύο και δεν μπορείτε να κρύβεστε και να τρέχετε για πάντα...» Η φωνή της Κλέρι έσβησε καθώς τους κοίταξε. Τους είδε να ανταλλάσσουν ένα βλέμμα, το βλέμμα δυο ανθρώπων που ήξεραν κάτι που δεν ήξερε κανένας άλλος. Ήταν ένα βλέμμα που ο Τζέις δεν είχε ανταλλάξει με κάποιον άλλο μπροστά της, για πολύ καιρό.

Ο Σεμπάστιαν μίλησε αργά και ήρεμα. «Κάνεις μια ερώτηση ή μια παρατήρηση;»

«Έχει το δικαίωμα να μάθει τα σχέδιά μας», είπε ο Τζέις. «Ήρθε ξέροντας ότι δεν μπορεί να γυρίσει πίσω».

«Ένδειξη καλής πίστης», είπε ο Σεμπάστιαν χαϊδεύοντας με το χέρι του το χείλος του ποτηριού του. «Σε σένα. Σ' αγαπάει. Γι' αυτό είναι εδώ. Έτσι δεν είναι;»

«Και τι πειράζει αν είναι έτσι;» είπε η Κλέρι. Θα μπορούσε να προσποιηθεί ότι υπήρχε κάποιος άλλος λόγος αλλά τα μάτια του Σεμπάστιαν ήταν σκοτεινά και κοφτερά και αμφέβαλλε αν θα την πίστευε. «Εμπιστεύομαι τον Τζέις».

«Αλλά όχι εμένα», είπε ο Σεμπάστιαν.

Η Κλέρι διάλεξε τις επόμενες λέξεις της με εξαιρετική προσοχή. «Αν σε εμπιστεύεται ο Τζέις, τότε θέλω να σε εμπιστευτώ κι εγώ», είπε. «Και είσαι αδερφός μου. Κάτι είναι αυτό». Το ψέμα ήταν πικρό στο στόμα της. «Αλλά δεν σε ξέρω καθόλου».

«Τότε ίσως πρέπει να αφιερώσεις λίγο χρόνο για να με μάθεις», είπε ο Σεμπάστιαν. «Και μετά, θα σου πούμε τα σχέδιά μας».

Θα σου πούμε. Τα σχέδιά μας. Στο μυαλό του ήταν μόνο αυτός και ο Τζέις. Δεν υπήρχε Κλέρι και Τζέις.

«Δεν μ' αρέσει να την κρατάω στο σκοτάδι», είπε ο Τζέις.

«Θα της το πούμε σε μια εβδομάδα. Τι διαφορά έχει μια εβδομάδα;»

Ο Τζέις του έριξε ένα βλέμμα. «Πριν δυο εβδομάδες ήσουν νεκρός».

«Εντάξει, δεν είπα δύο εβδομάδες», είπε ο Σεμπάστιαν. «Θα ήταν υπερβολικό».

Τα χείλη του Τζέις ανασηκώθηκαν ελαφρώς στις άκρες. Κοίταξε την Κλέρι.

«Είμαι πρόθυμη να περιμένω να με εμπιστευτείτε», είπε εκείνη, ξέροντας ότι ήταν το πιο σωστό, το πιο έξυπνο πράγμα εκείνη τη στιγμή. Το πιο μισητό. «Όσο καιρό κι αν χρειαστεί».

«Μια εβδομάδα», είπε ο Τζέις.

«Μια εβδομάδα», συμφώνησε ο Σεμπάστιαν. «Και αυτό σημαίνει ότι θα μένει εδώ, στο διαμέρισμα. Δεν θα έχει επικοινωνία με κανέναν. Δεν θα της ξεκλειδώσουμε την πόρτα ούτε θα μπαινοβγαίνει».

Ο Τζέις ακούμπησε πίσω. «Ούτε αν είμαι εγώ μαζί της;»

Ο Σεμπάστιαν τον κοίταξε κάμποση ώρα πίσω απ' τις χαμηλωμένες του βλεφαρίδες. Η Κλέρι κατάλαβε ότι προσπαθούσε να αποφασίσει τι θα επέτρεπε στον Τζέις. Πόσο θα χαλάρωνε το λουρί στον "αδερφό" του. «Εντάξει», είπε τελικά και η φωνή του ήταν υποτιμητική. «Αν είσαι μαζί της».

Η Κλέρι κοίταξε το ποτήρι της. Άκουσε τον Τζέις να απαντάει με ένα μουρμουρητό αλλά δεν μπορούσε να τον κοιτάξει. Η ιδέα ενός Τζέις που του επέτρεπαν να κάνει κάτι, ο Τζέις, που έκανε πάντα ό,τι ήθελε, την αηδίαζε. Ήθελε να σηκωθεί και να σπάσει το μπουκάλι του

κρασιού πάνω στο κεφάλι του Σεμπάστιαν αλλά ήξερε ότι ήταν αδύνατον. *Κόψε τον ένα και ματώνει ο άλλος.*

«Πώς είναι το κρασί;» Ήταν η φωνή του Σεμπάστιαν, με ξεκάθαρη μια χροιά ικανοποίησης στον τόνο της.

Η Κλέρι κατέβασε με μία γουλιά το κρασί της, βήχοντας απ' την πικρή του γεύση. «Υπέροχο».

Η Ίζαμπελ βγήκε σε ένα άγνωστο τοπίο. Μια βαθυπράσινη πεδιάδα απλωνόταν μπροστά της κάτω από ένα βαρύ γκριζο ουρανό. Σήκωσε την κουκούλα της και κοίταξε γύρω της, συνεπαρμένη. Δεν είχε δει ποτέ τόσο τεράστιο, ανοιχτό ουρανό ούτε τόσο μεγάλη πεδιάδα. Στραφτάλιζε με τα χρώματα ημιπολύτιμων λίθων, στον τόνο των βρύων. Καθώς η Ίζαμπελ έκανε ένα βήμα μπροστά, συνειδητοποίησε ότι ήταν όντως βρύα που φύτρωναν πάνω και γύρω από τις μαύρες πέτρες που ήταν σκορπισμένες στην καρβουνιασμένη γη.

«Είναι μια ηφαιστειακή πεδιάδα», της εξήγησε η Τζόσλιν. Στεκόταν δίπλα στην Ίζαμπελ, και ο αέρας φυσούσε χρυσοκόκκινες μπούκλες που είχαν λυθεί απ' το σφιχτό κότσο της. Έμοιαζε τόσο με την Κλέρι που ήταν σχεδόν ανατριχιαστικό. «Κάποτε ήταν πεδιάδες από λάβα. Ολόκληρη η περιοχή μάλλον είναι ηφαιστειακή, σε κάποιο βαθμό τουλάχιστον. Για να δουλέψουν με τον *αδάμαντα*, οι Αδελφές χρειάζονται απίστευτη θερμότητα για τις καμίνους τους».

«Θα περίμενα να έχει λίγη περισσότερη ζέστη πάντως», σχολίασε η Ίζαμπελ.

Η Τζόσλιν της έριξε ένα ξερό βλέμμα και άρχισε να περπατάει προς μια κατεύθυνση στην τύχη όπως φάνηκε στην Ίζαμπελ. Την ακολουθούσε βιαστικά. «Μερικές φο-

ρές μοιάζεις τόσο με τη μητέρα σου που με εκπλήσσεις, Ίζαμπελ».

«Θα το πάρω σαν κομπλιμέντο», είπε η Ίζαμπελ και μισόκλεισε απειλητικά τα μάτια της. Δεν θα άφηνε κανένα να σχολιάσει την οικογένειά της.

«Μα δεν το είπα σαν προσβολή».

Η Ίζαμπελ είχε τα μάτια της καρφωμένα στον ορίζοντα, όπου ο σκοτεινός ουρανός συναντούσε το πράσινο σμαραγδί έδαφος. «Πόσο καλά γνώριζες τους γονείς μου;»

Η Τζόσλιν της έριξε μια βιαστική λοξή ματιά. «Αρχετά καλά όταν ήμασταν στην Άιντρις όλοι μαζί. Είχα χρόνια να τους δω από τότε».

«Τους ήξερες όταν παντρεύτηκαν;»

Το μονοπάτι που είχε ακολουθήσει η Τζόσλιν γινόταν ελαφρώς ανηφορικό και η απάντηση της ήταν κάπως λαχανιασμένη. «Ναι».

«Ήταν... ερωτευμένοι;»

Η Τζόσλιν σταμάτησε απότομα και γύρισε και κοίταξε την Ίζαμπελ. «Ίζαμπελ, με τι έχουν σχέση όλα αυτά;»

«Ε, με την αγάπη;» είπε η Ίζαμπελ μετά από μια στιγμιαία παύση.

«Δεν ξέρω γιατί νομίζεις ότι είμαι ειδική εγώ σ' αυτό».

«Εντάξει, κατάφερες να κάνεις τον Λουκ να περιμένει μια ολόκληρη ζωή, βασικά πριν δεχτείς να τον παντρευτείς. Αυτό είναι εντυπωσιακό. Μακάρι να είχα κι εγώ τέτοια εξουσία σ' έναν άντρα».

«Έχεις», είπε η Τζόσλιν. «Και δεν είναι κάτι που θα έπρεπε να εύχεσαι». Πέρασε τα χέρια της ανάμεσα απ' τα μαλλιά της και η Ίζαμπελ ένιωσε ένα μικρό τίναγμα. Όσο κι αν έμοιαζε η Τζόσλιν με την κόρη της, τα λεπτά μακριά της χέρια, ευέλικτα και λεπτεπίλεπτα, ήταν τα

χέρια του Σεμπάστιαν. Η Ίζαμπελ θυμόταν να κόβει ένα από αυτά τα χέρια με το μαστίγιό της σε μια πεδιάδα στην Άιντρις, να σκίζει δέρμα και κόκαλο. «Οι γονείς σου δεν είναι τέλειοι, Ίζαμπελ, γιατί κανένας δεν είναι τέλειος. Και έχουν μόλις χάσει ένα παιδί. Αν όλο αυτό έχει σχέση με την απόφαση του πατέρα σου να μείνει στην Άιντρις...»

«Ο πατέρας μου απάτησε τη μητέρα μου», ξεφούρνισε η Ίζαμπελ και παραλίγο να σκεπάσει το στόμα της με το χέρι της. Είχε κρατήσει αυτό το μυστικό για χρόνια και το να το πει δυνατά στην Τζόσλιν ήταν σαν προδοσία, παρά τις συνθήκες.

Το πρόσωπο της Τζόσλιν άλλαξε. Έδειχνε συμπάθεια. «Το ξέρω».

Η Ίζαμπελ πήρε μια βαθιά ανάσα. «Όλοι το ξέρουν, δηλαδή;»

Η Τζόσλιν κούνησε το κεφάλι της. «Όχι. Λίγα άτομα μόνο. Είχα την... την τιμή να μου το εμπιστευθούν. Δεν μπορώ να πω περισσότερα».

«Ποια ήταν;» ρώτησε επιτακτικά η Ίζαμπελ. «Με ποια την απάτησε;»

«Δεν την ξέρεις, Ίζαμπελ...»

«Δεν ξέρεις ποιους ξέρω!» ύψωσε τη φωνή της η Ίζαμπελ. «Και σταμάτα να λες έτσι το όνομά μου, σαν να είμαι μωρό».

«Δεν είναι δική μου δουλειά να σου το πω», είπε ξερά η Τζόσλιν και άρχισε ξανά να περπατάει.

Η Ίζαμπελ την ακολούθησε βιαστικά αν και το μονοπάτι γινόταν όλο και πιο απότομα ανηφορικό, ένας πράσινος τοίχος που πήγαινε να συναντήσει το θυελλώδη ουρανό. «Έχω κάθε δικαίωμα να μάθω. Είναι οι γονείς

μου. Κι αν δεν μου πεις, θα...»

Σταμάτησε και πήρε μια απότομη ανάσα. Είχαν φτάσει στην κορυφή του λόφου και, με κάποιο τρόπο, μπροστά τους είχε ξεπηδήσει ένα φρούριο, σαν ένα λουλούδι που ανθίζει βιαστικά μέσα απ' το χώμα. Ήταν σκαλισμένο από ασημόλευκο αδάμαντα, που αντανακλούσε το φορτωμένο με σύννεφα ουρανό. Πύργοι με κορυφές από ήλεκτρο υψώνονταν προς τον ουρανό και το φρούριο ήταν περικυκλωμένο από έναν ψηλό τοίχο, επίσης από αδάμαντα, στον οποίο υπήρχε μια μόνο πόρτα, φτιαγμένη από δυο μεγάλα σπαθιά καρφωμένα λοξά στο έδαφος έτσι ώστε να μοιάζουν με τεράστιο ψαλίδι.

«Το Αδαμάντινο Φρούριο», είπε η Τζόσλιν.

«Ναι», είπε απότομα η Ίζαμπελ. «Το κατάλαβα».

Η Τζόσλιν έβγαλε έναν ήχο που η Ίζαμπελ τον ήξερε απ' τους γονείς της και ήταν σαν να έλεγε Έφηβοι... στη γλώσσα των γονιών. Μετά η Τζόσλιν άρχισε να περπατάει προς το φρούριο. Η Ίζαμπελ, που είχε κουραστεί να την ακολουθεί, την προσπέρασε με πείσμα. Ήταν πιο ψηλή απ' τη μητέρα της Κλέρι, και είχε πιο μακριά πόδια, και δεν έβλεπε κανένα λόγο να την περιμένει, αν η Τζόσλιν είχε σκοπό να της φέρεται σαν να ήταν παιδάκι. Κατέβηκε εκνευρισμένη το λόφο, λιώνοντας τα βρύα με τις μπότες της, έσκυψε κάτω απ' την πύλη που έμοιαζε με ψαλίδι...

Και πάγωσε. Στεκόταν σε μια μικρή προεξοχή ενός βράχου. Μπροστά της άνοιγε μια άβυσσος, στον πάτο της οποίας έβραζε ένα ποτάμι από χρυσοκόκκινη λάβα, που περιτριγύριζε το φρούριο. Απέναντι, πολύ μακριά για να πηδήξει, ακόμα και για έναν Κυνηγό, υπήρχε η μόνη εμφανής είσοδος στο Αδαμάντινο Φρούριο, μία κρεμαστή

γέφυρα.

«Μερικά πράγματα», είπε δίπλα της η Τζόσλιν, «δεν είναι τόσο απλά όσο φαίνονται».

Η Ίζαμπελ τρόμαξε και μετά την αγριοκοίταξε. «Δεν είναι το κατάλληλο μέρος να ξαφνιάζεις κάποιον».

Η Τζόσλιν απλώς σταύρωσε τα χέρια της μπροστά στο στήθος της και σήκωσε τα φρύδια της. «Έλα τώρα, δεν σας έμαθε ο Χοτζ ποιος είναι ο κατάλληλος τρόπος να μπει κανείς στο Αδαμάντινο Φρούριο;» είπε. «Άλλωστε είναι ανοιχτή για όλες τις γυναίκες Κυνηγούς που ανήκουν κανονικά στο Κονκλάβιο».

«Φυσικά και μας έμαθε», είπε απαξιωτικά η Ίζαμπελ προσπαθώντας από μέσα της να θυμηθεί. *Μόνο όσοι έχουν αίμα Νεφιλίμ...* Έπιασε ένα απ' τα μεταλλικά τσόπστικ με τα οποία είχε στερεώσει τα μαλλιά της. Όταν έστριψε τη βάση του, μεταμορφώθηκε με έναν ήχο και μια στροφή σε στιλέτο με το ρούνο του θάρρους χαραγμένο στη λαβή.

Η Ίζαμπελ σήκωσε τα χέρια της πάνω απ' το γκρεμό. *«Ignis aurum probat»* είπε και χρησιμοποίησε το στιλέτο για να χαράξει την αριστερή της παλάμη. Ήταν ένας οξύς, καυτός πόνος και το αίμα έτρεξε απ' την πληγή σαν πορφυρό ποτάμι που έσταξε στον γκρεμό. Ένα μπλε φως άστραψε και ακούστηκε ένας δυνατός κρότος. Η κρεμαστή γέφυρα άρχισε σιγά σιγά να κατεβαίνει.

Η Ίζαμπελ χαμογέλασε και σκούπισε το μαχαίρι στη στολή της. Με άλλη μια στροφή έγινε πάλι ένα λεπτό μεταλλικό τσόπστικ. Το έβαλε πάλι στα μαλλιά της.

«Ξέρεις τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε η Τζόσλιν με το βλέμμα στη γέφυρα που κατέβαινε.

«Ποιο;»

«Αυτό που μόλις είπες. Το μότο των Σιδηρών Αδελφών».

Η γέφυρα είχε σχεδόν κατέβει. «Σημαίνει *Η φωτιά δοκιμάζει το χρυσό*».

«Σωστά», είπε η Τζόσλιν. «Και δεν μιλάνε μόνο για τη σφυρηλάτηση του μετάλλου. Εννοούν και ότι οι αναποδιές δοκιμάζουν τη δύναμη του ανθρώπου. Στις δύσκολες στιγμές, στις σκοτεινές ώρες, κάποιοι άνθρωποι λάμπουν».

«Α, ναι;» είπε η Ίζι. «Ε, λοιπόν εγώ έχω σιχαθεί τις σκοτεινές και τις δύσκολες στιγμές. Και μπορεί να μη θέλω να λάμψω».

Η γέφυρα σταμάτησε με θόρυβο μπροστά τους. «Αν μοιάζεις έστω και λίγο με τη μητέρα σου», είπε η Τζόσλιν, «δεν θα μπορείς να κάνεις διαφορετικά».

9

οι σιδηρες αδελφες

Ο Άλεξ σήκωσε την πέτρα-ρούνο με το μαγικό φως ψηλά στο χέρι του. Απ' την πέτρα ξεχυνόταν ακτινοβόλο φως και φώτιζε πότε τη μια γωνία του σταθμού Σίτι Χολ και πότε την άλλη. Ο Άλεξ ξαφνιάστηκε από την τσιρίδα ενός ποντικιού που έτρεχε πάνω στη σκονισμένη αποβάθρα. Ήταν ένας Κυνηγός των Σκιών και είχε βρεθεί σε πολλά σκοτεινά μέρη αλλά κάτι στον εγκαταλελειμμένο αέρα αυτού του σταθμού έκανε ένα κρύο ρίγος να διαπερνάει τη ραχοκοκαλιά του.

Ίσως να ήταν η ψυχρή αίσθηση της απείθειάς του, αφού είχε ξεγλιστρήσει απ' τη σκοπιά που υποτίθεται ότι έπρεπε να φυλάει στο Στάτεν Άιλαντ, και είχε κατηφορίσει προς το φέρι την αμέσως επόμενη στιγμή που έφυγε ο Μάγκνους. Δεν είχε σκεφτεί τι έκανε, απλώς το έκανε, σαν να είχε βάλει τον αυτόματο πιλότο. Αν βιαζόταν, ήταν σίγουρος ότι θα προλάβαινε να γυρίσει πριν την Ίζαμπελ και την Τζόσλιν, πριν καν καταλάβει κανείς ότι έλειπε. Ο Άλεξ ύψωσε τη φωνή του. «Καμίλ!» φώναξε.

«Καμίλ Μπελκούρ!»

Άκουσε ένα ελαφρύ γέλιο που αντήχησε στους τοίχους του σταθμού. Μετά εμφανίστηκε εκείνη, στην κορυφή της σκάλας, με τη λάμψη της μαγικής του πέτρας να σχηματίζει το περίγραμμά της. «Αλεξάντερ Λάιτγουντ», είπε. «Έλα πάνω».

Εξαφανίστηκε. Ο Άλεξ ακολούθησε το τρεμουλιαστό φως του ρούνου του μέχρι τα σκαλιά και βρήκε την Καμίλ στην ίδια θέση με την προηγούμενη φορά, στην είσοδο του σταθμού. Ήταν ντυμένη με ένα κοστούμι περασμένης εποχής: ένα μακρύ βελούδινο φόρεμα, στενό στη μέση, με τα μαλλιά της πιασμένα ψηλά, σε λευκόξανθες μπούκλες, τα χείλη της κατακόκκινα. Μάλλον ήταν όμορφη, αν και ο Άλεξ δεν ήταν και ο καλύτερος κριτής της γυναικείας ομορφιάς και το γεγονός ότι τη μισούσε δεν βοηθούσε και πολύ την κατάσταση.

«Ήρθαν οι Απόκριες;» τη ρώτησε.

Εκείνη χαμογέλασε. Το δέρμα της ήταν πολύ λείο και λευκό, χωρίς γραμμές: είχε πιει αίμα πρόσφατα. «Ένας χορός μασκέ στο κέντρο. Ήπια αρκετά. Γιατί είσαι εδώ, Αλεξάντερ; Διψάς για κουβεντούλα;»

Αν ήταν ο Τζέις, σκέφτηκε ο Άλεξ, θα είχε να της δώσει μια έξυπνη απάντηση, κάποιο λογοπαίγνιο ή μια έξυπνα συγκαλυμμένη ειρωνεία. Ο Άλεξ απλώς δάγκωσε το χείλος του και είπε: «Μου είπες να ξανάρθω αν με ενδιαφέρει αυτό που μου προσφέρεις».

Χάιδεψε με το χέρι της το ντιβάνι, το μόνο έπιπλο του δωματίου. «Και αποφάσισες ότι σε ενδιαφέρει».

Ο Άλεξ έγνεψε καταφατικά.

Η Καμίλ γέλασε. «Καταλαβαίνεις τι είναι αυτό που μου ζητάς;»

Η καρδιά του Άλεξ βροντοχτυπούσε. Αναρωτήθηκε αν η Καμίλ την άκουγε. «Είπες ότι μπορείς να κάνεις τον Μάγκνους θνητό. Σαν εμένα».

Τα πλούσια χείλη της λέπτυναν. «Ναι», είπε. «Πρέπει να παραδεχθώ ότι αμφέβαλλα αν θα σε ενδιέφερε. Έφυγες κάπως βιαστικά».

«Μην παίζεις μαζί μου», είπε ο Άλεξ. «Δεν θέλω και τόσο απελπισμένα αυτό που μου προσφέρεις».

«Ψέματα», είπε αδιάφορα εκείνη. «Αλλιώς δεν θα ήσουν εδώ». Μετακινήθηκε ελαφρώς στη θέση της, πλησίασε κοντά του και εξέτασε το πρόσωπό του με τα μάτια της. «Από κοντά» είπε «δεν μοιάζεις και τόσο με τον Γουίλ όσο νόμιζα. Έχεις τα ίδια χρώματα αλλά διαφορετικό σχήμα προσώπου... ίσως ελαφρώς πιο αδύναμο σαγόνι...»

«Βούλωσέ το», της είπε. Εντάξει, δεν ήταν πνεύμα του επιπέδου του Τζέις αλλά κάτι ήταν κι αυτό. «Δεν θέλω να ακούσω για τον Γουίλ».

«Πολύ καλά». Τεντώθηκε με απόλαυση, σαν γάτα. «Έχουν περάσει πολλά χρόνια από τότε που εγώ και ο Μάγκνους ήμασταν εραστές». Τον είδε να ενοχλείται και χαμογέλασε. «Ξέρεις πώς είναι με τις κουβεντούλες μετά το σεξ. Αποκαλύπτεις τις αδυναμίες σου συνήθως. Ο Μάγκνους μου είχε πει για ένα ξόρκι που υπάρχει και μπορεί να στερήσει από ένα μάγο την αθανασία του».

«Τότε γιατί να μη βρω μόνος μου το ξόρκι και να το κάνω;» είπε ο Άλεξ με φωνή που έγινε πιο δυνατή και βραχνή. «Γιατί χρειάζομαι εσένα;»

«Πρώτον, γιατί είσαι Κυνηγός των Σκιών. Δεν έχεις ιδέα πώς να κάνεις ένα ξόρκι», είπε ήρεμα. «Δεύτερον, γιατί αν το κάνεις εσύ, ο Μάγκνους θα το καταλάβει ότι ήσουν εσύ. Αν το κάνω εγώ θα νομίζει ότι το έκανα για

εκδίκηση. Από μνησικαχία. Και εμένα δεν με νοιάζει τι θα σκεφτεί ο Μάγκνους. Εσένα όμως σε νοιάζει».

Ο Άλεκ την κοίταξε με σταθερό βλέμμα. «Και θα μου το κάνεις αυτό σαν χάρη;»

Γέλασε και το γέλιο της έμοιαζε με μικροσκοπικά καμπανάκια. «Όχι βέβαια», είπε. «Θα σου κάνω μια χάρη και θα μου κάνεις κι εσύ μία. Έτσι γίνονται αυτά τα πράγματα».

Το χέρι του Άλεκ έσφιξε τη μαγική του πέτρα μέχρι που οι άκρες της χώθηκαν στο δέρμα του. «Και τι χάρη θέλεις από μένα;»

«Είναι πολύ απλή», είπε η Καμίλ. «Θέλω να σκοτώσεις τον Ραφαέλ Σαντιάγκο».

Η γέφυρα που οδηγούσε στο Αδαμάντινο Φρούριο ήταν γεμάτη μαχαίρια. Ήταν χωμένα στο ξύλο, με την αιχμηρή μύτη προς τα πάνω, κατά μήκος της, έτσι ώστε μπορούσε κανείς να τη διασχίσει μόνο πολύ αργά, επιλέγοντας προσεκτικά και επιδέξια τα βήματά του. Η Ίζαμπελ δεν δυσκολεύτηκε αλλά είδε με μεγάλη έκπληξη ότι και η Τζόσλιν, που είχε χρόνια να είναι ενεργή Κυνηγός, τη διέσχιζε με μεγάλη ευκολία.

Μέχρι να φτάσει η Ίζαμπελ στην άλλη άκρη, ο ρούνος της *επιδεξιότητας* είχε βυθιστεί μέσα στο δέρμα της και είχε αφήσει πίσω του μόνο ένα αχνό σημάδι. Η Τζόσλιν ήταν ένα μόνο βήμα πιο πίσω, και παρόλο που η Ίζαμπελ έβρισκε τη μητέρα της Κλέρι ενοχλητική, χάρηκε για μια στιγμή όταν η Τζόσλιν σήκωσε το χέρι της και άναψε μια πέτρα-ρούνο με μαγικό φως, φωτίζοντας το σημείο όπου στέκονταν.

Οι τοίχοι ήταν σκαλισμένοι από ασημόλευκο αδάμαντα,

έτσι που από μέσα τους έμοιαζε να λάμπει ένα αχνό φως. Το έδαφος ήταν επίσης από δαιμονική πέτρα και στο κέντρο του υπήρχε σκαλισμένος ένας μαύρος κύκλος. Μέσα στον κύκλο υπήρχε σκαλισμένο το σύμβολο των Σιδηρών Αδερφών – μια καρδιά διαπερασμένη από μία λάμα.

Κάτι ψιθυριστές φωνές έκαναν την Ίζαμπελ να σηκώσει το βλέμμα της από το πάτωμα προς τα πάνω. Μια σκιά είχε εμφανιστεί μέσα σε έναν απ' τους λείους λευκούς τοίχους. Μια σκιά που γινόταν πιο ξεκάθαρη και πλησίαζε όλο και πιο κοντά. Ξαφνικά, ένα μέρος του τοίχου γλίστρησε προς τα πίσω και από μέσα βγήκε μια γυναίκα.

Φορούσε ένα μακρύ, φαρδύ λευκό φόρεμα, δεμένο στους καρπούς και κάτω από το στήθος με ένα ασημόλευκο κορδόνι – δαιμονικό σύρμα. Το πρόσωπό της ήταν ταυτόχρονα αρχαίο και αρτυδίαστο. Η ηλικία της ήταν απροσδιόριστη. Τα μαλλιά της ήταν μακριά και σκούρα και ήταν πιασμένα σε μια πλεξούδα που κρεμόταν στην πλάτη της. Στα μάτια και τους κροτάφους της φορούσε μια περίτεχνα σκαλισμένη μάσκα που κάλυπτε και τα δυο της μάτια, τα οποία είχαν το πορτοκαλί χρώμα της φλόγας.

«Ποιος ζητάει τις Σιδηρές Αδελφές;», είπε. «Πείτε τα ονόματά σας».

Η Ίζαμπελ κοίταξε την Τζόσλιν που της έκανε νόημα να μιλήσει πρώτη. Ξερόβηξε. «Είμαι η Ίζαμπελ Λάιτγουντ και αυτή είναι η Τζόσλιν Φρ- Φέρτσαϊλντ. Έχουμε έρθει για να ζητήσουμε τη βοήθειά σας».

«Τζόσλιν Μόργκενστερν», είπε η γυναίκα. «Γεννήθηκες Φέρτσαϊλντ αλλά δεν μπορείς να αποτινάξεις τόσο εύκολα το στίγμα του Βάλενταϊν απ' το παρελθόν σου. Εσύ

δεν γύρισες την πλάτη σου στο Κονκλάβιο;»

«Ναι, έτσι είναι», είπε η Τζόσλιν, «Είμαι αποστάτης. Αλλά η Ίζαμπελ είναι κόρη του Κονκλαβίου. Η μητέρα της...»

«Διευθύνει το Ινστιτούτο της Νέας Υόρκης», είπε η γυναίκα. «Μπορεί να είμαστε απομονωμένες εδώ, αλλά έχουμε τις πηγές των πληροφοριών μας. Δεν είμαι ανόητη. Με λένε Αδελφή Κλεόφη και είμαι Δημιουργός. Δίνω σχήμα στον *αδάμαντα* για να τον σκαλίσουν οι άλλες αδελφές. Αναγνωρίζω αυτό το μαστίγιο που φοράς με τόση μαστοριά στον καρπό σου». Έδειξε την Ίζαμπελ. «Όσο γι' αυτό το μπιχλιμπίδι στο λαιμό σου...»

«Αν ξέρετε τόσα πολλά» είπε η Τζόσλιν, καθώς το χέρι της Ίζαμπελ πήγε στο ρουμπίνι που κρεμόταν στο λαιμό της, «τότε ξέρετε γιατί βρισκόμαστε εδώ; Γιατί ήρθαμε σε εσάς;»

Οι βλεφαρίδες της Αδελφής Κλεόφης χαμήλωσαν και χαμογέλασε αργά. «Σε αντίθεση με τους αμίλητους αδελφούς μας, εδώ στο Φρούριο δεν μπορούμε να διαβάσουμε τη σκέψη. Γι' αυτό βασιζόμαστε σε ένα δίκτυο πληροφοριών, οι περισσότερες από τις οποίες είναι πολύ αξιόπιστες. Οπότε υποθέτω ότι αυτή η επίσκεψη έχει να κάνει με την κατάσταση που αφορά τον Τζέις Λάιτγουντ –εφόσον είναι εδώ η αδερφή του– και το γιο σου, τον Τζόναθαν Μόργκενστερν».

«Έχουμε ένα γρίφο», είπε η Τζόσλιν. «Ο Τζόναθαν Μόργκενστερν μηχανορραφεί εναντίον του Κονκλαβίου, όπως και ο πατέρας του. Το Κονκλάβιο έχει εκδώσει ένταλμα θανάτου εναντίον του. Ο Τζέις όμως –ο Τζόναθαν Λάιτγουντ– είναι πολύ αγαπητός από την οικογένειά του, που δεν έχει κάνει τίποτα κακό, και την κόρη μου.

Ο γρίφος είναι ότι ο Τζέις και ο Τζόναθαν συνδέονται με μια πολύ αρχαία μαγεία αίματος».

«Μαγεία αίματος; Τι είδους;»

Η Τζόσλιν έβγαλε τις διπλωμένες σημειώσεις του Μάγκνους απ' την τσέπη της στολής της και τις έδωσε στην Αδελφή. Η Κλεόφη τις μελέτησε με το έντονο φλογισμένο της βλέμμα. Η Ίζαμπελ είδε έκπληκτη ότι τα δάχτυλά της ήταν πολύ μακριά – όχι κομψά αλλά αποκρουστικά, σαν να είχαν επιμηκυνθεί τα κόκαλα ώστε κάθε χέρι να μοιάζει με αράχνη-αλμπίνο. Τα νύχια της ήταν λιμαρισμένα μυτερά και όλα επιχρυσωμένα.

Κούνησε το κεφάλι της. «Οι Αδελφές δεν έχουν πολλές σχέσεις με τη μαγεία αίματος». Η φλόγα στα μάτια της έμοιαζε να δυναμώνει και μετά να σκοτεινιάζει και μετά από μια στιγμή άλλη μια σκιά εμφανίστηκε πίσω απ' το θαμπό τζάμι του τοίχου από αδάμαντα. Αυτή τη φορά η Ίζαμπελ κοίταξε πιο προσεκτικά καθώς μια Σιδηρά Αδελφή βγήκε απ' τον τοίχο. Ήταν σαν να βλέπεις κάποιον να βγαίνει από ένα σύννεφο θολού καπνού.

«Αδελφή Ντολόρες», είπε η Κλεόφη και έδωσε τις σημειώσεις του Μάγκνους στην καινούρια άφιξη. Έμοιαζε πολύ με την Κλεόφη – είχαν την ίδια ψηλή, στενή κορμωστασιά, το ίδιο λευκό φόρεμα, τα ίδια μακριά μαλλιά, αν και τα δικά της μαλλιά ήταν γκριζα και στερεωμένα στις άκρες των πλεξούδων της με χρυσό σύρμα. Παρά τα γκριζα της μαλλιά, το πρόσωπό της ήταν αρτυτίδιαστο, τα φλογισμένα της μάτια λαμπερά. «Μπορείς να αποκρυπτογραφήσεις αυτό εδώ;»

Η Ντολόρες έριξε μια ματιά στις σελίδες. «Ένα ξόρκι διδυμοποίησης», είπε. «Μοιάζει πολύ με τη δική μας τελετή των παραμπατάι αλλά έχει δαιμονική βάση».

«Τι είναι αυτό που την κάνει δαιμονική;» ρώτησε η Ίζαμπελ. «Αν το ξόρκι των παραμπατά είναι ακίνδυνο...»

«Είναι;» είπε η Κλεόφη αλλά η Ντολόρες της έριξε ένα επιτιμητικό βλέμμα.

«Η τελετουργία των παραμπατά ενώνει δυο άτομα αλλά αφήνει τη βούλησή τους ελεύθερη», εξήγησε η Ντολόρες. «Αυτή ενώνει επίσης δύο άτομα αλλά υποτάσσει τον ένα στον άλλο. Ότι πιστεύει ο κυρίαρχος απ' τους δύο, θα το πιστεύει και ο άλλος. Ότι, θέλει ο πρώτος, θα το θέλει και ο δεύτερος. Ουσιαστικά αφαιρεί την ελεύθερη βούληση του δεύτερου μέρους και γι' αυτό είναι δαιμονική. Γιατί η ελεύθερη βούληση είναι αυτή που μας κάνει ουράνια πλάσματα».

«Επίσης δείχνει να σημαίνει ότι όταν τραυματίζεται ο ένας, τραυματίζεται και ο άλλος», είπε η Τζόσλιν. «Να υποθέσουμε το ίδιο και για το θάνατο;»

«Ναι. Κανένας απ' τους δύο δεν θα ζήσει αν πεθάνει ο άλλος. Ούτε αυτό είναι μέρος της δικής μας τελετής των παραμπατά γιατί είναι πολύ σκληρό».

«Η ερώτηση που θέλουμε να σας κάνουμε είναι η εξής», είπε η Τζόσλιν. «Υπάρχει κάποιο όπλο που ξέρετε ή που να μπορείτε να φτιάξετε, το οποίο μπορεί να πληγώσει τον ένα, αλλά όχι τον άλλο; Ή που να μπορεί να κόψει το δεσμό τους;»

Η Αδελφή Ντολόρες κοίταξε τις σημειώσεις και μετά τις επέστρεψε στην Τζόσλιν. Τα χέρια της, όπως και της αδελφής της, ήταν λεπτά και ολόλευκα σαν οδοντικό νήμα. «Κανένα όπλο που έχουμε φτιάξει ποτέ ή που μπορούμε να φτιάξουμε δεν μπορεί να το κάνει αυτό».

Το χέρι της Ίζαμπελ σχημάτισε γροθιά και τα νύχια της χώθηκαν στην παλάμη της. «Θέλετε να πείτε ότι δεν

υπάρχει τίποτα;»

«Τίποτα σ' αυτό τον κόσμο», είπε η Ντολόρες. «Μία λάμα απ' τον Παράδεισο ή την Κόλαση ίσως. Το σπαθί του Αρχαγγέλου Μιχαήλ, με το οποίο πολέμησε ο Ιησούς του Ναυή στην Ιεριχώ, γιατί έχει εμποτιστεί με τη φωτιά του Παραδείσου. Και υπάρχουν σπαθιά που φτιάχνονται στα σκοτάδια της Κόλασης που ίσως μπορούσαν να σας βοηθήσουν αν και δεν γνωρίζω πώς μπορείτε να βρείτε ένα από αυτά.»

«Και ακόμα κι αν γνωρίζαμε, απαγορεύεται διά νόμου να το αποκαλύψουμε», είπε με σκληρότητα η Κλεόφη. «Καταλαβαίνετε, φυσικά, ότι θα πρέπει να ενημερώσουμε και το Κονκλάβιο για την επίσκεψή σας αυτή...»

«Αυτό το σπαθί του Ιησού του Ναυή», είπε η Ίζαμπελ, «Μπορείτε να το βρείτε; Ή εμείς;»

«Μόνο ένας άγγελος μπορεί να σας δώσει αυτό το σπαθί», είπε η Ντολόρες. «Και όποιος καλεί έναν άγγελο καίγεται απ' τη φωτιά του Ουρανού.»

«Μα ο Ραζιήλ...» πήγε να πει η Ίζαμπελ.

Τα χείλη της Κλεόφης έγιναν μια λεπτή γραμμή. «Ο Ραζιήλ μάς άφησε τα Θανάσιμα Αντικείμενα για να τον καλέσουμε σε μια περίοδο απόλυτης ανάγκης. Η μοναδική αυτή ευκαιρία χάθηκε όταν τον κάλεσε ο Βάλενταιν. Δεν θα μπορούσαμε ποτέ ξανά να υποτάξουμε τη δύναμή του. Ήταν έγκλημα που τα Θανάσιμα Αντικείμενα χρησιμοποιήθηκαν έτσι. Ο μόνος λόγος που το έγκλημα αυτό δεν καταλογίζεται στην Κλαρίσα Μόργκενστερν είναι επειδή τον κάλεσε ο πατέρας της και όχι η ίδια.»

«Ο άνδρας μου είχε καλέσει και έναν άλλο άγγελο», είπε η Τζόσλιν. Η φωνή της ήταν σιγανή. «Τον άγγελο Ιθουριήλ. Τον κράτησε αιχμάλωτο πολλά χρόνια.»

Οι Αδελφές δίστασαν και τελικά μίλησε η Ντολόρες. «Το να παγιδεύσει κανείς έναν άγγελο είναι το πιο αποτρόπαιο έγκλημα», είπε. «Το Κονκλάβιο δεν θα το ενέκρινε ποτέ. Ακόμα κι αν καταφέρατε να καλέστε κάποιον, δεν θα μπορούσατε ποτέ να τον πείσετε να κάνει το θέλημά σας. Δεν υπάρχει ξόρκι γι' αυτό. Δεν θα μπορούσατε ποτέ να κάνετε έναν άγγελο να σας δώσει το Ξίφος του Αρχαγγέλου. Μπορείτε να πάρετε κάτι με τη βία από έναν άγγελο αλλά δεν υπάρχει μεγαλύτερο έγκλημα. Καλύτερα ο Τζόναθάν σας να πεθάνει παρά να ατιμαστεί έτσι ένας άγγελος».

Όταν άκουσε αυτά τα λόγια, η Ίζαμπελ, που σιγά σιγά φούντωνε, ξέσπασε. «Αυτό είναι το πρόβλημα με σας, με όλους σας, τις Σιδηρές Αδελφές και τους Σιωπηλούς Αδελφούς. Ότι κι αν είναι αυτό που κάνουν για να σας μετατρέψουν από Κυνηγούς σε αυτό που είστε, σάς παίρνει όλα σας τα αισθήματα. Μπορεί να είμαστε ένα μέρος άγγελοι αλλά είμαστε και άνθρωποι ταυτόχρονα. Εσείς δεν καταλαβαίνετε την αγάπη ούτε τα πράγματα που κάνουν οι άνθρωποι για την αγάπη ή την οικογένεια...»

Η φλόγα χοροπήδησε στα πορτοκαλί μάτια της Ντολόρες. «Είχα κι εγώ οικογένεια», είπε. «Σύζυγο και παιδιά, που δολοφονήθηκαν όλοι από δαίμονες. Δεν μου είχε μείνει τίποτα. Είχα πάντα ένα ταλέντο στο να φτιάχνω πράγματα οπότε έγινα Σιδηρά Αδελφή. Η γαλήνη που μου χάρισε είναι μια γαλήνη που νομιζώ ότι δεν θα είχα βρει πουθενά αλλού. Γι' αυτό το λόγο διάλεξα το όνομα "Ντολόρες" που σημαίνει θλίψη. Γι' αυτό μην έχεις την υπεροψία να θεωρείς ότι θα μας πεις εσύ, τι ξέρουμε ή δεν ξέρουμε για τον πόνο ή την ανθρωπιά».

«Δεν ξέρετε τίποτα», είπε απότομα η Ίζαμπελ. «Είστε

σκληρές σαν πέτρα. Γι' αυτό και την έχετε παντού γύρω σας».

«Η φωτιά δοκιμάζει το χρυσό, Ίζαμπελ Λάιτγουντ», είπε η Κλεόφη.

«Ω, βούλωσέ το», είπε η Ίζαμπελ. «Δεν μας βοηθήσατε καθόλου, καμία απ' τις δυο σας».

Έκανε μεταβολή και διέσχισε με πείσμα τη γέφυρα, χωρίς να προσέχει τα σημεία που τα μαχαίρια έκαναν το μονοπάτι παγίδα θανάτου, αφήνοντας την εκπαίδευσή της να την οδηγήσει. Έφτασε στην άλλη πλευρά και πέρασε την πύλη. Μόνο τότε άφησε τον εαυτό της να λυγίσει. Γονάτισε ανάμεσα στα βρύα και τις ηφαιστειακές πέτρες, κάτω από τον απέραντο γκριζο ουρανό και άφησε τον εαυτό της να τρέμει σιωπηλά, αν και τα δάκρυα εξακολουθούσαν να μην έρχονται.

Της φάνηκε ότι είχαν περάσει αιώνες πριν ακούσει πίσω της απαλά βήματα και νιώσει την Τζόσλιν να γονατίζει δίπλα της και να την αγκαλιάζει. Η Ίζαμπελ ξαφνιάστηκε γιατί δεν την πείραξε. Παρόλο που δεν συμπαθούσε ποτέ ιδιαίτερα την Τζόσλιν, είχε κάτι τόσο μητρικό στο άγγιγμά της που η Ίζαμπελ ακούμπησε πάνω της σχεδόν άδελά της.

«Ξέρεις τι είπαν όταν έφυγες;» ρώτησε η Τζόσλιν όταν το τρέμουλο της Ίζαμπελ ηρέμησε κάπως.

«Είμαι σίγουρη ότι θα είπαν ότι είμαι ντροπή για τους Κυνηγούς και τα λοιπά και τα λοιπά».

«Βασικά, η Κλεόφη είπε ότι θα γινόσουν εξαιρετική Σιδηρά Αδελφή κι αν σε ενδιαφέρει ποτέ να τις ενημερώσεις». Το χέρι της Τζόσλιν χάιδεψε απαλά τα μαλλιά της.

Παρά την κατάσταση, η Ίζαμπελ γέλασε. Κοίταξε την Τζόσλιν. «Πες μου», της είπε.

Το χέρι της Τζόσλιν σταμάτησε να κινείται. «Τι θέλεις να σου πω;»

«Ποια ήταν. Αυτή με την οποία απάτησε ο πατέρας μου τη μητέρα μου. Δεν καταλαβαίνεις. Κάθε φορά που βλέπω μια γυναίκα στην ηλικία της μητέρας μου αναρωτιέμαι αν ήταν αυτή. Την αδερφή του Λουκ, την Ύπατο, εσένα...»

Η Τζόσλιν αναστέναξε. «Ήταν η Άνναμαρι Χάισμιθ. Πέθανε στην επίθεση του Βάλενταϊν στο Αλικάντε. Αμφιβάλλω αν την είχες γνωρίσει ποτέ».

Η Ίζαμπελ άνοιξε το στόμα της και το ξανάκλεισε. «Δεν έχω ξανακούσει καν το όνομά της».

«Ωραία», είπε η Τζόσλιν και παραμέρισε μια μπούκλα απ' τα μαλλιά της Ίζαμπελ. «Νιώθεις καλύτερα τώρα που το ξέρεις;»

«Ναι», είπε ψέματα η Ίζαμπελ κοιτάζοντας το χώμα. «Νιώθω πολύ καλύτερα».

Μετά το μεσημεριανό, η Κλέρι επέστρεψε στο κάτω υπνοδωμάτιο με τη δικαιολογία ότι ήταν εξαντλημένη. Έκλεισε πίσω της την πόρτα και προσπάθησε ξανά να επικοινωνήσει με τον Σάιμον αν και συνειδητοποίησε ότι με τη διαφορά της ώρας μεταξύ Ιταλίας και Νέας Υόρκης, θα κοιμόταν σίγουρα. Τουλάχιστον αυτό ήλπιζε. Ήταν πολύ καλύτερο να ελπίζει αυτό παρά να σκέφτεται την πιθανότητα ότι τα δαχτυλίδια ίσως δεν λειτουργούσαν.

Ήταν στο δωμάτιο μόλις μισή ώρα όταν ακούστηκε ένα χτύπημα. «Ναι», είπε και ακούμπησε με τους αγκώνες πίσω, κρύβοντας τα χέρια της για να μη φαίνεται το δαχτυλίδι.

Η πόρτα άνοιξε αργά και εμφανίστηκε ο Τζέις. Η Κλέρι

θυμήθηκε ένα ζεστό καλοκαιρινό βράδυ, ένα χτύπημα στην πόρτα της. Ο Τζέις. Φρεσκολουσμένος, με τζιν και ένα γκριζο μπλουζάκι, τα μαλλιά του σαν υγρό φωτοστέφανο. Οι μελανιές στο πρόσωπό του έσβηναν ήδη από μπλάβες προς το αχνό γκριζο και είχε τα χέρια του πίσω από την πλάτη του.

«Γεια», της είπε. Τα χέρια του ήταν μπροστά αυτή τη φορά και φορούσε μια απαλή μπλούζα στο χρώμα του χαλκού που τόνιζε το χρυσό στα μάτια του. Στο πρόσωπό του δεν υπήρχαν μελανιές και οι σκιές που είχε σχεδόν συνηθίσει να βλέπει κάτω από τα μάτια του δεν υπήρχαν πια.

Είναι ευτυχισμένος έτσι; Πραγματικά ευτυχισμένος; Κι αν ναι, από τι προσπαδώ να τον σώσω;

Η Κλέρι έδιωξε τη μικρή φωνούλα στο κεφάλι της και πίεσε τον εαυτό της να χαμογελάσει. «Τι συμβαίνει;»

Της χαμογέλασε. Ήταν ένα σκανταλιάρικο χαμόγελο, το χαμόγελο που έκανε το αίμα στις φλέβες της Κλέρι να κυλάει λίγο πιο γρήγορα. «Θέλεις να βγούμε ραντεβού;»

Η Κλέρι πιάστηκε απροετοίμαστη. «Τ-τι πράγμα;» τραύλισε.

«Ραντεβού», επανέλαβε ο Τζέις. «Συνήθως είναι ένα βαρετό πράγμα που πρέπει να υποστείς πριν φτάσεις στα ενδιαφέροντα, αλλά σ' αυτή την περίπτωση είναι μια προσφορά καυτού φλερτ με τον υποφαινόμενο».

«Αλήθεια;» Η Κλέρι δεν ήξερε πώς να το χειριστεί αυτό. «Καυτό φλερτ;»

«Ό,τι κι αν κάνω είναι καυτό», είπε ο Τζέις. «Οι περισσότερες γυναίκες φτιάχνονται ακόμα και όταν με βλέπουν να παίζω Σκραμπλ. Φαντάσου να προσπαθήσω κιόλας».

Η Κλέρι ανασηκώθηκε και κοιτάχτηκε. Τζιν, η μεταξωτή πράσινη μπλούζα. Σκέφτηκε τα είδη μακιγιάζ σε κείνο

το παράξενο δωμάτιο-ναό. Δεν μπορούσε να μην ευχηθεί να είχε μαζί της λίγο λιπγκλός.

Ο Τζέις της άπλωσε το χέρι του. «Είσαι μια χαρά. Πάμε», είπε.

Πήρε το χέρι του και τον άφησε να τη σηκώσει. «Δεν ξέρω...»

«Έλα». Η φωνή του είχε εκείνο τον αυτοσαρκαστικό, σαγηνευτικό τόνο που είχε όταν είχαν αρχίσει να πρωτογνωρίζονται, όταν την είχε πάει στο θερμοκήπιο για να της δείξει το λουλούδι που άνθιζε τα μεσίνυχτα. «Είμαστε στην Ιταλία. Στη Βενετία. Μία απ' τις πιο όμορφες πόλεις του κόσμου. Κρίμα να μην τη δούμε, δε' νομίζεις;»

Ο Τζέις την τράβηξε κοντά του και η Κλέρι έπεσε πάνω στο στήθος του. Το υλικό της μπλούζας του ήταν απαλό κάτω απ' τα δάχτυλά της και μύριζε το γνώριμο αφρόλουτρο και σαμπουάν του. Η καρδιά της έκανε έναν τεράστιο πήδο μέσα στο στήθος της. «Ή αν θες μπορούμε να μείνουμε εδώ», είπε ο Τζέις, με ελαφρώς κομμένη την ανάσα.

«Για να σε δω να σχηματίζεις λέξεις με γράμματα τριπλής αξίας;» είπε και τραβήχτηκε μακριά του με δυσκολία. «Και μη μου πεις πόσο θα με φτιάξει αυτό».

«Ποπο, διαβάζεις τη σκέψη μου», είπε. «Δεν μπορεί να μην πάει το μυαλό σου στο πονηρό μια φορά;»

«Είναι οι ειδικές μαγικές μου ικανότητες. Μπορώ να διαβάσω το μυαλό σου όταν κάνει βρόμικες σκέψεις».

«Είκοσι τρεις ώρες το εικοσιτετράωρο δηλαδή».

Σήκωσε το κεφάλι της και τον κοίταξε. «Είκοσι τρεις; Και τη μία ώρα τι σκέφτεσαι;»

«Ε, ξέρεις, τα γνωστά. Δαίμονες που θέλω να σκοτώσω, ρούνους που πρέπει να μάθω, διάφορους ανθρώπους που με έχουν εκνευρίσει τελευταία, ανθρώπους που με έχουν

εκνευρίζει παλιότερα, πάπιες».

«Πάπιες;»

Κούνησε αδιάφορα το χέρι του. «Λοιπόν, κοίτα». Την έπιασε απ' τους ώμους και τη γύρισε απαλά έτσι ώστε να κοιτάνε και οι δύο προς την ίδια κατεύθυνση. Μετά από μια στιγμή –η Κλέρι δεν κατάλαβε πώς– οι τοίχοι του δωματίου ήταν λες και έλιωσαν γύρω τους και βρέθηκε να στέκεται σε ένα πλακόστρωτο. Έπνιξε ένα επιφώνημα, γύρισε να κοιτάξει πίσω της και είδε μόνο ένα γυμνό τοίχο ενός παλιού πέτρινου κτιρίου με ψηλά παράθυρα. Σειρές από παρόμοια σπίτια βρίσκονταν δεξιά κι αριστερά στο κανάλι στο οποίο στέκονταν. Αν έστριβε το κεφάλι της προς τα αριστερά, μπορούσε να δει στο βάθος ότι το κανάλι οδηγούσε σε μια πολύ μεγαλύτερη έκταση νερού τριγυρισμένη από μεγαλόπρεπα κτίρια. Παντού μύριζε νερό και πέτρα.

«Καλό ε;» είπε με υπερηφάνεια ο Τζέις.

Γύρισε και τον κοίταξε. «Πάπιες;» τον ξαναρώτησε.

Στην άκρη του στόματός του σχηματίστηκε ένα χαμόγελο. «Τις σιχάινομαι τις πάπιες. Δεν ξέρω γιατί. Απλώς πάντα τις σιχαινόμουν».

Ήταν νωρίς το πρωί όταν η Μάγια και ο Τζόρνταν έφτασαν στην Εστία των Πραιτόρων, το αρχηγείο των Πραιτόρων Λύκων. Το φορτηγάκι τρανταζόταν και βροντοκοπούσε στο μακρύ λευκό δρομάκι που διέσχιζε καλοδιατηρημένους κήπους προς το τεράστιο σπίτι που υψωνόταν στο βάθος σαν την πλώρη ενός πλοίου. Πίσω του, η Μάγια έβλεπε συστάδες δέντρων και ακόμα πιο πέρα τα γαλάζια νερά του πορθμού Σάουντ, αρκετά στο βάθος.

«Εδώ εκπαιδευτήρες;» είπε η Μάγια. «Είναι φανταστι-

κό μέρος».

«Μη σε ξεγελάει η εμφάνιση», είπε με ένα χαμόγελο ο Τζόρνταν. «Είναι σαν στρατιωτική βάση, μπορεί και χειρότερο».

Τον κοίταξε λοξά και είδε ότι χαμογελούσε ακόμα. Χαμογελούσε συνεχώς, βασικά, από τη στιγμή που είχαν φιληθεί στην παραλία το χάραμα. Ένα κομμάτι της Μάγια ένιωθε ότι ένα χέρι την είχε πάρει και την είχε αποθέσει πίσω στο παρελθόν, τότε που αγαπούσε τον Τζόρνταν περισσότερο από ό,τι είχε φανταστεί ποτέ, κι ένα κομμάτι της ένιωθε τελείως μετέωρο, σαν να είχε ξυπνήσει σε ένα εντελώς ξένο τοπίο, μακριά απ' την οικειότητα της καθημερινής της ζωής και τη ζεστασιά της αγέλης της.

Ήταν πολύ παράξενο, σκέφτηκε. Όχι κακό, απλώς... παράξενο.

Ο Τζόρνταν σταμάτησε σε μια κυκλική αυλή μπροστά στο σπίτι. Τώρα που είχαν πλησιάσει, η Μάγια μπορούσε να δει ότι ήταν φτιαγμένο από τούβλα χρυσαφιάς πέτρας, στο κεκριμπαρένιο χρώμα της γούνας λύκου. Μια διπλή μαύρη πόρτα βρισκόταν στην κορυφή μιας τεράστιας σκάλας. Στο κέντρο της κυκλικής αυλής υπήρχε ένα γιγάντιο ηλιακό ρολόι, που της έδειχνε ότι ήταν επτά το πρωί. Γύρω απ' το ρολόι υπήρχαν σκαλισμένες λέξεις. ΧΤΥΠΑΩ ΜΟΝΟ ΤΙΣ ΩΡΕΣ ΠΟΥ ΛΑΜΠΟΥΝ.

Άνοιξε την ασφάλεια της πόρτας και βγήκε απ' το αμάξι τη στιγμή που άνοιξε η πόρτα του σπιτιού και μια φωνή αντήχησε δυνατά: «Πραίτορα Κάιλ!»

Ο Τζόρνταν και η Μάγια σήκωσαν τα κεφάλια τους. Ένας μεσήλικας άνδρας με μολυβί κοστούμι κατέβαινε τα σκαλιά. Τα ξανθά μαλλιά του είχαν αρχίσει να γκριζάρουν. Ο Τζόρνταν, με ανέκφραστο πρόσωπο στράφηκε

προς το μέρος του. «Πραιτόρα Σκοτ», είπε. «Από δω η Μάγια Ρόμπερτς, από την αγέλη του Γκάρουγουεϊ. Μάγια από δω ο Πραιτόρας Σκοτ. Ουσιαστικά διευθύνει τους Πραιτόρες».

«Οι Σκοτ διευθύνουν πάντα τους Πραιτόρες από το 1800», είπε ο άνδρας και κοίταξε τη Μάγια, η οποία χαμήλωσε το κεφάλι της σε ένδειξη σεβασμού. «Τζόρνταν, πρέπει να παραδεχθώ ότι δεν σε περιμέναμε τόσο σύντομα. Η κατάσταση με το βρικόλακα στο Μανχάταν, τον Ημεροβάτη...»

«Είναι υπό έλεγχο», είπε ο Τζόρνταν βιαστικά. «Δεν έχουμε έρθει γι' αυτό. Αυτό αφορά κάτι πολύ διαφορετικό».

Ο Πραιτώρ Σκοτ σήκωσε τα φρύδια του. «Πρέπει να παραδεχθώ ότι έχεις εξάψει την περιέργειά μου».

«Είναι ένα εξαιρετικά επείγον θέμα», είπε η Μάγια. «Ο Λουκ Γκάρουγουεϊ, ο αρχηγός της αγέλης μας...»

Ο Πραιτώρ Σκοτ της έριξε ένα απότομο βλέμμα και την έκανε να σωπάσει. Παρόλο που ο ίδιος δεν ανήκε σε αγέλη, ήταν αρσενικό άλφα και αυτό ήταν εμφανές απ' τη στάση του. Τα μάτια του, κάτω απ' τα πυκνά του φρύδια, ήταν γκριζοπράσινα. Γύρω από το λαιμό του, κάτω απ' το γιακά της μπλούζας του άστραφτε το χάλκινο μενταγιόν των Πραιτόρων, με το αποτύπωμα μιας πατούσας λύκου. «Οι Πραιτόρες αποφασίζουν ποια θέματα είναι επείγοντα», είπε. «Ούτε είμαστε ξενοδοχείο, ανοιχτό σε απρόσκλητους επισκέπτες. Ο Τζόρνταν πήρε ένα ρίσκο που σε έφερε εδώ και το ξέρει. Αν δεν ήταν ένας απ' τους πιο πολλά υποσχόμενους αποφοίτους μας, μπορεί και να σας έδιωχνα και τους δύο».

Ο Τζόρνταν έβαλε τους αντίχειρές του στις θηλιές της μέσης του τζιν του και κοίταξε το χώμα. Ένα λεπτό

αργότερα ο Πραίτωρ Σκοτ έβαλε το χέρι του στον ώμο του Τζόρνταν. «Όμως είσαι όντως ένας απ' τους πιο πολλά υποσχόμενους αποφοίτους μας. Και βλέπω ότι είσαι εξαντλημένος. Πρέπει να ήσουν ξύπνιος όλη τη νύχτα. Ελάτε, θα το συζητήσουμε στο γραφείο μου».

Το γραφείο ήταν τελικά στο βάθος ενός μεγάλου και στριφογυριστού διαδρόμου με κομψή επένδυση από σκούρο ξύλο. Η εστία έσφυζε από ζωή, γεμάτη ήχους από φωνές, και ένα σήμα που έλεγε ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΕΣΤΙΑΣ ήταν καρφίτσωμένο στον τοίχο δίπλα από μια σκάλα που οδηγούσε πάνω.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΕΣΤΙΑΣ

- Απαγορεύονται οι Μεταμορφώσεις στους διαδρόμους.
- Απαγορεύονται τα ουρλιαχτά.
- Απαγορεύεται το ασήμι.
- Πρέπει να φοράτε πάντα ρούχα. ΠΑΝΤΑ.
- Απαγορεύονται οι καβγάδες. Απαγορεύονται οι δαγκωνιές.
- Σημειώστε το όνομά σας στο φαγητό σας πριν το βάλετε στο ψυγείο.

Η μυρωδιά του πρωινού πλανιόταν στον αέρα και έκανε το στομάχι της Μάγια να γουργουρίσει. Ο Πραίτωρ έδειξε να το διασκεδάζει. «Θα πω σε κάποιον να μας φέρει πρωινό αν πεινάτε».

«Ευχαριστώ», μουρμούρισε η Μάγια. Είχαν φτάσει στο τέρμα ενός διαδρόμου και ο Πραίτωρ άνοιξε μια πόρτα που έγραφε ΓΡΑΦΕΙΟ.

Ο μεγαλύτερος λυκάνθρωπος συνοφρυώθηκε. «Ρούφος», είπε. «Τι κάνεις εδώ;»

Η Μάγια κοίταξε στο γραφείο. Ήταν ένα μεγάλο δω-

μάτιο, άνω κάτω αλλά με ένα ζεστό τρόπο. Υπήρχε ένα πολύ μεγάλο ορθογώνιο παράθυρο που έβλεπε στους ανοικτούς κήπους, στους οποίους κυρίως νεαροί ντυμένοι με μαύρες αθλητικές φόρμες και μπλουζάκια έκαναν κάτι που έμοιαζε με στρατιωτικά γυμνάσια. Οι τοίχοι του δωματίου ήταν γεμάτοι βιβλία για τη λυκανθροπία. Αρχετοί ήταν στα λατινικά αλλά η Μάγια αναγνώριζε τη λέξη "lupus"¹. Το γραφείο ήταν ένα μονοκόμματο μάρμαρο στερεωμένο πάνω στα αγάλματα δυο λύκων με γυμνωμένα δόντια.

Μπροστά στο γραφείο υπήρχαν δυο καρέκλες. Στη μία καθόταν σκυφτός, με τα χέρια σφιγμένα ένας μεγαλόσωμος άνδρας. Ένας λυκάνθρωπος. «Πραίτωρ», είπε με βραχνή φωνή, «ήθελα να μιλήσουμε για το περιστατικό στη Βοστόνη».

«Εκεί που έσπασες το πόδι του προστατευόμενου που σου είχε ανατεθεί;» είπε ξερά ο Πραίτορας. «Θα τα πούμε, Ρούφους, αλλά όχι αυτή τη στιγμή. Με καλεί κάτι πιο επείγον».

«Μα, Πραίτωρ...»

«Αρχετά, Ρούφους», είπε ο Σκοτ με την καμπανιστή φωνή ενός αρσενικού άλφα που οι εντολές του δεν μπορούν να αμφισβητηθούν. «Θυμήσου, εδώ είμαστε για επανένταξη. Μέρος αυτού είναι ο σεβασμός στις αρχές».

Ο Ρούφους σηκώθηκε απ' την καρέκλα μουρμουρώντας. Μόνο όταν σηκώθηκε συνειδητοποίησε η Μάγια το τεράστιο μέγεθός του. Ήταν πιο ψηλός και από κείνη και από τον Τζόρνταν, το μαύρο του μπλουζάκι κολλούσε πάνω στο στήθος του, τα μανίκια έμοιαζαν έτοιμα να σκιστούν στα μπράτσα. Το κεφάλι του ήταν ξυρισμένο

¹ Λύκος, στα λατινικά (Σ.τ.Μ.).

γουλί, το πρόσωπό του σημαδεμένο με βαθιά σημάδια από νυχιές στο ένα μάγουλο, σαν αυλακιές σε χρώμα. Της έριξε ένα ξινισμένο βλέμμα καθώς πέρασε πεισιμωμένος βιαστικά δίπλα τους και βγήκε στο διάδρομο.

«Φυσικά μερικοί», μουρμούρισε ο Τζόρνταν, «δυσκολεύονται λίγο περισσότερο από άλλους να επανενταχθούν».

Καθώς το βαρύ βήμα του Ρούφους έσβησε στο διάδρομο, ο Σκοτ βούλιαξε στην ψηλή καρέκλα πίσω από το γραφείο και πάτησε μια συσκευή ενδοεπικοινωνίας που έμοιαζε τελευταίας τεχνολογίας. Αφού ζήτησε πρωινό με την τραχιά φωνή του, ακούμπησε πίσω με τα χέρια σταυρωμένα πίσω από το κεφάλι του.

«Είμαι όλος αυτιά», είπε.

Όσο ο Τζόρνταν του διηγείτο την ιστορία και το αίτημά τους, η Μάγια δεν μπορούσε να συγκεντρώσει τα μάτια και το μυαλό της. Αναρωτιόταν πώς να ήταν άραγε να μεγαλώνει κανείς εκεί πέρα, σε κείνο το κομψό σπίτι με τους κανονισμούς και τους όρους, αντί με τη σχετικά χαλαρή ελευθερία της αγέλης. Κάποια στιγμή, ένας λυκάνθρωπος ντυμένος στα μαύρα –πρέπει να ήταν το υποχρεωτικό χρώμα της Εστίας– μπήκε με ένα πήλινο δίσκο με ροζμπίφ, τυρί και ροφήματα πρωτεΐνης. Η Μάγια κοίταξε το πρωινό με απογοήτευση. Εντάξει, οι λυκάνθρωποι χρειάζονται περισσότερη πρωτεΐνη από τους κανονικούς ανθρώπους αλλά ροζμπίφ για πρωινό;

«Θα ξέρεις» είπε ο Πραίτωρ Σκοτ, καθώς η Μάγια κουνούσε το ρόφημά της για να ανακατευτεί, «ότι η ζάχαρη κάνει κακό στους λυκάνθρωπους. Αν δεν την καταναλώνεις για λίγο καιρό την ξεσυνηθίζεις. Δεν σας το έχει πει ο αρχηγός της αγέλης σας;»

Η Μάγια προσπάθησε να φανταστεί τον Λουκ, που

του άρεσε να φτιάχνει κρέπες σε διάφορα παράξενα σχήματα, να της κάνει κήρυγμα για τη ζάχαρη αλλά δεν τα κατάφερε. Δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή να το πει τώρα αυτό βέβαια. «Εμ, ναι, φυσικά», είπε. «Απλώς τείνω να... παρασύρομαι σε περιόδους άγχους».

«Κατανοώ την ανησυχία σου για τον αρχηγό της αγέλης σου», είπε ο Σκοτ. Ένα χρυσό Ρόλεξ άστραψε στο χέρι του. «Συνήθως έχουμε μια αυστηρή πολιτική μη ανάμιξης σε ζητήματα που δεν αφορούν νεόκοπα Πλάσματα του Σκότους. Δεν δίνουμε προτεραιότητα στους λυκάνθρωπους έναντι των άλλων Πλασμάτων, αν και μόνο οι λυκάνθρωποι επιτρέπεται να γίνουν Πραιτορες».

«Γι' αυτό ακριβώς χρειαζόμαστε τη βοήθειά σας», είπε ο Τζόρνταν. «Οι αγέλες είναι από τη φύση τους μεταβατικές, κινούνται συνέχεια. Δεν έχουν τη δυνατότητα να φτιάχνουν βιβλιοθήκες για να αποθηκεύουν τις γνώσεις τους. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν έχουν σοφία αλλά ότι βασίζονται στην προφορική παράδοση και κάθε αγέλη γνωρίζει διαφορετικά πράγματα. Θα μπορούσαμε να πάμε από αγέλη σε αγέλη και ίσως κάποιος απ' όλους να ήξερε πώς να θεραπεύσει τον Λουκ αλλά δεν έχουμε χρόνο. Εδώ», είπε και έδειξε τα βιβλία που γέμιζαν τους τοίχους, «είναι το αρχείο των λυκανθρώπων, ό,τι πιο κοιντό στα αρχεία των Σιωπηλών Αδελφών ας πούμε, ή τον Σπειροειδή Λαβύρινθο των μάγων».

Ο Σκοτ δεν φάνηκε να πείθεται. Η Μάγια άφησε το ρόφημα στην άκρη. «Και ο Λουκ δεν είναι ένας απλός αρχηγός αγέλης», είπε. «Είναι ο εκπρόσωπος των λυκανθρώπων στο Συμβούλιο. Αν βοηθήσετε να γίνει καλά, θα ξέρετε ότι έχετε πάντα μια φωνή υπέρ των Πραιτόρων στο Συμβούλιο».

Τα μάτια του Σκοτ γυάλισαν. «Ενδιαφέρον», είπε. «Πολύ καλά. Θα ψάξω στα βιβλία. Θα μου πάρει μερικές ώρες, λογικά. Τζόρνταν, θα σου πρότεινα αν έχεις σκοπό να γυρίσεις πίσω στο Μανχάταν να ξεκουραστείς λίγο. Δεν θέλω να ρίξεις το αμάξι σε κανένα δέντρο. «Μπορώ να οδηγήσω εγώ...» άρχισε να λέει η Μάγια.

«Είσαι εξίσου κουρασμένη. Τζόρνταν, όπως ξέρεις, υπάρχει πάντα ένα δωμάτιο για σένα εδώ, στην Εστία των Πραιτόρων, παρόλο που έχεις αποφοιτήσει. Και ο Νικ είναι σε μια αποστολή οπότε υπάρχει κρεβάτι και για τη Μάγια. Ξεκουραστείτε λίγο και οι δύο και θα σας φωνάξω να κατεβείτε όταν είμαι έτοιμος». Έκανε μια στροφή με την καρέκλα του προς τη βιβλιοθήκη για να βρει τα βιβλία.

Ο Τζόρνταν έκανε νόημα στη Μάγια ότι ήταν ώρα να πηγαίνουν. Σηκώθηκε και τίναξε τα ψίχουλα από το τζιν της. Είχε φτάσει σχεδόν στην πόρτα όταν ο Πραιίτωρ Σκοτ ξαναμίλησε.

«Α, και κάτι ακόμα, Μάγια Ρόμπερτς. Ελπίζω να ξέρεις πως όταν δίνεις υποσχέσεις στο όνομα άλλων, είσαι υπεύθυνη να βεβαιωθείς ότι θα τις τηρήσουν».

Ο Σάιμον ξύπνησε νιώθοντας ακόμα εξαντλημένος. Ανοιγόκλεισε τα μάτια του στο σκοτάδι. Οι χοντρές μαύρες κουρτίνες στα παράθυρα άφηναν ελάχιστο φως να περάσει αλλά το βιολογικό του ρολόι του έλεγε ότι ήταν πρωί. Το βιολογικό του ρολόι και το ότι η Ίζαμπελ έλειπε και η πλευρά της στο κρεβάτι ήταν αναστατωμένη, με τα σκεπάσματα τραβηγμένα.

Ήταν πρωί και είχε να μιλήσει με την Κλέρι από τότε που έφυγε. Έβγαλε το χέρι του απ' τα σκεπάσματα και

κοίταξε το χρυσό δαχτυλίδι στο δεξί του χέρι. Ήταν λεπτεπίλεπτο και χαραγμένο με κάτι που έμοιαζε με σχέδια ή λέξεις σε ένα άγνωστο αλφάβητο.

Έσφιξε το σαγόνι του, ανασηκώθηκε και άγγιξε το δαχτυλίδι. *Κλέρι;*

Η απάντηση ήταν άμεση και καθαρή. Παραλίγο να πέσει απ' το κρεβάτι από ανακούφιση. *Σάμιον. Επιτέλους.*

Μπορείς να μιλήσεις;

Όχι. Ο Σάμιον περισσότερο ένιωσε παρά άκουσε μια έντονη αφηρημάδα στη φωνή του μυαλού της. Χαίρομαι που μου μίλησες αλλά δεν είναι καλή στιγμή τώρα. Δεν είμαι μόνη.

Αλλά είσαι καλά;

Μια χαρά. Δεν έχει γίνει τίποτα ακόμα. Προσπαθώ να μαζέψω πληροφορίες. Θα σου μιλήσω μόλις μάθω οτιδήποτε, σ' το υπόσχομαι.

Εντάξει. Να προσέχεις.

Κι εσύ.

Και χάθηκε. Ο Σάμιον κατέβασε τα πόδια του απ' το κρεβάτι, έβαλε τα δυνατά του να στρώσει λίγο τα ανακατεμένα του μαλλιά και πήγε να δει αν ήταν κανένας άλλος ξύπνιος.

Ήταν. Ο Άλεξ, ο Μάγκνους, η Τζόσλιν και η Ίζαμπελ κάθονταν γύρω απ' το τραπέζι στο σαλόνι του Μάγκνους. Ενώ ο Άλεξ και ο Μάγκνους φορούσαν τζιν, τόσο η Τζόσλιν όσο και η Ίζαμπελ φορούσαν στολές, η Ίζαμπελ μάλιστα είχε το μαστίγιό της τυλιγμένο γύρω απ' το δεξί της μπράτσο. Σήκωσε το κεφάλι της όταν τον είδε αλλά δεν χαμογέλασε. Οι ώμοι της ήταν σφιγμένοι, το στόμα της μια λεπτή γραμμή. Είχαν όλοι μπροστά τους φλιτζάνια καφέ.

«Υπάρχει λόγος που η τελετή των Θανάσιμων Αντικειμένων ήταν τόσο περίπλοκη». Ο Μάγκνους έκανε το μπολάκι με τη ζάχαρη να πετάξει προς το μέρος του και έβαλε λίγη λευκή σκόνη στον καφέ του. «Οι άγγελοι ενεργούν με εντολή του Θεού όχι των ανθρώπων – ούτε καν των Κυνηγών των Σκιών. Αν καλέσεις κάποιον, το πιο πιθανό είναι ότι θα σε κάψει η θεϊκή οργή. Το ουσιαστικό ζήτημα στην τελετή των Θανάσιμων Αντικειμένων δεν ήταν ότι επέτρεψε σε κάποιον να συγκαλέσει τον Ραζιήλ. Ήταν ότι προστάτευε τον καλούντα από την οργή του αγγέλου όταν θα εμφανιζόταν».

«Ο Βάλενταϊν...» άρχισε να λέει ο Αλεξ.

«Ναι, επίσης ο Βάλενταϊν κάλεσε έναν πολύ μικρό άγγελο. Ο οποίος δεν του μίλησε ποτέ, έτσι δεν είναι; Δεν τον βοήθησε καθόλου, παρόλο που εκείνος πήρε το αίμα του με τη βία. Και πρέπει να χρησιμοποιούσε εξαιρετικά ισχυρά ξόρκια για να τον κρατάει αιχμάλωτο. Απ' ό,τι έχω καταλάβει, έδωσε τη ζωή του αγγέλου με το αρχοντικό των Γουέιλαντ, έτσι ώστε όταν ο άγγελος πέθανε, το σπίτι κατέρρευσε». Χτύπησε ένα βαμμένο μπλε νύχι στο φλιτζάνι του. «Και έγινε καταραμένος. Είτε πιστεύετε στον Παράδεισο και την Κόλαση είτε όχι, σίγουρα έγινε καταραμένος. Όταν κάλεσε τον Ραζιήλ, ο Ραζιήλ τον συνέτριψε. Και σε ένα βαθμό από εκδίκηση γι' αυτό που είχε κάνει ο Βάλενταϊν στον άγγελο αδελφό του».

«Γιατί μιλάμε για επίκληση αγγέλων;» ρώτησε ο Σάμιον και κάθισε στην άκρη του τραπέζιού.

«Η Ίζαμπελ και η Τζόσλιν πήγαν στις Σιδηρές Αδελφές», είπε ο Άλεξ. «Έφαχναν ένα όπλο που θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί στον Σεμπάστιαν χωρίς να κάνει κακό στον Τζέις».

«Και δεν υπάρχει;»

«Δεν υπάρχει τίποτα σ' αυτό τον κόσμο», είπε η Ίζαμπελ. «Ένα ουράνιο όπλο ίσως – ή κάτι με έντονη δαιμονική παρουσία. Εξετάζουμε την πρώτη επιλογή».

«Να καλέσετε έναν άγγελο για να σας δώσει ένα όπλο;»

«Έχει ξανασυμβεί», είπε ο Μάγκνους. «Ο Ραζιήλ έδωσε το Θανάσιμο Ξίφος στον Κυνηγό Τζόναθαν. Στις παλιές ιστορίες, τη νύχτα πριν τη μάχη της Ιεριχούς, ένας άγγελος εμφανίστηκε και έδωσε στον Ιησού του Ναυή ένα σπαθί».

«Χμ», είπε ο Σάιμον. «Νόμιζα ότι οι άγγελοι ήταν υπέρ της ειρήνης, όχι των όπλων».

Ο Μάγκνους ρουθούνησε αποδοκιμαστικά. «Οι άγγελοι δεν είναι απλώς αγγελιοφόροι. Είναι στρατιώτες. Ο Μιχαήλ λέγεται ότι έχει ολόκληρες στρατιές. Δεν είναι υπομονετικοί, οι άγγελοι. Σίγουρα όχι με τα σκαμπανεβάσματα των ανθρώπων. Όποιος τυχόν προσπαθήσει να καλέσει τον Ραζιήλ χωρίς την προστασία των Θανάσιμων Αντικειμένων είναι σίγουρο ότι θα τυλιχτεί στις φλόγες επί τόπου. Οι δαίμονες είναι ευκολότερο να επικληθούν. Είναι περισσότεροι και πολλοί είναι αδύναμοι. Βέβαια ένας αδύναμος δαίμονας δεν μπορεί να βοηθήσει και τόσο...»

«Δεν μπορούμε να καλέσουμε δαίμονα», είπε εμβρόντητη η Τζόσλιν. «Το Κονκλάβιο...»

«Νόμιζα ότι είχες σταματήσει να ασχολείσαι με το τι πιστεύει για σένα το Κονκλάβιο εδώ και χρόνια», είπε ο Μάγκνους.

«Δεν είμαι μόνο εγώ», είπε η Τζόσλιν. «Είστε κι εσείς. Ο Λουκ. Η κόρη μου. Αν το μάθει το Κονκλάβιο...»

«Δεν θα το μάθουν όμως, έτσι δεν είναι;» είπε ο Άλεξ

με τη συνήθως ήρεμη φωνή του εκνευρισμένη. «Εκτός αν τους το πεις».

Η Τζόσλιν κοίταξε το ακίνητο πρόσωπο της Ίζαμπελ, το διερευνητικό του Μάγκνους, τα πεισμωμένα γαλάζια μάτια του Άλεξ. «Σκέφτεστε στ' αλήθεια να το κάνετε; Να καλέσετε ένα δαίμονα;»

«Ε, όχι έναν τυχαίο δαίμονα», είπε ο Μάγκνους. «Τον Αζαζήλ».

Τα μάτια της Τζόσλιν άστραψαν: «Τον Αζαζήλ;» Τα μάτια της κινήθηκαν στους άλλους σαν να έψαχναν συμπαράσταση αλλά η Ίζι και ο Άλεξ κοιτούσαν τα ποτήρια τους και ο Σάιμον ανασήκωσε απλώς τους ώμους του.

«Δεν ξέρω ποιος είναι ο Αζαζήλ», είπε. «Η γάτα απ' τα Στρουμφάκια;» ρώτησε τους άλλους αλλά η Ίζαμπελ σήκωσε το κεφάλι της και του έκανε μια ειρωνική γκριμάτσα. Κλέρι; Σκέφτηκε.

Η φωνή της ήρθε γεμάτη πανικό. *Τι έγινε; Συμβαίνει κάτι; Κατάλαβε η μαμά μου ότι λείπω;*

Όχι ακόμα, σκέφτηκε ο Σάιμον. Ο Αζαζήλ είναι η γάτα απ' τα Στρουμφάκια;

Μεσολάβησε μια μεγάλη παύση. *Όχι, η γάτα λέγεται Αζραήλ¹, Σάιμον. Και σταμάτα να χρησιμοποιείς τα δαχτυλίδια για ερωτήσεις για τα Στρουμφάκια.*

Και εξαφανίστηκε. Ο Σάιμον σήκωσε το βλέμμα του απ' το χέρι του και είδε τον Μάγκνους να τον κοιτάει εξεταστικά. «Δεν είναι γάτα, Συλβέστερ», είπε. «Είναι ένας Ανώτερος Δαίμονας. Υπαρχηγός στην Κόλαση και Οπλουργός. Ήταν ένας άγγελος που έμαθε στην ανθρωπότητα πώς να φτιάχνει όπλα ενώ πριν ήταν μια γνώση την οποία κατείχαν μόνο άγγελοι. Αυτό οδήγησε στην

¹ Στα ελληνικά η γάτα μεταφράστηκε Ψιψινέλ (Σ.τ.Μ.).

πτώση του και τώρα είναι δαίμονας. «Και όλη η γη διεφθάρη απ' τα έργα που δίδαξε ο Αζαζήλ. Κάθε αμαρτία καταλογίζεται σ' αυτόν»¹».

Ο Άλεκ κοίταξε τον Μάγκνους με έκπληξη. «Πώς τα ξέρεις όλα αυτά;»

«Είναι φίλος μου», είπε ο Μάγκνους και βλέποντας τις εκφράσεις τους αναστέναξε. «Εντάξει, δεν είναι. Αλλά υπάρχουν στο Βιβλίο του Ενώχ».

«Επικίνδυνο μου φαίνεται», είπε ο Άλεκ συνοφρυωμένος. «Ακούγεται χειρότερος από Ανώτερο Δαίμονα. Σαν τη Λίλιθ».

«Ευτυχώς είναι ήδη αιχμάλωτος», είπε ο Μάγκνους. «Αν τον καλέσετε, το πνεύμα του θα έρθει σε εσάς αλλά το σώμα του θα παραμείνει παγιδευμένο στους κοφτερούς βράχους της ερήμου Δουδουαήλ».

«Ποιους βράχους; Ή μάλλον άσ' το», είπε η Ίζαμπελ και έπιασε τα μακριά μαλλιά της κότσο. «Είναι ο δαίμονας των όπλων, εντάξει. Λέω να το δοκιμάσουμε».

«Δεν το πιστεύω ότι σκέφτεστε κάτι τέτοιο», είπε η Τζόσλιν. «Έμαθα από τον άντρα μου τι μπορεί να γίνει όταν καλεί κάποιος δαίμονες. Η Κλέρι...» Σταμάτησε γιατί ένιωσε το βλέμμα του Σάιμον πάνω της. «Σάιμον» είπε «ξέρεις αν ξύπνησε η Κλέρι; Την αφήσαμε να κοιμηθεί αλλά είναι σχεδόν έντεκα».

Ο Σάιμον δίστασε. «Δεν ξέρω». Αυτό ήταν αλήθεια, σκέφτηκε. Όπου κι αν βρισκόταν η Κλέρι, θα μπορούσε να κοιμάται. Αν και της είχε μόλις μιλήσει.

Η Τζόσλιν έδειξε να ξαφνιάζεται. «Μα δεν ήσουν στο δωμάτιό της;»

«Όχι. Ήμουν...» Ο Σάιμον σταμάτησε καθώς συνειδη-

¹ Βιβλίο του Ενώχ, Κεφ. 10, στ. 9 (Σ.τ.Μ.).

τοποίησε το λάκκο που είχε μόλις σκάψει στον εαυτό του. Ύπηρχαν τρία κενά υπνοδωμάτια. Στο ένα είχε κοιμηθεί η Τζόσλιν και στο άλλο η Κλέρι. Προφανώς αυτό σήμαινε ότι εκείνος είχε κοιμηθεί στο τρίτο δωμάτιο με...

«Με την Ίζαμπελ;» είπε ο Άλεξ και σήκωσε τα φρύδια του. «Κοιμήθηκες στο δωμάτιο της Ίζαμπελ;»

Η Ίζαμπελ κούνησε το χέρι της. «Δεν χρειάζεται να ανησυχείς, μεγάλη αδερφέ. Δεν έγινε τίποτα. Βέβαια» πρόσθεσε, καθώς είδε τον Άλεξ να χαλαρώνει, «ήμουν τόσο μεθυσμένη που μπορεί να μου έκανε ό,τι ήθελε και να μην έπαιρνα χαμπάρι».

«Έλα τώρα», είπε ο Σάιμον. «Το μόνο που σου έκανα ήταν να σου διηγηθώ όλη την ιστορία του *Πολέμου των Αστρων*».

«Δεν θυμάμαι κάτι τέτοιο...» είπε η Ίζαμπελ και πήρε ένα μπισκότο απ' την πιατέλα στο τραπέζι.

«Α, ναι; Ποιος ήταν ο καλύτερος παιδικός φίλος του Λουκ Σκάλιγουοκερ;»

«Ο Μπιγκς Ντάρκλαϊτερ», είπε αυτόματα η Ίζαμπελ και μετά χτύπησε το χέρι της στο τραπέζι. «Ε! Κλέβεις!» διαμαρτυρήθηκε αλλά του χαμογέλασε πίσω απ' το μπισκότο της.

«Αχ», είπε ο Μάγκνους, «αγάπη μεταξύ νερντ. Είναι ένα όμορφο πράγμα και συγχρόνως αντικείμενο κοροϊδίας και διακωμώδησης για κείνους από εμάς που είμαστε κάπως πιο σοφιστικέ».

«Λοιπόν, αρκετά», είπε η Τζόσλιν και σηκώθηκε. «Πάω να φέρω την Κλέρι. Αν έχετε σκοπό να καλέσετε κάποιο δαίμονα δεν έχω σκοπό να είμαι εδώ ούτε εγώ ούτε και η κόρη μου». Πήγε προς το διάδρομο.

Ο Σάιμον της έκλεισε το δρόμο. «Δεν γίνεται», είπε.

Η Τζόσλιν τον κοίταξε αποφασιστικά. Ξέρω ότι θα πεις ότι εδώ είναι το ασφαλέστερο μέρος για εμάς, Σάιμον, αλλά εφόσον θα επικληθεί ένας δαίμονας...»

«Δεν είναι αυτό». Ο Σάιμον πήρε μια βαθιά ανάσα, που δεν βοήθησε, αφού το αίμα του δεν επεξεργαζόταν πλέον οξυγόνο. Ένωσε μια ελαφριά ναυτία. «Δεν μπορείς να πας να την ξυπνήσεις γιατί... γιατί δεν είναι εκεί».

10

ΤΟ ΚΥΝΗΓΗΤΟ ΤΩΝ ΑΣΤΡΩΝ

Το παλιό δωμάτιο του Τζόρνταν στην Εστία των Πραιτόρων έμοιαζε με ένα κοινό δωμάτιο εστίας σε οποιοδήποτε κολέγιο. Υπήρχαν δυο σιδερένια κρεβάτια, ένα σε κάθε πλευρά. Απ' το παράθυρο που τα χώριζε φαίνονταν τα πράσινα λιβάδια τρεις ορόφους πιο κάτω. Η πλευρά του δωματίου του Τζόρνταν ήταν σχετικά γυμνή: μάλλον είχε πάρει τις περισσότερες φωτογραφίες και τα βιβλία του μαζί του στο Μανχάταν, αν και υπήρχαν μερικές κολλημένες φωτογραφίες από παραλίες και τον ωκεανό και μια σανίδα του σερφ ακουμπισμένη σε ένα τοίχο. Μια μικρή σπίθα διαπέρασε τη Μάγια όταν είδε δίπλα στο κομοδίνο μια χρυσή κορνίζα με μια φωτογραφία δική της με τον Τζόρνταν από το Όσιαν Σίτι, την αποβάθρα και την παραλία πίσω του.

Ο Τζόρνταν κοίταξε τη φωτογραφία και μετά τη Μάγια και κοκκίνισε. Έβαλε την τσάντα του στο κρεβάτι του και έβγαλε το μπουφάν του, με την πλάτη γυρισμένη.

«Πότε θα γυρίσει ο συγγάτοικός σου;» ρώτησε για να

σπάσει την ξαφνική αμήχανη σιωπή. Δεν ήταν σίγουρη γιατί ντρέπονταν και οι δύο. Σίγουρα δεν ντρέπονταν νωρίτερα, στο φορτηγάκι, αλλά εκεί, στο χώρο του Τζόρνταν, τα χρόνια που είχαν περάσει χωρίς να μιλάνε έμοιαζαν να τους χωρίζουν ξανά.

«Ποιος ξέρει; Ο Νικ έχει αποστολή. Είναι επικίνδυνες. Μπορεί και να μη γυρίσει ποτέ». Ο Τζόρνταν ακουγόταν κουρασμένος. Πέταξε το μπουφάν του στην πλάτη μιας καρέκλας. «Γιατί δεν ξαπλώνεις εσύ; Εγώ πάω να κάνω ένα ντους». Πήγε προς το μπάνιο που η Μάγια είδε με ανακούφιση ότι ήταν ενωμένο με το δωμάτιο. Δεν είχε όρεξη να χρησιμοποιήσει ένα φοιτητικό κοινόχρηστο μπάνιο στο διάδρομο.

«Τζόρνταν...» άρχισε να λέει αλλά εκείνος είχε ήδη κλείσει την πόρτα του μπάνιου πίσω του. Άκουσε το νερό να τρέχει. Με έναν αναστεναγμό έβγαλε τα παπούτσια της και ξάπλωσε στο κρεβάτι του Νικ. Η κουβέρτα ήταν μπλε σκούρο καρό και μύριζε πευκοβελόνες. Κοίταξε προς τα πάνω και είδε ότι το ταβάνι ήταν γεμάτο φωτογραφίες. Είδε σε όλες το ίδιο χαμογελαστό ξανθό αγόρι που έμοιαζε γύρω στα δεκαεφτά. Ο Νικ, μάλλον. Φαινόταν ευτυχισμένος. Άραγε ο Τζόρνταν να είχε ζήσει ευτυχισμένος εκεί στην Εστία των Πραιτόρων;

Άπλωσε το χέρι της και πήρε τη φωτογραφία τους. Είχε τραβηχτεί πριν από χρόνια, όταν ο Τζόρνταν ήταν κοκαλιάρης και τα μεγάλα καστανά του μάτια στοίχειωναν το πρόσωπό του.

Ήταν αγκαλιασμένοι και φαίνονταν μαυρισμένοι και χαρούμενοι. Το καλοκαίρι είχε σκουρύνει το δέρμα τους και είχε προσθέσει ξανθές ανταύγειες στα μαλλιά της Μάγια και ο Τζόρνταν είχε το κεφάλι του στραμμένο ελαφρώς

προς το μέρος της, σαν να ήθελε να της πει κάτι ή να τη φιλήσει. Δεν θυμόταν τι απ' τα δύο. Δεν θυμόταν πια.

Σκέφτηκε το αγόρι, στο κρεβάτι του οποίου καθόταν, το αγόρι που μπορεί να μην ξαναγυρνούσε ποτέ. Σκέφτηκε τον Λουκ, που αργοπέθαινε και τον Άλαρικ και την Γκρέτελ και την Τζαστίν και τον Τέο και όλους τους άλλους της αγέλης που είχαν χάσει τη ζωή τους στον πόλεμο εναντίον του Βάλενταϊν. Σκέφτηκε τον Μαξ και τον Τζέις, δυο Λάιτγουντ χαμένους, γιατί μέσα της έπρεπε να το παραδεχθεί, δεν πίστευε ότι θα γυρνούσε ποτέ πίσω ο Τζέις. Και τελευταίο, παραδόξως, σκέφτηκε τον Ντάνιελ, τον αδερφό της, για τον οποίο δεν είχε θρηνηήσει ποτέ και προς μεγάλη της έκπληξη ένιωσε δάκρυα να καίνε τα μάτια της.

Ανασηκώθηκε απότομα. Ένιωσε ότι ο κόσμος έγερνε και ότι η ίδια κρεμόταν αβοήθητη και προσπαθούσε να μην πέσει σε μια μαύρη άβυσσο. Ένιωθε τις σκιές να πλησιάζουν. Εφόσον ο Τζέις είχε χαθεί και ο Σεμπάστιαν ήταν ακόμα εκεί έξω τα πράγματα μόνο χειρότερα μπορούσαν να γίνουν. Μόνο περισσότερες απώλειες και περισσότερος θάνατος τους περίμενε. Έπρεπε να παραδεχθεί ότι φιλώντας τον Τζόρνταν στο αμάξι του εκείνες τις λίγες στιγμές, το χάραμα, είχε νιώσει πιο ζωντανή απ' ό,τι τις τελευταίες εβδομάδες.

Σαν να ήταν σε όνειρο είδε τον εαυτό της να σηκώνεται. Διέσχισε το δωμάτιο και άνοιξε την πόρτα του μπάνιου. Το ντους ήταν ένα τετράγωνο με τζάμι αμμοβολή – από μέσα διαγραφόταν η σιλουέτα του Τζόρνταν. Το νερό έτρεχε με πίεση και η Μάγια αμφέβαλλε αν ο Τζόρνταν την άκουσε καθώς έβγαλε την μπλούζα της, το τζιν και τα εσώρουχά της. Πήρε μια βαθιά ανάσα, διέσχισε το δωμάτιο, άνοιξε τη

συρόμενη πόρτα του ντους και μπήκε μέσα.

Ο Τζόρνταν έκανε μεταβολή και τίναξε τα βρεγμένα του μαλλιά απ' το πρόσωπό του. Το ντους έκαιγε και το πρόσωπό του είχε αναψοκοκκινίσει, κάνοντας τα μάτια του να λάμπουν σαν να τα είχε γυαλίσει το νερό. Ή ίσως να μην ήταν μόνο το νερό που έκανε το αίμα να φουσκώνει κάτω απ' το δέρμα του καθώς τα μάτια του την κοιτούσαν – από πάνω μέχρι κάτω. Τον κοίταξε με σταθερό βλέμμα, χωρίς να ντρέπεται, κοιτώντας το μενταγιόν των Πραιτόρων που έλαμπε στον υγρό λαιμό του και τους αφρούς απ' το σαπούνι στους ώμους και το στήθος του καθώς την κοιτούσε σκουπίζοντας το νερό απ' τα μάτια του. Ήταν όμορφος έτσι, αν και η Μάγια πάντα τον έβρισκε όμορφο.

«Μάγια;» τη ρώτησε διστακτικά. «Τι...;»

«Σσςςς» είπε, βάζοντας το δάχτυλό της στα χείλη της και κλείνοντας με το άλλο της χέρι την πόρτα του ντους. Μετά πλησίασε πιο κοντά του, τύλιξε τα χέρια της γύρω του και άφησε το νερό να τους ξεπλύνει και τους δυο απ' το σκοτάδι. «Μη μιλάς. Φίλα με μόνο».

Και το έκανε.

«Τι εννοείς ότι η Κλέρι δεν είναι μέσα, μα το όνομα του Αγγέλου;» απαίτησε να μάθει η Τζόσλιν, κατάχλωμη. «Πώς το ξέρεις, αφού μόλις ξύπνησες; Πού πήγε;»

Ο Σάιμον ξεροκατάπие. Είχε μεγαλώσει με την Τζόσλιν σαν δεύτερη μητέρα σχεδόν. Είχε συνηθίσει την υπερπροστατευτική της στάση με την κόρη της αλλά πάντα η Τζόσλιν τον έβλεπε σαν σύμμαχο, κάποιον που θα έμπαινε ανάμεσα στην Κλέρι και τους κινδύνους του κόσμου. Τώρα τον κοιτούσε σαν να ήταν αυτός ο εχθρός. «Μου

έστειλε μήνυμα χτες το βράδυ...» άρχισε να λέει ο Σάιμον και μετά σταμάτησε καθώς ο Μάγκνους του έκανε νόημα να έρθει στο τραπέζι.

«Καλύτερα να καθίσεις», είπε. Η Ίζαμπελ και ο Άλεξ δεξιά κι αριστερά τού Μάγκνους κοιτούσαν έκπληκτοι, αλλά ο μάγος δεν έδειχνε ιδιαίτερα ξαφνιασμένος. «Πες μας τι συμβαίνει. Έχω την αίσθηση ότι θα σου πάρει κάμποση ώρα».

Πράγματι, αν και ο Σάιμον ήλπιζε να είχε πάρει περισσότερη ώρα. Όταν τέλειωσε με τις εξηγήσεις, σκυμμένος στην καρέκλα του και με το βλέμμα καρφωμένο στο χαραγμένο τραπέζι του Μάγκνους, σήκωσε το κεφάλι του και είδε την Τζόσλιν να τον κοιτάει με ένα πράσινο βλέμμα, παγερό σαν τον αρκτικό ωκεανό. «Άφησες την κόρη μου να φύγει... με τον Τζέις... σε κάποιο άγνωστο μέρος που δεν μπορεί να εντοπιστεί, κάπου που δεν μπορεί να τη βρει κανείς μας;»

Ο Σάιμον κοίταξε τα χέρια του. «Μπορώ να τη βρω εγώ», είπε και σήκωσε το δεξί του χέρι όπου φορούσε το δαχτυλίδι. «Σας είπα. Είχα νέα της το πρωί. Είπε ότι είναι καλά».

«Δεν έπρεπε να την έχεις αφήσει να φύγει όμως!»

«Δεν την άφησα. Θα πήγαινε έτσι κι αλλιώς. Σκέφτηκα ότι καλύτερα να είχε μια δικλείδα ασφαλείας, αφού δεν μπορούσα να τη σταματήσω».

«Για να είμαστε δίκαιοι» είπε ο Μάγκνους «μάλλον κανένας δεν θα μπορούσε. Η Κλέρι κάνει ό,τι θέλει». Κοίταξε την Τζόσλιν. «Δεν μπορείς να την κρατήσεις σε ένα κλουβί».

«Σε εμπιστεύτηκα», απάντησε η Τζόσλιν απότομα στον Μάγκνους. «Πώς βγήκε έξω;»

«Άνοιξε μια Πύλη».

«Αφού είπες ότι έφτιαξες άμυνες...»

«Για να κρατήσω τους κινδύνους έξω όχι τους καλεσμένους μου μέσα. Τζόσλιν, η κόρη σου δεν είναι χαζή και κάνει αυτό που νομίζει σωστό. Δεν μπορείς να τη σταματήσεις. Κανένας δεν μπορεί. Μοιάζει πάρα πολύ στη μητέρα της».

Η Τζόσλιν κοίταξε για μια στιγμή τον Μάγκνους με το στόμα ελαφρώς ανοιχτό και ο Σάιμον συνειδητοποίησε ότι φυσικά, ο Μάγκνους πρέπει να γνώριζε τη μητέρα της Κλέρι από μικρή, τότε που πρόδωσε τον Βάλενταϊν και παραλίγο να πεθάνει στην Εξέγερση. «Είναι ένα μικρό κορίτσι», είπε και μετά γύρισε προς τον Σάιμον. «Της μίλησες; Με αυτά τα... δαχτυλίδια; Πότε;»

«Το πρωί», είπε ο Σάιμον. «Μου είπε ότι ήταν καλά. Ότι ήταν όλα εντάξει».

Αντί να καθησυχαστεί, η Τζόσλιν απλώς εξαγριώθηκε.

«Είμαι σίγουρη ότι αυτό είπε, Σάιμον. Δεν το πιστεύω ότι την άφησες να το κάνει αυτό. Θα έπρεπε να την έχεις εμποδίσει...»

«Τι να έκανα, να την έδενα;» είπε ο Σάιμον μη πιστεύοντας στα αυτιά του. «Να την έδενα με χειροπέδες στο τραπέζι;»

«Αν αυτό χρειαζόταν, ναι. Είσαι πιο δυνατός απ' αυτή. Έχω απογοητευτεί...»

Η Ίζαμπελ σηκώθηκε όρθια. «Αρκετά», είπε και αγριοκοίταξε την Τζόσλιν. «Είναι τελείως και απολύτως άδικο να φωνάζεις στον Σάιμον για κάτι που η Κλέρι αποφάσισε να κάνει μόνη της. Και ακόμα κι αν ο Σάιμον την είχε δέσει στο τραπέζι, εσύ τι θα έκανες; Θα την κρατούσες δεμένη για πάντα; Θα έπρεπε κάποια στιγμή να την αφήσεις και τότε τι θα γινόταν; Δεν θα εμπιστευόταν πια

τον Σάιμον, κι εσένα δεν σε εμπιστεύεται έτσι κι αλλιώς γιατί της έκλεψες τις αναμνήσεις. Και αυτό, αν θυμάμαι καλά, είχε γίνει γιατί προσπαθούσες να την προστατεύσεις. Ίσως αν δεν την είχες προστατεύσει τόσο πολύ να ήξερε περισσότερα για τους κινδύνους και να ήταν λιγότερο μυστικοπαθής και λιγότερο ριψοκίνδυνη!».

Όλοι κοίταζαν την Ίζαμπελ και για μια στιγμή ο Σάιμον θυμήθηκε κάτι που του είχε πει μια φορά η Κλέρι. Ότι η Ίζαμπελ σπάνια έβγαινε μπροστά για να μιλήσει αλλά όταν το έκανε τα λόγια της μετρούσαν. Η Τζόσλιν είχε χλωμιάσει γύρω απ' τα χείλη.

«Πάω στο σταθμό για να είμαι με τον Λουκ», είπε. «Σάιμον, περιμένω αναφορές κάθε είκοσι τέσσερις ώρες για το ότι η κόρη μου είναι καλά. Αν δεν έχω νέα σου κάθε βράδυ, θα πάω στο Κονκλάβιο».

Και έφυγε θυμωμένη απ' το διαμέρισμα, χτυπώντας πίσω της την πόρτα τόσο δυνατά που στο σοβά δίπλα της σχηματίστηκε μια ρωγμή.

Η Ίζαμπελ κάθισε κάτω, αυτή τη φορά δίπλα στον Σάιμον. Δεν της είπε τίποτα αλλά ο Σάιμον της πρόσφερε το χέρι του και η Ίζαμπελ το πήρε, γλιστρώντας τα δάχτυλά της πλάι στα δικά του.

Ο Τζέις και η Κλέρι πέρασαν τη μέρα περιπλανώμενοι στα μικροσκοπικά λαβυρινθώδη σοκάκια κατά μήκος των καναλιών, με νερά από βαθυπράσινα έως λασπερά μπλε. Πέρασαν πλάι στους τουρίστες στην Πλατεία του Αγίου Μάρκου, και απ' τη Γέφυρα των Στεναγμών, και ήπιαν μικρά δυνατά φλιτζάνια εσπρέσο στο καφέ Φλοριάν. Ο αποπροσανατολιστικός λαβύρινθος των δρόμων θύμιζε λίγο στην Κλέρι το Αλικάντε αν και το Αλικάντε δεν είχε

την αίσθηση κομψής παρακμής της Βενετίας. Στη Βενετία δεν υπήρχαν δρόμοι, ούτε αμάξια, μόνο φιδουγριστά σοκάκια και γέφυρες που σχημάτιζαν αφίδες πάνω από τα κανάλια που το νερό τους ήταν πράσινο σαν μαλαχίτης. Καθώς ο ουρανός από πάνω τους πήρε το βαθύ μπλε του λυκόφωτος του φθινοπώρου, άρχισαν να ανάβουν τα φώτα: σε μικροσκοπικές μπουτίκ, σε μπαρ και εστιατόρια που έμοιαζαν να εμφανίζονται από το πουθενά και να εξαφανίζονται ξανά στις σκιές καθώς περνούσαν δίπλα τους, αφήνοντας πίσω τους γέλια και φώτα.

Όταν ο Τζέις τη ρώτησε αν ήταν έτοιμη για το βραδινό τους, εκείνη έγνεψε καταφατικά. Είχε αρχίσει να νιώθει τύψεις που δεν είχε μάθει καμία πληροφορία και περνούσε υπερβολικά ωραία. Καθώς διέσχισαν μια γέφυρα προς το Ντορσοντούρο, μια απ' τις πιο ήσυχες περιοχές της πόλης μακριά απ' τη βαβούρα των τουριστών, αποφάσισε ότι θα μάθαινε έστω κάτι εκείνο το βράδυ, κάτι που θα άξιζε να μεταφέρει στον Σάιμον.

Ο Τζέις κρατούσε το χέρι της σφιχτά καθώς περνούσαν πάνω από την τελευταία γέφυρα και ο δρόμος οδηγούσε σε μια μεγάλη πλατεία στο πλάι ενός καναλιού μεγάλου σαν ποτάμι. Η βασιλική μιας θολωτής εκκλησίας υψωνόταν στα δεξιά τους. Απέναντι απ' το κανάλι, η πόλη φώτιζε τη νύχτα, ρίχνοντας αντανάκλασεις στο νερό που λικνιζόταν και λαμπύριζε αστραφτερό. Τα χέρια της Κλέρι λαχταρούσαν μολύβια και κιμωλία για να ζωγραφίσουν το φως καθώς έσβηνε απ' τον ουρανό, το νερό που σκούραινε, τις αδρές γραμμές των κτιρίων, τις αντανάκλασεις τους που έσβηναν σιγά σιγά στο νερό. Έμοιαζαν όλα λουσμένα σε μια ατσάλινη μπλε απόχρωση. Κάπου χτυπούσε μια καμπάνα.

Έσφιξε το χέρι του Τζέις. Εκεί πέρα ένιωθε πολύ μακριά από όλα τα άλλα πράγματα της ζωής της, μακριά με έναν τρόπο που δεν είχε νιώσει στην Άιντρις, όμως. Η Βενετία με το Αλικάντε απέπνεαν μια παρόμοια αίσθηση σαν να βρίσκεται κανείς σε ένα μέρος εκτός χρόνου, σε ένα μέρος απ' το παρελθόν. Σαν να μπαίνει κανείς σε έναν πίνακα ή στις σελίδες ενός βιβλίου. Αλλά ταυτόχρονα ήταν ένα πραγματικό μέρος, ένα μέρος που η Κλέρι είχε μεγαλώσει με την επιθυμία να επισκεφθεί. Κοίταξε πλαγίως τον Τζέις, που κοιτούσε το κανάλι. Το ατσάλινο μπλε φως έπεφτε πάνω του, σκοτεινιάζοντας τα μάτια του, τις σκιές κάτω απ' τα μάγουλά του, τις γραμμές του στόματός του. Όταν την έπιασε να τον κοιτάει, γύρισε προς το μέρος της και της χαμογέλασε.

Την οδήγησε γύρω απ' την εκκλησία και κατέβηκαν κάτι σκαλιά γεμάτα βρύα, σε ένα μονοπάτι κατά μήκος του καναλιού. Τα πάντα μύριζαν υγρή πέτρα και νερό, υγρασία και χρόνο. Καθώς ο ουρανός σκοτεινίαζε, κάτι έσκισε την επιφάνεια του νερού λίγα μέτρα πιο πέρα απ' την Κλέρι. Άκουσε τον παφλασμό και γύρισε τη στιγμή ακριβώς που απ' το νερό βγήκε μια γυναίκα με πράσινα μαλλιά και της χαμογέλασε. Είχε όμορφο πρόσωπο αλλά μυτερά δόντια σαν καρχαρία και τα κίτρινα μάτια ενός ψαριού. Γύρω απ' τα μαλλιά της είχε πλεγμένα μαργαριτάρια. Βυθίστηκε ξανά στο νερό χωρίς να αφήσει πίσω της κυματισμό.

«Γοργόνα», είπε ο Τζέις. «Υπάρχουν οικογένειες που ζουν στη Βενετία πάρα πάρα πολλά χρόνια. Είναι λίγο παράξενες. Θα ήταν πολύ καλύτερα στα καθαρά νερά, μακριά στην ανοιχτή θάλασσα, να τρέφονται με ψάρια αντί για σκουπίδια». Κοίταξε προς το ηλιοβασίλεμα.

«Ολόκληρη η πόλη βουλιάζει», είπε. «Θα σκεπαστεί ολόκληρη από νερό σε εκατό χρόνια. Φαντάσου να κολυμπάς στον ωκεανό και να αγγίζεις την κορυφή της Βασιλικής του Αγίου Μάρκου». Έδειξε απέναντί τους.

Η Κλέρι ένιωσε ένα τρέμουλο θλίψης στη σκέψη όλης αυτής της ομορφιάς που ίσως να χανόταν. «Δεν γίνεται τίποτα δηλαδή;»

«Για να σηκωθεί πιο ψηλά ολόκληρη η πόλη; Ή να κρατηθεί η θάλασσα πίσω; Όχι και πολλά», είπε ο Τζέις. Είχαν φτάσει σε μια σκάλα που οδηγούσε προς τα πάνω. Ο άνεμος απ' το κανάλι σήκωνε τα σκουρόχρυσα μαλλιά του απ' το μέτωπό του, το λαιμό του. «Όλα τα πράγματα πηγαίνουν προς την εντροπία¹. Ολόκληρο το σύμπαν κινείται προς τα έξω, τα αστέρια τραβιούνται μακριά το ένα απ' το άλλο, ένας Θεός ξέρει τι χάνεται στις ρωγμές ανάμεσά τους». Σταμάτησε. «Εντάξει αυτό ακούστηκε λίγο παρανοϊκό», είπε.

«Ίσως φταίει το κρασί που ήπιες το μεσημέρι».

«Το αντέχω το ποτό». Έστριψαν σε μια γωνία και μπροστά τους άστραψε μια παραμυθένια χώρα από φωτάκια. Ήταν ένα μικρό εστιατόριο με τραπεζάκια μέσα και έξω, λάμπες εξωτερικού χώρου τυλιγμένες με χριστουγεννιάτικα φωτάκια σαν δάσος από μαγικά δέντρα ανάμεσα στα τραπέζια. Ο Τζέις απομακρύνθηκε για να βρει τραπέζι και πολύ σύντομα οι δυο τους κάθονταν πλάι στο κανάλι ακούγοντας τον παφλασμό του νερού στην πέτρα και τον ήχο από μικρές βαρκούλες να κυματίζουν πάνω κάτω με την παλίρροια.

¹ Εντροπία είναι η τάση προς την αταξία. Όσο μικρότερη εντροπία έχει ένα σώμα, τόσο πιο χρήσιμη ενέργεια διαθέτει και τόσο μεγαλύτερη είναι η τάξη που εμφανίζει η ύλη του. Στη φύση επικρατεί η πορεία προς την αύξηση της εντροπίας του Σύμπαντος (Σ.τ.Μ.).

Η κούραση είχε αρχίσει να καταλαμβάνει την Κλέρι κατά κύματα σαν τον παφλασμό του νερού στα πλάγια του καναλιού. Είπε στον Τζέις τι ήθελε και τον άφησε να παραγγείλει στα ιταλικά. Ένωσε ανακούφιση όταν ο σερβιτόρος έφυγε και μπόρεσε να ακουμπήσει τους αγκώνες της στο τραπέζι και το κεφάλι της στα χέρια της.

«Νομίζω ότι έχω τζετ λαγκ», είπε. «Δια-διαστασιακό τζετ λαγκ».

«Ξέρεις, ο χρόνος είναι μια διάσταση», είπε ο Τζέις.

«Μάλιστα δάσκαλε», του είπε και του πέταξε ένα κομματάκι ψωμί απ' το καλαθάκι.

Της χαμογέλασε. «Προσπαθούσα να θυμηθώ τα θανάσιμα αμαρτήματα τις προάλλες», της είπε. «Απληστία, Ζηλοφθονία, Λαιμαργία, Ειρωνεία...»

«Είμαι σχεδόν βέβαιη ότι η ειρωνεία δεν είναι θανάσιμο αμάρτημα».

«Εγώ είμαι σίγουρος ότι είναι».

«Η Λαγνεία», είπε. «Η λαγνεία είναι θανάσιμο αμάρτημα».

«Και οι Ξυλιές στον πισινό».

«Νομίζω ότι αυτό εμπίπτει στη λαγνεία».

«Νομίζω ότι θα έπρεπε να έχει τη δική του κατηγορία», είπε ο Τζέις. «Απληστία, Ζηλοφθονία, Λαιμαργία, Ειρωνεία, Λαγνεία και Ξυλιές στον πισινό». Τα λευκά χριστουγεννιάτικα φωτάκια καθρεφτίζονταν στα μάτια του. Ήταν πιο όμορφος από ποτέ, σκέφτηκε η Κλέρι και αντίστοιχα πιο απόμακρος, πιο δύσκολο να τον αγγίξει. Σκέφτηκε αυτό που της είχε πει για την πόλη, ότι βυθιζόταν σιγά σιγά, και για τις ρωγμές ανάμεσα στα αστέρια, και θυμήθηκε τους στίχους από ένα τραγούδι του Λέοναρντ Κοέν που έλεγε το συγκρότημα του Σάιμον: "Τα πάντα

έχουν μια ρωγμή/ Έτσι μπαίνει μέσα το φως". Έπρεπε να υπάρχει μια ρωγμή και στην ηρεμία του Τζέις, ένας τρόπος να φτάσει τον αληθινό εαυτό του, που η Κλέρι πίστευε ότι ήταν ακόμα εκεί.

Τα κεχριμπαρένια μάτια του Τζέις την παρατηρούσαν. Απλώσε και άγγιξε το χέρι της και μετά από μια στιγμή η Κλέρι συνειδητοποίησε ότι τα δάχτυλά του άγγιζαν το χρυσό της δαχτυλίδι. «Τι είναι αυτό;» τη ρώτησε. «Δεν θυμάμαι να είχες δαχτυλίδι φτιαγμένο από ξωτικά».

Το ύφος του ήταν ουδέτερο αλλά η καρδιά της σταμάτησε. Το να λέει ψέματα μπροστά στα μάτια του Τζέις δεν ήταν κάτι που είχε συνηθίσει. «Ήταν της Ίζαμπελ», είπε ανασηκώνοντας τους ώμους της. «Πετούσε τα πράγματα που της είχε δώσει εκείνος ο πρώην της, ο ιππότης των Ξωτικών, ο Μέλιον, και μου φάνηκε χαριτωμένο οπότε μου το χάρισε».

«Και το δαχτυλίδι των Μόργκενστερν;»

Ήταν ένα καλό σημείο για να αρχίσει να λέει την αλήθεια. «Το έδωσα στον Μάγκνους για να σε εντοπίσει».

«Τον Μάγκνους». Ο Τζέις είπε το όνομα σαν να ήταν ένας άγνωστος και αναστέναξε. «Νιώθεις ακόμα ότι πήρες τη σωστή απόφαση που ήρθες εδώ μαζί μου;»

«Ναι. Χαίρομαι που είμαι μαζί σου. Και... πάντα ήθελα να δω την Ιταλία βασικά. Δεν έχω ταξιδέψει και πολύ. Δεν έχω βγει ποτέ απ' τη χώρα...»

«Έχεις πάει στο Αλικάντε», τηςθύμισε.

«Εντάξει εκτός απ' το να επισκεφθώ μαγικές πόλεις που δεν μπορεί να δει κανένας άλλος, δεν έχω ταξιδέψει και πολύ. Με τον Σάιμον κάναμε σχέδια. Θα γυρνούσαμε την Ευρώπη με σακίδια όταν τελειώναμε το λύκειο...» Η φωνή της Κλέρι έσβησε. «Τώρα ακούγεται χαζό».

«Όχι», της είπε. «Δεν ακούγεται χαζό. Μείνε μαζί μου. Μπορούμε να δούμε ολόκληρο τον κόσμο».

«Είμαι μαζί σου. Δεν πάω πουθενά».

«Υπάρχει κάποιο ιδιαίτερο μέρος που θέλεις να δεις; Το Παρίσι; Η Βουδαπέστη; Ο Πύργος της Πίζας;»

Μόνο αν θα πέσει στο κεφάλι του Σεμπάστιαν, σκέφτηκε η Κλέρι. «Μπορούμε να πάμε στην Άιντρις; Μπορεί να πάει εκεί το σπίτι, δηλαδή;»

«Δεν μπορεί να περάσει τις άμυνες», της είπε. Το χέρι του χάιδεψε το μάγουλό της. «Ξέρεις, μου έλειψες πολύ».

«Θες να πεις ότι δεν βγήκες ρομαντικά ραντεβού με τον Σεμπάστιαν όσο ήσουν μακριά μου;»

«Προσπάθησα», είπε ο Τζέις, «αλλά όσο και να πιω, πάλι δεν μου άρεσε και τόσο ο Σεμπάστιαν».

Η Κλέρι πήρε το ποτήρι με το κρασί της. Είχε αρχίσει να συνηθίζει τη γεύση. Το ένιωθε να σχηματίζει ένα καυτό μονοπάτι στο λαιμό της, να ζεσταίνει τις φλέβες της, να προσθέτει στη νύχτα μια ονειρική διάσταση. Ήταν στην Ιταλία με το όμορφο αγόρι της, μια υπέροχη νύχτα, τρώγοντας πεντανόστιμο φαγητό που έλιωνε στο στόμα. Ήταν απ' τις στιγμές που θυμάσαι μια ολόκληρη ζωή. Αλλά ένιωθε ότι άγγιζε μόνο την άκρη της ευτυχίας. Κάθε φορά που κοιτούσε τον Τζέις, η ευτυχία γλιστρούσε μακριά της. Πώς ήταν δυνατόν να είναι και να μην είναι ο Τζέις, την ίδια στιγμή; Πώς ήταν δυνατόν να νιώθει ευτυχισμένη και πληγωμένη ταυτόχρονα;

Ήταν ξαπλωμένοι στο στενό μονό κρεβάτι, τυλιγμένοι σφιχτά κάτω απ' το λινό σεντόνι του Τζόρνταν. Η Μά-

για είχε ακουμπήσει το κεφάλι της στο εσωτερικό του μπράτσου του, και ο ήλιος απ' το παράθυρο ζέσταινε το πρόσωπο και τους ώμους της. Ο Τζόρνταν ακουμπούσε στον αγκώνα του και με το ελεύθερο χέρι του χάιδε τα μαλλιά της, άνοιγε τις μπούκλες της και τις άφηνε να γλιστρήσουν ξανά πίσω ανάμεσα απ' τα δάχτυλά του.

«Μου έλειψαν τα μαλλιά σου», της είπε και τη φίλησε στο μέτωπο.

Από κάπου μέσα της ανέβλυσε ένα γέλιο, το γέλιο που συνόδευε την ευτυχία του έρωτα. «Μόνο τα μαλλιά μου;»

«Όχι», χαμογέλασε. Τα καστανά του μάτια φωτίζονταν με πράσινες λάμψεις, τα καστανά μαλλιά του ήταν άνω κάτω. «Τα μάτια σου». Τα φίλησε, το ένα μετά το άλλο. «Το στόμα σου». Το φίλησε κι αυτό και η Μάγια πέρασε τα δάχτυλά της στην αλυσίδα πάνω στο γυμνό του στήθος, απ' όπου κρεμόταν το μενταγιόν των Πραιτόρων. «Τα πάντα πάνω σου».

Στριφογύρισε την αλυσίδα στα δάχτυλά της. «Τζόρνταν... συγγνώμη για πριν. Που σου μίλησα απότομα για τα χρήματα και το Στάνφορντ. Απλώς ήταν πάρα πολλά για μένα εκείνη τη στιγμή».

Τα μάτια του σκοτεινίασαν και χαμήλωσε το κεφάλι του. «Δεν είναι ότι δεν ξέρω πόσο ανεξάρτητη είσαι. Απλώς... ήθελα να κάνω κάτι ωραίο για σένα».

«Το ξέρω», του ψιθύρισε. «Ξέρω ότι ανησυχείς μήπως δεν σε χρειάζομαι, αλλά δεν θα 'πρεπε να είμαι μαζί σου επειδή σε χρειάζομαι αλλά επειδή σ' αγαπώ».

Τα μάτια του έλαμψαν – γεμάτα δυσπιστία και ελπίδα. «Δηλαδή... πιστεύεις ότι είναι δυνατόν να ξαναβιώσεις έτσι για μένα;»

«Δεν σταμάτησα ποτέ να σ' αγαπώ, Τζόρνταν» είπε, κι εκείνος την πήρε στην αγκαλιά του με ένα φιλή τόσο έντονο που σχεδόν πονούσε. Πλησίασε πιο κοντά του και τα πράγματα θα εξελίσσονταν όπως και στο ντους αν δεν ακουγόταν στην πόρτα ένα απότομο χτύπημα.

«Πραίτωρ Κάιλ!» αντήχησε μια φωνή πίσω απ' την πόρτα. «Ξύπνα! Ο Πραίτωρ Σκοτ θέλει να σε δει κάτω στο γραφείο του».

Ο Τζόρνταν με τη Μάγια στην αγκαλιά του έβρισε σιγανά. Η Μάγια γέλασε και χάιδεψε αργά με το χέρι της την πλάτη του μπλέκοντας τα δάχτυλά της στα μαλλιά του. «Λες να μπορεί να περιμένει λιγάκι ο Πραίτωρ Σκοτ;» του ψιθύρισε.

«Νομίζω ότι έχει κλειδί κι αν αργήσουμε θα το χρησιμοποιήσει».

«Δεν πειράζει», είπε και άγγιξε απαλά τα χείλη της στο αυτί του. «Έχουμε πολύ χρόνο έτσι κι αλλιώς, σωστά; Όσο χρόνο χρειαζόμαστε».

Ο Πρόεδρος Μιάου ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα στο τραπέζι μπροστά στον Σάιμον, τελείως κοιμισμένος, με τα τέσσερα πόδια όρθια στον αέρα. Αυτό σκέφτηκε ο Σάιμον ήταν μια πρόοδος. Από τότε που είχε γίνει βρικόλακας, τα ζώα δεν έδειχναν να τον συμπαθούν. Έτειναν να τον αποφεύγουν και σύριζαν ή γάβγιζαν αν πλησίαζε πολύ. Για τον Σάιμον, που αγαπούσε πάντα τα ζώα, αυτό ήταν μεγάλη απώλεια. Αλλά υπέθετε ότι αν ήσουν ήδη το κατοικίδιο ενός μάγου, είχες μάθει να δέχεσαι παράξενα πλάσματα στη ζωή σου.

Ο Μάγκνους, όπως αποδείχθηκε, δεν έκανε πλάκα για τα κεριά. Ο Σάιμον ήθελε ένα λεπτό για να ξεκουραστεί

και να πει καφέ. Ο καφές ήταν καλός και η καφεΐνη έδωξε τα πρώτα τσιμπήματα της πείνας. Όλο το απόγευμα, βοηθούσαν τον Μάγκνους να στήσει το σκηνικό για την επίκληση του Αζαζήλ. Είχαν κάνει επιδρομές σε τοπικά μαγαζιά για κεράκια ρεσό και προσευχής, τα οποία είχαν τοποθετήσει προσεκτικά σε κύκλο. Η Ίζαμπελ και ο Άλεξ πασπάλιζαν το παρκέ έξω απ' τον κύκλο με ένα μίγμα από αλάτι και ξεραμένη μπελαντόνα όπως τους είχε ζητήσει ο Μάγκνους, διαβάζοντας δυνατά από το *Απαγορευμένες Τελετές, Εγχειρίδιο του Νεκρομάντη του Δεκάτου Πέμπτου Αιώνα*.

«Τι έκανες στη γάτα μου;» ρώτησε επιτακτικά ο Μάγκνους που επέστρεψε στο σαλόνι με μια κανάτα γεμάτη καφέ και έναν κύκλο από φλιτζάνια να πετάνε γύρω απ' το κεφάλι του σαν πλανήτες γύρω από τον ήλιο. «Ήπιες το αίμα του, ε; Εσύ δεν είπες ότι δεν πεινούσες;»

Ο Σάιμον προσβλήθηκε. «Δεν του ήπια το αίμα. Μια χαρά είναι». Πίεσε με το δάχτυλό του τον Πρόεδρο στο στομάχι. Η γάτα χασμουρήθηκε. «Δεύτερον, με ρώτησες αν πεινάω όταν παραγγείλατε πίτσα και είπα όχι γιατί δεν τρώω πίτσα. Από ευγένεια».

«Αυτό δεν σου δίνει το δικαίωμα να φας τη γάτα μου».

«Η γάτα σου είναι μια χαρά!» Ο Σάιμον απλώθηκε για να πιάσει τη γάτα, η οποία πήδηξε εκνευρισμένη απ' το τραπέζι και απομακρύνθηκε.

«Βλέπεις;»

«Τέλος πάντων». Ο Μάγκνους βούλιαξε στην καρέκλα στην κορυφή του τραπεζιού. Τα φλιτζάνια κατέβηκαν με κρότο στο τραπέζι καθώς ο Άλεξ και η Ίζι ολοκλήρωσαν την αποστολή τους. Ο Μάγκνους χτύπησε τα χέρια του. «Λοιπόν! Μαζευτείτε! Όρα για συμβούλιο. Θα σας δείξω

πώς να καλείτε ένα δαίμονα».

Ο Πραίτωρ Σκοτ τους περίμενε στη βιβλιοθήκη, στην ίδια περιστρεφόμενη καρέκλα, με ένα μικρό μπρούτζινο κουτί στο γραφείο μπροστά του. Η Μάγια και ο Τζόρνταν κάθισαν απέναντί του, και η Μάγια αναρωτιόταν αν ήταν γραμμένο παντού στο μέτωπό της τι έκανε μόλις πριν λίγο με τον Τζόρνταν. Όχι ότι ο Πραίτωρ τους κοιτούσε και με ιδιαίτερο ενδιαφέρον, βέβαια.

Έσπρωξε το κουτί προς τον Τζόρνταν. «Είναι μια αλοιφή», είπε. «Αν επαλειφθεί στην πληγή του Γκάρογουεϊ θα φιλτράρει το δηλητήριο από το αίμα του και θα επιτρέψει στο δαιμονικό μέταλλο να βγει απ' το σύστημά του. Θα επουλωθεί σε λίγες μέρες, λογικά».

Η καρδιά της Μάγια αναπήδησε: επιτέλους, ένα καλό νέο. Έπιασε το κουτί πριν προλάβει ο Τζόρνταν και το άνοιξε. Ήταν όντως γεμάτο με μια σκούρα πηχτή αλοιφή που μύριζε έντονα βότανα σαν κοπανισμένα φύλλα δάφνης.

«Εμ...» είπε ο Πραίτωρ Σκοτ και κοίταξε τον Τζόρνταν.

«Καλύτερα να το πάρει η Μάγια», είπε ο Τζόρνταν. «Έχει καλές σχέσεις με τον Γκάρογουεϊ και είναι μέρος της αγέλης. Την εμπιστεύονται».

«Θες να πεις ότι δεν εμπιστεύονται τους Πραίτορες;»

«Οι μισοί πιστεύουν ότι οι Πραίτορες είναι ένα παραμύθι», είπε η Μάγια, και πρόσθεσε: «κύριε» σαν να το σκέφτηκε εκ των υστέρων.

Ο Πραίτωρ Σκοτ φάνηκε να ενοχλείται αλλά πριν προλάβει να πει τίποτα, χτύπησε το τηλέφωνο στο γραφείο του. Έδειξε να διστάζει αλλά μετά το σήκωσε. «Σκοτ»

είπε, και μετά από μια στιγμή: «Ναι, ναι έτσι νομίζω». Το έκλεισε και το στόμα του σχημάτισε ένα όχι και τόσο ευχάριστο χαμόγελο. «Πραίτωρ Κάιλ» είπε «χαίρομαι που διάλεξες να έρθεις σε εμάς σήμερα. Μείνε λίγο. Έχουμε ένα ζήτημα που σε αφορά κάπως».

Η Μάγια ξαφνιάστηκε, αλλά ακόμα περισσότερο ξαφνιάστηκε μια στιγμή αργότερα όταν μια γωνία του δωματίου άρχισε να τρεμουλιάζει και εμφανίστηκε μια μορφή που έπαιρνε σιγά σιγά σχήμα: ήταν σαν να βλέπεις τις εικόνες να εμφανίζονται στο φιλμ σε ένα σκοτεινό θάλαμο. Σχηματίστηκε η μορφή ενός νεαρού αγοριού. Τα μαλλιά του ήταν σκούρα καστανά, κοντά και ίσια και στο σταρένιο δέρμα του λαιμού του έλαμπε ένα χρυσό κολιέ. Φαινόταν αδύνατος και αιθέριος, σαν μέλος παιδικής εκκλησιαστικής χορωδίας, αλλά κάτι στα μάτια του τον έκανε να φαίνεται πολύ μεγαλύτερος.

«Ραφαέλ», είπε όταν τον αναγνώρισε. Ήταν ελάχιστα διάφανος – ήταν Προβολή, συνειδητοποίησε η Μάγια. Είχε ακούσει γι' αυτές αλλά δεν είχε δει ποτέ από κοντά.

Ο Πραίτωρ Σκοτ την κοίταξε με έκπληξη. «Γνωρίζεις τον επικεφαλής της οικογένειας βρικολάκων της Νέας Υόρκης;»

«Συναντηθήκαμε κάποτε στο δάσος του Μπρόσελιν», είπε ο Ραφαέλ κοιτώντας τη χωρίς ιδιαίτερο ενδιαφέρον. «Είναι φίλη του Ημεροβάτη, του Σάιμον».

«Του δικού σου προστατευόμενου δηλαδή», είπε ο Πραίτωρ Σκοτ στον Τζόρνταν, λες και θα μπορούσε ο Τζόρνταν να το έχει ξεχάσει.

Το μέτωπο του Τζόρνταν ζάρωσε. «Έπαθε κάτι;» ρώτησε. «Είναι καλά;»

«Δεν ήρθα γι' αυτόν», είπε ο Ραφαέλ. «Πρόκειται για

την ανεξέλεγκτη βρικόλακα, τη Μορίν Μπράουν».

«Τη Μορίν;» αναφώνησε η Μάγια. «Μα είναι μόλις... πόσο; Δεκατριών;»

«Ένας βρικόλακας εκτός ελέγχου είναι ένας βρικόλακας εκτός ελέγχου», είπε ο Ραφαέλ. «Και η Μορίν έχει πιάσει για τα καλά δουλειά στην Τραϊμπέκα και στο Λόουερ Ηστ Σάιντ. Πολλοί πληγωμένοι και τουλάχιστον έξι νεκροί. Καταφέραμε να τα καλύψουμε αλλά...»

«Είχε ανατεθεί στον Νικ», είπε συνοφρωμένος ο Πραίτωρ. «Αλλά δεν είχε καταφέρει να βρει ίχνος της ως τώρα. Ίσως πρέπει να στείλουμε κάποιον πιο έμπειρο».

«Να το κάνετε το συντομότερο», είπε ο Ραφαέλ. «Αν οι Κυνηγοί δεν ήταν τόσο απασχολημένοι με το δικό τους... επείγον ζήτημα αυτή τη στιγμή, θα είχαν σίγουρα ανακατευτεί ως τώρα. Και το τελευταίο πράγμα που χρειάζεται η οικογένειά μας μετά το θέμα με την Καμίλ, είναι μια μομφή από τους Κυνηγούς».

«Να υποθέσω ότι η Καμίλ έχει επίσης εξαφανιστεί;» είπε ο Τζόρνταν. «Ο Σάμμον μας είπε όλα όσα έγιναν το βράδυ που εξαφανίστηκε ο Τζέις, και η Μορίν φαινόταν να δουλεύει για την Καμίλ».

«Η Καμίλ δεν είναι καινούριο Πλάσμα του Σκότους και άρα δεν μας αφορά», είπε ο Σκοτ.

«Το ξέρω αλλά... αν τη βρείτε ίσως να βρείτε και τη Μορίν, αυτό θέλω να πω», είπε ο Τζόρνταν.

«Αν ήταν με την Καμίλ δεν θα σκότωνε μ' αυτό το ρυθμό», είπε ο Ραφαέλ. «Η Καμίλ δεν θα την άφηνε. Μπορεί να είναι διψασμένη για αίμα αλλά ξέρει καλά το Κονκλάβιο και το Νόμο. Θα κρατούσε τη Μορίν και τη δράση της μακριά απ' τις κεραίες του Κονκλαβίου. Όχι, η συμπεριφορά της Μορίν έχει όλα τα χαρακτηριστικά ενός

άγριου βρικόλακα».

«Τότε νομίζω ότι έχεις δίκιο». Ο Τζόρνταν ακούμπησε στην καρέκλα του. «Ο Νικ πρέπει να ενισχυθεί γιατί αλλιώς...»

«Αλλιώς μπορεί να του συμβεί κάτι; Αν ναι, ίσως σε βοηθήσει στο μέλλον να εστιάσεις περισσότερο...» είπε ο Πραίτωρ Σκοτ. «Στις δικές σου αναθέσεις».

Το στόμα του Τζόρνταν έμεινε ανοιχτό. «Ο Σάιμον δεν ήταν υπεύθυνος για τη Μεταμόρφωση της Μορίν», είπε. «Σας είπα...»

Ο Πραίτωρ Σκοτ κούνησε το χέρι του αδιάφορα. «Ναι, το ξέρω», είπε, «αλλιώς θα σε είχαμε αποσύρει απ' την αποστολή, Κάιλ. Αλλά ο δικός σου τη δάγκωσε και μάλιστα υπό την παρακολούθησή σου. Και ήταν η σχέση της με τον Ημεροβάτη, άλλωστε, όσο μακρινή κι αν ήταν, που οδήγησε τελικά στη Μεταμόρφωσή της».

«Ο Ημεροβάτης είναι επικίνδυνος», είπε ο Ραφαέλ με μάτια που έλαμπαν. «Αυτό σας το έχω πει απ' την αρχή».

«Δεν είναι επικίνδυνος», είπε αποφασιστικά η Μάγια. «Έχει καλή καρδιά». Είδε τον Τζόρνταν να την κοιτάει λοξά, τόσο στιγμιαία όμως που αναρωτήθηκε αν το φαντάστηκε.

«Γαβ, γαβ, γαβ», είπε αποδοκιμαστικά ο Ραφαέλ. «Εσείς οι λυκάνθρωποι δεν μπορείτε να εστιάσετε στο θέμα. Σας εμπιστεύτηκα, Πραίτωρ, γιατί οι νεοσοί Πλάσματα του Σκότους είναι δικός σας τομέας. Αλλά το να επιτρέπετε στη Μορίν να δρα ανεξέλεγκτη επηρεάζει άσχημα την οικογένειά μου. Αν δεν τη βρείτε σύντομα, θα καλέσω κάθε βρικόλακα που έχω στη διάθεσή μου. Άλλωστε» είπε χαμογελώντας, και οι λεπτοί του κοπτήρες άστραψαν, «αν θέλουμε να τη σκοτώσουμε είναι δική μας».

Όταν τέλειωσε το δείπνο, η Κλέρι και ο Τζέις επέστρεψαν στο διαμέρισμα μέσα στη νοτισμένη νύχτα. Οι δρόμοι ήταν άδειοι και τα νερά του καναλιού έλαμπαν σαν γυαλί. Όταν έστριψαν σε μια γωνία βρέθηκαν πλάι σε ένα ήσυχο κανάλι, με αμπαρωμένα σπίτια δεξιά κι αριστερά. Οι βάρκες λικνίζονταν απαλά στο νερό, σαν μαύρα μισοφέγγαρα.

Ο Τζέις γέλασε απαλά και προχώρησε μπροστά αφήνοντας το χέρι της Κλέρι. Τα μάτια του ήταν διάπλατα ανοιχτά και χρυσά στο φως της λάμπας. Γονάτισε πλάι στο κανάλι και η Κλέρι είδε μια ασημόλευκη λάμψη –το ραβδί του– και μετά μια απ’ τις βάρκες λύθηκε απ’ την αλυσίδα της και άρχισε να πηγαίνει προς τη μέση του καναλιού. Ο Τζέις έβαλε το ραβδί στην τσέπη του και πήδηξε. Προσγειώθηκε απαλά στο ξύλινο παγκάκι στο μπροστινό μέρος της βάρκας. Άπλωσε το χέρι του στην Κλέρι. «Έλα».

Η Κλέρι κοίταξε μία τον Τζέις και μια τη βάρκα και κούνησε το κεφάλι της. Ήταν ελάχιστα μεγαλύτερη από κανό, βαμμένη μαύρη, αν και η μπογιά ήταν υγρή και ξεφτισμένη. Φαινόταν ελαφριά και εύθραυστη σαν παιχνιδάκι. Φαντάστηκε να πηδάει πάνω της και να καταλήγουν και οι δυο στο παγωμένο πράσινο κανάλι. «Δεν μπορώ. Θα αναποδογυριστεί».

Ο Τζέις κούνησε ανυπόμονα το κεφάλι του. «Μπορείς», είπε. «Σε έχω εκπαιδέψει». Για να της το αποδείξει, έκανε ένα βήμα πίσω. Στάθηκε στην άκρη της βάρκας, ελάχιστα εκατοστά απ’ το δαχτυλίδι συγκράτησης του κουπιού. Την κοίταξε με ένα στραβό χαμόγελο. Σύμφωνα με κάθε νόμο της φυσικής, σκέφτηκε η Κλέρι, η βάρκα θα έπρεπε

να έχει γείρει λοξά προς το νερό. Ο Τζέις όμως κρατούσε χαλαρά την ισορροπία του με ίσια την πλάτη σαν να ήταν φτιαγμένος από κάτι ελαφρύ σαν καπνός. Πίσω του υπήρχε το νερό και το πέτρινο κανάλι και γέφυρες, ούτε ένα σύγχρονο χτίριο. Με τα λαμπερά μαλλιά του και τον τρόπο που στεκόταν θα μπορούσε να είναι ένας πρίγκιπας της Αναγέννησης.

Άπλωσε το χέρι του ξανά προς το μέρος της. «Θυμήσου, είσαι όσο ελαφριά θέλεις να είσαι».

Η Κλέρι το θυμόταν. Ώρες εκπαίδευσης για το πώς να πέφτει, να ισορροπεί, να προσγειώνεται σαν τον Τζέις, σαν να ήταν ένα κομματάκι στάχτης που πέφτει αργά προς το έδαφος. Πήρε μια ανάσα και πήδηξε αφήνοντας το πράσινο νερό από κάτω της. Προσγειώθηκε στην πλώρη, στο ξύλινο παγκάκι ελαφρώς παραπατώντας αλλά σταθεροποιήθηκε γρήγορα.

Ξεφύσηξε με δύναμη και άκουσε τον Τζέις να γελάει καθώς πήδηξε στον επίπεδο πάτο της βάρκας. Έμπαζε νερά. Ένα λεπτό στρώμα νερού σκέπαζε τον πάτο. Ο Τζέις ήταν επίσης καμιά εικοσαριά πόντους πιο ψηλός της οπότε καθώς η Κλέρι στεκόταν πάνω στον πάγκο, τα κεφάλια τους ήταν στο ίδιο σημείο.

Έβαλε τα χέρια του στη μέση της. «Λοιπόν;» της είπε. «Πού θέλεις να πάμε;»

Κοίταξε γύρω της. Είχαν απομακρυνθεί αρκετά απ' την όχθη του καναλιού. «Θα κλέψουμε τη βάρκα;»

«Δεν μου αρέσει και πολύ αυτή η λέξη», είπε σκεπτικός.

«Πώς θέλεις να το πεις δηλαδή;»

Την έπιασε και την έκανε μια σβούρα πριν την αφήσει.

«Πες το καλύτερα εξτρίμ γουίνττου σόπινγκ».

Την τράβηξε πιο κοντά του και η Κλέρι σφίχτηκε. Τα

πόδια της τινάχτηκαν και γλίστρησαν και οι δύο στον κυρτό πάτο της βάρκας που ήταν λείος και υγρός και μύριζε νερό και βρεγμένο ξύλο.

Η Κλέρι βρέθηκε πάνω στον Τζέις, με τα γόνατά της στους γοφούς του. Το νερό μούσκεινε την μπλούζα του αλλά δεν έδειχνε να τον νοιάζει. Έβαλε τα χέρια του πίσω απ' το κεφάλι του και το μπλουζάκι του ανασηκώθηκε ελαφρώς. «Κυριολεκτικά με ισοπέδωσες με την ένταση του πάθους σου», είπε. «Μπράβο, Φρέι».

«Έπεσες μόνο και μόνο επειδή ήθελες να πέσεις. Σε ξέρω», του είπε. Το φεγγάρι έριχνε πάνω τους το φως του σαν φακός, σαν να ήταν οι μόνοι άνθρωποι στη γη. «Δεν γλιστράς ποτέ».

Άγγιξε το πρόσωπό της. «Μπορεί να μη γλιστρώω», είπε, «αλλά πέφτω».

Η καρδιά της χτύπησε πιο δυνατά και η Κλέρι ξεροκατάπие πριν μπορέσει να απαντήσει χαλαρά, σαν να της έκανε πλάκα: «Πρέπει να είναι η χειρότερη ατάκα που έχεις πει ποτέ».

«Ποιος λέει ότι είναι ατάκα;»

Η βάρκα κουνήθηκε και η Κλέρι έσκυψε μπροστά, ισορροπώντας τα χέρια της στο στήθος του. Οι γοφοί της πίεζαν τους δικούς του, και είδε τα μάτια του να ανοίγουν διάπλατα και να γίνονται από σκανταλιάρικα αστραφτερά χρυσά, μαύρα· η κόρη να καταπίνει την ίριδα. Έβλεπε τον εαυτό της και το νυχτερινό ουρανό μέσα τους.

Ο Τζέις ανασηκώθηκε στον ένα ώμο και έβαλε το χέρι του στο σβέροχο της. Η Κλέρι τον ένωσε να πλησιάζει προς το σώμα της, τα χείλη του να αγγίζουν τα δικά της, αλλά τραβήχτηκε και δεν τον άφησε να τη φιλήσει. Τον ήθελε, τον ήθελε τόσο πολύ που ένωθε ένα κενό μέσα

της, λες και η επιθυμία την είχε ξεπλύνει με οξύ απ' τα πάντα. Ό,τι και να έλεγε το μυαλό της —ότι αυτός δεν ήταν ο Τζέις, ο δικός της Τζέις— το σώμα της τον θυμόταν, το σχήμα και την αίσθησή του, τη μυρωδιά του δέρματος και των μαλλιών του και τον ήθελε πίσω.

Χαμογέλασε με τα χείλη της κοντά στα δικά του, σαν να τον πείραζε και γύρισε στο πλάι. Εάπλωσε δίπλα του στον βρεγμένο πάτο της βάρκας. Εκείνος δεν διαμαρτυρήθηκε. Είχε τυλίξει το μπράτσο του γύρω της και το λίκνισμα της βάρκας ήταν απαλό και νανουριστικό. Ήθελε να βάλει το κεφάλι της στον ώμο του αλλά δεν το έκανε.

«Μας παίρνει το ρεύμα», του είπε.

«Το ξέρω», της απάντησε. «Θέλω να δεις κάτι». Ο Τζέις κοίταζε τον ουρανό. Το φεγγάρι ήταν ένα μεγάλο λευκό μπαλόνι, σαν πανί. Το στήθος του Τζέις ανεβοκατέβαινε ρυθμικά. Τα δάχτυλά του μπλέκονταν στα μαλλιά της. Η Κλέρι έμεινε ξαπλωμένη δίπλα του, περιμένοντας και παρακολουθώντας τα αστέρια να γυρνάνε σαν αστρολογικό ρολόι και αναρωτήθηκε τι ήταν αυτό που περίμεναν. Στο τέλος το άκουσε, ένα μακρόσυρτο, αργό σύρσιμο σαν νερό που ξεχύνεται από ένα σπασμένο φράγμα. Ο ουρανός σκοτείνιασε και αναδεύτηκε, καθώς πάνω του άρχισαν να τρέχουν μορφές. Ίσα ίσα που μπορούσε να τις ξεχωρίσει μέσα απ' τα σύννεφα και την απόσταση, αλλά έμοιαζαν με ανθρώπους με μακριά μαλλιά σαν θυσάνους, καβάλα σε άλογα που οι οπλές τους γυάλιζαν στο χρώμα του αίματος. Ο ήχος μιας κυνηγετικής τρομπέτας αντήχησε στη νύχτα, τα αστέρια τρεμόσβησαν και η νύχτα αναδιπλώθηκε καθώς οι άνδρες εξαφανίστηκαν πίσω απ' το φεγγάρι.

Άφησε αργά την ανάσα της. «Τι ήταν αυτό;»

«Το Κυνηγητό των Άστρων», είπε ο Τζέις. Η φωνή του

ακουγόταν απόμακρη και ονειρική. «Τα Κυνηγόσκυλα του Γαβριήλ. Ο Άγριος Στρατός. Έχουν πολλά ονόματα. Είναι ξωτικά που περιφρονούν τα επίγεια παλάτια. Ιππεύουν στους ουρανούς σε ένα αέναο κυνηγητό. Μια νύχτα το χρόνο ένας θνητός μπορεί να τους ακολουθήσει – όταν όμως μπεις στο Κυνηγητό δεν μπορείς ποτέ να φύγεις».

«Γιατί να θέλει να το κάνει αυτό κάποιος;»

Ο Τζέις κύλησε στο πλάι και ξαφνικά βρέθηκε από πάνω της και την κόλλησε στον πάτο της βάρκας. Εκείνη δεν πρόσεξε καν την υγρασία. Ένωθε τη δέρμη να κυλάει απ' το κορμί του κατά κύματα και τα μάτια του έκαιγαν. Είχε έναν τρόπο να ανεβαίνει πάνω της χωρίς να τη λιώνει αλλά να νιώθει κάθε μέρος του κορμιού του πάνω στο δικό της: το σχήμα των γοφών του, τα κουμπιά του τζιν του, τις ουλές του. «Έχει κάτι πολύ ελκυστικό η ιδέα» είπε «του να χάνεις τελείως τον έλεγχο. Δεν νομίζεις;»

Άνοιξε το στόμα της για να απαντήσει αλλά ο Τζέις τη φιλούσε ήδη. Τον είχε φιλήσει τόσες πολλές φορές... απαλά, τρυφερά φιλιά, σκληρά και παθιασμένα, απαλά αγγίγματα των χειλιών για αντίο και φιλιά που έμοιαζαν να κρατάνε ώρες, και αυτό δεν ήταν και τόσο διαφορετικό. Όπως σε ένα σπίτι μένει η ανάμνηση κάποιου που έζησε εκεί, ακόμα κι όταν αυτός έχει φύγει, σαν ένα ψυχικό αποτύπωμα, το σώμα της θυμόταν τον Τζέις. Θυμόταν τη γεύση του, το άγγιγμα του στόματός του στο δικό της, την αίσθηση των Σημαδιών κάτω απ' τα δάχτυλά της, το σχήμα του κορμιού του κάτω απ' τα χέρια της. Ξέχασε τις αμφιβολίες της και άπλωσε τα χέρια της για να τον τραβήξει πιο κοντά της.

Εκείνος γύρισε στο πλάι, κρατώντας τη και η βάρκα

τραντάχτηκε με την κίνησή τους. Η Κλέρι άκουσε τον παφλασμό του νερού καθώς τα χέρια του κατέβηκαν προς τη μέση της, τα δάχτυλά του χάιδευαν το ευαίσθητο σημείο στη βάση της μέσης της. Έβαλε τα χέρια της στα μαλλιά του και έκλεισε τα μάτια της, τυλιγμένη στην ομίχλη, τον ήχο και τη μυρωδιά του νερού. Πέρασαν ατέλειωτοι αιώνες και το μόνο που υπήρχε ήταν το στόμα του Τζέις στο δικό της, το νανουριστικό λίκνισμα της βάρκας, τα χέρια του στο δέρμα της. Τέλος, μετά από λίγο χρόνο που θα μπορούσε να είναι λεπτά ή ώρες άκουσε κάποιον να φωνάζει, μια θυμωμένη φωνή στα ιταλικά που δυνάμωνε και έσκιζε τη νύχτα.

Ο Τζέις τραβήχτηκε, και το βλέμμα του ήταν τεμπέλικο και ενοχλημένο. «Καλύτερα να πηγαίνουμε».

Η Κλέρι τον κοίταξε ζαλισμένη. «Γιατί;»

«Γιατί είναι ο τύπος του οποίου τη βάρκα κλέψαμε». Ο Τζέις ανασηκώθηκε και τράβηξε το μπλουζάκι του προς τα κάτω. «Και ετοιμάζεται να καλέσει την αστυνομία».

11

η πηγη καθε αμαρτιας

Ο Μάγκνους είπε ότι δεν μπορούσαν να χρησιμοποιούν καθόλου ηλεκτρισμό κατά τη διάρκεια της τελετής επίκλησης του Αζαζήλ, οπότε το διαμέρισμα φωτιζόταν μόνο από το φως των κεριών. Τα κεριά σχημάτιζαν έναν κύκλο στη μέση του δωματίου, σε διαφορετικά σχήματα και ύψη, αν και είχαν όλα μια παρόμοια λευκογάλαζη φλόγα.

Μέσα στον κύκλο ο Μάγκνους είχε ζωγραφίσει μια πεντάλφα, με ένα κλαδί αγριοσορβιάς με καμένη άκρη και είχε σχηματίσει το σχέδιο των επικαλυπτόμενων τριγώνων στο πάτωμα. Ανάμεσα στα κενά της πεντάλφας υπήρχαν σύμβολα που δεν έμοιαζαν με τίποτα απ' ό,τι είχε δει ποτέ ο Σάιμον: δεν ήταν γράμματα ακριβώς ούτε ρούνι αλλά ανέδιδαν μια παγερή αίσθηση απειλής παρά τη ζέστη απ' τα κεριά.

Έξω απ' τα παράθυρα είχε σκοτεινιάσει, το σκοτάδι του πρώιμου ηλιοβασιλέματος του επικείμενου χειμώνα. Η Ίζαμπελ, ο Άλεξ, ο Σάιμον και ο Μάγκνους –που έψαλλε δυνατά απ' τις Απαγορευμένες Τελετές– στέκονταν ο

καθένας στα τέσσερα σημεία του ορίζοντα γύρω απ' τον κύκλο. Η φωνή του Μάγκνους δυνάμωνε και χαμήλωνε, οι λατινικές λέξεις έμοιαζαν με προσευχή αλλά μια προσευχή αντεστραμμένη και δυσοίωνα.

Οι φλόγες δυνάμωσαν και τα σύμβολα που είχαν χαραχτεί στο πάτωμα άρχισαν να καίγονται και να μαυρίζουν. Ο Πρόεδρος Μιάου, που παρατηρούσε από μια γωνία του δωματίου έβγαλε μια τσιρίδα και κρύφτηκε βιαστικά στις σκιές. Οι λευκογάλαξες φλόγες δυνάμωσαν και ο Σάιμον πλέον μετά βίας διέκρινε τον Μάγκνους πίσω τους. Το δωμάτιο γινόταν όλο και πιο ζεστό, ο μάγος έψαλλε όλο και πιο γρήγορα, τα μαύρα του μαλλιά σγούραιναν απ' την υγρή ζέστη, ο ιδρώτας γυάλιζε στα μάγουλά του. *«Quod tumeraris; per Jehouam, Gehennam, et consecratam aquam quam nunc spargo, signumque crucis quod nunc facio, et per vota nostra, ipse nunc surgat nobis dicatus Azazel!»*

Μια φλόγα ξεπήδησε στο κέντρο της πεντάλφας και ένα πυκνό μαύρο κύμα καπνού σηκώθηκε και απλώθηκε αργά στο δωμάτιο κάνοντας τους πάντες εκτός απ' τον Σάιμον να βήχουν και να πνίγονται. Στροβιλίστηκε σαν κυκλώνας και συγκεντρώθηκε αργά στο κέντρο της πεντάλφας σχηματίζοντας τη μορφή ενός άνδρα.

Ο Σάιμον ανοιγόκλεισε τα μάτια του. Δεν ήταν σίγουρος για το τι περίμενε να δει αλλά πάντως όχι αυτό. Ήταν ένας άνδρας με καστανόξανθα μαλλιά, ούτε νέος, ούτε γέρος, ένα πρόσωπο χωρίς ηλικία, απόκοσμο και παγερό. Φαρδιές πλάτες, καλοντυμένος με ένα κομψό κοστούμι και γυαλιστερά μαύρα παπούτσια. Γύρω σε κάθε καρπό του είχε από μία κόκκινη χαρακιά, σημάδια από δεσμά κάποιου είδους, σκονινί ή μέταλλο, που έκοβε το δέρμα

του για πολλά χρόνια. Στα μάτια του χόρευαν κόκκινες φλόγες.

Μίλησε. «Ποιος καλεί τον Αζαζήλ;» Η φωνή του ήταν σαν μέταλλο που τρίβεται πάνω σε άλλο μέταλλο.

«Εγώ», είπε ο Μάγκνους και έκλεισε με δύναμη το βιβλίο που κρατούσε. «Ο Μάγκνους Μπείν».

Ο Αζαζήλ γύρισε αργά το κεφάλι του προς τον Μάγκνους. Το κεφάλι του έστριψε αφύσικα πάνω στο λαιμό του, σαν κεφάλι φιδιού. «Μάγος», είπε. «Ξέρω ποιος είσαι».

Ο Μάγκνους ανασήκωσε τα φρύδια του. «Ξέρεις;»

«Επικαλών. Δεσμοφύλακας. Καταστροφέας του δαίμονα Μάρμπας. Γιος του...»

«Αρχετά», βιάστηκε να πει ο Μάγκνους. «Δεν είναι ανάγκη να μπούμε σε λεπτομέρειες».

«Και όμως είναι». Ο Αζαζήλ έδειχνε να μιλάει λογικά, σχεδόν να το διασκεδάζει. «Εάν επιδιώκεις τη συνδρομή της κόλασης, γιατί δεν καλείς τον πατέρα σου;»

Ο Άλεξ κοιτούσε τον Μάγκνους με ανοιχτό το στόμα. Ο Σάιμον τον καταλάβαινε. Πίστευε ότι κανένας τους δεν θα είχε σκεφτεί ποτέ ότι ο Μάγκνους μπορεί να ήξερε ποιος ήταν ο πατέρας του, πέρα από το στοιχείο ότι ήταν ένας δαίμονας που είχε ξεγελάσει τη μητέρα του και την είχε πείσει ότι ήταν ο άντρας της. Ήταν εμφανές ότι ούτε ο Άλεξ γνώριζε περισσότερα απ' τους υπόλοιπους γι' αυτό το θέμα, κάτι το οποίο, φανταζόταν ο Σάιμον, δεν τον χαροποιούσε ιδιαίτερα.

«Ο πατέρας μου κι εγώ δεν έχουμε και τις καλύτερες σχέσεις», είπε ο Μάγκνους. «Θα προτιμούσα να μην τον αναμίξω».

Ο Αζαζήλ σήκωσε τα χέρια του ψηλά. «Ό,τι πείτε, Αφέ-

ντη. Με κρατάτε αιχμάλωτο στη σφραγίδα. Τι θα θέλατε από μένα;»

Ο Μάγκνους δεν είπε τίποτα αλλά απ' την έκφραση στο πρόσωπο του Αζαζήλ ήταν εμφανές ότι ο μάγος του μιλούσε σιωπηλά, από μυαλό σε μυαλό. Οι φλόγες χόρευαν και χοροπηδούσαν στα μάτια του δαίμονα σαν ανυπόμονα παιδιά που άκουγαν μια ιστορία. «Έξυπνη η Λίλιθ», είπε στο τέλος ο δαίμονας. «Έφερε πίσω το αγόρι απ' τους νεκρούς και διασφάλισε τη ζωή του συνδέοντάς τη με κάποιον που δεν θα αντέχατε να σκοτώσετε. Ήταν πάντα καλύτερη στη χειραγώγηση των ανθρωπίνων συναισθημάτων απ' τους περισσότερους από εμάς. Ίσως επειδή ήταν κάποτε σχεδόν άνθρωπος και η ίδια».

«Υπάρχει τρόπος;» είπε ο Μάγκνους που φαινόταν ανυπόμονος. «Για να σπάσουμε το δεσμό μεταξύ τους;»

Ο Αζαζήλ κούνησε το κεφάλι του. «Όχι χωρίς να τους σκοτώσετε και τους δύο».

«Τότε υπάρχει ένας τρόπος να σκοτώσουμε μόνο τον Σεμπάστιαν, χωρίς να κάνουμε κακό στον Τζέις;» είπε η Ίζαμπελ, ανυπόμονα. Ο Μάγκνους της έριξε ένα αυστηρό βλέμμα.

«Όχι με κάποιο όπλο που να μπορώ να φτιάξω ή να αποκτήσω εγώ», είπε ο Αζαζήλ. «Μπορώ να φτιάξω μόνο όπλα με δαιμονική υπόσταση. Ένας κεραυνός απ' το χέρι κάποιου αγγέλου ίσως να μπορούσε να κάψει ό,τι σατανικό υπάρχει στο γιο του Βάλενταϊν, και είτε να σπάσει το δεσμό τους είτε να αφαιρέσει από το δεσμό το στοιχείο του κακού. Αν θέλετε να σας προτείνω κάτι...»

«Α», είπε ο Μάγκνους και μισόκλεισε τα γατίσια μάτια του. «Παρακαλώ».

«Μπορώ να σκεφτώ μια απλή λύση που θα χωρίσει τα

αγόρια, θα κρατήσει το δικό σας ζωντανό και θα εξουδετερώσει τον κίνδυνο του άλλου. Και θέλω κάτι πολύ μικρό σε αντάλλαγμα».

«Είσαι υπηρέτης μου», είπε ο Μάγκνους. «Αν θες να βγεις απ' αυτή τη πεντάλφα, θα κάνεις αυτό που σου ζητάω και δεν θα ζητάς χάρες για αντάλλαγμα».

Ο Αζαζήλ σύριξε και απ' τα χείλη του ξεπήδησαν φλόγες. «Αν με απελευθερώσεις από δω θα είμαι και πάλι αιχμάλωτος κάποιου αλλού. Δεν έχει καμία διαφορά για μένα».

«Γιατί εδώ είναι η Κόλαση κι εγώ δεν είμαι απ' έξω» είπε ο Μάγκνους, με το ύφος κάποιου που απαγγέλλει μια παλιά παροιμία.

Ο Αζαζήλ σχημάτισε ένα μεταλλικό χαμόγελο. «Μπορεί να μην είσαι περήφανος σαν το γερο-Φάουστους, μάγε αλλά είσαι ανυπόμονος. Είμαι σίγουρος ότι η προθυμία μου να παραμείνω σ' αυτή την πεντάλφα θα κρατήσει περισσότερο απ' τη δική σου επιθυμία να με βλέπεις εδώ μέσα».

«Α, δεν ξέρω», είπε ο Μάγκνους. «Πάντα ήμουν τολμηρός στις διακοσμητικές μου επιλογές και η παρουσία σου εδώ πραγματικά δίνει ιδιαίτερο στυλ στο χώρο μου».

«Μάγκνους» είπε ο Άλεκ, που προφανώς δεν ενθουσιάστηκε στην ιδέα να έχει έναν αδάνατο δαίμονα να μένει στο διαμέρισμα του αγοριού του.

«Ζηλεύεις, μικρέ Κυνηγέ;» Ο Αζαζήλ χαμογέλασε στον Άλεκ. «Ο μάγος σου δεν είναι ο τύπος μου και άλλωστε, πίστεψέ με, δεν θα ήθελα να εξοργίσω τον...»

«Αρχετά», είπε ο Μάγκνους. «Πες μας τι είναι αυτό το "μικρό" πράγμα που θες από εμάς σε αντάλλαγμα για το σχέδιό σου».

Ο Αζαζήλ έβαλε τα χέρια του στους κροτάφους του. Ήταν χέρια εργάτη, στο χρώμα του αίματος, με μαύρα

νύχια. «Μια χαρούμενη ανάμνηση», είπε. «Από καθέναν από εσάς. Κάτι να με διασκεδάζει όσο είμαι δεμένος σαν τον Προμηθέα στο βράχο».

«Μια ανάμνηση;» είπε έκπληκτη η Ίζαμπελ. «Θες να πεις ότι θα εξαφανιστεί απ' το μυαλό μας; Δεν θα τη θυμόμαστε πια;»

Ο Αζαζήλ την κοίταξε εξεταστικά πίσω από τις φλόγες. «Τι είσαι εσύ, μικρούλα; Νεφιλίμ; Ναι, θα πάρω την ανάμνησή σου και θα γίνει δική μου. Εσύ δεν θα ξέρεις ότι σου είχε συμβεί. Παρ' όλα αυτά, σας παρακαλώ, μη μου δώσετε αναμνήσεις που να δείχνουν πώς πετσοκόβετε δαίμονες υπό το φως του φεγγαριού. Δεν είναι του γούστου μου. Όχι, θέλω να είναι... προσωπικές». Χαμογέλασε και τα δόντια του άστραψαν σαν σιδερένια καγκελόπορτα.

«Εγώ είμαι μεγάλος σε ηλικία», είπε ο Μάγκνους. «Έχω πολλές αναμνήσεις. Μπορώ να δώσω μία, αν είναι απαραίτητο. Αλλά δεν μπορώ να μιλήσω για εσάς. Κανένας δεν πρέπει να αναγκαστεί να παραχωρήσει κάτι τέτοιο».

«Εγώ θα το κάνω», είπε αμέσως η Ίζαμπελ. «Για τον Τζέις».

«Κι εγώ, φυσικά», είπε ο Άλεξ και έπειτα ήταν σειρά του Σάιμον. Ξαφνικά σκέφτηκε τον Τζέις, που είχε κόψει τον καρπό του και του είχε δώσει να πει το αίμα του στο μικροσκοπικό δωμάτιο στο πλοίο του Βάλενταϊν. Είχε διακινδυνεύσει τη δική του ζωή για τη ζωή του Σάιμον. Μπορεί να ήταν για την Κλέρι, στην καρδιά του, αλλά και πάλι του χρωστούσε χάρη. «Κι εγώ».

«Ωραία», είπε ο Μάγκνους. «Λοιπόν, προσπαθήστε να θυμηθείτε χαρούμενες αναμνήσεις. Πρέπει να είναι πραγματικά χαρούμενες. Κάτι που σας ευχαριστεί να θυμάστε». Έριξε ένα ξινισμένο βλέμμα στον ικανοποιημένο

δαίμονα μέσα στην πεντάλφα.

«Είμαι έτοιμη», είπε η Ίζαμπελ. Στεκόταν με τα μάτια κλειστά, την πλάτη ίσια σαν να ετοιμαζόταν για κάτι επώδυνο. Ο Μάγκνους πήγε προς το μέρος της και έβαλε τα δάχτυλά του στο μέτωπό της, μουρμουρώντας απαλά.

Ο Άλεξ κοίταξε τον Μάγκνους και την αδερφή του, με σφιγμένα χείλη, μετά έκλεισε τα μάτια του. Ο Σάιμον έκλεισε κι εκείνος βιαστικά τα δικά του και προσπάθησε να θυμηθεί μια χαρούμενη ανάμνηση – κάτι με την Κλέρι ίσως; Αλλά τώρα πολλές από τις αναμνήσεις του μαζί της ήταν γεμάτες με την ανησυχία για την παρούσα της κατάσταση. Κάτι από όταν ήταν πολύ μικροί; Μια εικόνα αναδύθηκε στο μυαλό του: μια ζεστή καλοκαιρινή μέρα στο Κόνεϊ Άιλαντ, αυτός στους ώμους του πατέρα του, η Ρεμπέκα να τρέχει από πίσω τους κρατώντας ένα μάτσο μπαλόνια. Κοιτούσε τον ουρανό προσπαθώντας να δει σχήματα στα σύννεφα και άκουγε τον ήχο του γέλιου της μητέρας του. Όχι, σκέφτηκε όχι αυτό. Δεν θέλω να χάσω αυτό...

Ένιωσε ένα κρύο άγγιγμα στο μέτωπο. Άνοιξε τα μάτια του και είδε τον Μάγκνους να κατεβάζει το χέρι του. Ο Σάιμον τον κοίταξε με το μυαλό του ξαφνικά άδειο. «Μα δεν σκεφτόμουν τίποτα», διαμαρτυρήθηκε.

«Κι όμως», είπε ο Μάγκνους και τα γατίσια μάτια του ήταν θλιμμένα. «Κι όμως σκεφτόσουν».

Ο Σάιμον κοίταξε γύρω του στο δωμάτιο, νιώθοντας ελαφρώς ζαλισμένος. Οι άλλοι έδειχναν να νιώθουν το ίδιο, σαν να ξυπνούσαν από ένα παράξενο όνειρο. Έπιασε το βλέμμα της Ίζαμπελ, το σκοτεινό πετάρισμα των βλεφαρίδων της και αναρωτήθηκε τι να είχε σκεφτεί, ποια χαρά να είχε μόλις θυσιάσει.

Ένα χαμηλό βογκητό απ' το κέντρο της πεντάλφας τράβηξε την προσοχή του απ' την Ίζι. Ο Αζαζήλ στεκόταν όσο πιο κοντά στην άκρη της πεντάλφας μπορούσε και απ' το λαρύγγι του έβγαινε ένα αργό πεινασμένο μουγκρητό. Ο Μάγκνους γύρισε και τον κοίταξε αηδιασμένος. Το χέρι του ήταν κλεισμένο σε γροθιά και κάτι ανάμεσα στα δάχτυλά του έμοιαζε να λάμπει σαν να κρατούσε μια πέτρα με μαγικό φως. Γύρισε και την πέταξε με δύναμη και στο πλάι προς το κέντρο της πεντάλφας. Ο Σάιμον το είδε με την οξεία όραση του βρικόλακα. Ήταν μια μπάλα από φως που καθώς πετούσε απλωνόταν και σχημάτιζε έναν κύκλο με πολλές εικόνες. Ο Σάιμον είδε ένα κομματάκι γαλάζιου ωκεανού, την άκρη ενός σατέν φορέματος που φούσκωνε καθώς αυτή που το φορούσε έκανε μια σβούρα, μια κλεφτή ματιά του προσώπου του Μάγκνους, ένα αγόρι με γαλάζια μάτια, και μετά ο Αζαζήλ άνοιξε τα χέρια του και ο κύκλος των εικόνων εξαφανίστηκε μέσα στο σώμα του σαν ένα σκουπίδι που πέφτει μέσα στο άνοιγμα του σκουπιδιάρικου.

Ο Αζαζήλ έβγαλε μια πνιχτή κραυγή. Τα μάτια του, που πριν ήταν σπίδες που χόρευαν, τώρα έκαιγαν σαν τεράστιες φωτιές και η φωνή του κροτάλιζε καθώς μιλούσε.

«Αααααχ, υπέροχα».

Ο Μάγκνους μίλησε απότομα: «Και τώρα σειρά σου».

Ο δαίμονας έγλειψε τα χείλη του. «Η λύση στο πρόβλημά σας είναι η εξής. Θα με απελευθερώσετε στον κόσμο και εγώ θα πάρω τον γιο του Βάλενταϊν ζωντανό στην Κόλαση. Δεν θα πεθάνει αλλά θα αφήσει πίσω του αυτό τον κόσμο, και έτσι ο Τζέις σας θα ζήσει και ο δεσμός τους σιγά σιγά θα σβηστεί. Θα πάρετε πίσω τον φίλο σας».

«Και μετά;» είπε πολύ αργά ο Μάγκνους. «Θα σε απε-

λευθερώσουμε στον κόσμο και μετά θα επιστρέψεις και θα μας αφήσεις να σε δέσουμε πάλι;»

Ο Αζαζήλ γέλασε. «Όχι βέβαια, ανόητε μάγε. Το τίμημα για τη χάρη αυτή θα είναι η ελευθερία μου».

«Ελευθερία;» είπε ο Άλεξ μη πιστεύοντας στα αυτιά του. «Ένας Πρίγκιπας της Κόλασης ελεύθερος στον κόσμο; Σου δώσαμε ήδη τις αναμνήσεις μας...»

«Οι αναμνήσεις ήταν το τίμημα που πληρώσατε για να ακούσετε το σχέδιό μου», είπε ο Αζαζήλ. «Η ελευθερία μου είναι αυτό που ζητάω για να το εφαρμόσω».

«Κλέβεις και το ξέρεις», είπε ο Μάγκνους. «Μου ζητάς κάτι αδύνατον».

«Κι εσύ το ίδιο», είπε ο Αζαζήλ. «Από όλες τις απόψεις ο φίλος σας έχει χαθεί για πάντα. *“Άνθρωπος, ος αν εύξηται ευχήν Κυρίω ή ομόση όρκον ή ορίσηται ορισμώ περι της ψυχής αυτού, ου βεβηλώσει το ρήμα αυτού”*¹. Και με τους όρους της κατάρας της Λίλιθ, οι ψυχές τους έχουν δεθεί και έχουν συμφωνήσει και οι δύο».

«Ο Τζέις δεν θα συμφωνούσε ποτέ...» άρχισε να λέει ο Άλεξ.

«Είπε τις λέξεις», είπε ο Αζαζήλ. «Είτε με τη θέλησή του είτε υπό την επήρεια κάποιου, δεν έχει σημασία. Μου ζητάτε να κόψω ένα δεσμό που μόνο ο Παράδεισος μπορεί να κόψει. Ο Παράδεισος όμως δεν πρόκειται να σας βοηθήσει – αυτό το γνωρίζετε εξίσου καλά με μένα. Γι' αυτό οι άνθρωποι καλούν δαίμονες και όχι αγγέλους, έτσι δεν είναι; Αυτό είναι το τίμημα που θα πληρώσετε για την ανάμιξή μου. Αν δεν θέλετε να το πληρώσετε πρέπει να αποδεχθείτε αυτά που έχετε χάσει».

Το πρόσωπο του Μάγκνους ήταν χλωμό και σφιγμένο.

¹ Από το βιβλίο της Παλαιάς Διαθήκης, Αριθμοί, Κεφ. 30:2 *“Άνθρωπος που θα δώσει όρκο στον Κύριο ή δώσει όρκο να δέσει την ψυχή του με ένα δεσμό δεν θα προδώσει το λόγο του”*. (Σ.τ.Μ.).

«Θα συνεδριάσουμε μεταξύ μας και θα συζητήσουμε αν μπορούμε να δεχθούμε την προσφορά σου. Στο μεταξύ, εξαφανίσου». Κούνησε το χέρι του και ο Αζαζήλ εξαφανίστηκε αφήνοντας πίσω του τη μυρωδιά καμένου ξύλου.

Τα τέσσερα άτομα στο δωμάτιο κοιτάχτηκαν έκπληκτοι. «Αυτό που ζητάει», είπε τελικά ο Άλεξ, «δεν είναι δυνατόν, έτσι δεν είναι;»

«Θεωρητικά τα πάντα είναι δυνατά», είπε ο Μάγκνους. Κοιτούσε μπροστά σαν να έβλεπε σε μια άβυσσο. «Αλλά το να απελευθερώσει κανείς έναν Ανώτερο Δαίμονα στον κόσμο, και όχι οποιονδήποτε Ανώτερο Δαίμονα, έναν Πρίγκιπα της Κόλασης, που ανώτερός του είναι μόνο ο ίδιος ο Λούσιφερ, η καταστροφή που θα μπορούσε να προκαλέσει...»

«Δεν είναι πιθανό» είπε η Ίζαμπελ «ο Σεμπάστιαν να προκαλέσει εξίσου μεγάλη καταστροφή;»

«Όπως είπε ο Μάγκνους», είπε με πικρία ο Σάιμον, «θεωρητικά τα πάντα είναι δυνατά».

«Δεν θα υπήρχε μεγαλύτερο έγκλημα στα μάτια του Κονκλαβίου», είπε ο Μάγκνους. «Όποιος αφήσει ελεύθερο τον Αζαζήλ στον κόσμο θα είναι καταζητούμενος εγκληματίας».

«Αν όμως αυτός εξόντωνε τον Σεμπάστιαν...» πήγε να πει η Ίζαμπελ.

«Δεν έχουμε αποδείξεις ότι ο Σεμπάστιαν καταστρώνει κάτι», είπε ο Μάγκνους. «Θα μπορούσε απλώς να θέλει να εγκατασταθεί σε ένα ωραίο ήσυχο αγρόκτημα στην Άιντρις».

«Με την Κλέρι και τον Τζέις;» είπε ο Άλεξ μη πιστεύοντας στα αυτιά του.

Ο Μάγκνους ανασήκωσε τους ώμους του. «Ποιος ξέρει

τι τους θέλει αυτούς. Μπορεί απλώς να νιώθει μοναξιά».

«Αποκλείεται να απήγαγε τον Τζέις απ' την ταράτσα επειδή θέλει απεγνωσμένα μια αδελφική αγάπη», είπε η Ίζαμπελ. «Κάτι σχεδιάζει».

Κοίταξαν όλοι τον Σάιμον. «Η Κλέρι προσπαθεί να μάθει τι. Χρειάζεται λίγο χρόνο. Και μη μου πείτε ότι δεν έχουμε χρόνο. Το ξέρει ήδη αυτό».

Ο Άλεξ πέρασε το χέρι ανάμεσα απ' τα μαλλιά του. «Καλά, μόνο που χαραμίσαμε μια ολόκληρη μέρα. Μια μέρα που δεν μας περίσσευε. Τέρμα οι ανόητες ιδέες». Η φωνή του ήταν αναπάντεχα σκληρή.

«Άλεξ». Ο Μάγκνους έβαλε το χέρι του στον ώμο του αγοριού του. Ο Άλεξ στεκόταν ακίνητος και κοιτούσε θυμωμένος το πάτωμα. «Είσαι καλά;»

Ο Άλεξ τον κοίταξε. «Ποιος είπαμε ότι είσαι εσύ;»

Ο Μάγκνους έπνιξε μια μικρή κραυγή. Φάνηκε –για πρώτη φορά, απ' όσο μπορούσε να σκεφτεί ο Σάιμον– πραγματικά να ξαφνιάζεται. Κράτησε μόλις μια στιγμή αλλά συνέβη. «Αλεξάντερ», είπε.

«Πολύ νωρίς για να κάνω πλάκα για τη χαμένη ανάμνηση, ε; Το 'πιασα» είπε ο Άλεξ.

«Λες ε;» είπε με υπερβολικά δυνατή φωνή ο Μάγκνους. Πριν προλάβει να πει οτιδήποτε άλλο, άνοιξε η πόρτα και μπήκαν μέσα η Μάγια και ο Τζόρνταν. Ήταν αναφοκοκκινισμένοι απ' το κρύο και –παρατήρησε έκπληκτος ο Σάιμον– η Μάγια φορούσε το δερμάτινο μπουφάν του Τζόρνταν.

«Ερχόμαστε απ' το σταθμό», είπε ενθουσιασμένη. «Ο Λουκ δεν έχει συνέλθει ακόμα αλλά φαίνεται ότι θα γίνει καλά...» Σταμάτησε όταν είδε γύρω της την πεντάλφα που γυάλιζε ακόμα, τα σύννεφα μαύρου καπνού, τα καμένα σημάδια στο πάτωμα. «Καλά, τι κάνατε εδώ μέσα;»

Με τη βοήθεια μια λάμπης και τις ικανότητες του Τζέις να σκαρφαλώνει με το ένα χέρι από μια γέφυρα, η Κλέρι και ο Τζέις το έσκασαν από την ιταλική αστυνομία χωρίς να συλληφθούν. Όταν σταμάτησαν να τρέχουν, κατέρρευσαν στον τοίχο ενός κτιρίου γελώντας, πλάι πλάι, με τα χέρια μπλεγμένα. Η Κλέρι ένωσε ένα λεπτό αγνής, έντονης ευτυχίας και έκρυψε το κεφάλι της στον ώμο του Τζέις για να θυμίσει στον εαυτό της με μια αυστηρή εσωτερική φωνή ότι δεν ήταν αυτός, πριν το γέλιο τους δώσει τη θέση του στη σιωπή.

Ο Τζέις φάνηκε να παίρνει την ξαφνική σιωπή της σαν ένδειξη κούρασης. Της έπιασε το χέρι απαλά καθώς άρχισαν να επιστρέφουν απ' τον ίδιο δρόμο, το στενό κανάλι με τις γέφυρες στις άκρες. Ανάμεσά τους η Κλέρι αναγνώρισε το γυμνό, αδιάφορο κτίριο απ' όπου είχαν βγει. Ανατρίχιασε ολόκληρη.

«Κρυώνεις;» Ο Τζέις την τράβηξε κοντά του και τη φίλησε. Ήταν τόσο πιο ψηλός της που αναγκαζόταν να σκύβει ή να τη σηκώνει. Αυτή τη φορά έκανε το δεύτερο και η Κλέρι έπνιξε μια κραυγή καθώς τη σήκωσε και την πέρασε μέσα απ' τον τοίχο του σπιτιού.

Την άφησε κάτω και κλότσησε μια πόρτα –που εμφανίστηκε ξαφνικά πίσω τους– με δύναμη και ήταν έτοιμος να βγάλει το μπουφάν του όταν άκουσε τον ήχο ενός πνιχτού γέλιο.

Η Κλέρι τραβήχτηκε μακριά απ' τον Τζέις καθώς γύρω τους άστραψαν φώτα. Ο Σεμπάστιαν καθόταν στον καναπέ, με τα πόδια πάνω στο τραπεζάκι. Τα ανοιχτόχρωμα μαλλιά του ήταν ανακατεμένα. Τα μάτια του γυάλιζαν μαύρα. Και μάλιστα δεν ήταν μόνος. Μαζί του ήταν και

δυο κορίτσια, δεξιά κι αριστερά του στον καναπέ. Η μία ήταν ξανθιά, κάπως ελαφρά ντυμένη, με μια αστραφτερή κοντή φούστα και μπλουζάκι με πούλιες. Είχε το χέρι της πάνω στο στήθος του Σεμπάστιαν. Η άλλη ήταν νεαρότερη, λιγότερο γυμνασμένη, με μαύρα μαλλιά κομμένα κοντά, μια κόκκινη βελούδινη κορδέλα στα μαλλιά και ένα μαύρο φόρεμα με δαντέλα.

Η Κλέρι ένωσε τα νεύρα της να σφίγγονται. *Βρισκόλακας*, σκέφτηκε. Δεν ήξερε πώς, αλλά το κατάλαβε – ή η κέρινη λευκή λάμψη του δέρματος της κοπέλας ή η άβυσσος των ματιών της ή ίσως είχε απλώς μάθει να νιώθει αυτά τα πράγματα, όπως υποτίθεται ότι έπρεπε να τα νιώθουν οι Κυνηγοί των Σκιών. Το κορίτσι το κατάλαβε. Η Κλέρι το ένωσε. Της χαμογέλασε με τα μικρά μυτερά της δόντια και έσκυψε και δάγκωσε απαλά το στήθος του Σεμπάστιαν. Τα βλέφαρά του τρεμούλιασαν, χλωμές βλεφαρίδες έκλεισαν πάνω από σκούρα μάτια. Κοίταξε την Κλέρι, αγνοώντας τον Τζέις.

«Καλό ραντεβουδάκι;»

Η Κλέρι ευχήθηκε να μπορούσε να του απαντήσει κάτι αγενές, αλλά αντίθετα, απλώς έγνεψε καταφατικά.

«Λοιπόν, θα ήθελες να μας κάνεις παρέα;» είπε και έδειξε τον εαυτό του και τα δυο κορίτσια. «Για ένα ποτό;»

Το μελαχρινό κορίτσι γέλασε και κάτι ρώτησε τον Σεμπάστιαν στα ιταλικά.

«No», είπε ο Σεμπάστιαν. «*Lei e mia sorella!*».

Το κορίτσι ακούμπησε πίσω, απογοητευμένο. Το στόμα της Κλέρι είχε στεγνώσει. Ξαφνικά ένωσε το χέρι του Τζέις στο δικό της, τους κάλους στα τραχιά δάχτυλά του. «Δεν νομίζω», είπε. «Πάμε πάνω. Θα τα πούμε το πρωί».

¹ Είναι αδερφή μου (Σ.τ.Μ.).

Ο Σεμπάστιαν κούνησε τα δάχτυλά του και το δαχτυλίδι των Μόργγκενστερν στο χέρι του άστραψε στο φως, σαν σινιάλο. «*Ci vediamo*»¹.

Ο Τζέις οδήγησε την Κλέρι έξω απ' το δωμάτιο και προς τη γυάλινη σκάλα. Μόνο όταν βρέθηκαν στο διάδρομο ένωσε ότι μπορούσε επιτέλους να πάρει αέρα. Αυτός ο διαφορετικός Τζέις ήταν ένα θέμα. Ο Σεμπάστιαν ήταν ένα άλλο. Η αίσθηση απειλής που έβγαινε από μέσα του ήταν σαν καπνός που βγαίνει από μια φωτιά. «Τι είπες;» ρώτησε η Κλέρι. «Στα ιταλικά».

«Είπε, Όχι, είναι αδερφή μου», είπε ο Τζέις. Δεν είπε τι είχε ρωτήσει το κορίτσι.

«Το κάνει συχνά αυτό;» τον ρώτησε. Είχαν σταματήσει στο κατώφλι του δωματίου του Τζέις. «Να φέρνει κορίτσια σπίτι εννοώ;»

Ο Τζέις άγγιξε το πρόσωπό της. «Κάνει ό,τι θέλει και δεν του ζητάω λογαριασμό», είπε. «Αν θέλει μπορεί να φέρει ένα δίμετρο ροζ λαγουδάκι με μπικίνι. Δεν είναι δική μου δουλειά. Αν όμως ρωτάς αν φέρνω εγώ κορίτσια σπίτι, η απάντηση είναι όχι. Δεν θέλω καμία άλλη εκτός από σένα».

Δεν τον είχε ρωτήσει αυτό αλλά έγνεψε καταφατικά σαν να είχε καθησυχαστεί. «Δεν θέλω να πάω κάτω».

«Μπορείς να κοιμηθείς μαζί μου στο δωμάτιό μου απόψε». Τα χρυσά του μάτια έλαμπαν στο σκοτάδι. «Ή να κοιμηθείς στην κύρια κρεβατοκάμαρα. Ξέρεις ότι δεν θα σου ζητούσα ποτέ...»

«Θέλω να είμαι μαζί σου», είπε ξαφνιάζοντας ακόμα και τον εαυτό της με την ίδια της την αποφασιστικότητα. Ίσως να ήταν απλώς ότι η ιδέα του να κοιμηθεί σε

¹ Τα λέμε αύριο (Σ.τ.Μ.).

κείνο το υπνοδωμάτιο, όπου κάποτε κοιμόταν ο Βάλενταϊν, όπου ήλπιζε να ξανακοιμηθεί με τη μητέρα της, να ήταν υπερβολική. Ή ίσως να ήταν κουρασμένη και είχε περάσει μόνο ένα βράδυ στο ίδιο κρεβάτι με τον Τζέις, το οποίο μάλιστα είχαν περάσει μόνο κρατώντας χέρια, σαν να υπήρχε ένα αόρατο σπαθί ανάμεσά τους.

«Δώσε μου ένα λεπτό να τακτοποιήσω το δωμάτιο. Είναι χάλια».

«Ναι, πριν που είχα μπει είδα έναν κόκκο σκόνης στο περβάζι. Καλύτερα να καθαρίσεις λίγο».

Έπιασε μια τούφα απ' τα μαλλιά της ανάμεσα στα δάχτυλά του. «Αν και δεν με συμφέρει βέβαια, μήπως θέλεις κάτι για να κοιμηθείς; Πιτζάμες ή...;»

Η Κλέρι σκέφτηκε τη γεμάτη ντουλάπα στο διπλανό δωμάτιο. Θα έπρεπε να συνηθίσει την ιδέα. Καλύτερα να ξεκινούσε αμέσως. «Πάω να φέρω κανένα νυχτικό».

Φυσικά, σκέφτηκε μετά από κάμποσα λεπτά, καθώς στεκόταν μπροστά σε ένα ανοιχτό συρτάρι, τα νυχτικά που αγόραζαν οι άντρες και ήθελαν να φοράνε οι γυναίκες τους δεν ήταν απαραίτητως αυτά που θα αγόραζε μια γυναίκα. Η Κλέρι συνήθως κοιμόταν με μπλουζάκι και σορτς αλλά όλα εκεί μέσα ήταν ή μεταξωτά ή με δαντέλα ή μικροσκοπικά ή και τα τρία μαζί. Τελικά διάλεξε ένα ανοιχτόχρωμο μεταξωτό νυχτικό που έφτανε μέχρι τη μέση του γοφού της. Σκέφτηκε τα κόκκινα νύχια της κοπέλας στο ισόγειο, εκείνης που είχε το χέρι της στο στήθος του Σεμπάστιαν. Τα δικά της νύχια ήταν φαγωμένα, τα νύχια των ποδιών της δεν είχαν ποτέ κάτι άλλο εκτός από διάφανο βερνίκι. Αναρωτήθηκε πώς θα ήταν να μοιάζει με την Ίζαμπελ και να γνωρίζει τόσο καλά τη θηλυκή της δύναμη που να μπορεί να τη χρησιμοποιήσει

σαν όπλο, αντί να την παρατηρεί με απορία, σαν κάποιος που δέχεται ένα δώρο για το καινούριο του σπίτι και δεν έχει ιδέα πού να το βάλει.

Άγγιξε το χρυσό δαχτυλίδι στο δάχτυλό της για καλή τύχη, πριν μπει στο δωμάτιο του Τζέις. Εκείνος καθόταν στο κρεβάτι, χωρίς μπλούζα, με μαύρο παντελόνι πιτζάμας και διάβαζε ένα βιβλίο στο μικρό βοηθητικό κίτρινο φως στο κομοδίνο. Η Κλέρι στάθηκε για ένα λεπτό και τον παρατήρησε. Έβλεπε το λεπτό παιχνίδι των μυών κάτω απ' το δέρμα του καθώς γυρνούσε τις σελίδες – και έβλεπε το σημάδι της Λίλιθ, πάνω απ' την καρδιά του. Δεν έμοιαζε με το μαύρο δαντελωτό σχέδιο των υπόλοιπων Σημαδιών του. Ήταν ασημοκόκκινο, σαν υδράργυρος βαμμένος με αίμα. Έμοιαζε να μην του ανήκει.

Η πόρτα έκλεισε πίσω της με ένα κλικ και ο Τζέις σήκωσε το κεφάλι του. Η Κλέρι είδε το πρόσωπό του να αλλάζει. Μπορεί η ίδια να μην ήταν οπαδός των νυχτικών αλλά προφανώς εκείνος ήταν. Η έκφρασή του έκανε ένα ρίγος να τρέξει στη ραχοκοκαλιά της.

«Κρυώνεις;» Σήκωσε τα σκεπάσματα. Η Κλέρι τρύπωσε πλάι του καθώς εκείνος πέταξε το βιβλίο στο κομοδίνο και γλίστρησαν μαζί κάτω απ' την κουβέρτα, πρόσωπο με πρόσωπο. Στη βάρκα είχαν μείνει για ώρες θαρρείς, να φιλιούνται ξαπλωμένοι. Αυτό ήταν διαφορετικό όμως. Εκείνο ήταν έξω σε δημόσιο χώρο, κάτω απ' το βλέμμα της πόλης και των αστεριών. Αυτό ήταν μια ξαφνική οικειότητα, μόνο οι δυο τους κάτω απ' την κουβέρτα, η ανάσα και η ζέστη των κορμιών τους να ενώνονται. Δεν υπήρχε κανείς να τους βλέπει, κανένας να τους σταματήσει, κανένας λόγος να σταματήσουν. Όταν άπλωσε το χέρι του και αχούμπησε το μάγουλό της, η Κλέρι νόμιζε

ότι το βροντοκόπημα του αίματος στους κροτάφους της θα την ξεκούφαινε.

Τα πρόσωπά τους ήταν τόσο κοντά το ένα στο άλλο, που η Κλέρι μπορούσε να διακρίνει στα μάτια του το χρυσό και σκούρο σχέδιο στις ίριδες, σαν μωσαϊκό από οπάλια. Κρύωνε τόσο πολύ, για τόσο καιρό, και τώρα ένιωθε σαν να έκαιγε και να έλιωνε ταυτόχρονα, να έλιωνε μέσα του – και ούτε που ακουμπούσαν σχεδόν. Ένιωθε το βλέμμα της να ταξιδεύει στα σημεία όπου ήταν πιο ευάλωτος: τους κροτάφους, τα μάτια, το σφυγμό στη βάση του λαιμού του, ήθελε να τον φιλήσει εκεί, να νιώσει το σφυγμό του πάνω στα χείλη της.

Το γεμάτο ουλές χέρι του κατέβηκε από το μάγουλό της, προς τον ώμο και το πλευρό της, χαϊδεύοντας τη με ένα ενιαίο μακρόσυρτο χάδι που τέλειωσε στο γοφό της. Η Κλέρι καταλάβαινε τώρα γιατί άρεσαν τόσο στους άνδρες τα μεταξωτά νυχτικά: δεν προέβαλλαν αντίσταση, ήταν σαν να γλιστράς το χέρι σου πάνω σε γυαλί. «Πες μου τι θέλεις» της είπε με έναν ψιθυρο, που όμως δεν έκρυβε τη βραχνάδα στη φωνή του.

«Θέλω μόνο να με κρατάς», είπε εκείνη. «Καθώς κοιμάμαι. Αυτό θέλω μόνο αυτή τη στιγμή».

Τα δάχτυλά του, που σχημάτιζαν απαλούς κύκλους στο γοφό της, σταμάτησαν. «Μόνο αυτό;»

Δεν ήθελε αυτό. Αυτό που ήθελε ήταν να τον φιλήσει μέχρι να χάσει κάθε αίσθηση τόπου και χρόνου και προσορισμού όπως στη βάρκα, να τον φιλήσει μέχρι να ξεχάσει ποια είναι και γιατί ήταν εκεί. Ήθελε να τον χρησιμοποιήσει σαν ναρκωτικό.

Αλλά αυτή ήταν πολύ κακή ιδέα.

Την κοιτούσε ανήσυχος και η Κλέρι θυμήθηκε την

πρώτη φορά που τον είχε δει και ότι της είχε φανεί ταυτόχρονα θανάσιμος και όμορφος, σαν λιοντάρι. Είναι μια δοκιμασία, σκέφτηκε. Και ίσως επικίνδυνη, μάλιστα. «Μόνο αυτό».

Το στήθος του ανέβηκε και κατέβηκε. Το Σημάδι της Λίλιθ έμοιαζε να πάλλεται στο δέρμα πάνω ακριβώς από την καρδιά του. Το χέρι του έσφιξε το γοφό της. Η Κλέρι άκουγε την ίδια της την ανάσα, ρηχή σαν την παλίρροια.

Την τράβηξε προς το μέρος του και τη γύρισε ώστε να βρεθούν ξαπλωμένοι και κολλημένοι, με τη δική της πλάτη να ξεκουράζεται στο στήθος του. Η Κλέρι έπνιξε ένα επιφώνημα. Το δέρμα του ήταν καυτό πάνω στο δικό της, σαν να είχε ελαφρύ πυρετό. Τα μπράτσα του όμως ήταν οικεία καθώς την τύλιξαν. Οι δυο τους ταίριαξαν όπως πάντα, με το κεφάλι της κάτω απ' το πιγούνι του, τη ραχοκοκαλιά της πάνω στους σκληρούς μυς του στήθους και του στομαχιού του, τα πόδια της λυγισμένα γύρω απ' τα δικά του. «Εντάξει», της ψιθύρισε και η αίσθηση της ανάσας του στο πίσω μέρος του λαιμού της την έκανε να ανατριχιάσει παντού. «Τότε θα κοιμηθούμε».

Και αυτό ήταν όλο. Το σώμα της χαλάρωσε σιγά σιγά, το βροντοκόπημα της καρδιάς της ηρέμησε. Τα μπράτσα του Τζέις ήταν τα ίδια όπως πάντα. Άνετα. Τύλιξε τα χέρια της γύρω απ' τα δικά του και έκλεισε τα μάτια της. Φαντάστηκε το κρεβάτι τους να απελευθερώνεται από αυτή την παράξενη φυλακή, να επιπλέει στο κενό ή στην επιφάνεια του ωκεανού, οι δυο τους ολομόναχοι.

Αποκοιμήθηκε έτσι, με το κεφάλι της κάτω απ' το πιγούνι του Τζέις, το σώμα της κολλημένο στο δικό του, τα πόδια τους μπλεγμένα. Ήταν ο καλύτερος ύπνος που είχε κάνει τις τελευταίες εβδομάδες.

Ο Σάιμον κάθισε στην άκρη του κρεβατιού του ξενώνα του Μάγκνους και κοίταξε το σακίδιο που κρατούσε.

Άκουγε φωνές απ' το σαλόνι. Ο Μάγκνους εξηγούσε στη Μάγια και τον Τζόρνταν τι είχε συμβεί εκείνο το βράδυ και η Ίζι συμπλήρωνε πότε πότε μια λεπτομέρεια. Ο Τζόρνταν έλεγε να παραγγείλουν κινέζικο για να μην πεθάνουν της πείνας. Η Μάγια γέλασε και είπε ότι δεν είχε πρόβλημα αρκεί να μην ήταν απ' τον Σμαραγδένιο Λύχο.

Πείνα, σκέφτηκε ο Σάιμον. Πεινούσε – αρκετά ώστε να το νιώθει, σαν τράβηγμα σε όλες του τις φλέβες. Ήταν διαφορετική απ' την ανθρώπινη πείνα. Ένωθε σαν να τον είχαν ξύσει από μέσα, ένα άδειο κενό μέσα του. Πίστευε πως αν τον χτυπούσε κάποιος, θα αντηχούσε σαν άδειο δοχείο.

«Σάιμον». Η πόρτα άνοιξε, και μέσα γλίστρησε η Ίζαμπελ. Τα μαύρα της μαλλιά ήταν λυτά και ελεύθερα και έφταναν σχεδόν ως τη μέση της. «Είσαι καλά;»

«Μια χαρά».

Είδε το σακίδιο που κρατούσε και οι ώμοι της σφίχτηκαν. «Φεύγεις;»

«Δεν μπορώ να μείνω και για πάντα», είπε ο Σάιμον. «Χτες ήταν αλλιώς. Μου ζήτησες...»

«Ναι», είπε με αφύσικα χαρωπή φωνή. «Μπορείς να επιστρέψεις με τον Τζόρνταν τουλάχιστον. Πρόσεξες πώς είναι με τη Μάγια;»

«Τι να προσέξω;»

Χαμήλωσε τη φωνή της. «Σίγουρα έγινε κάτι μεταξύ τους στο ταξιδάκι τους. Είναι σαν ζευγαράκι τώρα».

«Καλό αυτό».

«Ζηλεύεις;»

«Να ζηλεύω;» επανέλαβε με απορία.

«Εντάξει, αφού εσύ και η Μάγια...» είπε, κουνώντας το χέρι της και κοιτώντας τον κάτω απ' τις βλεφαρίδες της. «Ήσασταν...»

«Α, όχι, όχι, καμία σχέση. Χαίρομαι για τον Τζόρνταν. Θα είναι πολύ χαρούμενος», είπε και το εννοούσε πραγματικά.

«Ωραία». Η Ίζαμπελ σήκωσε το κεφάλι της και ο Σάιμον είδε ότι τα μάγουλά της ήταν κόκκινα και όχι μόνο απ' το κρύο. «Θα μπορούσες να μείνεις εδώ απόψε, Σάιμον;»

«Μαζί σου;»

Έγνεψε καταφατικά χωρίς να τον κοιτάζει. «Ο Άλεξ θα πάει να πάρει μερικά πράγματά του απ' το Ινστιτούτο. Μου είπε αν θέλω να πάω μαζί του αλλά ... αλλά θα προτιμούσα να μείνω εδώ μαζί σου». Σήκωσε το πρόσωπό της και τον κοίταξε στα μάτια. «Δεν θέλω να κοιμηθώ μόνη μου. Αν μείνω εδώ, θα μείνεις μαζί μου;» Ο Σάιμον έβλεπε πόσο άβολα ένιωθε με την ερώτηση.

«Φυσικά», είπε όσο πιο χαλαρά μπορούσε και έδιωξε την ιδέα της πείνας απ' το μυαλό του ή τουλάχιστον προσπάθησε. Την τελευταία φορά που είχε ξεχάσει να πει, είχε καταλήξει με τον Τζόρνταν να τον τραβάει από μια ημιλιπόδυμη Μορίν.

Αλλά τότε είχε μέρες να φάει. Αυτή τη φορά ήταν διαφορετικά. Ήξερε τα όριά του. Ήταν σίγουρος γι' αυτό.

«Φυσικά», είπε. «Τέλεια».

Η Καμίλ χαμογέλασε ειρωνικά στον Άλεξ απ' το ανάκλιτρό της. «Λοιπόν, πού πιστεύει ότι είσαι αυτή τη στιγμή ο Μάγκνους;»

Ο Άλεξ που είχε βάλει μια σανίδα πάνω σε δυο τσι-

μεντόλιδους για να φτιάξει κάτι σαν παγκάκι, άπλωσε τα μακριά του πόδια και κοίταξε τις μπότες του. «Στο Ινστιτούτο και πακετάρω κάτι ρούχα. Θα πήγαινα στο ισπανικό Χάρλεμ αλλά τελικά ήρθα εδώ».

Μισόκλεισε τα μάτια της. «Και γιατί παρακαλώ;»

«Γιατί δεν μπορώ να το κάνω. Δεν μπορώ να σκοτώσω τον Ραφαέλ».

Η Καμίλ σήκωσε αγανακτισμένη τα χέρια της. «Γιατί όχι; Έχεις κάποια προσωπική σχέση μαζί του;»

«Δεν τον ξέρω καθόλου», είπε ο Άλεξ. «Αλλά με το να τον σκοτώσω παραβιάζω ηθελημένα ένα Νόμο. Όχι ότι δεν το έχω κάνει στο παρελθόν, αλλά υπάρχει διαφορά μεταξύ τού να τους παραβιάζεις για καλούς λόγους, και να τους παραβιάζεις για εγωιστικούς λόγους».

«Αχ, Θεέ μου», είπε η Καμίλ και άρχισε να βηματίζει πάνω κάτω. «Γλίτωσέ με από τους Νεφιλίμ και τη συνείδησή τους».

«Λυπάμαι».

Τα μάτια της στένεψαν. «Λυπάσαι; Θα σε κάνω...» Σταμάτησε. «Αλεξάντερ», είπε με μεγαλύτερη αυτοκυριαρχία. «Τι θα γίνει με τον Μάγκνους; Αν συνεχίσεις έτσι, θα τον χάσεις».

Ο Άλεξ την κοίταξε να κινείται σαν γάτα και γεμάτη αυτοπεποίθηση, με το πρόσωπό της ανέκφραστο παρά μόνο με ένα ύφος περιέργειας και συμπάθειας. «Πού γεννήθηκε ο Μάγκνους;»

Η Καμίλ γέλασε. «Ούτε αυτό δεν ξέρεις; Θεούλη μου. Στην Μπατάβια, αν θες να ξέρεις». Σάρκασε την έκφραση άγνοιάς του. «Στην Ινδονησία. Φυσικά τότε ήταν οι Ολλανδικές Ανατολικές Ινδίες. Η μητέρα του πιστεύω ήταν μια ντόπια. Ο πατέρας του ένας βαρετός αποικιοκράτης.

Όχι ο πραγματικός του πατέρα, φυσικά». Τα χείλη της σχημάτισαν ένα χαμόγελο.

«Ποιος ήταν ο πραγματικός του πατέρα;»

«Ο πατέρας του Μάγκνους; Μα ένας δαίμονας, φυσικά».

«Ναι, αλλά ποιος δαίμονας;»

«Αλεξάντερ, τι σχέση έχει αυτό τώρα;»

«Έχω την αίσθηση», συνέχισε με επιμονή ο Άλεξ, «ότι είναι κάποιος πολύ ισχυρός, πολύ υψηλά ιστάμενος δαίμονας. Αλλά ο Μάγκνους δεν θέλει να το συζητήσει».

Η Καμίλ κατέρρευσε στο ντιβάνι της με έναν αναστεναγμό. «Λογικό είναι. Πρέπει να υπάρχει και κάποιο μυστήριο στη σχέση, Άλεξ Λάιτγουντ. Ένα βιβλίο που δεν έχεις διαβάσει ακόμα είναι πιο ενδιαφέρον από ένα βιβλίο που έχεις μάθει απ' έξω κι ανακατωτά».

«Θες να πεις ότι του λέω πολλά;» Ο Άλεξ πιάστηκε απ' αυτό το ψίχουλο συμβουλής. Κάπου εκεί μέσα, μέσα σ' αυτό το παγερό, όμορφο κέλυφος αυτής της γυναίκας, βρισκόταν κάποια που είχε μοιραστεί μια μοναδική εμπειρία μαζί του – το να αγαπάει και να αγαπιέται από τον Μάγκνους. Σίγουρα θα ήξερε κάτι, κάποιο μυστικό, κάποιο κλειδί που θα τον βοηθούσε να μην τα κάνει θάλασσα.

«Είμαι σχεδόν σίγουρη. Αν και είσαι τόσο μικρός που δεν μπορώ να φανταστώ ότι έχεις και τόσα πολλά να πεις. Σίγουρα θα έχεις ξεμείνει από αστεία περιστατικά».

«Μου φαίνεται ότι ούτε η δική σου τακτική του να μη λες τίποτα δεν έπιασε».

«Δεν ήμουν τόσο αποφασισμένη να τον κρατήσω όσο εσύ».

«Λοιπόν», είπε ο Άλεξ, ξέροντας ότι δεν ήταν καλή ιδέα αλλά μη μπορώντας να αντισταθεί. «Αν σε ενδιέφερε να τον κρατήσεις τι θα έκανες διαφορετικά;»

Η Καμίλ αναστέναξε θεατρικά. «Αυτό που είσαι πολύ

νέος για να καταλάβεις, είναι ότι όλοι κρύβουμε πράγματα. Τα κρύβουμε από τους εραστές μας γιατί θέλουμε να δείξουμε τον καλύτερό μας εαυτό αλλά επίσης γιατί αν είναι αληθινή αγάπη, περιμένουμε ο αγαπημένος μας να τα καταλάβει απλώς χωρίς να χρειάζεται να ρωτήσει. Σε μια ουσιαστική σχέση, από αυτές που κρατάνε στο χρόνο, υπάρχει μια ανείπωτη επικοινωνία».

«Μ-μα», τραύλισε ο Άλεξ. «Εγώ νόμιζα ότι ήθελε να του ανοιχτώ. Εδώ δυσκολεύομαι να ανοιχτώ σε άτομα που ξέρω ολόκληρη τη ζωή μου – την Ίζαμπελ, τον Τζέις...»

Η Καμίλ έβγαλε έναν αποδοκιμαστικό ήχο. «Είναι κι αυτό», είπε. «Δεν χρειάζεσαι πλέον άλλα πρόσωπα στη ζωή σου όταν έχεις βρει την αληθινή σου αγάπη. Δεν είναι να απορείς που ο Μάγκνους νιώθει ότι δεν μπορεί να σου ανοιχτεί όταν βασίζεσαι τόσο πολύ σε άλλα άτομα. Όταν η αγάπη είναι αληθινή, πρέπει να εκπληρώνεις κάθε επιθυμία, κάθε ανάγκη του άλλου... Μ' ακούς, Αλεξάντερ; Γιατί οι συμβουλές μου είναι πολύτιμες και δεν τις δίνω συχνά...»

Το δωμάτιο ήταν γεμάτο με το διάφανο φως της αυγής. Η Κλέρι ανασηκώθηκε και κοίταξε τον Τζέις που κοιμόταν. Ήταν ξαπλωμένος στο πλάι, τα μαλλιά του ένα ανοιχτό μπρούτζινο χρώμα στο γαλαζωπό αέρα. Το μάγουλό του ακουμπούσε στο χέρι του, σαν παιδάκι. Η ουλή σε σχήμα αστεριού στον ώμο του ήταν εμφανής, το ίδιο και τα σημάδια από παλιούς ρούνους στα μπράτσα, στην πλάτη και τα πλευρά του.

Αναρωτήθηκε αν οι άλλοι έβρισκαν τις ουλές τόσο όμορφες όσο κι εκείνη ή αν αυτή τις έβλεπε έτσι επειδή τον αγαπούσε και ήταν ένα μέρος του εαυτού του. Κάθε

μία ήταν η ιστορία μας στιγμής. Κάποιες είχαν σώσει τη ζωή του.

Κάτι μουρμούρισε στον ύπνο του και γύρισε ανάσκελα. Το χέρι του, με το ρούνο της Ενόρασης μαύρο και ευδιάκριτο στο πάνω μέρος, ακουμπούσε στην κοιλιά του και από πάνω ήταν ο μόνος ρούνος που η Κλέρι δεν έβρισκε όμορφο: ο ρούνος της Αίλιθ, αυτός που τον συνέδεε με τον Σεμπάστιαν.

Έμοιαζε να πάλλεται σαν το ρουμπίνι στο λαιμό της Ίζαμπελ, σαν μια δεύτερη καρδιά.

Αδόρυβη σαν γάτα, ανασηκώθηκε στα γόνατά της. Άπλωσε το χέρι της και έβγαλε απ' τον τοίχο το στυλέτο των Χέροντειλ. Η φωτογραφία τους έπεσε προς τα κάτω και στροβιλίστηκε στον αέρα πριν προσγειωθεί ανάποδα στο πάτωμα.

Ξεροκατάπие και τον κοίταξε. Ακόμα και τώρα, έμοιαζε τόσο ζωντανός, έμοιαζε να λάμπει από μέσα, σαν να φωτίζεται από μια εσωτερική φωτιά. Η ουλή στο στήθος του έπαλλε με το σταθερό ρυθμό της.

Σήκωσε το μαχαίρι.

Η Κλέρι ξύπνησε με ένα απότομο τίναγμα. Η καρδιά της είχε κολλήσει στα πλευρά της. Το δωμάτιο στριφογύριζε γύρω της σαν καρουζέλ. Ήταν ακόμα σκοτάδι και το χέρι του Τζέις ήταν τυλιγμένο γύρω της, η ανάσα του ζεστή στο πίσω μέρος του λαιμού της. Μπορούσε να νιώσει το σφυγμό του στην πλάτη της. Έκλεισε τα μάτια της και ξεροκατάπие για να διώξει την πικρή γεύση στο λαιμό της.

Ήταν ένα όνειρο. Μόνο ένα όνειρο.

Δεν υπήρχε περίπτωση να ξανακοιμηθεί όμως. Σηκώθηκε προσεκτικά, απομακρύνοντας τρυφερά το χέρι του

Τζέις και κατέβηκε απ' το κρεβάτι.

Το πάτωμα ήταν παγωμένο και η Κλέρι έκλεισε τα μάτια της όταν το άγγιξε με τα γυμνά της πόδια. Βρήκε το πόμολο της πόρτας στο ημίφως και την άνοιξε. Και έμεινε εμβρόντητη.

Παρόλο που στο διάδρομο δεν υπήρχαν παράθυρα, φωτιζόταν από πολυελαίους. Το πάτωμα ήταν λερωμένο με λιμνούλες από κάτι που έμοιαζε υγρό και κολλώδες. Κατά μήκος του ενός λευκού τοίχου υπήρχε το ολοκάθαρο αποτύπωμα από ένα ματωμένο χέρι. Αίμα ήταν πιτσιλισμένο και στα σκαλιά, σε τακτά διαστήματα και υπήρχε και μια ενιαία, μακριά σκούρα κηλίδα.

Η Κλέρι κοίταξε προς το δωμάτιο του Σεμπάστιαν. Ήταν ήσυχο, η πόρτα ήταν κλειστή και δεν φαινόταν κάποιο φως από μέσα. Σκέφτηκε το ξανθό κορίτσι με το μπλουζάκι με τα στρας που τον κοιτούσε το προηγούμενο βράδυ. Κοίταξε ξανά το ματωμένο αποτύπωμα. Ήταν σαν ένα μήνυμα, ένα χέρι που απλωνόταν και έλεγε *Σταμάτα*.

Και τότε άνοιξε η πόρτα του Σεμπάστιαν.

Βγήκε έξω. Φορούσε ένα φανελάκι πάνω από ένα μαύρο τζιν και τα ασημόλευκα μαλλιά του ήταν ανακατεμένα. Χασμουριόταν. Την κοίταξε δυο φορές για να πιστέψει ότι ήταν αυτή και μια έκφραση ειλικρινούς έκπληξης πέρασε απ' το πρόσωπό του. «Τι κάνεις ξύπνια τέτοια ώρα;»

Η Κλέρι πήρε μια ανάσα. Ο αέρας είχε μεταλλική γεύση. «Εγώ; Εσύ τι κάνεις;»

«Πάω κάτω να φέρω μερικές πετσέτες να καθαρίσω αυτό το χαμό», είπε αποφασιστικά. «Οι βρικόλακες και τα παιχνιδάκια τους...»

«Αυτό δεν μου φαίνεται να ήταν παιχνίδι...» είπε η Κλέρι. «Το κορίτσι... το θνητό κορίτσι που ήταν μαζί

σας, τι έπαθε;»

«Φοβήθηκε λίγο στην αρχή όταν είδε τα δόντια. Μερικές φορές το παθαίνουν». Όταν είδε την έκφρασή της γέλασε. «Μετά της άρεσε βέβαια. Ήθελε κι άλλο. Είναι στο κρεβάτι μου και κοιμάται αν θες να δεις αν είναι ζωντανή...»

«Όχι... δεν είναι απαραίτητο», είπε η Κλέρι και χαμήλωσε το βλέμμα της. Ευχήθηκε να φορούσε κάτι περισσότερο από αυτό το μεταξωτό νυχτικό. Ένιωθε γυμνή. «Εσύ;»

«Με ρωτάς αν είμαι καλά;» Δεν ήταν αυτό που τον ρωτούσε αλλά ο Σεμπάστιαν έδειξε να ικανοποιείται. Τράβηξε το γιακά της μπλούζας του και η Κλέρι είδε δυο σημάδια από δόντια ακριβώς στο κόκαλο της κλείδας του. «Θα μου έκανε καλό ένας ιράτζε».

Η Κλέρι δεν είπε τίποτα.

«Έλα κάτω», της είπε και της έκανε νόημα να τον ακολουθήσει καθώς την προσπέρασε ξυπόλυτος και κατευθύνθηκε προς τη γυάλινη σκάλα. Μια στιγμή αργότερα η Κλέρι έκανε αυτό που της είπε. Ο Σεμπάστιαν άναψε τα φώτα καθώς κατέβαιναν έτσι ώστε μέχρι να φτάσουν, η κουζίνα έλαμπε με ζεστό φως. «Κρασί;» της είπε και άνοιξε την πόρτα του ψυγείου.

Κάθισε σε ένα απ' τα σκαμπό του μπαρ και ίσιωσε το νυχτικό της. «Μόνο νερό».

Τον είδε να βάζει δυο ποτήρια μεταλλικό νερό – ένα για κείνη κι ένα για τον ίδιο. Οι απαλές, κοφτές κινήσεις του ήταν σαν τις κινήσεις της Τζόσλιν, αλλά τον έλεγχο στις κινήσεις πρέπει να του τον είχε ενσταλάξει ο Βάλενταϊν. Της θύμιζε τον τρόπο που κινείτο και ο Τζέις, σαν ένας καλά εκπαιδευμένος χορευτής.

Έσπρωξε το νερό της προς το μέρος της με το ένα του χέρι και με το άλλο έγειρε το ποτήρι του στα χείλη του. Όταν το ήπια, κατέβασε με δύναμη το ποτήρι στο τραπέζι. «Φαντάζομαι θα το ξέρεις ήδη, αλλά τα παιχνιδάκια με τους βρικόλακες σου προκαλούν μεγάλη δίψα».

«Από πού να το ξέρω δηλαδή;» Η ερώτησή της βγήκε πιο απότομη απ' ό,τι σκόπευε.

Ανασήκωσε τους ώμους του. «Ξέρω 'γω, δεν παίζατε τίποτα δαγκωματίτσες με αυτό τον Ημεροβάτη;»

«Με τον Σάμιον δεν παίζαμε ποτέ δαγκωματίτσες», είπε με παγερό ύφος. «Βασικά δεν μπορώ να καταλάβω γιατί να θέλει κάποιος να αφήσει ένα βρικόλακα να πει το αίμα του επίτηδες. Δεν σιχαίνεσαι και μισείς τα Πλάσματα του Σκότους;»

«Όχι», της είπε. «Μη με μπερδεύεις με τον Βάλενταϊν».

«Α, ναι», μουρμούρισε. «Απορώ πώς το σκέφτηκα».

«Δεν φταίω εγώ που του μοιάζω τόσο, ενώ εσύ μοιάζεις με κείνη». Το στόμα του σχημάτισε μια έκφραση αηδίας στη σκέψη της Τζόσλιν. Η Κλέρι τον κοίταξε με μια γκριμάτσα. «Ορίστε, βλέπεις; Έτσι με κοιτάς πάντα;»

«Πώς δηλαδή;»

«Σαν να βάζω φωτιά σε καταφύγια ζώων και να σβήνω τα τσιγάρα μου πάνω σε ορφανά για ψυχαγωγία». Έβαλε άλλο ένα ποτήρι νερό. Καθώς γύρισε το κεφάλι του, η Κλέρι είδε ότι οι πληγές στο λαιμό του είχαν ήδη αρχίσει να κλείνουν.

«Σκότωσες ένα παιδί», είπε απότομα η Κλέρι και ακόμα και καθώς το έλεγε ήξερε ότι έπρεπε να κρατήσει το στόμα της κλειστό και να συνεχίσει να προσποιείται ότι δεν θεωρούσε τον Σεμπάστιαν τέρας. Αλλά ο Μαξ... Στο μυαλό της ήταν ζωντανός, όπως ήταν την πρώτη φορά που

τον είχε δει, κοιμισμένο σε έναν καναπέ στο Ινστιτούτο, με ένα βιβλίο στην αγκαλιά του και τα γυαλιά του στραβά στο μικρό του προσωπάκι. «Γι' αυτό δεν πρόκειται να συγχωρηθείς, ποτέ».

Ο Σεμπάστιαν πήρε μια βαθιά ανάσα. «Αυτό είναι λοιπόν», είπε. «Ανοίγουμε τα χαρτιά μας από τόσο νωρίς, αδερφούλα;»

«Τι νόμιζες;» Η φωνή της τής φάνηκε πως ακουγόταν λεπτή και κουρασμένη, αλλά ο Σεμπάστιαν τινάχτηκε σαν να τον είχε χαστουκίσει.

«Θα με πίστευες αν σου έλεγα ότι ήταν ατύχημα;» είπε και άφησε το ποτήρι του στον πάγκο. «Δεν ήθελα να τον σκοτώσω. Μόνο να τον εξουδετερώσω για να μην πει...»

Η Κλέρι τον έκανε να σωπάσει με ένα της βλέμμα. Ήξερε ότι δεν μπορούσε να κρύψει το μίσος στα μάτια της. Ήξερε ότι έπρεπε, ήξερε ότι ήταν αδύνατον.

«Το εννοώ. Ήθελα απλώς να τον βγάλω νοκάουτ για λίγο, όπως με την Ίζαμπελ. Δεν υπολόγισα τη δύναμή μου».

«Και ο Σεμπάστιαν Βέρλακ; Ο αληθινός; Τον σκότωσες, έτσι δεν είναι;»

Ο Σεμπάστιαν κοίταξε τα χέρια του σαν να ήταν παράξενα και ξένα: στο δεξί του καρπό είχε μια ασημένια αλυσίδα με ένα επίπεδο μεταλλικό κομμάτι σαν ταυτότητα, που έκρυβε την ουλή στο σημείο όπου του είχε κόψει το χέρι η Ίζαμπελ. «Υποτίθεται ότι δεν θα αντιστεκόταν...»

Η Κλέρι πήγε να κατέβει απ' το σκαμπό, αηδιασμένη, αλλά ο Σεμπάστιαν την έπιασε απ' τον καρπό και την τράβηξε κοντά του. Το δέρμα του ήταν καυτό και η Κλέρι θυμήθηκε στην Άιντρις, τότε που το άγγιγμά του την είχε κάψει. «Ο Τζόναθαν Μόργκενστερν σκότωσε τον Μαξ. Αλλά αν δεν είμαι πια ο ίδιος; Δεν έχεις προσέξει ότι

δεν χρησιμοποιώ καν το ίδιο όνομα;»

«Άφησέ με».

«Πιστεύεις ότι ο Τζέις είναι διαφορετικός», είπε ο Σεμπάστιαν σιγανά. «Πιστεύεις ότι δεν είναι πια ο ίδιος και ότι το αίμα μου τον άλλαξε. Έτσι δεν είναι;»

Η Κλέρι έγνεψε χωρίς να μιλήσει.

«Τότε γιατί είναι τόσο δύσκολο να πιστέψεις ότι μπορεί να ισχύει και το αντίθετο; Ίσως το αίμα του να άλλαξε κι εμένα. Ίσως κι εγώ να μην είμαι πια ο ίδιος».

«Μαχαίρωσες τον Λουκ» είπε. «Κάποιον για τον οποίο νοιάζομαι. Κάποιον που αγαπώ...»

«Ήταν έτοιμος να με κάνει κομμάτια με ένα πολυβόλο», είπε ο Σεμπάστιαν. «Εσύ τον αγαπάς, εγώ δεν τον ξέρω. Έπρεπε να σώσω τη ζωή μου και τη ζωή του Τζέις. Πραγματικά, δεν το καταλαβαίνεις αυτό;»

«Μπορεί απλώς να τα λες όλα αυτά για να με κάνεις να σε εμπιστευθώ».

«Πιστεύεις ότι αυτός που ήμουν θα νοιαζόταν για το αν τον εμπιστεύεσαι ή όχι;»

«Αν ήθελε κάτι...»

«Μπορεί απλώς να θέλω μια αδερφή».

Σ' αυτό, τα μάτια της πήγαν στο πρόσωπό του, άθελά της, με δυσπιστία. «Δεν ξέρεις τι θα πει οικογένεια», είπε. «Ή τι σημαίνει να έχεις αδερφή και τι να κάνεις μ' αυτή αν είχες».

«Έχω αδερφή». Η φωνή του ήταν χαμηλή. Στο γιακά του υπήρχαν κηλίδες αίματος, στο σημείο όπου άγγιζε το δέρμα του. «Εγώ σου δίνω μια ευκαιρία να δεις ότι αυτό που κάνουμε εγώ και ο Τζέις είναι το σωστό. Εσύ μπορείς να μου δώσεις μια ευκαιρία;»

Σκέφτηκε τον Σεμπάστιαν που είχε γνωρίσει στην Άι-

ντρικ. Τον είχε ακούσει ειρωνικό, φιλικό, απόμακρο, σαρκαστικό, επίμονο και θυμωμένο. Δεν τον είχε ακούσει ποτέ παρακλητικό.

«Ο Τζέις σε εμπιστεύεται», της είπε. «Εγώ όμως όχι. Πιστεύει ότι τον αγαπάς αρκετά ώστε να πετάξεις όλα όσα είχαν αξία για σένα ή όλα όσα πίστευες, για να έρθεις και να είσαι μαζί του. Ό,τι κι αν γίνει».

Το σαγόνι της Κλέρι σφίχτηκε. «Και πώς ξέρεις ότι δεν θα το έκανα;»

Γέλασε. «Γιατί είσαι δική μου αδερφή».

«Δεν μοιάζουμε σε τίποτα», του πέταξε και είδε ένα αργό χαμόγελο να σχηματίζεται στο πρόσωπό του. Μάσησε τα επόμενα λόγια της αλλά ήταν ήδη αργά.

«Αυτό θα έλεγα κι εγώ», είπε. «Έλα τώρα, Κλέρι. Είσαι εδώ. Δεν μπορείς να γυρίσεις πίσω. Έχεις έρθει με το μέρος του Τζέις. Καλό θα ήταν να το κάνεις με την ψυχή σου. Να γίνεις ένα μέρος αυτού που συμβαίνει. Μετά μπορείς να αποφασίσεις μόνη σου για... μένα».

Η Κλέρι δεν τον κοιτούσε. Κοιτούσε το μαρμάρινο πάτωμα και έγνεψε κουνώντας πολύ αργά το κεφάλι.

Ο Σεμπάστιαν άπλωσε το χέρι του και απομάκρυνε τα μαλλιά που είχαν πέσει στα μάτια της και το φως της κουζίνας άστραψε πάνω στο βραχιόλι του. Η Κλέρι το είχε ξαναπροσέξει, είχε πάνω χαραγμένα κάτι γράμματα. *Acheronta mouebo*. Έβαλε με θάρρος το χέρι της στον καρπό του. «Τι σημαίνει αυτό;»

Κοίταξε το χέρι του, εκεί όπου άγγιζε το ασήμι στον καρπό του. «Έτσι πάντα στους τυράννους», είπε. «Το φοράω για να μου θυμίζει το Κογκλάβιο. Λένε ότι το φώναζαν οι Ρωμαίοι που δολοφόνησαν τον Καίσαρα πριν γίνει δικτάτορας».

«Προδότες», είπε η Κλέρι και άφησε το χέρι του.

Τα σκούρα μάτια του Σεμπάστιαν άστραψαν. «Ή πολεμιστές για την ελευθερία. Η ιστορία γράφεται από τους νικητές, αδερφούλα».

«Και εσύ σκοπεύεις να γράψεις το επόμενο κεφάλαιο;»

Της χαμογέλασε και τα σκούρα του μάτια έλαμπαν. «Ακριβώς».

12

το νήικο του παραδεισου

Όταν ο Άλεξ επέστρεψε στο διαμέρισμα του Μάγκνους, όλα τα φώτα ήταν σβηστά αλλά το σαλόνι έλαμπε με μια λευκογάλαζη φλόγα. Του πήρε αρκετό χρόνο για να συνειδητοποιήσει ότι η λάμψη έβγαινε απ' την πεντάλφα.

Έβγαλε τα παπούτσια του πλάι στην πόρτα και πήγε ξυπόλυτος προς το δωμάτιο, όσο πιο αθόρυβα μπορούσε. Το δωμάτιο ήταν σκοτεινό και μια σειρά από χριστουγεννιάτικα φωτάκια που ήταν κρεμασμένα πλάι στο παράθυρο ήταν το μόνο φως. Ο Μάγκνους κοιμόταν ανάσκελα με τα σκεπάσματα τραβηγμένα ως τη μέση, το χέρι του πάνω στο στομάχι του, που δεν είχε αφαλό.

Ο Άλεξ έβγαλε βιαστικά τα ρούχα του και σκαρφάλωσε στο κρεβάτι, ελπίζοντας να μην ξυπνήσει τον Μάγκνους. Δυστυχώς δεν είχε υπολογίσει τον Πρόεδρο Μιάου που είχε χωθεί κάτω απ' τα σκεπάσματα. Ο αγκώνας του Άλεξ έπεσε με δύναμη πάνω στην ουρά του γάτου και ο Πρόεδρος νιαούρισε και κατέβηκε απ' το κρεβάτι, κάνοντας τον Μάγκνους να ανασηκωθεί τρίβοντας νυσταγμένος τα

μάτια του.

«Τι έγινε;»

«Τίποτα», είπε ο Άλεξ βρίζοντας από μέσα του όλες τις γάτες του κόσμου. «Δεν μπορούσα να κοιμηθώ».

«Και πήγες βόλτα;» Ο Μάγκνους γύρισε στο πλάι και άγγιξε το γυμνό ώμο του Άλεξ. «Το δέρμα σου είναι κρύο και μυρίζεις νύχτα».

«Περπατούσα», είπε ο Άλεξ και ευτυχώς το φως στο δωμάτιο ήταν ελάχιστο και ο Μάγκνους δεν μπορούσε να δει καθαρά το πρόσωπό του. Ήξερε ότι ήταν φρικτός ψεύτης.

«Πού;»

Πρέπει να υπάρχει μυστήριο στη σχέση, Άλεξ Λάιτγουντ.

«Σε διάφορα μέρη», είπε με αδιάφορο ύφος ο Άλεξ. «Ξέρεις. Μυστηριώδη μέρη».

«Μυστηριώδη μέρη;»

Ο Άλεξ έγνεψε καταφατικά.

Ο Μάγκνους ακούμπησε ξανά στα μαξιλάρια. «Μάλλον στην πόλη των τρελών, απ' ό,τι βλέπω», μουρμούρισε και έκλεισε τα μάτια του. «Μου έφερες τίποτα;»

Ο Άλεξ έσκυψε και φίλησε τον Μάγκνους στα χείλη. «Μόνο αυτό» είπε και απομακρύνθηκε απαλά αλλά ο Μάγκνους, που είχε αρχίσει να χαμογελάει, τον είχε πιάσει ήδη απ' τους ώμους.

«Αφού με ξύπνησες που με ξύπνησες, καλύτερα να αξίζει τον κόπο», είπε και τράβηξε τον Άλεξ πάνω του.

Εφόσον είχαν ήδη περάσει μια νύχτα μαζί στο κρεβάτι, ο Σάιμον δεν περίμενε ότι η δεύτερη νύχτα του με την Ίζαμπελ θα ήταν τόσο αμήχανη. Αλλά απ' την άλλη, αυτή τη φορά, η Ίζαμπελ ήταν ξεμέθυστη και ξύπνια και προφανώς περίμενε κάτι απ' αυτόν. Το πρόβλημα

ήταν, ότι ο Σάιμον δεν ήταν σίγουρος τι ακριβώς.

Της είχε δώσει ένα πουκάμισό του για να κοιμηθεί και γύρισε ευγενικά απ' την άλλη όταν εκείνη ανέβηκε στο κρεβάτι και σκεπάστηκε. Τραβήχτηκε κοντά στον τοίχο και άφησε κάμποσο χώρο.

Ο ίδιος δεν άλλαξε, απλώς έβγαλε τα παπούτσια και τις κάλτσες του και ξάπλωσε δίπλα της με το μπλουζάκι και το τζιν του. Έμειναν για μια στιγμή πλάι πλάι και μετά η Ίζαμπελ γύρισε προς το μέρος του και τύλιξε κάπως αδέξια το μπράτσο της γύρω του. Τα γόνατά τους χτύπησαν και τα νύχια των ποδιών της έξυσαν τον αστράγαλό του. Προσπάθησε να κουνηθεί και κουτούλησαν.

«Άου!» είπε η Ίζαμπελ εκνευρισμένη. «Δεν έπρεπε να είσαι λίγο καλύτερος σ' αυτό;»

«Γιατί;»

«Τόσα βράδια που έχεις περάσει στο κρεβάτι της Κλέρι, τυλιγμένοι στις υπέροχες πλατωνικές αγκαλιές σας;» είπε και έβαλε το πρόσωπό της στον ώμο του έτσι που η φωνή της έβγαινε πνιχτή. «Φαντάστηκα...»

«Απλώς κοιμόμασταν», είπε ο Σάιμον. Δεν ήθελε να αναλύσει το πώς η Κλέρι ταίριαζε τέλεια πάνω του, πως το να μοιράζεται ένα κρεβάτι μαζί της ήταν κάτι τόσο φυσικό όσο η αναπνοή του ή το πώς η μυρωδιά των μαλλιών της του θύμιζε την παιδική ηλικία, και το φως του ήλιου, και την απλότητα, και τη χάρη. Το ένστικτό του έλεγε ότι δεν ήταν και ό,τι πιο κατάλληλο να πει.

«Το ξέρω. Αλλά εγώ δεν κοιμάμαι απλώς», είπε εκνευρισμένη η Ίζαμπελ. «Με κανέναν. Δεν μένω ποτέ στο σπίτι κάποιου το βράδυ. Κυριολεκτικά, ποτέ».

«Είπες ότι ήθελες...»

«Ουφ, βούλωσέ το», είπε η Ίζαμπελ και τον φίλησε.

Αυτό ήταν σίγουρα πιο επιτυχημένο. Την είχε ξαναφιλήσει στο παρελθόν. Λάτρευε την υφή των απαλών χειλιών της, το πώς χάιδευαν τα χέρια του τα μακριά μαύρα μαλλιά της. Καθώς όμως πλησίασε πιο κοντά της, ένιωσε τη δέρμη του κορμιού της, τα μακριά γυμνά της πόδια πάνω του, το σφυγμό του αίματός της... και το κόψιμο των δοντιών του που άρχισαν να βγαίνουν.

Τραβήχτηκε βιαστικά.

«Τι έγινε πάλι; Δεν θες να με φιλήσεις;»

«Θέλω», πήγε να πει αλλά τον ενοχλούσαν οι κυνόδοντές του. Τα μάτια της Ίζαμπελ γούρλωσαν. «Α, πεινάς», είπε. «Πότε ήταν η τελευταία φορά που έφαγες;»

«Χθες», κατάφερε να πει, όχι χωρίς δυσκολία.

Η Ίζι ακούμπησε πίσω στο μαξιλάρι του. Τα μάτια της ήταν απίστευτα μεγάλα, μαύρα και λαμπερά. «Ίσως θα έπρεπε να φας», είπε. «Ξέρεις τι συμβαίνει όταν δεν τρως».

«Δεν έχω μαζί μου αίμα. Θα πρέπει να γυρίσω στο διαμέρισμα». Τα δόντια του είχαν ήδη αρχίσει να μπαίνουν στη θέση τους.

Η Ίζαμπελ τον έπιασε απ' το μπράτσο. «Δεν είναι ανάγκη να πιεις παγωμένο αίμα ζώου. Είμαι εδώ, μπροστά σου».

Το σοκ των λέξεών της ήταν σαν ένας παλμός ενέργειας που κύλησε στο σώμα του και έβαλε στα νεύρα του φωτιά. «Δεν μιλάς σοβαρά».

«Φυσικά και μιλάω». Άρχισε να ξεκουμπώνει το πουκάμισο που φορούσε αποκαλύπτοντας το οστό της κλείδας της, το λαιμό της, τα ίχνη από γαλάζιες φλέβες κάτω απ' το δέρμα της. Το πουκάμισο άνοιξε τελείως. Το γαλάζιο της σουτιέν κάλυπτε περισσότερα από ό,τι θα κάλυπτε ένα μπικίνι αλλά και πάλι ο Σάιμον ένιωσε το στόμα του

να στεγνώνει. Το ρουμπίνι της άστραφτε σαν κόκκινος φακός κάτω απ' το λαιμό της. Ίζαμπελ. Σαν να διάβασε τη σκέψη του, άπλωσε τα χέρια της και μάζεψε τα μαλλιά της. Τα έριξε στον ένα ώμο και άφησε το πλάι του λαιμού της εκτεθειμένο. «Δεν θέλεις...;»

Την έπιασε απ' τον καρπό. «Ίζαμπελ», της είπε επιτακτικά. «Σταμάτα. Δεν μπορώ να ελέγξω τον εαυτό μου, δεν μπορώ να το ελέγξω. Θα μπορούσα να σου κάνω κακό, να σε σκοτώσω».

Τα μάτια της έλαμπαν. «Δεν θα το κάνεις. Μπορείς να κρατηθείς. Το έκανες με τον Τζέις».

«Ο Τζέις δεν μου αρέσει».

«Ούτε λίγο», τον πείραξε. «Λιγάκι; Γιατί θα ήταν πολύ σέξι. Όχι, ε; Κρίμα. Κοίταξε να δεις όμως, σ' αρέσει δεν σ' αρέσει, τον δάγκωσες ενώ πέθαινες της πείνας, και πάλι όμως συγκρατήθηκες».

«Με τη Μορίν δεν συγκρατήθηκα. Αναγκάστηκε να με τραβήξει ο Τζόρνταν».

«Θα κρατιόσουν». Η Ίζαμπελ έβαλε το δάχτυλό της στα χείλη του και μετά το κατέβασε προς το λαιμό του, το στήθος του και σταμάτησε στο σημείο όπου κάποτε χτυπούσε η καρδιά του. «Σε εμπιστεύομαι».

«Ίσως δεν θα 'πρεπε».

«Είμαι Κυνηγός. Μπορώ να αμυνθώ αν χρειαστεί».

«Ο Τζέις δεν αμύνθηκε».

«Ο Τζέις είναι ερωτευμένος με την ιδέα του θανάτου», είπε η Ίζαμπελ. «Εγώ όχι».

Έβαλε τα πόδια της γύρω απ' τους γοφούς του (ήταν απίστευτα ευλύγιστη) και γλίστρησε προς τα εμπρός μέχρι που άγγιξε τα χείλη του με τα δικά της. Ήθελε να τη φιλήσει, το ήθελε τόσο πολύ που πονούσε ολόκληρο

το σώμα του. Άνοιξε διστακτικά το στόμα του, άγγιξε τη γλώσσα του στη δική της και ένιωσε έναν κοφτερό πόνο. Η γλώσσα του είχε σκιστεί πάνω στη μυτερή άκρη του δοντιού του. Γεύτηκε το ίδιο του το αίμα και τραβήχτηκε απότομα. Γύρισε το πρόσωπό του απ' την άλλη.

«Ίζαμπελ, δεν μπορείς». Έκλεισε τα μάτια του. Ήταν ζεστή και απαλή στην αγκαλιά του, βασανιστική, δελεαστική. Τα δόντια του πονούσαν υπερβολικά, ολόκληρο το σώμα του ήταν λες και το τύλιγαν κοφτερά σύρματα. «Δεν θέλω να με δεις έτσι».

«Σάιμον». Άγγιξε τρυφερά το μάγουλό του και γύρισε το πρόσωπό του προς το μέρος της. «Αυτό είσαι ...»

Τα δόντια του είχαν υποχωρήσει, αργά, αλλά πονούσαν ακόμα. Έκρυψε το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια του και είπε: «Αποκλείεται να το θέλεις αυτό. Αποκλείεται να θέλεις εμένα. Η ίδια μου η μητέρα με έδιωξε απ' το σπίτι. Δάγκωσα τη Μορίν... ήταν ένα παιδί μόνο. Κοίταξέ με, κοίτα τι είμαι, πού μένω, τι κάνω. Είμαι ένα τίποτα».

Η Ίζαμπελ χάιδεψε απαλά τα χέρια του. Τον κοίταξε πίσω απ' τα δάχτυλά του. Από κοντά έβλεπε ότι τα μάτια της δεν ήταν μαύρα αλλά σκούρο καφέ, με λίγο χρυσό. Ήταν σίγουρος ότι έβλεπε μέσα τους οίκτο. Δεν ήξερε τι περίμενε να ακούσει. Η Ίζαμπελ χρησιμοποιούσε τα αγόρια και τα πετούσε σαν στυμμένες λεμονόκουπες. Η Ίζαμπελ ήταν όμορφη και σκληρή και τέλεια και δεν χρειαζόταν τίποτα. Και σίγουρα δεν χρειαζόταν ένα βρικόλακα που δεν ήταν καν καλός στο να είναι βρικόλακας.

Ένιωθε την ανάσα της. Μύριζε γλυκά – αίμα, θνητότητα, γαρδένιες. «Δεν είσαι ένα τίποτα», του είπε. «Σάιμον. Σε παρακαλώ. Άσε με να δω το πρόσωπό σου».

Ο Σάιμον κατέβασε απρόθυμα τα χέρια του. Την έβλε-

πε πιο καθαρά τώρα. Φαινόταν απαλή και γλυκιά στο φως του φεγγαριού, το δέρμα της χλωμό και μαργαριταρένιο, τα μαλλιά της ένας μαύρος καταρράχτης. «Κοίτα αυτά», του είπε και άγγιξε τις λευκές ουλές από τα παλιά Σημάδια που στόλιζαν το ασημένιο της δέρμα – στο λαιμό, τα μπράτσα, τις καμπύλες του στήθους της. «Δεν είναι άσχημα;»

«Τίποτα πάνω σου δεν είναι άσχημο, Ίζι», είπε ο Σάιμον κυριολεκτικά σοκαρισμένος. «Τα κορίτσια δεν πρέπει να είναι γεμάτα ουλές», είπε αποφασιστικά η Ίζαμπελ. «Αλλά εσένα δεν σε ενοχλούν».

«Είναι κομμάτι σου... φυσικά και δεν με ενοχλούν».

Άγγιξε τα χείλη του με τα δάχτυλά της. «Έτσι και το να είσαι βρικόλακας είναι κομμάτι δικό σου. Δεν σου ζήτησα να έρθεις εδώ χτες επειδή δεν μπορούσα να βρω κανέναν άλλο. Ήθελα να είμαι μαζί σου. Με τρομάζει απίστευτα αλλά έτσι είναι».

Τα μάτια της γυάλιζαν, και πριν προλάβει να αναρωτηθεί για περισσότερο από μια στιγμή αν ήταν από δάκρυα, έσκυψε και τη φίλησε. Αυτή τη φορά δεν ήταν αμήχανο. Αυτή τη φορά έσκυψε κι εκείνη προς το μέρος του και ξαφνικά βρέθηκε από κάτω της και την έβαλε πάνω στο σώμα του. Τα μακριά μαύρα μαλλιά της έπεφταν γύρω τους σαν κουρτίνα. Του ψιθύριζε απαλά καθώς χάιδευε την πλάτη της. Ένωθε τις ουλές της κάτω από τα δάχτυλά του και ήθελε να της πει ότι ήταν σαν στολίδια, αποδείξεις του θάρρους της που την έκαναν πιο όμορφη. Αλλά αυτό θα σήμαινε ότι έπρεπε να σταματήσει να τη φιλάει και δεν ήθελε. Αναστέναζε και κουνιόταν στην αγκαλιά του. Τα δάχτυλά της ήταν μπλεγμένα στα μαλλιά του καθώς κυλίστηκαν στο πλάι και βρέθηκε εκείνη

κάτω απ' αυτόν, και τα μπράτσα του γέμισαν με την απαλότητα και τη ζεστασιά της, και το στόμα του γέμισε με τη γεύση της και το άρωμα του δέρματός της, αλάτι, άρωμα και... αίμα.

Σφίχτηκε ξανά ολόκληρος και η Ίζαμπελ το ένιωσε. Έπιασε τους ώμους του. Ήταν φωτεινή μέσα στο σκοτάδι. «Έλα», του ψιθύρισε. Ένιωθε την καρδιά της να χτυπάει με δύναμη στο στήθος της. «Θέλω να το κάνεις».

Έκλεισε τα μάτια του, ακούμπησε το μέτωπό του στο δικό της, προσπάθησε να ηρεμήσει. Τα δόντια του είχαν ξαναβγεί και πίεζαν τα χείλη του, δυνατά, επώδυνα. «Όχι».

Τα μακριά, τέλεια πόδια της τυλίχτηκαν γύρω του και οι αστράγαλοί της κλείδωσαν κρατώντας τον κοντά της. «Θέλω να το κάνεις». Τα στήθη της κόλλησαν στο δικό του καθώς ανασήκωσε τον κορμό της προς το μέρος του, γυμνώνοντας το λαιμό της. Η μυρωδιά του αίματός της ήταν παντού, παντού γύρω του, γέμιζε το δωμάτιο. «Δεν φοβάσαι;» της ψιθύρισε. «Ναι. Αλλά θέλω να το κάνεις».

«Ίζαμπελ... δεν μπορώ...»

Τη δάγκωσε.

Τα δόντια του χώθηκαν μυτερά σαν ξυράφια στη φλέβα του λαιμού της σαν μαχαίρι που κόβει τη φλούδα ενός μήλου. Το αίμα εξερράγη στο στόμα του. Ήταν μια εμπειρία που ο Σάιμον δεν είχε ξαναζήσει ποτέ. Με τον Τζέις ήταν ημιλιπόθυμος. Με τη Μορίν οι τύψεις τον συνέτριβαν ακόμα και τη στιγμή που έπινε. Σίγουρα πάντως δεν είχε την αίσθηση ότι άρεσε στους ανθρώπους που είχε δαγκώσει.

Η Ίζαμπελ όμως αναφώνησε, άνοιξε διάπλατα τα μάτια της και το σώμα της κόλλησε πάνω του. Γουργούριζε

σαν γάτα και χάιδευε τα μαλλιά και την πλάτη του με μικρές βιαστικές κινήσεις σαν να έλεγε μη σταματάς, μη σταματάς. Η ζέστη του κορμιού της κυλούσε στο δικό του και το φώτιζε. Δεν είχε νιώσει, ούτε φανταστεί ποτέ κάτι σαν αυτό. Ένωθε το δυνατό, σταθερό παλμό της θέρμης της να κυλάει από τις φλέβες της στις δικές του και για κείνη τη στιγμή ήταν σαν να ζούσε ξανά, και η καρδιά του σφίχτηκε από απόλυτη έκσταση...

Τραβήχτηκε. Δεν ήταν σίγουρος πώς αλλά τραβήχτηκε και γύρισε ανάσκελα, με τα δάχτυλα να χώνονται βαθιά στο στρώμα. Έτρεμε ακόμα καθώς τα δόντια του υποχωρούσαν. Το δωμάτιο παντού γύρω του άστραφτε, όπως πάντα τις λίγες στιγμές αφού είχε πει ανθρόπινο, ζωντανό αίμα

«Δεν με σταμάτησες». Ήταν μια φράση μισή κατηγορία και μισή γεμάτη ελπίδα.

«Δεν ήθελα». Την κοίταξε. Ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα, το στήθος της ανεβοκατέβαινε λαχανιασμένο σαν να είχε τρέξει. Στο πλάι του λαιμού της είχε δυο μικρά σημάδια από τα δόντια του και δυο λεπτές γραμμές αίματος που κατηφόριζαν απ' το λαιμό προς το στήθος της. Ύπακούοντας σε ένα ένστικτο που έμοιαζε να ρέει βαθιά μέσα του, ο Σάιμον έσκυψε και έγλειψε το αίμα απ' το λαιμό της, νιώθοντας τη γεύση του αλατιού, της Ίζαμπελ. Εκείνη ανατρίχιασε και τα δάχτυλά της τρεμούλιασαν χαιδεύοντας τα μαλλιά του. «Σάιμον...»

Τραβήχτηκε. Τον κοιτούσε με τα μεγάλα μαύρα μάτια της, πολύ σοβαρή, με μάγουλα αναψοκοκκινισμένα. «Βασικά...»

«Τι;» Για μια τρελή στιγμή, ο Σάιμον νόμιζε ότι θα του έλεγε “σ’ αγαπώ” αλλά αντίθετα εκείνη κούνησε το

κεφάλι της, χασμουρήθηκε και έβαλε το δάχτυλό της στη θηλιά του τζιν του. Τα δάχτυλά της έπαιζαν με το γυμνό δέρμα στη μέση του.

Ο Σάιμον είχε διαβάσει κάπου ότι το χασμουρητό είναι ένδειξη απώλειας αίματος. Πανικοβλήθηκε. «Είσαι καλά; Μήπως ήπια πολύ; Νιώθεις κουρασμένη; Είσαι...;»

Εκείνη πήγε πιο κοντά του. «Είμαι *μα* χαρά. Σταμάτησες μόνος σου. Και είμαι Κυνηγός. Αναπληρώνουμε αίμα τρεις φορές πιο γρήγορα απ' τους κανονικούς ανθρώπους».

«Σου...» Δεν μπορούσε καν να αρθρώσει τις λέξεις. «Σου άρεσε;»

«Ναι», η φωνή της ήταν βραχνή. «Μου άρεσε».

«Αλήθεια;»

Η Ίζαμπελ γέλασε. «Δεν φαινόταν;»

«Νόμιζα ότι μπορεί να προσποιείσαι».

Ανασηκώθηκε στον αγκώνα και τον κοίταξε με τα λαμπερά μαύρα της μάτια – πώς ήταν δυνατόν να είναι σκούρα και λαμπερά ταυτόχρονα; «Δεν προσποιούμαι ποτέ, Σάιμον», είπε. «Ούτε λέω ψέματα ούτε υποκρίνομαι».

«Είσαι μοιραία γυναίκα, Ίζαμπελ Λάιτγουντ», είπε όσο πιο ανάλαφρα μπορούσε με το αίμα της να τρέχει στις φλέβες του. «Ο Τζέις είπε κάποτε στην Κλέρι ότι θα με ποδοπατούσες με τα τακούνια σου».

«Αυτό ήταν τότε. Τώρα είσαι διαφορετικός». Τον κοίταξε. «Δεν με φοβάσαι».

Άγγιξε το πρόσωπό της. «Κι εσύ δεν φοβάσαι τίποτα».

«Δεν ξέρω». Το κεφάλι της χαμήλωσε. «Μπορεί να μου ραγίσεις εσύ την καρδιά». Πριν προλάβει να απαντήσει, τον φίλησε και ο Σάιμον αναρωτήθηκε αν μπορούσε να γευτεί το δικό της αίμα. «Και τώρα σκάσε. Θέλω να κοι-

μηθώ», είπε και κουλουριάστηκε πλάι του, και έκλεισε τα μάτια της.

Με κάποιο τρόπο, αυτή τη φορά βολεύτηκαν, σε αντίθεση με πριν. Τίποτα δεν ήταν αμήχανο, ούτε ενοχλητικό, ούτε μυτερό στα πόδια του. Δεν ήταν σαν παιδική ηλικία και ηλιαχτίδες και τρυφερότητα. Ήταν παράξενο και έντονο και ενθουσιώδες και ισχυρό και... διαφορετικό. Ο Σάιμον έμεινε ξαπλωμένος, με τα μάτια καρφωμένα στο ταβάνι και χάιδευε αφηρημένος τα μεταξένια μαλλιά της Ίζαμπελ. Ένωθε σαν να είχε παγιδευτεί σε έναν κυκλώνα και να είχε μεταφερθεί κάπου πολύ μακριά, όπου δεν υπήρχε τίποτα γνώριμο. Τελικά γύρισε το κεφάλι του και φίλησε την Ίζι, πολύ απαλά, στο μέτωπο. Εκείνη κουνήθηκε και μουρμούρισε κάτι αλλά δεν άνοιξε τα μάτια της.

Όταν η Κλέρι ξύπνησε το πρωί, ο Τζέις κοιμόταν ακόμα, κουλουριασμένος στο πλάι, με το χέρι απλωμένο ίσα ίσα για να αγγίζει τον ώμο της. Τον φίλησε στο μάγουλο και σηκώθηκε όρθια. Ήταν έτοιμη να μπει να κάνει ένα ντους όταν την κέρδισε η περιέργειά της. Πήγε προσεκτικά προς την πόρτα και κρυφοκοίταξε στο διάδρομο.

Το αίμα στο διάδρομο δεν υπήρχε πια, ο τοίχος ήταν καθαρός. Ήταν τόσο καθαρός που αναρωτήθηκε αν το είχε δει στον ύπνο της... το αίμα, τη συζήτηση στην κουζίνα με τον Σεμπάστιαν, όλα αυτά. Έκανε ένα βήμα στο διάδρομο, έβαλε το χέρι της στον τοίχο, εκεί όπου το προηγούμενο βράδυ ήταν το ματωμένο αποτύπωμα...

«Καλημέρα», είπε μια φωνή.

Έκανε απότομα μεταβολή. Ήταν ο αδερφός της. Είχε βγει αθόρυβα απ' το δωμάτιό του και στεκόταν στη μέση

του διαδρόμου. Την κοιτούσε με ένα στραβό χαμόγελο. Έμοιαζε φρεσκολουσμένος – τα ανοιχτόχρωμα μαλλιά του είχαν το χρώμα του ασημιού, σχεδόν μεταλλικά. «Έχεις σκοπό να κυκλοφορείς συνέχεια με αυτό;» τη ρώτησε κοιτώντας το νυχτικό της.

«Όχι, απλώς...» Δεν ήθελε να πει ότι ήθελε να ελέγξει αν υπήρχε ακόμα αίμα στο διάδρομο. Εκείνος την κοίταξε διασκεδάζοντας, με ύφος ανωτερότητας. Η Κλέρι έκανε πίσω. «Πάω να ντυθώ».

Της είπε κάτι αλλά η Κλέρι δεν σταμάτησε να ακούσει. Όρμησε πίσω στο δωμάτιο του Τζέις και έκλεισε πίσω της την πόρτα. Μετά από μια στιγμή άκουσε φωνές στο διάδρομο – τον Σεμπάστιαν και ένα κορίτσι, που μιλούσε μελωδικά ιταλικά. Μάλλον το κορίτσι απ' το προηγούμενο βράδυ, σκέφτηκε η Κλέρι. Εκείνο που είχε πει ότι κοιμόταν στο δωμάτιό του. Μόνο τότε συνειδητοποίησε πόσο πολύ αμφέβαλε για την ειλικρίνειά του.

Κι όμως τελικά, έλεγε αλήθεια. *Σου δίνω μια ευκαιρία, της είχε πει. Μπορείς να μου δώσεις κι εσύ;*

Μπορούσε; Για τον Σεμπάστιαν μιλούσαν. Το σκεφτόταν πυρετικά καθώς έκανε ντους και ντυνόταν προσεκτικά. Τα ρούχα στην ντουλάπα, που είχαν επιλεγεί για την Τζόσλιν, απείχαν τόσο πολύ απ' το συνηθισμένο της στυλ που ήταν δύσκολο να βρει κάτι να βάλει. Διάλεξε ένα τζιν – κάποιου σχεδιαστή, απ' ό,τι έλεγε το ταμπελάκι της τιμής– και ένα πουά μεταξωτό μπλουζάκι με φιόγκο στο λαιμό, που είχε ένα βίντατζ ύφος που της άρεσε. Έβαλε από πάνω το δικό της βελούδινο σακάκι και πήγε προς το δωμάτιο του Τζέις αλλά εκείνος έλειπε και δεν ήταν δύσκολο να μαντέψει πού ήταν. Από το κάτω πάτωμα έφταναν οι χτύποι από πιατικά, ο ήχος γέλιου και

η μυρωδιά φαγητού.

Κατέβηκε τα γυάλινα σκαλιά δυο δυο αλλά σταμάτησε στο τελευταίο σκαλί και κοίταξε στην κουζίνα. Ο Σεμπάστιαν ακουμπούσε στο ψυγείο, με σταυρωμένα τα χέρια και ο Τζέις έφτιαχνε σε ένα τηγάνι κάτι με αυγά και κρεμμύδια. Ήταν ξυπόλυτος, τα μαλλιά του ανακατεμένα και το μπλουζάκι του κουμπωμένο στραβά και η εικόνα του έκανε την καρδιά της να χτυπήσει πιο δυνατά. Δεν τον είχε δει ποτέ έτσι, μόλις είχε ξυπνήσει, με τη χρυσή αύρα του ύπνου ακόμα γύρω του και ένιωσε μια κοφτερή θλίψη που όλες αυτές οι πρώτες φορές συνέβαιναν με έναν Τζέις που δεν ήταν ο Τζέις της.

Όμως έδειχνε ευτυχισμένος, τα μάτια του ήταν χωρίς σκιές, και γελούσε καθώς αναποδογύριζε τα αυγά στο τηγάνι και έβαλε την ομελέτα σ' ένα πιάτο. Ο Σεμπάστιαν του είπε κάτι και ο Τζέις κοίταξε την Κλέρι και χαμογέλασε. «Ομελέτα ή μάτια;»

«Ομελέτα. Δεν ήξερα ότι ήξερες να φτιάχνεις αυγά». Κατέβηκε απ' τα σκαλιά και πλησίασε τον πάγκο της κουζίνας. Ο ήλιος έμπαινε απ' τα παράθυρα –παρά την απουσία ρολογιών στο σπίτι, η Κλέρι υπέθετε ότι ήταν αργά το πρωί– και η κουζίνα έλαμπε, γεμάτη γυαλί και χρώμιο.

«Ποιος δεν ξέρει να φτιάχνει αυγά;» αναρωτήθηκε δυνατά ο Τζέις.

Η Κλέρι σήκωσε το χέρι της, και την ίδια στιγμή το σήκωσε και ο Σεμπάστιαν. Δεν μπόρεσε να κρύψει ένα μικρό τίναγμα έκπληξης και κατέβασε βιαστικά το δικό της χέρι, αλλά όχι πριν προλάβει ο Σεμπάστιαν να το δει και να χαμογελάσει. Όλο χαμογελούσε. Ήθελε να του αστράψει μια και να το σβήσει απ' το πρόσωπό του.

Κοίταξε απ' την άλλη και άρχισε να φτιάχνει το πιάτο της με ό,τι υπήρχε στο τραπέζι: ψωμί, φρέσκο βούτυρο, μαρμελάδα και μπέικον – χοντροκομμένο, ζουμερό και στρογγυλό. Υπήρχε χυμός και τσάι. Από φαγητό μια χαρά τα πήγαιναν εκεί πέρα, σκέφτηκε. Παρόλο που, αν έκρινε από τον Σάιμον, τα αγόρια στην εφηβεία πεινούσαν συνεχώς. Κοίταξε προς το παράθυρο – και μετά ξανακοίταξε με δυσπιστία. Η θέα δεν ήταν πια το κανάλι αλλά ένας λόφος που ανηφόριζε στο βάθος, με ένα κάστρο στην κορυφή.

«Πού είμαστε;» ρώτησε.

«Στην Πράγα», είπε ο Σεμπάστιαν. «Έχουμε μια δουλίτσα με τον Τζέις». Κοίταξε έξω απ' το παράθυρο. «Μάλιστα, πρέπει να βιαστούμε».

Του χαμογέλασε γλυκά. «Μπορώ να έρθω μαζί σας;»

Ο Σεμπάστιαν κούνησε το κεφάλι του. «Όχι».

«Γιατί όχι;» Η Κλέρι σταύρωσε τα χέρια της μπροστά στο στήθος της. «Είναι καμία ανδρική τελετή στην οποία δεν μπορώ να παρευρεθώ; Θα πάτε να κουρευτείτε ασορτί;»

Ο Τζέις της έδωσε ένα πιάτο με αυγά ομελέτα αλλά κοιτούσε τον Σεμπάστιαν. «Γιατί να μην έρθει;», είπε. «Αφού, αυτή η δουλειά... δεν είναι επικίνδυνη».

Τα μάτια του Σεμπάστιαν ήταν σαν τα δέντρα στο ποίημα του Φροστ. *Βαδιά και σκοτεινά*¹. Δεν αποκάλυπταν τίποτα. «Όλα μπορούν να γίνουν επικίνδυνα».

«Τέλος πάντων, εσύ αποφασίζεις», είπε ο Τζέις και ανασήκωσε τους ώμους του. Πήρε μια φράουλα, την έβαλε στο στόμα του και έγλειψε το ζουμί απ' τα δάχτυλά του. Αυτή, σκέφτηκε η Κλέρι, ήταν μια ολοκάθαρη και από-

¹ Από το διάσημο ποίημα του ποιητή Ρόμπερτ Φροστ, Σταματώντας στο δάσος ένα χιονισμένο απόγευμα (Σ.τ.Μ.).

λυτη διαφορά μεταξύ αυτού του Τζέις και του δικού της. Ο δικός της Τζέις είχε μια άγρια και σαρωτική περιέργεια για τα πάντα. Δεν θα σήκωνε ποτέ αδιάφορα τους ώμους του και δεν θα συμφωνούσε με το σχέδιο κάποιου άλλου. Ήταν σαν τον ωκεανό που έπεφτε αδιάκοπα πάνω σε μια βραχώδη ακτή, ενώ αυτός ο Τζέις ήταν... σαν ένα ήρεμο ποτάμι που άστραφτε στον ήλιο.

Μήπως επειδή ήταν ευτυχισμένος;

Το χέρι της Κλέρι έσφιξε το πιρούνι της και οι κλειδώσεις της χλώμασαν. Σιχαινόταν αυτήν τη φωνούλα μέσα στο μυαλό της. Σαν τη Βασίλισσα των Σίιλι, έσπερνε αμφιβολίες εκεί που δεν έπρεπε να υπάρχουν και έκανε ερωτήσεις που δεν είχαν απαντήσεις.

«Πάω να φέρω τα πράγματά μου». Αφού πήρε άλλη μια φράουλα απ' το πιάτο, ο Τζέις την πέταξε στο στόμα του και έτρεξε πάνω. Η Κλέρι έγειρε το κεφάλι της. Τα γυάλινα σκαλιά έμοιαζαν αόρατα και φαινόταν λες και πετούσε.

«Δεν τρως», είπε ο Σεμπάστιαν. Είχε κάνει το γύρο του πάγκου – αδόρυβος όπως πάντα, πανάθεμά τον, και την κοιτούσε με ανασηκωμένα φρύδια. Είχε μια ελαφριά προφορά, ένα μίγμα των του λαού της Άιντρις και κάτι πιο βρετανικό. Αναρωτήθηκε αν την έκρυβε πριν ή αν απλώς μόλις την είχε προσέξει.

«Δεν μου αρέσουν και πολύ τα αυγά», εξομολογήθηκε.

«Αλλά δεν ήθελες να το πεις αυτό στον Τζέις γιατί φαινόταν τόσο χαρούμενος που σου έφτιαχνε πρωινό».

Εφόσον αυτό ήταν αλήθεια, η Κλέρι δεν είπε τίποτα.

«Αστείο δεν είναι;» είπε ο Σεμπάστιαν. «Τα ψέματα που λένε οι καλοί άνθρωποι... Θα σου φτιάχνει αυγά για την υπόλοιπη ζωή σου τώρα και θα τα καταπίνεις επειδή δεν μπορείς να του πεις ότι δεν σ' αρέσουν».

Η Κλέρι σκέφτηκε τη Βασίλισσα των Σίιλι. «Η αγάπη μας κάνει όλους ψεύτες;»

«Ακριβώς. Τα πιάνεις γρήγορα, ε;» Έκανε ένα βήμα προς το μέρος της και ένα ανήσυχο ρεύμα κύλησε στα νεύρα της. Φορούσε το ίδιο άρωμα με τον Τζέις. Αναγνώρισε την όξινη μυρωδιά μαύρου πιπεριού αλλά σ' αυτόν μύριζε διαφορετικά. Λάθος κατά κάποιον τρόπο. «Σ' αυτό είμαστε ίδιοι», είπε ο Σεμπάστιαν και άρχισε να ξεκουμπώνει το πουκάμισό του.

Η Κλέρι σηκώθηκε βιαστικά. «Τι κάνεις εκεί;»

«Χαλάρωσε αδερφούλα». Άνοιξε και το τελευταίο κουμπί και το πουκάμισό του άνοιξε τελείως. Χαμογέλασε τεμπέλικα. «Είσαι το κορίτσι των μαγικών ρούνων, έτσι δεν είναι;»

Η Κλέρι έγνεψε αργά.

«Θέλω ένα ρούννο δύναμης», είπε. «Κι αν εσύ είσαι η καλύτερη, θέλω να μου τον κάνεις εσύ. Δεν μπορείς να αρνηθείς στο μεγάλο σου αδερφό ένα ρούννο, σωστά;» Τα σκούρα του μάτια την κοιτούσαν εξουχιστικά. «Άλλωστε, θέλεις να σου δώσω μια ευκαιρία».

«Κι εσύ θέλεις να σου δώσω κι εγώ μια ευκαιρία», είπε. «Γι' αυτό θα κάνουμε μια συμφωνία. Θα σου κάνω το ρούννο, αν με αφήσεις να έρθω μαζί σας».

Έβγαλε το υπόλοιπο πουκάμισο και το πέταξε στον πάγκο. «Σύμφωνοι».

«Δεν έχω ραβδί», είπε η Κλέρι. Δεν ήθελε να τον κοιτάξει αλλά ήταν δύσκολο. Φαινόταν να παραβιάζει επίτηδες τον προσωπικό της χώρο. Το σώμα του έμοιαζε πολύ με του Τζέις: μυώδες χωρίς περίσσιο λίπος πουθενά, οι μύες να διαγράφονται καθαρά κάτω απ' το δέρμα. Είχε κι αυτός ουλές σαν του Τζέις αν και το δέρμα του ήταν

τόσο χλωμό που οι ουλές δεν ξεχώριζαν όπως ξεχώριζαν στο χρυσαφί δέρμα του Τζέις. Στον αδερφό της ήταν σαν ασημένιο στιλό σε λευκό χαρτί.

Έβγαλε ένα ραβδί απ' την τσέπη του και το έδωσε στην Κλέρι. «Πάρε το δικό μου».

«Καλά», του είπε. «Γύρνα».

Το έκανε και η Κλέρι έπνιξε ένα επιφώνημα. Η γυμνή του πλάτη ήταν γεμάτη τραχιές ουλές, η μία μετά την άλλη, πολύ ίσιες για να είναι ένα τυχαίο ατύχημα.

Σημάδια από μαστίγιο.

«Ποιος σου το έκανε αυτό;» ρώτησε.

«Εσύ ποιος λες; Ο πατέρας μας», είπε. «Είχε ένα μαστίγιο από δαιμονικό μέταλλο έτσι ώστε κανένας ιράτζε να μην μπορεί να γιατρέψει τις ουλές. Είναι για να μην ξεχνάω».

«Τι να μην ξεχνάς;»

«Τους κινδύνους της υπακοής».

Η Κλέρι άγγιξε τη μία. Την ένιωθε καυτή κάτω απ' τα ακροδάχτυλά της, σαν να ήταν φρέσκια και τραχιά ενώ το δέρμα γύρω της ήταν λείο. «Μήπως θες να πεις ανυπακοής;»

«Όχι».

«Πονάνε;»

«Συνεχώς». Κοίταξε με ανυπομονησία την Κλέρι. «Τι περιμένεις λοιπόν;»

«Τίποτα». Άγγιξε την άκρη του ραβδιού στον ώμο του προσπαθώντας να κρατήσει το χέρι της σταθερό. Ένα μέρος του μυαλού της έτρεχε σαν τρελό και σκεφτόταν πόσο εύκολο θα ήταν να τον σημαδέψει με κάτι που θα του έκανε κακό, θα τον αρρώσταινε, θα διαστρέβλωνε τα σωδικά του – αλλά τι θα πάθαινε ο Τζέις αν το έκανε

αυτό; Παραμέρισε τα μαλλιά που έπεφταν στο πρόσωπό της και σχεδίασε προσεκτικά το ρούνο της Δύναμης ανάμεσα στους ώμους του μέχρι το σημείο όπου αν ήταν άγγελος, θα φύτρωναν τα φτερά του.

Όταν τέλειωσε, ο Σεμπάστιαν γύρισε και πήρε το ραβδί του. Έπειτα φόρεσε το πουκάμισό του. Η Κλέρι δεν περίμενε ευχαριστώ – ούτε και πήρε. Ο Σεμπάστιαν τέντωσε τους ώμους του καθώς έβαζε το πουκάμισό του και χαμογέλασε: «Είσαι όντως καλή», είπε αλλά αυτό ήταν όλο.

Μετά από μια στιγμή τα σκαλιά έτριξαν και επέστρεψε ο Τζέις, φορώντας ένα σουέντ μπουφάν. Είχε φορέσει και τη ζώνη με τα όπλα του και μαύρα γάντια με κομμένα δάχτυλα.

Η Κλέρι του χαμογέλασε με μια θέρμη που δεν ένιωθε. «Ο Σεμπάστιαν λέει ότι μπορώ να έρθω μαζί σας».

Ο Τζέις ανασήκωσε τα φρύδια του. «Θα κάνουμε όλοι ασορτί κούρεμα;»

«Ελπίζω όχι», είπε ο Σεμπάστιαν. «Δεν μου πάνε καθόλου οι μπούκλες».

Η Κλέρι κοίταξε τα ρούχα της. «Πρέπει να βάλω στολή;»

«Μπα, όχι, δεν νομίζω να χρειαστεί να παλέψουμε. Αλλά καλύτερα να είμαστε προετοιμασμένοι. Θα σου φέρω κάτι απ' το οπλοστάσιο», είπε ο Σεμπάστιαν. Η Κλέρι έβρισε από μέσα της τον εαυτό της που δεν είχε καταφέρει να βρει το οπλοστάσιο όταν έψαχνε. Σίγουρα θα υπήρχε μέσα κάτι που θα της παρείχε μια ιδέα σχετικά με το τι σχεδίαζαν...

Ο Τζέις άγγιξε το μάγουλό της και η Κλέρι αναπήδησε. Είχε σχεδόν ξεχάσει ότι ήταν εκεί κι ο Τζέις. «Είσαι σίγουρη ότι θέλεις να το κάνεις αυτό;» της είπε.

«Απόλυτα. Τρελαίνομαι να κάθομαι όλη μέρα μες στο

σπίτι. Άλλωστε, μου έμαθες να πολεμάω. Πιστεύω ότι θα ήθελες να το χρησιμοποιήσω...»

Τα χείλη του σχημάτισαν ένα πονηρό χαμόγελο. Παραμέρισε τα μαλλιά της και μουρμούρισε στο αυτί της κάτι σχετικά με το να χρησιμοποιεί όλα όσα είχε μάθει απ' αυτόν. Τραβήχτηκε όταν τους πλησίασε ο Σεμπάστιαν φορώντας το μπουφάν του και μια ζώνη με όπλα στα χέρια. Υπήρχε ένα στιλέτο και ένα σπαθί σεράφ. Τράβηξε την Κλέρι κοντά του και έδεσε γύρω της τη ζώνη. Έκανε μια διπλή δηλιά και τη στερέωσε χαμηλά στους γοφούς της. Η Κλέρι ξαφνιαστηκε υπερβολικά για να τον διώξει και άλλωστε εκείνος τέλειωσε πριν καν της δοθεί η ευκαιρία. Γύρισε το κεφάλι του και πήγε προς τον τοίχο όπου είχε εμφανιστεί το περίγραμμα μιας πόρτας, που στραφτάλιζε σαν πύλη μέσα σ' ένα όνειρο.

Πέρασαν από μέσα της.

Ένα απαλό χτύπημα στην πόρτα της βιβλιοθήκης έκανε τη Μαρίζ να σηκώσει το κεφάλι της. Ήταν μια συννεφιασμένη μέρα, θαμπή έξω απ' τα παράθυρα της βιβλιοθήκης και τα πράσινα πορτατίφ έριχναν μικρές λιμνούλες φωτός στο κυκλικό δωμάτιο. Δεν μπορούσε να πει πόση ώρα είχε μείνει καθισμένη στο γραφείο. Άδεια φλιτζάνια καφέ γέμιζαν το χώρο μπροστά της.

Σηκώθηκε όρθια. «Περάστε».

Ακούστηκε ένα απαλό κλικ καθώς άνοιξε η πόρτα αλλά δεν ακούστηκαν βήματα. Μετά από μια στιγμή μια μορφή ντυμένη με μανδύα στο χρώμα της περγαμηνής μπήκε στο δωμάτιο. Είχε την κουκούλα ανεβασμένη και το πρόσωπό του δεν φαινόταν. *Μας κάλεσες, Μαρίζ Λάιτγουντ;*

Η Μαρίζ ίσιωσε τους ώμους της. Ένιωθε πιασμένη, κουρασμένη και γερασμένη. «Αδελφέ Ζαχαρία. Περίμενα... τέλος πάντων, δεν έχει σημασία».

Τον Αδελφό Ενώχ; Είναι ανώτερός μου αλλά σκέφτηκα ότι ίσως το κάλεσμά σου αφορούσε την εξαφάνιση του δετού σου γιου. Έχω ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον για την υγεία του.

Η Μαρίζ τον κοίταξε με απορία. Οι περισσότεροι Σιωπηλοί Αδελφοί δεν σχολίαζαν ούτε έδειχναν τα αισθήματά τους, αν είχαν δηλαδή. Τακτοποίησε τα μπερδεμένα της μαλλιά και απομακρύνθηκε απ' το γραφείο. «Πολύ καλά. Θέλω να σας δείξω κάτι».

Δεν είχε συνηθίσει ποτέ τους Σιωπηλούς Αδελφούς, τον αθόρυβο τρόπο που κινούνταν, λες και τα πόδια τους δεν άγγιζαν τη γη. Ο Αδελφός Ζαχαρίας έμοιαζε να αιωρείται δίπλα της, καθώς τον καθοδηγούσε προς έναν παγκόσμιο χάρτη στερεωμένο στο δυτικό τοίχο. Ήταν ένας χάρτης των Κυνηγών. Έδειχνε την Άιντρις στο κέντρο της Ευρώπης και τις άμυνες γύρω της σαν ένα χρυσό σύνορο.

Σε ένα ράφι κάτω από το χάρτη υπήρχαν δυο αντικείμενα. Το ένα ήταν ένα κομμάτι γυαλί λερωμένο με αίμα. Το άλλο ήταν ένα φθαρμένο δερμάτινο βραχιόλι στολισμένο με το ρούνο για τη δύναμη του αγγέλου.

«Αυτά είναι...»

Το βραχιόλι του Τζέις Χέροντειλ και το αίμα του Τζόναθαν Μόργκενστερν. Από ό,τι έχω καταλάβει, οι προσπάθειες εντοπισμού τους έχουν αποβεί άκαρπες;

«Δεν είναι ακριβώς εντοπισμός». Η Μαρίζ ίσιωσε την πλάτη της. «Όταν ήμουν στον Κύκλο, υπήρχε ένας μηχανισμός που χρησιμοποιούσε ο Βάλενταϊν για να μπορεί να μας εντοπίζει όλους. Εκτός αν βρισκόμασταν σε συ-

γκεκριμένα, προστατευμένα μέρη, ήξερε ανά πάσα στιγμή πού βρισκόμαστε. Σκέφτηκα ότι ίσως υπήρχε περίπτωση να έχει κάνει το ίδιο και στον Τζέις όταν ήταν παιδί. Δεν δυσκολευόταν ποτέ να τον βρει».

Για τι είδους μηχανισμό μιλάς;

«Ένα Σημάδι. Όχι απ' το Γκρι Βιβλίο. Το είχαμε όλοι. Το είχα σχεδόν ξεχάσει. Άλλωστε, δεν υπήρχε τρόπος να το ξεφορτωθώ».

Αν το είχε ο Τζέις, δεν θα το γνώριζε; Και δεν θα είχε είχε λάβει μέτρα για να σε εμποδίσει να το χρησιμοποιήσεις για να τον εντοπίσεις;

Η Μαρίζ κούνησε το κεφάλι της. «Θα μπορούσε να είναι μικρό, ένα μικροσκοπικό, σχεδόν αόρατο λευκό σημάδι κάτω απ' τα μαλλιά, όπως είναι το δικό μου. Δεν θα το ήξερε ότι το έχει – ο Βάλενταϊν δεν θα ήθελε να του το πει».

Ο Αδελφός Ζαχαρίας απομακρύνθηκε και μελέτησε το χάρτη. *Και τι αποτέλεσμα είχε το πείραμά σου;*

«Ο Τζέις το έχει», είπε η Μαρίζ αλλά δεν ακουγόταν θριαμβευτική ή ικανοποιημένη. «Τον έχω δει στο χάρτη. Όταν εμφανίζεται, ο χάρτης κυματίζει σαν σπίθα από φως, στο σημείο όπου βρίσκεται και την ίδια στιγμή φωτίζεται και το βραχιόλι του. Οπότε ξέρω ότι είναι αυτός και όχι ο Τζόναθαν Μόργκενστερν. Ο Τζόναθαν δεν εμφανίζεται ποτέ στο χάρτη».

Και πού είναι; Πού είναι ο Τζέις;

«Τον έχω δει να εμφανίζεται, μόνο για μερικά δευτερόλεπτα κάθε φορά, στο Λονδίνο, τη Ρώμη και τη Σαγκάη. Μόλις πριν λίγο τρεμούλιασε στη Βενετία και μετά εξαφανίστηκε ξανά».

Πώς ταξιδεύει τόσο γρήγορα από πόλη σε πόλη;

«Μέσω Πύλης ίσως;» είπε και ανασήκωσε τους ώμους της. «Δεν ξέρω. Ξέρω απλώς ότι κάθε φορά που τρεμουλιάζει ο χάρτης, ξέρω ότι είναι ζωντανός... για τώρα. Και είναι σαν να μπορώ να αναπνεύσω ξανά, έστω για λίγο». Έκλεισε αποφασιστικά το στόμα της για να μην ξεχυθούν άλλες λέξεις – ότι της έλειπαν ο Άλεξ και η Τζαμπελ αλλά δεν άντεχε να τους καλέσει πίσω στο Ινστιτούτο, όπου τουλάχιστον ο Άλεξ θα έπρεπε να αναλάβει την ευθύνη του ανθρωποκυνηγητού για τον ίδιο του τον αδερφό. Ότι ακόμα σκεφτόταν τον Μαξ κάθε μέρα και ήταν λες και κάποιος άδειαζε τα πνευμόνια της απ' όλο τον αέρα και έσφιγγε την καρδιά της γιατί νόμιζε ότι θα πεθάνει. Δεν μπορούσε να χάσει και τον Τζέις.

Το καταλαβαίνω. Ο Αδελφός Ζαχαρίας σταύρωσε τα χέρια του στο στήθος του. Τα χέρια του ήταν νεανικά, όχι ροζιασμένα ούτε καμπουριασμένα, τα δάχτυλά του λεπτά. Η Μαρίζ αναρωτιόταν συχνά πώς γερνούσαν οι αδερφοί και πόσα χρόνια ζούσαν αλλά αυτές οι πληροφορίες ήταν μυστικές. Δεν υπάρχουν πολλά πράγματα πιο ισχυρά απ' την οικογενειακή αγάπη. Αλλά αυτό που δεν ξέρω είναι γιατί επέλεξες να το δείξεις αυτό σ' εμένα.

Η Μαρίζ πήρε μια βαθιά, τρεμάμενη ανάσα. «Ξέρω ότι θα έπρεπε να το δείξω στο Συμβούλιο», είπε. «Αλλά το Συμβούλιο τώρα ξέρει για το δεσμό του με τον Τζόναθαν. Τους κυνηγάνε και τους δύο. Αν βρουν τον Τζέις θα τον σκοτώσουν. Κι αν το κρατήσω για τον εαυτό μου είναι σίγουρα προδοσία». Χαμήλωσε το κεφάλι της. «Αποφάσισα ότι το να το πω σ' εσάς, τους Σιωπηλούς Αδελφούς, ήταν κάτι που μπορούσα να αντέξω. Έπειτα η επιλογή τού να το δείξετε στο Κονκλάβιο ή όχι θα ήταν δική σας – δεν θα άντεχα να το κάνω εγώ».

Ο Ζαχαρίας έμεινε για μια στιγμή σιωπηλός. Έπειτα η φωνή του, τρυφερή μέσα στο μυαλό της, της είπε: Ο χάρτης σου λέει σε σένα ότι ο γιος σου είναι ακόμα ζωντανός. Αν δώσεις τον χάρτη στο Κονκλάβιο, δεν νομίζω ότι θα τους βοηθήσει και πολύ, εκτός απ' το να τους πει ότι ταξιδεύει πολύ γρήγορα και είναι αδύνατον να εντοπιστεί. Αυτό το ξέρουν ήδη. Κράτα το χάρτη. Δεν θα τον αναφέρω προς το παρόν.

Η Μαρίζ τον κοίταξε έκπληκτη. «Μα... είσαι υπηρέτης του Κονκλαβίου...»

Ήμουν κάποτε Κυνηγός σαν κι εσένα. Ζούσα όπως εσύ. Και όπως κι εσύ, υπήρχαν κάποιοι που έβαζα την υγεία και τη ζωή τους πιο πάνω από οτιδήποτε άλλο – όρκο ή καθήκον».

«Είχες... είχες παιδιά;» ρώτησε διστακτικά η Μαρίζ.

Όχι. Δεν είχα παιδιά.

«Λυπάμαι».

Μη λυπάσαι. Και προσπάθησε να μην αφήσεις το φόβο για τον Τζέις να σε κυριεύσει. Είναι ένας Χέροντεϊλ και οι Χέροντεϊλ ξέρουν να επιβιώνουν...

Κάτι μέσα της έσπασε. «Δεν είναι Χέροντεϊλ. Είναι Λάιτγουντ. Τζέις Λάιτγουντ. Είναι γιος μου».

Μεσολάβησε μια μεγάλη παύση. Μετά ο Αδελφός Ζαχαρίας είπε: Δεν ήθελα να υπονοήσω κάτι άλλο. Κατέβασε τα αδύνατα χέρια του και έκανε ένα βήμα πίσω. Μόνο ένα πράγμα πρέπει να προσέχεις. Αν ο Τζέις εμφανιστεί στο χάρτη για περισσότερα από λίγα δευτερόλεπτα θα πρέπει να το πεις στο Κονκλάβιο. Θα πρέπει να προετοιμαστείς ψυχολογικά γι' αυτή την πιθανότητα.

«Δεν νομίζω ότι μπορώ», είπε. «Θα στείλουν Κυνηγούς για να τον βρουν. Θα του στήσουν ενέδρα. Ένα αγόρι

είναι μόνο».

Δεν ήταν ποτέ μόνο ένα αγόρι, είπε ο Ζαχαρίας και γύρισε για να φύγει απ' το δωμάτιο. Η Μαρίζ δεν τον είδε να φεύγει. Είχε γυρίσει το κεφάλι της και κοιτούσε το χάρτη.

Σάιμον;

Η ανακούφιση άνθισε στο στήθος του σαν λουλούδι. Η φωνή της Κλέρι, διστακτική αλλά οικεία, γέμισε το κεφάλι του. Κοίταξε στο πλάι. Η Ίζαμπελ κοιμόταν ακόμα. Το φως του μεσημεριού ήταν ορατό γύρω απ' τις κουρτίνες.

Είσαι ξύπνιος;

Γύρισε ανάσκελα και κοίταξε το ταβάνι. Φυσικά και είμαι ξύπνιος.

Δεν ήμουν σίγουρη. Πρέπει να είσαι έξι εφτά ώρες πίσω από μένα. Εδώ έχει λυκόφως.

Στην Ιταλία;

Τώρα είμαστε στην Πράγα. Είναι όμορφα. Υπάρχει ένα μεγάλο ποτάμι και πολλά κτίρια με τρούλους. Μοιάζει λίγο με την Άιντρις από μακριά. Κάνει κρύο όμως. Πιο πολύ απ' ό,τι σ' εσάς.

Εντάξει, φτάνει το δελτίο καιρού. Είσαι καλά; Πού είναι ο Τζέις και ο Σεμπάστιαν;

Μαζί μου. Απομακρύνθηκα λίγο πιο πέρα. Είπα ότι ήθελα να απολαύσω τη θέα από τη γέφυρα.

Εγώ είμαι η θέα απ' τη γέφυρα;

Η Κλέρι γέλασε ή τουλάχιστον ο Σάιμον ένωσε στο κεφάλι του κάτι σαν γέλιο – ένα απαλό, νευρικό γέλιο. Δεν μπορώ να κάνω πολλή ώρα αν και δεν φαίνονται να υποψιάζονται κάτι. Ο Τζέις πάντως σίγουρα δεν υποψιάζεται τίποτα. Ο Σεμπάστιαν είναι πιο δύσκολο να καταλάβω τι σκέφτεται. Δεν νομίζω ότι με εμπιστεύεται. Χτες έφαξα

το δωμάτιό του αλλά δεν βρήκα τίποτα... πραγματικά τίποτα που να δείχνει τι σχεδιάζουν. Χθες το βράδυ...

Χθες το βράδυ;

Τίποτα. Ήταν παράξενο, πώς γινόταν να βρίσκεται μέσα στο μυαλό του και ο Σάιμον να καταλαβαίνει ότι κάτι του έκρυβε. Ο Σεμπάστιαν έχει στο δωμάτιό του το κουτί που είχε η μαμά μου. Με τα πράγματά του από όταν ήταν μωρό. Δεν καταλαβαίνω γιατί.

Μη χάνεις το χρόνο σου προσπαθώντας να καταλάβεις τον Σεμπάστιαν, της είπε ο Σάιμον. Δεν του αξίζει. Μάθε τι προσπαθούν να κάνουν.

Προσπαδώ. Ακούστηκε εκνευρισμένη. Είσαι ακόμα στους Μάγκνους;

Ναι. Έχουμε περάσει στη δεύτερη φάση του σχεδίου.

Ποια ήταν η πρώτη φάση;

Καθόμασταν γύρω απ' το τραπέζι, παραγγέλναμε πίτσα και τσακωνόμασταν.

Και η δεύτερη φάση ποια είναι; ρώτησε η Κλέρι. Κάθεστε γύρω απ' το τραπέζι, πίνετε καφέ και τσακώνεστε;

Όχι ακριβώς. Ο Σάιμον πήρε μια βαθιά ανάσα. Καλέσαμε το δαίμονα Αζαζήλ.

Αζαζήλ; Η φωνή της δυνάμωσε μέσα στο κεφάλι του. Ο Σάιμον παραλίγο να κλείσει τα αυτιά του. Γι' αυτό μου έκανες εκείνη την ηλίθια ερώτηση για τα στρουμφάκια. Πες μου ότι κάνεις πλάκα.

Όχι. Είναι μεγάλη ιστορία. Της τη διηγήθηκε όσο καλύτερα μπορούσε, παρακολουθώντας την Ίζαμπελ να αναπνέει, το φως έξω απ' το παράθυρο να δυναμώνει. Σκεφτήκαμε ότι θα μπορούσε να μας βοηθήσει να βρούμε ένα όπλο που μπορεί να κάνει κακό στον Σεμπάστιαν χωρίς να πληγώσει τον Τζέις.

Ναι αλλά... επίκληση δαιμόνων; Η Κλέρι δεν είχε πειστεί. Και ο Αζαζήλ δεν είναι συνηθισμένος δαίμονας. Εγώ είμαι με την Ομάδα των Κακών εδώ πέρα, Σάμιον. Εσείς είστε η Ομάδα των Καλών. Μην το ξεχνάς.

Ξέρεις ότι τίποτα δεν είναι τόσο απλό, Κλέρι.

Ήταν σαν να την ένιωσε να αναστενάζει, μια ανάσα αέρα που πέρασε πάνω απ' το δέρμα του και τον έκανε να ανατριχιάσει. Το ξέρω.

Πόλεις και ποτάμια, σκέφτηκε η Κλέρι καθώς έβγαλε τα δάχτυλά της απ' το χρυσό δαχτυλίδι στο δεξί της χέρι, και γύρισε το κεφάλι της απ' τη θέα της Γέφυρας Τσαρλς προς τον Τζέις και τον Σεμπάστιαν. Στέκονταν στην άλλη μεριά της παλιάς πέτρινης γέφυρας και έδειχναν κάτι που εκείνη δεν έβλεπε. Το νερό από κάτω τους είχε το χρώμα του μετάλλου, καθώς γλιστρούσε αθόρυβα γύρω απ' τις πανάρχαιες αψίδες της γέφυρας. Ο ουρανός είχε το ίδιο χρώμα, με διάσπαρτα μαύρα σύννεφα.

Ο άνεμος μαστίγωσε τα μαλλιά και το μπουφάν της καθώς πήγε προς τον Τζέις και τον Σεμπάστιαν. Ξεκίνησαν ξανά. Τα δυο αγόρια μιλούσαν χαμηλόφωνα. Η Κλέρι θα μπορούσε να συμμετάσχει στη συζήτηση αν ήθελε, μάλλον, αλλά κάτι στη χαριτωμένη ακινησία της πόλης, τους θόλους που υψώνονταν στην ομίχλη στο βάθος, την έκανε να θέλει να μείνει σιωπηλή, να κοιτάζει και να σκέφτεται μόνη της.

Η γέφυρα τούς έβγαλε σε ένα στριφογυριστό λιθόστρωτο δρόμο γεμάτο με τουριστικά μαγαζιά, μαγαζιά που πουλούσαν πολύτιμους λίθους κόκκινους σαν αίμα και μεγάλα κομμάτια κεχρμπάρι, βαριά κρύσταλλα Βοημίας και ξύλινα παιχνίδια. Ακόμα κι εκείνη την ώρα, οι κρά-

χτες συνωστίζονταν έξω απ' τα κλαμπ, κρατώντας κάρτες για δωρεάν είσοδο ή κάρτες που σου έδιναν έκπτωση στο ποτό. Ο Σεμπάστιαν τους έκανε ανυπόμονα νόημα να παραμερίσουν μιλώντας τσεχικά εκνευρισμένος. Το πλήθος του κόσμου χαλάρωσε κάπως όταν ο δρόμος τους έβγαλε σε μια φαρδιά μεσαιωνική πλατεία. Παρά το κρύο, ήταν γεμάτη από πεζούς και καντίνες που πουλούσαν λουκάνικα και ζεστό αρωματικό μηλίτη. Σταμάτησαν και έφαγαν γύρω από ένα ψηλό μπαμπού τραπέζι, ενώ το τεράστιο αστρονομικό ρολόι στο κέντρο της πλατείας άρχισε να χτυπάει την ώρα. Ο μεταλλικός μηχανισμός άρχισε να γυρνάει και ένας κύκλος ξύλινων χορευτών εμφανίστηκε από πόρτες δεξιά κι αριστερά του ρολογιού – οι δώδεκα απόστολοι, της εξήγησε ο Σεμπάστιαν καθώς οι μορφές χόρευαν ασταμάτητα γύρω γύρω.

«Υπάρχει ένας θρύλος» είπε, και έσκυψε κοντά της με τα χέρια του τυλιγμένα γύρω απ' το φλιτζάνι με τον καυτό μηλίτη, «ότι ο βασιλιάς τύφλωσε τον ωρολογοποιό όταν τέλειωσε αυτό το ρολόι για να μην ξαναφτιάξει ποτέ κάτι τόσο όμορφο».

Η Κλέρι ανατρίχιασε και πλησίασε λίγο πιο κοντά στον Τζέις. Ήταν σιωπηλός από τότε που άφησαν πίσω τους τη γέφυρα, σαν να ήταν χαμένος στις σκέψεις του. Ο κόσμος, κορίτσια κυρίως, σταματούσαν και τον χάζευαν καθώς περνούσαν. Τα μαλλιά του ήταν λαμπερά και ξεχώριζαν μέσα στα σκούρα, χειμωνιάτικα χρώματα της Παλιάς Πλατείας. «Αυτό είναι σαδισμός», είπε.

Ο Σεμπάστιαν πέρασε το δάχτυλό του γύρω απ' το ποτήρι του και έγλειψε το μηλίτη. «Το παρελθόν είναι μια άλλη χώρα».

«Μια ξένη χώρα», είπε ο Τζέις.

Ο Σεμπάστιαν τον κοίταξε αλληθωρίζοντας. «Ορίστε;»
 «“Το παρελθόν είναι μια ξένη χώρα. Τα πράγματα γίνονται διαφορετικά εκεί”», είπε ο Τζέις. «Έτσι λέει το βιβλίο¹».

Ο Σεμπάστιαν σήκωσε τους ώμους και έσπρωξε το φλιτζάνι του. Αν το επέστρεφες στον πάγκο απ’ όπου το είχες πάρει, σου έδιναν ένα ευρώ αλλά η Κλέρι υποψιαζόταν ότι ο Σεμπάστιαν δεν είχε σκοπό να το παίξει καλός πολίτης για ένα τιποτένιο ευρώ. «Πάμε».

Η Κλέρι δεν είχε πει το μηλίτη της αλλά άφησε κάτω το φλιτζάνι και τους ακολούθησε καθώς ο Σεμπάστιαν τους οδήγησε έξω απ’ την πλατεία προς ένα λαβύρινθο στενών, μπερδεμένων δρόμων. Ο Τζέις είχε διορθώσει τον Σεμπάστιαν, σκέφτηκε η Κλέρι. Σίγουρα ήταν κάτι ελάχιστο, αλλά δεν υποτίθεται ότι η μαγεία της Αίλιθ τον έδενε με τον αδερφό του με τέτοιο τρόπο που να πιστεύει πως ό,τι κάνει ο αδερφός του ήταν σωστό; Άραγε μήπως αυτό ήταν ένα σημάδι –ακόμα και ένα μικροσκοπικό σημάδι– ότι η κατάρα που τους έδενε είχε αρχίσει να σβήνει;

Ήταν ανόητο να ελπίζει, το ήξερε. Αλλά μερικές φορές η ελπίδα ήταν το μόνο που είχε κανείς.

Οι δρόμοι γίνονταν όλο και πιο στενοί και πιο σκοτεινοί. Τα σύννεφα από πάνω τους είχαν κρύψει τελείως τον ήλιο που έδυε, και παλιομοδίτικες λάμπες γκαζιού άναβαν εδώ κι εκεί, φωτίζοντας το θαμπό ημίφως. Οι δρόμοι είχαν δώσει τη θέση τους σε λιθόστρωτα και τα πεζοδρόμια στένευαν και τους ανάγκαζαν να περπατάνε στη σειρά, σαν να περνούσαν προσεκτικά μια στενή γέφυρα. Μόνο η εικόνα άλλων πεζών που μπαινόβγαιναν

¹ Πρόκειται για τη διάσημη πρώτη φράση του μυθιστορήματος *The Go-Between* του L. P. Hartley (1895–1972), που εκδόθηκε το 1953 στο Λονδίνο (Σ.Τ.Μ.).

απ' την ομίχλη έκανε την Κλέρι να νιώθει ότι δεν είχε φτάσει μέσα από κάποια στροφή του χρόνου σε μια πόλη που είχε βγει απ' την ίδια της τη φαντασία.

Τέλος, έφτασαν σε μια πέτρινη αψίδα που άνοιγε σε μια μικρή πλατεία. Τα περισσότερα μαγαζιά είχαν σβήσει τα φώτα τους αν και απέναντί τους υπήρχε ένα αναμμένο. Έγραφε με χρυσά γράμματα ΠΑΛΑΙΟΠΩΛΕΙΟ και η βιτρίνα ήταν γεμάτη με παλιά μπουκαλάκια γεμάτα διάφορες ουσίες, με τις ξεφτισμένες τους ετικέτες στα λατινικά. Η Κλέρι ξαφνιασθηκε όταν ο Σεμπάστιαν κατευθύνθηκε προς τα κει. Τι μπορεί να ήθελε τα παλιά μπουκαλία;

Έδιωξε τη σκέψη όταν πέρασαν το κατώφλι. Το μαγαζί μέσα ήταν θαμπά φωτισμένο και μύριζε σκόρο αλλά ήταν γεμάτο, μέχρι την τελευταία γωνία, με μια απίστευτη συλλογή από σκουπίδια – και όχι σκουπίδια. Όμορφοι χάρτες του ουρανού πάλευαν για λίγο χώρο με θήκες για αλατοπίπερο σε σχήματα των μορφών απ' το ρολόι της Παλιάς Πλατείας. Υπήρχαν στοίβες από παλιές ταμπακιέρες, γραμματόσημα μέσα σε γυάλες, παλιές φωτογραφικές μηχανές σε ανατολικογερμανικό και ρωσικό στυλ, ένα υπέροχο μπολ από κρύσταλλο σε μια βαθιά σμαραγδένια απόχρωση, πλάι πλάι με μια στοίβα παλιά ημερολόγια λεκιασμένα απ' το νερό. Μια παλιά σημαία της Τσεχίας κρεμόταν από έναν ιστό πάνω απ' τα κεφάλια τους.

Ο Σεμπάστιαν προσπέρασε τα ράφια και πήγε προς έναν πάγκο στο πίσω μέρος του μαγαζιού και η Κλέρι συνειδητοποίησε ότι αυτός που είχε περάσει για κούκλα ήταν ουσιαστικά ένας ηλκιωμένος άνδρας με πρόσωπο ζαρωμένο και ρυτιδιασμένο σαν παλιό σεντόνι, που ακουμπούσε στον πάγκο με τα χέρια σταυρωμένα. Ο πάγκος ήταν μια γυάλινη βιτρίνα γεμάτη βίντατζ κοσμήματα

και αστραφτερές γυάλινες χάντρες, μικρά τσαντάκια με αλυσίδα και αγκράφες από πολύτιμους λίθους, και σειρές από μανικετόκουμπα.

Ο Σεμπάστιαν είπε κάτι στα τσεχικά και ο άνδρας έγνεψε και έδειξε την Κλέρι και τον Τζέις με ένα τίναγμα του σαγονιού και μια έκφραση καχυποψίας. Τα μάτια του ήταν ένα σκούρο κόκκινο χρώμα. Μισόκλεισε τα μάτια της, συγκεντρώθηκε έντονα και άρχισε να ξετυλίγει τη λάμψη που τον τύλιγε.

Δεν ήταν εύκολο. Ήταν λες και ήταν κολλημένη πάνω του σαν μυγοπαγίδα. Στο τέλος κατάφερε να την τραβήξει ελάχιστα, ίσα ίσα για να δει αποσπασματικά το πραγματικό πλάσμα που στεκόταν μπροστά της – ψηλό και με ανθρωπίνη μορφή, με γκριζο δέρμα και μάτια κόκκινα σαν ρουμπίνια, ένα στόμα γεμάτο μυτερά δόντια που πετούσαν προς κάθε κατεύθυνση και μακριά χέρια ερπετού που κατέληγαν σε κεφάλια χελιού: στενά, σατανικά και γεμάτα δόντια.

«Δαίμονας Βήτις», είπε ο Τζέις. «Είναι σαν δράκοι. Τους αρέσει να μαζεύουν αστραφτερά πράγματα. Σκουπίδια, κοσμήματα, γι' αυτούς είναι το ίδιο».

Ο Σεμπάστιαν κοιτούσε προς τον Τζέις και την Κλέρι. «Είναι αδέρφια μου», είπε μετά από λίγο. «Είναι άτομα απόλυτης εμπιστοσύνης, Μίρεκ».

Ένα ανεπαίσθητο ρίγος διαπέρασε τη ραχοκοκαλιά της Κλέρι. Δεν της άρεσε η ιδέα να προσποιείται την αδερφή του Τζέις ούτε καν μπροστά σε ένα δαίμονα.

«Δεν μου αρέσει αυτό», είπε ο δαίμονας Βήτις. «Είπες ότι θα ήσουν μόνο εσύ, Μόργκενστερν. Και ξέρω ότι ο Βάλενταϊν είχε μια κόρη», έδειξε την Κλέρι, «ξέρω επίσης ότι είχε μόνο ένα γιο».

«Είναι υιοθετημένος», είπε ανάλαφρα ο Σεμπάστιαν και έδειξε τον Τζέις.

«Υιοθετημένος;»

«Θα μάθεις ότι η έννοια της οικογένειας εκμοντερνίζεται με εντυπωσιακούς ρυθμούς στις μέρες μας», είπε ο Τζέις.

Ο δαίμονας, ο Μίρεκ, δεν φάνηκε να εντυπωσιάζεται καθόλου. «Δεν μου αρέσει αυτό», επανέλαβε.

«Θα σου αρέσει όμως αυτό», είπε ο Σεμπάστιαν και έβγαλε απ' την τσέπη του ένα πουγκί δεμένο στο πάνω μέρος. Το γύρισε ανάποδα πάνω στον πάγκο και από μέσα έπεσε με κρότο μια στοίβα μπρούτζινα νομίσματα, που έκαναν θόρυβο καθώς κυλούσαν πάνω στο τζάμι. «Πένες από μάτια νεκρών. Εκατό. Λοιπόν, έχεις αυτό που συμφωνήσαμε;»

Ένα χέρι με δόντια ψηλάφησε τον πάγκο και δάγκωσε απαλά ένα νόμισμα. Τα κόκκινα μάτια του δαίμονα πετάρισαν προς τη στοίβα. «Πολύ καλά όλα αυτά αλλά δεν είναι αρκετά για να αγοράσεις αυτό που θέλεις». Έδειξε με το κυματιστό του χέρι και από πάνω του εμφανίστηκε κάτι που της Κλέρι της φάνηκε σαν ένα κομμάτι χρυσταλλου – μόνο που ήταν πιο λαμπερό, πιο διάφανο, ασημένιο και όμορφο. Με έκπληξη συνειδητοποίησε ότι ήταν απ' το υλικό που ήταν φτιαγμένα τα σπαδιά σεράφ. «Καθαρός αδάμαντας», είπε ο Μίρεκ. «Το υλικό του Παραδείσου. Ανεκτίμητο».

Στο πρόσωπο του Σεμπάστιαν άστραψε οργή σαν κεραυνός και για μια στιγμή η Κλέρι είδε μέσα του το σατανικό αγόρι, εκείνο που γελούσε καθώς ο Χοτζ πέθαινε. Έπειτα, η έκφραση χάθηκε.

«Είχαμε συμφωνήσει την τιμή».

«Είχαμε συμφωνήσει και ότι θα έρθεις μόνος», είπε ο Μίρεκ. Τα κόκκινα μάτια του στράφηκαν στην Κλέρι και τον Τζέις, που δεν είχε κουνηθεί αλλά είχε πάρει την ελεγχόμενη στάση μιας γάτας που ετοιμάζεται. «Θα σου πω τι άλλο μπορείς να μου δώσεις», είπε. «Μια μπούκλα απ' τα όμορφα μαλλάκια της αδερφής σου».

«Ωραία», είπε η Κλέρι και έκανε ένα βήμα μπροστά. «Θες μια τούφα απ' τα μαλλιά μου...;»

«Όχι!» Ο Τζέις μπήκε μπροστά της. «Κλέρι, κάνει μαύρη μαγεία. Δεν έχεις ιδέα τι θα μπορούσε να κάνει με μια τούφα απ' τα μαλλιά σου ή με μια σταγόνα αίμα».

«Μίρεκ», είπε αργά ο Σεμπάστιαν χωρίς να κοιτάζει την Κλέρι. Κι εκείνη τη στιγμή, εκείνη αναρωτήθηκε, αν ο Σεμπάστιαν ήθελε να ανταλλάξει μια μπούκλα απ' τα μαλλιά της για τον *αδάμαντα*, ποιος θα τον σταματούσε; Ο Τζέις είχε διαμαρτυρηθεί αλλά ήταν επίσης αναγκασμένος να κάνει ό,τι του ζητούσε ο Σεμπάστιαν. Και στο τέλος τι θα κέρδιζε; Η μαγεία ή τα αισθήματά του γι' αυτήν; «Αποκλείεται».

Ο δαίμονας ανοιγόκλεισε αργά τα μάτια του, σαν ερπετό. «Αποκλείεται;»

«Δεν θα αγγίξεις ούτε τρίχα απ' τα μαλλιά της αδερφής μου», είπε ο Σεμπάστιαν. «Ούτε θα ακυρώσεις τη συμφωνία μας. Κανένας δεν εξαπατάει το γιο του Βάλενταϊν Μόργκενστερν. Δώσε μου αυτό που συμφωνήσαμε γιατί αλλιώς...»

«Αλλιώς τι;» γρύλισε ο Μίρεκ. «Θα το μετανιώσω; Δεν είσαι ο Βάλενταϊν, αγοράκι. Εκείνος, μάλιστα, ήταν ένας άνδρας που ενέπνεε αφοσίωση...»

«Όχι», είπε ο Σεμπάστιαν και έβγαλε ένα σπαδί σεράφ απ' τη ζώνη του. «Δεν είμαι ο Βάλενταϊν. Δεν έχω σκοπό

να αντιμετωπίσω τους δαίμονες όπως εκείνος. Αν δεν μπορώ να έχω την αφοσίωσή σου, θα πάρω το φόβο σου. Μάθε ότι είμαι πιο δυνατός απ' ό,τι υπήρξε ποτέ ο πατέρας μου κι αν δεν μου φερθείς δίκαια θα πάρω τη ζωή σου και θα πάρω και αυτό για το οποίο ήρθα». Σήκωσε το σπαθί που κρατούσε. «Ντούμα», ψιθύρισε και το σπαθί ξεπήδησε αστράφτοντας σαν πίδακας φωτιάς.

Ο δαίμονας τραβήχτηκε πίσω, μουρμουρώντας κοφτά κάμποσες λέξεις σε μια άγνωστη γλώσσα. Το χέρι του Τζέις κρατούσε ήδη ένα στιλέτο. Φώναξε στην Κλέρι αλλά όχι αρκετά γρήγορα. Κάτι τη χτύπησε στον ώμο και έπεσε μπροστά πάνω στο γεμάτο πράγματα πάτωμα. Γύρισε ανάσκελα, βιαστικά, κοίταξε πάνω...

Και ούρλιαξε. Από πάνω της υπήρχε ένα τεράστιο φίδι – ή τουλάχιστον είχε ένα χοντρό, φολιδωτό σώμα και ένα κεφάλι που έμοιαζε με κόμπρα αλλά το σώμα του ήταν αρθρωτό, σαν έντομο, με δώδεκα πόδια που σπαρταρούσαν και κατέληγαν σε κοφτερές δαγκάνες. Η Κλέρι έφαξε τα όπλα στη ζώνη της καθώς το πλάσμα τραβήχτηκε πίσω, με κίτρινο δηλητήριο να στάζει απ' τα μυτερά του δόντια, και της επιτέθηκε.

Ο Σάιμον είχε αποκοιμηθεί ξανά μετά τη “συνομιλία” του με την Κλέρι. Όταν ξύπνησε, τα φώτα είχαν ανάψει και η Ίζαμπελ είχε γονατίσει στην άκρη του κρεβατιού, ντυμένη με τζιν κι ένα ξεβραμμένο μπλουζάκι που πρέπει να είχε δανειστεί απ' τον Άλεξ. Είχε τρύπες στα μανίκια και οι ραφές γύρω απ' το λαιμό είχαν ξεφτίσει. Είχε απομακρύνει το γιακά απ' το λαιμό της και χρησιμοποιούσε την άκρη του ραβδιού της για να σχηματίσει ένα ρούνο στο δέρμα του στήθους της, ακριβώς κάτω απ' την κλείδα της.

Ανασηκώθηκε στους αγκώνες. «Τι κάνεις;»

«Έναν ιράτζε», του είπε. «Γι' αυτό». Τράβηξε τα μαλλιά της πίσω και του έδειξε τα δυο σημάδια που της είχε κάνει στη βάση του λαιμού. Μόλις ολοκλήρωσε το ρούνο, έγιναν λεία και άφησαν πίσω κάτι αδιόρατες λευκές ουλές.

«Είσαι... καλά;» Η φωνή του ήταν ένας ψίδυρος. Τρυφερός. Προσπαθούσε να κρύψει τις άλλες ερωτήσεις που ήθελε να κάνει: Σε πόνεσα; Με θεωρείς τέρας; Σε έκανα να με σιχαθείς τελείως;

«Είμαι μια χαρά. Με πήρε ο ύπνος παραπάνω απ' το κανονικό αλλά μάλλον αυτό είναι καλό». Είδε την έκφρασή του και έβαλε το ραβδί της στη ζώνη της. Σύρθηκε προς το μέρος του με γατίσια χάρη και κάθισε από πάνω του, με τα μαλλιά της να πέφτουν γύρω τους. Ήταν τόσο κοντά που οι μύτες τους ακουμπούσαν. Τον κοίταζε χωρίς να ανοιγοκλείνει τα μάτια. «Γιατί κάνεις έτσι;» του είπε και ο Σάιμον ένιωθε την ανάσα της στο λαιμό του, απαλή σαν ψίδυρο.

Ήθελε να την τραβήξει κοντά του και να τη φιλήσει – όχι να τη δαγκώσει, μόνο να τη φιλήσει αλλά εκείνη τη στιγμή ακούστηκε το κουδούνι της εξώπορτας. Αμέσως μετά, κάποιος χτύπησε την πόρτα του υπνοδωματίου – με πολλή δύναμη βασικά, τόσο που τραντάχτηκαν οι μεντεσέδες της.

«Σάιμον και Ίζαμπελ». Ήταν ο Μάγκνους. «Δεν ξέρω αν κοιμάστε ή κάνετε ανείπωτα πράγματα μεταξύ σας. Ντυθείτε και ελάτε στο σαλόνι αμέσως!»

Ο Σάιμον και η Ίζαμπελ κοιτάχτηκαν, εξίσου απορημένοι. «Τι συμβαίνει;»

«Ελάτε γρήγορα», είπε ο Μάγκνους και ο ήχος των ποδιών του ήταν δυνατός καθώς απομακρυνόταν απ' το

δωμάτιο.

Η Ίζαμπελ κατέβηκε από πάνω του, προς απογοήτευση του Σάιμον και αναστέναξε. «Τι λες να έγινε;»

«Δεν έχω ιδέα», είπε ο Σάιμον. «Έκτακτη Σύσκεψη της Ομάδας των Καλών», είπε χρησιμοποιώντας τη φράση που του είχε φανεί αστεία όταν την άκουσε απ' την Κλέρι. Η Ίζαμπελ, όμως, απλώς κούνησε το κεφάλι της και αναστέναξε ξανά. «Δεν είμαι σίγουρη ότι υπάρχουν πλέον Ομάδες Καλών ξέρεις», είπε.

13

Ο ΚΟΚΑΛΙΝΟΣ ΠΟΛΥΕΛΑΙΟΣ

Καθώς το κεφάλι του ερπετού κατέβαινε προς την Κλέρι, μια αστραφτερή θολή λάμψη κατέβηκε με δύναμη, τυφλώνοντάς τη σχεδόν. Ένα σπαθί σεράφ, με την απαστράπτουσα λεπίδα του που έκοψε το κεφάλι του δαίμονα απ' το λαιμό του. Το κεφάλι έπεσε προς το πάτωμα, τινάζοντας δηλητήριο και ιχώρ. Η Κλέρι γύρισε στο πλάι αλλά λίγη απ' την τοξική ουσία πετάχτηκε στον κορμό της. Ο δαίμονας εξαφανίστηκε πριν καν τα δυο μισά του πέσουν στο πάτωμα. Η Κλέρι έπνιξε την κραυγή πόνου και πήγε να σηκωθεί. Ένα χέρι εμφανίστηκε ξαφνικά στο οπτικό της πεδίο – ένα χέρι που πήγε να τη σηκώσει. Ο Τζέις, σκέφτηκε αλλά όταν σήκωσε το κεφάλι της συνειδητοποίησε ότι κοιτούσε τον αδερφό της.

«Έλα», είπε ο Σεμπάστιαν με το χέρι ακόμα απλωμένο. «Υπάρχουν κι άλλοι».

Πήρε το χέρι του και τον άφησε να τη σηκώσει.

Ήταν κι εκείνος πασालειμμένος με αίμα δαίμονα – πρασινόμαυρο υγρό που έκαιγε όπου ακουμπούσε και άφηνε

καψαλισμένα σημάδια στο δέρμα του. Καθώς τον κοιτούσε, ένα απ' τα πλάσματα με τα κεφάλια φιδιού –δαίμονες Ελαπίδες όπως συνειδητοποίησε με καθυστέρηση, καθώς θυμήθηκε μια εικονογράφηση σε ένα βιβλίο– σηκώθηκε πίσω του, με το λαιμό να γίνεται επίπεδος σαν κόμπρας. Η Κλέρι άρπαξε χωρίς να το σκεφτεί τον ώμο του και τον έσπρωξε με δύναμη στην άκρη. Εκείνος παραπάτησε καθώς ο δαίμονας επιτέθηκε και η Κλέρι τον αντιμετώπισε με το στιλέτο που είχε τραβήξει απ' τη ζώνη της. Έστριψε το σώμα της καθώς έχωσε το μαχαίρι στο σώμα του, αποφεύγοντας τα κοφτερά δόντια του πλάσματος. Ο συριγμός του έγινε ένα πνιχτό ουρλιαχτό, καθώς η λεπίδα χώθηκε μέσα του και η Κλέρι την κατέβασε κατά μήκος του κορμιού του ανοίγοντάς το όπως θα άνοιγε κάποιος ένα ψάρι. Καυτό αίμα δαίμονα τινάχτηκε πάνω στο χέρι της σαν καυτός χείμαρρος. Ούρλιαξε αλλά κράτησε σφιχτά το μαχαίρι καθώς ο δαίμονας εξαφανίστηκε.

Έκανε μεταβολή. Ο Σεμπάστιαν πολεμούσε με έναν άλλο Ελαπίδα πλάι στην πόρτα του μαγαζιού. Ο Τζέις απέκρουε δύο δαίμονες δίπλα σε μια βιτρίνα με αρχαία κεραμικά. Σπασμένα κεραμικά λέρωναν το πάτωμα. Η Κλέρι τίναξε το χέρι της και πέταξε το στιλέτο όπως της είχε μάθει ο Τζέις. Έσकिσε τον αέρα και καρφώθηκε στο πλευρό του ενός απ' τα πλάσματα, κάνοντάς το να απομακρυνθεί απ' τον Τζέις τσιρίζοντας και παραπατώντας. Ο Τζέις έκανε μια στροφή και όταν την είδε της έκλεισε το μάτι, πριν κόψει στα δύο το κεφάλι του δαίμονα που είχε απομείνει χρησιμοποιώντας τα σπαθιά του σαν ψαλίδι. Το σώμα του δαίμονα κατέρρευσε και εξαφανίστηκε και ο Τζέις, λουσιμένος σε μαύρο αίμα, χαμογέλασε.

Ένα κύμα διαπέρασε την Κλέρι – μια αίσθηση βουερής

έκστασης. Ο Τζέις και η Ίζαμπελ της είχαν μιλήσει και οι δύο για την έκσταση της μάχης αλλά δεν την είχε ζήσει ποτέ η ίδια. Τώρα όμως την ένιωθε. Ένιωθε παντοδύναμη, οι φλέβες της έπαλλαν, η δύναμή της ξεδιπλωνόταν απ' τη βάση της σπονδυλικής της στήλης. Όλα γύρω της έμοιαζαν να έχουν μπει σε αργή κίνηση. Είδε τον πληγωμένο δαίμονα να ανασηκώνεται και να στρέφεται εναντίον της, να τρέχει κατά πάνω της με τα πόδια του που έμοιαζαν με έντομου, τα χείλη του να έχουν ήδη τραβηχτεί και να αποκαλύπτουν τα κοφτερά του δόντια. Τράβηξε τη σημαία από τη θέση της στον τοίχο και κάρφωσε τον ιστό της στο ανοιχτό στόμα του δαίμονα. Ο ιστός τρύπησε το κεφάλι του μέχρι πίσω και ο δαίμονας εξαφανίστηκε, παίρνοντας μαζί του τον ιστό.

Η Κλέρι γέλασε δυνατά. Ο Σεμπάστιαν, που είχε μόλις ξεπαστρέψει άλλον ένα δαίμονα, γύρισε το κεφάλι του απ' τη φασαρία και τα μάτια του γούρλωσαν. «Κλέρι! Σταμάτα τον!» φώναξε και η Κλέρι γύρισε και είδε τον Μίρεκ, να προσπαθεί να ανοίξει μια πόρτα στο πίσω μέρος του μαγαζιού.

Άρχισε να τρέχει και έβγαλε το σπαθί σεράφ απ' τη ζώνη της. «Ναχίρ!» φώναξε, πήδηξε πάνω στον πάγκο και μετά όρμησε κατά πάνω του καθώς το όπλο της εξερράγη με φως. Προσγειώθηκε πάνω στο δαίμονα Βήτις και τον έριξε στο πάτωμα. Ένα απ' τα χέρια του τινάχτηκε πάνω της και το έκοψε με μια πριονιά του σπαθιού της. Τινάχτηκε κι άλλο μαύρο αίμα. Ο δαίμονας την κοίταξε με κόκκινα, φοβισμένα μάτια.

«Σταμάτα», κλαψούρισε. «Μπορώ να σου δώσω ό,τι θέλεις...»

«Έχω ήδη όλα όσα θέλω», ψιθύρισε η Κλέρι και έχωσε

το σπαθί της στο στήθος του δαίμονα. Ο Μίρεκ εξαφανίστηκε με μια κούφια κραυγή. Η Κλέρι έπεσε στα γόνατα πάνω στο χαλί.

Μετά από μια στιγμή, δυο κεφάλια εμφανίστηκαν πίσω απ' τον πάγκο και την κοίταξαν έκπληκτα: το ένα χρυσόξανθο και το άλλο ασημόξανθο. Ο Τζέις και ο Σεμπάστιαν. Τα μάτια του Τζέις ήταν γουρλωμένα. Ο Σεμπάστιαν φαινόταν χλωμός. «Για όνομα του αγγέλου, Κλέρι, ο αδάμας», είπε πνιχτά.

«Τι, αυτό το πράγμα που έψαχνες; Εδώ είναι». Είχε κυλήσει κάτω απ' τον πάγκο. Η Κλέρι το σήκωσε. Ήταν ένα λαμπερό κομμάτι ασήμι, λερωμένο όπου το είχαν αγγίξει τα βρόμικα χέρια της.

Ο Σεμπάστιαν έβρισε από ανακούφιση και άρπαξε τον αδάμαντα απ' τα χέρια της καθώς ο Τζέις πήδηξε πάνω απ' τον πάγκο με μια κίνηση και προσγειώθηκε δίπλα στην Κλέρι. Γονάτισε και την τράβηξε κοντά του, πέρασε τα χέρια του πάνω απ' τα δικά της, με τα μάτια του γεμάτα ανησυχία. Τον έπιασε απ' τους καρπούς.

«Είμαι εντάξει», του είπε. Η καρδιά της βροντοκοπούσε, το αίμα της τραγουδούσε ακόμα στις φλέβες της. Άνοιξε το στόμα του να πει κάτι αλλά η Κλέρι έσκυψε μπροστά, έβαλε τα χέρια της δεξιά κι αριστερά απ' το πρόσωπό του, χώνοντας τα νύχια της στο δέρμα του. «Νιώθω ωραία». Τον κοίταξε, έτσι ματωμένο και ιδρωμένο και ήθελε να τον φιλήσει. Ήθελε...

«Λοιπόν, λοιπόν, εσείς οι δύο», είπε ο Σεμπάστιαν. Η Κλέρι απομακρύνθηκε απ' τον Τζέις και κοίταξε τον αδερφό της. Τους χαμογελούσε από ψηλά στροβιλίζοντας χαλαρά τον αδάμαντα στο χέρι του. «Αυτό θα το χρησιμοποίησουμε αύριο», είπε και έδειξε την πέτρα. «Αλλά

σήμερα... αφού καθαριστούμε λίγο δηλαδή, θα το γιορτάσουμε».

Ο Σάιμον σύρθηκε ξυπόλυτος ως το σαλόνι, με την Ίζαμπελ ξοπίσω του και βρήκε ένα ασυνήθιστο σκηνικό. Ο κύκλος και η πεντάλφα στη μέση του πατώματος έλαμπαν με ένα αστραφτερό ασημένιο φως, σαν υδράργυρος. Απ' το κέντρο του αναδιδόταν καπνός, μια ψηλή κοκκινόμαυρη κολόνα, με άσπρες άκρες. Ολόκληρο το δωμάτιο μύριζε καμένο. Ο Μάγκνους και ο Άλεξ στέκονταν έξω απ' τον κύκλο και μαζί τους ήταν ο Τζόρνταν και η Μάγια, οι οποίοι με τα παλτό και τα καπέλα που φορούσαν έμοιαζαν να έχουν μόλις φτάσει.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε η Ίζαμπελ και άπλωσε τα μακριά της μέλη με ένα χασμουρητό. «Πρωινός καφές με την Πεντάλφα στο κανάλι 5;»

«Περίμενε ένα λεπτό», είπε σοβαρός ο Άλεξ, «και θα δεις».

Η Ίζαμπελ ανασήκωσε τους ώμους και άρχισε να κοιτάει όπως οι υπόλοιποι. Καθώς τα βλέμματα ήταν στραμμένα στο αστέρι, ο λευκός καπνός άρχισε να στροβιλίζεται όλο και πιο γρήγορα, ένας μίνι κυκλώνας που έβγαινε απ' το κέντρο της πεντάλφας και πίσω του άφηνε λέξεις που σχημάτιζαν με καμένα σημάδια:

ΠΗΡΑΤΕ ΤΗΝ ΑΠΟΦΑΣΗ ΣΑΣ;

«Ορίστε;» είπε ο Σάιμον. «Όλο το πρωί αυτό κάνει;»

Ο Μάγκνους σήκωσε ψηλά τα χέρια του. Φορούσε δερμάτινο παντελόνι και ένα μπλουζάκι με μια μεταλλική στάμπα κεραυνού. «Και όλο το βράδυ».

«Κάνει συνέχεια την ίδια ερώτηση;»

«Όχι, λέει διάφορα πράγματα. Μερικές φορές βρίζει. Ο Αζαζήλ φαίνεται να το διασχεδάξει».

«Μας ακούει;» Ο Τζόρνταν έγειρε το κεφάλι στο πλάι.
«Δαίμονα; Τοx τοx».

Τα καυτά γράμματα άλλαξαν σειρά. ΓΕΙΑ ΣΟΥ ΛΥΚΑΝ-
ΘΡΩΠΕ.

Ο Τζόρνταν έκανε ένα βήμα πίσω και κοίταξε τον Μά-
γκνους. «Είναι... φυσιολογικό αυτό;»

Ο Μάγκνους φαινόταν να έχει πέσει σε βαθιά δυστυ-
χία. «Σίγουρα δεν είναι καθόλου φυσιολογικό. Δεν έχω
καλέσει ποτέ δαίμονα τόσο ισχυρό όσο ο Αζαζήλ αλλά
ακόμα και έτσι... έχω διαβάσει όλη τη βιβλιογραφία και
πουθενά δεν έχω βρει ούτε μια αναφορά τέτοιας συμπε-
ριφοράς. Βγαίνει εκτός ελέγχου».

«Ο Αζαζήλ πρέπει να επιστρέψει στη θέση του», είπε ο
Άλεξ. «Για πάντα όμως». Κούνησε το κεφάλι του. «Ίσως
η Τζόσλιν να είχε δίκιο. Ποτέ δεν βγήκε τίποτα καλό από
μια επίκληση δαίμονα».

«Είμαι σχεδόν σίγουρος ότι εγώ προήλθα από επίκληση
δαίμονα», σημείωσε ο Μάγκνους. «Άλεξ, το έχω κάνει
εκατοντάδες φορές. Δεν ξέρω γιατί να είναι διαφορετικά
αυτή τη φορά».

«Ο Αζαζήλ δεν μπορεί να βγει, σωστά;» ρώτησε η Ίζα-
μπελ. «Έξω απ' την πεντάλφα, εννοώ».

«Όχι», είπε ο Μάγκνους. «Αλλά κανονικά δεν θα έπρε-
πε ούτε να μπορεί να τα κάνει όλα αυτά».

Ο Τζόρνταν έσκυψε μπροστά, με τα χέρια στα γόνατα
του γαλάζιου του τζιν. «Πώς είναι στην Κόλαση, φίλε;»
ρώτησε. «Κάνει ζέστη ή κρύο; Έχω ακούσει και τα δύο».

Καμία απάντηση.

«Μπράβο, Τζόρνταν», είπε η Μάγια. «Τώρα τον εκνεύ-
ρισες».

Ο Τζόρνταν έβαλε το πόδι του στην άκρη του αστε-

ριού. «Μπορεί να μας πει το μέλλον; Δαίμονα για πες, θα γίνει διάσημο το συγκρότημά μας;»

«Είναι δαίμονας απ' την Κόλαση, όχι μέντιουμ από τσίρκο, Τζόρνταν», είπε εκνευρισμένος ο Μάγκνους. «Και μείνε μακριά απ' τα σύνορα του αστεριού. Αν καλέσεις ένα δαίμονα και τον παγιδεύσεις σε μια πεντάλφα, δεν μπορεί να βγει και να σου κάνει κακό. Αν μπεις όμως στην πεντάλφα, μπαίνεις στα όρια της εξουσίας του ...»

Εκείνη τη στιγμή η κολόνα καπνού άρχισε να πυκνώνει. Ο Μάγκνους τίναξε το κεφάλι του προς τα πάνω και ο Άλεξ σηκώθηκε, ρίχνοντας σχεδόν κάτω την καρέκλα του καθώς ο καπνός πήρε τη μορφή του Αζαζήλ. Πρώτα σχηματίστηκε το κοστούμι του, γκριζο και ασημί ριγέ με κομψά μανικετόκουμπα, και μετά η μορφή γέμισε και τα φλογερά του μάτια ήταν τα τελευταία που εμφανίστηκαν. Κοίταξε γύρω του με έκδηλη απόλαυση. «Όλη η συμμορία παρούσα, βλέπω», είπε. «Λοιπόν, αποφασίσατε;»

«Ναι», είπε ο Μάγκνους. «Δεν νομίζω ότι θα χρειαστούμε τις υπηρεσίες σου τελικά. Ευχαριστούμε πάντως.»

Σιωπή.

«Μπορείς να πηγαίνεις τώρα». Ο Μάγκνους κούνησε τα δάχτυλά του με ένα νεύμα αποχαιρετισμού. «Ξουτ».

«Δεν νομίζω», είπε ευγενικά ο Αζαζήλ. Έβγαλε το μαντίλι του και γυάλισε τα νύχια του. «Νομίζω ότι θα μείνω. Μου αρέσει εδώ».

Ο Μάγκνους αναστέναξε και είπε κάτι στον Άλεξ, ο οποίος πήγε προς το τραπέζι και έφερε ένα βιβλίο. Ο Μάγκνους το άνοιξε και άρχισε να διαβάζει. «Καταραμένο πνεύμα, φύγε. Επέστρεψε στο βασίλειο του καπνού και της φλόγας και της στάχτης και...»

«Δεν πρόκειται να πιάσει σε μένα αυτό», είπε ο δαίμο-

νας με βαριεστημένο ύφος. «Δοκίμασέ το αν θες. Θα είμαι εδώ όταν τελειώσεις».

Ο Μάγκνους τον κοίταξε με μάτια που άστραφταν από θυμό. «Δεν μπορείς να μας αναγκάσεις να συναλλαγούμε μαζί σου».

«Μπορώ να προσπαθήσω. Δεν είναι ότι έχω και κάτι καλύτερο για να περάσω...»

Ο Αζαζήλ σταμάτησε καθώς μια οικεία μορφή διέσχισε το δωμάτιο. Ο Πρόεδρος Μιάου που κυνηγούσε κάτι που έμοιαζε με ποντίκι. Καθώς όλοι τον παρακολουθούσαν με έκπληξη και τρόμο, η μικρή γάτα πέρασε τα όρια της πεντάλφας... και ο Σάιμον, πιο πολύ από ένστικτο, παρά από λογική, μπήκε στην πεντάλφα ξοπίσω της και την άρπαξε στην αγκαλιά του.

«Σάιμον!» Χωρίς να γυρίσει κατάλαβε ότι ήταν η Ίζαμπελ, με μια ενστικτώδη κραυγή. Γύρισε για να την κοιτάξει και την είδε να σκεπάζει το στόμα της με το χέρι της και να τον κοιτάει με γουρλωμένα μάτια. Όλοι τον κοιτούσαν. Η Ίζι είχε χλωμιάσει και ακόμα και ο Μάγκνους φαινόταν ανήσυχος.

Αν καλέσεις ένα δαίμονα και τον παγιδεύσεις σε μια πεντάλφα, δεν μπορεί να βγει και να σου κάνει κακό. Αν μπεις όμως στην πεντάλφα, μπαίνεις στα όρια της εξουσίας του...

Ο Σάιμον ένωσε ένα χτύπημα στον ώμο. Άφησε τον Πρόεδρο να πέσει καθώς γύρισε, και η μικρή γάτα έφυγε τρέχοντας απ' την πεντάλφα και κρύφτηκε κάτω από έναν καναπέ. Ο Σάιμον σήκωσε το κεφάλι του. Το τεράστιο πρόσωπο του Αζαζήλ υψωνόταν από πάνω του. Από τόσο κοντά μπορούσε να διακρίνει τις ρωγμές στο δέρμα του δαίμονα, σαν ρωγμές σε μάρμαρο και τις φλόγες βαθιά στα μάτια-

πηγάδια του. Όταν ο Αζαζήλ χαμογέλασε, ο Σάιμον είδε ότι τα δόντια του είχαν στις άκρες βελόνες από σίδερο.

Ο Αζαζήλ φύσηξε. Ένα σύννεφο από καυτό θειάφι τύλιξε τον Σάιμον. Άκουσε κάπου στο βάθος τη φωνή του Μάγκνους να ψάλλει πότε δυνατά πότε χαμηλά και την Ίζαμπελ να ουρλιάζει κάτι καθώς τα χέρια του δαίμονα άρπαξαν τα μπράτσα του. Ο Αζαζήλ σήκωσε τον Σάιμον απ' το πάτωμα έτσι που τα πόδια του κρέμονταν στον αέρα και τον πέταξε.

Ή μάλλον προσπάθησε. Ο Σάιμον γλίστρησε απ' τα χέρια του και έπεσε στο πάτωμα στα τέσσερα καθώς ο Αζαζήλ τινάχτηκε προς τα πίσω και φάνηκε σαν να πέφτει πάνω σε έναν αόρατο τοίχο. Ακούστηκε ένας ήχος σαν βράχος που σπάει. Ο Αζαζήλ σηκώθηκε στα γόνατα και μετά όρθιος με κόπο. Σήκωσε το κεφάλι του με ένα μουγκρητό, με τα δόντια να αστράφτουν και πήγε προς τον Σάιμον – ο οποίος συνειδητοποίησε επιτέλους τι συνέβαινε, σήκωσε το χέρι του και έδιωξε τα μαλλιά του απ' το μέτωπό του.

Ο Αζαζήλ κοκάλωσε. Τα χέρια του, με τα νύχια να καταλήγουν στα ίδια κοφτερά σίδερα με τα δόντια του, σφίχτηκαν σε γροδιές. «Περιπλανώμενε», είπε πνιχτά. «Εσύ είσαι;»

Ο Σάιμον έμεινε παγωμένος στη θέση του. Ο Μάγκνους έψαλλε ακόμα σιγανά στο βάθος αλλά όλοι οι υπόλοιποι ήταν σιωπηλοί. Ο Σάιμον φοβόταν να δει γύρω του και να κοιτάξει κάποιον απ' τους φίλους του στα μάτια. Η Κλέρι και ο Τζέις, σκέφτηκε, είχαν ήδη δει το αποτέλεσμα του Σημαδιού του Κάιν, την καυτή φωτιά του, ενώ οι άλλοι όχι. Δεν ήταν να απορεί που είχαν μείνει άφωνοι.

«Όχι», είπε ο Αζαζήλ και μισόκλεισε τα πύρινα μάτια

του. «Όχι, είσαι πολύ νέος και ο κόσμος πολύ γέρος. Ποιος όμως θα τολμούσε να βάλει το Σημάδι του Παραδείσου σ' ένα βρικόλακα; Και γιατί;»

Ο Σάιμον κατέβασε το χέρι του. «Άγγιξέ με ξανά και θα το μάθεις».

Ο Αζαζήλ έβγαλε ένα μουγκρητό – μισό γέλιο και μισό αηδία. «Δεν νομίζω», είπε. «Αν έχεις παίξει με τη θέληση του Παραδείσου, δεν αξίζει ούτε καν για την ελευθερία μου να διακινδυνεύσω να συσχετίσω τη μοίρα μου με τη δική σου». Κοίταξε γύρω του το δωμάτιο. «Είστε όλοι τρελοί. Καλή τύχη, παιδιά των ανθρώπων. Θα τη χρειαστείτε».

Και εξαφανίστηκε με μια έκρηξη φωτιάς, αφήνοντας πίσω του καυτό μαύρο καπνό και τη βρώμα του θειάφιού.

«Μείνε ακίνητη», είπε ο Τζέις και πήρε το σιλέτο των Χέροντεϊλ για να σκίσει με τη μύτη του την μπλούζα της Κλέρι, απ' το γιακά ως την άκρη. Έπιασε τα δυο μισά και τα αφαίρεσε προσεκτικά από πάνω της. Την άφησε να κάθεται στην άκρη του νιπτήρα με το τζιν και ένα φανελάκι. Το μεγαλύτερο μέρος του ιχώρ και του αίματος είχαν πέσει πάνω στο τζιν και το μπουφάν της, αλλά η λεπτεπίλεπτη μεταξωτή μπλούζα είχε διαλυθεί. Ο Τζέις την έριξε στο νιπτήρα όπου τσιτσίρισε στο νερό, και άγγιξε το ραβδί του στον ώμο της Κλέρι χαράζοντας απαλά τις γραμμές του θεραπευτικού ρούνου.

Έκλεισε τα μάτια της, νιώθοντας το κάψιμο του ρούνου και μετά ένα κύμα καθώς η ανακούφιση από τον πόνο απλώθηκε στα μπράτσα και την πλάτη της. Ήταν σαν Νοβοκαΐνη, χωρίς να τη μουδιάζει.

«Καλύτερα;» ρώτησε ο Τζέις.

Άνοιξε τα μάτια της. «Πολύ». Δεν ήταν τέλειο – το ιρά-τζε δεν είχε και μεγάλη θεραπευτική δράση σε πληγές που είχαν προκληθεί απ' το δηλητήριο δαίμονα αλλά οι πληγές έκλειναν εύκολα στο δέρμα των Κυνηγών. Ήδη πονούσαν ελάχιστα, και η Κλέρι, με την αδρεναλίνη της στα ύψη ακόμα απ' τη μάχη, δεν τις ένιωθε καν. «Σειρά σου;»

Της χαμογέλασε και της έδωσε το ραβδί. Βρίσκονταν στο πίσω μέρος του μαγαζιού με τις αντίκες. Ο Σεμπάστιαν είχε πάει να κλειδώσει και να χαμηλώσει τα φώτα της βιτρίνας για να μην τραβήξουν την προσοχή των θνητών. Ήταν ενδουσιασμένος με την προοπτική να το “γιορτάσουν” και όταν τους είχε αφήσει το δίλημμά του ήταν αν θα πήγαιναν πίσω στο διαμέρισμα για να αλλάξουν ή θα πήγαιναν κατευθείαν στο κλαμπ στη Μάλα Στράνα.

Αν υπήρχε μέσα στην Κλέρι ένα κομμάτι της που ένιωθε πόσο αταίριαστος ήταν ο όποιος εορτασμός, είχε χαθεί μέσα στο βουητό του αίματός της. Ήταν απίστευτο το ότι είχε χρειαστεί να πολεμήσει δίπλα στον Σεμπάστιαν για να ανάψει μέσα της ο διακόπτης της μάχης, που ήταν λες και απελευθέρωσε τα ένστικτα του Κυνηγού μέσα της. Ήθελε να πηδήξει ψηλά κτίρια με ένα μόνο άλμα, να κάνει εκατό κάμπεις, να μάθει να χρησιμοποιεί τα σπαδιά της σαν ψαλίδι όπως ο Τζέις. Αντίθετα, πήρε το ραβδί απ' το χέρι του και του είπε: «Βγάλε την μπλούζα σου, λοιπόν».

Ο Τζέις έβγαλε την μπλούζα του και η Κλέρι προσπάθησε να το παίξει αδιάφορη. Είχε στο πλευρό του ένα μεγάλο κόψιμο, θυμωμένα μπλαβο-κόκκινο στις άκρες, και καψίματα από αίμα δαίμονα στο στήθος και το δεξί του ώμο. Ακόμα κι έτσι όμως, ήταν ο πιο όμορφος άνθρωπος που είχε δει ποτέ η Κλέρι. Ανοιχτό χρυσό δέρμα, φαρδιοί ώμοι,

στενή μέση και γοφοί, εκείνη η λεπτή γραμμή από χρυσό χνούδι απ' τον αφαλό ως τη ζώνη του τζιν του. Πήρε το βλέμμα της από πάνω του και ακούμπησε το ραβδί στον ώμο του, σχεδιάζοντας προσεκτικά τον χιλιοστό πιθανότατα θεραπευτικό ρούνο που του είχαν κάνει ποτέ.

«Καλό;» ρώτησε όταν τέλειωσε.

«Μμμ». Ο Τζέις έσκυψε και η Κλέρι μύρισε το άρωμά του: αίμα και κάρβουνο, ιδρώτας και το φτηνό σαπούνι που είχαν βρει πλάι στο νιπτήρα. «Μου άρεσε», της είπε. «Εσένα; Έτσι όπως πολεμούσαμε πλάι πλάι».

«Ήταν... έντονο». Στεκόταν ανάμεσα στα πόδια της ήδη. Πλησίασε περισσότερο, περνώντας τα δάχτυλά του στις θηλιές του τζιν της. Τα χέρια της πήγαν στους ώμους του και είδε τη λάμψη του χρυσού σκαλιστού δαχτυλιδιού στο δάχτυλό της. Αυτό τη συνέφερε ελαφρώς. *Μην αφαιρεθείς, μη χαθείς σ' αυτό. Δεν είναι ο Τζέις, δεν είναι ο Τζέις, δεν είναι ο Τζέις.*

Τα χείλη του χάιδεψαν τα δικά της. «Εμένα μου φάνηκε απίστευτο. Εσύ ήσουν απίστευτη».

«Τζέις», ψιθύρισε και μετά ακούστηκε ένας χτύπος στην πόρτα. Ο Τζέις την άφησε ξαφνιασμένος και η Κλέρι γλίστρησε προς τα πίσω, χτυπώντας πάνω στη βρύση που άνοιξε αμέσως, και τους έκανε και τους δυο μούσκεμα. Η Κλέρι έβγαλε μια κραυγή έκπληξης ενώ ο Τζέις έβαλε τα γέλια και γύρισε να ανοίξει την πόρτα καθώς η Κλέρι προσπαθούσε να κλείσει τη βρύση.

Ήταν ο Σεμπάστιαν, φυσικά. Φαινόταν αξιοσημείωτα καθαρός, αν σκεφτόταν κανείς τι είχαν περάσει. Είχε αντικαταστήσει το λερωμένο δερμάτινο μπουφάν του με ένα αρχαίο βίντατζ στρατιωτικό παλτό, που χαλαρά ριγμένο πάνω απ' το T-σερτ του τού έδινε ένα πολύ βίντατζ-

σικ στυλ. Κρατούσε στα χέρια του κάτι, κάτι μαύρο και γυαλιστερό.

Ανασήκωσε τα φρύδια του. «Υπάρχει κάποιος λόγος που πέταξες την αδερφή μου στο νιπτήρα;»

«Τη συνεπήρα», είπε ο Τζέις και έσκυψε να πάρει την μπλούζα του. Τη φόρεσε. Όπως και του Σεμπάστιαν, το μπουφάν του είχε υποστεί τη μεγαλύτερη ζημιά αν και στο πλάι της μπλούζας του είχε ένα σκίσιμο εκεί όπου τον είχε κόψει ένας δαίμονας.

«Σου έφερα κάτι να φορέσεις», είπε ο Σεμπάστιαν και έδωσε το γυαλιστερό μαύρο πράγμα στην Κλέρι, που είχε βγει απ' το νιπτήρα και στεκόταν στάζοντας νερό και σαπουνάδα στο πάτωμα. «Είναι βίντατζ. Φαίνεται να σου κάνει».

Η Κλέρι έδωσε ξαφνιασμένη το ραβδί στον Τζέις και πήρε το ρούχο. Ήταν ένα φόρεμα –ένα κομπινεζόν βασικά– κατάνυρο, με περίτεχνες τιράντες με πέρλες και δαντέλα στον ποδόγυρο. Οι τιράντες μπορούσαν να ρυθμιστούν και το ύφασμα ήταν ελαστικό οπότε μάλλον ο Σεμπάστιαν είχε δίκιο – θα της έκανε όντως. Ένα μέρος της ένιωθε άβολα με την ιδέα να φορέσει κάτι που είχε διαλέξει ο Σεμπάστιαν αλλά δεν μπορούσε να πάει σε κλαμπ με σκισμένη μπλούζα και μουσκεμένο παντελόνι. «Ευχαριστώ», είπε τελικά. «Βγείτε και οι δύο έξω για να αλλάξω».

Έφυγαν και έκλεισαν πίσω τους την πόρτα. Τους άκουγε να μιλάνε, δυνατές αγορίστικες φωνές και παρόλο που δεν άκουγε τις λέξεις μπορούσε να καταλάβει ότι έκαναν πλάκα. Άνετα. Με οικειότητα. Ήταν τόσο παράξενο, σκέφτηκε, καθώς έβγαλε το τζιν και το μπλουζάκι και πέρασε το φόρεμα πάνω απ' το κεφάλι της. Ο Τζέις, που σχεδόν ποτέ δεν ανοιγόταν σε κανέναν, γελούσε και

έκανε πλάκα με τον Σεμπάστιαν.

Γύρισε και κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Το μαύρο χλώμαζε το πρόσωπό της, έκανε τα μάτια της να φαίνονται μεγάλα και σκοτεινά και τα μαλλιά της πιο κόκκινα, τα μπράτσα και τα χέρια της μακριά, λεπτά και χλωμά. Τα μάτια της ήταν μουτζουρωμένα. Οι μπότες που φορούσε κάτω απ' το τζιν έκαναν το φόρεμα λίγο πιο "σκληρό". Δεν ήταν σίγουρη αν ήταν ακριβώς όμορφη αλλά πάντως σίγουρα έμοιαζε με κάποια που δεν αστειεύεται.

Αναρωτήθηκε αν η Ίζαμπελ θα ενέκρινε τον Λουκ.

Ξεκλείδωσε την πόρτα του μπάνιου και βγήκε έξω. Βρισκόταν στο ημιφωτισμένο πίσω μέρος του μαγαζιού, όπου ήταν πεταμένα όλα τα παλιοπράγματα που δεν χωρούσαν μπροστά. Μια βελούδινη κουρτίνα τη χώριζε απ' το υπόλοιπο μαγαζί. Ο Τζέις και ο Σεμπάστιαν βρισκόνταν πίσω απ' την κουρτίνα και μιλούσαν αλλά η Κλέρι ακόμα δεν διέκρινε τις λέξεις. Παραμέρισε την κουρτίνα και προχώρησε.

Τα φώτα ήταν αναμμένα αν και το μεταλλικό ρολό μπροστά στη βιτρίνα ήταν κατεβασμένο, έτσι ώστε οι περαστικοί να μην μπορούν να δουν μέσα. Ο Σεμπάστιαν έψαχνε τα πράγματα στα ράφια και κατέβαζε με τα μακριά προσεκτικά του χέρια το ένα μετά το άλλο διάφορα αντικείμενα, τα εξέταζε προσεκτικά και με περιέργεια και μετά τα ξανάφηνε στη θέση τους.

Ο Τζέις ήταν ο πρώτος που είδε την Κλέρι. Η Κλέρι είδε τα μάτια του να σπιδίζουν και θυμήθηκε την πρώτη φορά που την είχε δει καλά ντυμένη, με τα ρούχα της Ίζαμπελ, πηγαίνοντας προς το πάρτι του Μάγκνους. Όπως και τότε, τα μάτια του ανέβηκαν σιγά σιγά από τις μπότες στα πόδια, τους γοφούς, τη μέση, το στήθος και σταμάτησαν στο

πρόσωπό της. Της χαμογέλασε τεμπέλικα.

«Θα μπορούσα να επισημάνω ότι αυτό δεν είναι φόρεμα αλλά εσώρουχο» είπε «αλλά αμφιβάλλω αν με συμφέρει».

«Πρέπει να σου θυμίσω», του είπε ο Σεμπάστιαν, «ότι μιλάς για την αδερφή μου;»

«Οι περισσότεροι αδερφοί θα ήταν ενθουσιασμένοι να συνοδεύει την αδελφή τους στην πόλη ένας τόσο ευγενικός ιππότης», είπε ο Τζέις. Άρπαξε ένα στρατιωτικό τζάκετ από ένα ράφι και το φόρεσε.

«Ιππότης;» είπε η Κλέρι. «Πάλι καλά που δεν είπες καθαλιέρος».

«Πάλι καλά που δεν σε είπε δεσποσύνη, να λες», είπε ο Σεμπάστιαν και πήγε με μεγάλα βήματα προς τη βελούδινη κουρτίνα. «Έρχομαι αμέσως. Πάω να ξεπλύνω το αίμα απ' τα μαλλιά μου».

«Τι κοκέτα», του φώναξε ο Τζέις με ένα χαμόγελο, αλλά μετά άπλωσε τα χέρια του στην Κλέρι και την τράβηξε κοντά του. Η φωνή του έγινε ένας σιγανός ψίθυρος. «Θυμάσαι όταν πήγαμε στο πάρτι του Μάγκνους; Ήρθες στην είσοδο με την Ίζαμπελ και ο Σάμιον παραλίγο να πάθει αποπληξία».

«Τι παράξενο, κι εγώ το ίδιο σκεφτόμουν». Έγειρε το κεφάλι της προς τα πίσω και τον κοίταξε. «Δεν θυμάμαι να είχες σχολιάσει εσύ κάτι για την εμφάνισή μου τότε».

Τα δάχτυλά του γλίστρησαν κάτω απ' τις τιράντες του φορέματός της και χάιδεψαν το δέρμα της. «Νόμιζα ότι δεν σου άρεσα και πολύ. Και μάλλον μια λεπτομερής περιγραφή, μπροστά σε κοινό μάλιστα, όλων όσων ήθελα να κάνω δεν νομίζω ότι θα σε βοηθούσε να αλλάξεις γνώμη».

«Νόμιζες ότι δεν μου άρεσες;» Η φωνή της δυνάμωσε

γεμάτη δυσπιστία. «Τζέις, πότε σου έχει συμβεί να μην αρέσεις σε κάποιο κορίτσι;»

Ανασήκωσε τους ώμους του. «Σίγουρα τα άσυλα του κόσμου είναι γεμάτα με δυστυχισμένες γυναίκες που δεν έχουν καταφέρει να αναγνωρίσουν τη γοητεία μου».

Μια ερώτηση έφτασε μέχρι την άκρη της γλώσσας της, μια ερώτηση που ήθελε πάντα να τον ρωτήσει αλλά δεν το είχε κάνει ποτέ. Άλλωστε, τι σημασία είχε τελικά τι είχε κάνει πριν τη γνωρίσει; Σαν να διάβαζε την έκφρασή της, τα χρυσά του μάτια μαλάκωσαν ελαφρώς.

«Δεν με ένοιαζε ποτέ τι σκέφτονταν για μένα τα κορίτσια», είπε. «Πριν από σένα».

Πριν από σένα. Η φωνή της Κλέρι έτρεμε λίγο. «Τζέις, αναρωτιόμουν...»

«Το φραστικό σας φλερτ είναι βαρετό και εκνευριστικό», είπε ο Σεμπάστιαν που εμφανίστηκε ξανά πίσω απ' τη βελούδινη κουρτίνα με τα ασημένια του μαλλιά υγρά και ανακατεμένα. «Έτοιμοι;»

Η Κλέρι απομακρύνθηκε απ' τον Τζέις κοκκινίζοντας. Ο Τζέις φάνηκε να μην πτοείται. «Εσένα περιμέναμε».

«Μου φαίνεται ότι βρήκατε τρόπο να περάσετε την ατέλειωτη ώρα της αναμονής. Ελάτε, πάμε. Θα δείτε, θα το λατρέψετε αυτό το μέρος».

«Δεν θα πάρω ποτέ πίσω την εγγύηση του ενοικίου», είπε κατσουφιασμένος ο Μάγκνους. Καθόταν πάνω στο τραπέζι, ανάμεσα στα κουτιά της πίτσας και τα φλιτζάνια του καφέ και κοιτούσε τους υπόλοιπους της Ομάδας των Καλών να κάνουν ό,τι μπορούσαν για να καθαρίσουν το χαμό που είχε αφήσει πίσω της η εμφάνιση του Αζαζήλ – μαύρες τρύπες που ξεκάπνιζαν στον τοίχο, θειώδες

μαύρο πηχτό υγρό που έσταζε απ' τους σωλήνες του ταβανιού, στάχτη και κάτι άλλες κοκκώδεις ουσίες στο πάτωμα. Ο Πρόεδρος Μιάου ήταν ξαπλωμένος στην αγκαλιά του Μάγκνους και γουργούριζε. Ο Μάγκνους είχε πάρει απαλλαγή από την καθαριότητα, γιατί το διαμέρισμά του είχε μισοκαταστραφεί. Ο Σάιμον είχε πάρει απαλλαγή από την καθαριότητα, γιατί μετά το περιστατικό με την πεντάλφα κανείς δεν ήξερε πώς να τον αντιμετωπίσει. Είχε προσπαθήσει να μιλήσει στην Ίζαμπελ αλλά εκείνη του είχε κουνήσει απειλητικά τη σφουγγαρίστρα της.

«Έχω μια ιδέα», είπε ο Σάιμον. Καθόταν δίπλα στον Μάγκνους, με τους αγκώνες στα γόνατα. «Αλλά δεν θα σου αρέσει».

«Έχω την αίσθηση ότι έχεις δίκιο, Σέργουν»,

«Σάιμον. Με λένε Σάιμον».

«Τέλος πάντων», είπε ο Μάγκνους και κούνησε το αδύνατο χέρι του. «Ποια είναι η ιδέα σου;»

«Έχω το Σημάδι του Κάιν», είπε ο Σάιμον. «Αυτό σημαίνει ότι δεν μπορεί να με σκοτώσει τίποτα, έτσι;»

«Μπορείς να αυτοκτονήσεις», είπε ο Μάγκνους, χωρίς μεγάλη προθυμία. «Απ' όσο ξέρω, τα άψυχα αντικείμενα μπορούν να σε σκοτώσουν κατά λάθος. Οπότε αν είχες σκοπό να κάνεις μαθήματα λαμπάντα σε λαδωμένη πίστα πάνω από ένα πηγάδι γεμάτο μαχαίρια, ξανασκέψου το καλύτερα».

«Πάει το Σαββατοκύριακο».

«Αλλά τίποτα άλλο δεν μπορεί να σε σκοτώσει», είπε ο Μάγκνους. Τα μάτια του είχαν αφήσει τον Σάιμον και παρακολούθησε τον Άλεξ που φαινόταν να παλεύει με μια σκούπα. «Γιατί;»

«Αυτό που έγινε στην πεντάλφα, με τον Αζαζήλ, με

έκανε να σκεφτώ», είπε ο Σάιμον. «Είπατε ότι η επίκληση αγγέλων είναι πολύ πιο επικίνδυνη από την επίκληση δαιμόνων γιατί μπορεί να καταστρέψουν αυτόν που τους καλεί ή να τον κάψουν με ουράνια φωτιά. Αλλά αν το έκανα εγώ...» η φωνή του έσβησε. «Θέλω να πω, θα ήμουν ασφαλής, σωστά;»

Αυτό έκανε τον Μάγκνους να στρέψει απότομα την προσοχή του στον Σάιμον. «Εσύ; Να καλέσεις άγγελο;»

«Μπορείς να μου δείξεις πώς», είπε ο Σάιμον. «Ξέρω ότι δεν είμαι μάγος αλλά ο Βάλενταϊν πώς το έκανε; Αν το έκανε αυτός γιατί να μην μπορώ κι εγώ; Υπάρχουν θνητοί που μπορούν να ασκήσουν μαγεία».

«Δεν θα μπορούσα να υποσχεθώ ότι θα ζήσεις», είπε ο Μάγκνους αλλά στη φωνή του υπήρχε μια σπίθα ενδιαφέροντος που ερχόταν σε αντίθεση με την προειδοποίηση. «Το Σημάδι είναι η προστασία του Παραδείσου αλλά μπορεί άραγε να σε προστατεύσει απ' τον ίδιο τον Παράδεισο; Δεν ξέρω την απάντηση».

«Δεν περίμενα να την ξέρεις. Αλλά δεν συμφωνείς ότι απ' όλους μας έχω τις περισσότερες πιθανότητες;»

Ο Μάγκνους κοίταξε τη Μάγια, που έριχνε βρόμικα νερά στον Τζόρνταν και γελούσε καθώς εκείνος απομακρυνόταν φωνάζοντας. Παραμέρισε τις μπούκλες της και άφησε ένα λερωμένο σημάδι στο μέτωπό της. Φαινόταν τόσο μικρή. «Ναι», είπε απρόθυμα ο Μάγκνους. «Μάλλον ναι».

«Ποιος είναι ο πατέρας σου;» ρώτησε ο Σάιμον.

Τα μάτια του Μάγκνους γύρισαν πάλι στον Άλεξ. Ήταν χρυσοπράσινα, δυσανάγνωστα σαν τα μάτια της γάτας που κρατούσε στην αγκαλιά του. «Δεν είναι το αγαπημένο μου θέμα, Σμέντλι».

«Σάιμον», είπε ο Σάιμον. «Αν πρόκειται να πεθάνω για

όλους εσάς, το λιγότερο που μπορείς να κάνεις είναι να θυμάσαι το όνομά μου».

«Δεν πεθαίνεις για μένα», είπε ο Μάγκνους. «Αν δεν ήταν ο Άλεξ, εγώ θα...»

«Τι θα έκανες;»

«Είδα ένα όνειρο», είπε ο Μάγκνους με απόμακρο ύφος. «Είδα μια πόλη όλη από αίμα, με πύργους από οστά και το αίμα έτρεχε στους δρόμους σαν νερό. Ίσως μπορείς να σώσεις τον Τζέις, Ημεροβάτη, αλλά δεν μπορείς να σώσεις τον κόσμο. Το σκοτάδι έρχεται. "Γην γνοφεράν, ως το σκότος της σκιάς του θανάτου, όπου τάξις δεν είναι, και το φως είναι ως το σκότος". Αν δεν ήταν ο Άλεξ, εγώ θα είχα φύγει μακριά».

«Και πού θα πήγαινες;»

«Θα κρυβόμουν. Θα περιμένα να ξεθυμάνει. Δεν είμαι ήρωας». Ο Μάγκνους έπιασε τον Πρόεδρο Μιάου και τον άφησε στο πάτωμα.

«Αγαπάς τον Άλεξ αρκετά για να μείνεις όμως», είπε ο Σάιμον. «Και αυτό είναι ηρωικό».

«Κι εσύ αγαπούσες την Κλέρι αρκετά για να καταστρέψεις τη ζωή σου γι' αυτή», είπε ο Μάγκνους με μια πικρία που δεν συνήθιζε. «Και δες πού σε οδήγησε». Δυνάμωσε τη φωνή του. «Λοιπόν, παιδιά. Ελάτε εδώ. Ο Σέλντον έχει μια ιδέα».

«Ποιος είναι ο Σέλντον;» είπε η Ίζαμπελ.

Οι δρόμοι της Πράγας ήταν παγωμένοι και σκοτεινοί και παρόλο που η Κλέρι είχε το λεκιασμένο από ιχώρ μπουφάν της τυλιγμένο γύρω της, ο παγερός αέρας έκοβε το βουητό στις φλέβες της, σβήνοντας τα τελευταία ίχνη της έκστασης της μάχης. Πήρε ένα φλιτζάνι ζεστό κρασί για

να κρατήσει λίγο ακόμα το βουητό και τύλιξε γύρω του τα χέρια της καθώς αυτή, ο Τζέις και ο Σεμπάστιαν χάθηκαν σε ένα λαβύρινθο από όλο και πιο στενά όλο και πιο σκοτεινά πανάρχαια δρομάκια. Δεν υπήρχαν πινακίδες ούτε ονόματα δρόμων ούτε πεζοί. Το μόνο σταθερό ήταν το φεγγάρι που κινείτο πίσω από πυκνά σύννεφα πάνω απ' τα κεφάλια τους. Επιτέλους μια μικρή πέτρινη σκάλα τους οδήγησε σε μια μικροσκοπική πλατεία που η μια πλευρά της ήταν φωτισμένη από μια νέον πινακίδα, που έγραφε ΚΟΣΤΙ ΛΟΥΣΤΡ. Κάτω απ' την πινακίδα υπήρχε μια ανοιχτή πόρτα, ένα κενό στον τοίχο σαν σπασμένο δόντι.

«Τι σημαίνει αυτό “Κόστι Λουστρ”»;» ρώτησε η Κλέρι.

«Σημαίνει “Κοκάλινος Πολυέλαιος”. Έτσι λέγεται το κλαμπ», είπε ο Σεμπάστιαν και προχώρησε νωχελικά προς τα εμπρός. Τα ανοιχτόχρωμα μαλλιά του αντανακλούσαν τα εναλλασσόμενα νέον φώτα της πινακίδας: κόκκινα, παγερά μπλε, μεταλλικό χρυσό. «Θα έρθετε;»

Ένας τοίχος από ήχο και φως χτύπησε την Κλέρι τη στιγμή που μπήκε στο κλαμπ. Ήταν ένας μεγάλος, γεμάτος χώρος που θα μπορούσε κάποτε να είναι το εσωτερικό μιας εκκλησίας. Ψηλά στους τοίχους υπήρχαν ακόμα παράθυρα με βιτρό. Πολύχρωμα φωτορυθμικά φώτιζαν τα χαρούμενα πρόσωπα των χορευτών στο πλήθος, έναν έναν: φούξια, νέον πράσινο, φλογερό βιολετί. Στον έναν τοίχο υπήρχε ένας πάγκος για τον DJ και απ' τα μεγάφωνα ούρλιαζε τρανς μουσική. Η μουσική παλλόταν μέσα της, απ' τα πόδια ως το αίμα της, κάνοντας τα κόκαλά της να δονούνται. Το δωμάτιο ήταν ζεστό απ' τη θερμότητα των σωμάτων και τη μυρωδιά ιδρώτα, καπνού και μπίρας.

Ήταν έτοιμη να γυρίσει να ρωτήσει τον Τζέις αν ήθελε να χορέψουν όταν ένωσε ένα χέρι στην πλάτη της. Ήταν

ο Σεμπάστιαν. Σφίχτηκε αλλά δεν τραβήχτηκε. «Έλα», είπε στο αυτί της. «Δεν θα μείνουμε εδώ με τους κοινούς».

Το χέρι του ήταν σαν σίδερο που πίεζε τη ραχοκοκαλιά της. Τον άφησε να τη σπρώξει εμπρός, να διασχίσει τον κόσμο. Το πλήθος έμοιαζε να παραμερίζει για να τους αφήσει να περάσουν. Ο κόσμος σήκωνε το βλέμμα του κοιτούσε τον Σεμπάστιαν και μετά το χαμήλωνε και υποχωρούσε. Η ζέστη γινόταν πιο έντονη και η Κλέρι είχε σχεδόν λαχανιάσει μέχρι να φτάσουν στο βάθος της αίθουσας. Υπήρχε μια αψίδα που δεν την είχε προσέξει νωρίτερα. Μερικά φθαρμένα πέτρινα σκαλιά οδηγούσαν προς τα κάτω.

Σήκωσε το κεφάλι της όταν ο Σεμπάστιαν έβγαλε το χέρι του απ' την πλάτη της. Γύρω τους άστραψε φως. Ο Τζέις είχε βγάλει τη μαγική του πέτρα. Της χαμογέλασε και το πρόσωπό του ήταν γεμάτο γωνίες και σκιές στο σκληρό, έντονο φως.

«Η κατάβαση είναι εύκολη», είπε.

Η Κλέρι ανατρίχιασε. Ήξερε ολόκληρη τη φράση. *Η Κατάβαση εις τον Άορνον είναι εύκολος.*

«Έλα». Ο Σεμπάστιαν κούνησε το κεφάλι του και άρχισε να κατεβαίνει με χάρη και σταθερό βήμα, χωρίς να ανησυχεί μήπως γλιστρήσει στις πανάρχαιες λείες πέτρες. Η Κλέρι ακολούθησε λίγο πιο προσεκτικά. Ο αέρας γινόταν πιο δροσερός όσο κατέβαιναν και ο ήχος της μουσικής έσβηνε. Άκουγε τις ανάσες τους και έβλεπε τις σκιές τους, διαστρεβλωμένες και επιμήχεις στους τοίχους.

Άκουσε την καινούρια μουσική πριν φτάσουν στη βάση της σκάλας. Είχε ακόμα πιο επίμονο μπιτ απ' τη μουσική του πάνω ορόφου. Έσχιζε τα αυτιά της και τρύπωνε στις φλέβες της και τη στροβίλιζε. Είχε σχεδόν ζαλιστεί μέχρι

να φτάσουν στο τελευταίο σκαλί και να βγουν σε μια τεράστια αίθουσα που της έκοψε την ανάσα.

Ήταν όλα από πέτρα, οι τοίχοι ακανόνιστοι και ανώμαλοι, το πάτωμα λείο κάτω από τα πόδια τους. Ένα γιγάντιο άγαλμα ενός αγγέλου με μαύρα φτερά υψωνόταν στον τοίχο στο βάθος, με το κεφάλι να χάνεται στις σκιές ψηλά στο ταβάνι, και τα φτερά του να στάζουν κλωστές από πολύτιμους λίθους που έμοιαζαν με σταγόνες αίματος. Εκρήξεις χρώματος και φωτός έσκαγαν σαν κόκκινες βόμβες στο δωμάτιο – καμία σχέση με τα τεχνητά φώτα στον πάνω όροφο. Αυτά ήταν όμορφα, αστραφτερά σαν πυροτεχνήματα και κάθε φορά που έσκαγε κάποιος, πασάλιζε με λαμπερή χρυσόσκονη το πλήθος που χόρευε. Τεράστια μαρμάρινα σιντριβάνια ανάβλυζαν πίδακες νερού που λαμπύριζε. Μαύρα ροδοπέταλα επέπλεαν στην επιφάνεια. Και πάνω απ' όλα αυτά, κρεμασμένος πάνω από τη γεμάτη πίστα, σε ένα μακρύ χρυσό κορδόνι κρεμόταν ένας τεράστιος πολυέλαιος από οστά.

Ήταν τόσο περίπλοκος όσο και φρικιαστικός. Ο βασικός του κορμός ήταν φτιαγμένο από πλευρά, ενωμένα μεταξύ τους. Μηριαία οστά και κνήμες κρέμονταν σαν διακοσμητικά από τα μπράτσα του κατασκευάσματος, που σχημάτιζε καμπύλες προς τα πάνω όπου στερεώνονταν ανθρωπίνα κρανία, το καθένα με ένα τεράστιο κερί. Μαύρο κερί έσταζε σαν αίμα δαίμονα πάνω στο πλήθος αν και κανείς δεν φαινόταν να το προσέχει. Και άλλωστε οι χορευτές που στροβιλίζονταν, στριφογυρνούσαν και χειροκροτούσαν δεν ήταν καν άνθρωποι.

«Λυκάνθρωποι και βρικόλακες», είπε ο Σεμπάστιαν σε απάντηση της ερώτησης που δεν έκανε η Κλέρι. «Στην Πράγα είναι σύμμαχοι. Εδώ... χαλαρώνουν». Ένα ζεστό

αεράκι φυσούσε στην αίθουσα σαν άνεμος της ερήμου. Ανασήκωσε τα ασημένια του μαλλιά και τα έριξε μπροστά στα μάτια του, κρύβοντας την έκφρασή τους.

Η Κλέρι έβγαλε το παλτό της και το κράτησε μπροστά στο στήθος της σαν ασπίδα σχεδόν. Κοίταξε γύρω της με γουρλωμένα μάτια. Ένωθε ότι το πλήθος στο δωμάτιο δεν ήταν ανθρώπινο, οι βρικόλακες με τη χλομάδα και την κομψή, ρευστή τους χάρη, οι λυκάνθρωποι ξέφρενοι και γρήγοροι. Οι περισσότεροι ήταν νέοι, χόρευαν κολλητά, γλιστρούσαν στα χορμιά ο ένας του άλλου. «Μα.. Δεν θα τους ενοχλήσει που είμαστε εδώ; Που είμαστε Νεφιλίμ;»

«Εμένα με ξέρουν», είπε ο Σεμπάστιαν. «Και θα καταλάβουν ότι είστε μαζί μου». Άπλωσε το χέρι του και της πήρε το παλτό. «Πάω να το κρεμάσω».

«Σεμπάστιαν...» Αλλά είχε εξαφανιστεί στο πλήθος.

Κοίταξε δίπλα της τον Τζέις. Είχε βάλει τους αντίχειρές του στη ζώνη του και κοιτούσε γύρω του με ενδιαφέρον. «Πάει να δει τα μπουφάν των βρικόλακων;» ρώτησε.

«Γιατί όχι;» της χαμογέλασε ο Τζέις. «Αν πρόσεξες δεν προσφέρθηκε να πάρει το δικό μου. Αχ, ο ιπποτισμός έχει πια χαθεί, σ' το λέω». Έγειρε το κεφάλι του στο πλάι όταν είδε την απορία της. «Τέλος πάντων. Μάλλον θα θέλει να μιλήσει σε κάποιον».

«Δηλαδή δεν ήρθαμε μόνο για να περάσουμε καλά;»

«Ο Σεμπάστιαν δεν κάνει ποτέ κάτι μόνο για να περάσει καλά». Ο Τζέις πήρε τα χέρια της και την τράβηξε κοντά του. «Σε αντίθεση με σένα».

Ο Σάιμον δεν ξαφνιασθηκε καθόλου με την απόλυτη έλλειψη ενθουσιασμού για το σχέδιό του. Ύπήρξαν δυνατές χορωδιακές αποδοκιμασίες, που ακολουθήθηκαν από μια

κακόηχη εναλλαγή φωνών που προσπαθούσαν να τον πείσουν να μην το κάνει και μετά ερωτήσεις, που απευθύνονταν κυρίως στον Μάγκνους, για την ασφάλεια του εγχειρήματος. Ο Σάιμον καθόταν με τους αγκώνες ακουμπισμένους στα γόνατα και περίμενε να ηρεμήσουν.

Τελικά ένιωσε ένα απαλό άγγιγμα στον ώμο του. Γύρισε και είδε με έκπληξη ότι ήταν η Ίζαμπελ. Του έκανε νόημα να την ακολουθήσει.

Κατέληξαν στις σκιές πίσω από τις κολόνες καθώς η συζήτηση πίσω τους άναβε. Μια που η Ίζαμπελ ήταν απ' την αρχή μια απ' τις πιο μαχητικές πολέμιους του σχεδίου του, ο Σάιμον ετοιμάστηκε να τα ακούσει. Παρ' όλα αυτά, τον κοιτούσε με το στόμα ερμητικά κλειστό. «Λοιπόν», της είπε τελικά μην αντέχοντας τη σιωπή. «Μάλλον δεν είσαι και πολύ χαρούμενη μαζί μου».

«Μάλλον; Θα σε κλοτσούσα στο καλάμι, παλιοβρικόλακα αλλά δεν θέλω να χαλάσω τις πανάκριβες καινούριες μου μπότες».

«Ίζαμπελ...»

«Δεν είμαι το κορίτσι σου».

«Ναι», είπε ο Σάιμον αν και δεν μπόρεσε να κρύψει μια υποψία απογοήτευσης. «Το ξέρω».

«Και δεν σου έχω κρατήσει ποτέ κακία για το χρόνο που περνάς με την Κλέρι. Σε ενθάρρυνα μάλιστα. Ξέρω πόσο πολύ νοιάζεσαι γι' αυτήν και πόσο νοιάζεται εκείνη για σένα. Αλλά αυτό... αυτό που σκέφτεσαι να κάνεις είναι ένα παράλογο ρίσκο. Είσαι σίγουρος;»

Ο Σάιμον κοίταξε γύρω του: το διαλυμένο διαμέρισμα του Μάγκνους, τη μικρή ομάδα στη γωνία που μάλωνε για τη μοίρα του. «Δεν είναι μόνο για την Κλέρι».

«Ούτε για τη μητέρα σου, έτσι;» είπε η Ίζαμπελ. «Που

σε είπε τέρας; Δεν έχεις να αποδείξεις τίποτα, Σάιμον. Αυτό είναι δικό της πρόβλημα, όχι δικό σου».

«Δεν είναι αυτό. Ο Τζέις μου έσωσε τη ζωή. Του χρωστάω χάρη».

Η Ίζαμπελ φάνηκε να ξαφνιάζεται. «Δεν το κάνεις μόνο και μόνο για να ξεπληρώσεις στον Τζέις τη χάρη; Γιατί νομίζω ότι έχετε πατσίσει πια».

«Όχι, όχι τελείως. Κοίτα, όλοι ξέρουμε την κατάσταση. Ο Σεμπάστιαν δεν μπορεί να αφηθεί έτσι ελεύθερος. Σ' αυτό, το Κονκλάβιο έχει δίκιο. Δεν είναι ασφαλές. Αν πεθάνει όμως θα πεθάνει και ο Τζέις. Κι αν πεθάνει ο Τζέις, η Κλέρι...»

«Θα ζήσει», είπε η Ίζαμπελ με βιαστική και σκληρή φωνή. «Είναι σκληρή και δυνατή».

«Θα πληγωθεί. Ίσως για πάντα. Δεν θέλω να πληγωθεί έτσι. Ούτε εσύ θέλω να πληγωθείς έτσι».

Η Ίζαμπελ σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος της. «Φυσικά. Αλλά πιστεύεις ότι η Κλέρι δεν θα πληγωθεί, Σάιμον, αν πάθεις κάτι εσύ;»

Ο Σάιμον δάγκωσε το χείλος του. Αυτό δεν το είχε σκεφτεί. «Όχι έτσι. «Εσύ;»

«Εγώ τι;»

«Εσύ θα πληγωθείς αν πάθω κάτι;»

Συνέχισε να τον κοιτάζει, με ίσια πλάτη, το σαγόνι σταθερό. Τα μάτια της όμως έλαμπαν. «Ναι».

«Αλλά θέλεις να βοηθήσω τον Τζέις;»

«Ναι, το θέλω κι αυτό».

«Πρέπει να με αφήσεις να το κάνω», της είπε. «Δεν το κάνω μόνο για τον Τζέις, ούτε για σένα και την Κλέρι αν και είστε όλοι κομμάτι όλου αυτού. Το κάνω γιατί πιστεύω ότι έρχεται το σκοτάδι. Πιστεύω τον Μάγκνους όταν το

λέει. Πιστεύω ότι ο Ραφαέλ φοβάται πραγματικά έναν πόλεμο. Πιστεύω ότι βλέπουμε ένα μικρό μέρος του σχεδίου του Σεμπάστιαν αλλά δεν νομίζω ότι είναι τυχαίο που έχει πάρει μαζί του τον Τζέις. Ή το ότι είναι συνδεδεμένος με τον Τζέις. Ξέρει ότι για να κερδίσουμε έναν πόλεμο χρειαζόμαστε τον Τζέις. Ξέρει τι είναι ο Τζέις».

Η Ίζαμπελ δεν το αρνήθηκε. «Είσαι το ίδιο γενναίος με τον Τζέις».

«Μπορεί», είπε ο Σάιμον. «Αλλά δεν είμαι Νεφιλίμ. Δεν μπορώ να κάνω ό,τι μπορεί εκείνος. Και δεν σημαίνω τόσα πολλά για τόσους πολλούς ανθρώπους».

«Ιδιαίτερα πεπρωμένα και ιδιαίτερα βάσανα», ψιθύρισε η Ίζαμπελ. «Σάιμον, για μένα σημαίνεις πολλά».

Άπλωσε το χέρι του και άγγιξε απαλά το μάγουλό της. «Είσαι πολεμιστής, Ιζ. Αυτό κάνεις. Αυτό είσαι. Αλλά αν δεν μπορείς να πολεμήσεις τον Σεμπάστιαν επειδή θα πλήγωνα τον Τζέις, δεν μπορείς να πολεμήσεις σ' αυτό τον πόλεμο. Κι αν πρέπει να σκοτώσεις τον Τζέις για να κερδίσεις τον πόλεμο, νομίζω ότι θα είναι σαν να σκοτώνεις ένα κομμάτι της ψυχής σου. Και δεν θέλω να το δω αυτό, ειδικά αν μπορώ να κάνω κάτι για να το αλλάξω».

Ξεροκατάπιε. «Δεν είναι δίκαιο» είπε «ότι πρέπει να είσαι εσύ...»

«Είναι δική μου επιλογή. Ο Τζέις δεν έχει επιλογή. Αν πεθάνει θα είναι για κάτι που δεν επέλεξε να κάνει, ουσιαστικά τουλάχιστον».

Η Ίζαμπελ αναστέναξε. Κατέβασε τα χέρια της και τον έπιασε απ' τον αγκώνα. «Εντάξει», του είπε. «Πάμε».

Τον οδήγησε πίσω προς τους υπόλοιπους που σταμάτησαν να συζητάνε και γύρισαν προς το μέρος τους όταν η Ίζαμπελ ξερόβηξε, σαν να μην είχαν καταλάβει τόση

ώρα ότι έλειπαν.

«Αρχετά», τους είπε. «Ο Σάιμον πήρε την απόφασή του και η επιλογή είναι δική του. Θα καλέσει τον Ραζιήλ. Και θα τον βοηθήσουμε όπως μπορούμε».

Χόρευαν. Η Κλέρι προσπάθησε να χαθεί στο δυνατό μπιτ της μουσικής, το αίμα που κυλούσε ρυθμικά στις φλέβες της, όπως παλιά στο Πανδαιμόνιο, με τον Σάιμον. Φυσικά, ο Σάιμον ήταν επιεικώς άθλιος χορευτής ενώ ο Τζέις ήταν υπέροχος. Μάλλον ήταν λογικό όμως. Με τόση προπόνηση, αυτοέλεγχο στις κινήσεις και προσεκτική χάρη, δεν υπήρχαν και πολλά που δεν μπορούσε να κάνει με το σώμα του. Όταν έριχνε το κεφάλι του προς τα πίσω, τα μαλλιά του ήταν βρεγμένα απ' τον ιδρώτα, κολλημένα στους κροτάφους του και η καμπύλη του λαιμού του γυάλιζε στο φως του κοκάλινου πολυελαίου.

Η Κλέρι έβλεπε τον τρόπο που τον κοιτούσε το πλήθος: εκτίμηση, παρατήρηση, λαιμαργία αρπακτικού. Μια κτητικότητα που δεν μπορούσε να κατονομάσει ή να ελέγξει ξύπνησε μέσα της. Πήγε πιο κοντά και γλίστρησε το κορμί της στο δικό του όπως είχε δει να κάνουν τα κορίτσια στην πίστα αλλά δεν είχε τολμήσει ποτέ να δοκιμάσει η ίδια. Ήταν πάντα σίγουρη ότι θα πιάνονταν τα μαλλιά της στη ζώνη κάποιου ή κάτι τέτοιο αλλά τα πράγματα ήταν πια διαφορετικά. Οι μήνες εκπαίδευσής της δεν φαίνονταν μόνο στη μάχη αλλά κάθε φορά που έπρεπε να χρησιμοποιήσει το σώμα της. Ένιωθε ρευστή, ότι είχε τον έλεγχο, με έναν τρόπο που δεν είχε παλιότερα. Πίεσε το κορμί της στο κορμί του Τζέις.

Τα μάτια του ήταν κλειστά. Τα άνοιξε τη στιγμή που μια έκρηξη χρωματιστού φωτός φώτισε το σκοτάδι από

πάνω τους. Μεταλλικές σταγόνες έπεσαν γύρω τους σαν βροχή. Πιάστηκαν στα μαλλιά του Τζέις και γυάλιζαν πάνω στο δέρμα του σαν υδράργυρος. Ακούμπησε τα δάχτυλά του πάνω σε μια ασημένια σταγόνα, υγρή πάνω στο στέρνο του, και της την έδειξε με ένα χαμόγελο. «Θυμάσαι τι σου είχα πει εκείνη την πρώτη φορά στου Τάκι για το φαγητό των ξωτικών;»

«Θυμάμαι ότι είχες πει ότι έτρεχες στη Λεωφόρο Μάντισον γυμνός με κέρατα στο κεφάλι», είπε η Κλέρι διώχνοντας ασημένιες σταγόνες απ' τις βλεφαρίδες της.

«Δεν νομίζω ότι έχει αποδειχθεί ότι ήμουν εγώ». Μόνο ο Τζέις μπορούσε να μιλάει και να χορεύει ταυτόχρονα χωρίς να φαίνεται αδέξιος. «Αυτό το πράγμα λοιπόν... τίναξε το ασημένιο υγρό που ανακατευόταν με τα μαλλιά και το δέρμα του κάνοντάς τον να λάμπει», είναι το ίδιο. «Είναι σαν...»

«Ναρκωτικό;»

Την κοίταξε με σκοτεινιασμένα μάτια. «Μπορεί να σε φτιάξει». Άλλο ένα απ' τα ιπτάμενα λουλούδια άνοιξε πάνω απ' τα κεφάλια τους. Αυτό ήταν ασημογάλαζο, σαν νερό. Ο Τζέις έγλειψε μια σταγόνα απ' το πλάι του στόματός του εξακολουθώντας να την κοιτάει.

Ναρκωτικό. Η Κλέρι δεν είχε πάρει ποτέ ναρκωτικά, δεν έπινε καν αλκοόλ. Ίσως αν μετρούσε εκείνο το μπουκάλι Καλούα που είχαν σουφρώσει με τον Σάιμον απ' τη μαμά του και το είχαν πει όταν ήταν δεκατριών. Είχαν γίνει τελείως χάλια μετά· ο Σάιμον μάλιστα ξερνούσε σε ένα φράχτη. Δεν άξιζε τον κόπο αλλά θυμόταν ακόμα την αίσθηση της ζαλάδας και της ευθυμίας και της ευτυχίας χωρίς συγκεκριμένο λόγο.

Όταν ο Τζέις κατέβασε το χέρι του, το στόμα του ήταν

λερωμένο με ασημί. Την κοιτούσε ακόμα, με τα χρυσά του μάτια σκούρα κάτω από τις μακριές του βλεφαρίδες.

Ευτυχία χωρίς συγκεκριμένο λόγο.

Σκέφτηκε τότε που ήταν μαζί, το λίγο καιρό μετά τον Θανάσιμο Πόλεμο, πριν αρχίσει να τον κυριεύει η Λίλιθ. Ήταν ο Τζέις της φωτογραφίας: τόσο χαρούμενος. Ήταν και οι δυο τους χαρούμενοι. Δεν υπήρχε καμία αμφιβολία όταν τον κοιτούσε, ούτε το συναίσθημα μικροσκοπικών μαχαιριών κάτω απ' το δέρμα της, που διέβρωναν την οικειότητά τους.

Τότε ανασηκώθηκε στις μύτες και τον φίλησε, αργά και πρόθυμα στα χείλη.

Στο στόμα της απλώθηκε μια γλυκόξινη γεύση, ένα μίγμα κρασιού και καραμέλας. Κι άλλο ασημί υγρό έσταξε πάνω τους καθώς η Κλέρι απομακρύνθηκε, γλείφοντας τα χείλη της αποφασιστικά.

Ο Τζέις είχε λαχανιάσει. Άπλωσε το χέρι του αλλά του ξέφυγε γελώντας.

Ένωθε ξέφρενη και ελεύθερη ξαφνικά, και απίθανα ανάλαφρη. Ήξερε ότι υπήρχε κάτι απίστευτα σημαντικό που έπρεπε να κάνει αλλά δεν μπορούσε να θυμηθεί τι ή γιατί την ενδιέφερε. Τα πρόσωπα των χορευτών γύρω της δεν έμοιαζαν πια πονηρά και αδιόρατα τρομακτικά αλλά σκοτεινά όμορφα. Βρισκόταν σε ένα όμορφο σπήλαιο και οι σκιές γύρω της ήταν βαμμένες με χρώματα πιο όμορφα και πιο λαμπερά από οποιοδήποτε ηλιοβασίλεμα. Το άγαλμα του αγγέλου που υψωνόταν από πάνω της φαινόταν καλοκάγαθο, χίλιες φορές πιο καλό απ' τον Ραζιήλ και το παγερό λευκό του φως, και από μέσα του έβγαινε μια ψιλή νότα, αγνή, καθαρή και τέλεια. Άρχισε να στροβιλίζεται όλο και πιο γρήγορα αφήνοντας πίσω

της θλίψη, αναμνήσεις, απώλεια, μέχρι που έπεσε πάνω σε δυο χέρια που τυλίχτηκαν γύρω της και την κράτησαν σφιχτά. Κοίταξε προς τα πίσω και είδε χέρια γεμάτα ουλές να τυλίγουν τη μέση της, λεπτά όμορφα δάχτυλα, το ρούνο της Ενόρασης. Ο Τζέις. Έλιωσε πάνω του, έκλεισε τα μάτια της, άφησε το κεφάλι της να ακουμπήσει στην καμπύλη του λαιμού του. Ένιωθε την καρδιά του να χτυπάει κάτω απ' τη δική της.

Κανενός άλλου η καρδιά δεν χτυπάει σαν του Τζέις, ούτε και θα μπορούσε.

Τα μάτια της άνοιξαν απότομα και έκανε μεταβολή απλώνοντας τα χέρια της για να τον διώξει. «Σεμπάστιαν», ψιθύρισε. Ο αδερφός της της χαμογέλασε, ασημένιος και μαύρος, σαν το δαχτυλίδι των Μόργκενστερν.

«Κλαρίσα», της είπε, «θέλω να σου δείξω κάτι».

Όχι. Η λέξη ήρθε και έφυγε, διαλύθηκε σαν ζάχαρη στο νερό. Δεν μπορούσε να θυμηθεί γιατί έπρεπε να του πει όχι. Ήταν αδερφός της, έπρεπε να τον αγαπάει. Την είχε φέρει σ' αυτό το όμορφο μέρος. Ίσως να είχε κάνει κακά πράγματα αλλά αυτό ήταν πριν από πολύ πολύ καιρό και η Κλέρι δεν θυμόταν πια τι ακριβώς.

«Ακούω αγγέλους να τραγουδάνε», του είπε.

Εκείνος γέλασε. «Βλέπω ότι κατάλαβες ότι αυτό το ασημένιο δεν είναι απλή ασημόσκονη». Άπλωσε το χέρι του και χάιδεψε με το δάχτυλό του το μάγουλό της. Βάφτηκε ασημί σαν να είχε σκουπίσει ένα βαμμένο δάκρυ. «Έλα, κορίτσι-άγγελε». Της έδωσε το χέρι του.

«Ο Τζέις;» του είπε. «Τον έχασα στο πλήθος».

«Θα μας βρει». Το χέρι του Σεμπάστιαν έπιασε σφιχτά το δικό της, παράξενα ζεστό και καθησυχαστικό. Τον άφησε να τη σύρει προς ένα από τα σιντριβάνια στη μέση του

δωματίου και να την αφήσει στο φαρδύ μαρμάρινο πεζούλι. Κάθισε δίπλα της, με το χέρι του ακόμα να κρατάει το δικό της. «Κοίτα στο νερό», είπε. «Πες μου τι βλέπεις».

Η Κλέρι έσκυψε και κοίταξε στη λεία σκούρα επιφάνεια του νερού. Έβλεπε το πρόσωπό της να την κοιτάζει, τα μάτια της γουρλωμένα και ξέφρενα, το μακιγιάζ της μουτζουρωμένο σαν μελανιές, τα μαλλιά της ανακατεμένα. Και μετά έσκυψε και ο Σεμπάστιαν, και είδε το πρόσωπό του δίπλα στο δικό της. Το ασημί των μαλλιών του καθρεφτιζόταν στο νερό και την έκανε να σκεφτεί το φεγγάρι στο ποτάμι. Πήγε να αγγίξει τη λάμψη του αλλά το νερό τρεμούλιασε και τα είδωλά τους κυμάτισαν διαστρεβλωμένα.

«Τι είναι;» είπε ο Σεμπάστιαν και στη φωνή του είχε μια υπόκωφη βιασύνη.

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της. Τι χαζομάρες της έλεγε; «Είδα εμένα κι εμένα», του είπε. «Τι άλλο;»

Έβαλε το χέρι του κάτω απ' το πιγούνι της και γύρισε το κεφάλι της προς το μέρος του. Τα μάτια του ήταν μαύρα, μαύρα σαν τη νύχτα, με ένα ασημένιο δαχτυλίδι που χώριζε την κόρη απ' την ίριδα. «Δεν το βλέπεις; Είμαστε το ίδιο, εγώ κι εσύ».

«Το ίδιο;» Τον κοίταξε. Κάτι σ' αυτό που έλεγε ήταν τελείως λάθος αλλά η Κλέρι δεν μπορούσε να πει τι ακριβώς. «Όχι...»

«Είσαι αδερφή μου», της είπε. «Έχουμε και οι δύο το ίδιο αίμα».

«Εσύ έχεις αίμα δαίμονα», του είπε. «Το αίμα της Λίλιθ». Για κάποιο λόγο της φάνηκε αστείο και άρχισε να χαχανίζει. «Είσαι σκοτάδι, σκοτάδι, σκοτάδι. Κι εγώ με τον Τζέις είμαστε το φως».

«Έχεις μια σκοτεινή καρδιά μέσα σου, κόρη του Βάλενταϊν», της είπε. «Απλώς δεν το παραδέχεσαι. Κι αν θέλεις τον Τζέις, το καλό που σου θέλω είναι να το παραδεχτείς. Γιατί τώρα ανήκει σε μένα».

«Κι εσύ σε ποιον ανήκεις τότε;» ρώτησε η Κλέρι.

Τα χείλη του Σεμπάστιαν μισάνοιξαν. Δεν είπε τίποτα. Για πρώτη φορά, σκέφτηκε η Κλέρι, έμοιαζε να μην έχει τίποτα να πει. Ξαφνιάστηκε. Οι λέξεις δεν σήμαιναν τίποτα ιδιαίτερο για κείνη και τον είχε ρωτήσει απλά με τεμπέλικη περιέργεια. Πριν προλάβει να πει τίποτα άλλο, ακούστηκε από πάνω τους μια φωνή.

«Τι συμβαίνει;» Ήταν ο Τζέις. Κοιτούσε μια τον ένα και μια τον άλλο με ανεξιχνίαστη έκφραση. Είχε πέσει πάνω του κι άλλη ασημόσκονη, ασημένιες σταγόνες που είχαν κολλήσει πάνω στο χρυσό των μαλλιών του. «Κλέρι». Ακούστηκε ενοχλημένος. Εκείνη τραβήχτηκε μακριά απ' τον Σεμπάστιαν και σηκώθηκε όρθια.

«Συγγνώμη», του είπε λαχανιασμένη. «Χάθηκα στο πλήθος».

«Το πρόσεξα», είπε ο Τζέις. «Τη μια στιγμή χόρευα μαζί σου και την άλλη ένας πολύ επίμονος λυκάνθρωπος προσπαθούσε να μου ξεκουμπώσει το τζιν».

Ο Σεμπάστιαν χαχάνισε. «Αρσενικός ή θηλυκός;»

«Δεν είμαι σίγουρος. Ό,τι και να 'ταν, χρειάζοταν ξύρισμα». Έπιασε το χέρι της Κλέρι, τυλίγοντας απαλά τον καρπό της με τα δάχτυλά του. «Θες να πάμε σπίτι; Ή να χορέψουμε λίγο ακόμα;»

«Να χορέψουμε λίγο ακόμα. Πειράζει;»

«Πηγαίνετε». Ο Σεμπάστιαν ακούμπησε προς τα πίσω, με τα χέρια στο πεζούλι του σιντριβανιού και το χαμόγελό του σαν τη λεπίδα ενός ξυραφιού. «Δεν με πειράζει να σας κοιτάζω».

Κάτι άστραψε πίσω απ' τα μάτια της Κλέρι - η ανάμνηση ενός ματωμένου αποτυπώματος. Εξαφανίστηκε όσο γρήγορα εμφανίστηκε και η Κλέρι συνοφρυώθηκε. Η νύχτα ήταν πολύ όμορφη για να σκέφτεται άσχημα πράγματα. Κοίταξε τον αδερφό της μόνο για μια στιγμή πριν αφήσει τον Τζέις να την οδηγήσει μέσα απ' το πλήθος μέχρι την άκρη του, κοντά στις σκιές όπου η πίεση των σωμάτων δεν ήταν τόσο έντονη. Άλλη μια χρωματιστή μπάλα έσπασε πάνω απ' τα κεφάλια τους σκορπίζοντας ασήμι καθώς προχωρούσαν και η Κλέρι σήκωσε το κεφάλι της κι έπιασε τις αλμυρόγλυκες σταγόνες με τη γλώσσα της.

Στο κέντρο της αίθουσας, κάτω απ' τον πολυέλαιο, ο Τζέις σταμάτησε και τη γύρισε προς το μέρος του. Έβαλε τα μπράτσα της γύρω του και ένιωσε το ασημένιο υγρό να στάζει στο πρόσωπό της σαν δάκρυα. Το υλικό της μπλούζας του ήταν λεπτό και η Κλέρι ένιωθε από μέσα του τη ζεστασιά του κορμιού του. Τα χέρια της γλίστρησαν κάτω απ' το μπλουζάκι του και τα νύχια της έγδαραν απαλά τα πλευρά του. Ασημένιες σταγόνες υγρού στόλιζαν τις βλεφαρίδες του καθώς χαμήλωσε το βλέμμα του και έσκυψε να της ψιθυρίσει κάτι στο αυτί. Τα χέρια του κατέβηκαν απ' τους ώμους στα μπράτσα της. Δεν χόρευαν πια: η υπνωτική μουσική συνέχιζε γύρω τους, το ίδιο και οι στροφές των υπόλοιπων στην πίστα αλλά η Κλέρι δεν το πρόσεχε καν. Ένα ζευγάρι που πέρασε δίπλα τους γέλασε και είπε κάτι ειρωνικό στα τσεχικά. Η Κλέρι δεν κατάλαβε αλλά υποπτευόταν ότι το νόημα θα ήταν *Πάτε σε κανένα δωμάτιο.*

Ο Τζέις έβγαλε έναν ήχο ανυπομονησίας και μετά άρχισε ξανά να κινείται μέσα στο πλήθος, σέρνοντας την

πίσω του προς μια απ' τις σκιερές κόγχες κατά μήκος των τοίχων.

Ύπήρχαν δεκάδες τέτοια κυκλικά ανοίγματα, το καθένα με ένα πέτρινο παγκάκι και μια βελούδινη κουρτίνα που μπορούσε να τραβηχτεί και να δώσει μια αίσθηση ιδιωτικότητας. Ο Τζέις τράβηξε την κουρτίνα και έπεσαν ο ένας πάνω στον άλλο όπως τα κύματα στα βράχια. Τα χείλη τους συγκρούστηκαν και κόλλησαν. Ο Τζέις τη σήκωσε και η Κλέρι κόλλησε πάνω του, ενώ τα δάχτυλά του μπλέκονταν στο λείο υλικό του φορέματός της.

Η Κλέρι ένιωθε ζέστη και τρυφερότητα, χέρια που έψαχναν και ψηλαφούσαν, πίεση και παράδοση. Τα χέρια της κάτω απ' το μπλουζάκι του Τζέις, τα νύχια της να γδέρνουν την πλάτη του, άγρια ικανοποίηση όταν εκείνος αναφώνησε. Της δάγκωσε το κάτω της χείλος και η Κλέρι ένιωσε το αίμα στο στόμα της, αλμυρό και γλυκό. Ήταν σαν ήθελαν να κάνουν ο ένας τον άλλο χίλια κομμάτια, σκέφτηκε, να μπει ο ένας στο σώμα του άλλου και να μοιραστούν το σφυγμό της καρδιάς τους, ακόμα κι αν αυτό θα τους σκότωνε και τους δύο.

Ήταν σκοτεινά μέσα στην εσοχή, τόσο σκοτεινά που ο Τζέις ήταν μόνο ένα περίγραμμα από σκιές και χρυσό. Το σώμα του κόλλησε το σώμα της Κλέρι στον τοίχο. Τα χέρια του κατέβηκαν στο κορμί της και έπιασαν την άκρη του φορέματός της ανεβάζοντάς το προς τα πάνω.

«Τι κάνεις;» του ψιθύρισε. «Τζέις;»

Την κοίταξε. Το ιδιαίτερο φως του κλαμπ έκανε τα μάτια του μια εναλλαγή από πρισματικά χρώματα. Το χαμόγελό του ήταν πονηρό. «Μπορείς να μου πεις να σταματήσω όποτε θέλεις», της είπε. «Αλλά δεν θα το κάνεις».

Ο Σεμπάστιαν τράβηξε τη βελούδινη κουρτίνα που έκρυβε την εσοχή και χαμογέλασε.

Στο εσωτερικό του μικρού κυκλικού δωματίου υπήρχε ένα παγκάκι στο οποίο καθόταν ένας άντρας, με τους αγκώνες να ακουμπάνε σε ένα πέτρινο τραπέζι. Είχε μακριά μαύρα μαλλιά δεμένα πίσω, μια ουλή ή σημάδι με σχήμα φύλλου στο ένα μάγουλο και τα μάτια του ήταν πράσινα σαν το γρασίδι. Φορούσε λευκό κοστούμι και απ' το πέτο του έβγαινε ένα μαντίλι με κεντημένα πράσινα φύλλα.

«Τζόναθαν Μόργκενστερν», είπε ο Μέλιορν.

Ο Σεμπάστιαν δεν τον διόρθωσε. Τα ξωτικά επένδυαν πολύ στα ονόματα και δεν θα τον αποκαλούσαν ποτέ κάτι άλλο εκτός από το όνομα που είχε διαλέξει γι' αυτόν ο πατέρας του. «Δεν ήμουν σίγουρος ότι θα ήσουν πιστός στο ραντεβού μας, Μέλιορν».

«Να σου υπενθυμίσω ότι τα Ξωτικά δεν λένε ψέματα», είπε ο ιππότης. Άπλωσε το χέρι του και έκλεισε την κουρτίνα πίσω από τον Σεμπάστιαν. Η μουσική απ' έξω έσβησε ελαφρώς αν και σε καμία περίπτωση δεν σταμάτησε να ακούγεται εντελώς. «Έλα μέσα, λοιπόν και κάθισε. Κρασί;»

Ο Σεμπάστιαν κάθισε στο παγκάκι. «Όχι, ευχαριστώ». Το κρασί όπως και το λικέρ των ξωτικών, απλώς θα συννέφιαζαν το μυαλό του και τα ξωτικά έδειχναν να έχουν μεγαλύτερες αντοχές. «Παραδέχομαι ότι εξεπλάγην όταν έλαβα το μήνυμα ότι θέλεις να με συναντήσεις εδώ».

«Εσύ θα έπρεπε να ξέρεις πρώτος απ' όλους ότι η Λαίδη έχει ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον για σένα, Τζόναθαν Μόργκενστερν. Ξέρει όλες σου τις κινήσεις». Ο Μέλιορν ήπιε μια γουλιά κρασί. «Υπήρξε έντονη δαιμονική διαταραχή

εδώ στην Πράγα απόψε. Η Βασίλισσα ανησύχησε».

Ο Σεμπάστιαν άνοιξε διάπλατα τα χέρια του. «Όπως βλέπεις, είμαι μια χαρά».

«Μια διαταραχή τόσο μεγάλη που σίγουρα θα τραβήξει την προσοχή των Νεφιλίμ. Ουσιαστικά, αν δεν κάνω λάθος, αρκετοί έχουν ήδη ξεκινήσει».

«Για πού;» ρώτησε με αθώο ύφος ο Σεμπάστιαν.

Ο Μέλιον ήπια άλλη μια γουλιά κρασί και τον αγριοκοίταξε.

«Καλά, καλά, κατάλαβα. Εννοείς ότι υπάρχουν στο πλήθος έξω Κυνηγοί και με ψάχνουν. Το ξέρω. Τους είδα νωρίτερα. Η Βασίλισσα μάλλον δεν με έχει και σε μεγάλη υπόληψη αν νομίζει ότι δεν μπορώ να αντιμετωπίσω μόνος μου μια χούφτα Νεφιλίμ». Ο Σεμπάστιαν έβγαλε ένα στιλέτο απ' τη ζώνη του και το στριφογύρισε. Το ελάχιστο φως στην εσοχή άστραψε πάνω στη λεπίδα του.

«Θα της το πω ότι το είπες αυτό», μουρμούρισε ο Μέλιον. «Πρέπει να παραδεχθώ, ότι δεν έχω ιδέα γιατί τη γοητεύεις τόσο. Σε παρατήρησα και σε βρήκα ελλιπή αλλά απ' την άλλη δεν έχω το γούστο της Λαίδης».

«Ζυγίστηκα και βρέθηκα ελλιπής!» Ο Σεμπάστιαν έσκυψε μπροστά, σαν να το διασκέδαζε. «Άσε με να σ' το κάνω λιανά, ιππότη. Είμαι νέος. Όμορφος. Και πρόθυμος να κάνω ολόκληρο τον κόσμο στάχτες για να πάρω αυτό που θέλω». Το στιλέτο του χάραξε ένα μονοπάτι στο πέτρινο τραπέζι. «Όπως κι εγώ, η Βασίλισσα μπορεί να παίξει ένα αργό παιχνίδι. Αλλά αυτό που θέλω να ξέρω είναι

¹ Από το Βιβλίο του Δανιήλ, της Παλαιάς Διαθήκης, Κεφ 5:27. Σ' ένα συμπόσιο του Βαλτάσαρ, γιου του Ναβουχοδονόσορα, εμφανίστηκε ένα αόρατο χέρι και έγραψε στον τοίχο τις λέξεις Μενέ μενέ θεκέλ ουφαρσίμ. Πολλοί προσπάθησαν μάταια να αποκρυπτογραφήσουν το μήνυμα αλλά τελικά το κατάφερε μόνο ο Δανιήλ: Μενέ, εμέτρησεν ο Θεός την βασιλείαν σου και ετελείωσεν αυτήν· Θεκέλ, εζυγίσθης εν τη πλάστγι και ευρέθης ελλιπής (Σ.τ.Μ.).

το εξής: όταν έρθει το λυκόφως των Νεφιλίμ, η Αυλή θα είναι μαζί ή εναντίον μου;»

Το πρόσωπο του Μέλιορν ήταν ανέκφραστο. «Η Λαίδη λέει ότι είναι μαζί σου».

Το στόμα του Σεμπάστιαν γύρισε προς τα πάνω. «Αυτά είναι εξαιρετικά νέα».

Ο Μέλιορν ρουθούνησε αποδοκιμαστικά. «Πάντα ήξερα ότι η ράτσα των ανθρώπων θα αυτοκαταστρεφόταν», είπε. «Εδώ και χίλια χρόνια έχω προφητέψει ότι θα δώσετε μόνοι σας τέλος στη ζωή σας. Αλλά δεν περίμενα να έρθει έτσι το τέλος».

Ο Σεμπάστιαν στροβίλισε το λαμπερό στιλέτο ανάμεσα στα δάχτυλά του. «Κανένας δεν το περιμένει, ποτέ».

«Τζέις», ψιθύρισε η Κλέρι. «Τζέις, μπορεί να μπει οποιοσδήποτε και να μας δει».

Τα χέρια του δεν σταμάτησαν αυτό που έκαναν. «Δεν θα μπει κανένας».

Γέμισε το λαιμό της με φιλία, διώχνοντας αποτελεσματικά τις σκέψεις της. Ήταν δύσκολο να προσηλωθεί στο πραγματικό, με τα χέρια του γύρω της, το μυαλό και τις αναμνήσεις της να στροβιλίζονται σαν δίνη, και τα δάχτυλά της τόσο σφιχτά μπλεγμένα στο μπλουζάκι του Τζέις που ήταν σίγουρη ότι θα το έσχιζε.

Ο πέτρινος τοίχος ήταν παγωμένος πίσω της αλλά ο Τζέις τη φιλούσε στον ώμο και κατέβαζε την τιράντα του φορέματός της. Κρύωνε και ζεσταινόταν και είχε ανατριχιάσει ταυτόχρονα. Ο κόσμος είχε θρυμματιστεί σε χιλιάδες κομματάκια, σαν τα λαμπερά κομμάτια σε ένα καλιδοσκόπιο. Θα διαλυόταν στα χέρια του.

«Τζέις...» είπε και κόλλησε πάνω του. Το μπλουζά-

κι του κολλούσε, είχε μουσκέψει από κάτι παχύρρευστο. Κοίταξε τα χέρια της και για μια στιγμή δεν καταλάβαινε τι έβλεπε. Ασημένιο υγρό ανακατεμένο με κόκκινο.

Αίμα. Σήκωσε το κεφάλι της. Από το ταβάνι, κρεμόταν ένα ανθρωπινό σώμα αναποδογυρισμένο σαν αποτρόπαια πινιάτα, με τα πόδια δεμένα στους αστραγάλους. Απ' το κομμένο του λαρύγγι έσταζε αίμα.

Η Κλέρι ούρλιαξε αλλά η κραυγή δεν είχε ήχο. Έσπρωξε τον Τζέις, που παραπάτησε προς τα πίσω. Είχε αίμα στα μαλλιά του, στην μπλούζα του, στο γυμνό του δέρμα. Η Κλέρι σήκωσε τις τιράντες του φορέματός της, πήγε προς τη βελούδινη κουρτίνα που έκρυβε την εσοχή και την τράβηξε με δύναμη.

Το άγαλμα του αγγέλου δεν ήταν πια όπως πριν. Τα μαύρα φτερά ήταν φτερά νυχτερίδας, το όμορφο, καλοσυνάτο πρόσωπο ήταν διαστρεβλωμένο σε ένα μορφασμό. Απ' το ταβάνι κρέμονταν με σκοινιά τα σφαγιασμένα σώματα ανδρών, γυναικών, ζώων, ξεκοιλιασμένα, με το αίμα τους να στάζει σαν βροχή. Τα σιντριβάνια έβγαζαν αίμα και αυτό που επέπλεε πάνω στο υγρό δεν ήταν λουλούδια αλλά κομμένα μέλη. Οι χορευτές που χόρευαν σπαρταρώντας στην πίστα ήταν μουσκεμένοι με αίμα. Μπροστά στα μάτια της Κλέρι, ένα ζευγάρι πέρασε στριφογυρνώντας από μπροστά της, ο άνδρας ψηλός και χλωμός, η γυναίκα άψυχη στην αγκαλιά του, με το λαρύγγι κομμένο, εμφανώς νεκρή. Ο άνδρας έγλειψε τα χείλη του και έσκυψε για άλλη μια δαγκωματιά αλλά πριν το κάνει σήκωσε το βλέμμα του και είδε την Κλέρι και το πρόσωπό του ήταν λερωμένο με ασήμι και αίμα. Ένωσε το χέρι του Τζέις να την τραβάει πίσω αλλά του ξέφυγε. Κοιτούσε τις γυάλινες προθήκες κατά μήκος του τοίχου

που στην αρχή της είχε φανεί ότι είχαν μέσα γυαλιστερά ψάρια. Το νερό δεν ήταν διάφανο αλλά μαύρο και γλοιώδες και μέσα επέπλεαν πνιγμένα ανθρώπινα σώματα, με μαλλιά απλωμένα γύρω σαν πλοκάμια διάφανων μεδουσών. Σκέφτηκε τον Σεμπάστιαν στο γυάλινο φέρετρό του. Μια κραυγή πήγε να βγει απ' το λαιμό της αλλά την κατέπνιξε καθώς τη συνεπήραν η σιωπή και το σκοτάδι.

14

ΩΣ ΣΤΑΧΤΕΣ

Η Κλέρι ανέκτησε αργά τις αισθήσεις της, με τη θολή αίσθηση που θυμόταν από κείνο το πρώτο πρωινό στο Ινστιτούτο, όταν είχε ξυπνήσει χωρίς να έχει ιδέα πού βρίσκεται. Πονούσε ολόκληρο το σώμα της, και το κεφάλι της ήταν λες και κάποιος είχε σπάσει πάνω του ένα σιδερένιο βαρέλι. Ήταν ξαπλωμένη στο πλάι, με το κεφάλι ακουμπισμένο σε κάτι σκληρό και γύρω απ' τους ώμους της ένιωθε ένα βάρος. Όταν κοίταξε κάτω, είδε ένα λεπτό χέρι να τυλίγει προστατευτικά το στέρνο της. Αναγνώρισε τα Σημάδια, τις αγνές λευκές ουλές, ακόμα και το γαλάζιο χάρτη από φλέβες στο μπράτσο του. Το βάρος στο στήθος της αλάφρυνε και ανακάθισε προσεκτικά, γλιστρώντας κάτω απ' το μπράτσο του Τζέις.

Ήταν στο δωμάτιό του. Αναγνώρισε την απίστευτη τάξη, το προσεκτικά στρωμένο κρεβάτι σαν από θάλαμο νοσοκομείου. Εξακολουθούσε να είναι τέλεια τακτοποιημένο. Ο Τζέις κοιμόταν, ακουμπισμένος στο κεφαλάρι, με τα ίδια ρούχα που φορούσε το προηγούμενο βράδυ.

Φορούσε ακόμα και τα παπούτσια του. Ήταν εμφανές ότι είχε αποκοιμηθεί κρατώντας την αγκαλιά αν και η Κλέρι δεν το θυμόταν. Ήταν ακόμα πασπαλισμένος με την παράξενη ασημένια ουσία απ' το κλαμπ.

Ανακινήθηκε ελαφρώς, σαν να ένιωσε ότι η Κλέρι σηκώθηκε και τύλιξε το ελεύθερο χέρι του γύρω απ' τον εαυτό του. Δεν έμοιαζε πληγωμένος ή χτυπημένος, σκέφτηκε η Κλέρι, μόνο εξαντλημένος, με τις μακριές, σκουρόχρυσες βλεφαρίδες του να αγκαλιάζουν την καμπύλη του ματιού του. Φαινόταν ευάλωτος έτσι κοιμισμένος – ένα μικρό αγόρι. Θα μπορούσε να είναι ο δικός της Τζέις.

Αλλά δεν ήταν. Η Κλέρι θυμήθηκε το κλαμπ, τα χέρια του πάνω της μες στο σκοτάδι, τα κορμιά και το αίμα. Το στομάχι της σφίχτηκε και έβαλε ένα χέρι στο στόμα της καταπίνοντας τη ναυτία. Ένιωθε αηδία από όσα θυμήθηκε και κάτω απ' την αηδία μια επίμονη αίσθηση, την αίσθηση ότι κάτι της διέφευγε.

Κάτι σημαντικό.

«Κλέρι».

Γύρισε το κεφάλι της. Ο Τζέις είχε μισανοίξει τα μάτια του. Την κοιτούσε πίσω απ' τις βλεφαρίδες του και το χρυσό των ματιών του ήταν θαμπό απ' την εξάντληση. «Τι κάνεις ξύπνια;» τη ρώτησε. «Δεν έχει καν ξημερώσει».

Τα χέρια της έσφιξαν το κουβάρι από κουβέρτες. «Χθες το βράδυ», είπε με ταραγμένη φωνή. «Τα σώματα... το αίμα...»

«Τα ποια;»

«Αυτό είδα».

«Εγώ δεν είδα τίποτα». Κούνησε το κεφάλι του. «Τα ναρκωτικά των ξωτικών», είπε. «Το ήξερες...»

«Έμοιαζαν τόσο αληθινά».

«Λυπάμαι». Έκλεισε τα μάτια του. «Ήθελα να περάσουμε ωραία. Υποτίθεται ότι σε κάνουν χαρούμενο. Σε κάνουν να βλέπεις όμορφα πράγματα. Σκέφτηκα ότι θα διασκεδάζαμε».

«Είδα αίματα», είπε. «Και νεκρούς να επιπλέουν στα ενυδρεία...»

Κούνησε το κεφάλι του και τα βλέφαρά του χαμήλωσαν. «Δεν ήταν τίποτα αληθινό...»

«Ούτε αυτά που έγιναν μεταξύ μας;» Η Κλέρι σταμάτησε γιατί ο Τζέις είχε κλείσει τα μάτια του και το στήθος του ανεβοκατέβαινε ρυθμικά. Είχε αποκοιμηθεί.

Σηκώθηκε όρθια χωρίς να τον κοιτάζει και μπήκε στο μπάνιο. Έμεινε να κοιτάζεται στον καθρέφτη και στο κορμί της απλώθηκε ένα μούδιασμα. Ήταν σκεπασμένη με λεκέδες από ασημί κατακάθια. Της θύμιζε κάποτε που ένα μεταλλικό στιλό είχε σπάσει μέσα στην τσάντα της καταστρέφοντας τα πάντα. Μία απ' τις τιράντες του σουτιέν της είχε σπάσει, μάλλον όταν την είχε τραβήξει ο Τζέις το προηγούμενο βράδυ. Τα μάτια της ήταν μουτζουρωμένα με γραμμές μάσκαρα, και το δέρμα και τα μαλλιά της κολλούσαν απ' το ασημένιο υγρό.

Ζαλισμένη και με αίσθηση ναυτίας, έβγαλε το κολλητό φόρεμα και τα εσώρουχά της και τα πέταξε στα σκουπίδια πριν μπει κάτω απ' το καυτό νερό.

Έλουσε τα μαλλιά της ξανά και ξανά, προσπαθώντας να βγάλει την ασημένια κόλλα. Ήταν σαν να προσπαθεί να βγάλει ξεραμένο χρώμα. Ούτε η μυρωδιά του έφευγε, όπως το νερό ενός βάζου όταν σαπίζουν τα λουλούδια, αχνή, γλυκερή και αρρωστημένη πάνω στο δέρμα της. Όσο σαπούνι κι αν έβαζε δεν μπορούσε να τη ξεφορτωθεί.

Τελικά, αφού πείστηκε ότι δεν γινόταν να καθαριστεί

περισσότερο, σκουπίστηκε και πήγε στην κύρια κρεβατοκάμαρα για να ντυθεί. Ήταν μια ανακούφιση να ξαναφοράει τζιν και μπότες και να βάζει ένα άνετο βαμβακερό πουλόβερ. Μόνο τότε, όταν φόρεσε τη δεύτερη μπότα, επέστρεψε το επίμονο συναίσθημα, το συναίσθημα ότι κάτι της έλειπε. Κοκάλωσε.

Το δαχτυλίδι της. Το χρυσό δαχτυλίδι που της επέτρεπε να μιλάει με τον Σάιμον.

Έλειπε.

Άρχισε να ψάχνει σαν τρελή, άδειασε το καλάδι των σκουπιδιών για να δει μήπως το δαχτυλίδι είχε πιαστεί στο φόρεμά της, μετά έψαξε κάθε γωνία του δωματίου του Τζέις όσο εκείνος συνέχιζε να κοιμάται γαλήνια. Έψαξε κάθε κόμπο του χαλιού, τα σκεπάσματα, τα συρτάρια του κομοδίνου.

Τελικά κάθισε, με την καρδιά της κολλημένη στο στήθος της και μια αίσθηση ναυτίας στο στομάχι.

Το δαχτυλίδι έλειπε. Κάπου, κάπως, είχε χαθεί. Προσπάθησε να θυμηθεί την τελευταία φορά που το είχε δει. Σίγουρα είχε αστράψει όταν είχε πετάξει το στιλέτο στους Ελαπίδες δαίμονες. Είχε πέσει κάπου στο παλαιοπωλείο; Στο κλαμπ;

Έχωσε τα νύχια της στο τζιν της μέχρι που ο πόνος την έκανε να αναφωνήσει πνιχτά. *Συγκεντρώσου*, είπε στον εαυτό της. *Συγκεντρώσου*.

Ίσως το δαχτυλίδι να είχε πέσει απ' το χέρι της κάπου αλλού μέσα στο διαμέρισμα. Ίσως όταν ο Τζέις την είχε κουβαλήσει πάνω. Δεν υπήρχαν και πολλές πιθανότητες αλλά έπρεπε να εξαντλήσει κάθε μία τους.

Σηκώθηκε όρθια και βγήκε στο διάδρομο όσο πιο αθόρυβα μπορούσε. Πήγε προς το δωμάτιο του Σεμπάστιαν και

δίστασε. Δεν μπορούσε να φανταστεί γιατί να βρίσκεται το δαχτυλίδι της εκεί, κι αν τον ξυπνούσε, αυτό απλώς θα εμπόδιζε την έρευνά της. Αντίθετα, έκανε μεταβολή και πήγε προς τα σκαλιά, περπατώντας προσεκτικά για να μην κάνει θόρυβο με τις μπότες της.

Το μυαλό της έτρεχε σαν τρελό. Τι θα έκανε χωρίς τρόπο να επικοινωνήσει με τον Σάιμον; Έπρεπε να του πει για το παλαιοπωλείο, τον *αδάμαντα*. Έπρεπε να του έχει μιλήσει νωρίτερα. Ήθελε να χτυπήσει με δύναμη τον τοίχο, αλλά αντί γι' αυτό πίεσε το μυαλό της να ηρεμήσει, να σκεφτεί τις επιλογές της. Ο Σεμπάστιαν και ο Τζέις είχαν αρχίσει να την εμπιστεύονται. Αν μπορούσε να απομακρυνθεί ελάχιστα από κοντά τους, σε έναν πολυάσχολο δρόμο, θα μπορούσε να πάρει τηλέφωνο τον Σάιμον από ένα καρτοτηλέφωνο. Ή να μπει σε ένα ίντερνετ καφέ και να του στείλει μείλ. Ήξερε περισσότερα για την τεχνολογία των θνητών από ό,τι εκείνοι. Ακόμα κι αν είχε χάσει το δαχτυλίδι δεν είχε χάσει τα πάντα.

Δεν θα το έβαζε κάτω.

Το μυαλό της ήταν τόσο απασχολημένο με τις σκέψεις τού τι θα έκανε που στην αρχή δεν είδε τον Σεμπάστιαν. Ευτυχώς, της είχε γυρισμένη την πλάτη. Στεκόταν στο σαλόνι και κοιτούσε τον τοίχο.

Η Κλέρι, που βρισκόταν ήδη στη βάση της σκάλας, κοκάλωσε και μετά διέσχισε τρέχοντας την κουζίνα και κόλλησε στο μισό τοίχο που χώριζε την κουζίνα από το υπόλοιπο δωμάτιο. Δεν υπήρχε λόγος να πανικοβάλλεται, είπε στον εαυτό της. Εκεί έμενε κι αυτή στο κάτω κάτω. Αν την έβλεπε ο Σεμπάστιαν θα έλεγε ότι είχε κατέβει για να πει νερό.

Αλλά η ευκαιρία να τον παρατηρήσει χωρίς να το ξέρει

εκείνος ήταν πολύ δελεαστική. Γύρισε ελαφρώς το σώμα της και κρυφοκοίταξε πίσω απ' τον πάγκο της κουζίνας.

Ο Σεμπάστιαν εξακολούθουσε να της έχει γυρισμένη την πλάτη. Είχε αλλάξει ρούχα απ' το προηγούμενο βράδυ. Το στρατιωτικό παλτό είχε εξαφανιστεί. Φορούσε ένα πουκάμισο και τζιν. Όταν γύρισε και το πουκάμισό του ανασηκώθηκε ελαφρώς, η Κλέρι είδε ότι είχε γύρω απ' τη μέση του τη ζώνη με τα όπλα του. Καθώς σήκωσε το δεξί του χέρι, η Κλέρι πρόσεξε ότι κρατούσε το ραβδί του, και για μια στιγμή μόνο υπήρχε κάτι στον τρόπο που το κρατούσε, με μια προσεκτική συγκέντρωση, που της θύμιζε τον τρόπο που κρατούσε η μητέρα της το πινέλο της.

Έκλεισε τα μάτια της. Το σφίξιμο στην καρδιά της όποτε αναγνώριζε στον Σεμπάστιαν κάτι που της θύμιζε τη μητέρα της ή την ίδια ήταν σαν ρούχο που σκίζεται σε ένα καρφί. Και της θύμιζε ότι όσο απ' το αίμα του ήταν δηλητήριο, άλλο τόσο σχεδόν ήταν το ίδιο με το αίμα που έτρεχε στις δικές της φλέβες.

Άνοιξε ξανά τα μάτια της πάνω στην ώρα για να δει μια πόρτα να σχηματίζεται μπροστά στον Σεμπάστιαν. Εκείνος πήρε ένα κασκόλ που κρεμόταν σε ένα γάντζο στον τοίχο και βγήκε έξω στο σκοτάδι.

Η Κλέρι είχε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου για να αποφασίσει. Να μείνει και να ψάξει το σπίτι ή να ακολουθήσει τον Σεμπάστιαν και να δει πού πήγαινε. Τα πόδια της έκαναν την επιλογή πριν την καρδιά της. Ξεκόλλησε απ' τον τοίχο και όρμησε στο σκοτεινό άνοιγμα της πόρτας ελάχιστα λεπτά πριν κλείσει πίσω της.

Το δωμάτιο στο οποίο ήταν ξαπλωμένος ο Λουκ φωτιζόταν μόνο από τη λάμψη της λάμπας του δρόμου, που

έφτανε μέσα απ' τα στόρια του παραθύρου. Η Τζόσλιν ήξερε ότι θα μπορούσε να έχει ζητήσει κάποιο φως αλλά το προτιμούσε έτσι. Το σκοτάδι έκρυβε την έκταση των τραυμάτων του, τη χλωμάδα του δέρματός του, τα βυθισμένα μισοφέγγαρα κάτω απ' τα μάτια του.

Βασικά, στο σκοτάδι, ο Λουκ έμοιαζε πολύ με το αγόρι που ήξερε η Τζόσλιν στην Άιντρις, πριν σχηματιστεί ο Κύκλος. Τον θυμόταν στην αυλή του σχολείου, αδύνατο, με τα καστανά του μαλλιά, τα γαλάζια του μάτια και τα νευρικά του χέρια. Ήταν ο κολλητός του Βάλενταϊν, και γι' αυτό ακριβώς κανένας δεν τον πρόσεχε στ' αλήθεια. Ούτε εκείνη δεν τον είχε προσέξει γιατί αλλιώς δεν θα ήταν τόσο τυφλή μπροστά στα αισθήματά του γι' αυτή.

Θυμόταν τη μέρα του γάμου της με τον Βάλενταϊν, τον ήλιο που έλαμπε δυνατά και καθαρά μέσα απ' τον κρυστάλλινο θόλο της Αίθουσας των Συνθηκών. Ήταν δεκαεννιά και ο Βάλενταϊν είκοσι και θυμόταν πόσο είχαν απογοητευτεί οι γονείς της που είχε επιλέξει να παντρευτεί τόσο μικρή. Η απογοήτευσή τους δεν την ένοιαζε καθόλου – δεν καταλάβαιναν. Ήταν τόσο σίγουρη ότι δεν θα υπήρχε ποτέ κανένας καλύτερος για κείνη από τον Βάλενταϊν.

Ο Λουκ ήταν ο κουμπάρος του. Θυμόταν το πρόσωπό του καθώς ανέβαινε τα σκαλιά της εκκλησίας. Τον είχε κοιτάξει ελάχιστα πριν στρέψει την προσοχή της στον Βάλενταϊν. Θυμόταν να σκέφτεται ότι μάλλον δεν ήταν πολύ καλά, ότι έμοιαζε να πονάει. Και αργότερα, στην Πλατεία του Αγγέλου, καθώς οι καλεσμένοι συνωστίζονταν τριγύρω –ήταν εκεί και τα περισσότερα μέλη του Κύκλου, από τη Μαρίζ και τον Ρόμπερτ Λάιτγουντ, που ήταν ήδη παντρεμένοι, μέχρι τον Τζέρεμι Πόντμερσι που

ήταν μόλις δεκαπέντε— και η Τζόσλιν στεκόταν με τον Λουκ και τον Βάλενταϊν. Κάποιος έκανε ένα παλιό αστείο λέγοντας ότι αν δεν εμφανιζόταν ο γαμπρός, η νύφη θα έπρεπε να παντρευτεί τον κουμπάρο. Ο Λουκ φορούσε βραδινά ρούχα, με τους χρυσούς ρούνους για καλή τύχη στο γάμο, αλλά ενώ όλοι οι άλλοι γέλασαν, εκείνος είχε χλωμιάσει. Πρέπει να σιχαίνεται την ιδέα να με παντρευτεί, είχε σκεφτεί η Τζόσλιν. Θυμήθηκε ότι τον είχε αγγίξει στον ώμο γελώντας.

«Μην τρομάζεις», τον είχε πειράξει. «Ξέρω ότι γνωρίζομαστε πάρα πολύ καιρό, αλλά σου υπόσχομαι ότι δεν θα αναγκαστείς ποτέ να με παντρευτείς!»

Και τότε είχε εμφανιστεί η Άματις, σέρνοντας πίσω της τον Στέφεν και η Τζόσλιν είχε ξεχάσει τα πάντα για τον Λουκ, το πώς την κοίταξε και το πώς κοίταξε εκείνον ο Βάλενταϊν.

Η Τζόσλιν κοίταξε τον Λουκ και τινάχτηκε. Τα μάτια του ήταν ανοιχτά, για πρώτη φορά μετά από μέρες και καρφωμένα πάνω της.

«Λουκ», είπε πνιχτά.

Εκείνος ήταν απορημένος. «Πόσο... πόσο καιρό κοιμάμαι;»

Ήθελε να πέσει πάνω του αλλά οι χοντροί επίδεσμοι που ήταν ακόμα τυλιγμένοι γύρω του τη συγκράτησαν. Αντίθετα, έπιασε το χέρι του και το έβαλε στο μάγουλό της, μπλέκοντας τα δάχτυλά της με τα δικά του. Έκλεισε τα μάτια της και ένωσε δάκρυα να κυλάνε στις βλεφαρίδες της. «Σχεδόν τρεις μέρες».

«Τζόσλιν», είπε τρομαγμένος αυτή τη φορά. «Γιατί είμαστε στο σταθμό; Πού είναι η Κλέρι; Δεν θυμάμαι...»

Χαμήλωσε τα μπλεγμένα τους χέρια και του είπε με

όσο πιο σταθερή φωνή μπορούσε τι είχε συμβεί: για τον Σεμπάστιαν και τον Τζέις, το δαιμονικό μέταλλο που είχε χωθεί μέσα του και τη βοήθεια των Πραιτόρων.

«Η Κλέρι», είπε αμέσως ο Λουκ. «Πρέπει να την ακολουθήσουμε».

Τράβηξε το χέρι του απ' το δικό της και προσπάθησε να ανασηκωθεί. Ακόμα και σ' αυτό το θαμπό ημίφως, η Τζόσλιν είδε τη χλωμάδα του να γίνεται πιο έντονη καθώς σφίχτηκε από πόνο.

«Δεν γίνεται. Λουκ, σε παρακαλώ ξάπλωσε. Τι λες, αν γινόταν να την ακολουθήσουμε δεν θα το είχα κάνει;»

Έβαλε τα πόδια του στο πλάι του κρεβατιού και κάθισε αλλά αμέσως έριξε πίσω τα χέρια του για να ακουμπήσει. Φαινόταν χάλια. «Μα ο κίνδυνος...»

«Λες να μην έχω σκεφτεί τον κίνδυνο;» Η Τζόσλιν έβαλε τα χέρια της στους ώμους του και τον έσπρωξε απαλά πίσω στα μαξιλάρια. «Ο Σάιμον επικοινωνεί μαζί μου κάθε βράδυ. Είναι καλά. Αλήθεια. Και δεν είσαι σε θέση να κάνεις τίποτα γι' αυτό. Το να σκοτωθείς δεν θα τη βοηθήσει. Σε παρακαλώ, πίστεψέ με, Λουκ».

«Τζόσλιν, δεν μπορώ να κάθομαι απλώς εδώ πέρα».

«Μπορείς», είπε η Τζόσλιν και σηκώθηκε. «Και θα το κάνεις, ακόμα κι αν χρειαστεί να κάτσω πάνω σου. Τι στο καλό έχεις πάθει, Λούσιαν; Έχεις χάσει το μυαλό σου; Έχω τρομοκρατηθεί για την Κλέρι και έχω τρομοκρατηθεί και για σένα. Σε παρακαλώ, μην το κάνεις αυτό – μη μου το κάνεις αυτό. Αν πάθαινες οτιδήποτε...»

Την κοίταξε με έκπληξη. Στους λευκούς επιδέσμους που τύλιγαν το στήθος του υπήρχε ήδη μια κόκκινη κηλίδα, καθώς οι κινήσεις του είχαν ανοίξει την πληγή του. «Μα...»

«Τι;»

«Δεν έχω συνηθίσει να μ' αγαπάς», της είπε.

Στα λόγια του υπήρχε ένας δισταγμός που δεν είχε συνηθίσει απ' τον Λουκ και η Τζόσλιν τον κοίταξε έντονα πριν του πει: «Λουκ. Σε παρακαλώ, ξάπλωσε».

Ο Λουκ ακούμπησε στα μαξιλάρια σαν ένα είδος συμβιβασμού. Βαριανάσαινε. Η Τζόσλιν έτρεξε στο κομοδίνο, του έβαλε ένα ποτήρι νερό και το πίεσε στο χέρι του. «Πιες», του είπε. «Σε παρακαλώ».

Ο Λουκ πήρε το ποτήρι και την ακολούθησε με τα γαλάζια του μάτια καθώς η Τζόσλιν κάθισε ξανά στην καρέκλα δίπλα στο κρεβάτι του, πάνω στην οποία είχε καθίσει σχεδόν ακίνητη τόσες ώρες που απορούσε πώς δεν είχαν γίνει ένα. «Ξέρεις τι σκεφτόμουν;» τον ρώτησε. «Πριν συνέλθεις;»

Ο Λουκ ήπια μια γουλιά νερό. «Φαίνονται πολύ απορροφημένα».

«Σκεφτόμουν τη μέρα που παντρεύτηκα τον Βάλενταϊν».

Ο Λουκ κατέβασε το ποτήρι. «Η χειρότερη μέρα της ζωής μου».

«Χειρότερη κι από τη μέρα που σε δάγκωσαν;» τον ρώτησε και κάθισε σταυροπόδι.

«Ναι».

«Δεν το ήξερα», του είπε. «Δεν ήξερα πώς ένιωδες. Μακάρι να ήξερα. Τα πράγματα θα ήταν τόσο διαφορετικά».

Την κοίταξε χωρίς να την πιστεύει. «Πώς;»

«Δεν θα είχα παντρευτεί τον Βάλενταϊν», είπε. «Αν ήξερα».

«Θα τον είχες παντρευτεί...»

«Όχι», του είπε κοφτά. «Ήμουν πολύ ανόητη για να συνειδητοποιήσω πώς ένιωδες αλλά και πολύ ανόητη για

να συνειδητοποιήσω πώς ένιωθα εγώ. Πάντα σε αγαπούσα. Ακόμα και όταν δεν το ήξερα». Έσκυψε μπροστά και τον φίλησε απαλά, για να μην τον πονέσει. Μετά έβαλε το μάγουλό της πάνω στο δικό του. «Υποσχέσου μου ότι δεν θα διακινδυνεύσεις τη ζωή σου. Σε παρακαλώ».

Ένιωσε το ελεύθερο χέρι του στα μαλλιά της. «Σ' το υπόσχομαι».

Η Τζόσλιν ακούμπησε πίσω, σε ένα βαθμό ευχαριστημένη. «Μακάρι να μπορούσα να γυρίσω το χρόνο πίσω. Να φτιάξω τα πάντα. Να παντρευτώ το σωστό άνδρα».

«Μα τότε δεν θα είχαμε την Κλέρι», της θύμισε. Η Τζόσλιν λάτρευε το “είχαμε” που είπε, τόσο φυσικά, σαν να μην υπήρχε αμφιβολία στο μυαλό του ότι η Κλέρι ήταν δική του κόρη.

«Αν ήσουν εκεί περισσότερο όσο μεγάλωνε...» είπε αναστενάζοντας η Τζόσλιν. «Απλώς νιώθω ότι τα έχω κάνει όλα λάθος. Έδινα τόση σημασία στο να την προστατεύσω που νομίζω ότι την υπερπροστάτευσα. Τρέχει με φόρα στον κίνδυνο χωρίς να το σκεφτεί. Όταν μεγαλώναμε εμείς, είδαμε τους φίλους μας να πεθαίνουν στη μάχη. Εκείνη δεν το έχει δει ποτέ αυτό. Και δεν θα ήθελα να το έχει δει αλλά μερικές φορές ανησυχώ ότι δεν πιστεύει ότι μπορεί και να πεθάνει».

«Τζόσλιν», είπε με απαλή φωνή ο Λουκ. «Τη μεγάλωσες για να γίνει καλός άνθρωπος. Άνθρωπος με αξίες, που πιστεύει στο καλό και στο κακό, και προσπαθεί με την ψυχή της να είναι καλή. Όπως έκανες πάντα κι εσύ. Δεν μπορείς να μεγάλωσεις ένα παιδί που θα πιστεύει το αντίθετο από σένα. Δεν νομίζω ότι δεν πιστεύει ότι μπορεί να πεθάνει. Νομίζω, πως όπως ακριβώς κι εσύ, πιστεύει ότι υπάρχουν πράγματα για τα οποία αξίζει να πεθάνει».

Η Κλέρι σύρθηκε πίσω απ' τον Σεμπάστιαν μέσα από ένα λαβύρινθο στενών δρόμων, μένοντας στις σκιές κοντά στα κτίρια. Δεν ήταν πια στην Πράγα – αυτό ήταν εμφανές. Οι δρόμοι ήταν σκοτεινοί, ο ουρανός από πάνω τους είχε το κούφιο μπλε της χαρραγής και τα σήματα πάνω απ' τα μαγαζιά που περνούσαν ήταν όλα στα γαλλικά. Το ίδιο και οι πινακίδες των δρόμων. RUE DE LA SEINE, RUE JACOB, RUE DE L' ABBAYE.

Καθώς διέσχιζαν την πόλη, οι άνθρωποι περνούσαν δίπλα της σαν φαντάσματα. Πότε πότε περνούσε ένα αμάξι, φορτηγά πάραυτα με την όπισθεν μπροστά στα μαγαζιά για τις πρωινές προμήθειες. Ο αέρας μύριζε ποταμίσιο νερό και σκουπίδια. Ήταν ήδη σχεδόν σίγουρη για το πού βρίσκονταν αλλά μετά μια στροφή και ένα στενό δρομάκι τους έβγαλε σε μια φαρδιά λεωφόρο και απ' το νοτερό σκοτάδι ξεπρόβαλε μια πινακίδα. Τα βέλη της έδειχναν προς διάφορες κατευθύνσεις: Βαστίλλη, Νοτρ Νταμ και το Καρτιέ Λατέν.

Παρίσι, σκέφτηκε η Κλέρι και κρύφτηκε πίσω από ένα παρκαρισμένο αυτοκίνητο καθώς ο Σεμπάστιαν διέσχισε το δρόμο. *Είμαστε στο Παρίσι.*

Ήταν τραγική ειρωνεία. Πάντα ήθελε να πάει στο Παρίσι με κάποιον που ήξερε την πόλη. Ήθελε να διασχίσει τους δρόμους του, να δει το ποτάμι, να ζωγραφίσει τα κτίρια. Δεν είχε φανταστεί ποτέ κάτι τέτοιο. Δεν είχε φανταστεί ποτέ ότι θα ακολουθούσε κρυφά τον Σεμπάστιαν στη Λεωφόρο Σαιν Ζερμαίν, δίπλα από ένα λαμπερό κίτρινο *bureau de poste*¹, σε μια λεωφόρο όπου τα μπαρ ήταν κλειστά αλλά τα λούκια γεμάτα αποτσίγαρα και

¹ Ταχυδρομείο (Σ.Τ.Μ.).

μπουκάλια μπίρας, και σε ένα στενό δρόμο με σπίτια. Ο Σεμπάστιαν σταμάτησε μπροστά σε ένα και η Κλέρι κοκάλωσε και κόλλησε σε έναν τοίχο.

Τον είδε να σηκώνει το χέρι του και να σχηματίζει έναν κωδικό σε ένα κουτί δίπλα στην πόρτα. Τα μάτια της ακολουθήσαν τις κινήσεις των δαχτύλων του. Ακούστηκε ένα κλικ. Η πόρτα άνοιξε και ο Σεμπάστιαν γλίστρησε μέσα. Τη στιγμή που η πόρτα έκλεισε πίσω του, η Κλέρι όρμησε προς τα εκεί, σταμάτησε για να πληκτρολογήσει τον ίδιο κωδικό -X235- και περίμενε να ακούσει τον απαλό ήχο που σήμαινε ότι η πόρτα είχε ανοίξει. Όταν τον άκουσε, δεν ήταν σίγουρη αν ένιωσε περισσότερη ανακούφιση ή έκπληξη. Δεν μπορεί να ήταν τόσο εύκολο.

Μετά από ένα λεπτό, βρέθηκε σε μια εσωτερική αυλή. Ήταν τετράγωνη και περιτριγυρισμένη σε όλες τις πλευρές από κτίρια που έμοιαζαν συνηθισμένα. Τρεις σκάλες διακρίνονταν πίσω από ανοιχτές πόρτες. Ο Σεμπάστιαν, απ' την άλλη, έμοιαζε να έχει εξαφανιστεί.

Δεν ήταν και τόσο εύκολο τελικά.

Προχώρησε μέσα στην αυλή, νιώθοντας ότι απομακρύνεται απ' την κάλυψη των σκιών και έμενε εκτεθειμένη σε σημείο όπου θα μπορούσαν να τη δουν. Ο ουρανός φωτιζόταν όλο και περισσότερο κάθε λεπτό που περνούσε. Η γνώση ότι μπορούσαν να τη δουν την έκανε να ανατριχιάσει, και κρύφτηκε στη σκιά του πρώτου κλιμακοστάσιου που βρήκε μπροστά της.

Ήταν απλό, με ξύλινα σκαλοπάτια που οδηγούσαν πάνω και κάτω, και ένα φτηνό καθρέφτη στον τοίχο, όπου είδε το χλωμό της πρόσωπο. Υπήρχε η χαρακτηριστική μυρωδιά σάπιων σκουπιδιών και αναρωτήθηκε για μια στιγμή αν είχε βρεθεί κοντά στους σκουπιδοτενεκέ-

δες, πριν το κουρασμένο της μυαλό συνειδητοποιήσει την αλήθεια: η μυρωδιά σήμαινε παρουσία δαιμόνων.

Οι κουρασμένοι της μύες άρχισαν να τρέμουν αλλά έσφιξε τις γροθιές της. Αντιλαμβανόταν δυστυχώς την απουσία οπλισμού. Πήρε μια βαθιά ανάσα στο βρομερό αέρα και άρχισε να κατεβαίνει τα σκαλιά.

Η μυρωδιά δυνάμωνε και η ατμόσφαιρα σκοτεινίαζε καθώς η Κλέρι πήγαινε προς τα κάτω, και ευχήθηκε να είχε ένα ραβδί και ένα ρούνο νυχτερινής όρασης. Αλλά δεν μπορούσε να κάνει τίποτα γι' αυτό. Συνέχισε να κατεβαίνει καθώς η σκάλα ελισσόταν, και ξαφνικά ένιωσε ευγνωμοσύνη για την απουσία φωτός καθώς πάτησε κάτι κολλώδες. Έσφιξε την κουπαστή της σκάλας και προσπάθησε να αναπνέει απ' το στόμα. Το σκοτάδι πύκνωσε μέχρι που προχωρούσε στα τυφλά και η καρδιά της χτυπούσε τόσο δυνατά που ήταν σίγουρη ότι θα είχε ήδη ανακοινώσει την παρουσία της. Οι δρόμοι του Παρισιού, ο συνηθισμένος κόσμος έμοιαζαν αιώνες πίσω. Υπήρχε μόνο το σκοτάδι και η ίδια, που κατέβαινε όλο και πιο βαθιά.

Και τότε στο βάθος άστραψε ένα φως, ένα μικροσκοπικό σημάδι σαν την άκρη ενός σπίρτου που παίρνει φωτιά. Πλησίασε περισσότερο στην κουπαστή και σχεδόν γονάτισε καθώς το φως δυνάμωσε. Έβλεπε πλέον το χέρι της και τα σκαλιά κάτω απ' τα πόδια της. Μόνο λίγα είχαν μείνει. Έφτασε στη βάση της σκάλας και κοίταξε γύρω της.

Κάθε ομοιότητα με ένα συνηθισμένο κτίριο εξαφανίστηκε. Κάπου κατά την κάθοδο, τα ξύλινα σκαλιά είχαν δώσει τη θέση τους σε πέτρινα και η Κλέρι πλέον στεκόταν σε ένα μικρό δωμάτιο με πέτρινους τοίχους, που φωτιζόταν από έναν πυρσό που έβγαζε ένα αρρωστημένο πρασινωπό φως. Το πάτωμα ήταν από πέτρα, γυαλισμένη και λεία

και σκαλισμένο με πολλά παράξενα σύμβολα. Πέρασε προσεκτικά γύρω γύρω καθώς πήγε προς τη μοναδική άλλη έξοδο του δωματίου, μια θολωτή αψίδα, στην κορυφή της οποίας υπήρχε ένα ανθρωπινό κρανίο στο σημείο όπου ενώνονταν δυο τεράστια διακοσμητικά τσεκούρια.

Πίσω απ' την αψίδα άκουγε φωνές. Ήταν πολύ μακριά για να ξεχωρίσει τι έλεγαν αλλά ήταν σίγουρα φωνές. Από δω, έμοιαζαν να λένε. Ακολούθησέ μας.

Κοίταξε το κρανίο και τα άδεια μάτια του της ανταπέδωσαν ειρωνικά το βλέμμα. Αναρωτήθηκε πού να βρισκόταν – αν από πάνω της βρισκόταν ακόμα το Παρίσι ή αν είχε μπει σε έναν τελείως διαφορετικό κόσμο, όπως όταν έμπαινε κανείς στη Σιωπηλή Πόλη. Σκέφτηκε τον Τζέις που τον είχε αφήσει να κοιμάται σε κάτι που έμοιαζε μια άλλη ζωή.

Θύμισε στον εαυτό της ότι το έκανε γι' αυτόν. Για να τον φέρει πίσω. Πέρασε κάτω απ' την αψίδα προς το διάδρομο και κόλλησε ενστικτωδώς στον τοίχο. Σύρθηκε αθόρυβα κατά μήκος του, ενώ οι φωνές δυνάμωναν όλο και περισσότερο. Ήταν σκοτεινά στο διάδρομο αλλά όχι τελείως. Κάθε λίγα μέτρα έκαιγε άλλος ένας πρασινωπός πυρσός που ανέδιδε μια μυρωδιά καμένου.

Ξαφνικά στο διάδρομο στα αριστερά της άνοιξε μια πόρτα και οι φωνές δυνάμωσαν.

«...όχι σαν τον πατέρα του», έλεγε η μία, με τις λέξεις τραχιές σαν γυαλόχαρτο. «Ο Βάλενταϊν δεν διαπραγματευόταν καν μαζί μας. Ήθελε να μας κάνει σκλάβους. Αυτός όμως θα μας χαρίσει αυτό τον κόσμο».

Η Κλέρι κοίταξε προς την πόρτα, πολύ αργά.

Το δωμάτιο ήταν άδειο, με λείους τοίχους και τελείως γυμνό από έπιπλα. Μέσα βρισκόταν μια ομάδα δαιμόνων.

Ήταν σαν ερπετά, με σκληρό πρασινοκαφέ δέρμα, αλλά ο καθένας είχε έξι πόδια σαν πλοκάμια που έβγαζαν έναν ξερό ήχο σαν σύρσιμο όταν περπατούσαν. Τα κεφάλια τους ήταν πρησμένα, εξωγήινα, με πολυεδρικά μαύρα μάτια.

Ξεροκατάπие χολή. Θυμήθηκε το δαίμονα Ράβενερ που ήταν ένας απ' τους πρώτους δαίμονες που είχε πρωτοδεί. Κάτι στο φρικιαστικό συνδυασμό σαύρας, ερπετού και εξωγήινου έκανε το στομάχι της να σφιχτεί. Κόλλησε πιο πολύ στον τοίχο και αφουγκράστηκε προσεκτικά.

«Αν τον εμπιστευθούμε, δηλαδή». Ήταν δύσκολο να καταλάβει ποιος απ' όλους είχε μιλήσει. Τα πόδια τους μπλέκονταν και ξεμπλέκονταν καθώς περπατούσαν ανασηκώνοντας και χαμηλώνοντας τα πρησμένα τους σώματα. Δεν φαίνονταν να έχουν στόματα, αλλά συστάδες από μικρές βεντούζες που δονούνταν καθώς μιλούσαν.

«Η μεγάλη Μητέρα τον εμπιστεύθηκε. Είναι παιδί της».

Ο Σεμπάστιαν. Φυσικά, για τον Σεμπάστιαν μιλούσαν.

«Είναι όμως και Νεφιλίμ. Αυτοί είναι οι μεγαλύτεροι εχθροί μας».

«Και δικοί του εχθροί. Έχει το αίμα της Λίλιθ».

«Αλλά αυτός που αποκαλεί σύντροφό του έχει το αίμα των εχθρών μας. Είναι γέννημα αγγέλων». Η λέξη ειπώθηκε με τόσο μίσος που η Κλέρι την ένιωσε σαν χαστούκι.

«Το παιδί της Λίλιθ μας διαβεβαιώνει ότι τον κρατάει στο χέρι και πράγματι φαίνεται υπάκουος».

Ένα ξερό χαχανητό, σαν από έντομο. «Εσείς οι νέοι είστε τόσο φοβισμένοι. Οι Νεφιλίμ μάς έχουν στερήσει για πολύ καιρό αυτό τον κόσμο. Τα πλούτη του είναι μεγάλα. Θα τον ρουφήξουμε μέχρι να ξεραθεί και θα τον αφήσουμε στάχτη. Όσο για το αγόρι των αγγέλων, θα τον κάψουμε σε μια πυρά, μέχρι να μείνουν μόνο τα χρυσά

του κόκαλα».

Μέσα της άστραψε θυμός. Η Κλέρι πήρε μια ανάσα – ένας μικροσκοπικός ήχος, ωστόσο ένας ήχος. Ο δαίμονας που ήταν πιο κοντά της τίναξε το κεφάλι του. Για μια στιγμή η Κλέρι κοκάλωσε, παγιδευμένη στο άγριο βλέμμα του καθρέφτη των μαύρων του ματιών.

Μετά έκανε μεταβολή και άρχισε να τρέχει. Έτρεξε πίσω προς την πόρτα και τα σκαλιά και τη σκοτεινή τους άνοδο. Άκουγε πίσω της φασαρία, τα πλάσματα να ουρλιάζουν και μετά το συρτό και ξυστό ήχο όταν άρχισαν να την ακολουθούν. Έριξε μια ματιά πίσω της και συνειδητοποίησε ότι δεν υπήρχε περίπτωση να προλάβει. Παρόλο που είχε ξεκινήσει με προβάδισμα, την είχαν σχεδόν φτάσει.

Άκουγε τις ίδιες τις τραχιές ανάσες της, να βγαίνουν σφυρίζοντας απ' το σώμα της καθώς έφτασε στην αφίδα, έκανε μεταβολή και πήδηξε για να πιαστεί με τα χέρια της απ' τα τσεκούρια. Τινάχτηκε μπροστά με όλη της τη δύναμη και έχωσε τις μπότες της στον πρώτο δαίμονα. Αυτός έπεσε προς τα πίσω ουρλιάζοντας. Ακόμα κρεμασμένη, άρπαξε τη λαβή ενός από τα τσεκούρια και το τράβηξε με δύναμη.

Ήταν κολλημένο και δεν κουνήθηκε.

Έκλεισε τα μάτια της, το έπιασε πιο σφιχτά και με όλη της τη δύναμη τράβηξε.

Το τσεκούρι βγήκε απ' τον τοίχο με έναν ήχο σκισίματος, μαζί με μια βροχή από σοβάδες και πέτρες. Η Κλέρι έπεσε χάνοντας την ισορροπία της και προσγειώθηκε στα τέσσερα, με το τσεκούρι μπροστά της. Ήταν βαρύ αλλά δεν το ένιωθε σχεδόν. Συνέβαινε ξανά ό,τι είχε συμβεί και στο παλαιοπωλείο. Η επιβράδυνση του χρόνου, η ένταση

και η οξύτητα των αισθήσεων. Ένωθε κάθε ψίδυρο του αέρα στο δέρμα της, κάθε κραδασμό του εδάφους κάτω απ' τα πόδια της. Ετοιμάστηκε να δεχτεί επίθεση καθώς ο πρώτος δαίμονας πέρασε κάτω απ' την πόρτα και όρμησε μπροστά σαν ταραντούλα με τα πόδια στον αέρα από πάνω της. Κάτω απ' τα πλοκάμια του, στο πρόσωπό του είχε ένα ζευγάρι μακριά, μυτερά δόντια που έσταζαν.

Το τσεκούρι που κρατούσε ήταν λες και τινάχτηκε μπροστά από μόνο του και βυθίστηκε βαθιά στο στήθος του πλάσματος. Θυμήθηκε αμέσως τον Τζέις να της λέει ότι καλύτερα να μην επιτίθεται στο στήθος αλλά να προτιμάει τον αποκεφαλισμό. Δεν είχαν όλοι οι δαίμονες καρδιά. Σ' αυτή την περίπτωση όμως ήταν τυχερή. Είχε χτυπήσει την καρδιά ή κάποιο άλλο ζωτικό όργανο γιατί το πλάσμα σφάδαζε και τσίριζε. Γύρω απ' την πληγή ανάβλυσε αίμα και μετά ο δαίμονας εξαφανίστηκε και την άφησε να κάνει ένα βήμα πίσω, με το γεμάτο γλοιώδη ιχώρ όπλο της στο χέρι. Το αίμα του δαίμονα ήταν μαύρο και βρομερό, σαν πίσσα.

Όταν πήδηξε εναντίον της ο επόμενος, η Κλέρι έσκυψε κάτω, κραδαινοντας το τσεκούρι και του έκοψε κάμποσα πόδια. Το πλάσμα ούρλιαξε και έπεσε στο πλάι σαν σπασμένη καρέκλα. Το τρίτο πατούσε ήδη πάνω του προσπαθώντας να τη φτάσει. Η Κλέρι επιτέθηκε ξανά και το τσεκούρι της χώθηκε στο πρόσωπό του. Ιχώρ ανάβλυσε σαν σιντριβάνι και η Κλέρι έκανε πίσω και κόλλησε στη σκάλα. Αν την περικύκλωναν ήταν νεκρή.

Μανιασμένος, ο δαίμονας του οποίου το πρόσωπο είχε ανοίξει, της επιτέθηκε ξανά. Του όρμησε με το τσεκούρι της, έκοψε ένα πόδι του αλλά ένα άλλο πλοκάμι τυλίχτηκε γύρω απ' τον καρπό της. Καντός πόνος απλώθηκε στο

μπράτσο της. Ούρλιαξε και προσπάθησε να απελευθερωθεί αλλά η λαβή του δαίμονα ήταν πολύ δυνατή. Ήταν λες και χιλιάδες βελόνες καρφώνονταν στο δέρμα της. Ουρλιάζοντας ακόμα, πρόταξε την αριστερή της γροθιά και την έχωσε στο πρόσωπο του πλάσματος, το οποίο είχε ήδη σκίσει με το τσεκούρι της. Ο δαίμονας έβγαλε μια συριχτή κραυγή και χαλάρωσε ελάχιστα τη λαβή του. Η Κλέρι πρόλαβε και τράβηξε το χέρι της καθώς το πλάσμα ετοιμάστηκε...

Και από το πουθενά εμφανίστηκε ένα αστραφτερό σπαθί που χώθηκε στο κρανίο του δαίμονα. Καθώς η Κλέρι κοιτούσε έκπληκτη, ο δαίμονας εξαφανίστηκε και είδε τον αδερφό της, με ένα ακτινοβόλο σπαθί σεράφ στο χέρι και ιχώρ απλωμένο στο λευκό πουκάμισό του. Πίσω του το δωμάτιο ήταν άδειο εκτός απ' το πτώμα ενός από τους δαίμονες, που σπαρταρούσε ακόμα αλλά απ' τα κομμένα του πόδια έβγαινε μαύρο αίμα σαν πετρέλαιο από ένα τρακαρισμένο αμάξι.

Ο Σεμπάστιαν. Τον κοίταξε έκπληκτη. Της είχε μόλις σώσει τη ζωή;

«Φύγε μακριά μου, Σεμπάστιαν», του είπε με μίσος.

Δεν φάνηκε να την ακούει. «Το χέρι σου», της είπε.

Κοίταξε το δεξί της καρπό που έκαιγε ακόμα από πόνο. Ένα χοντρό βραχιόλι από στρογγυλές πληγές τύλιγε τον καρπό όπου οι βεντούζες του δαίμονα είχαν κολλήσει στο δέρμα της. Οι πληγές είχαν ήδη αρχίσει να σκουραίνουν και να γίνονται ένα αρρωστημένο μπλαβο-μαύρο.

Κοίταξε τον αδερφό της. Τα λευκά μαλλιά του ήταν σαν φωτοστέφανο στο σκοτάδι. Ή μπορεί να έφταιγε το ότι η όρασή της έφθινε. Το φως σχημάτιζε φωτοστέφανο και γύρω απ' τον πράσινο πυρσό στον τοίχο και γύρω απ'

το σπαθί σεράφ που φλεγόταν στο χέρι του Σεμπάστιαν. Της μιλούσε αλλά οι λέξεις του ήταν θολές, απροσδιόριστες σαν να μιλούσε κάτω απ' το νερό.

«...θανατηφόρο δηλητήριο», έλεγε. «Τι στο καλό σκεφτόσουν, Κλαρίσα;» Η φωνή του έσβηνε και δυνάμωνε. Προσπάθησε να συγκεντρωθεί: «...να πολεμήσεις με έξι δαίμονες Ντάχακ με ένα διακοσμητικό τσεκούρι;»

«Δηλητήριο», επανέλαβε εκείνη και για μια στιγμή το πρόσωπό του έγινε και πάλι καθαρό, οι γραμμές της κούρασης γύρω απ' το στόμα και τα μάτια του έντονες και τρομακτικές. «Άρα δηλαδή δεν μου έσωσες τη ζωή τελικά, ε;»

Το χέρι της τινάχτηκε σπασμωδικά και το τσεκούρι έπεσε στο πάτωμα με κρότο. Ένωσε το πουλόβερ της να πιάνεται στον τραχύ τοίχο, καθώς άρχισε να γλιστράει προς τα κάτω. Δεν ήθελε τίποτα περισσότερο απ' το να ξαπλώσει στο πάτωμα. Αλλά ο Σεμπάστιαν δεν την άφηνε να ξεκουραστεί. Έβαλε τα χέρια του κάτω απ' τα δικά της και τη σήκωσε, άρχισε να την κουβαλάει με το καλό της χέρι τυλιγμένο γύρω απ' το λαιμό του. Ήθελε να του ξεφύγει αλλά η ενέργειά της την είχε εγκαταλείψει. Ένωσε έναν οξύ πόνο στο μέσα μέρος του αγκώνα της, ένα κάψιμο – το άγγιγμα ενός ραβδιού. Στις φλέβες της απλώθηκε ένα μούδιασμα. Το τελευταίο πράγμα που είδε πριν κλείσει τα μάτια της ήταν το κρανίο στην αψίδα. Θα έπαιρνε όρκο ότι τα κούφια του μάτια της γελούσαν ειρωνικά.

15

μαγδαλήνη

Ναυτία και πόνος συναγωνίζονταν σε μια δίνη που γινόταν όλο και πιο δυνατή. Η Κλέρι έβλεπε γύρω της μόνο μια πολύχρωμη θολούρα: ένιωθε ότι την κουβαλούσε ο αδερφός της, και κάθε του βήμα χτυπούσε στο κρανίο της σαν τσιμπίδα που έσπαγε πάγο. Ένιωθε ότι κρατιόταν πάνω του και η δύναμη των μπράτσων του ήταν μια παρηγοριά – ήταν πολύ παράξενο που κάτι σχετικό με τον Σεμπάστιαν μπορούσε να της προσφέρει παρηγοριά, και ότι πρόσεχε να μην την ταρακουνάει πολύ καθώς ανέβαιναν τις σκάλες. Κάπου πολύ βαθιά αντιλαμβανόταν ότι προσπαθούσε με βία να ανασάνει και άκουγε τον αδερφό της να λέει το όνομά της.

Έπειτα ησύχασαν όλα. Για μια στιγμή σκέφτηκε ότι αυτό ήταν: ότι είχε πεθάνει, είχε πεθάνει πολεμώντας δαίμονες, όπως οι περισσότεροι Κυνηγοί των Σκιών. Μετά ένιωσε άλλο ένα τσουχτερό κάψιμο στο μέσα μέρος του αγκώνα της και ένα κύμα από κάτι σαν πάγο που κυλούσε στις φλέβες της. Έκλεισε σφιχτά τα μάτια της για να

αποφύγει τον πόνο αλλά το χρύο αυτού που της είχε κάνει ο Σεμπάστιαν ήταν σαν να της έχουν πετάξει ένα ποτήρι νερό στο πρόσωπο. Αργά αργά, ο κόσμος σταμάτησε να γυρνάει, οι δίνες της ναυτίας και του πόνου ηρέμησαν μέχρι που ήταν μόνο απαλοί κυματισμοί στη λίμνη του αίματός της. Μπορούσε να ανασάνει ξανά.

Άνοιξε τα μάτια της με μια πνιχτή ανάσα.

Γαλάζιος ουρανός.

Ήταν ξαπλωμένη ανάσκελα και κοιτούσε έναν απέραντο γαλάζιο ουρανό, σπαρμένο με βαμβακερά σύννεφα σαν το ζωγραφισμένο ουρανό του αναρρωτηρίου στο Ινστιτούτο. Άπλωσε τα πονεμένα της μπράτσα. Το δεξί είχε ακόμα τα σημάδια του βραχιολιού από πληγές, αν και έσβηναν σιγά σιγά προς ένα απαλό ρόδινο. Στο αριστερό της μπράτσο είχε ένα ρούνο ιράτζε, που γινόταν σιγά σιγά αόρατος και έναν μέντελιν ενάντια στον πόνο στην καμπύλη του αγκώνα της.

Πήρε μια βαθιά ανάσα. Φθινοπωρινός αέρας αρωματισμένος με τη μυρωδιά φύλλων. Έβλεπε τις κορυφές των δέντρων, άκουγε το μουρμουρητό της κίνησης του δρόμου και...

Τον Σεμπάστιαν. Άκουσε ένα χαμηλό γέλιο και συνειδητοποίησε ότι δεν ήταν απλώς ξαπλωμένη ανάσκελα. Ακουμπούσε πάνω στον αδερφό της. Τον Σεμπάστιαν, που ήταν ζεστός και ανέπνεε και είχε το κεφάλι της αγκαλιασμένο με το μπράτσο του. Το υπόλοιπο σώμα της ήταν ξαπλωμένο σ' ένα ελαφρώς υγρό ξύλινο παγκάκι.

Τινάχτηκε απότομα. Ο Σεμπάστιαν ξαναγέλασε. Καθόταν άκρη άκρη σε ένα παγκάκι του πάρκου με περίτεχνα σιδερένια μπράτσα. Το κασκόλ του ήταν διπλωμένο στα πόδια του, όπου ήταν ξαπλωμένη η Κλέρι και το μπρά-

τσο που δεν κρατούσε το κεφάλι της ήταν απλωμένο στη ράχη του πάγκου. Είχε ξεκουμπώσει το πουκάμισό του για να κρύψει τους λεκέδες του ιχώρ. Από κάτω φορούσε ένα απλό γκριζο μπλουζάκι.

Στον καρπό του γυάλιζε το ασημένιο βραχιόλι. Τα μαύρα του μάτια την κοιτούσαν εξεταστικά καθώς σύρθηκε πάνω στο παγκάκι όσο πιο μακριά του μπορούσε.

«Ευτυχώς που είσαι τόσο κοντή», της είπε. «Αν ήσουν πιο ψηλή θα δυσκολευόμουν πολύ να σε κουβαλήσω».

Με προσπάθεια κρατούσε τη φωνή της σταθερή: «Πού είμαστε;»

«*Le Jardin du Luxembourg*», της είπε. «Στους κήπους του Λουξεμβούργου. Είναι ένα πολύ ωραίο πάρκο. Έπρεπε να σε πάρω κάπου όπου να μπορείς να ξαπλώσεις και το να σε αφήσω στη μέση του δρόμου δεν ήταν και πολύ καλή ιδέα».

«Ναι, υπάρχει και λέξη για το να αφήσεις κάποιον να πεθάνει στη μέση του δρόμου. Λέγεται Ανθρωποκτονία».

«Αυτό είναι δυο λέξεις και νομίζω ότι είναι εκ προθέσεως μόνο αν πατήσεις κάποιον εσύ ο ίδιος με το αμάξι σου και τον παρατήσεις εκεί». Έτριψε τα χέρια του σαν να ήθελε να τα ζεστάνει. «Τέλος πάντων, γιατί να σε αφήσω να πεθάνεις στη μέση του δρόμου μετά από όλα αυτά που έκανα για να σου σώσω τη ζωή;»

Η Κλέρι ξεροκατάπια και κοίταξε το μπράτσο της. Οι πληγές είχαν ξεθωριάσει ακόμα περισσότερο. Αν δεν ήξερε πού να κοιτάξει, μπορεί να μην τις είχε προσέξει καν. «Γιατί το έκανες;»

«Ποιο πράγμα;»

«Μου έσωσες τη ζωή».

«Είσαι αδερφή μου».

Ξεροκατάπιε. Στο φως του πρωινού το πρόσωπό του είχε κάποιο χρώμα. Υπήρχαν αχνά εγκαύματα στο λαιμό του, εκεί όπου είχε πέσει ιχώρ δαίμονα. «Δεν σε ένοιαζε ποτέ πριν αν ήμουν αδερφή σου ή όχι».

«Α, ναι;» Τα μαύρα του μάτια την κοίταξαν από πάνω μέχρι κάτω. Θυμήθηκε όταν είχε έρθει ο Τζέις στο σπίτι της, όταν είχε παλέψει με το δαίμονα ράβενερ και πέθαινε απ' το δηλητήριο. Την είχε κάνει καλά όπως ακριβώς και ο Σεμπάστιαν και την είχε κουβαλήσει με τον ίδιο τρόπο. Ίσως να έμοιαζαν πολύ περισσότερο από ό,τι ήθελε να πιστέψει η Κλέρι, ακόμα και πριν την κατάρρα που τους έδενε. «Ο πατέρας μας έχει πεθάνει», της είπε. «Δεν έχουμε άλλους συγγενείς. Εσύ κι εγώ, είμαστε οι τελευταίοι. Οι τελευταίοι Μόργκενστερν. Είσαι η μοναδική μου ευκαιρία να βρω κάποιον που το δικό του αίμα ρέει και στις δικές μου φλέβες. Κάποιον σαν εμένα».

«Ήξερες ότι σε ακολουθούσα», είπε.

«Φυσικά».

«Και με άφησες».

«Ήθελα να δω τι θα έκανες. Και παραδέχομαι ότι δεν περίμενα να με ακολουθήσεις εκεί κάτω. Είσαι πιο γενναία απ' ό,τι πίστευα». Πήρε το κασκόλ και το τύλιξε γύρω απ' το λαιμό του. Το πάρκο είχε αρχίσει να γεμίζει με τουρίστες που κρατούσαν χάρτες, γονείς με παιδιά, ηλικιωμένους που κάθονταν σε παγκάκια σαν το δικό τους και κάπνιζαν πίπες. «Δεν θα είχες κερδίσει ποτέ αυτή τη μάχη».

«Μπορεί και να κέρδιζα».

Χαμογέλασε, ένα βιαστικό λοξό χαμόγελο, σχεδόν άθελά του. «Μπορεί».

Η Κλέρι έχωσε τις μπότες της στο γρασίδι που ήταν

μούσκεμα απ' την υγρασία. Δεν είχε σκοπό να ευχαριστήσει τον Σεμπάστιαν. Για τίποτα. «Γιατί συναλλάσσεσαι με δαίμονες;» τον ρώτησε επιτακτικά. «Τους άκουσα να μιλάνε για σένα. Ξέρω τι κάνεις...»

«Δεν ξέρεις τίποτα». Το χαμόγελο εξαφανίστηκε και το ύφος ανωτερότητας επέστρεψε. «Πρώτον, δεν συναλλάσσομαι μ' αυτούς τους δαίμονες. Αυτοί ήταν οι φρουροί τους. Γι' αυτό ήταν σε ξεχωριστό δωμάτιο κι εγώ δεν ήμουν εκεί. Οι δαίμονες Ντάχακ δεν είναι και τόσο έξυπνοι αν και είναι κακοί και σκληροί και υπερασπίζονται την περιοχή τους. Άρα δεν ήταν και πολύ καλά πληροφορημένοι για το τι συνέβαινε. Επαναλάμβαναν απλώς κουτσομπολιά που είχαν ακούσει απ' τα αφεντικά τους. Ανώτερους Δαίμονες. Μ' αυτούς είχα τη συνάντηση».

«Και αυτό υποτίθεται ότι πρέπει να με κάνει να νιώσω καλύτερα;»

Έσκυψε προς το μέρος της. «Δεν προσπαθώ να σε κάνω να νιώσεις καλύτερα. Προσπαθώ να σου πω την αλήθεια».

«Α, γι' αυτό μοιάζεις σαν να αρρώστησες ξαφνικά;» είπε η Κλέρι αν και δεν ήταν τελείως αλήθεια. Ο Σεμπάστιαν φαινόταν εκνευριστικά ήρεμος αν και το στήσιμο του σαγονιού του και ο σφυγμός στον κρόταφό του της έδειχναν ότι δεν ήταν και τόσο ήρεμος όσο υποκρινόταν. «Οι Ντάχακ έλεγαν ότι σχεδιάζεις να δώσεις αυτό τον κόσμο στους δαίμονες».

«Καλά, πιστεύεις ότι θα έκανα ποτέ κάτι τέτοιο;»

Τον κοίταξε απλώς.

«Νόμιζα ότι είχες πει ότι θα μου έδινες μια ευκαιρία», της είπε. «Δεν είμαι αυτός που ήμουν όταν με γνώρισες στο Αλικάντε». Το βλέμμα του ήταν καθαρό. «Άλλωστε,

δεν είμαι το μόνο άτομο που γνωρίζεις που πίστεψε στον Βάλενταϊν. Εμένα ήταν πατέρας μου. Πατέρας μας. Δεν είναι εύκολο να αμφισβητήσεις τα πράγματα που έχεις μάθει μεγαλώνοντας.

Η Κλέρι σταύρωσε τα χέρια της στο στήθος της. Ο αέρας ήταν καθαρός αλλά κρύος, με ένα χειμωνιάτικο τσίμπημα. «Αυτό είναι αλήθεια».

«Ο Βάλενταϊν έκανε λάθος», της είπε. «Είχε τόσες εμμονές με τις αδικίες που πίστευε ότι είχε υποστεί απ' το Κονκλάβιο, που δεν μπορούσε να δει πιο πέρα απ' την εκδίκησή του. Ήθελε να εγερθεί ο Αρχάγγελος και να τους πει ότι εκείνος ήταν ο Κυνηγός Τζόναθαν που είχε επιστρέψει απ' τους νεκρούς και ότι ήταν ο αρχηγός τους και ότι έπρεπε να κάνουν ό,τι τους έλεγε».

«Δεν νομίζω ότι έγινε έτσι ακριβώς».

«Ξέρω τι έγινε. Μου το είπε η Αίλιθ». Το είπε αδιάφορα και οι συζητήσεις με τη μητέρα όλων των μάγων ήταν κάτι συνηθισμένο για τον καθένα. «Μην ξεγελάς τον εαυτό σου πιστεύοντας ότι αυτό που έγινε έγινε επειδή ο Άγγελος είναι συμπονετικός, Κλέρι. Οι Άγγελοι είναι παγεροί σαν σταλακτίτες. Ο Ραζιήλ εξαγριώθηκε γιατί ο Βάλενταϊν είχε ξεχάσει την αποστολή όλων των Κυνηγών».

«Η οποία είναι;»

«Να σκοτώνουν τους δαίμονες. Αυτή είναι η αποστολή μας. Σίγουρα θα έχεις ακούσει ότι όλο και πιο πολλοί δαίμονες ξεχύνονται τα τελευταία χρόνια στον κόσμο μας; Και ότι δεν έχουμε ιδέα πώς να τους διώξουμε;»

Μια ηχώ λόγων έφτασε στο μυαλό της, κάτι που της είχε πει ο Τζέις πριν από χίλια χρόνια θαρρείς, την πρώτη φορά που είχαν πάει στη Σιωπηλή Πόλη. *Αν μπορούσαμε, ίσως να καταφέραμε να τους εμποδίσουμε να έρχονται,*

αλλά κανείς δεν έχει καταφέρει ακόμα να σκεφτεί πώς θα γίνει αυτό. Αντίθετα, φαίνεται ότι έρχονται όλο και περισσότεροι. Παλιά υπήρχαν μόνο μικρές εισβολές δαιμόνων στον κόσμο, που ανατρέπονταν εύκολα. Ακόμα και τα τελευταία χρόνια, κατά τη διάρκεια της δικής μου ζωής, όμως, έχουν περάσει πάρα πολλοί τα σύνορα. Το Κονκλάβιο έχει αναγκαστεί πολλές φορές να στείλει Κυνηγούς και είναι πολλές φορές που δεν επιστρέφουν.

«Πλησιάζει ένας μεγάλος πόλεμος με τους δαίμονες, και το Κονκλάβιο είναι θλιβερά απροετοίμαστο», είπε ο Σεμπάστιαν. «Σ' αυτό τουλάχιστον ο πατέρας μου είχε δίκιο. Είναι πολύ κολλημένοι στις ιδέες τους για να ακούσουν τις προειδοποιήσεις ή να αλλάξουν. Δεν θέλω την καταστροφή των Πλασμάτων του Σκότους όπως ο Βάλενταϊν, αλλά ανησυχώ ότι η απροθυμία του Κονκλαβίου να δει καθαρά θα καταστρέψει τον κόσμο που προστατεύουν οι Κυνηγοί».

«Θες να πιστέψω ότι σε νοιάζει αν καταστραφεί ο κόσμος αυτός;»

«Γιατί, εγώ εδώ δεν μένω;» είπε ο Σεμπάστιαν, πιο ήπια απ' ό,τι περίμενε η Κλέρι. «Και μερικές φορές, οι εξαιρετικές περιστάσεις απαιτούν και εξαιρετικά μέτρα. Για να καταστρέψεις τον εχθρό πρέπει να μπορείς να τον καταλάβεις, ακόμα και να διαπραγματευθείς μαζί του. Αν καταφέρω να κάνω αυτούς τους δαίμονες να με εμπιστευτούν, τότε μπορώ να τους παρασύρω εδώ, όπου μπορούν να καταστραφούν και αυτοί και οι ακόλουθοί τους. Αυτό θα αλλάξει τη ροή των πραγμάτων. Οι δαίμονες θα ξέρουν ότι αυτός ο κόσμος δεν είναι και τόσο εύκολος όσο νόμιζαν».

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της. «Και πώς θα το κάνεις αυτό; Μόνος σου εσύ και ο Τζέις; Είστε πολύ εντυπωσια-

κοί, δεν λέω, αλλά ακόμα και οι δυο σας μαζί, μόνοι...»

Ο Σεμπάστιαν σηκώθηκε όρθιος. «Πραγματικά δεν σου περνάει καν απ' το μυαλό ότι το έχω σκεφτεί καλά, έτσι δεν είναι;» Την κοίταξε και ο αέρας του φθινοπώρου φυσούσε τα μαλλιά του μπροστά στο πρόσωπό του. «Έλα μαζί μου. Θέλω να σου δείξω κάτι».

Δίστασε. «Ο Τζέις...»

«Κοιμάται ακόμα. Πίστεψέ με, το ξέρω». Άπλωσε το χέρι του. «Έλα μαζί μου, Κλέρι. Αν δεν μπορώ να σε πείσω ότι έχω ένα σχέδιο, ίσως μπορώ να σ' το αποδείξω».

Τον κοίταξε με απορία. Εικόνες κουτρουβαλούσαν στο μυαλό της σαν κομφετί: το παλαιοπωλείο στην Πράγα, το χρυσό δαχτυλίδι της να πέφτει στο σκοτάδι, ο Τζέις να την κρατάει στο δωματιάκι του κλαμπ, τα ενυδρεία με τα πτώματα. Ο Σεμπάστιαν με ένα σπαδί σεράφ στο χέρι.

Να σ' το αποδείξω.

Πήρε το χέρι του και τον άφησε να τη σηκώσει.

Αποφασίστηκε αν και όχι χωρίς κάμποσες φωνές και διαπραγματεύσεις, ότι για να πραγματοποιηθεί η τελετή επίκλησης του Ραζιήλ, η Ομάδα των Καλών έπρεπε να βρει μια σχετικά απομονωμένη τοποθεσία. «Δεν μπορούμε να καλέσουμε έναν άγγελο με είκοσι μέτρα ύψος στη μέση του Σέντραλ Παρκ», παρατήρησε ξερά ο Μάγκνους. «Μπορεί να το προσέξει κάποιος, ακόμα και στη Νέα Υόρκη».

«Ο Ραζιήλ έχει ύψος είκοσι μέτρα;» ρώτησε η Ίζαμπελ. Είχε αράξει σε μια πολυθρόνα που είχε σύρει κοντά στο τραπέζι. Κάτω απ' τα σκούρα της μάτια είχε μαύρους κύκλους. Όπως και ο Άλεξ, ο Μάγκνους και ο Σάμιον, ήταν κι αυτή εξαντλημένη. Ήταν όλοι τους ξύπνιοι ώρες και ώρες, να διαβάζουν βιβλία του Μάγκνους τόσο παλιά που

οι σελίδες τους ήταν λεπτές σαν φύλλα κρεμμυδιού. Η Ίζαμπελ και ο Άλεξ μπορούσαν και οι δυο να διαβάζουν αρχαία ελληνικά και λατινικά και ο Άλεξ καταλάβαινε καλύτερα τη γλώσσα των δαιμόνων απ' ό,τι η Ίζι αλλά και πάλι υπήρχαν αρκετά που μόνο ο Μάγκνους μπορούσε να διαβάσει. Η Μάγια και ο Τζόρνταν, που είχαν καταλάβει ότι θα φαινόταν πιο χρήσιμοι κάπου αλλού είχαν φύγει για τον αστυνομικό σταθμό για να δουν πώς τα πήγαινε ο Λουκ. Στο μεταξύ ο Σάιμον είχε προσπαθήσει να φανεί χρήσιμος με άλλους τρόπους: έφερε φαγητό και καφέ, αντέγραφε σύμβολα όπως του έλεγε ο Μάγκνους, έφερνε χαρτί και μολύβια και τάιζε ακόμα και τον Πρόεδρο Μιάου που τον είχε ευχαριστήσει φτύνοντας ένα κουβάρι από τρίχες στο πάτωμα της κουζίνας του Μάγκνους.

«Βασικά είναι δεκαεννιά και ογδόντα αλλά του αρέσει να υπερβάλλει», είπε ο Μάγκνους. Η κούραση δεν βελτίωνε τη διάθεσή του. Τα μαλλιά του ήταν κολλημένα προς τα πάνω και στο πίσω μέρος των χεριών του, είχε μαύρα σημάδια από τη μάσκα και το μολύβι. «Είναι άγγελος, Ίζαμπελ. Δεν έχεις διαβάσει ποτέ, τίποτα;»

Η Ίζαμπελ πλατάγισε τη γλώσσα της εκνευρισμένη. «Ο Βάλενταϊν κάλεσε έναν άγγελο στο κελάρι του σπιτιού του. Δεν καταλαβαίνω γιατί εσύ χρειάζεσαι τόσο χώρο...»

«Γιατί ο Βάλενταϊν είναι ΠΟΛΥ ΠΙΟ ΜΑΓΚΑΣ ΑΠΟ ΜΕΝΑ», είπε κοφτά ο Μάγκνους και πέταξε το στιλό του. «Άκουσε να δεις...»

«Μη φωνάζεις στην αδερφή μου», είπε ο Άλεξ. Το είπε σιγανά αλλά με ένταση πίσω από τις λέξεις. Ο Μάγκνους τον κοίταξε ξαφνιασμένος. Ο Άλεξ συνέχισε: «Ίζαμπελ, το μέγεθος των αγγέλων, όταν εμφανίζονται στη γήινή

τους διάσταση, εξαρτάται από τη δύναμή τους. Ο άγγελος που είχε καλέσει ο Βάλενταϊν ήταν μικρότερης τάξης από τον Ραζιήλ. Κι αν ήθελες να καλέσεις έναν άγγελο ακόμα υψηλότερης τάξης, τον Μιχαήλ ή τον Γαβριήλ...»

«Δεν θα μπορούσα να φτιάξω κάποιον ξόρκι που να τους δένει ακόμα και για μια στιγμή», είπε με χαμηλή φωνή ο Μάγκνους. «Καλούμε τον Ραζιήλ εν μέρει με την ελπίδα ότι επειδή εκείνος έφτιαξε τους Κυνηγούς θα είναι πιο συμπονετικός –έστω και λίγο, βασικά– για την περίπτωσή σας. Είναι επίσης περίπου στην κατάλληλη τάξη. Ένας λιγότερο ισχυρός άγγελος ίσως να μην μπορούσε να μας βοηθήσει και ένας ισχυρότερος... αν κάτι δεν πάει καλά, δηλαδή...»

«Μπορεί να μην πεθάνω μόνο εγώ», είπε ο Σάιμον.

Ο Μάγκνους φαινόταν να ζορίζεται και ο Άλεξ κοίταξε τα χαρτιά που ήταν απλωμένα στο τραπέζι. Η Ίζαμπελ έβαλε το χέρι της πάνω στο χέρι του Σάιμον. «Δεν το πιστεύω ότι καθόμαστε εδώ και συζητάμε όντως να καλέσουμε έναν άγγελο», είπε. «Σε ολόκληρη τη ζωή μου ορκιζόμαστε στο όνομα του Αγγέλου. Ξέρουμε ότι η δύναμή μας έρχεται από αυτόν. Αλλά η ιδέα του να δω κάποιον... δεν μπορώ καν να το φανταστώ. Όταν προσπαδώ να το σκεφτώ είναι υπερβολικά μεγάλη ιδέα».

Στο τραπέζι έπεσε μια σιωπή. Υπήρχε ένα σκοτάδι στα μάτια του Μάγκνους, και ο Σάιμον αναρωτήθηκε αν ο μάγος είχε δει ποτέ άγγελο. Αναρωτήθηκε αν έπρεπε να ρωτήσει αλλά τον έσωσε ο χτύπος του κινητού του.

«Ένα λεπτό», μουρμούρισε και σηκώθηκε όρθιος. Άνοιξε το κινητό και ακούμπησε σε μια απ' τις κολόνες του διαμερίσματος. Ήταν ένα μήνυμα –ή μάλλον αρκετά– από τη Μάγια.

ΚΑΛΑ ΝΕΑ! Ο ΛΟΥΚ ΕΧΕΙ ΣΥΝΕΛΘΕΙ ΚΑΙ ΜΙΛΑΕΙ. ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΟΤΙ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΚΑΛΑ.

Ένα κύμα ανακούφισης κύλησε στο κορμί του Σάιμον. Επιτέλους, καλά νέα. Έκλεισε το τηλέφωνο και άγγιξε το δαχτυλίδι στο χέρι του. Κλέρι;

Τίποτα.

Ξεροκατάπια για να ηρεμήσει τα νεύρα του. Θα κοιμόταν μάλλον. Σήκωσε το κεφάλι του και είδε και τα τρία άτομα που κάθονταν στο τραπέζι να τον κοιτάνε.

«Ποιος ήταν;» ρώτησε η Ίζαμπελ.

«Η Μάγια. Λέει ότι ο Λουκ έχει συνέλθει και μιλάει. Ότι θα γίνει καλά». Μεσολάβησε μια φλυαρία από ανακουφισμένες φωνές αλλά ο Σάιμον κοιτούσε ακόμα το δαχτυλίδι στο χέρι του. «Αυτό μου έδωσε μια ιδέα».

Η Ίζαμπελ είχε σηκωθεί όρθια και πήγαινε προς το μέρος του. Όταν το άκουσε αυτό σταμάτησε ανήσυχη: οι ιδέες του Σάιμον τον τελευταίο καιρό ήταν αυτοκαταστροφικές. «Τι ιδέα;» είπε.

«Τι χρειαζόμαστε για να καλέσουμε τον Ραζιήλ;» ρώτησε ο Σάιμον. «Πόσο χώρο;»

Ο Μάγκνους σταμάτησε να διαβάζει. «Τουλάχιστον ένα μίλι περιμετρικά. Και θα ήταν καλό να υπάρχει νερό. Όπως στη Λίμνη Λυν...»

«Στο αγρόκτημα του Λουκ», είπε ο Σάιμον. «Είναι βόρεια. Απέχει μια δυο ώρες. Πρέπει να είναι κλειστό τώρα αλλά ξέρω πώς να πάμε. Και έχει και λίμνη. Όχι τόσο μεγάλη όσο η Λυν αλλά...»

Ο Μάγκνους έκλεισε το βιβλίο που κρατούσε. «Δεν είναι κι άσχημη ιδέα Σίμους».

«Λίγες ώρες;» είπε η Ίζαμπελ. «Μπορούμε να είμαστε εκεί στις...» Κοίταξε το ρολόι.

«Α, όχι», είπε ο Μάγκνους. Έσπρωξε το βιβλίο μακριά του. «Παρόλο που ο ενθουσιασμός σου είναι απεριόριστος και εντυπωσιακός, Ίζαμπελ, είμαι υπερβολικά εξαντλημένος αυτή τη στιγμή για να φτιάξω ένα ξόρκι επίκλησης της προκοπής. Και δεν είναι κάτι που θα ήθελα να ρισκάρω. Νομίζω ότι θα συμφωνήσουμε όλοι σ' αυτό».

«Πότε λοιπόν;» ρώτησε ο Άλεξ.

«Χρειαζόμαστε τουλάχιστον μερικές ώρες ύπνου», είπε ο Μάγκνους. «Λέω να φύγουμε νωρίς το απόγευμα. Σέρλοκ – ε, Σάιμον ήθελα να πω, πάρε τον Τζόρνταν και ρώτα αν μπορούμε να δανειστούμε το φορτηγάκι του. Και τώρα...» Έσπρωξε τα χαρτιά του στην άκρη. «Πάω για ύπνο. Ίζαμπελ, Σάιμον, είστε φυσικά ευπρόσδεκτοι να μείνετε στο έξτρα δωμάτιο και πάλι αν θέλετε».

«Θα προτιμούσα ξεχωριστά δωμάτια», μουρμούρισε ο Άλεξ.

Η Ίζαμπελ κοίταξε τον Σάιμον με ερωτηματικά μαύρα μάτια αλλά εκείνος έψαχνε ήδη το κινητό του. «Εντάξει», είπε. «Θα έχω γυρίσει μέχρι το μεσημέρι αλλά πρώτα πρέπει να κάνω κάτι σημαντικό».

Στο φως της μέρας, το Παρίσι ήταν μια πόλη με στενούς, στριφογυριστούς δρόμους που άνοιγαν σε φαρδιές λεωφόρους, βαδύχρυσα κτίρια με τεφροκυανές σκεπές και ένα αστραφτερό ποτάμι που έσκιζε την πόλη στα δύο σαν ουλή από μονομαχία. Ο Σεμπάστιαν, παρά τον ισχυρισμό του ότι ήθελε να αποδείξει στην Κλέρι ότι είχε κάποιο σχέδιο, δεν έλεγε και πολλά καθώς ανέβαιναν ένα δρόμο γεμάτο γκαλερί και μαγαζιά που πουλούσαν σκονισμένα παλιά βιβλία για να φτάσουν την αποβάθρα του Μεγάλου Αυγουστίνου στην όχθη του ποταμού.

Ένας παγερός άνεμος ανέβαινε απ' τον Σηκουάνα και η Κλέρι ανατρίχιασε. Ο Σεμπάστιαν έβγαλε το κασκόλ απ' το λαιμό του και της το έδωσε. Ήταν ένα χνουδωτό ασπρόμαυρο τουίντ και κρατούσε ακόμα τη ζέστη του λαιμού του.

«Μην είσαι ανόητη», της είπε. «Κρυώνεις. Φόρεσέ το».

Η Κλέρι το τύλιξε γύρω απ' το λαιμό της. «Ευχαριστώ», είπε ενστικτωδώς και μισόκλεισε τα μάτια της.

Ορίστε. Είχε πει ευχαριστώ στον Σεμπάστιαν. Περίμενε να πέσει ένας κεραυνός απ' τον ουρανό και να την αφήσει στον τόπο. Τίποτα δεν έγινε.

Την κοίταξε παράξενα. «Είσαι καλά; Φαίνεσαι έτοιμη να φτερνιστείς».

«Καλά είμαι». Το κασκόλ μύριζε άρωμα με νότες εσπεριδοειδών και αγοριού. Δεν ήταν σίγουρη τι περίμενε να μυρίσει. Άρχισαν να περπατάνε ξανά. Αυτή τη φορά ο Σεμπάστιαν επιβράδυνε λίγο το βήμα του, περπατώντας πλάι της και σταματώντας για να της εξηγήσει ότι οι γειτονιές στο Παρίσι είχαν αριθμούς και ότι διέσχιζαν την έκτη και έμπαιναν στην πέμπτη, το Καρτιέ Λατέν και ότι η γέφυρα που έβλεπαν στο βάθος να ενώνει τις δυο όχθες ήταν η Γέφυρα Σαιν Μισέλ. Η Κλέρι πρόσεξε ότι υπήρχαν πολλοί νέοι γύρω τους. Κορίτσια στην ηλικία της ή μεγαλύτερα, απίστευτα κομψά με στενά παντελόνια και πανύψηλα τακούνια, με μακριά μαλλιά που ανέμιζαν στον αέρα του Σηκουάνα. Μερικά από αυτά έριξαν επιδοκιμαστικές ματιές στον Σεμπάστιαν αν και ο ίδιος δεν φάνηκε να το προσέχει.

Ο Τζέις, σκέφτηκε η Κλέρι, θα το πρόσεχε. Ο Σεμπάστιαν ήταν όντως εντυπωσιακός, με τα παγερά λευκά μαλλιά και τα μαύρα του μάτια. Την πρώτη φορά που τον

είχε γνωρίσει της είχε φανεί όμορφος, παρόλο που τότε είχε τα μαλλιά του βαμμένα μαύρα. Δεν του πήγαινε, βασικά. Έτσι ήταν καλύτερος. Η χλωμάδα των μαλλιών του έδινε κάποιο χρώμα στο δέρμα του και τραβούσε το βλέμμα στο αναψοκοκκίνισμα των ζυγωματικών, το κομψό σχήμα του προσώπου του. Οι βλεφαρίδες του ήταν απίστευτα μακριές, έναν τόνο πιο σκούρες απ' τα μαλλιά του και ελαφρώς καμπύλες, ακριβώς σαν της Τζόσλιν – ήταν τόσο άδικο. Γιατί να μην πάρει εκείνη της μακριές, καμπύλες βλεφαρίδες; Και γιατί εκείνος δεν είχε ούτε μια φακίδα; «Λοιπόν», είπε η Κλέρι απότομα και τον διέκοψε από κάτι που έλεγε. «Τι είμαστε;»

Την κοίταξε πλαγίως. «Τι εννοείς “Τι είμαστε”;»

«Είπες ότι είμαστε οι τελευταίοι των Μόργκενστερν. Το Μόργκενστερν είναι γερμανικό όνομα», είπε η Κλέρι. «Τι είμαστε, λοιπόν; Γερμανοί; Ποια είναι η ιστορία μας; Γιατί έχουμε μείνει μόνο εμείς οι δύο;»

«Δεν ξέρεις τίποτα για την ιστορία της οικογένειας του Βάλενταϊν;» είπε με έκπληξη ο Σεμπάστιαν. Είχε σταματήσει πλάι στον τοίχο κατά μήκος του Σηκουάνα, δίπλα στο πεζοδρόμιο. «Δεν σου έχει πει ποτέ τίποτα η μητέρα σου;»

«Και δική σου μητέρα είναι και όχι, δεν μου έχει πει. Ο Βάλενταϊν δεν ήταν το αγαπημένο της θέμα».

«Τα ονόματα των Κυνηγών είναι σύνθετα», είπε αργά ο Σεμπάστιαν και σκαρφάλωσε στο τοιχάκι. Άπλωσε το χέρι του και μετά από μια στιγμή η Κλέρι τον άφησε να την ανεβάσει δίπλα του στον τοίχο. Ο Σηκουάνας κυλούσε γκριζοπράσινος από κάτω τους, και τουριστικά काराबáκια σαν κουκκίδες κυλούσαν μαζί του με αργό ρυθμό. «Φέρ-τσαϊλντ, Λάιτ-γουντ, Γουάιτ-λο¹. Το Μόργκενστερν

¹ Ωραίο παιδί, Ελαφρύ ξύλο, Λευκός νόμος (Σ.τ.Μ.).

σημαίνει το Άστρο της Αυγής. Είναι γερμανικό όνομα αλλά η οικογένεια ήταν από την Ελβετία».

«Ήταν;»

«Ο Βάλενταϊν ήταν μοναχοπαίδι», είπε ο Σεμπάστιαν. «Ο πατέρας του, ο παππούς μας, δολοφονήθηκε από Πλάσματα του Σκότους, και ο αδερφός του παππού μας πέθανε σε μια μάχη. Δεν είχε παιδιά. Αυτό» είπε, και άπλωσε το χέρι του και άγγιξε τα μαλλιά της, «είναι απ' τους Φέρτσαϊλντ. Έχουν αγγλικό αίμα. Εγώ μοιάζω πιο πολύ με την ελβετική πλευρά. Με τον Βάλενταϊν».

«Ξέρεις τίποτα για τους παππούδες μας;» ρώτησε η Κλέρι. Την είχε συναρπάσει η ιστορία παρόλο που δεν το περίμενε.

Ο Σεμπάστιαν κατέβασε το χέρι του και πήδηξε απ' το τοιχάκι. Της έδωσε το χέρι του και η Κλέρι το πήρε για να ισορροπήσει καθώς προσγειωνόταν. Για μια στιγμή έπεσε πάνω στο στήθος του, σκληρό και ζεστό κάτω απ' το πουκάμισό του. Ένα περαστικό κορίτσι της έριξε ένα βλέμμα γεμάτο ζήλια και η Κλέρι τραβήχτηκε βιαστικά. Ήθελε να φωνάξει στην κοπέλα ότι ήταν αδερφός της και ότι έτσι κι αλλιώς τον μισούσε. Δεν είπε τίποτα.

«Δεν ξέρω τίποτα για τους γονείς της μητέρας μας», είπε. «Πώς να ξέρω; Το χαμόγελό του ήταν στραβό. «Έλα. Θέλω να σου δείξω ένα αγαπημένο μου μέρος».

Η Κλέρι έμεινε λίγο πιο πίσω. «Νόμιζα ότι ήθελες να μου αποδείξεις ότι έχεις ένα σχέδιο».

«Όλα στην ώρα τους». Ο Σεμπάστιαν άρχισε να περπατάει, και μετά από λίγο η Κλέρι τον ακολουούθησε. *Μάθε το σχέδιό του. Παίξε την καλή μέχρι να το μάθεις.* «Ο πατέρας του Βάλενταϊν του έμοιαζε πολύ», συνέχισε ο Σεμπάστιαν. «Πίστευε στη δύναμη. “Είμαστε οι επιλεγμέ-

νοι πολεμιστές του Θεού” αυτό πίστευε. Ο πόνος σε κάνει δυνατό. Η απώλεια σε κάνει ισχυρό. Όταν πέθανε...»

«Ο Βάλενταϊν άλλαξε», είπε η Κλέρι. «Μου το είπε ο Λουκ».

«Αγαπούσε τον πατέρα του και τον μισούσε. Κάτι που ίσως καταλαβαίνεις επειδή ξέρεις τον Τζέις. Ο Βάλενταϊν μας μεγάλωσε όπως τον είχε μεγαλώσει ο πατέρας του. Πάντα επιστρέφεις σ’ αυτό που ξέρεις».

«Ο Τζέις όμως...» είπε η Κλέρι. «Ο Βάλενταϊν του έμαθε κι άλλα εκτός από το να πολεμάει. Του δίδαξε γλώσσες και πιάνο...»

«Αυτή ήταν η επιρροή της Τζόσλιν». Ο Σεμπάστιαν είπε το όνομά της απρόθυμα σαν να μισούσε τον ήχο του. «Αυτή πίστευε ότι ο Βάλενταϊν έπρεπε να είναι σε θέση να μιλάει για βιβλία, τέχνη, μουσική... και όχι απλώς για εξόντωση πραγμάτων. Αυτό το πέρασε στον Τζέις».

Μια μπλε σιδερένια καγκελόπορτα φάνηκε στα αριστερά πάνω απ’ τα κεφάλια τους. Ο Σεμπάστιαν έσκυψε για να περάσει και έκανε νόημα στην Κλέρι να τον ακολουθήσει. Η Κλέρι δεν χρειάστηκε να σκύψει αλλά τον ακολουθούσε, με τα χέρια στις τσέπες. «Εσύ;» τον ρώτησε.

Σήκωσε τα χέρια του. Δεν χωρούσε αμφιβολία ότι είχε τα χέρια της μητέρας τους – επιδέξια, με μακριά δάχτυλα, προορισμένα να κρατάνε πινέλο ή στιλό. «Εγώ έμαθα να παίζω τα όργανα του πολέμου» είπε «και να ζωγραφίζω με αίμα. Δεν είμαι σαν τον Τζέις».

Βρίσκονταν σε ένα στενό δρομάκι ανάμεσα σε δυο σειρές από κτίρια από την ίδια χρυσή πέτρα όπως πολλά απ’ τα κτίρια του Παρισιού, με λαμπερές χαλκοπράσινες οροφές που γυάλιζαν στο φως του ήλιου. Ο δρόμος ήταν λιθόστρωτος και δεν υπήρχαν αμάξια ή μηχανάκια. Στα

αριστερά υπήρχε ένα καφέ και από ένα σφυρήλατο σιδερένιο ιστό κρεμόταν μια ξύλινη πινακίδα. Αυτή ήταν και η μόνη ένδειξη ότι σ' αυτό το στενό σοκάκι υπήρχε οποιαδήποτε εμπορική δραστηριότητα.

«Μ' αρέσει εδώ» είπε ο Σεμπάστιαν, ακολουθώντας το βλέμμα της, «γιατί είναι σαν να βρίσκεσαι σε κάποιο άλλο αιώνα. Δεν ακούγεται θόρυβος από τα αυτοκίνητα, ούτε έχει νέον φώτα. Είναι απλώς... γαλήνια».

Η Κλέρι τον κοίταξε με δυσπιστία. Λέει ψέματα, σκέφτηκε. Ο Σεμπάστιαν δεν κάνει τέτοιες σκέψεις. Ο Σεμπάστιαν, που προσπάθησε να κάψει το Αλικάντε ως τα θεμέλια δεν ενδιαφέρεται για "γαλήνη".

Τότε θυμήθηκε πού είχε μεγαλώσει ως παιδί. Δεν το είχε δει αλλά της το είχε περιγράψει ο Τζέις. Ένα μικρό σπίτι – ένα αγρόκτημα, βασικά, σε μια κοιλάδα έξω απ' το Αλικάντε. Οι νύχτες θα ήταν σιωπηλές εκεί και ο ουρανός γεμάτος αστέρια. Του έλειπε όμως αυτό; Ήταν δυνατόν; Μπορούσε να έχει κανείς ένα τέτοιο συναίσθημα όταν ουσιαστικά δεν ήταν καν άνθρωπος;

Δεν σε ενοχλεί; Ήθελε να τον ρωτήσει. Να είσαι στο μέρος όπου μεγάλωσε και έζησε ο αληθινός Σεμπάστιαν Βέρλακ μέχρι που εσύ έδωσες τέλος στη ζωή του; Να περπατάς σ' αυτούς τους δρόμους, να έχεις το όνομά του, ξέροντας ότι κάπου η θεία του πενθεί γι' αυτόν; Και τι εννοούσες όταν είπες ότι υποτίθεται ότι δεν θα αντιστεκόταν;

Τα μαύρα του μάτια την κοίταξαν σκεπτικά. Είχε αίσθηση του χιούμορ, το ήξερε. Μερικές φορές είχε ένα σαρκασμό που έμοιαζε αρκετά με του Τζέις. Αλλά δεν χαμογελούσε.

«Έλα», της είπε και διέκοψε τις σκέψεις της. «Εδώ έχουν

την καλύτερη ζεστή σοκολάτα στο Παρίσι».

Η Κλέρι δεν ήταν σίγουρη πώς θα καταλάβαινε αν της έλεγε αλήθεια εφόσον ήταν η πρώτη φορά που είχε πάει στο Παρίσι αλλά όταν κάθισαν αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι η σοκολάτα ήταν εξαιρετική. Την έφτιαχναν επί τόπου στο τραπέζι –που ήταν μικρό και ξύλινο όπως και οι παλιομοδίτικες καρέκλες με την ψηλή πλάτη– σε ένα μπλε κεραμικό μπολ με κρέμα, σκόνη σοκολάτα και ζάχαρη. Το αποτέλεσμα ήταν ένα κακάο τόσο πηχτό που το κουτάλι στεκόταν όρθιο. Είχαν και κρουασάν, που τα βουτούσαν στη σοκολάτα.

«Ξέρεις, αν θέλεις κι άλλο κρουασάν, θα σου φέρουν», της είπε ο Σεμπάστιαν και ακούμπησε στην καρέκλα του. Ήταν οι πιο νέοι εκεί μέσα, κατά δεκαετίες, παρατήρησε η Κλέρι. «Επιτέδηκες σαν γουλβερίν», της είπε.

«Πεινάω», είπε και ανασήκωσε τους ώμους της. «Κοίτα, αν θες να μου μιλήσεις, μίλα. Πείσε με».

Ο Σεμπάστιαν έσκυψε μπροστά και έβαλε τους αγκώνες του στο τραπέζι. Η Κλέρι θυμήθηκε το προηγούμενο βράδυ που κοιτούσε τα μάτια του και είχε προσέξει το ασημένιο δαχτυλίδι γύρω απ' την ίριδα του ματιού του. «Σκεφτόμουν αυτό που είπες χθες το βράδυ».

«Χθες βράδυ είχα παραισθήσεις. Δεν θυμάμαι τι σου είπα».

«Με ρώτησες σε ποιον ανήκα», είπε ο Σεμπάστιαν.

Η Κλέρι σταμάτησε με το φλιτζάνι μπροστά στο πρόσωπο. «Αλήθεια;»

«Ναι». Τα μάτια του μελέτησαν επίμονα το πρόσωπό της. «Και δεν έχω απάντηση».

Άφησε κάτω το φλιτζάνι της και ένιωσε ξαφνική και πολύ έντονη αμηχανία. «Δεν χρειάζεται να ανήκεις σε

κάποιον», είπε. «Είναι απλώς σχήμα λόγου».

«Άσε με να σε ρωτήσω εγώ κάτι τώρα», είπε ο Σεμπάστιαν. «Πιστεύεις ότι μπορείς να με συγχωρήσεις; Εννοώ, πιστεύεις ότι γίνεται να υπάρξει συγχώρεση για κάποιον σαν εμένα;»

«Δεν ξέρω». Η Κλέρι έσφιξε την άκρη του τραπεζιού. «Δη-δηλαδή... δεν ξέρω πολλά για τη συγχώρεση ως θρησκευτική έννοια, μόνο τους καθημερινούς ανθρώπους που συγχωρούν ο ένας τον άλλο». Πήρε μια βαθιά ανάσα. Ήξερε ότι έλεγε μπουρδες. Κάτι στη σταθερότητα του μαύρου βλέμματος του Σεμπάστιαν πάνω της, λες και περίμενε στ' αλήθεια να του δώσει απάντηση στις ερωτήσεις που κανένας άλλος δεν μπορούσε να του απαντήσει. «Ξέρω ότι πρέπει να κάνεις κάποια πράγματα. Τη συγχώρεση την κερδίζεις. Πρέπει να αλλάξεις. Να ομολογήσεις, να μετανιώσεις και να διορθώσεις τα πράγματα».

«Να διορθώσεις», επανέλαβε ο Σεμπάστιαν.

«Αυτά που έκανες». Κοίταξε το φλιτζάνι της. Δεν μπορούσαν να διορθωθούν τα πράγματα που είχε κάνει ο Σεμπάστιαν με κανένα τρόπο που να είχε κάποιο νόημα τουλάχιστον.

«*Ave atque vale*», είπε ο Σεμπάστιαν και κοίταξε το φλιτζάνι του.

Η Κλέρι αναγνώρισε τις λέξεις που έλεγαν παραδοσιακά οι Κυνηγοί πάνω απ' τους νεκρούς τους. «Γιατί το λες αυτό; Δεν πεθαίνω».

«Ξέρεις ότι είναι από ένα ποίημα», είπε. «Του Κάτουλλου. "*Frater, ave atque vale*". «Αδελφέ, Χαίρε και Αντίο". Μιλάει για στάχτες, τις τελετές των νεκρών και τη θλίψη του για τον αδερφό του. Διδάχθηκα μικρός αυτό το ποίημα αλλά δεν το ένιωθα, ούτε τη θλίψη ούτε

την απώλεια, ούτε καν αναρωτιόμουν πώς θα ήταν να πεθάνεις και να μην έχεις κανένα να σε θρηνήσει». Την κοίταξε απότομα. «Πώς πιστεύεις ότι θα ήταν αν ο Βάλενταϊν σε είχε μεγαλώσει μαζί μου; Θα με αγαπούσες;»

Η Κλέρι ευτυχώς είχε αφήσει το φλιτζάνι της κάτω γιατί αλλιώς θα της είχε πέσει. Ο Σεμπάστιαν δεν την κοιτούσε με ντροπή ούτε καν με τη φυσική αμηχανία που θα προκαλούσε κανονικά μια τέτοια ερώτηση αλλά λες και η Κλέρι ήταν μια παράξενη, εξωτική μορφή ζωής.

«Βασικά», είπε, «αδερφός μου είσαι. Θα σε αγαπούσα. Θα ήμουν... αναγκασμένη».

Συνέχισε να την κοιτάζει με κείνο το ακίνητο, επίμονο βλέμμα. Αναρωτήθηκε αν έπρεπε να τον ρωτήσει αν πίστευε ότι κι εκείνος θα την αγαπούσε. Σαν αδερφή. Αλλά είχε την αίσθηση ότι ο Σεμπάστιαν δεν θα είχε ιδέα τι σήμαινε αυτό.

«Αλλά δεν με μεγάλωσε ο Βάλενταϊν», είπε. «Βασικά, εγώ τον σκότωσα».

Δεν ήταν σίγουρη γιατί το είπε. Ίσως ήθελε να δει αν ήταν δυνατόν να τον αναστατώσει. Άλλωστε ο Τζέις της είχε πει κάποτε ότι πίστευε ότι ο Βάλενταϊν ήταν το μόνο πράγμα για το οποίο είχε ποτέ νοιαστεί ο Σεμπάστιαν.

Αλλά εκείνος δεν πτοήθηκε καν. «Βασικά» είπε «ο Άγγελος τον σκότωσε. Αν και εξαιτίας σου». Τα δάχτυλά του σχημάτιζαν σχέδια στο φθαρμένο τραπέζι. «Ξέρεις, όταν σε πρωτοσυνάντησα, στην Άιντρις, έτρεφα ελπίδες... σκεφτόμουν ότι ίσως να ήσουν σαν εμένα. Και μετά, όταν δεν είχες καμία σχέση μαζί μου, σε μίσησα. Και μετά, όταν γύρισα απ' τους νεκρούς και μου είπε ο Τζέις τι είχες κάνει συνειδητοποίησα ότι έκανα λάθος. Είσαι όντως σαν εμένα».

«Το είπες και χθες το βράδυ αυτό», είπε η Κλέρι. «Αλλά

δεν...»

«Σκότωσες τον πατέρα μας», είπε. Η φωνή του ήταν απαλή. «Και δεν σε νοιάζει. Δεν το σκέφτεσαι καν, έτσι δεν είναι; Ο Βάλενταϊν χτυπούσε τον Τζέις ανελέητα για τα πρώτα δέκα χρόνια της ζωής του και του Τζέις του λείπει ακόμα. Παρόλο που δεν έχουν το ίδιο αίμα, τον πένθησε. Εσένα όμως ήταν πατέρας σου και τον σκότωσες και δεν έχασες ούτε ένα βράδυ τον ύπνο σου γι' αυτό».

Η Κλέρι τον κοίταζε με ανοιχτό το στόμα. Ήταν άδικο. Τόσο άδικο. Ο Βάλενταϊν δεν είχε ποτέ υπάρξει πατέρας γι' αυτή, δεν την είχε αγαπήσει, ήταν ένα τέρας που έπρεπε να πεθάνει. Τον είχε σκοτώσει γιατί δεν είχε άλλη επιλογή.

Άδελά της, στο μυαλό της ήρθε η εικόνα του Βάλενταϊν, να χώνει το σπαθί του στο στήθος του Τζέις και μετά να τον κρατάει καθώς πέθαινε. Ο Βάλενταϊν είχε κλάψει για το γιο που είχε ο ίδιος δολοφονήσει. Εκείνη όμως δεν είχε κλάψει ποτέ για τον πατέρα της. Δεν της είχε περάσει καν ποτέ απ' το μυαλό.

«Δίκιο δεν έχω;» είπε ο Σεμπάστιαν. «Πες μου ότι κάνω λάθος. Πες μου ότι δεν είσαι σαν εμένα».

Η Κλέρι κοιτούσε το φλιτζάνι της με τη σοκολάτα που είχε πια κρυώσει. Ένιωθε ότι στο κεφάλι της είχε ανοίξει ένας στρόβιλος που ρουφούσε τις λέξεις και τις σκέψεις της. «Νόμιζα ότι πίστευες ότι ο Τζέις ήταν σαν εσένα», είπε τελικά με πνιχτή φωνή. «Νόμιζα ότι γι' αυτό τον ήθελες μαζί σου».

«Χρειάζομαι τον Τζέις», είπε ο Σεμπάστιαν. «Αλλά στην καρδιά του δεν είναι σαν εμένα. Εσύ όμως είσαι». Σηκώθηκε όρθιος. Πρέπει να είχε πληρώσει το λογαριασμό κάποια στιγμή, η Κλέρι δεν το είχε προσέξει. «Έλα μαζί μου».

Της έδωσε το χέρι του. Η Κλέρι σηκώθηκε χωρίς να το πάρει και ξανάδεσε μηχανικά το κασκόλ του. Η σοκολάτα που είχε πει ήταν σαν οξύ στο στομάχι της. Ακολούθησε τον Σεμπάστιαν έξω απ' την καφετέρια προς το δρομάκι, όπου εκείνος στάθηκε και κοίταξε το γαλάζιο ουρανό από πάνω τους.

«Δεν είμαι σαν τον Βάλενταϊν», είπε η Κλέρι και σταμάτησε δίπλα του. «Η μητέρα μας...»

«Η μητέρα σου», είπε εκείνος, «με μισούσε. Με μισεί. Την είδες. Προσπάθησε να με σκοτώσει. Θες να μου πεις ότι μοιάζεις με τη μητέρα σου. Καλώς. Η Τζόσλιν Φέρτσαϊλντ είναι ανελέητη. Πάντα ήταν. Προσποιείτο ότι αγαπάει τον πατέρα μας για μήνες, μπορεί και χρόνια, για να μαζέψει αρκετές πληροφορίες και να τον προδώσει. Συνωμότησε για την Εξέγερση και είδε όλους τους φίλους του άντρα της να σφαγιάζονται. Έκλεψε τις αναμνήσεις σου. Την έχει συγχωρήσει; Και όταν έφυγε τρέχοντας απ' την Άιντρις, πιστεύεις στ' αλήθεια ότι σχεδίαζε να με πάρει μαζί της; Πρέπει να ανακουφίστηκε όταν έμαθε ότι πέθανα...»

«Όχι!» φώναξε η Κλέρι. «Είχε ένα κουτί με τα πράγματά σου. Το έβγαζε και έκλαιγε όταν το έβλεπε. Κάθε χρόνο στα γενέθλιά σου. Ξέρω ότι το έχεις στο δωμάτιό σου».

Τα λεπτά, κομψά χείλη του Σεμπάστιαν στράβωσαν. Έκανε μεταβολή και άρχισε να περπατάει στο δρομάκι. «Σεμπάστιαν!» φώναξε η Κλέρι. «Σεμπάστιαν, περίμενε». Δεν ήταν σίγουρη γιατί ήθελε να γυρίσει. Έπρεπε να παραδεχθεί ότι δεν είχε ιδέα πού ήταν ούτε πώς να γυρίσει στο διαμέρισμα αλλά δεν ήταν μόνο αυτό. Ήθελε να μείνει και να πολεμήσει, να του αποδείξει ότι δεν ήταν αυτό που της έλεγε ότι είναι. Δυνάμωσε τη φωνή της που έγινε κραυγή: *«Τζόναθαν Κρίστοφερ Μόργκενστερν!»*

Σταμάτησε απότομα και γύρισε αργά. Την κοίταξε.

Η Κλέρι πήγε προς το μέρος του και ο Σεμπάστιαν την κοιτούσε με το κεφάλι του γειρτό στο πλάι και τα μαύρα του μάτια μισόκλειστα. «Πάω στοίχημα ότι εσύ δεν ξέρεις καν το άλλο μου όνομα», του είπε.

«Αντέλ». Το είπε με ένα μελωδικό τρόπο, μια οικειότητα που την έκανε να νιώσει άβολα. «Κλαρίσα Αντέλ».

Τον έφτασε. «Γιατί Αντέλ; Δεν έμαθα ποτέ».

«Ούτε εγώ ξέρω», είπε. «Ξέρω ότι ο Βάλενταϊν δεν ήθελε να σε ονομάσουν Κλαρίσα Αντέλ. Ήθελε να σε ονομάσουν Σεραφίνα, σαν τη μητέρα του. Τη γιαγιά μας». Γύρισε και άρχισε ξανά να περπατάει και αυτή τη φορά η Κλέρι τον ακολούθησε. «Όταν σκοτώθηκε ο παππούς μας, η γιαγιά μας πέθανε – από καρδιά. Ο Βάλενταϊν είχε πει ότι πέθανε από θλίψη».

Η Κλέρι θυμήθηκε την Άματις, που δεν είχε ξεπεράσει ποτέ την πρώτη της αγάπη, τον Στέφεν· τον πατέρα του Στέφεν, που πέθανε από θλίψη· την Ανακρίτρια, που είχε αφιερώσει ολόκληρη τη ζωή της στην εκδίκηση. Τη μητέρα του Τζέις, που είχε κόψει τις φλέβες της όταν πέθανε ο σύζυγός της. «Πριν γνωρίσω τους Νεφιλίμ θα έλεγα ότι ήταν αδύνατον να πεθάνει κανείς από θλίψη».

Ο Σεμπάστιαν γέλασε ξερά. «Δεν δενόμαστε όπως οι θνητοί», είπε. «Εντάξει, μερικές φορές. Δεν είναι όλοι ίδιοι. Αλλά οι δεσμοί μεταξύ μας είναι έντονοι και άθραυστοι. Γι' αυτό δεν τα πάμε καθόλου καλά με όσους δεν είναι σαν εμάς. Πλάσματα του Σκότους, θνητούς...»

«Η μητέρα μου θα παντρευτεί ένα Πλάσμα του Σκότους», είπε ενοχλημένη η Κλέρι. Είχαν σταματήσει μπροστά σε ένα τετράγωνο πέτρινο κτίριο με μπλε παντζούρια, σχεδόν στο τέλος του δρόμου.

«Κάποτε ήταν Νεφιλίμι όμως», είπε ο Σεμπάστιαν. «Και κοίτα και τον πατέρα μας. Η μητέρα μας τον πρόδωσε και τον παράτησε και παρ' όλα αυτά πέρασε ολόκληρη τη ζωή του προσπαθώντας να τη βρει και να την πείσει να γυρίσει σ' αυτόν. Η ντουλάπα με όλα αυτά τα ρούχα...»

Ο Σεμπάστιαν κούνησε το κεφάλι του.

«Μα ο Βάλενταϊν έλεγε στον Τζέις ότι η αγάπη είναι αδυναμία», είπε η Κλέρι. «Ότι σε καταστρέφει».

«Αν περνούσες τη μισή σου ζωή κυνηγώντας μια γυναίκα που ξέρεις ότι σε μισεί μέχρι τα βάθη της καρδιάς της, επειδή δεν μπορούσες να την ξεχάσεις, αυτό δεν θα έλεγες κι εσύ; Αν έπρεπε να θυμάσαι κάθε μέρα ότι ο άνθρωπος που αγαπούσες περισσότερο σ' αυτό τον κόσμο σε κάρφωσε πισώπλατα και έστριψε το μαχαίρι στην πληγή;» Έσκυψε κοντά της για μια στιγμή, τόσο κοντά που όταν μίλησε, η ανάσα του φύσηξε τα μαλλιά της. «Ίσως να μοιάζεις στη μητέρα μας πιο πολύ απ' ό,τι στον πατέρα μας. Αλλά τι διαφορά έχει; Έχεις αμείλικτα κόκαλα και πάγο στην καρδιά, Κλαρίσα. Και μη μου πεις ότι δεν είναι έτσι».

Απομακρύνθηκε πριν προλάβει να του απαντήσει και σκαρφάλωσε το πρώτο σκαλί του σπιτιού με τα μπλε παντζούρια. Μια σειρά από ηλεκτρικά κουδούνια υπήρχε στο πλάι της πόρτας, το καθένα με ένα χειρόγραφο όνομα στην ταμπελίτσα δίπλα του. Πίεσε το κουμπί δίπλα απ' το όνομα Μαγδαληνή και περίμενε. Κάποτε, απ' το μικρόφωνο ακούστηκε μια βραχνή φωνή.

«*Qui est là?*»

«*C' est le fils et la fille de Valentine*», είπε. «*Nous avons rendez-vous?*»¹

¹ - Ποιος είναι;

- Ο γιος και η κόρη του Βάλενταϊν. Έχουμε ένα ραντεβού...; (Σ.τ.Μ.).

Μεσολάβησε μια παύση και μετά ακούστηκε το κουνούνι. Ο Σεμπάστιαν τράβηξε με δύναμη την πόρτα και την κράτησε ευγενικά για να περάσει η Κλέρι. Τα σκαλιά ήταν ξύλινα, φθαρμένα και λεία σαν το εσωτερικό ενός πλοίου. Τα ανέβηκαν σιωπηλοί ως το πάνω πάτωμα όπου η πόρτα ήταν ελαφρώς ανοιχτή προς το διαμέρισμα. Ο Σεμπάστιαν μπήκε πρώτος και η Κλέρι τον ακολούθησε.

Βρέθηκε σε ένα μεγάλο, ευάερο φωτεινό χώρο. Οι τοίχοι ήταν λευκοί, όπως και οι κουρτίνες. Απ' το ένα παράθυρο φαινόταν ο δρόμος, με τα εστιατόρια και τις μπουτίκ του. Αυτοκίνητα περνούσαν βιαστικά αλλά ο ήχος τους δεν φαινόταν να φτάνει ως το διαμέρισμα. Το πάτωμα ήταν από λακαρισμένο ξύλο, τα έπιπλα ξύλο βαμμένο λευκό, και οι δερμάτινοι καναπέδες με χρωματιστά μαξιλαράκια. Ένα μέρος του διαμερίσματος ήταν σαν στούντιο. Από μια ηλιοροφή το φως έπεφτε σε ένα μακρύ ξύλινο τραπέζι. Ύπήρχαν καβαλέτα και υφάσματα ριγμένα από πάνω για να κρύβουν το περιεχόμενό τους. Μια ποδιά γεμάτη πιτσιλιές από χρώματα κρεμόταν από ένα γάντζο στον τοίχο.

Πλάι στο τραπέζι στεκόταν μια γυναίκα. Η Κλέρι θα έλεγε ότι ήταν περίπου στην ηλικία της Τζόσλιν αν δεν υπήρχαν αρκετά πράγματα που έκρυβαν την ηλικία της. Φορούσε μια άμορφη μαύρη πουκαμίσσα που έκρυβε το σώμα της· μόνο τα λευκά της χέρια και το πρόσωπο και ο λαιμός της ήταν ορατά. Σε καθένα απ' τα μάγουλά της είχε χαραγμένο ένα βαθύ μαύρο ρούνο, που έφτανε απ' την εξωτερική γωνία των ματιών της ως τα χείλη της. Η Κλέρι δεν είχε ξαναδεί αυτούς τους ρούνους αλλά ένιωθε τη σημασία τους: δύναμη, επιδεξιότητα, μαστοριά. Η γυναίκα είχε πυκνά μακριά χάλκινα μαλλιά, που έπεφταν

κυματιστά ως τη μέση της και τα μάτια της, όταν τα ανασήκωσε είχαν ένα περιέργο επίπεδο πορτοκαλί χρώμα, σαν μια φλόγα που έσβηνε.

Η γυναίκα σταύρωσε χαλαρά τα χέρια της μπροστά στην ποδιά της. «*Tu dois être Jonathan Morgenstern. Et elle, c' est ta sœur? Je pensais que...*» είπε με μια νευρική μελωδική φωνή.

«Είμαι ο Τζόναθαν Μόργκενστερν», είπε ο Σεμπάστιαν. «Και αυτή είναι η αδερφή μου, ναι, η Κλαρίσα. Σας παρακαλώ μιλάτε αγγλικά μπροστά της. Δεν ξέρει γαλλικά».

Η γυναίκα καθάρισε το λαιμό της. «Τα αγγλικά μου είναι σκουριασμένα. Έχουν περάσει χρόνια που δεν τα έχω χρησιμοποιήσει».

«Μια χαρά μου φαίνονται εμένα. Κλαρίσα, από δω η Αδελφή Μαγδαληνή».

Η Κλέρι ξαφνιάστηκε: «Μα νόμιζα ότι οι Σιδηρές Αδελφές δεν έφευγαν ποτέ απ' το Φρούριό τους...»

«Σωστά», είπε ο Σεμπάστιαν. «Εκτός αν εκδιωχθούν απ' το τάγμα όταν αποκαλυφθεί ο ρόλος τους στην Εξέγερση. Ποιος νομίζεις ότι έδωσε τα όπλα στον Κύκλο;» Χαμογέλασε με ευθυμία. «Οι Σιδηρές Αδελφές είναι Δημοουργοί, όχι πολεμιστές. Η Μαγδαληνή όμως έφυγε απ' το Φρούριο πριν προλάβει να αποκαλυφθεί ο ρόλος της στην Εξέγερση».

«Είχα να δω άλλον Νεφιλίμ δεκαπέντε χρόνια, πριν επικοινωνήσει μαζί μου ο αδερφός σου», είπε η Μαγδαληνή. Ήταν δύσκολο να καταλάβεις ποιον κοιτούσε όταν μιλούσε: τα ανέκφραστα μάτια της έμοιαζαν να περιπλανιούνται αλλά δεν ήταν τυφλή. «Είναι αλήθεια; Έχεις το... υλικό;»

Ο Σεμπάστιαν πήρε ένα πουγκί που κρεμόταν από τη

ζώνη του και έβγαλε ένα κομμάτι πέτρας που έμοιαζε με κουάρτζ. Το άφησε στο μακρύ τραπέζι και μια ακτίνα φωτός που πέρασε απ' την ηλιοροφή έπεσε πάνω του. Η Κλέρι έμεινε με κοιμένη την ανάσα. Ήταν ο αδάμας από το παλαιοπωλείο στην Πράγα.

Η Μαγδαληνή πήρε μια πνιχτή ανάσα.

«Καθαρός αδάμας», είπε ο Σεμπάστιαν. «Δεν τον έχει αγγίξει ούτε ρούνος».

Η Σιδηρά Αδελφή έκανε το γύρο του τραπεζιού και έβαλε τα χέρια της στον αδάμαντα. Τα χέρια της, που ήταν επίσης γεμάτα ρούνους, έτρεμαν. «*Adamas ruit*» ψιθύρισε. «Έχουν περάσει χρόνια από τότε που άγγιξα για τελευταία φορά το ιερό υλικό».

«Είναι δικό σου για να το δουλέψεις», είπε ο Σεμπάστιαν. «Όταν τελειώσεις, θα σε πληρώσω φέρνοντάς σου κι άλλο. Αν δηλαδή πιστεύεις ότι μπορείς να φτιάξεις αυτό που σου ζήτησα».

Η Μαγδαληνή σηκώθηκε. «Δεν είμαι Σιδηρά Αδελφή; Δεν έδωσα τους όρκους; Δεν δίνουν τα χέρια μου σχήμα στο υλικό του Παραδείσου; Μπορώ να παραδώσω ό,τι σου υποσχέθηκα, γιε του Βάλενταϊν. Μην το αμφισβητείς αυτό».

«Χαίρομαι που το ακούω». Στη φωνή του Σεμπάστιαν υπήρχε ένα ελάχιστο ίχνος χιούμορ. «Θα επιστρέψω απόψε, λοιπόν. Ξέρεις πώς να με καλέσεις αν χρειαστεί».

Η Μαγδαληνή κούνησε το κεφάλι της. Η προσοχή της είχε στραφεί ξανά στη διάφανη ουσία, τον αδάμαντα. Το χάιδεψε με τα δάχτυλά της. «Ναι. Μπορείτε να πηγαίνετε».

Ο Σεμπάστιαν έγνεψε καταφατικά και έκανε ένα βήμα πίσω. Η Κλέρι δίστασε. Η Μαγδαληνή σήκωσε το κεφάλι της, σαν να ένιωσε το δισταγμό της.

«Εσείς οι δύο» είπε, και για μια στιγμή η Κλέρι νόμιζε ότι θα έλεγε ότι δεν καταλάβαινε γιατί ήταν μαζί, ότι είχε ακούσει ότι μισούσε ο ένας τον άλλο, και ότι η κόρη της Τζόσλιν ήταν Κυνηγός, ενώ ο γιος του Βάλενταϊν εγκληματίας. Αλλά κούνησε απλώς το κεφάλι της. «*Mon Dieu*», είπε. «Μοιάζετε τόσο πολύ με τους γονείς σας».

16

αδερφια

Όταν η Κλέρι και ο Σεμπάστιαν επέστρεψαν στο διαμέρισμα, το σαλόνι ήταν άδειο αλλά στο νεροχύτη υπήρχαν πιάτα που νωρίτερα δεν ήταν εκεί.

«Εσύ δεν είπες ότι ο Τζέις κοιμόταν;» είπε στον Σεμπάστιαν με ένα ίχνος κατηγορίας στη φωνή.

Ο Σεμπάστιαν ανασήκωσε τους ώμους του. «Όταν στο είπα, κοιμόταν». Στη φωνή του είχε μια ελαφριά ειρωνεία αλλά όχι σοβαρή κακία. Είχαν επιστρέψει απ' το σπίτι της Μαγδαληνής σιωπηλοί σε γενικές γραμμές αλλά όχι με άσχημη διάθεση. Η Κλέρι άφηνε το μυαλό της να περιπλανηθεί ελεύθερο και επέστρεφε στην πραγματικότητα πότε πότε όταν συνειδητοποιούσε ότι πλάι της περπατούσε ο Σεμπάστιαν. «Είμαι σχεδόν σίγουρος ότι ξέρω πού είναι».

«Στο δωμάτιό του;» Η Κλέρι πήγε να ανέβει τα σκαλιά.

«Όχι». Μπήκε μπροστά της. «Έλα, θα σου δείξω».

Ανέβηκε τα σκαλιά με γοργό βήμα και μπήκε στην κύρια κρεβατοκάμαρα. Η Κλέρι τον ακολουθούσε. Καθώς

τον κοιτούσε με απορία, ο Σεμπάστιαν χτύπησε το πλάι της ντουλάπας. Αυτό γλίστρησε και αποκάλυψε πίσω του μια σκάλα. Ο Σεμπάστιαν της έριξε ένα ειρωνικό χαμόγελο καθώς άρχισε να ανεβαίνει. «Πλάκα μου κάνεις», είπε η Κλέρι. «Κρυφή σκάλα;»

«Μη μου πεις ότι αυτό είναι το πιο παράξενο πράγμα που είδες σήμερα». Ανέβηκε τα σκαλιά δυο δυο και η Κλέρι, αν και κουρασμένη ως τα κόκαλα, τον ακολούθησε. Η σκάλα έστριβε και άνοιγε σε ένα μεγάλο δωμάτιο, με γυαλισμένο ξύλινο πάτωμα και ψηλό ταβάνι. Απ' τους τοίχους κρέμονταν κάθε είδους όπλα όπως και στο δωμάτιο εκπαίδευσης στο Ινστιτούτο: κιντζάλ και τσάκραμ, σιδερένια ρόπαλα και σπαθιά και στιλέτα, βαλλίστρες και σιδηρογροδιές, αστέρια και τσεκούρια και σπαθιά σαμουράι.

Στο πάτωμα υπήρχαν ζωγραφισμένοι κύκλοι για την προπόνηση. Στο κέντρο ενός κύκλου στεκόταν ο Τζέις, με την πλάτη γυρισμένη στην πόρτα. Δεν φορούσε μπλούζα και ήταν ξυπόλυτος, με μια μαύρη φόρμα και ένα μαχαίρι σε κάθε του χέρι. Στο μυαλό της άστραψε μια εικόνα: η γυμνή πλάτη του Σεμπάστιαν, γεμάτη ουλές από μαστίγιο. Η πλάτη του Τζέις ήταν λεία, ανοιχτό χρυσό δέρμα πάνω από μυς, σημαδεμένη μόνο με τις χαρακτηριστικές ουλές των Κυνηγών και τις γρατζουνιές που του είχαν κάνει το προηγούμενο βράδυ τα δικά της νύχια. Ένωσε να κοκκινίζει αλλά το μυαλό της ήταν ακόμα κολλημένο στην ερώτηση: γιατί ο Βάλενταϊν να μαστιγώνει το ένα αγόρι αλλά όχι το άλλο;

Γύρισε. Ήταν καθαρός. Το ασημένιο υγρό είχε εξαφανιστεί και τα χρυσά μαλλιά του ήταν σχεδόν μπρούτζινα, σκούρα, κολλημένα υγρά στο μέτωπό του. Το δέρμα του γυάλιζε απ' τον ιδρώτα. Η έκφραση στο πρόσωπό του

ήταν εξεταστική. «Πού ήσασταν;»

Ο Σεμπάστιαν πήγε στον τοίχο και έκανε ότι εξετάζει κάτι όπλα, χαϊδεύοντας τις λάμες με το γυμνό του χέρι. «Πίστευα ότι της Κλέρι θα της άρεσε να δει το Παρίσι», είπε.

«Θα μπορούσατε να μου έχετε αφήσει ένα σημείωμα», είπε ο Τζέις. «Δεν είναι ότι βρισκόμαστε και στην πιο ασφαλή κατάσταση, Τζόναθαν. Θα προτιμούσα να μη χρειάζεται να ανησυχώ για την Κλέρι...»

«Τον ακολούθησα», είπε η Κλέρι.

Ο Τζέις γύρισε και την κοίταξε και για μια στιγμή είδε στα μάτια του μια σπίθα του αγοριού που της είχε βάλει τις φωνές όταν του είχε χαλάσει όλα τα σχέδια για την προστασία της. Αυτός ο Τζέις όμως ήταν διαφορετικός. Τα χέρια του δεν έτρεμαν όταν την κοιτούσε και ο σφυγμός στη φλέβα του λαιμού του ήταν σταθερός. «Τι έκανες;»

«Ακολούθησα τον Σεμπάστιαν», είπε. «Ξύπνησα και ήθελα να δω πού πήγαινε». Έβαλε τα χέρια της στις τσέπες της και τον κοίταξε προκλητικά. Ο Τζέις την κοίταξε εξεταστικά, απ' τα ανακατεμένα της μαλλιά ως τις μπότες και ένιωσε το πρόσωπό της να κοκκινίζει. Στο στέρνο και στις αυλακιές των κοιλιακών του Τζέις γυάλιζε ιδρώτας. Η φόρμα του ήταν γυρισμένη στη μέση και άφηνε να φανεί η γραμμή της μέσης του. Θυμήθηκε πώς ένιωθε με τα χέρια του τυλιγμένα γύρω της, την πίεση του κορμιού του στο δικό της, τόσο πολύ που ήταν λες και ένιωθε κάθε λεπτομέρεια από κόκαλα και μυς πάνω στο σώμα της...

Ένιωθε ένα κύμα ντροπής τόσο οξύ που ζαλίστηκε. Και το χειρότερο ήταν ότι ο Τζέις δεν έδειχνε να νιώθει την

παραμικρή αμηχανία λες και το προηγούμενο βράδυ δεν τον είχε επηρεάσει τόσο όσο εκείνη. Φαινόταν απλώς... εκνευρισμένος. Εκνευρισμένος, ιδρωμένος και σέξι.

«Καλά λοιπόν», είπε, «την επόμενη φορά που θα αποφασίσεις να το σκάσεις απ' το προστατευμένο από μαγεία διαμέρισμά μας μέσα από μια αόρατη πόρτα, άσε μου σημείωμα».

Η Κλέρι ανασήκωσε τα φρύδια της. «Με ειρωνεύεσαι;»

Ο Τζέις πέταξε ένα απ' τα μαχαίρια του στον αέρα και το έπιασε. «Ίσως».

«Πήγα την Κλέρι να δούμε τη Μαγδαληνή», είπε ο Σεμπάστιαν. Είχε πάρει ένα αστέρι απ' τον τοίχο και το εξέταζε. «Πήραμε τον *αδάμαντα*».

Ο Τζέις πέταξε το δεύτερο μαχαίρι στον αέρα. Αυτή τη φορά δεν το έπιασε και αυτό καρφώθηκε στο πάτωμα. «Αλήθεια;»

«Αλήθεια», είπε ο Σεμπάστιαν. «Και είπα στην Κλέρι το σχέδιο. Της είπα ότι σχεδιάζουμε να παρασύρουμε εδώ Ανώτερους Δαίμονες για να τους καταστρέψουμε».

«Δεν μου είπες όμως πώς σκοπεύετε να το καταφέρετε αυτό», είπε η Κλέρι. «Δεν έφτασες σ' αυτό το σημείο του σχεδίου».

«Έλεγα ότι θα ήταν καλύτερο να σ' το πω όταν θα ήταν παρών και ο Τζέις», είπε ο Σεμπάστιαν. Ξαφνικά τίναξε τον καρπό του προς τα εμπρός και το αστέρι πετάχτηκε προς τον Τζέις, που το μπλόκαρε με μια γρήγορη κίνηση του μαχαιριού του. Το αστέρι έπεσε με κρότο στο πάτωμα. Ο Σεμπάστιαν σφύριξε επιδοκιμαστικά. «Γρήγορος», σχολίασε.

Η Κλέρι γύρισε προς τον αδερφό της επιτιμητικά. «Θα μπορούσες να τον έχεις χτυπήσει...»

«Ό,τι παθαίνει ο Τζέις παθαίνω κι εγώ», είπε ο Σεμπάστιαν. «Ήθελα να σου δείξω πόσο τον εμπιστεύομαι. Τώρα, θέλω κι εσύ να εμπιστευτείς εμάς». Τα μαύρα του μάτια την κάρφωναν. «Αδάμας», είπε. «Το υλικό που έδωσα σήμερα στη Σιωπηλή Αδελφή. Ξέρεις τι φτιάχνεται από αυτό;»

«Φυσικά. Σπαδιά σεράφ. Οι δαιμονικοί πύργοι του Αλικάντε. Ραβδιά...»

«Και το Θανάσιμο Κύπελλο».

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της. «Το Θανάσιμο Κύπελλο είναι χρυσό. Το έχω δει».

«Είναι αδάμας βουτηγμένος σε χρυσό. Το ίδιο και το Θανάσιμο Ξίφος. Η λαβή του είναι φτιαγμένη απ' αυτό το υλικό. Λένε ότι απ' αυτό το υλικό είναι φτιαγμένα τα παλάτια του Παραδείσου. Και δεν είναι εύκολο να το βρεις. Μόνο οι Σιδηρές Αδελφές μπορούν να το επεξεργαστούν και μόνο αυτές υποτίθεται ότι έχουν πρόσβαση σ' αυτό».

«Τότε γιατί το έδωσες στη Μαγδαληνή;»

«Για να φτιάξει ένα δεύτερο Κύπελλο», είπε ο Τζέις.

«Ένα δεύτερο Θανάσιμο Κύπελλο;» Η Κλέρι κοιτούσε μια τον ένα και μια τον άλλο και δεν πίστευε στα αυτιά της. «Δεν γίνεται αυτό. Δεν μπορείτε απλώς να φτιάξετε ένα καινούριο Θανάσιμο Κύπελλο. Κι αν γινόταν, δεν θα είχε πανικοβληθεί τόσο το Κονκλάβιο όταν χάθηκε το πρώτο Κύπελλο. Ο Βάλενταϊν δεν θα το αναζητούσε τόσο απεγνωσμένα...»

«Ένα κύπελλο είναι», είπε ο Τζέις. «Όπως και να κατασκευαστεί θα είναι πάντα απλώς ένα κύπελλο μέχρι ο Άγγελος να χύσει με τη θέλησή του το αίμα του μέσα σ' αυτό. Αυτό είναι που του δίνει τις ιδιότητές του».

«Και πιστεύετε ότι θα πείσετε τον Ραζιήλ να χύσει με τη θέλησή του το αίμα του σε ένα καινούριο κύπελλο για εσάς;» ρώτησε η Κλέρι. Δεν μπορούσε να συγκρατήσει την κοφτερή σαν ξυράφι αμφιβολία απ' τη φωνή της. «Καλή τύχη».

«Είναι κόλπο, Κλέρι», είπε ο Σεμπάστιαν. «Ξέρεις ότι τα πάντα ανήκουν σε μια παράταξη: Αγγελική ή Δαιμονική; Αυτό που πιστεύουν οι δαίμονες είναι ότι θέλουμε το δαιμονικό αντίστοιχο του Ραζιήλ. Έναν ισχυρό δαίμονα που θα αναμίξει το αίμα του με το δικό μας και θα φτιάξει μια νέα γενιά Κυνηγών. Που δεν θα περιορίζονται από το Νόμο ούτε τη Διαθήκη, ούτε τους κανόνες του Κονκλαβίου».

«Τους είπατε ότι θέλετε να φτιάξετε... ανάποδους Κυνηγούς;»

«Κάτι τέτοιο». Ο Σεμπάστιαν γέλασε και πέρασε το χέρι του μέσα απ' τα μαλλιά του. «Τζέις, βοήθησέ με να της εξηγήσω».

«Ο Βάλενταϊν ήταν ένας φανατικός», είπε ο Τζέις. «Έκανε λάθος για πολλά πράγματα. Έκανε λάθος που σκέφτηκε να σκοτώσει Κυνηγούς. Έκανε λάθος για τα Πλάσματα του Σκότους. Αλλά όχι για το Κονκλάβιο ή το Συμβούλιο. Κάθε Ανακριτής ή Ανακρίτρια που είχαμε ήταν διεφθαρμένοι. Οι Νόμοι που δόθηκαν απ' τον Άγγελο είναι αυθαίρετοι και δεν έχουν νόημα και οι τιμωρίες τους είναι χειρότερες. “Ο Νόμος είναι σκληρός αλλά είναι ο Νόμος”. Πόσες φορές το έχεις ακούσει αυτό; Πόσες φορές χρειάστηκε να αποφύγουμε το Κονκλάβιο και τους Νόμους του παρόλο που προσπαθούσαμε να τους σώσουμε; Ποιος με φυλάκισε; Ποιος έβαλε τον Σάμιον στη φυλακή; Ποιος ήθελε να τον αφήσει να καεί;»

Η καρδιά της Κλέρι άρχισε να βροντοχτυπάει. Η φωνή του Τζέις, τόσο οικεία, να λέει αυτές τις λέξεις... η καρδιά της σφιγγόταν. Είχε δίκιο και άδικο ταυτόχρονα. Όπως ο Βάλενταϊν. Αλλά αυτόν ήθελε να τον πιστέψει, με έναν τρόπο που δεν ήθελε να πιστέψει τον Βάλενταϊν.

«Εντάξει», είπε. «Καταλαβαίνω ότι το Κονκλάβιο είναι διεφθαρμένο. Αλλά δεν καταλαβαίνω τι σχέση έχει αυτό με το να κάνετε συμφωνίες με δαίμονες».

«Η αποστολή μας είναι να σκοτώνουμε δαίμονες», είπε ο Σεμπάστιαν. «Αλλά το Κονκλάβιο διοχετεύει όλη του την ενέργεια σε άλλες δραστηριότητες. Οι άμυνες εξασθενούν και όλο και περισσότεροι δαίμονες μπαίνουν στη γη αλλά το Κονκλάβιο κάνει τα στραβά μάτια. Έχουμε ανοίξει μια Πύλη, στο Νησί Ρέιντζελ, στον Βορρά και θα παρασύρουμε δαίμονες να μπουν από κει με το Θανάσιμο Κύπελλο για δόλωμα. Μόνο που όταν χύσουν μέσα του το αίμα τους, θα καταστραφούν. Έχω κάνει τέτοιες συμφωνίες με αρκετούς Ανώτερους Δαίμονες. Όταν εγώ και ο Τζέις θα τους έχουμε σκοτώσει, το Κονκλάβιο θα δει ότι είμαστε μια δύναμη που θα πρέπει να υπολογίζει. Θα αναγκαστούν να να μας ακούσουν».

Η Κλέρι τον κοιτούσε άφωνη. «Το να σκοτώσετε ανώτερους δαίμονες δεν είναι και τόσο εύκολο».

«Το έκανα νωρίτερα σήμερα», είπε ο Σεμπάστιαν. «Γι' αυτό ακριβώς, παρεμπιπτόντως, κανείς μας δεν πρόκειται να έχει μπελάδες για το θάνατο όλων εκείνων των σωματοφυλάκων δαιμόνων. Σκότωσα τον αφέντη τους».

Η Κλέρι κοιτούσε μια τον Τζέις και μια τον Σεμπάστιαν. Τα μάτια του Τζέις ήταν ήρεμα, και έδειχναν ενδιαφέρον· το βλέμμα του Σεμπάστιαν ήταν πιο έντονο. Ήταν λες και προσπαθούσε να δει στο μυαλό της. «Βασι-

κά», είπε αργά η Κλέρι, «είναι πολλά όλα αυτά. Και δεν μου αρέσει η ιδέα να διακινδυνεύσετε τόσο πολύ. Αλλά χαίρομαι που με εμπιστευτήκατε αρκετά για να μου πείτε τα σχέδιά σας».

«Σ' το είχα πει» είπε ο Τζέις «ότι θα καταλάβαινε».

«Δεν είπα ποτέ το αντίθετο», είπε ο Σεμπάστιαν χωρίς να πάρει τα μάτια του απ' το πρόσωπο της Κλέρι.

Η Κλέρι ξεροκατάπιε. «Δεν κοιμήθηκα πολύ χτες το βράδυ», είπε. «Θέλω να ξεκουραστώ».

«Κρίμα», είπε ο Σεμπάστιαν. «Γιατί έλεγα να σου προτείνω να ανεβούμε στον Πύργο του Άιφελ». Τα μάτια του ήταν σκοτεινά και ανεξιχνίαστα. Δεν μπορούσε να καταλάβει αν έκανε πλάκα ή όχι. Πριν προλάβει να απαντήσει τίποτα, ο Τζέις την πήρε απ' το χέρι. «Θα έρθω κι εγώ», είπε. «Ούτε εγώ κοιμήθηκα καλά». Έκανε νόημα στον Σεμπάστιαν. «Τα λέμε την ώρα του βραδινού».

Ο Σεμπάστιαν δεν απάντησε. Είχαν σχεδόν φτάσει στη σκάλα όταν ο Σεμπάστιαν φώναξε: «Κλέρι».

Γύρισε και άφησε το χέρι του Τζέις. «Τι είναι;»

«Το κασκόλ μου». Άπλωσε το χέρι του.

«Α, ναι». Η Κλέρι έκανε μερικά βήματα προς το μέρος του και άρχισε να λύνει με νευρικές κινήσεις τον κόμπο που είχε σχηματιστεί γύρω απ' το λαιμό της. Αφού την παρακολούθησε για μια στιγμή, ο Σεμπάστιαν έβγαλε έναν ήχο ανυπομονησίας και πήγε εκνευρισμένος προς το μέρος της. Τα μακριά του πόδια κάλυψαν γρήγορα τη μεταξύ τους απόσταση. Η Κλέρι σφίχτηκε ελαφρώς καθώς ο Σεμπάστιαν τύλιξε τα χέρια του γύρω απ' το λαιμό της και έλυσε επιδέξια τον κόμπο με μερικές κινήσεις. Έπειτα ξετύλιξε το κασκόλ. Της φάνηκε ότι καθυστέρησε λίγο καθώς το έλυσε και ότι τα τα δάχτυλά του χάιδεψαν το

λαιμό της...

Θυμήθηκε τη φορά που την είχε φιλήσει, στο λόφο μπροστά στα καμένα ερείπια του αρχοντικού των Φέρτσαϊλντ κι εκείνη την αίσθηση ότι έπεφτε σε ένα σκοτεινό και εγκαταλελειμμένο μέρος, χαμένη και τρομοκρατημένη. Οπισθοχώρησε βιαστικά και το κασκόλ λύθηκε απ' το λαιμό της καθώς απομακρύνθηκε. «Ευχαριστώ που μου το δάνεισες», είπε και έφυγε ακολουθώντας τον Τζέις στα σκαλιά, χωρίς να κοιτάξει πίσω και να δει τον αδερφό της που κρατώντας το κασκόλ, την κοιτούσε να φεύγει, με μια έκφραση απορίας στο πρόσωπό του.

Ο Σάιμον στεκόταν ανάμεσα στα νεκρά φύλλα και κοιτούσε το μονοπάτι' άλλη μία ανθρώπινη παρόρμηση να πάρει μια βαθιά ανάσα τον συνεπήρε. Βρισκόταν στο Σέντραλ Παρκ, κοντά στον κήπο του Σαίξπηρ. Τα δέντρα είχαν χάσει τη φθινοπωρινή γυαλάδα τους και το χρυσό, το πράσινο και το κόκκινο έδιναν τη θέση τους στο καφέ και το μαύρο. Τα περισσότερα κλαδιά ήταν γυμνά.

Άγγιξε ξανά το δαχτυλίδι που φορούσε. Κλέρι;

Καμία απάντηση πάλι. Οι μύες του ήταν τεντωμένοι σαν χορδές. Είχε περάσει πάρα πολύ ώρα από την τελευταία φορά που είχε επικοινωνήσει μαζί της μέσω του δαχτυλιδιού. Έλεγε στον εαυτό του ξανά και ξανά ότι μπορεί και να κοιμόταν αλλά τίποτα δεν μπορούσε να λύσει τον τρομερό κόμπο που είχε σχηματιστεί στο στομάχι του. Το δαχτυλίδι ήταν η μόνη του σύνδεση με την Κλέρι, κι εκείνη τη στιγμή δεν ήταν παρά ένα κομμάτι νεκρό μέταλλο.

Κρέμασε τα χέρια του στο πλάι και προχώρησε στο μονοπάτι, πέρασε τα αγάλματα και τα παγκάκια που ήταν

χαραγμένα με στίχους από τα έργα του Σαίξπηρ. Το μονοπάτι σχημάτισε μια στροφή προς τα δεξιά και ξαφνικά ο Σάιμον την είδε, να κάθεται σε ένα παγκάκι και να κοιτάζει απ' την άλλη μεριά, με τα σκούρα της μαλλιά δεμένα πλεξούδα μέχρι τη μέση της. Ήταν πολύ ακίνητη και περίμενε. Περίμενε εκείνον.

Ο Σάιμον ίσιωσε την πλάτη του και πήγε προς το μέρος της παρόλο που σε κάθε βήμα του ένιωθε ότι τα πόδια του ήταν βαριά σαν μολύβι.

Τον άκουσε καθώς πλησίαζε και γύρισε το κεφάλι της. Το χλωμό της πρόσωπο έγινε ακόμα πιο χλωμό καθώς κάθισε δίπλα της. «Σάιμον», είπε αναστενάζοντας. «Δεν ήμουν σίγουρη αν θα ερχόσουν».

«Γεια σου Ρεμπέκα», της είπε.

Του έδωσε το χέρι της και ο Σάιμον το πήρε, νιώθοντας από μέσα του ανακούφιση που είχε σκεφτεί να βάλει γάντια το πρωί, έτσι ώστε όταν τον άγγιξε δεν ένιωθε το παγερό του δέρμα. Δεν είχε περάσει και τόσοσ πολυς καιρός απ' την τελευταία φορά που την είχε δει, γύρω στους τέσσερις μήνες, αλλά έμοιαζε ήδη σαν να έβλεπε τη φωτογραφία κάποιου που ήξερε πριν από πολύ καιρό, αν και ήταν όλα γνώριμα πάνω της: τα σκούρα της μαλλιά, τα καστανά της μάτια, που είχαν το ίδιο χρώμα και σχήμα με τα δικά του· οι φακίδες στη μύτη της. Φορούσε τζιν, ένα λαμπερό κίτρινο παρκά και ένα πράσινο κασκόλ με μεγάλα κίτρινα βαμβακερά λουλουδάκια. Η Κλέρι έλεγε το στυλ της Μπέκι “χίπι-σικ” σχεδόν τα μισά της ρούχα ήταν από μαγαζιά με είδη βίντατζ και τα άλλα μισά τα έραβε μόνη της.

Όταν της έσφιξε το χέρι τα σκούρα της μάτια γέμισαν με δάκρυα. «Σάι», του είπε και τύλιξε τα χέρια της γύρω

του. Την άφησε να το κάνει, και της χάιδεψε τα μπράτσα και την πλάτη αδέξια. Όταν τραβήχτηκε, σκουπίζοντας τα μάτια της, τον κοίταξε συνοφρυωμένη. «Καλά, είσαι παγωμένος. Έπρεπε να βάλεις κανένα κασκόλ». Τον κοίταξε κατηγορηματικά. «Πού ήσουν, μπορείς να μου πεις;»

«Σου είπα», της απάντησε. «Έμενα σε ένα φίλο μου».

Του γέλασε κοφτά. «Σάιμον, ξεκόλλα, δεν πιάνουν αυτά», είπε. «Λέγε, τι συμβαίνει;»

«Μπεκς...»

«Πήρα τη μαμά για τη Μέρα των Ευχαριστιών», είπε η Ρεμπέκα κοιτώντας ευθεία μπροστά τα δέντρα. «Ξέρεις, ποιο τρένο να πάρω, τέτοια πράγματα. Και ξέρεις τι μου είπε; Μου είπε να μην έρθω σπίτι, ότι δεν θα κάναμε τίποτα για τη Μέρα των Ευχαριστιών. Και τότε σε πήρα. Και δεν το σήκωσες. Πήρα τη μαμά για να ρωτήσω πού είσαι. Και μου το έκλεισε. Μου το έκλεισε έτσι απλά. Κι εγώ λοιπόν γύρισα σπίτι. Τότε είδα όλη αυτή τη θρησκευτική παράνοια πάνω στην πόρτα. Φρίκαρα και φώναξα στη μαμά και μου είπε ότι έχεις πεθάνει. Έχεις πεθάνει. Ο ίδιος μου ο αδερφός. Είπε ότι είχες πεθάνει και ότι πήρε τη θέση σου ένα τέρας».

«Και τι έκανες;»

«Έφυγα όσο πιο γρήγορα μπορούσα», είπε η Ρεμπέκα. Ο Σάιμον καταλάβαινε ότι προσπαθούσε να το παίξει σκληρή αλλά υπήρχε μια λεπτή τρομαγμένη χροιά στη φωνή της. «Ήταν εμφανές ότι η μαμά έχει αποτρελαθεί».

«Α», είπε ο Σάιμον. Η Ρεμπέκα και η μαμά του είχαν πάντα μια εύθραυστη σχέση. Η Ρεμπέκα συνήθως αναφερόταν στη μητέρα τους ως “η παλαβή” ή “η τρελή κυρία”. Αλλά ήταν η πρώτη φορά που ο Σάιμον είχε την αίσθηση ότι το εννοούσε πραγματικά.

«Ναι, ακριβώς, Α», είπε απότομα η Ρεμπέκα. «Τρελάθηκα. Σου έστειλα μήνυμα κάθε πέντε λεπτά. Τελικά μου έστειλες αυτή τη δικαιολογία ότι μένεις με ένα φίλο. Τώρα θες να συναντηθούμε εδώ. Τι στο διάβολο, Σάιμον; Πόσο καιρό συμβαίνει αυτό;»

«Πόσο καιρό συμβαίνει ποιο;»

«Εσύ ποιο λες; Που έχει παρανοήσει η μαμά». Τα μικρά δάχτυλα της Ρεμπέκα έπαιζαν νευρικά με το κασκόλ της. «Πρέπει να κάνουμε κάτι. Να μιλήσουμε σε κάποιον. Σε γιατρούς. Να της δώσουμε φάρμακα, ξέρω 'γω; Δεν ξέρω τι να κάνω. Δεν ξέρω τι να κάνω χωρίς εσένα. Είσαι ο αδερφός μου».

«Δεν μπορώ», είπε ο Σάιμον. «Εννοώ εγώ δεν μπορώ να σε βοηθήσω».

Η φωνή της έγινε απαλή. «Ξέρω ότι είναι απαίσιο να είσαι στο λύκειο αλλά, Σάιμον, πρέπει να τις πάρουμε μαζί αυτές τις αποφάσεις».

«Εννοώ δεν μπορώ να σε βοηθήσω να της δώσεις φάρμακα», είπε. «Ή να την πας στο γιατρό. Γιατί έχει δίκιο. Είμαι ένα τέρας».

Η Ρεμπέκα έμεινε με το στόμα ορθάνοιχτο. «Σου έκανε πλύση εγκεφάλου;»

«Όχι...»

Η φωνή της τρεμούλιασε. «Ξέρεις, σκεφτόμουν ότι μπορεί να σου είχε κάνει κακό –έτσι όπως μιλούσε– αλλά μετά σκέφτηκα, όχι, αποκλείεται να το έκανε αυτό, ό,τι και να γινόταν. Αλλά αν σου είχε κάνει – αν είχε σηκώσει έστω και ένα δάχτυλο εναντίον σου... Σάιμον, πρέπει να με βοηθήσεις...»

Ο Σάιμον δεν άντεχε άλλο. Έβγαλε το γάντι του και έδωσε το χέρι του στην αδερφή του. Την αδερφή του που του κρατούσε το χέρι στην παραλία όταν ήταν πολύ

μικρός για να περπατάει κοντά στο νερό μόνος του. Που του σκούπιζε το αίμα μετά την προπόνηση, και τα δάκρυα όταν είχε πεθάνει ο πατέρας τους και η μητέρα τους ήταν ένα ζόμπι που ήταν όλη τη μέρα ξαπλωμένη στο κρεβάτι και κοιτούσε το ταβάνι. Που του διάβαζε στο κρεβάτι του σε σχήμα αυτοκινήτου όταν φορούσε ακόμα ολόσωμες φόρμες για πιτζάμες. *“Είμαι ο Λόραξ. Μιλώω εκ μέρους των δέντρων”*¹. Που είχε συρρικνώσει κάποτε κατά λάθος όλα του τα ρούχα στο πλυντήριο σε μια προσπάθεια να το παίξει νοικοκυρά. Που του έφτιαχνε σάντουιτς για το σχολείο όταν η μητέρα τους δεν προλάβαινε. Ρεμπέκα, σκέφτηκε. Ο τελευταίος δεσμός που πρέπει να κοπεί.

«Πιάσε το χέρι μου», είπε.

Το έπιασε και ξαφνιασθηκε. «Είσαι τόσο παγωμένος. Είχες αρρωστήσει;»

«Θα μπορούσες να το πεις κι έτσι». Την κοίταξε και ήθελε να νιώσει εκείνη κάτι λάθος μέσα του, κάτι πραγματικά λάθος αλλά εκείνη τον κοιτούσε απλώς με τα καστανά της μάτια γεμάτα αγάπη και εμπιστοσύνη. Ο Σάιμον έπνιξε μια αίσθηση ανυπομονησίας. Δεν έφταιγε εκείνη. Δεν ήξερε. «Βρες το σφυγμό μου», της είπε.

«Δεν ξέρω πώς να βρίσκω το σφυγμό κάποιου, Σάιμον», είπε. «Ιστορία τέχνης σπουδάζω».

Ο Σάιμον άπλωσε το χέρι του και έβαλε τα δάχτυλά της στον καρπό του. «Πίεσε εδώ. Νιώθεις τίποτα;»

Για μια στιγμή έμεινε ακίνητη και η φράντζα της έπεφτε μπροστά στο μέτωπό της. «Όχι. Θα 'πρεπε;»

«Μπέκι...» Ο Σάιμον τράβηξε το χέρι του μη ξέροντας

¹ Από το δημοφιλές παραμύθι Λόραξ, του Dr. Seuss που έγινε πρόσφατα και ταινία (Σ.τ.Μ.).

τι να κάνει. Δεν υπήρχε άλλος τρόπος. «Κοίτα με», είπε και όταν τα μάτια της στράφηκαν στο πρόσωπό του, άφησε τα δόντια του να βγουν.

Η Μπέκι ούρλιαξε.

Ούρλιαξε και έπεσε απ' το παγκάκι στο σκληρό χώμα και τα φύλλα. Κάμποσοι περαστικοί τους κοίταξαν με περιέργεια αλλά βρίσκονταν στη Νέα Υόρκη κι έτσι κανένας δεν σταμάτησε να κοιτάξει περισσότερο, απλώς συνέχισαν το δρόμο τους.

Ο Σάιμον ένωθε χάλια. Αυτό ήθελε αλλά ήταν πολύ διαφορετικά να την κοιτάει καθισμένη εκεί, τόσο χλωμή που οι φακίδες της ξεχώριζαν σαν κηλίδες από αίμα, με το χέρι να καλύπτει το στόμα της. Όπως και με τη μητέρα του. Θυμόταν που είχε πει στην Κλέρι ότι δεν υπήρχε χειρότερο συναίσθημα απ' το να μην εμπιστεύεσαι τους ανθρώπους που αγαπάς. Έκανε λάθος. Το να σε φοβούνται οι άνθρωποι που αγαπάς ήταν χειρότερο. «Ρεμπέκα», είπε, και η φωνή του ράγισε. «Μπέκι...»

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της, με το χέρι ακόμα να σκεπάζει το στόμα της. Καθόταν στη λάσπη, με το κασκόλ της να κυλιέται στα φύλλα. Υπό άλλες συνθήκες μπορεί και να ήταν αστείο.

Ο Σάιμον κατέβηκε απ' το παγκάκι και γονάτισε δίπλα της. Τα δόντια του είχαν κρυφτεί αλλά εκείνη τον κοιτούσε σαν να ήταν ακόμα εκεί. Πολύ διστακτικά άπλωσε το χέρι του και την άγγιξε στον ώμο. «Μπεκς», της είπε, «Δεν θα σου έκανα ποτέ κακό. Ούτε στη μαμά. Απλώς ήθελα να σε δω για τελευταία φορά να σου πω ότι θα φύγω και δεν χρειάζεται να με ξαναδείς ποτέ. Θα σας αφήσω και τις δύο ήσυχες. Θα κάνετε Ημέρα των Ευχαριστιών. Δεν θα έρθω. Δεν θα προσπαθήσω να επικοινωνώ»

νήσω μαζί σας. Δεν θα...»

«Σάιμον». Τον άρπαξε απ' τον ώμο και μετά τον έσυρε προς το μέρος της, σαν ψάρι με αγκίστρι. Μισοέπεσε πάνω της σχεδόν κι εκείνη τον αγκάλιασε, τύλιξε τα χέρια της γύρω του και την τελευταία φορά που τον είχε αγκαλιάσει έτσι ήταν τη μέρα της κηδείας του πατέρα τους, όταν ο Σάιμον έκλαιγε τόσο πολύ που ένιωθε ότι δεν θα σταματούσε ποτέ. «Δεν θέλω να μη σε ξαναδώ ποτέ».

«Α», είπε ο Σάιμον. Ανακάθισε, τόσο ξαφνιασμένος που το μυαλό του είχε αδειάσει. Η Ρεμπέκα τον αγκάλιασε ξανά και αφέθηκε να ακουμπήσει πάνω της, παρόλο που ήταν πιο αδύνατη από αυτόν. Τον κρατούσε αγκαλιά όταν ήταν παιδιά και μπορούσε να το κάνει ακόμα. «Νόμιζα ότι αυτό θα ήθελες».

«Γιατί;» είπε εκείνη.

«Είμαι βρικόλακας», της είπε. Ήταν παράξενο να το ακούει έτσι να λέγεται δυνατά.

«Υπάρχουν βρικόλακες, δηλαδή;»

«Και λυκάνθρωποι. Και ένα σωρό άλλα, ακόμα πιο παράξενα πράγματα. Απλώς... συνέβη. Δηλαδή, μου επιτέθηκαν. Δεν το επέλεξα αλλά δεν έχει σημασία. Αυτός είμαι τώρα».

«Δηλαδή...;» Η Ρεμπέκα δίστασε και ο Σάιμον ένιωθε ότι ήταν η σημαντική ερώτηση, αυτή που είχε το μεγαλύτερο νόημα. «Δαγκώνεις ανθρώπους;»

Σκέφτηκε την Ίζαμπελ και μετά έδωσε την εικόνα απ' το μυαλό του. Και ένα δεκατριάχρονο κορίτσι. Και έναν άλλο τύπο. Δεν είναι τόσο παράξενο όσο ακούγεται. Όχι. Μερικά πράγματα δεν ήταν ανάγκη να τα ξέρει η αδερφή του. «Πίνω αίμα από μπουκάλια. Αίμα ζώων. Δεν κάνω κακό σε ανθρώπους».

«Εντάξει», πήρε μια βαθιά ανάσα. «Εντάξει».

«Αλήθεια; Δεν σε πειράζει δηλαδή;»

«Ναι, σ' αγαπώ», του είπε. Του χάιδεψε αμήχανα την πλάτη. Ένωσε κάτι υγρό στο χέρι του και το κοίταξε. Η Ρεμπέκα έκλαιγε. Ένα απ' τα δάκρυα είχε πέσει στα δάχτυλά του. Ακολούθησε άλλο ένα και ο Σάιμον έκλεισε το χέρι του. Είχε ανατριχιάσει αλλά όχι απ' το κρύο. Και πάλι όμως, εκείνη πήρε το κασκόλ της και το τύλιξε γύρω και απ' τους δυο τους. «Θα βρούμε μια άκρη», του είπε. «Είσαι ο μικρός μου αδερφός βλαμμένο. Σ' αγαπώ ό,τι κι αν γίνει».

Κάθισαν έτσι πλάι πλάι να κοιτάνε το σκοτεινό κενό ανάμεσα στα δέντρα.

Στο δωμάτιο του Τζέις ήταν φωτεινά· το φως του μεσημεριού χυνόταν απ' τα ανοιχτά παράθυρα όταν μπήκε μέσα η Κλέρι, με τα τακούνια απ' τις μπότες της να αντηχούν στο ξύλινο πάτωμα. Ο Τζέις έκλεισε την πόρτα και την κλείδωσε πίσω της. Ακούστηκε ένας κρότος καθώς πέταξε τα μαχαίρια στο κομοδίνο. Πήγε να τον ρωτήσει αν ήταν καλά, όταν την έπιασε απ' τη μέση, τη στριφογύρισε και την κόλλησε πάνω του.

Οι μπότες της της έδιναν έξτρα πόντους ύψους αλλά και πάλι έπρεπε να σκύψει για να τη φιλήσει. Τα χέρια του πήγαν στη μέση της, τη σήκωσαν και την κόλλησαν πάνω του: μετά από ένα δευτερόλεπτο τα χείλη του βρήκαν τα δικά της και η Κλέρι ξέχασε κάθε πρόβλημα ύψους και κάθε αμηχανία. Είχε γεύση αλάτι και φωτιά. Η Κλέρι προσπάθησε να διώξει τα πάντα εκτός απ' την αίσθηση – την οικεία μυρωδιά του δέρματος και του ιδρώτα του, τη δροσιά των υγρών μαλλιών του στο μάγουλό της, το σχήμα των ώμων και της πλάτης του κάτω απ' τα χέρια

της, τον τρόπο που ταίριαζαν τα σώματά τους.

Της έβγαλε το πουλόβερ περνώντας το πάνω απ' το κεφάλι της. Το μπλουζάκι της από μέσα ήταν κοντομάνικο και ένιωθε τη θέρμη του να μεταδίδεται στο κορμί της. Τα χείλη του μισάνοιξαν τα δικά της και η Κλέρι ένιωσε να λιώνει καθώς το χέρι του πήγε στο πάνω κουμπί του τζιν της.

Χρειάστηκε όλο τον αυτοέλεγχό της για να του πιάσει το χέρι και να το κρατήσει ακίνητο. «Τζείς», του είπε. «Σταμάτα».

Εκείνος τραβήχτηκε αρκετά ώστε να βλέπει το πρόσωπό του. Τα μάτια του ήταν γυάλινα, δεν εστίαζαν καλά. Η καρδιά του βροντοχτυπούσε πάνω στη δική της. «Γιατί;»

Η Κλέρι έκλεισε σφιχτά τα μάτια της. «Χθες το βράδυ... αν δεν είχαμε... αν δεν είχα λιποθυμήσει, δεν ξέρω τι θα είχε συμβεί και ήμασταν σε ένα μέρος γεμάτο κόσμο. Πιστεύεις στ' αλήθεια ότι θέλω η πρώτη μου φορά μαζί σου, ή οποιαδήποτε φορά μαζί σου, να είναι σε μία αίθουσα γεμάτη αγνώστους;

«Δεν φταίγαμε εμείς», είπε και πέρασε απαλά τα δάχτυλά του πάνω απ' τα μαλλιά της. Η γεμάτη ουλές παλάμη του χεριού του έγδαρε απαλά το μάγουλό της. «Η ασημένια ουσία ήταν ναρκωτικά ζωτικών, σου το είπα. Ήμασταν ανεβασμένοι. Αλλά τώρα είμαι νηφάλιος το ίδιο κι εσύ...»

«Και ο Σεμπάστιαν είναι πάνω και είμαι εξαντλημένη και...» και ήταν απαίσια, απαίσια ιδέα που και οι δυο μας θα τη μετανιώσουμε. «Και δεν έχω όρεξη», είπε ψέματα.

«Δεν έχεις όρεξη;» τη ρώτησε με δυσπιστία.

«Συγγνώμη αν δεν στο έχει ξαναπεί αυτό καμία, Τζείς, αλλά όχι, δεν έχω όρεξη». Κοίταξε το χέρι του που ήταν

ακόμα στο κουμπί του τζιν της. «Και τώρα έχω ακόμα λιγότερη όρεξη».

Εκείνος ανασήκωσε και τα δυο του φρύδια αλλά αντί να πει οτιδήποτε, απλώς την άφησε.

«Τζέις...»

«Πάω να κάνω ένα κρύο ντους», είπε και απομακρύνθηκε. Το πρόσωπό του ήταν κενό, ανεξιχνίαστο. Όταν έκλεισε με δύναμη την πόρτα του μπάνιου πίσω του, η Κλέρι πήγε στο κρεβάτι – ήταν καθαρό και τακτοποιημένο, δεν είχε πουθενά ασημί υπολείμματα– και κάθισε με δύναμη, βάζοντας το κεφάλι της ανάμεσα στα χέρια της. Δεν ήταν ότι δεν είχε τσακωθεί ποτέ με τον Τζέις¹ η Κλέρι πάντα πίστευε ότι τσακώνονταν όσο και τα φυσιολογικά ζευγάρια, συνήθως με καλή διάθεση και ποτέ δεν είχαν θυμώσει ο ένας με τον άλλο για κάτι πολύ σημαντικό. Αλλά κάτι στην ψύχρα στο βάθος των ματιών του Τζέις την τάραξε, κάτι απόμακρο και απρόσιτο που έκανε ακόμα πιο δύσκολο να διώξει την ερώτηση που γυρόφερνε πάντα στο πίσω μέρος του μυαλού της: *Υπάρχει ακόμα εκεί μέσα ο αληθινός Τζέις; Υπάρχει ακόμα τίποτα να σωθεί;*

* * *

*Αυτός λοιπόν είναι ο Νόμος της Ζούγκλας,
αρχαίος και αληθινός σαν τον ουρανό,
Και ο Λύκος που τον τηρεί θα ευημερήσει,
μα ο Λύκος που θα τον παραβεί θα πεδάνει
Όπως ο κισσός που ζώνει τον κορμό του δέντρου,
ο Νόμος γυρνάει μπρος πίσω
Γιατί η δύναμη της Αγέλης είναι ο Λύκος
και η δύναμη του Λύκου η Αγέλη¹.*

¹ Πρόλογος από Το Βιβλίο της Ζούγκλας, του Ράντγιαρντ Κίπλινγκ (Σ.τ.Μ.).

Ο Τζόρνταν κοιτούσε με ανέκφραστο βλέμμα το ποίημα που ήταν καρφίτσωμένο στον τοίχο του δωματίου του. Ήταν ένα παλιό απόκομμα που είχε βρει σε ένα παλαιο-βιβλιοπωλείο και είχε ένα περίτεχνο περιγράμμα φύλλων. Το ποίημα ήταν του Ράντγιαρντ Κίπλινγκ και περιέγραφε τόσο καλά τους νόμους με τους οποίους ζούσαν οι λυκάνθρωποι, το Νόμο που έδενε τις πράξεις τους, που αναρωτήθηκε μήπως ο Κίπλινγκ ήταν κι εκείνος Πλάσμα του Σκότους ή τουλάχιστον ήξερε για τις Συνθήκες. Ο Τζόρνταν είχε νιώσει ότι έπρεπε οπωσδήποτε να το αγοράσει και να το κολλήσει στον τοίχο του αν και ποτέ δεν ήταν φίλος της ποίησης.

Βημάτιζε πάνω κάτω στο διαμέρισμά του για μία ώρα, μερικές φορές έβγαζε το κινητό του για να δει αν του είχε στείλει μήνυμα η Μάγια, μεταξύ επιδρομών προς το ψυγείο όπου άνοιγε την πόρτα για να δει αν είχε εμφανιστεί τίποτα ενδιαφέρον για φαγητό. Φυσικά δεν είχε εμφανιστεί τίποτα, αλλά δεν ήθελε να βγει έξω να πάρει κάτι για την περίπτωση που θα πήγαινε εκείνη να τον βρει. Έκανε επίσης μπάνιο, καθάρισε την κουζίνα, προσπάθησε να δει τηλεόραση αλλά δεν τα κατάφερε και άρχισε να οργανώνει τη συλλογή από CD του χρωματικά.

Ήταν αναστατωμένος. Αναστατωμένος όπως ήταν κάποιες φορές πριν την πανσέληνο, όταν ένιωθε ότι ερχόταν η Αλλαγή, ένιωθε το τράβηγμα της παλίρροιας στο αίμα του. Αλλά το φεγγάρι ήταν στη χάση, όχι στη φέξη και δεν ήταν η Αλλαγή που τον έκανε να θέλει να ουρλιάξει δυνατά. Ήταν η Μάγια. Ήταν το ότι είχαν αποχωριστεί μετά από σχεδόν δυο ολόκληρες μέρες που ήταν μαζί χωρίς να έχουν απομακρυνθεί περισσότερο από μερικά μέτρα ο ένας από τον άλλο.

Είχε πάει μόνη της στον πρώην αστυνομικό σταθμό, καθώς του είχε πει ότι δεν ήταν η κατάλληλη στιγμή να αναστατώσουν την αγέλη με κάποιον που δεν ήταν μέλος, παρόλο που ο Λουκ γινόταν καλά. Δεν ήταν ανάγκη να τη συνοδεύσει, του είπε, εφόσον το μόνο που θα έκανε ήταν να ρωτήσει τον Λουκ αν μπορούσαν να πάνε ο Σάιμον με τον Μάγκνους την επόμενη μέρα στο εξοχικό του, και μετά θα έπαιρνε τηλέφωνο στο εξοχικό και θα προειδοποιούσε τους λυκάνθρωπους που ίσως έμεναν εκεί να απομακρυνθούν. Ο Τζόρνταν ήξερε ότι είχε δίκιο, δεν υπήρχε λόγος να πάει μαζί της αλλά απ' τη στιγμή που έφυγε, η ανησυχία φούσκωσε μέσα του. Μήπως έφυγε επειδή τον είχε βαρεθεί; Το είχε ξανασκεφτεί και πίστευε ότι είχε δίκιο γι' αυτόν πριν; Και τι συνέβαινε μεταξύ τους; Τα είχαν; Ίσως θα έπρεπε να την έχεις ρωτήσει πριν κοιμηθείτε μαζί, πανέξυπνε, είπε στον εαυτό του και συνειδητοποίησε ότι στεκόταν πάλι μπροστά στο ψυγείο. Τα περιεχόμενά του δεν είχαν αλλάξει – μπουκάλια αίμα, ένα κιλό κιμά που ξεπάγωνε και ένα σάπιο μήλο.

Το κλειδί γύρισε στην κλειδαριά της εξώπορτας, και ο Τζόρνταν απομακρύνθηκε απ' το ψυγείο ξαφνιασμένος. Κοίταξε τον εαυτό του. Ήταν ξυπόλυτος, με τζιν και ένα παλιό μπλουζάκι. Γιατί δεν είχε αξιοποιήσει το χρόνο που εκείνη έλειπε για να ξυριστεί, να φτιαχτεί λίγο, να βάλει λίγο άρωμα, κάτι; Πέρασε βιαστικά τα χέρια του ανάμεσα απ' τα μαλλιά του καθώς η Μάγια μπήκε στο σαλόνι και άφησε τα κλειδιά του στο τραπεζάκι. Είχε αλλάξει ρούχα και είχε φορέσει τζιν κι ένα ανοιχτό ροζ πουλόβερ. Τα μάγουλά της ήταν ρόδινα απ' το κρύο και τα χείλη της κόκκινα και τα μάτια της λαμπερά. Ήθελε να τη φιλήσει τόσο πολύ που πονούσε.

Αντίθετα, ξεροκατάπιε. «Λοιπόν; Πώς πήγε;»

«Μια χαρά. Ο Μάγκνους μπορεί να χρησιμοποιήσει το εξοχικό. Του έστειλα ήδη μήνυμα». Πήγε αργά προς το μέρος του και ακούμπησε τους αγκώνες της στο τραπέζι. «Είπα επίσης στον Λουκ αυτό που είπε ο Ραφαέλ για τη Μορίν. Ελπίζω να μην υπάρχει πρόβλημα».

Ο Τζόρνταν απόρησε. «Γιατί πιστεύεις ότι θα έπρεπε να το ξέρει;»

Εκείνη φάνηκε να απογοητεύεται. «Αχ, όχι, μη μου πεις ότι έπρεπε να το έχω κρατήσει μυστικό».

«Όχι, απλώς αναρωτιόμουν...»

«Βασικά, αν πράγματι υπάρχει ένας ανεξέλεγκτος βρικόλακας που επιτίθεται στο κάτω Μανχάταν, η αγέλη πρέπει να το ξέρει. Είναι η περιοχή τους. Άλλωστε, ήθελα τη συμβουλή του σχετικά με το αν έπρεπε να το πούμε στον Σάιμον ή όχι».

«Δεν ήθελες τη δική μου συμβουλή;» Προσπαθούσε να κάνει τον πληγωμένο, αν και μέσα του υπήρχε ένα κομμάτι που ένιωθε πραγματικά έτσι. Το είχαν συζητήσει και πριν· αν ο Τζόρνταν έπρεπε να αναφέρει στον Σάιμον ότι η Μορίν ήταν εκεί έξω και σκότωνε, ή αν θα ήταν άλλο ένα βάρος στις ήδη φορτωμένες πλάτες του Σάιμον. Ο Τζόρνταν ήταν της άποψης να μην το πουν –άλλωστε τι θα μπορούσε να κάνει γι' αυτό;– ενώ η Μάγια δεν ήταν τόσο σίγουρη.

Η Μάγια κάθισε πάνω στον πάγκο και γύρισε προς το μέρος του. Ακόμα και καθιστή, ήταν πιο ψηλή του σ' αυτή τη θέση και τα καστανά της μάτια λαμπύριζαν από ψηλά. «Ήθελα τη συμβουλή ενός ενήλικα», του είπε.

Την έπιασε απ' τα πόδια και ακολούθησε με τα δάχτυλά του τις ραφές του τζιν της. «Είμαι δεκαοχτώ, δεν

είμαι αρκετά ενήλικας για σένα...»

Έβαλε τα χέρια της στους ώμους του και τα πίεσε, σαν να δοκίμαζε τους μυς του. «Δεν λέω, έχεις μεγαλώσει...»

Την κατέβασε απ' τον πάγκο, την έπιασε απ' τη μέση και τη φίλησε. Στις φλέβες του κύλησε φωτιά όταν του ανταπέδωσε το φιλί και το κορμί της έλιωσε πάνω στο δικό του. Έβαλε τα χέρια του στα μαλλιά της, βγάζοντας το σκουφάκι της και αφήνοντας τις μπούκλες της να κυματίσουν ελεύθερες. Φίλησε το λαιμό της καθώς του έβγαλε το μπλουζάκι και τον χάιδεψε παντού: ώμους, πλάτη, μπράτσα, γουργουρίζοντας σαν γάτα. Ένωθε σαν μπαλόκι γεμάτο ήλιο, μεθυσμένος απ' τα φιλιά της και γεμάτος ανακούφιση. Άρα δεν ήθελε να τον παρατήσει τελικά.

«Τζόρντι», είπε. «Περίμενε».

Σχεδόν ποτέ δεν τον έλεγε έτσι, εκτός αν ήταν σοβαρό. Ο σφυγμός του, που έτρεχε ήδη σαν τρελός, επιτάχυνε κι άλλο. «Τι έγινε;»

«Απλώς... όποτε βρισκόμαστε, πέφτουμε στο κρεβάτι... και ξέρω ότι εγώ το ξεκίνησα, δεν σε κατηγορώ για τίποτα, απλώς λέω μήπως πρέπει να μιλάμε».

Την κοίταξε, τα μεγάλα σκούρα της μάτια, το σφυγμό στο λαιμό της, το αναφοκοκκίνισμα στα μάγουλά της. Κατέβαλε προσπάθεια για να μιλήσει ήρεμα. «Εντάξει. Τι θέλεις να πούμε;»

Τον κοίταξε απλώς. Μετά από μια στιγμή κούνησε το κεφάλι της και είπε: «Τίποτα». Έβαλε τα δάχτυλά της πίσω απ' το λαιμό του και τον τράβηξε κοντά της, τον φίλησε με δύναμη και ταίριαξε το κορμί της στο δικό του. «Απολύτως τίποτα».

Η Κλέρι δεν ήξερε πόση ώρα είχε περάσει μέχρι να βγει απ'

το μπάνιο, ο Τζέις σκουπίζοντας τα υγρά μαλλιά του με μια πετσέτα. Τον κοίταξε απ' το κρεβάτι, όπου καθόταν ακόμα. Έβαλε ένα γαλάζιο βαμβακερό μπλουζάκι πάνω απ' τη σημαδεμένη με λευκές ουλές χρυσαφένια επιδερμίδα του.

Τράβηξε το βλέμμα της καθώς διέσχισε το δωμάτιο και κάθισε δίπλα της στο κρεβάτι με έντονη τη μυρωδιά του αφρόλουτρου.

«Συγγνώμη», της είπε.

Τον κοίταξε έκπληκτη. Είχε αναρωτηθεί αν στην παρούσα του κατάσταση ήταν ικανός να νιώσει την ανάγκη απολογίας για οτιδήποτε. Η έκφρασή του ήταν σοβαρή, λίγο παράξενη αλλά όχι ψεύτικη.

«Ποπο» του είπε «αυτό το κρύο ντους έκανε όντως δουλειά».

Τα χείλη του πήγαν να χαμογελάσουν αλλά η έκφρασή του σοβάρεψε σχεδόν αμέσως. Έβαλε το χέρι του κάτω απ' το πιγούνι της. «Δεν έπρεπε να σε έχω πιέσει. Απλώς... πριν από δέκα εβδομάδες, και μόνο το να σε κρατάω αγκαλιά ήταν σχεδόν ανείπωτο».

«Το ξέρω».

Πήρε το πρόσωπό της στα χέρια του, με τα μακριά του δάχτυλα δροσερά στα μάγουλά της, και της έγειρε το κεφάλι προς τα πίσω. Την κοιτούσε από ψηλά και ήταν όλα πάνω του τόσο οικεία: οι αχνές χρυσές ίριδες του ματιού του, η ουλή στο μάγουλό του, το έντονο κάτω χείλος, το ελαφρό σπάσιμο στο δόντι που έδινε στην εμφάνισή του εκείνη τη μικρή ατέλεια που την έσωζε απ' την εκνευριστική τελειότητα, αλλά κατά κάποιον τρόπο ήταν σαν να επιστρέφει σε ένα σπίτι που ήξερε από παιδί και να ξέρει ότι ενώ το εξωτερικό είναι ίδιο, μέσα ζούσε μια άλλη

οικογένεια. «Δεν με ένοιαξε ποτέ», είπε. «Σε ήθελα έτσι κι αλλιώς. Πάντα σε ήθελα. Δεν είχε τίποτα άλλο σημασία εκτός από σένα. Ποτέ».

Η Κλέρι ξεροκατάπие. Το στομάχι της πετάρισε και όχι με τις συνήθειες πεταλουδίτσες που ένιωθε όταν ήταν κοντά στον Τζέις αλλά με αληθινή ανησυχία.

«Τζέις. Δεν είναι έτσι. Σε ένοιαζε για την οικογένειά σου. Και ... πάντα πίστευα ότι ήσουν περήφανος που ήσουν Νεφιλίμ. Ένας απ' τους αγγέλους».

«Περήφανος;» είπε. «Όταν είσαι μισός άγγελος μισός άνθρωπος έχεις πάντα επίγνωση της ανεπάρκειάς σου. Δεν είσαι άγγελος. Δεν σε αγαπάει ο Παράδεισος. Ο Ραζιήλ δεν ενδιαφέρεται για εμάς. Δεν μπορούμε καν να προσευχηθούμε σ' αυτόν. Δεν προσευχόμαστε σε τίποτα. Δεν προσευχόμαστε για τίποτα. Θυμάσαι όταν σου είπα πως πίστευα ότι έχω αίμα δαίμονα και ότι αυτό εξηγούσε το πώς ένιωθα για σένα; Ήταν μια ανακούφιση, κατά κάποιον τρόπο, αυτή η σκέψη. Δεν ήμουν ποτέ άγγελος, ούτε καν παραλίγο. Εντάξει», πρόσθεσε. «Μπορεί να ήμουν από τους έκπτωτους».

«Οι έκπτωτοι άγγελοι είναι δαίμονες».

«Δεν θέλω να είμαι Νεφιλίμ», είπε ο Τζέις. «Θέλω να είμαι κάτι άλλο. Πιο δυνατός, πιο γρήγορος, καλύτερος από άνθρωπο. Αλλά διαφορετικός. Να μην είμαι υπηρέτης στους Νόμους ενός Αγγέλου που δεν δίνει δεκάρα για εμάς. Ελεύθερος». Χάιδεψε μια μπούκλα απ' τα μαλλιά της. «Τώρα είμαι ευτυχισμένος, Κλέρι. Δεν έχει σημασία αυτό;»

«Νόμιζα ότι ήμασταν ευτυχισμένοι όταν ήμασταν μαζί», είπε η Κλέρι.

«Πάντα ήμουν ευτυχισμένος μαζί σου», είπε. «Αλλά ποτέ δεν πίστευα ότι μου άξιζε».

«Και τώρα το πιστεύεις;»

«Τώρα αυτό το συναίσθημα έχει φύγει», είπε. «Το μόνο που ξέρω είναι ότι σ' αγαπώ. Και για πρώτη φορά, αυτό μου αρκεί».

Έκλεισε τα μάτια της. Μετά από μια στιγμή τη φίλησε ξανά, πολύ απαλά αυτή τη φορά, σχηματίζοντας με τα χείλη του το περίγραμμα των δικών της. Ένιωσε να παραδίδεται στα χέρια του. Αισθάνθηκε την ανάσα του να γίνεται πιο γρήγορη και ο σφυγμός της δυνάμωσε κι αυτός. Τα χέρια του χάιδευαν τα μαλλιά της, την πλάτη, τη μέση της. Το άγγιγμά του ήταν καθησυχαστικό, η αίσθηση του σφυγμού του πάνω στο δικό της σαν οικεία μουσική, κι αν το κλειδί ήταν λίγο διαφορετικό, με κλειστά τα μάτια δεν μπορούσε να καταλάβει τη διαφορά. Κάτω απ' το δέρμα τους έτρεχε το ίδιο αίμα σκέφτηκε, όπως είχε πει η Βασίλισσα των Σίιλι η καρδιά της χτυπούσε με τον ίδιο ρυθμό και είχε σχεδόν σταματήσει όταν είχε σταματήσει και η δική του. Αν έπρεπε να το ξανακάνει, σκέφτηκε, κάτω απ' το ανελέητο βλέμμα του Ραζιήλ, θα ξανάκανε το ίδιο ακριβώς πράγμα.

Αυτή τη φορά τραβήχτηκε εκείνος και άφησε τα δάχτυλά του να χαϊδεύουν το μάγουλο, τα χείλη της. «Θέλω ό,τι κι εσύ», της είπε. «Όποτε το θες».

Η Κλέρι ένιωσε ένα ρίγος να διαπερνάει τη ραχοκοκαλιά της. Οι λέξεις ήταν απλές αλλά στη φωνή του υπήρχε μια επικίνδυνη και προκλητική πρόσκληση: ό,τι θες, όποτε το θες. Το χέρι του χάιδεψε τα μαλλιά της, την πλάτη της και έμεινε λίγο πάνω στη μέση της. Ξεροκατάπιε. Πόσο ακόμα θα μπορούσε να αντιστέκεται;

«Διάβασέ μου», του είπε ξαφνικά.

Την κοίταξε έκπληκτος. «Ορίστε;»

Κοιτούσε πίσω του, τα βιβλία στο κομοδίνο του. «Είναι τόσα πολλά όλα αυτά», είπε. «Αυτά που είπε ο Σεμπάστιαν, αυτά που έγιναν χθες βράδυ, όλα. Χρειάζομαι ύπνο αλλά έχω πολύ υπερένταση για να κοιμηθώ. Όταν ήμουν μικρή και δεν μπορούσα να κοιμηθώ, η μαμά μου μού διάβαζε για να με χαλαρώσει».

«Και τώρα σου θυμίζω τη μητέρα σου δηλαδή; Πρέπει να πάρω ένα πιο αντρικό άρωμα μάλλον».

«Όχι... απλώς, σκέφτηκα ότι θα ήταν ωραία».

Ο Τζέις ξάπλωσε πίσω στα μαξιλάρια και άπλωσε το χέρι του στη στοίβα με τα βιβλία πλάι στο κρεβάτι του. «Θες να ακούσεις κάτι συγκεκριμένο;» Πήρε με έμφαση ένα βιβλίο απ' την κορυφή της στοίβας. Φαινόταν παλιό, δερματόδετο και ο τίτλος ήταν χαραγμένος με χρυσό στο εξώφυλλο. *Η Ιστορία Δυο Πόλεων*. «Ο Ντίκενς είναι πάντα ωραίος...»

«Το έχω ξαναδιαβάσει. Για το σχολείο», είπε η Κλέρι. Πήγε κοντά του, και ακούμπησε στα μαξιλάρια. «Αλλά δεν θυμάμαι τίποτα οπότε δεν με πειράζει να το ξανακούσω».

«Τέλεια. Μου έχουν πει ότι έχω πολύ ωραία μελωδική φωνή για ανάγνωση». Άνοιξε το βιβλίο στην πρώτη σελίδα όπου ο τίτλος ήταν γραμμένος με περίτεχνη γραμματοσειρά. Υπήρχε μια μεγάλη αφιέρωση, με μελάνι που είχε σχεδόν σβήσει αλλά η Κλέρι διέκρινε την υπογραφή. *Με ελπίδα, επιτέλους, Γουίλιαμ Χέρντεϊλ*.

«Κάποιος πρόγονός σου», είπε η Κλέρι και χάιδεψε με το δάχτυλό της την παλιά σελίδα.

«Ναι. Παράξενο που το είχε ο Βάλενταϊν. Πρέπει να του το είχε δώσει ο πατέρας μου». Ο Τζέις άνοιξε μια σελίδα στην τύχη και άρχισε να διαβάζει.

«Μετά από λίγο αποκάλυψε τον φόβο του και μίλησε σταθερά. “Μη φοβάσαι να με ακούσεις. Μην προσπαθείς να κρυφτείς απ’ όσα λέω. Είμαι σαν κάποιον που πέθανε νέος. Μπορεί να ήμουν όλη μου τη ζωή”.

“Όχι, κ. Κάρτον. Είμαι σίγουρη ότι δεν έχετε φτάσει ακόμα στο καλύτερο μέρος της’ είμαι σίγουρη ότι μπορείτε να είστε πολύ, πολύ πιο άξιος απ’ ό,τι νομίζετε”.

«Α, τώρα θυμήθηκα την ιστορία», είπε η Κλέρι. «Ερωτικό τρίγωνο. Και διαλέγει τον βαρετό τύπο».

Ο Τζέις γέλασε απαλά. «Βαρετός για σένα. Ποιος μπορεί να πει τι αναστάτωνα τις Βικτοριανές κυρίες κάτω απ’ τα μισοφόρια τους;»

«Αλήθεια είναι ξέρεις».

«Τι, για τα μισοφόρια;»

«Όχι. Ότι έχεις ωραία μελωδική φωνή». Η Κλέρι έβαλε το πρόσωπό της στον ώμο του. Κάτι τέτοιες στιγμές, περισσότερο απ’ ό,τι όταν τη φιλούσε, πονούσε στ’ αλήθεια – τις φορές που θα μπορούσε να είναι ο Τζέις της. Όσο κρατούσε τα μάτια της κλειστά.

«Όλα αυτά και ατσάλινοι κοιλιακοί», είπε ο Τζέις και γύρισε σελίδα. «Τι άλλο θα μπορούσε να ζητήσει κανείς;»

17

αποχαιρετισμος

*Καθώς περπατούσα στην αποβάδρα αργά
Κι ήταν πολύ προχωρημένη η βραδιά
Άκουσα μια όμορφη παρθένα να μιλά
“Άλιμονο και δεν μπορώ να βρω χαρά”.
Ένας βάρδος έτυχε να περνάει από κει*

Κι έτρεξε αμέσως να δει τι μπορούσε να κάνει γι' αυτή.

«Είναι ανάγκη να ακούμε αυτή την κλαψιάρικη μουσική;» ρώτησε η Ίζαμπελ με το πόδι της στο ταμπλό του φορτηγού του Τζόρνταν;

«Τυχαίνει να μου αρέσει αυτή η κλαψιάρικη μουσική κοριτσάκι μου και εφόσον εγώ οδηγώ, εγώ διαλέγω», είπε χαλαρά ο Μάγκνους. Όντως οδηγούσε. Ο Σάιμον ξαφνιάστηκε που ήξερε να οδηγεί αν και δεν ήταν σίγουρος γιατί. Ο Μάγκνους ζούσε αιώνες. Σίγουρα θα είχε βρει λίγο χρόνο να κάνει μερικά μαθήματα οδήγησης. Αν και ο Σάιμον δεν μπορούσε να μην αναρωτηθεί τι ημερομηνία είχε βάλει στο δίπλωμά του.

Η Ίζαμπελ έκανε μια γκριμάτσα, μάλλον γιατί δεν υπήρχε και πολύς χώρος στο αμάξι για κάτι άλλο. Ήταν και οι τέσσερις τους στριμωγμένοι στο κάθισμα. Ο Σάιμον πραγματικά δεν περίμενε ότι η Ίζαμπελ θα πήγαινε μαζί τους. Δεν περίμενε να πάει κανένας άλλος βασικά στο αγρόκτημα εκτός απ' τον Μάγκνους και τον ίδιο, αν και ο Άλεξ επέμενε να πάει μαζί τους (προς μεγάλη αγανάκτηση του Μάγκνους που θεωρούσε το εγχείρημα υπερβολικά επικίνδυνο), και μετά, μόλις ο Μάγκνους έβαλε μπροστά τη μηχανή, είχε κατέβει τρέχοντας τα σκαλιά του κτιρίου η Ίζαμπελ και είχε πέσει πάνω στην πόρτα του συνοδηγού λαχανιασμένη. «Έρχομαι κι εγώ», ανακοίνωσε.

Και αυτό ήταν. Δεν μπορούσε κανένας να την πείσει ή να την αποθαρρύνει. Δεν κοιτούσε τον Σάιμον καθώς επέμενε ούτε εξηγούσε γιατί ήθελε να πάει, αλλά ήθελε και τελικά ορίστε ήταν εκεί. Φορούσε τζιν και ένα μοβ σουέντ τζάκετ που πρέπει να είχε σουφρώσει απ' την ντουλάπα του Μάγκνους. Γύρω απ' τους στενούς γοφούς της είχε τη ζώνη με τα όπλα της. Ήταν στριμωγμένη πάνω στον Σάιμον που η άλλη μεριά του ήταν κολλημένη στην πόρτα του αυτοκινήτου. Μια τούφα απ' τα μαλλιά της είχε ξεφύγει και τον γαργαλούσε στο πρόσωπο.

«Τι είναι αυτό που ακούμε;» ρώτησε ο Άλεξ και κοίταξε συνοφρυωμένος το CD player που έπαιζε μουσική αν και δεν είχε μέσα CD. Ο Μάγκνους είχε απλώς χτυπήσει τη συσκευή με ένα δάχτυλο που πετούσε γαλάζιες σπίδες και είχε αρχίσει να παίζει. «Συγκρότημα ξωτικών;»

Ο Μάγκνους δεν απάντησε αλλά η μουσική δυνάμωσε ακόμα περισσότερο.

Πάει στον καθρέφτη στο λεπτό

Φτιάχνει ένα χτένισμα καλό
Κι έβαλε ένα φόρεμα ακριβό
Μπας και βρει κανέναν ωραίο νεαρό
Ως την αυγή χόρευε, η ιστορία λέει
Μα έλα που ήταν όλα τα αγόρια γκέι.

Η Ίζαμπελ έκανε έναν αποδοκιμαστικό ήχο. «Όλα τα αγόρια είναι γκέι. Σ' αυτό το αμάξι τουλάχιστον. Εντάξει, Σάιμον, όχι εσύ».

«Ευχαριστώ που το πρόσεξες», είπε ο Σάιμον.

«Εγώ θεωρώ τον εαυτό μου ελεύθερο αμφιφυλόφιλο», πρόσθεσε ο Μάγκνους.

«Σε παρακαλώ μην πεις ποτέ αυτές τις λέξεις μπροστά στους γονείς μου», είπε ο Άλεξ. «Ειδικά τον πατέρα μου».

«Νόμιζα ότι οι γονείς σου δεν είχαν πρόβλημα με... ξέρεις», είπε ο Σάιμον και έσκυψε μπροστά απ' την Ίζαμπελ για να κοιτάξει τον Άλεξ που ήταν συνοφρυωμένος, ως συνήθως, και παραμέριζε τα σκούρα του μαλλιά απ' τα μάτια του. Εκτός απ' τα τυπικά, ο Σάιμον δεν είχε ποτέ μιλήσει ιδιαίτερα πολύ με τον Άλεξ. Δεν ήταν πολύ εύκολος άνθρωπος στη συναναστροφή. Αλλά, παραδέχθηκε από μέσα του ο Σάιμον, και η δική του πρόσφατη αποξένωση από τη μητέρα του τον έκανε να νιώθει μεγαλύτερη περιέργεια για την απάντηση του Άλεξ, απ' ό,τι θα ένιωθε υπό άλλες συνθήκες.

«Η μητέρα μου φαίνεται να το έχει αποδεχθεί», είπε ο Άλεξ. «Αλλά ο πατέρας μου... όχι, δεν θα το 'λεγα. Μια φορά με ρώτησε τι ήταν αυτό που πιστεύω ότι με έκανε γκέι».

Ο Σάιμον ένιωσε την Ίζαμπελ δίπλα του να τεντώνεται. «Τι σε έκανε γκέι;» ρώτησε με δυσπιστία. «Άλεξ, δεν μου το είχες πει αυτό».

«Ελπίζω να του είπες ότι σε δάγκωσε μια γκέι αράχνη», του είπε ο Σάιμον.

Ο Μάγκνους ρουθούνισε ειρωνικά. Η Ίζαμπελ φάνηκε μπερδεμένη. «Έτυχε να διαβάσω τα κόμικ του Μάγκνους» είπε ο Άλεξ «οπότε καταλαβαίνω τι εννοείς». Ένα μικρό χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη του. «Άρα αυτό θα με έκανε γκέι όσο μια αράχνη;»

«Μόνο αν ήταν πολύ γκέι αράχνη», είπε ο Μάγκνους και έβγαλε μια κραυγή καθώς ο Άλεξ τον χτύπησε στο μπράτσο. «Αου! Καλά καλά, ξέχνα το».

«Τι να πω», είπε η Ίζαμπελ που προφανώς δεν της άρεσε που δεν έπιανε το αστείο. «Δεν νομίζω να γυρίσει ποτέ απ' την Άιντρις ο μπαμπάς, έτσι κι αλλιώς».

Ο Άλεξ αναστέναξε. «Συγγνώμη που σου χαλάω τη φαντασίωση της χαρούμενης οικογένειας. Ξέρω ότι θα ήθελες να πιστεύεις ότι ο μπαμπάς δεν έχει πρόβλημα που είμαι γκέι αλλά έχει».

«Μα αν δεν μου το λες όταν κάποιος σου λέει κάτι τέτοιο ή κάνει κάτι που σε πληγώνει, πώς θα σε βοηθήσω;» Ο Σάιμον μπορούσε να νιώσει τη στεναχώρια της Ίζαμπελ να διαπερνάει το σώμα της. «Πώς μπορώ...»

«Ιζ», είπε με κουρασμένη φωνή ο Άλεξ. «Δεν είναι κάτι ξεκάθαρο και μεγάλο. Είναι μικρά αδιόρατα πραγματάκια. Όταν ήμασταν ταξίδι με τον Μάγκνους και έπαιρνα τηλέφωνο απ' το δρόμο, ο μπαμπάς δεν με ρώτησε ποτέ τι κάνει. Όταν σηκώνομαι για να μιλήσω στις συνεδριάσεις του Κονκλαβίου, κανένας δεν ακούει και δεν ξέρω αν αυτό συμβαίνει επειδή είμαι νέος ή για κάτι άλλο. Είδα τη μαμά να μιλάει σε μια φίλη της για τα εγγόνια της και τη στιγμή που μπήκα στο δωμάτιο σταμάτησαν να μιλάνε. Η Ιρίνα Κάρτραϊτ μου είπε ότι είναι κρίμα που δεν θα κλη-

ρονομήσει κανένας τα γαλάζια μου μάτια». Ανασήκωσε τους ώμους του και κοίταξε τον Μάγκνους που έβγαλε για μια στιγμή το χέρι του απ' το τιμόνι και το έβαλε στο χέρι του Άλεξ. «Δεν είναι σαν ένα χτύπημα από μαχαίρι απ' το οποίο μπορείς να με προστατεύσεις. Είναι ένα εκατομμύριο μικρά κοψιματάκια από χαρτί κάθε μέρα».

«Άλεξ», είπε η Ίζαμπελ αλλά πριν προλάβει να πει οτιδήποτε, το σήμα όπου έπρεπε να στρίψουν φάνηκε μπροστά τους: μια ξύλινη πινακίδα σε σχήμα βέλους, με τις λέξεις ΑΓΡΟΚΤΗΜΑ ΤΡΙΑ ΒΕΛΗ βαμμένες με κεφαλαία γράμματα. Ο Σάιμον θυμόταν τον Λουκ, γονατιστό στο πάτωμα του εξοχικού, να σχηματίζει με κόπο τα γράμματα με μαύρη μπογιά ενώ η Κλέρι πρόσδετε το ξεβαμμένο πια, τόσο που σχεδόν δεν διακρινόταν, σχέδιο με λουλουδάκια στη βάση.

«Στρίψε αριστερά», είπε τινάζοντας τα χέρια του τόσο που παραλίγο να χτυπήσει τον Άλεξ. «Μάγκνους, φτάσαμε».

Χρειάστηκαν κάμποσα κεφάλαια του Ντίκενς πριν καταφέρει επιτέλους η Κλέρι να υποκύψει στην εξάντληση και να αποκοιμηθεί στον ώμο του Τζέις. Μεταξύ ύπνου και ξύπνιου θυμόταν να τη μεταφέρει στο ισόγειο και να την αφήνει στο δωμάτιο που είχε ξυπνήσει την πρώτη μέρα της στο διαμέρισμα. Είχε τραβήξει τις κουρτίνες και είχε κλείσει πίσω του την πόρτα όταν έφυγε, αφήνοντας το δωμάτιο στο σκοτάδι και η Κλέρι είχε αποκοιμηθεί με τον ήχο της φωνής του στο διάδρομο, που φώναζε τον Σεμπάστιαν.

Ονειρεύτηκε ξανά την παγωμένη λίμνη και τον Σάιμον να τη φωνάζει και μια πόλη σαν το Αλικάντε, αλλά που οι δαιμονικοί της πύργοι ήταν φτιαγμένοι από ανθρώπι-

να κόκαλα και τα κανάλια ήταν γεμάτα αίμα. Ξύπνησε μπλεγμένη στα σεντόνια της. Τα μαλλιά της ήταν ένα κουβάρι, και το φως έξω απ' το δωμάτιο είχε σκοτεινιάσει και είχε δώσει τη θέση του σε ένα σκοτεινό λυκόφως. Στην αρχή της φάνηκε ότι οι φωνές έξω απ' την πόρτα της ήταν μέρος του ονείρου της αλλά καθώς δυνάμωσαν σήκωσε το κεφάλι της για να αφουγκραστεί, ζαλισμένη ακόμα και μισοπιασμένη στα δίχτυα του ύπνου.

«Γεια, αδερφούλη;» Ήταν η φωνή του Σεμπάστιαν που τρύπωνε κάτω απ' την πόρτα της απ' το σαλόνι. «Έγινε;»

Μεσολάβησε μια μεγάλη σιωπή. Μετά ακούστηκε η φωνή του Τζέις, παράξενα ανέκφραστη και άχρωμη. «Έγινε.»

Ο Σεμπάστιαν πήρε μια απότομη ανάσα. «Και η γριά; Έκανε αυτό που της ζητήσαμε; Έφτιαξε το Κύπελλο;»

«Ναι».

«Δείξε μου το».

Ακούστηκε ένας θόρυβος. Σιωπή. Μετά ο Τζέις είπε: «Κοίτα, αν θες πάρ' το».

«Όχι». Ο τόνος της φωνής του Σεμπάστιαν ήταν παράξενα συλλογισμένος. «Κράτα το προς το παρόν. Εσύ άλλωστε πήγες και το πήρες. Έτσι δεν είναι;»

«Δικό σου σχέδιο ήταν». Κάτι στη φωνή του Τζέις έκανε την Κλέρι να θέλει να τρέξει και να κολλήσει το αυτί της στον τοίχο, θέλοντας απελπισμένα να ακούσει κι άλλα. «Και εγώ το έφερα σε πέρας, όπως ακριβώς ήθελες. Τώρα, αν δεν σε πειράζει...»

«Με πειράζει». Ένας θόρυβος. Η Κλέρι φαντάστηκε τον Σεμπάστιαν να σηκώνεται και να κοιτάζει τον Τζέις αφ' υψηλού, απ' το ένα εκατοστό περίπου που τους χώριζε στο ύψος. «Κάτι δεν πάει καλά. Το καταλαβαίνω. Μπορώ να σε διαβάσω, ξέρεις».

«Είμαι κουρασμένος. Και χύθηκε πολύ αίμα. Κοίτα, θέλω απλώς να πάω να πλυθώ και να κοιμηθώ. Και...» η φωνή του Τζέις έσβησε.

«Να δεις την αδερφή μου».

«Ναι, θα ήθελα να τη δω».

«Κοιμάται. Εδώ και ώρες».

«Πρέπει να ζητήσω την άδειά σου;» Η φωνή του Τζέις ήταν κοφτερή σαν ξυράφι, κάτι που θύμιζε στην Κλέρι τον τρόπο που είχε μιλήσει κάποτε στον Βάλενταιν. Κάτι που δεν είχε ακούσει στον τρόπο που μιλούσε στον Σεμπάστιαν, για πολύ καιρό.

«Όχι». Ο Σεμπάστιαν φάνηκε να ξαφνιάζεται, σχεδόν να αιφνιδιάζεται. «Υποθέτω ότι αν θες να μπεις μέσα και να την κοιτάς σκεπτικός όσο κοιμάται, μπορείς να πας. Δεν θα καταλάβω ποτέ γιατί...»

«Όχι», είπε ο Τζέις. «Δεν θα καταλάβεις».

Σιωπή.

Η Κλέρι μπορούσε να φανταστεί πολύ καθαρά τον Σεμπάστιαν να κοιτάει τον Τζέις με μια έκφραση απορίας στο πρόσωπο, τόσο που της πήρε μια στιγμή πριν συνειδητοποιήσει ότι ο Τζέις πήγαινε προς το δωμάτιό της. Ίσα ίσα πρόλαβε να ξαπλώσει στο κρεβάτι και να κλείσει τα μάτια της πριν ανοίξει η πόρτα, αφήνοντας να μπει μια μικρή φέτα λευκοκίτρινου φωτός που την τύφλωσε για λίγο. Έβγαλε ένα νυσταγμένο ήχο που ήλπιζε να ήταν ρεαλιστικός και γύρισε πλευρό με το χέρι της μπροστά στο πρόσωπό της. «Τι...;»

Η πόρτα έκλεισε. Το δωμάτιο βούλιαξε πάλι στο σκοτάδι. Έβλεπε τον Τζέις μόνο σαν σκιά που πήγαινε αργά προς το κρεβάτι της, μέχρι που στεκόταν από πάνω της, και η Κλέρι δεν μπόρεσε να μη θυμηθεί ένα άλλο βράδυ

που είχε πάει στο δωμάτιό της ενώ εκείνη κοιμόταν. Ο Τζέις στεκόταν πλάι στο κεφαλάρι του κρεβατιού της, φορώντας ακόμα τα λευκά πένδιμα ρούχα του και στον τρόπο που την κοιτούσε δεν υπήρχε τίποτα ανάλαφρο, ούτε σαρκαστικό ούτε απόμακρο. «Περιπλανιόμουν όλη τη νύχτα... δεν μπορούσα να κοιμηθώ... και βρισκόμουν συνέχεια εδώ. Σε σένα».

Τώρα ήταν μόνο ένα περίγραμμα, ένα περίγραμμα με λαμπερά μαλλιά που έλαμπαν στο αχνό φως που τρύπωνε απ' τη χαραμάδα της πόρτας. «Κλέρι», ψιθύρισε. Ακούστηκε ένας ήχος και η Κλέρι συνειδητοποίησε ότι ο Τζέις είχε γονατίσει δίπλα στο κρεβάτι της. Δεν κουνήθηκε, αλλά το σώμα της σφίχτηκε. Η φωνή του ήταν ένας ψίθυρος. «Κλέρι, εγώ είμαι. Εγώ είμαι».

Άνοιξε ξαφνικά τα βλέφαρά της, απότομα και τα βλέμματά τους συναντήθηκαν. Κοιτούσε τον Τζέις. Έτσι όπως γονατίζε πλάι στο κρεβάτι της, τα μάτια του ήταν στο ίδιο ύψος με τα δικά της. Φορούσε ένα μακρύ σκούρο μάλλινο παλτό, κουμπωμένο ως το λαιμό, όπου διακρίνονταν σκοτεινά Σημάδια –Σιωπή, Επιδεξιότητα, Ακρίβεια– σαν κολιέ πάνω στο δέρμα του. Τα μάτια του ήταν χρυσά και διάπλατα ανοιχτά, και σαν να έβλεπε μέσα τους, η Κλέρι είδε τον Τζέις, τον Τζέις της. Τον Τζέις που την είχε πάρει αγκαλιά όταν πέθαινε από το δηλητήριο του Ράβενερ' τον Τζέις που την είχε δει να κρατάει τον Σάιμον καθώς χάραζε πάνω απ' τον Ηστ Ρίβερ' τον Τζέις που της είχε πει για ένα μικρό αγόρι και το γεράκι που είχε σκοτώσει ο πατέρας της. Τον Τζέις που αγαπούσε.

Η καρδιά της ήταν λες και σταμάτησε τελείως. Δεν μπορούσε καν να ανασάνει.

Τα μάτια του ήταν γεμάτα από κάτι επιτακτικό, γεμά-

τα πόνο. «Σε παρακαλώ», της ψιθύρισε, «Σε παρακαλώ, πίστεψέ με».

Τον πίστεψε. Είχαν το ίδιο αίμα, αγαπούσαν με τον ίδιο τρόπο· ήταν ο δικός της Τζέις όπως τα χέρια της ήταν τα δικά της χέρια, η καρδιά της η δική της καρδιά. Αλλά... «Πώς;»

«Κλέρι, σσςς...»

Πήγε να ανασηκωθεί αλλά ο Τζέις άπλωσε το χέρι του και την πίεσε από τους ώμους πίσω στο κρεβάτι. «Δεν μπορούμε να μιλήσουμε τώρα. Πρέπει να φύγω».

Άρπαξε το μανίκι του και τον ένιωσε να μισοκλείνει τα μάτια από πόνο. «Μη μ' αφήνεις».

Χαμήλωσε το κεφάλι του μόνο για μια στιγμή. Όταν το σήκωσε ξανά, τα μάτια του ήταν στεγνά αλλά η έκφρασή τους την έκανε να σωπάσει. «Περίμενε μερικά λεπτά αφού φύγω», της ψιθύρισε. «Μετά σήκω προσεκτικά και έλα στο δωμάτιό μου. Ο Σεμπάστιαν δεν πρέπει να μάθει ότι είμαστε μαζί. Όχι απόψε». Σηκώθηκε όρθιος και τα μάτια του ήταν γεμάτα ικεσία. «Μην τον αφήσεις να σε ακούσει».

Η Κλέρι ανακάθισε. «Το ραβδί σου. Άφησέ μου το ραβδί σου».

Στα μάτια του πετάρισε μια αμφιβολία· η Κλέρι τον κοίταξε ατάραχη και μετά άπλωσε το χέρι της. Μετά από μια στιγμή, έβαλε το χέρι του στην τσέπη του και έβγαλε το αντικείμενο που έλαμπε θαμπά· το έβαλε στην παλάμη της. Τα χέρια τους ακούμπησαν για ένα δευτερόλεπτο και η Κλέρι ανατρίχιασε: μόνο ένα άγγιγμα απ' το χέρι αυτού του Τζέις ήταν σχεδόν τόσο ισχυρό όσο όλα τα φιλιά και η λαχτάρα του άλλου, όπως εκείνο το βράδυ στο κλαμπ. Κατάλαβε ότι το ένιωσε κι εκείνος, γιατί τράβηξε το χέρι

του και άρχισε να οπισθοχωρεί προς την πόρτα. Άκουγε την ανάσα του, τραχιά και γρήγορη. Ο Τζέις έφαξε πίσω του να βρει το πόμολο και βγήκε, με τα μάτια καρφωμένα πάνω της μέχρι την τελευταία στιγμή, όταν η πόρτα έκλεισε ανάμεσά τους με ένα αποφασιστικό κλικ.

Η Κλέρι έμεινε στο σκοτάδι, έκπληκτη. Το αίμα της ήταν λες και είχε πήξει στις φλέβες της και η καρδιά της έπρεπε να δουλεύει διπλά για να συνεχίσει να χτυπάει. Ο Τζέις. Ο Τζέις μου.

Το χέρι της έσφιξε το ραβδί. Κάτι σ' αυτό το αντικείμενο, στη σκληρή παγωνιά του, ήταν λες και εστίασε και όξυνε τη σκέψη της. Κοιτάχτηκε. Φορούσε ένα αμάνικο μπλουζάκι και σορτς. Είχε ανατριχιάσει αλλά όχι απ' το κρύο. Έβαλε την άκρη του ραβδιού στο εσωτερικό του μπράτσου της και το έσυρε αργά πάνω στο δέρμα της, παρακολουθώντας ένα ρούνο Σιωπής να σχηματίζει σπείρες πάνω στο χλωμό δέρμα με τις γαλάζιες φλέβες.

Άνοιξε την πόρτα ελάχιστα. Ο Σεμπάστιαν δεν ήταν εκεί, μάλλον είχε πάει για ύπνο. Απ' την τηλεόραση ακουγόταν απαλή μουσική – κάτι κλασικό, από αυτά που άρεσαν στον Τζέις. Αναρωτήθηκε αν του Σεμπάστιαν του άρεσε η μουσική ή οποιαδήποτε μορφή τέχνης. Ήταν μια τόσο ανθρώπινη ιδιότητα...

Παρά την απορία της για το πού να είχε πάει, τα πόδια της την οδήγησαν προς το πέρασμα που οδηγούσε στην κουζίνα και μετά διέσχισε το σαλόνι και ανέβηκε βιαστικά τα γυάλινα σκαλιά. Τα πόδια της δεν έβγαλαν ούτε ένα ήχο καθώς έφτασε στην κορυφή της σκάλας και έτρεξε προς το δωμάτιο του Τζέις. Μετά άνοιξε με δύναμη την πόρτα και γλίστρησε μέσα. Η πόρτα έκλεισε πίσω της με ένα κλικ.

Τα παράθυρα ήταν ανοιχτά και η Κλέρι είδε έξω σκεπές σπιτιών και μια μικρή φέτα του φεγγαριού, μια τέλεια Παρισινή νύχτα. Η πέτρα-ρούνος του Τζέις με το μαγικό φως βρισκόταν στο κομοδίνο πλάι στο κρεβάτι του. Έλαμπε με μια θολή ενέργεια που έριχνε λίγο φως στο δωμάτιο. Ήταν αρκετό ώστε να δει τον Τζέις να στέκεται ανάμεσα σε δυο ψηλά παράθυρα. Είχε βγάλει το μακρύ μαύρο παλτό, που βρισκόταν κουβαριασμένο στα πόδια του. Η Κλέρι συνειδητοποίησε αμέσως γιατί δεν το είχε βγάλει μόλις είχε μπει στο σπίτι, και γιατί το είχε κουμπωμένο μέχρι το λαιμό. Γιατί από μέσα φορούσε μόνο ένα γκριζό πουκάμισο και τζιν: και κολλούσαν μούσκεμα απ' το αίμα. Μερικά σημεία του πουκάμισου είχαν ξεσκιστεί σαν να τα είχε κόψει ένα πολύ κοφτερό σπαθί. Το αριστερό του μανίκι ήταν ανασηκωμένο και στο μπράτσο του υπήρχε δεμένος ένας επίδεσμος –πρέπει να τον είχε μόλις φτιάξει– που μούσκενε ήδη απ' το αίμα στις άκρες. Ήταν ξυπόλυτος, τα παπούτσια του ήταν κάπου πεταμένα και το πάτωμα όπου στεκόταν ήταν γεμάτο αίμα, σαν άλικα δάκρυα. Άφησε το ραβδί στο κομοδίνο του με έναν απαλό κρότο.

«Τζέις», είπε σιγανά.

Ξαφνικά της φάνηκε παρανοϊκό να υπάρχει τόσοσ πολλός κενός χώρος μεταξύ τους και ότι στεκόταν στην άλλη πλευρά του δωματίου, χωρίς να τον αγγίζει. Πήγε προς το μέρος του αλλά εκείνος σήκωσε το χέρι του για να τη σταματήσει.

«Μη». Η φωνή του ράγισε. Μετά, τα δάχτυλά του πήγαν στο πουκάμισό του και άνοιξαν τα κουμπιά, ένα ένα. Έβγαλε το ματωμένο ρούχο από πάνω του και το άφησε να πέσει στο πάτωμα.

Η Κλέρι έμεινε άφωνη. Ο ρούνος της Λίλιθ ήταν ακόμα στη θέση του, πάνω απ' την καρδιά του, αλλά αντί να γυαλίζει ασημοκόκκινος, ήταν λες και πάνω στο δέρμα είχε συρθεί η καυτή κόκκινη αιχμή ενός σίδερου και τον είχε χαράξει. Έβαλε το χέρι της στο στήθος της, ενστικτωδώς, και τα δάχτυλά της απλώθηκαν πάνω απ' την καρδιά της. Ένιωθε το χτύπο της, δυνατό και γρήγορο. «Ω».

«Ναι. Ω», είπε πεζά ο Τζέις. «Δεν θα κρατήσει πολύ, Κλέρι. Το να είμαι πάλι ο εαυτός μου, εννοώ. Μόνο μέχρι να επουλωθεί αυτό».

«Είχα-είχα αναρωτηθεί...» τραύλισε η Κλέρι. «Πριν... όταν κοιμόσουν... είχα σκεφτεί να κόψω το ρούνο όπως είχα κάνει όταν παλέψαμε με τη Λίλιθ. Αλλά φοβόμουν ότι θα το ένιωθε ο Σεμπάστιαν».

«Θα το ένιωθε». Τα μάτια του Τζέις ήταν επίπεδα σαν τη φωνή του. «Δεν ένιωσε αυτό γιατί έγινε με ένα πούγκιο¹ – ένα εγχειρίδιο βουτηγμένο σε αίμα αγγέλου. Είναι απίστευτα σπάνια· δεν είχα ξαναδεί ποτέ τέτοιο πράγμα με τα μάτια μου». Πέρασε τα δάχτυλά του μέσα απ' τα μαλλιά του. «Η λεπίδα έγινε καυτή στάχτη όταν με άγγιξε αλλά έκανε τη ζημιά που έπρεπε».

«Ήσουν σε μάχη. Με δαίμονα; Γιατί δεν ήρθε μαζί σου ο Σεμπάστιαν...;»

«Κλέρι». Η φωνή του Τζέις ήταν ένας αχνός ψίθυρος. «Θα... θα πάρει περισσότερη ώρα απ' ό,τι ένα συνηθισμένο κόψιμο για να θεραπευτεί... αλλά δεν θα μείνει έτσι για πάντα. Και τότε θα ξαναγίνω... εκείνος».

«Πόση ώρα; Μέχρι να ξαναγίνεις όπως πριν;»

«Δεν ξέρω. Δεν έχω ιδέα. Απλώς ήθελα... είχα ανάγκη

¹ Ρωμαϊκό εγχειρίδιο, που φορούσαν οι Ρωμαίοι πάντα δίπλα στο κοντό σπαδί τους το gladius (Σ.τ.Μ.).

να είμαι μαζί σου, έτσι, ο εαυτός μου όσο περισσότερο μπορούσα». Της έδωσε το χέρι του διστακτικά, σαν να μην ήταν σίγουρος για το αν θα το δεχόταν. «Πιστεύεις ότι μπορείς...;»

Εκείνη είχε ήδη διασχίσει το δωμάτιο. Τύλιξε τα χέρια της γύρω απ' το λαιμό του. Την έπιασε και τη σήκωσε ψηλά, έκρυσε το πρόσωπό του στην καμπύλη του λαιμού της. Ρούφηξε τη μυρωδιά του σαν οξυγόνο. Μύριζε αίμα και στάχτη και ιδρώτα και Σημάδια.

«Εσύ είσαι», του ψιθύρισε. «Είσαι πράγματι εσύ».

Ο Τζέις τραβήχτηκε για να την κοιτάξει. Με το ελεύθερο χέρι του χάιδεψε αργά το μάγουλό της. Της είχε λείψει αυτό, η τρυφερότητά του. Ήταν ένα απ' τα πράγματα που την είχαν κάνει να τον ερωτευτεί απ' την αρχή – η συνειδητοποίηση ότι αυτό το πληγωμένο, σαρκαστικό αγόρι ήταν τρυφερό με τα πράγματα που αγαπούσε.

«Μου έλειψες», του είπε. «Μου έλειψες τόσο πολύ».

Έκλεισε τα μάτια του σαν να τον είχαν πονέσει οι λέξεις. Έβαλε το χέρι της στο μάγουλό του. Εκείνος έγειρε το πρόσωπό του στην παλάμη της, με τα μαλλιά του να χαϊδεύουν τις κλειδώσεις της και συνειδητοποίησε ότι και το δικό του πρόσωπο ήταν υγρό.

Το αγόρι δεν ξανάκλαψε ποτέ.

«Δεν φταις εσύ», του είπε. Φίλησε το μάγουλό του με την ίδια τρυφερότητα που της είχε δείξει κι εκείνος. Γεύτηκε αλάτι... αίμα και ιδρώτα. Δεν είχε μιλήσει ακόμα αλλά ένιωθε τον ξέφρενο ρυθμό της καρδιάς του στο στήθος της. Τα μπράτσα του την έσφιγγαν σαν να μην ήθελε να την αφήσει ποτέ. Φίλησε το μάγουλό του, το πιγούνι του και τέλος το στόμα του, ένα ελαφρύ άγγιγμα των χειλιών.

Δεν υπήρχε η ένταση που υπήρχε στο κλαμπ. Ήταν ένα φιλί που ήθελε να δώσει παρηγοριά, να πει όλα όσα δεν υπήρχε χρόνος να ειπωθούν. Της το ανταπέδωσε, στην αρχή διστακτικά, μετά πιο επιτακτικά. Το χέρι του μπλέχτηκε στα μαλλιά της, χάιδεψε τις μπούκλες της στα δάχτυλά του. Τα φιλιά τους βάθαιναν σιγά σιγά, απαλά, η ένταση μεταξύ τους μεγάλωνε όπως πάντα, σαν μια φλόγα που άρχιζε με μια σπίθα αλλά γινόταν πυρκαγιά.

Η Κλέρι ήξερε πόσο δυνατός ήταν αλλά και πάλι ένιωσε ένα σοκ καθώς την πήγε στο κρεβάτι και την ακούμπησε απαλά στα σκόρπια μαξιλάρια, γλιστρώντας το κορμί του πάνω απ' το δικό της, με μια ρευστή κίνηση που της θύμιζε γιατί είχε όλα αυτά τα Σημάδια στο κορμί του. Δύναμη. Χάρη. Ανάλαφρο άγγιγμα. Ρούφηξε την ανάσα του καθώς φιλιόντουσαν, και κάθε φιλί τώρα ήταν βαθύ, αργό, διερευνητικό. Τα χέρια της περιπλανήθηκαν πάνω του, στους ώμους, τους μυς στα μπράτσα του, την πλάτη του. Το γυμνό του δέρμα ήταν σαν μετάξι κάτω απ' τις παλάμες της.

Όταν τα χέρια του βρήκαν την άκρη της μπλούζας της, η Κλέρι άπλωσε τα χέρια της, λύγισε τη μέση της θέλοντας να αφαιρέσει κάθε τι που τους χώριζε. Τη στιγμή που βγήκε το μπλουζάκι, τον τράβηξε ξανά πάνω της και τα φιλιά τους έγιναν πιο δυνατά, σαν να προσπαθούσαν να φτάσουν κάποιο κρυμμένο μέρος ο ένας μέσα στον άλλο. Δεν θα πίστευε ότι μπορούσαν να πλησιάσουν πιο πολύ αλλά με κάποιο τρόπο, έτσι όπως φιλιόντουσαν, μπλέχτηκαν ο ένας μέσα στον άλλο σαν ένα περίπλοκο νήμα, κάθε φιλί πιο πεινασμένο, πιο βαθύ απ' το προηγούμενο.

Τα χέρια τους έψαχναν τα κορμιά τους βιαστικά και μετά πιο αργά, σαν μια αβίαστη εξερεύνηση. Βύθισε τα

δάχτυλά της στους ώμους του όταν τη φίλησε στο λαιμό, στο στέρνο, στο σημάδι σαν αστέρι που είχε στον ώμο. Άγγιξε την ουλή του, με το πίσω μέρος της παλάμης της και φίλησε το πληγωμένο Σημάδι που του είχε κάνει η Λίλιθ. Τον ένιωσε να ανατριχιάζει, να την ποθεί και ήξερε ότι βρίσκονταν στα σύνορα του σημείου απ' όπου δεν υπήρχε επιστροφή και δεν την ένοιαζε. Ήξερε τώρα πώς ήταν το να τον χάνει. Ήξερε τις μαύρες άδειες μέρες που θα ακολουθούσαν. Και ήξερε ότι αν τον έχανε ξανά, ήθελε να έχει αυτό για να θυμάται. Για να κρατιέται από αυτό. Ότι κάποτε είχε βρεθεί τόσο κοντά του, όσο κοντά μπορεί να βρεθεί κανείς σε ένα άλλο άτομο. Τύλιξε τους αστραγάλους της στη μέση του, κι εκείνος αναστέναξε πάνω στα χείλη της, με έναν απαλό, υπόκωφο, αδύναμο αναστεναγμό. Τα δάχτυλά του πίεζαν με δύναμη τους γοφούς της.

«Κλέρι». Τραβήχτηκε μακριά της. Έτρεμε. «Δεν μπορώ... αν δεν σταματήσουμε τώρα, δεν θα μπορούμε μετά».

«Δεν θέλεις;» Τον κοίταξε έκπληκτη. Ήταν αναποχοκινισμένος, ανάστατος, τα ανοιχτά μαλλιά του πιο σκούρα χρυσά όπου είχαν μουσκέψει απ' τον ιδρώτα και είχαν κολλήσει στο μέτωπο και τους κροτάφους του. Ένωθε την καρδιά του να βροντοκοπάει στο στήθος του.

«Ναι, απλώς δεν έχω ποτέ...»

«Δεν έχεις ποτέ...» είπε ξαφνιασμένη «ξανακάνει αυτό;»

Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Έχω κάνει». Τα μάτια του ερεύνησαν το πρόσωπό της σαν να έψαχναν να βρουν κριτική, αποδοκιμασία, ακόμα και αηδία. Η Κλέρι τον κοίταζε με σταθερό βλέμμα. Το υπέθετε άλλωστε. «Αλλά τότε ήταν ανούσιο». Άγγιξε το μάγουλό της με τα δάχτυλά του απαλά σαν πούπουλα. «Δεν ξέρω καν πως...»

Η Κλέρι γέλασε απαλά. «Νομίζω ότι μόλις τώρα διευ-

κρινίστηκε ότι ξέρεις».

«Δεν εννοούσα αυτό». Πήρε το χέρι της και το έβαλε στο πρόσωπό του. «Σε θέλω» της είπε «περισσότερο από ό,τι έχω θελήσει οτιδήποτε σ' ολόκληρη τη ζωή μου. Αλλά...» Ξεροκατάπιε. «Μα το όνομα του Αγγέλου. Θα βρίσω τον εαυτό μου γι' αυτό αργότερα».

«Μη μου πεις ότι προσπαθείς να με προστατεύσεις», του είπε έντονα. «Γιατί εγώ...»

«Δεν είναι αυτό», της είπε. «Δεν θυσιάζομαι. Απλώς... ζηλεύω».

«Ζηλεύεις; Ποιον;»

«Τον εαυτό μου». Το πρόσωπό του διαστρεβλώθηκε. «Μισώ τη σκέψη ότι είναι αυτός μαζί σου. Αυτός. Ο άλλος εγώ. Αυτός που ελέγχει ο Σεμπάστιαν».

Ένωσε το πρόσωπό της να καίει. «Στο κλαμπ... χτες το βράδυ...»

Ο Τζέις χαμήλωσε το κεφάλι του και το ακούμπησε στον ώμο της. Λίγο ξαφνιασμένη, του χάιδεψε την πλάτη, νιώθοντας τις χαρακιές εκεί όπου τα νύχια της είχαν χαράξει το δέρμα του το προηγούμενο βράδυ. Αυτή η συγκεκριμένη ανάμνηση την έκανε να κοκκινίσει ακόμα περισσότερο. Το ίδιο και η γνώση ότι ο Τζέις θα μπορούσε να είχε σβήσει τις χαρακιές με έναν ιράτζε αν ήθελε. Αλλά δεν το είχε κάνει. «Θυμάμαι τα πάντα από χτες το βράδυ», είπε. «Και με τρελαίνει γιατί ήμουν εγώ αλλά δεν ήμουν κιόλας. Όταν είμαστε μαζί, θέλω εσύ να είσαι πραγματική. Κι εγώ να είμαι ο πραγματικός μου εαυτός».

«Αυτό δεν είμαστε τώρα;»

«Ναι». Σήκωσε το κεφάλι του και τη φίλησε στα χείλη. «Αλλά για πόσο; Θα μπορούσα να ξαναγίνω αυτός από στιγμή σε στιγμή. Δεν θα μπορούσα να σου το κάνω

αυτό. Ούτε να το κάνω σε εμάς». Η φωνή του ήταν πικρή. «Δεν ξέρω καν πώς μπορείς και το αντέχεις, να είσαι με αυτό το πράγμα που δεν είμαι εγώ...»

«Ακόμα κι αν ξαναγίνεις αυτό σε πέντε λεπτά», του είπε, «θα άξιζε τον κόπο μόνο και μόνο επειδή βρεθήκαμε μαζί έτσι. Και που δεν τέλειωσαν όλα σε κείνη την ταράτσα. Γιατί αυτός είσαι εσύ και ακόμα κι ο άλλος σου εαυτός... υπάρχουν μέσα του κομμάτια από σένα. Είναι σαν να σε κοιτάω πίσω από ένα θολό παράθυρο και να μη βλέπω τον αληθινό σου εαυτό. Αλλά τουλάχιστον τώρα το ξέρω».

«Τι εννοείς;» Τα χέρια του έσφιξαν τους ώμους της. «Τι εννοείς ότι τουλάχιστον τώρα το ξέρεις;»

Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Τζέις, όταν πρωτοήμασταν μαζί, κανονικά μαζί εννοώ, εκείνο τον πρώτο μήνα ήσουν τόσο χαρούμενος. Και όλα όσα κάναμε μαζί ήταν αστεία, διασκεδαστικά και απίστευτα. Και μετά ήταν σαν να άδειασες απ' όλα, όλη αυτή την ευτυχία. Δεν ήθελες να είσαι μαζί μου, ούτε καν να με κοιτάς...»

«Φοβόμουν ότι θα σου έκανα κακό. Νόμιζα ότι είχα παρανοήσει».

«Δεν χαμογελούσες, δεν γελούσες ούτε έκανες αστεία. Και δεν σε κατηγορώ. Η Λίλιθ χωνόταν στο μυαλό σου και το καταλάμβανε. Σε άλλαζε. Αλλά πρέπει να θυμάσαι: ξέρω πόσο ανόητο ακούγεται αυτό αλλά δεν τα είχα ξαναφτιάξει ποτέ με κάποιον. Σκεφτόμουν ότι ίσως ήταν φυσιολογικό. Ίσως απλώς να με είχες βαρεθεί...»

«Δεν θα μπορούσα...»

«Δεν σου ζητάω να με καθησυχάσεις», είπε. «Σου το λέω, απλώς. Και όταν είσαι, όπως είσαι, όταν σε ελέγχει ο άλλος, φαίνεσαι χαρούμενος. Ήρθε εδώ γιατί ήθελα να σε σώσω».

Η φωνή της χαμήλωσε. «Αλλά άρχισα να αναρωτιέμαι από τι σε έσωζα. Πώς μπορούσα να σε πάρω πίσω σε μια ζωή που έμοιαζε να σε κάνει τόσο δυστυχημένο;»

«Δυστυχημένο;» Κούνησε το κεφάλι του. «Ήμουν τυχερός. Τόσο, μα τόσο τυχερός. Και δεν το έβλεπα». Τα μάτια του κοίταξαν τα δικά της. «Σ' αγαπώ», της είπε. «Και με κάνεις πιο ευτυχισμένο από ό,τι πίστευα ποτέ ότι μπορώ να υπάρξω. Και τώρα που ξέρω πώς είναι να είμαι κάποιος άλλος – πώς είναι να χάνω τον εαυτό μου– θέλω πίσω τη ζωή μου. Την οικογένειά μου. Εσένα. Τα πάντα». Τα μάτια του σκοτεινίασαν. «Τα θέλω πίσω».

Το στόμα του πίεσε το δικό της με παδιασμένη ένταση, τα χείλη τους άνοιξαν πεινασμένα και καυτά, και τα χέρια του έσφιξαν τη μέση της – και μετά τα σεντόνια δεξιά κι αριστερά της, σκίζοντάς τα σχεδόν. Τραβήχτηκε, λαχανιασμένος. «Δεν πρέπει...»

«Τότε σταμάτα να με φιλάς!» είπε εκείνη πνιχτά. «Μάλιστα...»

Εεγλίστροησε απ' τη λαβή του και έπιασε το μπλουζάκι της. «Έρχομαι σε ένα λεπτό».

Σηκώθηκε και έτρεξε στο μπάνιο. Κλείδωσε πίσω της την πόρτα. Άναψε το φως και κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Μάτια αγριεμένα, μαλλιά ανακατεμένα, τα χείλη της πρησμένα απ' τα φιλιά. Κοκκίνισε και έβαλε το μπλουζάκι της, έριξε κρύο νερό στο πρόσωπό της και έδεσε τα μαλλιά της κότσο. Όταν πείστηκε ότι δεν φαινόταν πια σαν λυσσασμένη παρθένα σε εξώφυλλο φτηνού ρομάντζου πήρε μια πετσέτα, τη μούσκεψε και την έτριψε με σαπούνι. Καθόλου ρομαντικό.

Βγήκε ξανά στο δωμάτιο. Ο Τζέις καθόταν στην άκρη του κρεβατιού με το τζιν και ένα καθαρό ξεκούμπωτο

πουκάμισο, τα ανακατεμένα του μαλλιά να διαγράφονται στο φως του φεγγαριού. Ήταν σαν το άγαλμα ενός αγέλου. Μόνο που οι άγγελοι συνήθως δεν είναι λουσμένοι με αίμα.

Πήγε και στάθηκε μπροστά του. «Λοιπόν», του είπε. «Βγάλε το πουκάμισο».

Ο Τζέις ανασήκωσε τα φρύδια του.

«Δεν θα σου ορμήσω», του είπε ανυπόμονα. «Μπορώ να αντixρίσω το γυμνό σου στήθος χωρίς να λιποθυμήσω».

«Είσαι σίγουρη;» τη ρώτησε και έβγαλε πειθήνια το πουκάμισο. «Γιατί η θέα του γυμνού μου στήθους έχει προκαλέσει σοβαρούς τραυματισμούς σε πολλές γυναίκες που ποδοπατήθηκαν μεταξύ τους για να με αγγίξουν».

«Ναι, ναι, δεν βλέπω καμία ουρά εδώ μέσα. Και θέλω απλώς να καθαρίσω το αίμα από πάνω σου». Ο Τζέις ακούμπησε στα χέρια του, πειθήνια. Το αίμα είχε μουσκέψει το πουκάμισο που φορούσε πριν και είχε λερώσει το στήθος και το επίπεδο στομάχι του αλλά καθώς περνούσε από πάνω του τα δάχτυλά της, η Κλέρι ένιωθε ότι οι περισσότερες πληγές του ήταν επιφανειακές. Το ιράτξε που είχε κάνει μόνος του νωρίτερα τις γιάτρευε ήδη.

Γύρισε το κεφάλι του προς το μέρος της, με κλειστά τα μάτια, καθώς η Κλέρι περνούσε το υγρό πανί πάνω απ' το δέρμα του και το αίμα έβαφε ροζ το λευκό βαμβάκι. Έτριψε τα ξεραμένα σημάδια στο λαιμό του, έστριψε την πετσέτα και τη βούτηξε στο ποτήρι νερό που είχε στο κομοδίνο του και άρχισε να του καθαρίζει το στήθος. Εκείνος καθόταν με το κεφάλι γερμένο πίσω, και την κοιτούσε καθώς το ύφασμα γλιστρούσε πάνω στους μυς των ώμων του, τη λεία γραμμή των μπράτσων, χειριών, του σκληρού του στήθους που ήταν σημαδεμένο με λευκές

γραμμές, το μαύρο των μόνιμων ρούνων.

«Κλέρι», είπε.

«Ναι;»

Κάθε ίχνος χιούμορ είχε εξαφανιστεί απ' τη φωνή του. «Δεν θα το θυμάμαι αυτό», είπε. «Όταν ξαναγίνω... όπως πριν, υπό τον έλεγχό του, δεν θα θυμάμαι πώς ήταν να είμαι ο εαυτός μου. Δεν θα θυμάμαι ότι ήμασταν μαζί ή μιλούσαμε έτσι. Οπότε πες μου... είναι όλοι καλά; Η οικογένειά μου; Ξέρουν...;»

«Τι έπαδες; Λίγα πράγματα. Και όχι, δεν είναι καλά». Έκλεισε τα μάτια του. «Θα μπορούσα να σου πω ψέματα», του είπε. «Αλλά πρέπει να ξέρεις. Σ' αγαπάνε τόσο πολύ και θέλουν να γυρίσεις».

«Όχι έτσι όμως», είπε εκείνος.

Άγγιξε τον ώμο του. «Θα μου πεις τι έγινε; Πώς έγιναν αυτές οι πληγές;»

Πήρε μια βαθιά ανάσα και η ουλή στο στήθος του έγινε πιο έντονη, μελανή και σκούρα. «Σκότωσα κάποιον».

Ένωσε το σοκ των λέξεών του να διαπερνά το σώμα της σαν την κλοτσιά ενός όπλου. Η ματωμένη πετσέτα τής έπεσε και έσκυψε να την πιάσει. Όταν σήκωσε το κεφάλι της, είδε ότι την κοιτούσε. Στο φως του φεγγαριού οι γραμμές του προσώπου του ήταν έντονες και οξείες και θλιμμένες. «Ποιον;»

«Τη γνώρισες», συνέχισε ο Τζέις και κάθε λέξη ήταν σαν ένα βάρος. «Τη γυναίκα που πήγες να επισκεφτείς με τον Σεμπάστιαν. Τη Σιδηρά Αδελφή, τη Μαγδαληνή». Τραβήχτηκε μακριά της και πήγε να πιάσει κάτι που είχε μπλεχτεί στα σεντόνια. Οι μυς στα μπράτσα και την πλάτη του κινήθηκαν κάτω απ' το δέρμα του καθώς το πήρε και στράφηκε ξανά προς την Κλέρι, με το αντικείμενο να

γυαλίζει στο χέρι του.

Ήταν διάφανο, σαν γυάλινο κύπελλο, μια ακριβής αναπαραγωγή του Θανάσιμου Κύπελλου, μόνο που αντί για χρυσό, ήταν σκαλισμένο από ασημόλευκο αδάμαντα.

«Ο Σεμπάστιαν με έστειλε –ή μάλλον έστειλε εκείνον– να πάει να το πάρει από τη γυναίκα», είπε ο Τζέις. «Και μου έδωσε επίσης τη διαταγή να τη σκοτώσω. Εκείνη δεν το περίμενε. Δεν περίμενε καμία ένδειξη βίας, απλώς πληρωμή και ανταλλαγή. Νόμιζε ότι ήμασταν στην ίδια πλευρά. Την άφησα να μου δώσει το Κύπελλο και μετά έβγαλα το στιλέτο μου και...» Πήρε μια βαθιά ανάσα λες και η ανάμνηση τον πονούσε. «Τη μαχαίρωσα. Ήθελα να τη χτυπήσω στην καρδιά αλλά γύρισε και χτύπησα ελάχιστα εκατοστά πιο πέρα. Παραπάτησε πίσω και έπεσε πάνω στον πάγκο της... είχε πάνω αδάμαντα σε σκόνη και τον πέταξε πάνω μου. Νομίζω ότι ήθελε να με τυφλώσει. Γύρισα το κεφάλι μου και όταν την ξανακοίταξα είχε στο χέρι της μια αιγίδα. Νομίζω ότι κατάλαβα τι ήταν. Το φως της μου έκαιπε τα μάτια. Φώναξα καθώς την έσπρωξε με δύναμη πάνω στο στήθος μου – ένιωσα ένα οξύ κάψιμο πάνω στο Σημάδι και μετά η λάμα έγινε θρύψαλα». Κοίταξε το στήθος του και γέλασε δίχως χιούμορ. «Το αστείο είναι ότι αν φορούσα στολή δεν θα είχε συμβεί αυτό. Δεν φορούσα γιατί πίστευα ότι δεν άξιζε τον κόπο. Πίστευα ότι δεν θα μπορούσε να μου κάνει κακό. Αλλά η αιγίδα έκαιπε το Σημάδι –το Σημάδι της Λίλιθ– και ξαφνικά ήμουν πάλι ο εαυτός μου, στεκόμουν πάνω από αυτή τη νεκρή γυναίκα με ένα ματωμένο στιλέτο στο χέρι και το Κύπελλο στο άλλο».

«Δεν καταλαβαίνω. Γιατί σου είπε ο Σεμπάστιαν να τη σκοτώσεις; Θα σου έδινε το Κύπελλο έτσι κι αλλιώς. Θα

το έδινε στον Σεμπάστιαν. Είχε πει...»

Ο Τζέις αναστέναξε τραχιά. «Θυμάσαι τι είχε πει ο Σεμπάστιαν για το ρολόι στην πλατεία της Παλιάς Πόλης; Στην Πράγα;»

«Ότι ο βασιλιάς είχε τυφλώσει τον ωρολογοποιό για να μην ξανακάνει ποτέ κάτι τόσο όμορφο», είπε η Κλέρι. «Αλλά δεν καταλαβαίνω...»

«Ο Σεμπάστιαν ήθελε τη Μαγδαληνή νεκρή για να μην μπορέσει ποτέ να ξαναφτιάξει κάτι τέτοιο», είπε ο Τζέις. «Και για να μη μιλήσει ποτέ».

«Για ποιο πράγμα;» Άπλωσε το χέρι της και έπιασε το σαγόνι του Τζέις. Του γύρισε το πρόσωπο για να την κοιτάξει. «Τζέις, τι ακριβώς σχεδιάζει ο Σεμπάστιαν να κάνει; Η ιστορία που μου είπε στο δωμάτιο προπόνησης ότι ήθελε να φέρει τους δαίμονες για να τους σκοτώσει...»

«Ο Σεμπάστιαν θέλει να καλέσει τους δαίμονες, αυτό είναι σίγουρο». Η φωνή του Τζέις ήταν θλιμμένη. «Ένα δαίμονα συγκεκριμένα. Τη Λίλιθ».

«Μα η Λίλιθ είναι νεκρή. Την κατέστρεψε ο Σάιμον».

«Οι Ανώτεροι Δαίμονες δεν πεθαίνουν. Ποτέ. Οι Ανώτεροι Δαίμονες κατοικούν στα κενά μεταξύ των διαστάσεων, το μεγάλο Κενό, την άβυσσο. Αυτό που έκανε ο Σάιμον ήταν να καταστρέψει τη δύναμή της, να τη στείλει σε χίλια κομμάτια πίσω στο κενό απ' όπου είχε έρθει. Αλλά σιγά σιγά θα ξανασχηματιστεί εκεί. Θα ξαναγεννηθεί. Μπορεί να περάσουν αιώνες αλλά όχι αν τη βοηθήσει ο Σεμπάστιαν».

Ένα παγερό συναίσθημα απλωνόταν στο στομάχι της Κλέρι. «Πώς να τη βοηθήσει;»

«Με το να την καλέσει πίσω σ' αυτό τον κόσμο. Θέλει να αναμίξει το αίμα της με το δικό του σε ένα Κύπελλο

και να δημιουργήσει ένα στρατό από σκοτεινούς Νεφιλίμ. Θέλει να γίνει η μετενσάρκωση του Κυνηγού Τζόναθαν αλλά στην πλευρά των δαιμόνων, όχι των αγγέλων».

«Ένα στρατό από σκοτεινούς Νεφιλίμ; Δεν λέω, είστε σκληροί εσείς οι δύο αλλά δεν είστε και στρατός».

«Υπάρχουν περίπου σαράντα η πενήντα Νεφιλίμ που ή ήταν κάποτε πιστοί στον Βάλενταϊν ή μισούν την κατάσταση με το Κονκλάβιο και είναι ανοιχτοί σ' αυτά που έχει να πει ο Σεμπάστιαν. Έχει έρθει σε επαφή μαζί τους. Όταν θα καλέσει τη Λίλιθ, θα είναι εκεί». Ο Τζέις πήρε μια βαθιά ανάσα. «Και μετά; Με τη δύναμη της Λίλιθ μαζί του; Ποιος ξέρει ποιος άλλος θα πάει μαζί του. Θέλει να προκαλέσει πόλεμο. Είναι πεπεισμένος ότι θα τον κερδίσει και δεν είμαι σίγουρος ότι κάνει λάθος. Με κάθε σκοτεινό Νεφιλίμ που θα φτιάχνει, θα γίνεται πιο δυνατός. Κι αν τους προσθέσεις στους δαίμονες με τους οποίους έχει ήδη συμμαχήσει, δεν ξέρω αν το Κονκλάβιο είναι προετοιμασμένο να του αντισταθεί».

Η Κλέρι κατέβασε το χέρι της. «Ο Σεμπάστιαν δεν άλλαξε ποτέ. Το αίμα σου δεν τον άλλαξε καθόλου. Είναι ακριβώς ο ίδιος, όπως ήταν πριν». Τα μάτια της κοίταξαν τον Τζέις. «Αλλά κι εσύ... Μου είπες κι εσύ ψέματα».

«Ο άλλος σου είπε ψέματα».

Το μυαλό της έτρεχε σαν τρελό. «Το ξέρω. Ξέρω ότι αυτός ο Τζέις δεν είσαι εσύ...»

«Ο άλλος πιστεύει ότι είναι για το καλό σου και ότι θα είσαι πιο ευτυχισμένη τελικά αλλά, ναι, σου είπε ψέματα. Κι εγώ δεν θα το έκανα ποτέ αυτό».

«Η αιγίς», είπε η Κλέρι. «Αν μπορεί να πληγώσει εσένα και όχι τον Σεμπάστιαν, μπορεί να σκοτώσει εκείνον και όχι εσένα;»

Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι του. «Δεν νομίζω. Αν είχα μια αιγίδα, ίσως να προσπαθούσα αλλά... όχι. Η ζωτική μας δύναμη είναι δεμένη. Και μια πληγή είναι ένα πράγμα, αλλά αν πέθαινα...» Η φωνή του έγινε πιο σκληρή. «Ξέρεις ποιος είναι ο πιο εύκολος τρόπος να τελειώσει όλο αυτό. Βάλε ένα μαχαίρι στην καρδιά μου. Απορώ που δεν το έκανες όσο κοιμόμουν».

«Εσύ θα μπορούσες; Αν ήμουν εγώ;» Η φωνή της έτρεμε. «Πίστευα ότι υπήρχε ένας τρόπος να το διορθώσω όλο αυτό. Ακόμα το πιστεύω. Δώσε μου το ραβδί σου να ανοίξω μια Πύλη».

«Δεν μπορείς να ανοίξεις Πύλη από δω μέσα», είπε ο Τζέις. «Δεν γίνεται. Ο μόνος τρόπος να μπεις και να βγεις απ' το διαμέρισμα είναι μέσα απ' τον τοίχο, στο ισόγειο, δίπλα στην κουζίνα. Επίσης είναι το μόνο σημείο απ' όπου μπορείς να μετακινήσεις το διαμέρισμα».

«Μπορείς να μας πας στη Σιωπηλή Πόλη; Αν πάμε πίσω, οι Σιωπηλοί Αδελφοί μπορεί να βρουν έναν τρόπο να σε χωρίσουν απ' τον Σεμπάστιαν. Θα πούμε το σχέδιό του στο Κονκλάβιο έτσι ώστε να προετοιμαστούν...»

«Θα μπορούσα να μας πάω σε μια απ' τις εισόδους», είπε ο Τζέις. «Και θα το κάνω. Θα πάμε μαζί. Αλλά για να μην υπάρχει τίποτα μυστικό, μεταξύ μας, Κλέρι, πρέπει να ξέρεις ότι θα με σκοτώσουν. Όταν τους πω όλα όσα ξέρω, θα με σκοτώσουν».

«Θα σε σκοτώσουν; Όχι, αποκλείεται...»

«Κλέρι». Η φωνή του ήταν απαλή. «Ως καλός Κυνηγός, θα έπρεπε να προσφερθώ εδελοντικά να πεθάνω για να σταματήσει αυτό που πρόκειται να κάνει ο Σεμπάστιαν. Και ως καλός Κυνηγός, θα το κάνω».

«Μα εσύ δεν φταις για τίποτα απ' όλα αυτά». Η φωνή

της δυνάμωσε και την πίεσε να τη χαμηλώσει ξανά για να μην τους ακούσει ο Σεμπάστιαν από τον κάτω όροφο. «Δεν μπορείς να αλλάξεις αυτό που σου έκαναν. Είσαι ένα θύμα σ' αυτή την ιστορία. Δεν φταις εσύ, Τζέις' κάποιος άλλος φταίει, κάποιος που φέρει το πρόσωπό σου. Εσύ δεν θα 'πρεπε να τιμωρηθείς...»

«Δεν είναι θέμα τιμωρίας. Είναι πρακτικό ζήτημα. Αν με σκοτώσουν, θα πεθάνει και ο Σεμπάστιαν. Δεν έχει διαφορά απ' το να θυσιάζομαι στη μάχη. Εντάξει, δεν το επέλεξα εγώ. Αλλά έγινε. Και αυτό που είμαι τώρα, ο εαυτός μου, θα εξαφανιστεί ξανά πολύ σύντομα. Και, Κλέρι, ξέρω ότι δεν βγάζει νόημα, αλλά θυμάμαι – θυμάμαι τα πάντα. Θυμάμαι να περπατάμε μαζί στη Βενετία κι εκείνο το βράδυ στο κλαμπ και να κοιμάμαι σ' αυτό το κρεβάτι μαζί σου και... δεν καταλαβαίνεις; Τα ήθελα όλα αυτά. Αυτό ήταν το μόνο που ήθελα πάντα, να ζω μαζί σου έτσι, να είμαστε μαζί έτσι. Τι πρέπει να σκεφτώ όταν το χειρότερο πράγμα που μου έχει συμβεί ποτέ μου δίνει ακριβώς ό,τι θέλω; Ίσως ο Τζέις Λάιτγουντ να μπορεί να καταλάβει από πόσες πολλές απόψεις όλο αυτό είναι λάθος, αλλά ο Τζέις Γουέιλαντ, ο γιος του Βάλενταϊν... αγαπάει αυτή τη ζωή». Τα μάτια του ήταν διάπλατα ανοιχτά και χρυσά καθώς την κοιτούσε, και η Κλέρι θυμήθηκε τον Ραζιήλ, το βλέμμα του που έμοιαζε να κρύβει μέσα όλη τη σοφία και όλη τη θλίψη του κόσμου. «Και γι' αυτό πρέπει να πάω», είπε. «Πριν περάσει η επίδραση. Πριν ξαναγίνω ο άλλος».

«Πού να πας;»

«Στη Σιωπηλή Πόλη. Πρέπει να παραδοθώ... και να παραδώσω και το Κύπελλο».

Μέρος Τρίτο

Όλα αλλάζουν

*Όλα αλλάζουν. αλλάζουν τελείως:
Μια φορική ομορφιά γεννιέται.*

—Γουίλιαμ Μπάτλερ Γέιτς, “Πάσχα, 1916”

18

ραζιηλ

«Κλέρι;»

Ο Σάιμον καθόταν στα σκαλιά της πίσω αυλής του εξοχικού, και κοιτούσε το μονοπάτι που οδηγούσε προς τη λίμνη μέσα απ' το χωράφι με τις μηλιές. Η Ίζαμπελ και ο Μάγκνους στέκονταν στο μονοπάτι, ο Μάγκνους κοιτούσε προς τη λίμνη και μετά τα χαμηλά βουνά που περικύκλωναν την περιοχή. Κρατούσε σημειώσεις σε ένα μικρό βιβλιαράκι με ένα στίλο που η άκρη του σπίδιζε γαλαζοπράσινη. Ο Άλεξ στεκόταν λίγο πιο πέρα και κοιτούσε τα δέντρα στις παρυφές των λόφων που χώριζαν το σπίτι απ' το δρόμο. Φαινόταν ότι στεκόταν όσο πιο μακριά μπορούσε απ' τον Μάγκνους, αλλά αρκετά κοντά ώστε να ακούει. Στον Σάιμον είχε δημιουργηθεί η εντύπωση, και ο Σάιμον ήταν ο πρώτος που θα παραδεχόταν ότι δεν ήταν παρατηρητικός σε αυτά τα θέματα, ότι παρά τα αστεία στο αυτοκίνητο, τελευταία μεταξύ του Μάγκνους και του Άλεξ υπήρχε μια εμφανής απόσταση, κάτι που δεν μπορούσε να κατονομάσει αλλά ήξερε ότι ήταν εκεί.

Ο Σάιμον κρατούσε το δεξί του χέρι με το αριστερό και τα δάχτυλά του τύλιγαν το χρυσό δαχτυλίδι στο δάχτυλό του.

Κλέρι, σε παρακαλώ.

Προσπαθούσε να τη βρει κάθε μία ώρα από τη στιγμή που είχε λάβει το μήνυμα της Μάγια για τον Λουκ. Τίποτα. Ούτε καν μια υποψία απάντησης.

Κλέρι, είμαι στο αγρόκτημα. Θυμάμαι τότε που είχαμε έρδει εδώ μαζί.

Ήταν μια ασυνήθιστα ζεστή μέρα για την εποχή και ένας απαλός άνεμος έκανε τα φύλλα στα κλαδιά των δέντρων να θροϊζουν. Αφού είχε περάσει υπερβολικά πολλή ώρα μέχρι να αποφασίσει τι ρούχα έπρεπε να φορέσει για να συναντήσει έναν άγγελο –το κοστούμι του φάνηκε υπερβολικό παρόλο που είχε ένα που του είχε μείνει απ' το πάρτι αρραβώνων του Λουκ και της Τζόσλιν– τελικά φορούσε τζιν και ένα μπλουζάκι και τα χέρια του ήταν γυμνά κάτω απ' το φως του ήλιου. Είχε τόσες πολλές χαρούμενες, ηλιόλουστες αναμνήσεις από αυτό το μέρος, αυτό το σπίτι. Μαζί με την Κλέρι πήγαιναν εκεί κάθε καλοκαίρι με την Τζόσλιν, από τότε που θυμόταν τον εαυτό του. Κολυμπούσαν στη λίμνη. Ο Σάιμον μαύριζε και το ανοιχτόχρωμο δέρμα της Κλέρι καιγόταν ξανά και ξανά. Γέμιζε εκατομμύρια φακίδες στους ώμους και τα μπράτσα. Έπαιζαν “μπέιζμπολ με μήλα” στο χωράφι, ένα παιχνίδι βρομερό αλλά διασκεδαστικό, και Σκραμπλ και πόκερ μέσα στο σπίτι, στα οποία πάντα τους νικούσε ο Λουκ.

Κλέρι θα κάνω κάτι ανόητο και επικίνδυνο και ίσως αυτοκτονικό. Είναι τόσο κακό που θέλω να σου μιλήσω έστω για μια τελευταία φορά; Θα το κάνω για να κρατήσω εσένα ασφαλή, και δεν ξέρω καν αν είσαι ζωντανή

ώστε να μπορέσω να σε βοηθήσω. Αν όμως είχες πεθάνει, θα το ήξερα, έτσι δεν είναι; Θα το ένωδα.

«Λοιπόν, πάμε», είπε ο Μάγκνους και εμφανίστηκε στη βάση της σκάλας. Κοίταξε το δαχτυλίδι στο χέρι του Σάιμον αλλά δεν σχολίασε τίποτα.

Ο Σάιμον σηκώθηκε και τίναξε τη σκόνη απ' το τζιν του. Μετά κατέβηκε το φιδογουριστό μονοπάτι μέσα απ' τον οπωρώνα. Η λίμνη άστραφτε μπροστά τους σαν ένα παγερό γαλάζιο νόμισμα. Όταν έφτασαν κοντά, ο Σάιμον διέκρινε την παλιά αποβάθρα να ξεπροβάλει απ' το νερό, εκεί όπου έδεναν κάποτε τα καγιάκ, πριν ξεκολλήσει ένα μεγάλο κομμάτι απ' την αποβάθρα και παρασυρθεί στο νερό. Νόμιζε ότι μπορούσε σχεδόν να ακούσει το τεμπέλικο βουητό των μελισσών και να νιώσει το βάρος του καλοκαιριού στους ώμους του. Καθώς πλησίαζαν την άκρη της λίμνης, γύρισε και κοίταξε το αγρόκτημα, τις βαμμένες λευκές ξύλινες σανίδες με τα πράσινα στόρια και την παλιά σκεπαστή βεράντα με τα φθαρμένα λευκά μπαμπού έπιπλα.

«Σ' αρέσει πολύ εδώ, ε;» είπε η Ίζαμπελ. Τα μαύρα της μαλλιά κυμάτιζαν σαν σημαία στο αεράκι της λίμνης.

«Πώς το κατάλαβες;»

«Από την έκφρασή σου», είπε. «Σαν να θυμάσαι κάτι όμορφο».

«Ναι, ήταν ωραία», είπε ο Σάιμον. Σήκωσε το χέρι του για να στερεώσει τα γυαλιά του στη μύτη του, θυμήθηκε ότι δεν φορούσε πια γυαλιά και κατέβασε το χέρι του. «Ήμουν τυχερός».

Η Ίζαμπελ κοίταξε προς τη λίμνη. Φορούσε μικρούς χρυσούς κρίκους στα αυτιά της. Ο ένας είχε μπλεχτεί στα μαλλιά της και ο Σάιμον ήθελε να απλώσει το χέρι του

και να τον ξεμπλέξει, να αγγίξει το μάγουλό της με τα δάχτυλά του. «Και τώρα δεν είσαι;»

Ανασήκωσε τους ώμους του. Κοιτούσε τον Μάγκνους που κρατούσε κάτι που έμοιαζε με μακρύ, εύκαμπτο καλάμι και σχεδίαζε πάνω στην υγρή άμμο της όχθης. Είχε ανοιχτό το βιβλίο με τα ξόρκια και έψαλλε καθώς σχεδίαζε. Ο Άλεξ τον κοιτούσε σαν να κοιτούσε έναν ξένο.

«Φοβάσαι;» ρώτησε η Ίζαμπελ και πλησίασε λίγο πιο κοντά στον Σάιμον. Ένωθε τη ζέστη του κορμιού της πλάι του.

«Δεν ξέρω. Ένα μεγάλο μέρος του φόβου είναι τα σωματικά συμπτώματα που προκαλεί. Η καρδιά που χτυπάει πιο δυνατά, ο ιδρώτας, ο σφυγμός που τρέχει. Εγώ δεν μπορώ να νιώσω τίποτα απ' όλα αυτά».

«Κρίμα», είπε η Ίζαμπελ κοιτώντας το νερό. «Οι ιδρωμένοι άντρες είναι πολύ σέξι».

Της μισοχαμογέλασε· ήταν πιο δύσκολο απ' ό,τι περίμενε. Ίσως να φοβόταν. «Αρκετά με το πνεύμα αντιλογίας σας, δεσποινίς».

Τα χείλη της Ίζαμπελ τρεμόπαιξαν σαν να ήταν έτοιμη να χαμογελάσει. Μετά όμως αναστέναξε. «Ξέρεις τι δεν μου είχε περάσει ποτέ απ' το μυαλό ότι ήθελα;» είπε. «Κάποιον που να με κάνει να γελάω».

Ο Σάιμον γύρισε προς το μέρος της και πήρε το χέρι της χωρίς να τον νοιάζει αυτή τη φορά αν ήταν εκεί ο αδερφός της. «Ίζι...»

«Λοιπόν», φώναξε ο Μάγκνους. «Είμαι έτοιμος. Σάιμον, έλα».

Γύρισαν προς το μέρος του. Ο Μάγκνους στεκόταν μέσα στον κύκλο, που έλαμπε με ένα αχνό λευκό φως. Ήταν ουσιαστικά δυο κύκλοι, ο ένας ελαφρώς μικρότε-

ρος μέσα στον άλλο, που ήταν μεγαλύτερος, και το κενό μεταξύ των δύο ήταν γεμάτο χαραγμένα σύμβολα. Έλαμπαν και αυτά, ένα ατσάλινο γαλανόλευκο χρώμα, σαν την αντανάκλαση της λίμνης.

Ο Σάιμον άκουσε την Ίζαμπελ να παίρνει μια βαθιά ανάσα και απομακρύνθηκε για να μην την κοιτάξει στα μάτια. Θα το έκανε απλώς πιο δύσκολο. Πήγε προς τα εμπρός, πέρασε το όριο του κύκλου και μπήκε στο κέντρο του, δίπλα στον Μάγκνους. Απ' το κέντρο του κύκλου ήταν σαν να βλέπει μέσα από νερό. Ο υπόλοιπος κόσμος έμοιαζε θολός και ακαθόριστος.

«Πάρε». Ο Μάγκνους του έδωσε το βιβλίο. Το χαρτί ήταν λεπτό, γεμάτο ορνιθοσκαλισμένους ρούνους αλλά ο Μάγκνους είχε κολλήσει πάνω από τον ψαλμό ένα χαρτί με τις λέξεις, σε φωνητική ορθογραφία έτσι ώστε να μπορεί να τις διαβάσει ο Σάιμον. «Δοκίμασε να τις διαβάσεις», του μουρμούρισε. «Λογικά θα είναι οκεί».

Ο Σάιμον κράτησε το βιβλίο στο στήθος του, έβγαλε το χρυσό δαχτυλίδι που τον συνέδεε με την Κλέρι και το έδωσε στον Μάγκνους. «Αν δεν είναι» είπε, και αναρωτήθηκε πού έβρισκε αυτή την παράξενη ηρεμία, «κάποιος πρέπει να το έχει αυτό. Είναι η μόνη μας επαφή με την Κλέρι και όσα ξέρει».

Ο Μάγκνους έγνεψε καταφατικά και φόρεσε το δαχτυλίδι. «Έτοιμος, Σάιμον;»

«Όπα», είπε ο Σάιμον, «θυμήθηκες το όνομά μου;»

Ο Μάγκνους του έριξε ένα ανεξιχνίαστο βλέμμα από τα χρυσοπράσινα μάτια του και βγήκε απ' τον κύκλο. Έγινε αμέσως κι αυτός θολός και ακαθόριστος. Ο Άλεξ πήγε δίπλα του απ' τη μια μεριά και η Ίζαμπελ απ' την άλλη. Η Ίζαμπελ έσφιγγε με τα χέρια της τους αγκώνες

της και παρά το θαμπό σύνορο, ο Σάιμον καταλάβαινε πόσο δυστυχισμένη έδειχνε.

Ο Σάιμον ξερόβηξε. «Καλύτερα να απομακρυνθείτε, μάλλον».

Δεν κουνήθηκαν. Περίμεναν θαρρείς να πει και κάτι ακόμα.

«Ευχαριστώ που ήρθατε μαζί μου εδώ», είπε τελικά αφού έστυψε το μυαλό του για να πει κάτι βαθύ. Κάτι τέτοιο έμοιαζαν να περιμένουν. Δεν ήταν ο τύπος που έβγαζε δυνατούς αποχαιρετιστήριους λόγους ή αποχαιρετούσε δραματικά τον κόσμο. Κοίταξε πρώτα τον Άλεξ. «Εμ, Άλεξ, σε συμπαθούσα πάντα πιο πολύ απ' τον Τζέις». Γύρισε στον Μάγκνους: «Μάγκνους, μακάρι να είχα το θάρρος να φοράω τα παντελόνια που φοράς».

Και τέλος, η Ίζι. Την έβλεπε να τον κοιτάζει πίσω απ' το θολό αέρα, τα μάτια της μαύρα σαν οψιδιανός.

«Ίζαμπελ», είπε ο Σάιμον. Την κοίταξε. Έβλεπε στα μάτια της το ερωτηματικό, αλλά δεν μπορούσε να της πει τίποτα μπροστά στον Άλεξ και τον Μάγκνους, τίποτα που να συνοψίζει αυτό που ένιωθε. Πήγε προς τα πίσω προς το κέντρο του κύκλου και έσκυψε το κεφάλι του. «Αντίο, μάλλον».

Του φάνηκε ότι του απάντησαν αλλά ο τρεμουλιαστός αέρας ανάμεσά τους ρούφηξε τις λέξεις τους. Τους είδε να γυρνάνε και να ανηφορίζουν το μονοπάτι, μέσα απ' τον οπωρώνα, προς το σπίτι, μέχρι που έγιναν τρεις μαύρες κουκκίδες. Μέχρι που στο τέλος δεν τους έβλεπε καν.

Δεν μπορούσε να διανοηθεί ότι δεν θα μιλούσε στην Κλέρι μια τελευταία φορά πριν πεθάνει, δεν μπορούσε καν να θυμηθεί τις τελευταίες λέξεις που είχαν ανταλλάξει. Κι όμως, αν έκλεινε τα μάτια του μπορούσε να

ακούσει το γέλιο της να αντηχεί στον οπωρώνα· θυμόταν πώς ήταν τότε, πριν μεγαλώσουν και αλλάξουν όλα. Αν πέθαινε εκεί, ίσως τελικά αυτός να ήταν ο κατάλληλος τόπος. Από κει είχε μερικές απ' τις καλύτερες αναμνήσεις του, άλλωστε. Αν τον χτυπούσε με τη φωτιά του ο Άγγελος, οι στάχτες του θα σκορπούσαν στον οπωρώνα και τη λίμνη. Κάτι σ' αυτή την ιδέα του φάνηκε γεμάτο γαλήνη.

Σκέφτηκε την Ίζαμπελ. Έπειτα την οικογένειά του – τη μητέρα, τον πατέρα του και την Μπέκι. Κλέρι, σκέφτηκε στο τέλος. *Όπου και να είσαι, είσαι η καλύτερή μου φίλη. Πάντα θα είσαι η καλύτερή μου φίλη.*

Σήκωσε το βιβλίο και άρχισε να ψάλλει.

«Όχι!» Η Κλέρι σηκώθηκε όρθια και πέταξε την υγρή πετσέτα. «Τζείς, δεν γίνεται. Θα σε σκοτώσουν».

Ο Τζείς πήρε ένα καθαρό πουκάμισο και το φόρεσε χωρίς να την κοιτάζει όπως κούμπωνε τα κουμπιά. «Θα προσπαθήσουν πρώτα να με χωρίσουν απ' τον Σεμπάστιαν», είπε αν και δεν ακουγόταν και πολύ σίγουρος. «Αν δεν πιάσει αυτό, τότε θα με σκοτώσουν».

«Δεν μου αρκεί». Πήγε κοντά του αλλά εκείνος τραβήχτηκε και φόρεσε τις μπότες του. Όταν γύρισε προς το μέρος της η έκφρασή του ήταν μελαγχολική.

«Δεν έχω επιλογή, Κλέρι. Αυτό είναι το σωστό».

«Είναι παράλογο. Είσαι ασφαλής εδώ. Δεν μπορείς να πετάξεις τη ζωή σου...»

«Το να σωθώ είναι προδοσία. Είναι σαν να οπλίζω το χέρι του εχθρού».

«Ποιος νοιάζεται αν είναι προδοσία; Ποιος νοιάζεται για το Νόμο;» τον ρώτησε επιτακτικά. «Εγώ νοιάζομαι

για σένα. Θα βρούμε μαζί μια λύση...»

«Δεν μπορούμε να βρούμε λύση μαζί». Ο Τζέις έβαλε στην τσέπη του το ραβδί, που ήταν στο κομοδίνο και μετά έπιασε το Κύπελλο. «Γιατί εγώ θα είμαι εγώ μόνο για λίγο ακόμα. Σ' αγαπώ, Κλέρι». Έγειρε το πρόσωπό της και τη φίλησε, αργά και βασανιστικά. «Κάν' το για μένα», ψιθύρισε.

«Δεν υπάρχει καμία απολύτως περίπτωση», είπε. «Δεν πρόκειται να σε βοηθήσω να αυτοκτονήσεις».

Αλλά εκείνος είχε ήδη πάει προς την πόρτα. Την τράβηξε μαζί του και διέσχισαν παραπατώντας το διάδρομο μιλώντας ψιθυριστά.

«Είναι παρανοϊκό», είπε πνιχτά η Κλέρι. «Το να μπαίνεις μπροστά στον κίνδυνο...»

Εκείνος αναστέναξε με αγανάκτηση: «Γιατί εσύ τι κάνεις;»

«Ναι και αυτό σε εξοργίζει», του ψιθύρισε καθώς έτρεχε πίσω του στη σκάλα. «Θυμάσαι τι μου είχες πει στο Αλικάντε...;»

Είχαν φτάσει στην κουζίνα. Ο Τζέις άφησε το Κύπελλο πάνω στον πάγκο και άπλωσε το χέρι του στο ραβδί του. «Δεν είχα το δικαίωμα να το πω αυτό», της είπε. «Κλέρι, αυτό είμαστε. Είμαστε Κυνηγοί των Σκιών. Αυτό κάνουμε. Υπάρχουν κίνδυνοι που πρέπει να υποστούμε και δεν είναι μόνο οι κίνδυνοι που αντιμετωπίζουμε στη μάχη».

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της σφίγγοντας τους καρπούς της. «Δεν σ' αφήνω».

Μια πονεμένη έκφραση σχηματίστηκε στο πρόσωπό του. «Κλαρίσα...»

Η Κλέρι πήρε μια βαθιά ανάσα μη πιστεύοντας τι ήταν έτοιμη να κάνει. Αλλά στο μυαλό της ήρθε η εικόνα του νεκροτομείου της Σιωπηλής Πόλης, των σωμάτων των

Κυνηγών, που ήταν απλωμένα στα μαρμαρίνα τραπέζια και δεν άντεχε να σκεφτεί ότι θα μπορούσε πάνω σε ένα από αυτά να βρίσκεται ο Τζέις. Όλα όσα είχε κάνει, που είχε πάει εκεί, είχε αντέξει όσα είχε αντέξει, ήταν για να του σώσει τη ζωή και όχι μόνο για τον εαυτό της. Σκέφτηκε τον Άλεξ και την Ίζαμπελ που την είχαν βοηθήσει, και τη Μαρίζ που τον αγαπούσε και σχεδόν χωρίς να το καταλάβει ύψωσε τη φωνή της και φώναξε:

«Τζόναθαν!» ούρλιαξε. «Τζόναθαν Κρίστοφερ Μόργκενστερν».

Ο Τζέις γούρλωσε τα μάτια του. «Κλέρι...» πήγε να πει αλλά ήταν ήδη πολύ αργά. Τον είχε αφήσει και απομακρυνόταν από κοντά του. Ο Σεμπάστιαν μπορεί να ερχόταν ήδη· δεν μπορούσε να πει στον Τζέις ότι δεν εμπιστευόταν τον Σεμπάστιαν, αλλά ότι εκείνος ήταν το μόνο όπλο που είχε στη διάθεσή της που μπορούσε ίσως να τον κάνει να μείνει.

Μια κίνηση άστραψε και ο Σεμπάστιαν εμφανίστηκε. Δεν κατέβηκε καν τα σκαλιά, πήδηξε απλώς στο πλάι και βρέθηκε δίπλα τους. Τα μαλλιά του ήταν ανακατεμένα απ' τον ύπνο. Φορούσε ένα μαύρο μπλουζάκι και μαύρο παντελόνι και η Κλέρι αναρωτήθηκε αφηρημένα αν κοιμόταν με τα ρούχα. Κοίταξε μια τον Τζέις και μια την Κλέρι αξιολογώντας την κατάσταση. «Ερωτικό καβγαδάκι;» ρώτησε. Κάτι άστραφτε στο χέρι του. Στιλέτο;

Η φωνή της Κλέρι έτρεμε. «Ο ρούνος του έχει χαλάσει. Εδώ». Έδειξε με το χέρι της την καρδιά της. «Προσπαθεί να πάει πίσω και να παραδοθεί στο Κονκλάβιο...»

Το χέρι του Σεμπάστιαν τινάχτηκε και άρπαξε το Κύπελλο απ' το χέρι του Τζέις. Το άφησε με δύναμη στον πάγκο της κουζίνας. Ο Τζέις, χλωμός ακόμα απ' την έκ-

πληξη, τον παρακολουθούσε· δεν κούνησε ούτε ένα μυ καθώς ο Σεμπάστιαν πλησίασε και άρπαξε τον Τζέις απ' το πουκάμισο. Τα πάνω κουμπιά άνοιξαν και αποκάλυψαν το στήθος του. Ο Σεμπάστιαν χάραξε το δέρμα του με το ραβδί του, σχηματίζοντας έναν ιράτζε. Ο Τζέις δάγκωσε το χείλος του και τα μάτια του ήταν γεμάτα μίσος καθώς ο Σεμπάστιαν τον άφησε και έκανε ένα βήμα πίσω, με το ραβδί στο χέρι.

«Πραγματικά, Τζέις», είπε. «Η ιδέα ότι φαντάστηκες ότι θα μπορούσες να ξεφύγεις τόσο εύκολα, πραγματικά με κάνει να πέφτω ξερός».

Τα χέρια του Τζέις έγιναν γροδιές καθώς ο ιράτζε, μαύρος σαν κάρβουνο, άρχισε να βυθίζεται στο δέρμα του. Οι λέξεις του έβγαιναν με μεγάλη προσπάθεια, λαχανιασμένες. «Την επόμενη φορά... που θα θες να πέσεις ξερός... πες μου να σε βοηθήσω... με μια πέτρα ίσως».

Ο Σεμπάστιαν έκανε έναν ήχο αποδοκιμασίας. «Θα με ευχαριστήσεις αργότερα. Ακόμα κι εσύ πρέπει να παραδεχθείς ότι αυτή η αγάπη σου για το θάνατο είναι λίγο υπερβολική».

Η Κλέρι περίμενε ότι ο Τζέις θα του απαντούσε αναλόγως αλλά δεν το έκανε. Το βλέμμα του παρατήρησε αργά το πρόσωπο του Σεμπάστιαν. Για κείνη τη στιγμή, στο δωμάτιο υπήρχαν μόνο αυτοί οι δύο και όταν μίλησε ο Τζέις, οι λέξεις του ήταν παγερές και καθαρές. «Δεν θα το θυμάμαι αργότερα αυτό», είπε. «Αλλά εσύ θα το θυμάσαι. Αυτό το άτομο που φέρεται σαν φίλος σου...» είπε, και έκανε ένα βήμα μπροστά μειώνοντας το κενό μεταξύ τους, «αυτό το άτομο που φέρεται σαν να σε συμπαθεί. Αυτό το άτομο δεν είναι αληθινό. Αυτό εδώ είναι αληθινό. Αυτός είμαι εγώ. Και σε μισώ. Θα σε μισώ πάντα. Και

καμία μαγεία και κανένα ξόρκι σ' αυτό τον κόσμο ή σε οποιοδήποτε άλλο δεν θα το αλλάξει αυτό ποτέ».

Για μια στιγμή το χαμόγελο στο πρόσωπο του Σεμπάστιαν έσβησε. Ο Τζέις όμως δεν σταμάτησε. Αντίθετα, πήρε το βλέμμα του απ' τον Σεμπάστιαν και κοίταξε την Κλέρι. «Θέλω να ξέρεις» είπε «την αλήθεια. Δεν σου είπα όλη την αλήθεια».

«Η αλήθεια είναι επικίνδυνη», είπε ο Σεμπάστιαν κρατώντας το ραβδί μπροστά του σαν μαχαίρι. «Πρόσεχε τι θα πεις».

Ο Τζέις μισόκλεισε τα μάτια. Το στήθος του ανεβοκατέβαινε βιαστικά. Ήταν προφανές ότι η θεραπεία του ρούνου στο στήθος του του προκαλούσε φυσικό πόνο. «Το σχέδιο», είπε. «Για την επίκληση της Λίλιθ, τη δημιουργία ενός νέου Κύπελλου, τη δημιουργία ενός σκοτεινού στρατού... δεν ήταν σχέδιο του Σεμπάστιαν. Ήταν δικό μου».

Η Κλέρι κοκάλωσε. «Τι;»

«Ο Σεμπάστιαν ήξερε τι ήθελε», είπε ο Τζέις. «Αλλά εγώ σκέφτηκα πώς να το κάνει. Ένα νέο Θανάσιμο Κύπελλο – εγώ του έδωσα αυτή την ιδέα». Σφίχτηκε από πόνο. Η Κλέρι μπορούσε να φανταστεί τι γινόταν κάτω απ' το πουκάμισό του: το δέρμα έδενε σιγά σιγά, γιατρευόταν. Ο ρούνος της Αίλιθ ολοκληρωνόταν και έλαμπε ξανά. «Ή μάλλον, καλύτερα, ο άλλος του την έδωσε. Αυτό το πλάσμα που μοιάζει με μένα αλλά δεν είμαι εγώ... Θα κάψει τον κόσμο μέχρι τις ρίζες αν του το ζητήσει ο Σεμπάστιαν και θα γελάει καθώς το κάνει. Αυτό πας να σώσεις, Κλέρι. Αυτό. Δεν το καταλαβαίνεις; Καλύτερα να πέθαινα...»

Η φωνή του πνίγηκε καθώς διπλώθηκε στα δύο. Οι μύες στους ώμους του κυμάτισαν σαν να τον διαπέρασαν

κύματα πόνου. Η Κλέρι θυμήθηκε τότε που τον κρατούσε αγκαλιά, στη Σιωπηλή Πόλη, ενώ οι Σιωπηλοί Αδελφοί έστυβαν το μυαλό του για απαντήσεις. Έπειτα σήκωσε το κεφάλι του και η έκφρασή του ήταν σαστισμένη.

Τα μάτια του δεν πήγαν σε κείνη πρώτα αλλά στον Σεμπάστιαν. Ένωσε την καρδιά της να βουλιάζει αν και ήξερε ότι μόνο η ίδια έφταιγε γι' αυτό.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Τζέις.

Ο Σεμπάστιαν του χαμογέλασε. «Καλώς ήρθες».

Ο Τζέις ανοιγόκλεισε τα μάτια του, μπερδεμένος για μια στιγμή και μετά το βλέμμα του ήταν λες και στράφηκε προς τα μέσα, όπως κάθε φορά που η Κλέρι του έλεγε κάτι που δεν μπορούσε να επεξεργαστεί. Το φόνο του Μαξ, τον πόλεμο στο Αλικάντε, τον πόνο που προκαλούσε στην οικογένειά του.

«Είναι ώρα;» ρώτησε.

Ο Σεμπάστιαν κοίταξε επιδεικτικά το ρολόι του. «Σχεδόν. Γιατί δεν προχωράς εσύ κι εμείς να έρθουμε σε ένα λεπτό. Μπορείς να ξεκινήσεις να ετοιμάζεις τα πράγματα...»

Ο Τζέις κοίταξε γύρω του. «Το Κύπελλο; Πού είναι;»

Ο Σεμπάστιαν το πήρε απ' τον πάγκο. «Να το. Νιώθεις λίγο αφηρημένος;»

Ο Τζέις χαμογέλασε και άρπαξε το Κύπελλο απ' τον πάγκο. Με καλή πρόθεση. Δεν υπήρχε ούτε ίχνος του αγοριού που μόλις λίγα λεπτά πριν είχε σταθεί μπροστά στον Σεμπάστιαν και του είχε πει ότι τον μισεί. «Εντάξει. Τα λέμε εκεί». Γύρισε στην Κλέρι, που ήταν ακόμα κοκαλωμένη από έκπληξη και τη φίλησε στο μάγουλο. «Και με σένα».

Τραβήχτηκε και της έκλεισε το μάτι. Στα μάτια του είχε τρυφερότητα αλλά δεν είχε σημασία. Δεν ήταν ο Τζέις της, ήταν προφανές αυτό, και τον κοίταξε μουνδιασμέ-

νη να διασχίζει το δωμάτιο. Το ραβδί του άστραψε και στον τοίχο εμφανίστηκε μια πόρτα. Η Κλέρι είδε κλεφτά λίγο ουρανό και μια βραχώδη πεδιάδα και μετά ο Τζέις πέρασε μέσα και εξαφανίστηκε.

Η Κλέρι έχωσε τα νύχια της στις παλάμες της.

Αυτό το πλάσμα που μοιάζει με μένα αλλά δεν είμαι εγώ... Θα κάψει τον κόσμο μέχρι τις ρίζες αν του το ζητήσει ο Σεμπάστιαν και θα γελάει καθώς το κάνει. Αυτό πας να σώσεις, Κλέρι. Αυτό. Δεν το καταλαβαίνεις; Καλύτερα να πέθαινα... »

Στο πίσω μέρος του λαιμού της έτσουζαν δάκρυα και μετά βίας τα έπνιξε καθώς ο αδερφός της στράφηκε προς το μέρος της, με τα μαύρα του μάτια πολύ λαμπερά. «Φώναξες εμένα», είπε.

«Ήθελε να παραδοθεί στο Κονκλάβιο», ψιθύρισε η Κλέρι, χωρίς να είναι σίγουρη σε ποιον υπερασπιζόταν τον εαυτό της. Είχε κάνει αυτό που έπρεπε και είχε χρησιμοποιήσει το μόνο όπλο που είχε στη διάθεσή της, παρόλο που το απεχθανόταν. «Θα τον σκοτώναν».

«Φώναξες εμένα», είπε ξανά και έκανε ένα βήμα προς το μέρος της. Άπλωσε το χέρι του και απομάκρυνε μια ατίθαση τούφα απ' το πρόσωπό της, την έβαλε πίσω απ' το αυτί της. «Σου είπε, δηλαδή; Το σχέδιο; Όλο;»

Η Κλέρι προσπάθησε να διώξει ένα κύμα αηδίας. «Όχι όλο. Δεν ξέρω τι θα γίνει απόψε. Τι εννοούσε ο Τζέις αν "είναι ώρα";»

Ο Σεμπάστιαν έσκυψε και τη φίλησε στο μέτωπο· η Κλέρι ένιωσε το φιλί να καίει, σαν μια καυτή σφραγίδα ανάμεσα απ' τα μάτια της. «Θα το δεις», είπε. «Έχεις κερδίσει το δικαίωμα να βρίσκεσαι εδώ, Κλαρίσα. Μπορείς να τα παρακολουθήσεις όλα απ' τη θέση σου στο πλευρό

μου απόψε το βράδυ στην Έβδομη Ιερή Τοποθεσία. Και τα δύο παιδιά του Βάλενταϊν μαζί... επιτέλους».

Ο Σάιμον είχε το βλέμμα του κολλημένο στο χαρτί και έψαλλε τις λέξεις που του είχε γράψει ο Μάγκνους. Είχαν ένα ρυθμό που ήταν σαν μουσική· ελαφρύ, κοφτερό και φίνο. Του θύμιζε να διαβάζει δυνατά από την εβραϊκή Βίβλο κατά τη διάρκεια του μπαρ μίτζβα¹ του αν και τότε ήξερε τι σήμαιναν οι λέξεις, ενώ τώρα δεν είχε ιδέα.

Καθώς η ψαλμωδία συνέχιζε, ένιωθε γύρω του ένα σφίξιμο, λες και ο αέρας γινόταν όλο και πιο πυκνός και βαρύς. Πίεζε το στήθος και τους ώμους του. Ο αέρας γινόταν επίσης πιο θερμός. Αν ήταν άνθρωπος, η ζέστη θα ήταν αφόρητη. Έτσι όμως, ένιωθε απλώς το κάψιμο στο δέρμα του, το καψάλισμα στις βλεφαρίδες, την μπλούζα του. Κράτησε το βλέμμα του καρφωμένο στο χαρτί μπροστά του καθώς μια σταγόνα αίμα έσταξε απ' τα μαλλιά του πάνω στο χαρτί.

Και τότε τέλειωσε. Είπε την τελευταία λέξη: «Ραζιήλ» και σήκωσε το κεφάλι του. Η θολούρα γύρω του είχε διαλυθεί και μπροστά του έβλεπε το νερό της λίμνης, γαλάζιο και αστραφτερό, λείο σαν γυαλί.

Και μετά εξερράγη.

Το κέντρο της λίμνης έγινε χρυσό και μετά μαύρο. Το νερό τραβήχτηκε μακριά του, προς τις όχθες της λίμνης, και πετάχτηκε στον αέρα μέχρι που ο Σάιμον είδε ένα δαχτυλίδι νερού, σαν κύκλο από αδιάκοπους καταρράχτες να λαμπυρίζει και να χύνεται προς τα πάνω και προς

¹ Η εβραϊκή ονομασία των δέκατων τρίτων γενεδλίων ενός αγοριού. Από τη μέρα αυτή το αγόρι αναλαμβάνει να τηρήσει τους εβραϊκούς νόμους ως ενήλικας σε μια ειδική τελετή κατά την οποία το αγόρι διαβάζει ένα απόσπασμα από την Τορά, τα πρώτα 5 βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης (Σ.τ.Μ.).

τα κάτω ένα παράξενο και απρόσμενα όμορφο θέαμα. Σταγόνες νερού έσταξαν πάνω του δροσίζοντας το δέρμα του που έκαιγε. Έγειρε προς τα πίσω το κεφάλι του, τη στιγμή που ο ουρανός έγινε μαύρος – όλο το γαλάζιο του εξαφανίστηκε, καταβροχθίστηκε σε μια ξαφνική έκρηξη σκοταδιού και άγριων γκρίζων σύννεφων. Το νερό έπεσε πίσω στη λίμνη με δύναμη και απ' το κέντρο του, το πιο πυκνό σημείο της ασημένιας του επιφάνειας ξεπρόβαλε μια ολόχρυση μορφή.

Το στόμα του Σάιμον στέγνωσε. Είχε δει αμέτρητες ει-κόνες αγγέλων, πίστευε στην ύπαρξή τους, είχε ακούσει την προειδοποίηση του Μάγκνους. Και πάλι όμως, καθώς μπροστά του ξεδιπλώθηκε ένα ζευγάρι φτερά, ένιωσε σαν να τον είχε καρφώσει μια λόγχη. Ήταν λες και κάλυπταν τον ουρανό. Ήταν τεράστια, λευκά, χρυσά και ασημένια, τα πούπουλά τους γεμάτα με φλογερά χρυσά μάτια. Τα μάτια τον κοιτούσαν με περιφρόνηση. Έπειτα τα φτερά σηκώθηκαν, σκορπίζοντας μπροστά τους τα σύννεφα, και αναδιπλώθηκαν, και ένας άντρας ή μάλλον το σχήμα ενός άντρα, πολλά πατώματα ψηλού, ξεπρόβαλε και στάθηκε όρθιος.

Τα δόντια του Σάιμον είχαν αρχίσει να χτυπάνε. Δεν ήταν σίγουρος γιατί. Αλλά απ' τον Άγγελο έμοιαζαν να ξεχύνονται κύματα ενέργειας ή κάτι περισσότερο από ενέργεια, σαν τη θεμελιώδη δύναμη του σύμπαντος, καθώς σηκώθηκε στο πλήρες ύψος του. Η πρώτη, και αρκετά παράδοξη, σκέψη του Σάιμον ήταν πως λες και κάποιος είχε πάρει τον Τζέις και τον είχε φουσκώσει σε μέγεθος τεράστιας διαφημιστικής πινακίδας. Μόνο που δεν έμοιαζε τελικά καθόλου με τον Τζέις. Ήταν ολόχρυσος, απ' τα φτερά, μέχρι το δέρμα και τα μάτια, που

δεν είχαν καθόλου λευκό, μόνο μια χρυσή λάμψη σαν μεμβράνη. Τα μαλλιά του ήταν χρυσά και έμοιαζαν σαν να ήταν από κομματάκια μετάλλου που καμπύλωνε σαν σφυρήλατο σίδηρο. Ήταν απόκοσμος και τρομακτικός. Η υπερβολή μπορεί να σε σκοτώσει, σκέφτηκε ο Σάιμον. Το υπερβολικό σκοτάδι μπορεί να σε σκοτώσει αλλά και το υπερβολικό φως να σε τυφλώσει.

Ποιος τολμάει να με καλέσει; Ο Άγγελος μίλησε στο μυαλό του Σάιμον, με μια φωνή σαν μεγάλες καμπάνες που χτυπούν.

Ερώτηση-παγίδα, σκέφτηκε ο Σάιμον. Αν ήταν ο Τζέις, θα μπορούσε να πει: “Ένας Νεφιλίμ” κι αν ήταν ο Μάγκνους θα έλεγε ότι ήταν ένα απ’ τα παιδιά της Λίλιθ και Μέγας Μάγος’ η Κλέρι με τον Άγγελο είχαν ήδη συστηθεί οπότε απλώς θα το προσπερνούσαν. Αλλά εκείνος ήταν ο Σάιμον, χωρίς κάποιο τίτλο ή μεγάλο κατόρθωμα στο παρελθόν του. «Σάιμον Λιούις», είπε τελικά. Άφησε το βιβλίο με τα ξόρκια κάτω και ίσιωσε την πλάτη του. «Παιδί της νύχτας και... υπηρέτης σου».

Υπηρέτης μου; Η φωνή του Ραζιήλ ήταν γεμάτη με παγερή αποδοκιμασία. *Με καλείς σαν να ήμουν το σκυλί σου και αποκαλείς τον εαυτό σου υπηρέτη μου; Θα πρέπει να εξοριστείς απ’ αυτό τον κόσμο και η μοίρα σου να γίνει προειδοποίηση για να μην ξανακάνει κανείς το ίδιο. Οι ίδιοι μου οι Νεφιλίμ απαγορεύεται να με καλούν. Γιατί εσύ να είσαι κάτι διαφορετικό, Ημεροβάτη;*

Ο Σάιμον υπέθετε ότι δεν θα έπρεπε να εκπλήσσεται που ο Άγγελος ήξερε τι ήταν. Παρ’ όλα αυτά τον ξάφνιασε, όπως και το μέγεθος του Αγγέλου. Για κάποιο λόγο περίμενε τον Ραζιήλ πιο... ανθρώπινο. «Εγώ...»

Πιστεύεις ότι επειδή φέρεις το αίμα ενός απ’ τους

απογόνους μου ότι πρέπει να σου δείξω έλεος; Αν ναι, στοιχημάτισες κι έχασες. Το έλεος του Παραδείσου είναι για όσους το αξίζουν. Όχι για όσους παραβιάζουν τους Νόμους της Διαθήκης.

Ο Άγγελος σήκωσε το χέρι του και έδειξε με το δάχτυλό του τον Σάιμον.

Ο Σάιμον ετοιμάστηκε. Αυτή τη φορά δεν προσπάθησε να πει τις λέξεις, μόνο τις σκέφτηκε. Άκουσε, ω Ισραήλ! Ο Κύριος είναι ο Θεός μας, ο Κύριος είναι ένας...

Τι Σημάδι είναι αυτό; Η φωνή του Ραζιήλ ακούστηκε απορημένη. Στο μέτωπό σου, τέκνο.

«Είναι το Σημάδι», τραύλισε ο Σάιμον. «Το πρώτο Σημάδι. Το Σημάδι του Κάιν».

Το μεγάλο χέρι του Ραζιήλ κατέβηκε αργά. Θα σε σκότωνα αλλά το Σημάδι δεν με αφήνει. Το Σημάδι έπρεπε να έχει χαραχτεί στο μέτωπό σου απ' το χέρι του Παραδείσου αλλά ξέρω ότι δεν έγινε έτσι. Πώς έγινε αυτό;

Το προφανές γάστισμα του Αγγέλου έδωσε θάρρος στον Σάιμον. «Ένα απ' τα παιδιά σου, τους Νεφιλίμ», είπε. «Κάποια με ιδιαίτερο χάρισμα. Το έβαλε εκεί για να με προστατεύει». Έκανε ένα βήμα πιο κοντά στο όριο του κύκλου. «Ραζιήλ, έχω έρθει για να σου ζητήσω μια χάρη, στο όνομα αυτών των Νεφιλίμ. Αντιμετωπίζουν μεγάλο κίνδυνο. Ένας από αυτούς έχει... έχει στραφεί στο σκοτάδι και απειλεί όλους τους άλλους. Χρειάζονται τη βοήθειά σου».

Δεν επεμβαίνω.

«Επενέβης όμως» είπε ο Σάιμον «όταν πέθανε ο Τζέις, τον έφερες πίσω. Όχι ότι δεν χαιρόμαστε όλοι γι' αυτό, αλλά αν δεν το είχες κάνει δεν θα συνέβαινε τίποτα απ' όλα αυτά. Άρα κατά κάποιο τρόπο, από σένα εξαρτάται

να τα διορθώσεις».

Μπορεί να μην μπορώ να σε σκοτώσω, είπε σκεπτικός ο Ραζιήλ. Αλλά δεν έχω κανένα λόγο να σου δώσω αυτό που θέλεις.

«Δεν σου είπα καν τι θέλω ακόμα», είπε ο Σάιμον.

Θέλεις ένα όπλο. Κάτι που μπορεί να κόψει το δεσμό του Τζόναθαν Μόργκενστερν με τον Τζόναθαν Χέροντεϊλ. Θέλεις να σκοτώσεις τον ένα και να σώσεις τον άλλο. Φυσικά θα ήταν πιο εύκολο να σκοτώσετε απλώς και τους δύο. Ο δικός σας Τζόναθαν ήταν νεκρός και ίσως ο θάνατος να τον περιμένει ακόμα, κι εκείνος το θάνατο. Δεν το έχετε σκεφτεί αυτό;

«Όχι», είπε ο Σάιμον. «Ξέρω ότι δεν είμαστε τίποτα μπροστά σου αλλά δεν σκοτώνουμε τους φίλους μας. Προσπαθούμε να τους σώσουμε. Αν ο Παράδεισος δεν το ήθελε αυτό, δεν έπρεπε να μας έχει δώσει ποτέ την ικανότητα να αγαπάμε». Απομάκρυνε τα μαλλιά απ' το μέτωπό του, κάνοντας το Σημάδι πιο εμφανές. «Όχι, δεν είσαι αναγκασμένος να με βοηθήσεις. Αλλά αν δεν το κάνεις, τίποτα δεν μπορεί να με εμποδίσει να σε καλώ ξανά και ξανά, τώρα που ξέρω ότι δεν μπορείς να με σκοτώσεις. Φαντάσου με γερμένο πάνω στο κουδούνι του Παραδείσου... για πάντα».

Ο Ραζιήλ, όσο απίστευτο κι αν ήταν, φάνηκε να γελάει. *Είσαι επίμονος, είπε. Ένας αληθινός πολεμιστής του λαού σου, σαν εκείνον που φέρεις το όνομά του, Σίμωνα Μακκαβαίε. Και όπως κι εκείνος έδωσε τα πάντα για τον αδερφό του, Ιωνάθη, έτσι κι θα δώσεις τα πάντα για τον Ιωνάθη. Ή μήπως δεν θέλεις;*

«Δεν το κάνω μόνο γι' αυτόν», είπε λίγο σαστισμένος ο Σάιμον. «Αλλά, ναι, θα σου δώσω ό,τι θες».

Αν σου δώσω αυτό που θέλεις, θα ορκιστείς επίσης να μη με ξαναενοχλήσεις ποτέ.

«Δεν νομίζω ότι υπάρχει πρόβλημα», είπε ο Σάιμον.

Πολύ καλά, είπε ο Άγγελος. Θα σου πω τι ζητάω. Θέλω αυτό το βλάσφημο Σημάδι στο μέτωπό σου. Θέλω να πάρω το Σημάδι του Κάιν από σένα γιατί η θέση του δεν ήταν ποτέ στο μέτωπό σου.

«Μα... αν μου πάρεις το Σημάδι θα μπορείς να με σκοτώσεις», είπε ο Σάιμον. «Αυτό δεν είναι το μόνο πράγμα που μπαίνει ανάμεσα σε μένα και τη θεϊκή οργή σου;»

Ο Άγγελος σταμάτησε και το σκέφτηκε για λίγο. *Θα ορκιστώ να μη σου κάνω κακό. Είτε έχεις το Σημάδι είτε όχι.*

Ο Σάιμον δίστασε. Η έκφραση του Αγγέλου φουρτούνιασε. *Ο όρκος ενός Αγγέλου του Παραδείσου είναι το πιο ιερό πράγμα που υπάρχει. Τολμάς να με αμφισβητείς, Πλάσμα του Σκότους;*

«Εγώ...» ο Σάιμον δίστασε για μία βασανιστική στιγμή. Τα μάτια του ήταν γεμάτα με την ανάμνηση της Κλέρι να στέκεται στις μύτες των ποδιών της καθώς πίεζε το ραβδί της στο μέτωπό του· την πρώτη φορά που είχε δει το αποτέλεσμα του Σημαδιού και είχε νιώσει σαν να κρατούσε στο χέρι του έναν κεραυνό και την ενέργεια να απλώνεται από μέσα του με θανατηφόρα δύναμη. Ήταν μια κατάρα, που τον τρομοκρατούσε και τον έκανε αντικείμενο επιθυμίας και φόβου. Το μισούσε. Και όμως, τώρα, αντιμέτωπος με το ενδεχόμενο να το χάσει, το μόνο πράγμα που τον έκανε ιδιαίτερο...

Ξεροκατάπτε δυνατά. «Εντάξει. Ναι, συμφωνώ».

Ο Άγγελος χαμογέλασε και το χαμόγελό του ήταν τρομακτικό, σαν να κοιτάς κατευθείαν τον ήλιο. *Τότε ορκίζομαι να μη σου κάνω κακό, Σίμονα Μακκαβαίε.*

«Σάιμον Λιούις», είπε ο Σάιμον.

Έχεις όμως το αίμα και την πίστη των Μακκαβαίων. Κάποιοι λένε ότι οι Μακκαβαίοι ήταν σημαδεμένοι απ' το χέρι του Θεού. Όπως και να έχει, είσαι ένας πολεμιστής του Παραδείσου, Ημεροβάτη, είτε το θέλεις είτε όχι.

Ο Άγγελος κουνήθηκε. Τα μάτια του Σάιμον υγράνθηκαν γιατί ο Ραζιήλ ήταν λες και τραβούσε τον ουρανό μαζί του, σε δίνες μαύρες, ασημί και λευκές σαν σύννεφα. Ο αέρας γύρω του τρεμούλιασε. Κάτι άστραψε πάνω απ' τα κεφάλια τους σαν τη λάμψη φωτός πάνω σε μέταλλο και ένα αντικείμενο έπεσε στην άμμο και τις πέτρες μπροστά στον Σάιμον με μια μεταλλική κλαγγή.

Ήταν ένα σπαδί, και μάλιστα όχι ιδιαίτερα εντυπωσιακό, ένα παλιό, φθαρμένο εκ πρώτης όψεως σιδερένιο ξίφος με μαυρισμένη λαβή. Οι άκρες του ήταν τραχιές, σαν να τις είχε διαβρώσει κάποιο οξύ αν και η αιχμή του ήταν μυτερή. Έμοιαζε με κάτι που θα μπορούσε να έχει ξεθάψει μια αρχαιολογική ανασκαφή, πριν ακόμα καθαριστεί καλά.

Ο Άγγελος μίλησε. Κάποτε, όταν ο Ιησούς του Ναυή ήταν κοντά στην Ιεριχώ, σήκωσε το κεφάλι του και είδε έναν άντρα με ένα σπαδί στο χέρι. Ο Ιησούς του Ναυή πήγε και του είπε: «Είσαι ένας από εμάς ή ένας από τους εχθρούς μας;» Ο άντρας του απάντησε: «Τίποτα από τα δύο, αλλά έρχομαι τώρα ως διοικητής του στρατού του Κυρίου».

Ο Σάιμον κοίταξε το ταπεινό αντικείμενο στα πόδια του. «Και αυτό είναι εκείνο το σπαδί;»

Είναι το σπαδί του Αρχαγγέλου Μιχαήλ, αρχηγού των στρατιών του Παραδείσου. Έχει τη δύναμη της φωτιάς του Παραδείσου. Χτύπα μ' αυτό τον εχθρό σου και θα

κάψει το κακό μέσα του. Αν είναι πιο πολύ κακός απ' ό,τι καλός, πιο πολύ υπηρέτης της Κόλασης παρά του Παραδείσου, θα του κάψει και τη ζωή. Σίγουρα πάντως θα κόψει το δεσμό του με το φίλο σας ... και μπορεί να κάνει κακό μόνο σε έναν κάθε φορά.

Ο Σάιμον έσχυψε και πήρε το σπαδί. Ένα ρεύμα διαπέρασε το χέρι του μέχρι την ακίνητη καρδιά του. Το σήκωσε ενστικτωδώς και τα σύννεφα από πάνω του ήταν λες και τραβήχτηκαν για μια στιγμή και μια ακτίνα φωτός έλαμψε πάνω στο θαμπό μέταλλο του σπαθιού και το έκανε να βγάλει μια μελωδία.

Ο Άγγελος τον κοίταξε με παγερά μάτια. Το όνομα του σπαθιού δεν μπορεί να το προσφέρει η ταπεινή ανθρωπινή γλώσσα σας. Μπορείτε να το λέτε Ένδοξον.

«Ε...» είπε ο Σάιμον. «Ευχαριστώ».

Μη με ευχαριστείς. Θα σε σκοτώνα, Ημεροβάτη, αλλά το Σημάδι σου και τώρα ο όρκος μου με εμποδίζουν. Το Σημάδι του Κάιν έπρεπε να το έχει σχηματίσει πάνω σου ο Θεός αλλά δεν έγινε έτσι. Θα σβηστεί απ' το μέτωπό σου και η προστασία του θα φύγει. Κι αν με ξανακαλέσεις ποτέ, δεν θα σε βοηθήσω.

Την ίδια στιγμή, η ακτίνα φωτός που έλαμπε απ' τα σύννεφα έγινε πιο έντονη και χτύπησε το σπαδί σαν πύρινο μαστίγιο, τυλίγοντας τον Σάιμον σε ένα κλουβί υπέρλαμπρου φωτός και ζέστης. Το σπαδί έκαιγε' ο Σάιμον φώναξε και έπεσε στο έδαφος. Ο πόνος σούβλιζε το κεφάλι του. Ένωθε σαν να του κάρφωσε κάποιος μια καυτή βελόνα στα μάτια. Σκέπασε το πρόσωπό του, έκρυψε το κεφάλι του στα μπράτσα του, άφησε τον πόνο να τον κατακλύσει. Ήταν ο μεγαλύτερος πόνος που είχε νιώσει από τη νύχτα που πέθανε.

Ο πόνος υποχώρησε αργά, αποτραβήχτηκε σαν παλιό-ροια. Γύρισε ανάσκελα, κοίταξε τον ουρανό, με το κεφάλι ακόμα να πονάει. Τα μαύρα σύννεφα είχαν αρχίσει να τραβιούνται, αποκαλύπτοντας μια γαλάζια λωρίδα. Ο Άγγελος είχε εξαφανιστεί και η λίμνη φούσκωνε κάτω απ' το φως που δυνάμωνε, σαν νερό που έβραζε.

Ο Σάιμον άρχισε να ανασηκώνεται αργά, μισοκλείνοντας τα μάτια του που πονούσαν απ' τον ήλιο. Έβλεπε κάποιον να τρέχει στο μονοπάτι που οδηγούσε απ' το σπίτι στη λίμνη. Κάποια με μακριά μαύρα μαλλιά και ένα μοβ τζάκετ που απλωνόταν πίσω της σαν φτερά. Έφτασε στο τέλος του μονοπατιού και όρμησε στην όχθη της λίμνης. Οι μπότες της πετούσαν κομμάτια λάσπης πίσω της. Τον έφτασε και έπεσε πάνω του, τύλιξε γύρω του τα μπράτσα της. «Σάιμον», ψιθύρισε.

Ένωθε το δυνατό, σταθερό παλμό της καρδιάς της Ίζαμπελ.

«Νόμιζα ότι ήσουν νεκρός», του είπε. «Σε είδα να πέφτεις και ... νόμιζα ότι ήσουν νεκρός».

Ο Σάιμον την άφησε να τον αγκαλιάσει, και στηρίχτηκε στους αγκώνες του. Συνειδητοποίησε ότι έγερνε σαν πλοίο που έχει τρύπα στο αμπάρι και προσπάθησε να μην κουνιέται. Φοβόταν ότι αν κουνιόταν θα αναποδογυριζόταν. «Είμαι νεκρός».

«Το ξέρω», του είπε κοφτά η Ίζι. «Εννοώ περισσότερο νεκρός απ' όσο συνήθως».

«Ίζ». Πλησίασε το πρόσωπό της στο δικό του. Είχε γονατίσει από πάνω του, με τα πόδια της γύρω απ' τα δικά του και τα μπράτσα της γύρω απ' το λαιμό του. Ήταν λίγο άβολο. Αφέθηκε να ξαναπέσει ανάσκελα στην άμμο και την τραβήξε μαζί του. Έμεινε εκεί στην κρύα άμμο

με την Ίζι από πάνω του και κοιτάξε τα μαύρα της μάτια. Ήταν λες και γέμιζαν ολόκληρο τον ουρανό.

Εκείνη άγγιξε το μέτωπό του με δέος. «Το Σημάδι σου εξαφανίστηκε».

«Το πήρε ο Ραζιήλ. Σε αντάλλαγμα για το σπαδί». Έδειξε το σπαδί. Πίσω στο αγρόκτημα έβλεπε δυο μαύρες κουκκίδες να στέκονται στη βεράντα και να τους κοιτάνε. Ο Άλεξ και ο Μάγκνους. «Είναι το σπαδί του Αρχαγγέλου Μιχαήλ. Λέγεται Ένδοξον».

«Σάιμον». Τον φίλησε στο μάγουλο. «Τα κατάφερες. Κάλεσες τον Άγγελο. Πήρες το σπαδί».

Ο Μάγκνους και ο Άλεξ είχαν αρχίσει να κατεβαίνουν το μονοπάτι προς τη λίμνη. Ο Σάιμον έκλεισε τα μάτια του, εξαντλημένος. Η Ίζαμπελ ακούμπησε πάνω του και τα μαλλιά της χάιδεψαν την άκρη του προσώπου του. «Μη μιλάς». Μύριζε δάκρυα. «Δεν είσαι πια καταραμένος», του ψιθύρισε. «Δεν είσαι καταραμένος».

Ο Σάιμον έπλεξε τα δάχτυλά του στα δικά της. Ένωθε σαν να επέπλεε σε ένα σκοτεινό ποτάμι, και γύρω του πλησίαζαν σκιές. Μόνο το χέρι της τον κρατούσε δεμένο στη γη. «Το ξέρω».

19

αγαπη και αιμα

Μεθοδικά και προσεκτικά, η Κλέρι έψαχνε το δωμάτιο του Τζέις από άκρη σε άκρη. Φορούσε ακόμα το αμάνικο μπλουζάκι της αν και είχε βάλει ένα τζιν. Τα μαλλιά της ήταν πιασμένα πίσω απ' το κεφάλι της σε έναν ατημέλητο κότσο και τα νύχια της ήταν γεμάτα σκόνη. Είχε ψάξει κάτω απ' το κρεβάτι του, σε όλα τα συρτάρια και τα ντουλάπια, είχε μπει κάτω απ' την ντουλάπα και το γραφείο και είχε ψάξει στις τσέπες όλων του των ρούχων για ένα δεύτερο ραβδί αλλά δεν βρήκε τίποτα.

Είχε πει στον Σεμπάστιαν ότι ήταν εξαντλημένη και ήθελε να ανέβει πάνω και να ξαπλώσει. Εκείνος ήταν αφηρημένος και της είχε κάνει απλώς νόημα να φύγει. Εικόνες του προσώπου του Τζέις περνούσαν μπροστά απ' τα μάτια της κάθε φορά που τα έκλεινε, το πώς την είχε κοιτάξει, προδομένος, σαν να μην την αναγνώριζε πια.

Αλλά δεν είχε κανένα νόημα να το σκέφτεται αυτό. Μπορούσε να καθίσει στην άκρη του κρεβατιού, να κρύψει το κεφάλι της ανάμεσα στα χέρια και να βάλει τα

κλάματα γι' αυτό που είχε κάνει, αλλά αυτό δεν θα ωφέ-
 λουσε σε τίποτα. Το χρωστούσε στον Τζέις, στον εαυτό
 της, να συνεχίσει να κινείται. Να ψάχνει. Αν μπορούσε
 να βρει ένα ραβδί...

Σήκωνε το στρώμα, ψάχνοντας ανάμεσα στο στρώμα
 και τα σανίδια του κρεβατιού όταν ακούστηκε ένας χτύ-
 πος στην πόρτα.

Άφησε βιαστικά το στρώμα αν και πρόλαβε να δει ότι
 δεν είχε τίποτα από κάτω. Σχημάτισε με τα χέρια της γρο-
 θιές, πήρε μια βαθιά ανάσα, πήγε εκνευρισμένη ως την
 πόρτα και την άνοιξε απότομα.

Στο κατώφλι στεκόταν ο Σεμπάστιαν. Για πρώτη φορά
 φορούσε κάτι άλλο εκτός από άσπρο ή μαύρο. Το ίδιο
 μαύρο παντελόνι και μπότες, βέβαια, αλλά φορούσε μια
 άλικη, δερμάτινη πουκαμίσσα περίτεχνα κεντημένη με
 χρυσούς και ασημένιους ρούνους και στερεωμένη μπρο-
 στά με μια σειρά μεταλλικές αγκράφες. Σε κάθε του καρ-
 πό φορούσε σφυρήλατα ασημένια βραχιόλια και το δα-
 χτυλίδι των Μόργκενστερν στο δάχτυλό του.

Τον κοίταξε έκπληκτη. «Κόκκινο;»

«Τελετουργικό», απάντησε εκείνος. «Τα χρώματα έχουν
 διαφορετική σημασία για τους Νεφιλίμ απ' ό,τι για τους
 ανθρώπους». Τη λέξη ανθρώπους την είπε υποτιμητικά.
 «Ξέρεις το παλιό νανούρισμα των Νεφιλίμ, έτσι δεν είναι;»

*Μαύρα για το κνήγι μέσα στο δειλινό,
 Για θάνατο και θλίψη, το χρώμα είναι λευκό.
 Χρυσό στο νυφικό το στόλισμα ταιριάζει,
 Και κόκκινο το κάλεσμα το μαγικό προστάζει.*

«Οι Κνηγοί παντρεύονται με χρυσό νυφικό;» είπε η

Κλέρι. Όχι ότι την ενδιέφερε ιδιαίτερα αλλά προσπαθούσε να χωθεί ανάμεσα στην πόρτα και το κούφωμα για να μη δει ο Σεμπάστιαν πόσο άνω κάτω είχε κάνει το συνήθως τόσο τακτοποιημένο δωμάτιο του Τζέις.

«Λυπάμαι που σου χαλάω τα όνειρα για λευκό γάμο». Της χαμογέλασε. «Και μια που το λέμε, σου έφερα κάτι να φορέσεις».

Έβγαλε το χέρι του που κρατούσε κρυμμένο πίσω απ' την πλάτη του. Κρατούσε ένα διπλωμένο ρούχο. Η Κλέρι το πήρε και το άφησε να ξεδιπλωθεί. Ήταν ένα μακρύ, χυτό φόρεμα από πορφυρό ύφασμα με μια παράξενη χρυσή λάμψη στο υλικό σαν την άκρη μιας φλόγας. Οι τιράντες ήταν χρυσές.

«Αυτό το φορούσε η μητέρα μας στις τελετές του Κύκλου πριν προδώσει τον πατέρα μας», είπε ο Τζέις. «Δοκίμασέ το. Θέλω να το φοράς απόψε».

«Απόψε;»

«Ε, δεν μπορείς να πας στην τελετή μ' αυτά τα ρούχα». Τα μάτια του την σάρωσαν, από τα ξυπόλυτα της πόδια μέχρι το μπλουζάκι που είχε κολλήσει ιδρωμένο πάνω της, το σκονισμένο της τζιν. «Η εμφάνισή σου απόψε, η εντύπωση που θα κάνεις στους νέους μας ακόλουθους, είναι σημαντική. Φόρεσέ το».

Το μυαλό της έτρεχε σαν τρελό. Στην τελετή απόψε. Στους νέους μας ακόλουθους. «Πόση ώρα έχω... για να ετοιμαστώ;» ρώτησε.

«Περίπου μια ώρα», είπε. «Πρέπει να βρισκόμαστε στην ιερή τοποθεσία τα μεσάνυχτα. Θα συγκεντρωθούν όλοι εκεί. Δεν πρέπει να αργήσουμε».

Μια ώρα. Με καρδιά που βροντοχτυπούσε, η Κλέρι έριξε το ύφασμα στο κρεβάτι, όπου γυάλιζε σαν αλυσιδω-

τή πανοπλία. Όταν γύρισε το κεφάλι της, ο Σεμπάστιαν στεκόταν ακόμα στην πόρτα, με ένα μισό χαμόγελο στο πρόσωπό του σαν να είχε σκοπό να περιμένει εκεί μέχρι να αλλάξει η Κλέρι.

Πήγε να κλείσει την πόρτα. Την έπιασε απ' τον καρπό. «Απόψε», της είπε, «θα με λες Τζόναθαν. Τζόναθαν Μόργκενστερν. Είμαι ο αδερφός σου».

Ένα ρίγος διαπέρασε ολόκληρο το σώμα της, καθώς χαμήλωσε τα μάτια της ελπίζοντας να μη δει το μίσος μέσα τους. «Ό,τι πεις».

Τη στιγμή που έφυγε, η Κλέρι έπιασε ένα δερμάτινο σακάκι του Τζέις. Το φόρεσε, απολαμβάνοντας την καθησυχαστική ζέστη και την οικεία μυρωδιά του. Έβαλε παπούτσια και βγήκε στο διάδρομο. Ευχήθηκε να είχε ένα ραβδί και άλλον ένα ρούνο σιωπής. Άκουγε νερό να τρέχει στον κάτω όροφο και το παράφωνο σφύριγμα του Σεμπάστιαν αλλά τα βήματά της έμοιαζαν στα αυτιά της σαν κανονιές. Σύρθηκε κατά μήκος του διαδρόμου, κολημένη στον τοίχο, μέχρι που έφτασε στην πόρτα του Σεμπάστιαν και μπήκε μέσα.

Ήταν σκοτεινά και η μόνη λάμψη έβγαινε απ' το διάχυτο φως της πόλης που έμπαινε απ' τα παράθυρα, καθώς οι κουρτίνες ήταν τραβηγμένες. Ήταν άνω κάτω, όπως και την πρώτη φορά που είχε μπει. Άρχισε με την ντουλάπα του, που ήταν γεμάτη πανάκριβα ρούχα, μεταξωτά πουκάμισα, δερμάτινα μπουφάν, κοστούμια Αρμάνι, παπούτσια Μπρούνο Μάλι. Στο πάτωμα της ντουλάπας υπήρχε ένα λευκό πουκάμισο τσαλακωμένο και λερωμένο με αίμα – αρκετά παλιό ώστε να έχει γίνει πια καφέ. Το κοίταξε για κάμποση ώρα και έκλεισε την πόρτα της ντουλάπας.

Μετά κάθισε στο γραφείο, άνοιξε συρτάρια, ξεφύλλισε χαρτιά. Ήλπιζε για κάτι απλό, όπως ας πούμε ένα σημειωματάριο που θα έγραφε πάνω ΤΟ ΣΑΤΑΝΙΚΟ ΜΟΥ ΣΧΕΔΙΟ αλλά μάταια. Υπήρχαν δεκάδες χαρτιά με σύνθετους αριθμούς και αλχημικούς υπολογισμούς και υπήρχε ακόμα και ένα κομμάτι χαρτί που ξεκινούσε με τις λέξεις *Ομορφιά μου* με το λοξό γραφικό χαρακτήρα του Σεμπάστιαν. Αφιέρωσε μια στιγμή για να αναρωτηθεί ποια θα μπορούσε να είναι η ομορφιά του Σεμπάστιαν. Δεν τον είχε για κάποιον που μπορούσε να έχει ρομαντικά αισθήματα για οποιονδήποτε και μετά πήγε στο κομοδίνο δίπλα στο κρεβάτι του.

Άνοιξε το συρτάρι. Μέσα είχε μια στοίβα από σημειώσεις. Πάνω πάνω κάτι γυάλιζε. Κάτι στρογγυλό και μεταλλικό.

Το δαχτυλίδι της.

Η Ίζαμπελ καθόταν με το μπράτσο τυλιγμένο γύρω απ' τον Σάιμον καθώς επέστρεφαν στο Μπρούκλιν. Ήταν εξαντλημένος, το κεφάλι του πονούσε, το σώμα του το ίδιο. Παρόλο που ο Μάγκνους του είχε δώσει πίσω το δαχτυλίδι του στη λίμνη, δεν είχε καταφέρει να μιλήσει με την Κλέρι. Και το χειρότερο ήταν ότι πεινούσε. Του άρεσε έτσι όπως καθόταν δίπλα του η Ίζαμπελ, με το χέρι της πάνω απ' το εσωτερικό του αγκώνα του, χαϊδεύοντάς τον απαλά, μερικές φορές μέχρι τον καρπό. Αλλά η μυρωδιά της, το άρωμά της και αίμα, έκαναν το στομάχι του να γουργουρίζει.

Έξω είχε αρχίσει να σκοτεινιάζει, το ηλιοβασίλεμα του όψιμου φθινοπώρου κυνηγούσε βιαστικά τη μέρα σκοτεινιάζοντας το εσωτερικό του φορητού. Οι φωνές του

Άλεξ και του Μάγκνους ήταν ψίδυροι ανάμεσα στις σκιές. Ο Σάιμον άφησε τα μάτια του να κλείσουν αργά και είδε τον Άγγελο χαραγμένο πίσω απ' τις βλεφαρίδες του, μια έκρηξη από λευκό φως.

Σάιμον! Η φωνή της Κλέρι ανατινάχτηκε μες στο μυαλό του και τον ξύπνησε ξαφνικά μεμιάς. *Είσαι εκεί;*

Του ξέφυγε μια πνιχτή κραυγή. *Κλέρι; Ανησύχησα τόσο πολύ...*

Ο Σεμπάστιαν μου πήρε το δαχτυλίδι μου. Σάιμον, μάλλον δεν έχουμε πολύ καιρό. Πρέπει να σου πω. Έχουν ένα δεύτερο Θανάσιμο Κύπελλο. Σχεδιάζουν να καλέσουν τη Λίλιθ και να δημιουργήσουν ένα στρατό από σκοτεινούς Κνηηγούς... με την ίδια δύναμη με τους Νεφιλίμ αλλά υπηρέτες του κόσμου των δαιμόνων.

«Πλάκα μου κάνεις», είπε ο Σάιμον. Χρειάστηκε μια στιγμή για να καταλάβει ότι το είχε πει δυνατά η Ίζαμπελ ανακάθισε δίπλα του και ο Μάγκνους τον κοίταξε με απορία.

«Είσαι καλά, βρικόλακα;»

«Η Κλέρι είναι», είπε ο Σάιμον. Τον κοίταξαν και οι τρεις με ολόιδιες ξαφνιασμένες εκφράσεις. «Προσπαθεί να μου μιλήσει». Έκλεισε τα αυτιά του με τα χέρια του, βούλιαξε στη θέση του και προσπάθησε να συγκεντρωθεί σ' αυτά που του έλεγε. *Πότε θα το κάνουν;*

Απόψε. Σύντομα. Δεν ξέρω ακριβώς πού είμαστε, αλλά είναι γύρω στις δέκα το βράδυ εδώ.

Άρα είσαι πέντε ώρες μπροστά μας. Είσαι στην Ευρώπη; Δεν έχω ιδέα. Ο Σεμπάστιαν ανέφερε κάτι για την Έβδομη Ιερή Τοποθεσία. Δεν ξέρω τι είναι αλλά βρήκα κάτι σημειώσεις του και μάλλον είναι ένας αρχαίος τάφος. Μοιάζει με πόρτα και από κει μπορούν να κληθούν δαίμονες.

Κλέρι, δεν έχω ξανακούσει ποτέ κάτι τέτοιο...

Μπορεί να ξέρει ο Μάγκνους ή οι άλλοι. Σε παρακαλώ, Σάιμον. Πες τους το όσο πιο γρήγορα μπορείς. Ο Σεμπάστιαν θέλει να αναστήσει τη Λίλιθ. Θέλει πόλεμο, έναν ολοκληρωτικό πόλεμο με τους Κυνηγούς. Έχει περίπου σαράντα ή πενήντα Νεφιλίμ πρόθυμους να τον ακολουθήσουν. Θα έρθουνε εκεί. Σάιμον, θέλει να κάψει τον κόσμο απ' άκρη σ' άκρη. Πρέπει να κάνουμε ό,τι μπορούμε για να τον σταματήσουμε.

Αν είναι τόσο επικίνδυνα τα πράγματα πρέπει να φύγεις από κει.

Η Κλέρι ακουγόταν κουρασμένη. Προσπαδώ. Ίσως όμως να είναι πολύ αργά.

Ο Σάιμον ένιωθε ότι όλοι οι υπόλοιποι στο φορτηγό τον κοιτούσαν, με έντονη απορία στο πρόσωπο. Δεν τον ένοιαζε. Η φωνή της Κλέρι στο μυαλό του ήταν σαν ένα σκοινί σε γκρεμό κι αν μπορούσε να πιάσει την άκρη του ίσως να μπορούσε να την οδηγήσει σε ασφαλές μέρος ή τουλάχιστον να μην την αφήσει να πέσει.

Κλέρι, άκου. Δεν μπορώ να σου πω πώς, γιατί είναι μεγάλη ιστορία αλλά έχουμε ένα όπλο. Μπορεί να χρησιμοποιηθεί ή στον Τζέις ή στον Σεμπάστιαν χωρίς να κάνει κακό στον άλλο και σύμφωνα με... αυτόν που μας το έδωσε, ίσως μπορεί να τους χωρίσει.

Να τους χωρίσει; Πώς;

Είπε ότι θα έκαιγε ό,τι κακό υπάρχει σ' αυτόν που θα το χρησιμοποιήσουμε. Άρα αν το χρησιμοποιήσουμε στον Σεμπάστιαν, υποθέτω ότι θα κάψει το δεσμό τους, γιατί είναι σατανικός. Ο Σάιμον ένιωθε το κεφάλι του να πονάει τόσο πολύ και ευχήθηκε να ακούγεται πιο αποφασιστικός απ' ό,τι ένιωθε. Δεν είμαι σίγουρος. Είναι πολύ

ισχυρό, πάντως. Λέγεται Ένδοξον.

Και θα το χρησιμοποιήσετε στον Σεμπάστιαν; Μπορεί να τους χωρίσει χωρίς να τους σκοτώσει;

Αυτό είναι το σχέδιο. Υπάρχει περίπτωση να καταστρέψει τον Σεμπάστιαν. Εξαρτάται απ' το αν έχει μέσα του καθόλου καλοσύνη. «Αν είναι πιο πολύ υπηρέτης της Κόλασης παρά του Παραδείσου», νομίζω ότι είπε ο Άγγελος...

Ο Άγγελος; Η φωνή της Κλέρι ήταν γεμάτη έκδηλη ανησυχία. Σάιμον, τι στο...

Η φωνή της σταμάτησε και ο Σάιμον ξαφνικά ένωσε έναν ορυμαγδό αισθημάτων: έκπληξη, θυμό, τρόμο. Πόνο. Φώναξε δυνατά και ανασηκώθηκε.

Κλέρι;

Μόνο σιωπή, που αντηχούσε στο μυαλό του.

Κλέρι! Φώναξε και είπε δυνατά: «Φτου σου, χάθηκε πάλι».

«Τι έγινε;» ρώτησε αμέσως η Ίζαμπελ. «Είναι καλά; Τι συμβαίνει;»

«Νομίζω ότι έχουμε πολύ λιγότερο χρόνο απ' ό,τι νομίζαμε», είπε ο Σάιμον με μια φωνή πολύ πιο ήρεμη απ' ό,τι ένωθε. «Μάγκνους, κάνε στην άκρη. Πρέπει να μιλήσουμε».

«Λοιπόν», είπε ο Σεμπάστιαν απ' την πόρτα καθώς κοιτούσε την Κλέρι. «Θα είναι *déjà vu* αν σε ρωτήσω τι κάνεις στο δωμάτιό μου, αδερφούλα;»

Η Κλέρι ξεροκατάπие. Ο λαιμός της είχε στεγνώσει ξαφνικά. Το φως στο διάδρομο πίσω απ' τον Σεμπάστιαν ήταν δυνατό και σχημάτιζε τη σιλουέτα του. Δεν μπορούσε να δει την έκφραση του προσώπου του. «Σε έψαχνα», τόλμησε να πει.

«Κάθεσαι στο κρεβάτι μου», της είπε. «Λες να ήμουν από κάτω;»

«Εγώ...»

Μπήκε στο δωμάτιο, πολύ νωχελικά, βασικά, σαν να ήξερε κάτι που η Κλέρι δεν ήξερε. Κάτι που δεν ήξερε κανένας άλλος. «Γιατί με έψαχνες, λοιπόν; Και γιατί δεν έχεις ντυθεί για την τελετή;»

«Το φόρεμα», είπε. «Δεν... δεν μου κάνει».

«Φυσικά και σου κάνει», είπε και κάθισε δίπλα της στο κρεβάτι. Γύρισε και την κοίταξε, με την πλάτη να ακουμπάει στο κεφαλάρι. «Όλα τα άλλα σε κείνο το δωμάτιο σου κάνουν. Άρα θα σου κάνει και αυτό».

«Είναι μετάξι και σιφόν, δεν είναι ελαστικό».

«Είσαι πολύ αδύνατη και μικροκαμωμένη. Δεν χρειάζεται να είναι ελαστικό». Έπιασε το δεξί της καρπό και η Κλέρι έσφιξε τη γροθιά της προσπαθώντας απεγνωσμένα να κρύψει το δαχτυλίδι. «Κοίτα, τα δάχτυλά μου μπορούν να τυλίξουν τον καρπό σου».

Το δέρμα του ήταν καυτό πάνω στο δικό της, έστελνε καυτές βελόνες στα νεύρα της. Θυμήθηκε πώς στην Άιντρις, το άγγιγμά του την είχε κάψει σαν οξύ. «Η Έβδομη Ιερή Τοποθεσία», είπε χωρίς να τον κοιτάξει, «Εκεί πήγε ο Τζέις;»

«Ναι. Τον έστειλα πριν από εμάς. Ετοιμάζει τα πράγματα για την άφιξή μας. Θα τον βρούμε εκεί».

Η καρδιά της αναπήδησε μέσα στο στήθος της. «Δεν θα γυρίσει;»

«Όχι πριν την τελετή» Η Κλέρι είδε το στραβό χαμόγελό του. «Ευτυχώς γιατί θα απογοητευτεί τόσο πολύ όταν του πω γι' αυτό». Έβαλε το χέρι του επιδέξια πάνω απ' το δικό της και ξεδίπλωσε τα δάχτυλά της. Το χρυσό δαχτυ-

λίδι έλαμπε σαν σινιάλο φωτιάς. «Πίστευες πραγματικά ότι δεν θα αναγνώριζα τη δουλειά των ξωτικών; Πίστευες ότι η Βασίλισσα των Ξωτικών είναι τόσο ανόητη που θα σε έστελνε να βρεις κάτι χωρίς να ξέρει ότι θα το χρησιμοποιήσεις για σένα; Ήθελε να το φέρεις αυτό εδώ, για να το βρω εγώ». Της έβγαλε το δαχτυλίδι με ένα χαμόγελο.

«Ήρδες σε επαφή με τη Βασίλισσα;» ρώτησε η Κλέρι.
«Πώς;»

«Μ' αυτό το δαχτυλίδι γουργούρισε ο Σεμπάστιαν, και η Κλέρι θυμήθηκε τη Βασίλισσα να λέει με την ψιλή, γλυκιά φωνή της, *Ο Τζόναθαν Μόργκενστερν μπορεί να είναι ισχυρός σύμμαχος. Ο Λαός των Ξωτικών είναι πανάρχαια φυλή· δεν παίρνουμε βιαστικές αποφάσεις αλλά περιμένουμε να δούμε πρώτα προς τα πού φυσάει ο άνεμος.* «Πιστεύεις στ' αλήθεια ότι θα σε άφηνε να πάρεις στα χέρια σου κάτι που θα σου επέτρεπε να επικοινωνείς με τους μικρούς σου φίλους χωρίς να μπορεί εκείνη να ακούει; Από τότε που σου το πήρα, της έχω μιλήσει, μου έχει μιλήσει... ήσουν ανόητη που την εμπιστεύτηκες αδερφούλα. Της Βασίλισσας των Σύλι της αρέσει να είναι στην πλευρά των νικητών. Και αυτή η πλευρά θα είναι η δική μας, Κλέρι. *Δική μας*». Η φωνή του ήταν σιγανή και απαλή. «Ξέχασέ τους τους φίλους σου τους Κυνηγούς. Η θέση σου είναι μαζί μας. Μαζί μου. Το αίμα σου φωνάζει για εξουσία, όπως και το δικό μου. Ό,τι και να έκανε η μητέρα σου για να σου διαστρεβλώσει τη συνείδηση, εσύ ξέρεις ποια είσαι». Το χέρι του έπιασε πάλι τον καρπό της και την τράβηξε προς το μέρος του. «Η Τζόσλιν πήρε ένα σωρό λάθος αποφάσεις. Συμμάχησε με το Κονκλάβιο, ενάντια στην ίδια της την οικογένεια. Αυτή είναι η ευκαιρία σου να επανορθώσεις το λάθος της».

Προσπάθησε να τραβηχτεί. «Άφησέ με, Σεμπάστιαν. Το εννοώ».

Το χέρι του άφησε τον καρπό της και έσφιξε με τα δάχτυλά του το μπράτσο της. «Είσαι τόσο μικροκαμωμένη. Ποιος θα το 'λεγε ότι είσαι τόσο φλογερή; Ειδικά στο κρεβάτι;»

Τινάχτηκε πάνω και τραβήχτηκε μακριά του. «Τι είπες;»

Σηκώθηκε κι εκείνος και τα χείλη του τραβήχτηκαν στις γωνίες, σχηματίζοντας ένα χαμόγελο. Ήταν τόσο πιο ψηλός της, σχεδόν όσο και ο Τζέις. Όταν της μίλησε έσκυψε προς το μέρος της, και η φωνή του ήταν χαμηλή και τραχιά. «Ό,τι σημαδεύει τον Τζέις, σημαδεύει κι εμένα», είπε. «Μέχρι και τα νύχια σου». Χαμογελούσε. «Οχτώ παράλληλες γρατζουνιές στην πλάτη μου, αδερφούλα. Θες να μου πεις ότι δεν τις έκανες εσύ;»

Μια απαλή έκρηξη πραγματοποιήθηκε μέσα στο κεφάλι της, σαν ένα πνιχτό πυροτέχνημα θυμού. Κοίταξε το σαρκαστικό του πρόσωπο και σκέφτηκε τον Τζέις και τον Σάιμον και τα λόγια που είχαν μόλις ανταλλάξει. Αν η Βασίλισσα μπορούσε να κρυφακούσει τις συνομιλίες τους, τότε θα ήξερε ήδη για το Ένδοξον. Ο Σεμπάστιαν όμως δεν το ήξερε. Δεν μπορούσε να το ξέρει.

Άρπαξε το δαχτυλίδι απ' το χέρι του και το πέταξε στο πάτωμα. Τον άκουσε να βγάζει μια κραυγή αλλά είχε ήδη κατεβάσει το πόδι της και το είχε πατήσει. Το χρυσό έγινε σκόνη.

Την κοίταξε χωρίς να πιστεύει στα μάτια του καθώς ανασήκωσε το πόδι της. «Παλιο...»

Η Κλέρι τράβηξε πίσω το δεξί της χέρι, το πιο δυνατό και του έδωσε μια γροθιά στο στομάχι.

Ήταν πιο ψηλός της, πιο γυμνασμένος και πιο δυνα-

τός από κείνη αλλά η Κλέρι είχε το πλεονέκτημα του αιφνιδιασμού. Ο Σεμπάστιαν διπλώθηκε στα δυο βήχοντας και η Κλέρι άρπαξε το ραβδί απ' τη ζώνη του. Και άρχισε να τρέχει.

Ο Μάγκνους έστριψε το τιμόνι τόσο απότομα που τα λάστιχα τσίριξαν. Η Ίζαμπελ ούρλιαξε. Σταμάτησαν με τραντάγματα στην άκρη του δρόμου κάτω από τη σκιά μιας συστάδας μισόγυμνων δέντρων.

Την αμέσως επόμενη στιγμή είχαν ανοίξει οι πόρτες και είχαν πηδήξει όλοι έξω στην άσφαλτο. Ο ήλιος έδυε και οι προβολείς του φορτηγού ήταν αναμμένοι, ρίχνοντας πάνω τους μια απόκοσμη λάμψη.

«Λοιπόν, μικρέ βρικόλακα», είπε ο Μάγκνους και κούνησε το κεφάλι του τόσο δυνατά που έπεσε χρυσόσκονη. «Τι στο διάβολο συμβαίνει».

Ο Άλεξ ακούμπησε στο φορτηγό όσο ο Σάιμον τους εξηγούσε και επαναλάμβανε τη συζήτηση που είχε με την Κλέρι, όσο πιο πιστά μπορούσε πριν τα ξεχάσει όλα.

«Είπε τίποτα για το πώς να τους βγάλουμε από χει με τον Τζέις;» ρώτησε η Ίζαμπελ όταν τέλειωσε τη διήγηση ο Σάιμον. Το πρόσωπό της ήταν χλωμό απ' την κίτρινη λάμψη των προβολέων.

«Όχι», είπε ο Σάιμον. «Και, Ίζι... δεν νομίζω ότι ο Τζέις θέλει να φύγει από χει. Του αρέσει εκεί που είναι».

«Και τι είναι αυτή η ιστορία με την Έβδομη Ιερή Τοποθεσία;» είπε ο Άλεξ. «Ξέρω για τα επτά θαύματα του κόσμου, αλλά Ιερές Τοποθεσίες;»

«Έχει μεγαλύτερη σχέση με τα ενδιαφέροντα των μάγων παρά των Νεφιλίμ», είπε ο Μάγκνους. «Καθεμία από αυτές είναι μια τοποθεσία όπου συναντιούνται μαγικές

γραμμές και σχηματίζουν μια μήτρα: ένα είδος δικτύου μέσα στο οποίο η μαγεία μεγεθύνεται. Η Έβδομη είναι ένας πέτρινος τάφος στην Ιρλανδία, στο Πολ να Μπρον – σημαίνει “Σπηλιά της Θλίψης”. Βρίσκεται σε μια τελείως γυμνή, ακατοίκητη περιοχή που λέγεται Μπάρεν. Ένα καλό μέρος για να καλέσεις ένα δαίμονα, ιδίως αν είναι κάποιος μεγάλος». Έφτιαξε μια τούφα απ’ τα μαλλιά του. «Αυτό είναι κακό. Πολύ κακό».

«Πιστεύεις ότι θα μπορούσε να το κάνει; Να φτιάξει... σκοτεινούς Κυνηγούς;» ρώτησε ο Σάιμον.

«Όλα έχουν μια ιδιότητα, Σάιμον. Η προέλευση των Νεφιλίμ είναι αγγελική στην προέλευσή της αλλά αν ήταν δαιμονική, και πάλι θα ήταν εξίσου δυνατοί και ισχυροί όπως τώρα. Αλλά θα ήταν αφοσιωμένοι στην καταστροφή του ανθρωπίνου είδους αντί για τη διάσωσή του».

«Πρέπει να πάμε εκεί», είπε η Ίζαμπελ. «Πρέπει να τους σταματήσουμε».

«Τον, εννοείς», είπε ο Άλεξ. «Να τον σταματήσουμε. Τον Σεμπάστιαν».

«Ο Τζέις είναι σύμμαχός του αυτή τη στιγμή. Πρέπει να το αποδεχτείς, Άλεξ» είπε ο Μάγκνους. Είχε αρχίσει να πέφτει ένα ελαφρύ υγρό ψιλόβροχο. Οι σταγόνες έλαμπαν χρυσές στη λάμψη των προβολών. «Η Ιρλανδία είναι πέντε ώρες μπροστά. Θα κάνουν την τελετή τα μεσάνυχτα. Εδώ είναι πέντε το απόγευμα. Έχουμε μιάμιση ώρα, το πολύ δύο, για να τους σταματήσουμε».

«Τότε δεν πρέπει να περιμένουμε άλλο. Πρέπει να φύγουμε», είπε η Ίζαμπελ με μια χροιά πανικού στη φωνή. «Αν θέλουμε να τον σταματήσουμε...»

«Ίζαμπελ, είμαστε μόνο τέσσερις», είπε ο Άλεξ. «Δεν

ξέρουμε καν τι αριθμό έχουμε να αντιμετωπίσουμε...»

Ο Σάιμον κοίταξε τον Μάγκνους που παρακολουθούσε τον Άλεκ και την Ίζαμπελ να μαλώνουν με μια αρκετά παράξενη απόμακρη έκφραση. «Μάγκνους» είπε ο Σάιμον «γιατί δεν ανοίξαμε Πύλη για να πάμε στο εξοχικό του Λουκ; Άνοιξες Πύλη για να περάσει η μισή Άιντρις στην Πεδιάδα Μπρόσελιντ».

«Ήθελα να σου δώσω αρκετό χρόνο για να αλλάξεις γνώμη», είπε ο Μάγκνους χωρίς να παίρνει τα μάτια του απ' τον Άλεκ.

«Αλλά μπορούμε να ανοίξουμε μια Πύλη από δω», είπε ο Σάιμον. «Δηλαδή, θα μπορούσες να το κάνεις αυτό για εμάς».

«Ναι», είπε ο Μάγκνους. «Αλλά όπως λέει και ο Άλεκ, δεν ξέρουμε τι έχουμε να αντιμετωπίσουμε από πλευράς αριθμών. Είμαι αρκετά ισχυρός μάγος αλλά ο Τζόναθαν Μόργκενστερν δεν είναι συνηθισμένος Κυνηγός και το ίδιο και ο Τζέις. Κι αν καταφέρουν να καλέσουν τη Λίλιθ... θα είναι πολύ πιο αδύναμη από ό,τι πριν αλλά και πάλι, είναι η Λίλιθ».

«Μα είναι νεκρή», είπε η Ίζαμπελ. «Τη σκότωσε ο Σάιμον».

«Οι Ανώτεροι Δαίμονες δεν πεθαίνουν», είπε ο Μάγκνους. «Ο Σάιμον... τη σκόρπισε μεταξύ των κόσμων. Θα χρειαστεί πολύ καιρό για να ξανασηματιστεί και θα είναι αδύναμη για χρόνια. Εκτός αν την ξανακαλέσει ο Σεμπάστιαν». Πέρασε το χέρι του ανάμεσα απ' τα υγρά καρφάκια των μαλλιών του.

«Έχουμε το σπαθί», είπε η Ίζαμπελ. «Μπορούμε να καταστρέψουμε τον Σεμπάστιαν. Έχουμε τον Μάγκνους, τον Σάιμον...»

«Δεν ξέρουμε καν αν θα κάνει κάτι το σπαθί», είπε ο Άλεξ. «Και δεν θα μας χρειαστεί και πολύ αν δεν προλάβουμε να φτάσουμε στον Σεμπάστιαν. Και ο Σάιμον δεν είναι καν πλέον ο κος Ανίκητος. Μπορεί να σκοτωθεί όπως και εμείς».

Κοίταξαν όλοι τον Σάιμον. «Πρέπει να προσπαθήσουμε», είπε. «Κοιτάξτε, δεν ξέρουμε πόσοι θα είναι εκεί, αυτό είναι αλήθεια. Έχουμε λίγη ώρα. Όχι πολλή, αλλά αρκετή, αν χρησιμοποιήσουμε Πύλες, για να μαζέψουμε ενισχύσεις».

«Ενισχύσεις; Από πού;» ρώτησε η Ίζαμπελ.

«Θα πάω στη Μάγια και τον Τζόρνταν πίσω στο διαμέρισμα», είπε ο Σάιμον ψάχνοντας βιαστικά τις επιλογές στο μυαλό του. «Να δω αν ο Τζόρνταν μπορεί να φέρει βοήθεια απ' τους Πραίτορες. Μάγκνους, εσύ πήγαινε στον πρώην αστυνομικό σταθμό στο κέντρο και δες πόσα μέλη της αγέλης είναι εκεί. Ίζαμπελ και Άλεξ...»

«Θα χωριστούμε;» είπε επιτακτικά η Ίζαμπελ με φωνή που δυνάμωνε. «Γιατί δεν στέλνουμε μηνύματα φωτιάς ή...»

«Κανένας δεν θα εμπιστευτεί ένα μήνυμα φωτιάς για κάτι τόσο σοβαρό», είπε ο Μάγκνους. «Και άλλωστε, αυτά είναι μόνο για τους Κυνηγούς. Θεες πραγματικά να στείλεις αυτό το μήνυμα στο Κογκλάβιο μέσω φωτιάς αντί να πας η ίδια στο Ινστιτούτο;»

«Καλά». Η Ίζαμπελ πήγε πειστωμένη προς το πλάι του φορτηγού. Άνοιξε την πόρτα με δύναμη αλλά δεν μπήκε μέσα. Αντίθετα, έσκυψε και πήρε το Ένδοξον. Έλαμπε στο ημίφως σαν μαύρος κεραινός. Οι λέξεις που ήταν χαραγμένες επάνω στη λεπίδα του τρεμόπαιζαν στο φως

των προβολέων: *Quis ut Deus?*¹.

Η βροχή είχε αρχίσει να κολλάει τα μαύρα μαλλιά της Ίζαμπελ στο λαιμό της. Φαινόταν τρομακτική καθώς πήγε πίσω στους υπόλοιπους. «Άρα θα αφήσουμε το αμάξι εδώ. Θα χωριστούμε αλλά θα ξανασυναντηθούμε στο Ινστιτούτο σε μια ώρα. Και τότε θα φύγουμε, όποιος κι αν είναι μαζί μας». Κοίταξε τους συντρόφους της στα μάτια, έναν έναν, προκαλώντας τους να της αντιμιλήσουν. «Σάιμον, πάρε αυτό».

Του έδωσε το σπαδί, προτάσσοντάς του τη λαβή.

«Εγώ;» Ο Σάιμον ξαφνιάστηκε. «Μα εγώ δεν... δεν έχω ξαναχρησιμοποιήσει ποτέ σπαδί».

«Εσύ το έφερες απ' τον ουρανό», είπε η Ίζαμπελ και τα μαύρα της μάτια γυάλιζαν στη βροχή. «Ο Άγγελος το έδωσε σε σένα, Σάιμον, κι εσύ θα είσαι αυτός που θα το κρατάει».

Η Κλέρι έτρεξε στο διάδρομο και έφτασε στα σκαλιά με ένα τράνταγμα, τρέχοντας προς το ισόγειο και το σημείο στον τοίχο όπου της είχε πει ο Τζέις ότι ήταν η μόνη είσοδος και έξοδος απ' το διαμέρισμα.

Δεν είχε ψευδαισθήσεις ότι θα ξέφευγε. Ήθελε μόνο μερικά λεπτά για να κάνει αυτό που έπρεπε. Είχε ακούσει τις μπότες του Σεμπάστιαν να αντηχούν στα γυάλινα σκαλιά πίσω της και επιτάχυνε, πέφτοντας σχεδόν πάνω στον τοίχο. Κόλλησε το ραβδί πάνω του και άρχισε να ζωγραφίζει σαν τρελή: ένα σχέδιο απλό σαν σταυρός, καινούριο στον κόσμο...

Η γροθιά του Σεμπάστιαν την άρπαξε απ' την πλάτη του τζάκετ και την τράβηξε προς τα πίσω. Το ραβδί

¹ Το όνομα Μιχαήλ, σημαίνει περίπου αυτό: Ποιος μοιάζει στον Θεό (Σ.τ.Μ.).

έφυγε απ' το χέρι της. Έβγαλε μια πνιχτή κραυγή καθώς τη σήκωσε ψηλά και την πέταξε με δύναμη στον τοίχο, κόβοντάς της την ανάσα. Κοίταξε το Σημάδι που είχε σχηματίσει στον τοίχο και γέλασε.

«Ο ρούνος του Ανοίγματος;» είπε. Έσκυψε μπροστά και είπε πνιχτά στο αυτί της: «Και δεν πρόλαβες καν να τον τελειώσεις. Όχι ότι έχει σημασία. Πιστεύεις πραγματικά ότι υπάρχει ένα μέρος σ' αυτό τον κόσμο όπου δεν θα μπορούσα να σε βρω;»

Η Κλέρι απάντησε με ένα επίθετο που θα της εξασφάλιζε σίγουρα αποβολή στο σχολείο. Τη στιγμή που ο Σεμπάστιαν άρχισε να γελάει, σήκωσε το χέρι της και του έδωσε ένα τόσο δυνατό χαστούκι που την πόνεσαν τα δάχτυλά της. Προς μεγάλη της έκπληξη εκείνος χαλάρωσε λίγο τη λαβή του και η Κλέρι τραβήχτηκε μακριά του και πήδηξε στην άλλη πλευρά του τραπεζιού, πηγαίνοντας προς το κάτω υπνοδωμάτιο, που τουλάχιστον είχε κλειδαριά...

Και ο Σεμπάστιαν βρέθηκε μπροστά της. Άρπαξε το πέτο του τζάκετ της και τη γύρισε προς το μέρος του. Το έδαφος χάθηκε κάτω απ' τα πόδια της και η Κλέρι θα έπεφτε αν δεν την είχε κολλήσει στον τοίχο με το σώμα του και τα χέρια του δεξιά και αριστερά της, σχηματίζοντας ένα κλουβί γύρω της.

Το χαμόγελό του ήταν διαβολικό. Το στιλάτο αγόρι που είχε περπατήσει μαζί της πλάι στον Σηκουάνα, είχε πει μαζί της ζεστή σοκολάτα και της είχε μιλήσει για το συναίσθημα τού να ανήκεις κάπου, είχε εξαφανιστεί. Τα μάτια του ήταν μαύρα, δεν είχαν κόρη, σαν μαύρα τούνελ. «Τι έγινε, αδερφούλα; Φαίνεσαι αναστατωμένη».

Η Κλέρι είχε λαχανιάσει. «Χάλασα το μανικιούρ μου

όταν χαστούκισα το άχρηστο πρόσωπό σου... κοίτα» είπε, και του έδειξε ένα μόνο δάχτυλο, το μεσαίο.

«Τι χαριτωμένο», είπε ρουθουνίζοντας. «Ξέρεις πώς ήξερα ότι θα μας πρόδιδες; Πώς ήξερα ότι δεν θα μπορούσες να κάνεις αλλιώς; Γιατί μου μοιάζεις τόσο πολύ...»

Την πίεσε πιο δυνατά στον τοίχο. Ένωθε το στήθος του να ανεβοκατεβαίνει πάνω στο δικό της. Τα μάτια της ήταν στο ίδιο επίπεδο με την ίσια, ξεκάθαρη γραμμή του στέρνου του. Το σώμα του ήταν σαν φυλακή γύρω απ' το δικό της, το κάρφωνε στον τοίχο. «Δεν έχω καμία σχέση μαζί σου. Άφησέ με...»

«Είσαι ολόγυρα με μένα», μούγκρισε στο αυτί της. «Μας πρόδωσες. Προσποιήθηκες ότι είσαι φίλη, ότι νοιάζεσαι».

«Δεν προσποιήθηκα στιγμή ότι νοιάζομαι για τον Τζέις».

Τότε είδε κάτι να αστράφτει στα μάτια του, μια σκοτεινή ζήλια και δεν μπορούσε καν να καταλάβει ποιον ζήλευε. Έβαλε τα χείλη του στο μάγουλό της, τόσο κοντά που τα ένιωθε να κουνιούνται όταν της μιλούσε. «Μας πήδηξες», της μουρμούρισε. Το χέρι του τύλιγε το αριστερό της μπράτσο σαν μέγκενη· άρχισε αργά να το κατεβάζει προς τα κάτω. «Μπορεί και να πήδηξες κυριολεκτικά τον Τζέις...»

Η Κλέρι δεν μπόρεσε να κρατηθεί και έδειξε το ξάφνιασμό της. Τον ένιωσε να παίρνει μια απότομη ανάσα. «Κοιμήθηκες μαζί του». Ακούστηκε σχεδόν προδομένος.

«Δεν είναι δική σου δουλειά».

Έπιασε το πρόσωπό της και το γύρισε προς το δικό του, με τα δάχτυλά του να χώνονται στο σαγόνι της. «Δεν μπορείς να πηδάς κάποιον για να γίνει καλός. Πολύ άκαρδη κίνηση, πάντως». Το όμορφο στόμα του σχημάτισε ένα παγερό χαμόγελο. «Ξέρεις ότι δεν θυμάται τίποτα,

έτσι; Σε ικανοποίησε τουλάχιστον; Γιατί εγώ θα σε ικανοποιούσα».

Ένωσε στο στόμα της χολή. «Είσαι αδερφός μου».

«Οι λέξεις αυτές δεν έχουν σημασία για εμάς. Δεν είμαστε άνθρωποι. Οι κανόνες τους δεν ισχύουν για εμάς. Ηλίθιοι νόμοι για το ποιο DNA μπορεί να αναμιχθεί με ποιο. Υποκριτικοί, αν θες τη γνώμη μου, αν το καλοσκεφτείς. Είμαστε ήδη πειράματα. Οι βασιλείς της αρχαίας Αιγύπτου παντρεύονταν τις αδερφές τους, ξέρεις. Η Κλεοπάτρα παντρεύτηκε τον αδερφό της. Δυναμώνει τη γενιά».

Τον κοίταξε με μίσος. «Ήξερα ότι είσαι τρελός», του είπε. «Αλλά δεν είχα καταλάβει ότι είσαι εξωφρενικά, απίστευτα και εξοργιστικά σαλταρισμένος για τα καλά».

«Α, δεν νομίζω ότι είναι και τόσο τρελό. Σε ποιον ανήκουμε αν όχι ο ένας στον άλλο;»

«Στον Τζέις», είπε εκείνη. «Εγώ ανήκω δίπλα στον Τζέις».

Έκανε έναν αποδοκιμαστικό ήχο. «Στον χαρίζω».

«Νόμιζα ότι τον χρειαζόσουν».

«Τον χρειάζομαι. Αλλά όχι γι' αυτό που τον χρειάζεσαι εσύ». Τα χέρια του ξαφνικά βρέθηκαν στη μέση της. «Μπορούμε να τον μοιραζόμαστε. Δεν με νοιάζει τι κάνετε. Αρκεί να ξέρω ότι ανήκεις σε μένα».

Σήκωσε τα χέρια της για να τον διώξει μακριά της. «Δεν σου ανήκω. Ανήκω σε μένα».

Το βλέμμα του την έκανε να κοκαλώσει. «Νομίζω ότι ξέρεις ότι δεν είναι έτσι», είπε και κόλλησε το στόμα του στο δικό της.

Για μια στιγμή η Κλέρι βρέθηκε πάλι στην Άιντρις, μπροστά στο καμένο αρχοντικό των Φέρτσαϊλντ και ο Σεμπάστιαν τη φιλούσε και ένιωθε σαν να έπεφτε μέσα στο σκοτάδι, σε μια άβυσσο χωρίς τέλος. Τότε είχε σκεφτεί ότι

κάτι δεν πήγαινε καλά με την ίδια. Ότι δεν μπορούσε να φιλήσει κανέναν άλλο εκτός απ' τον Τζέις. Ότι είχε καταστραφεί.

Τώρα όμως ήξερε. Το στόμα του Σεμπάστιαν κουνιόταν πάνω στο δικό της, σκληρό και παγωμένο σαν ξυράφι στο σκοτάδι και η Κλέρι ανασηκώθηκε στις μύτες των ποδιών της και του δάγκωσε με δύναμη τα χείλη.

Εκείνος έβγαλε μια κραυγή και τραβήχτηκε, φέρνοντας το χέρι του στο στόμα του. Η Κλέρι γεύτηκε το αίμα του, πικρό σαν μεταλλικό έσταξε στο σαγόνι του καθώς την κοιτούσε με μάτια γεμάτα δυσπιστία. «Παλιο...»

Έκανε μια στροφή και τον κλότσησε με δύναμη στο στομάχι, ελπίζοντας να πονούσε ακόμα από την προηγούμενη γροδιά της. Καθώς εκείνος διπλώθηκε στα δύο, η Κλέρι τον προσπέρασε σαν σφαίρα και έτρεξε προς τα скаλιά. Είχε φτάσει στη μέση όταν τον ένωσε να την αρπάζει πίσω απ' το γιακά. Τη γύρισε σαν να ήταν μαστούνη του μπείζμπολ και την πέταξε στον τοίχο. Χτύπησε με δύναμη και έπεσε στα γόνατα με κομμένη την ανάσα.

Ο Σεμπάστιαν πήγε προς το μέρος της τεντώνοντας τα χέρια του στο πλάι του, και τα μάτια του άστραφταν μαύρα σαν του καρχαρία. Έδειχνε τρομακτικός. Η Κλέρι ήξερε ότι έπρεπε να φοβάται αλλά την είχε κυριεύσει μια παγωμένη, γυάλινη και απόμακρη αίσθηση. Ο χρόνος έμοιαζε να έχει επιβραδυνθεί. Θυμήθηκε τη μάχη στο παλαιοπωλείο στην Πράγα, πώς είχε εξαφανιστεί στο δικό της κόσμο και κάθε κίνηση ήταν ακριβής σαν την κίνηση ενός ρολογιού. Ο Σεμπάστιαν έσκυψε να την πιάσει, και η Κλέρι πετάχτηκε πάνω, κάνοντας μια σαρωτική πλάγια κίνηση με τα πόδια της και τον έριξε κάτω.

Ο Σεμπάστιαν έπεσε μπροστά και η Κλέρι κύλησε πιο

πέρα και σηκώθηκε όρδια. Δεν προσπάθησε να τρέξει αυτή τη φορά. Αντίθετα, άρπαξε το πορσελάνινο βάζο απ' το τραπέζι και καθώς ο Σεμπάστιαν σηκωνόταν όρδιος, το πέταξε στο κεφάλι του. Έγινε θρύψαλα σκορπίζοντας νερό και φύλλα και ο Σεμπάστιαν παραπάτησε καθώς το αίμα ανάβλυσε απ' τα ασημόλευκα μαλλιά του.

Γρύλισε και της όρμησε. Ήταν σαν να τη χτύπησε πολιορκητικός κριός. Η Κλέρι πετάχτηκε προς τα πίσω, περνώντας μέσα από το γυάλινο τραπέζι, και σωριάστηκε στο πάτωμα ανάμεσα σε έναν καταρράχτη από θραύσματα γυαλιού. Ούρλιαξε καθώς ο Σεμπάστιαν προσγειώθηκε πάνω της και κόλλησε το σώμα της πάνω στα σπασμένα γυαλιά με ένα σαρκαστικό γρύλισμα. Κατέβασε το χέρι του με την ανάποδη της παλάμης του στο πρόσωπό της. Το αίμα την τύφλωσε. Πνίγηκε με τη γεύση του στο στόμα της και το αλάτι του έτσουζε στα μάτια της. Σήκωσε το γόνατό της και τον χτύπησε στο στομάχι αλλά ήταν σαν να χτυπούσε ένα τοίχο. Της άρπαξε τα χέρια και τα πίεσε στο πλάι του κορμιού της.

«Κλέρι, Κλέρι, Κλέρι», είπε. Είχε λαχανιάσει. Τουλάχιστον τον είχε κουράσει. Το αίμα έτρεχε σαν αργό ρυάκι από μια ουλή στο πλάι του κεφαλιού του και έβαφε τα μαλλιά του πορφυρά. «Δεν τα πήγες κι άσχημα. Δεν είχες παλέψει και πολύ τότε στην Άιντρις».

«Φύγε από πάνω μου...»

Πλησίασε το πρόσωπό του στο δικό της. Έβγαλε έξω τη γλώσσα του. Η Κλέρι προσπάθησε να τραβηχτεί αλλά δεν πρόλαβε. Έγλειψε το αίμα απ' το πλάι του προσώπου της και της χαμογέλασε. Το χαμόγελο άνοιξε τα χείλη του και στο σαγόνι του έτρεξε κι άλλο αίμα. «Με ρώτησες σε ποιον ανήκω», ψιθύρισε. «Ανήκω σε σένα. Το αίμα σου

είναι και δικό μου και τα κόκαλά σου και δικά μου. Την πρώτη φορά που με είδες σου φάνηκα οικείος, έτσι δεν είναι; Όπως κι εσύ σε μένα».

Τον κοιτούσε έκπληκτη. «Το έχεις χάσει τελείως».

«Το λέει και η Βίβλος, είπε. «Στον Ύμνο του Σολομώντα: “εκαρδίωσας ημάς, αδελφή μου νύμφη· εκαρδίωσας ημάς ενί από οφθαλμών σου, εν μια ενδέματι τραχήλων σου”¹». Τα δάχτυλά του χάιδευαν το λαιμό της, έπιασαν την αλυσίδα, την αλυσίδα που είχε κάποτε το δαχτυλίδι των Μόργκενστερν. Αναρωτήθηκε αν είχε σκοπό να την πνίξει. «Εγώ κεντεύω και η καρδιά μου αγρυπνεί. Φωνή αδελφιδού μου κρούει επί την θύραν. Άνοιξόν μοι, αδελφή μου, η πλησίον μου». Το αίμα του έσταζε στο πρόσωπό της. Η Κλέρι έμεινε ακίνητη, το σώμα της βούιζε απ’ την προσπάθεια καθώς το χέρι του κατέβηκε απ’ το λαιμό της, κατά μήκος των πλευρών της, προς τη μέση της. Τα δάχτυλά του έπιασαν τη ζώνη του τζιν της. Το δέρμα του ήταν καυτό, έκαιγε. Ένωθε ότι την ποδούσε.

«Δεν μ’ αγαπάς», του είπε. Η φωνή της έβγαινε λεπτή. Την πίεζε με το σώμα του. Θυμήθηκε τι είχε πει η μητέρα της, ότι κάθε συναίσθημα που έδειχνε ο Σεμπάστιαν ήταν ένα ψέμα. Οι σκέψεις της ήταν καθαρές σαν κρύσταλλο, ευχαρίστησε από μέσα της τη μέθη της μάχης που την έκανε να μένει συγκεντρωμένη ενώ ο Σεμπάστιαν την αηδίαζε με το άγγιγμά του.

«Και εσένα δεν σε νοιάζει που είμαι αδερφός σου», είπε. «Ξέρω πώς ένιωδες για τον Τζέις, ακόμα και όταν πίστευες ότι ήσασταν αδέρφια. Δεν μπορείς να μου πεις ψέματα».

¹ Αδελφή μου και νύμφη μου, αιχμαλώτισες την καρδιά μου. Με ένα βλέμμα των οφθαλμών σου αιχμαλώτισες τις καρδιές μου· με ένα από τα κοσμήματα του τραχήλου σου. Άσμα Ασμάτων, 4:9 (Σ.Τ.Μ.).

«Ο Τζέις είναι καλύτερος από σένα».

«Κανένας δεν είναι καλύτερος από μένα». Χαμογέλασε δείχνοντας δόντια και αίμα. «Κήπος κεκλεισμένος, αδελφή μου νύμφη, κήπος κεκλεισμένος, πηγή εσφραγισμένη. Όχι πια όμως, ε; Φρόντισε γι' αυτό ο Τζέις». Πήγε να ανοίξει το κουμπί του τζιν της και η Κλέρι εκμεταλλεύτηκε τη στιγμή αφηρημάδας του για να αρπάξει ένα αρκετά μεγάλο τριγωνικό κομμάτι γυαλί απ' το πάτωμα και να το καρφώσει με δύναμη στον ώμο του.

Το γυαλί γλίστρησε στα δάχτυλά της κόβοντάς τα. Εκείνος ούρλιαξε και τραβήχτηκε πίσω αλλά πιο πολύ από έκπληξη παρά από πόνο. Η στολή του τον προστάτευε. Η Κλέρι ξανακατέβασε το γυαλί πιο δυνατά, αυτή τη φορά στο γοφό του και όταν εκείνος έκανε ένα βήμα πίσω, κάρφωσε τον αγκώνα της στο λαιμό του. Εκείνος έπεσε στο πλάι, πνιγμένος και η Κλέρι κύλησε και τον καβαλίκεψε καθώς έβγαλε το γυαλί απ' το πόδι του. Το έφερε κοντά στη φλέβα του λαιμού του... και σταμάτησε.

Ο Σεμπάστιαν γελούσε. Ήταν ξαπλωμένος από κάτω της και γελούσε. Το γέλιο του διαπερνούσε και το δικό της σώμα. Το δέρμα του ήταν λερωμένο με αίμα, το δικό της αίμα που έσταζε πάνω του, το δικό του αίμα απ' τα σημεία όπου τον είχε κόψει και τα ασημόλευκα μαλλιά του κολλούσαν από αίμα. Άφησε τα χέρια του να πέσουν δεξιά κι αριστερά του απλωμένα σαν φτερά, σαν τσακισμένος άγγελος που είχε πέσει απ' τον ουρανό.

«Σχότωσέ με, αδερφούλα», είπε. «Σχότωσέ με και θα σκοτώσεις και τον Τζέις».

Η Κλέρι κατέβασε το γυαλί.

20

μια πορτα στο σκοταδι

Η Κλέρι ούρλιαξε από απόγνωση καθώς το θραύσμα του γυαλιού καρφώθηκε στο ξύλινο πάτωμα, ελάχιστα εκατοστά απ' το λαιμό του Σεμπάστιαν.

Τον ένωσε κάτω από το σώμα της να γελάει. «Δεν μπορείς να το κάνεις» της είπε. «Δεν μπορείς να με σκοτώσεις».

«Στο διάολο» του γρύλισε. «Τον Τζέις δεν μπορώ να σκοτώσω».

«Το ίδιο είναι» της είπε, και ανασηκώθηκε τόσο γρήγορα που δεν πρόλαβε καν να τον δει να κουνιέται, και τη χτύπησε τόσο δυνατά στο πρόσωπο που σύρθηκε πάνω στο γεμάτο γυαλιά πάτωμα. Η πτώση της σταμάτησε μόνο όταν χτύπησε στον τοίχο, αναγούλιασε και έβηξε αίμα. Έκρυσε το πρόσωπό της στο χέρι της και η μυρωδιά και η γεύση του αίματός της ήταν παντού, αηδιαστική και μεταλλική. Μετά από μια στιγμή ο Σεμπάστιαν την άρπαξε απ' το μπουφάν και τη σήκωσε όρθια.

Δεν αντιστάθηκε. Τι νόημα είχε; Γιατί να αντισταθείς σε κάποιον όταν ήξερες ότι ήθελε να σε σκοτώσει και

ήξερε ότι εσύ δεν θα τον σκοτώνες ούτε θα τον πλήγω-
νες σοβαρά; Θα κέρδιζε κάθε φορά. Έμεινε ακίνητη όσο
εκείνος την παρατηρούσε. «Θα μπορούσες να είσαι και
χειρότερα», είπε. «Μάλλον το μπουφάν σε προστάτευσε
από τα περισσότερα χτυπήματα».

Χειρότερα; Ένιωθε ότι το σώμα της είχε παντού λεπτές
μαχαιριές. Τον αγκοκοίταξε καθώς τη σήκωσε στην αγκα-
λιά του. Ήταν όπως στο Παρίσι, όταν την είχε γλιτώσει
απ' τους δαίμονες Ντάχακ αλλά τότε ένιωθε, αν όχι ευ-
γνωμοσύνη, τουλάχιστον λίγο μπερδεμένη και τώρα ήταν
γεμάτη με ένα μίσος που κόχλαζε. Ήταν πολύ σφιγμένη
όσο εκείνος την πήρε στον πάνω όροφο με τις μπότες να
χτυπάνε στο γυαλί. Προσπαθούσε να μη σκέφτεται ότι
την άγγιζε, ότι το μπράτσο του ήταν κάτω απ' τους γο-
φούς της και τα χέρια του κτητικά στην πλάτη της.

Θα τον σκοτώσω, σκέφτηκε. Θα βρω έναν τρόπο και
θα τον σκοτώσω.

Ο Σεμπάστιαν πήγε στο δωμάτιο του Τζέις και την
πέταξε στο πάτωμα. Η Κλέρι παραπάτησε. Την έπιασε
και της έσκισε το μπουφάν. Από κάτω φορούσε μόνο
ένα μπλουζάκι. Ήταν σκισμένο σαν να είχε περάσει από
πάνω του ο τρίφτης του τυριού, και γεμάτο αίματα.

Ο Σεμπάστιαν σφύριξε.

«Είσαι χάλια, αδερφούλα», είπε. «Καλύτερα να μπεις
στο μπάνιο και να πλυθείς απ' το αίμα».

«Όχι», είπε εκείνη. «Άσ' τους να με δουν έτσι. Να δουν
τι έπρεπε να μου κάνουν για να με πάρεις μαζί σου».

Το χέρι του απλώθηκε και την άρπαξε απ' το πιγούνι,
γυρνώντας το πρόσωπό της προς το δικό του. Τα πρόσωπά
τους απείχαν ελάχιστα. Ήθελε να κλείσει τα μάτια της
αλλά δεν ήθελε να του δώσει αυτή την ευχαρίστηση τον

κοίταξε τολμηρά, είδε τους ασημένιους κύκλους στα μαύρα του μάτια, το αίμα στα χείλη του εκεί όπου τον είχε δαγκώσει. «Μου ανήκεις» της είπε. «Και θα σε έχω δίπλα μου όπως κι αν χρειαστεί να σε αναγκάσω να έρθεις».

«Γιατί;» τον ρώτησε και η οργή ήταν πικρή στη γλώσσα της σαν τη γεύση του αίματος. «Τι σε νοιάζει; Ξέρω ότι δεν μπορείς να σκοτώσεις τον Τζέις αλλά εμένα μπορείς. Γιατί δεν το κάνεις να τελειώνουμε;»

Για μια στιγμή τα μάτια του έγιναν γυάλινα, απόμακρα σαν να έβλεπε κάτι αόρατο γι' αυτήν. «Αυτός ο κόσμος θα καταστραφεί απ' τη φωτιά της κόλασης», είπε. «Αλλά θα πάρω εσένα και τον Τζέις σε ασφαλές μέρος μέσα απ' τις φλόγες μόνο αν συμφωνήσετε να κάνετε αυτό που σας ζητάω. Είναι μια χάρη που κάνω μόνο για εσάς. Δεν καταλαβαίνεις πόσο ανόητη είσαι που την απορρίπτεις;»

«Τζόναθαν;» του είπε. «Δεν καταλαβαίνεις πόσο αδύνατον είναι να μου ζητάς να πολεμήσω στο πλευρό σου όταν θες να κάψεις τον κόσμο απ' άκρη σε άκρη;»

Τα μάτια του εστίασαν ξανά στο πρόσωπό της. «Μα γιατί;» Ήταν σχεδόν ικετευτικός. «Γιατί είναι τόσο πολύτιμος για σένα αυτός ο κόσμος. Ξέρεις ότι υπάρχουν και άλλοι». Το αίμα του ήταν κατακόκκινο πάνω στο κατάχλωμο δέρμα του. «Πες μου ότι μ' αγαπάς. Πες μου ότι μ' αγαπάς και θα πολεμήσεις δίπλα μου».

«Δεν θα σ' αγαπήσω ποτέ. Έκανες λάθος όταν είπες ότι έχουμε το ίδιο αίμα. Το δικό σου αίμα είναι δηλητήριο. Δηλητήριο δαίμονα». Είπε τις τελευταίες λέξεις σαν βρισιές.

Εκείνος απλώς χαμογέλασε και τα μάτια του έλαμπαν σκοτεινά. Ένωσε κάτι να καίει στο μπράτσο της και τινάχτηκε πριν συνειδητοποιήσει ότι ήταν ένα ραβδί. Σχεδίαζε στο δέρμα της έναν ιράτζε. Τον μισούσε παρόλο που

ο πόνος άρχισε να υποχωρεί. Το βραχιόλι του κροτάλισε στον καρπό του καθώς κουνούσε το χέρι του επιδέξια, ολοκληρώνοντας το ρούντο.

«Το ήξερα ότι μου έλεγες ψέματα», του είπε ξαφνικά.

«Λέω τόσα πολλά ψέματα, γλυκιά μου», της είπε. «Ποιο απ' όλα εννοείς;»

«Το βραχιόλι σου» του είπε. «*Acheronta mouebo*». Δεν σημαίνει “Έτσι πάντα στους τυράννους”. Εκείνο είναι το “*sic semper tyrannis*”. Αυτό είναι απ' τον Βιργίλιο. “*Flectere si nequeo superos, Acheronta mouebo*”. “Αν δεν μπορώ αν μετακινήσω τον Παράδεισο, θα μετακινήσω την Κόλαση”».

«Τα λατινικά σου είναι καλύτερα απ' ό,τι νόμιζα».

«Μαθαίνω γρήγορα».

«Όχι αρκετά γρήγορα». Άφησε το πιγούνι της ελεύθερο. «Τώρα, μπες στο μπάνιο και πλύσου», της είπε και την έσπρωξε προς τα πίσω. Πήρε το τελετουργικό φόρεμα της μητέρας τους απ' το κρεβάτι και το έβαλε στα χέρια της. «Η ώρα περνάει και η υπομονή μου εξαντλείται. Αν δεν έχεις βγει σε δέκα λεπτά θα μπω εγώ. Και πίστεψέ με, δεν θα σου αρέσει αυτό».

«Πεθαίνω της πείνας», είπε η Μάγια. «Νομίζω ότι έχω μέρες να φάω». Άνοιξε το ψυγείο και κοίταξε μέσα. «Μπλιαχ», είπε.

Ο Τζόρνταν την τράβηξε πίσω, τύλιξε τα χέρια του γύρω της και έβαλε το πρόσωπό του στο πίσω μέρος του λαιμού της. «Μπορούμε να παραγγείλουμε. Πίτσα, ταϊλανδέζικο, μεξικάνικο, ό,τι θες. Αρκεί να μην κάνει πάνω από είκοσι πέντε δολάρια».

Γύρισε στην αγκαλιά του γελώντας. Φορούσε ένα δικό του μπλουζάκι. Ήταν ήδη λίγο μεγάλο του και στη Μά-

για έφτανε σχεδόν ως τα γόνατα. Είχε τα μαλλιά της πιασμένα κότσο. «Α, τι χουβαρντάς», είπε.

«Για σένα κάνω τα πάντα». Την έπιασε απ' τη μέση και την άφησε σε ένα σκαμπό μπροστά στον πάγκο. «Μπορείς να πάρεις ένα τάκο αν θες». Τη φίλησε. Τα χείλη του ήταν γλυκά, με ελαφριά γεύση μέντας απ' την οδοντόκρεμα. Ένωσε στο σώμα της τον ηλεκτρισμό που ένωθε όταν τον ακουμπούσε, που ξεκινούσε απ' τη βάση του λαιμού της και απλωνόταν σε όλα της τα νεύρα.

Γέλασε με τα χείλη της κολλημένα στα δικά του και τύλιξε τα μπράτσα της στο λαιμό του. Ένα απότομο κουδούνισμα διέκοψε το βούισμα στο αίμα της καθώς ο Τζόρνταν τραβήχτηκε συνοφρωμένος. «Το κινητό μου». Την κρατούσε με το ένα χέρι και με το άλλο έψαξε πίσω της στον πάγκο μέχρι που το βρήκε. Είχε σταματήσει να χτυπάει αλλά το έπιασε έτσι κι αλλιώς, συνοφρωμένος. «Οι Πραίτορες».

Οι Πραίτορες δεν τηλεφωνούσαν ποτέ, ή μάλλον, πολύ σπάνια. Μόνο όταν ήταν ζήτημα ζωής και θανάτου. Η Μάγια αναστέναξε και ακούμπησε πίσω. «Πάρε πίσω».

Εκείνος έγνεψε καταφατικά και έβαλε το τηλέφωνο στο αυτί του. Η φωνή του ήταν ένα απαλό μουρμουρητό στο πίσω μέρος του μυαλού της καθώς πήδηξε απ' το σκαμπό και πήγε στο ψυγείο, όπου ήταν κολλημένοι οι κατάλογοι για ντελίβερι. Έψαξε να βρει το αγαπημένο της ταϊλανδέζικο και γύρισε προς τον Τζόρνταν κρατώντας το φυλλάδιο.

Ο Τζόρνταν στεκόταν στη μέση του σαλονιού, κατάκλωμος, με το τηλέφωνο στο χέρι. Η Μάγια άκουγε μια απόμακρη, μεταλλική φωνή να βγαίνει απ' το ακουστικό και να φωνάζει το όνομά του.

Άφησε το φυλλάδιο και έτρεξε προς το μέρος του. Του πήρε το τηλέφωνο, το έκλεισε και το άφησε στον πάγκο. «Τζόρνταν; Τι έγινε;»

«Ο συγγάτοικός μου, ο Νικ, τον θυμάσαι;» είπε με τα καστανά του μάτια γεμάτα δυσπιστία. «Δεν τον έχεις γνωρίσει αλλά...»

«Είδα τις φωτογραφίες του», είπε. «Έπαθε κάτι;»

«Πέθανε».

«Πώς;»

«Κομμένο λαρύγγι, αίμα ρουφηγμένο. Πιστεύουν ότι βρήκε το βρικόλακα που του είχε ανατεθεί κι εκείνη τον σκότωσε».

«Η Μορίν;» Η Μάγια είχε σοκαριστεί. «Μα ήταν ένα κοριτσάκι».

«Τώρα είναι βρικόλακας». Πήρε μια κοφτή ανάσα. «Μάγια...»

Τον κοιτούσε άφωνη. Τα μάτια του γυάλιζαν, τα μαλλιά του ήταν ανακατεμένα. Μέσα της ξύπνησε ένας απότομος πανικός. Τα φιλιά, οι αγκαλιές και ακόμα και το σεξ ήταν κάτι, σίγουρα. Το να καθησυχάζεις κάποιον όταν ήταν καταρρακωμένος απ' την απώλεια ήταν κάτι άλλο. Σήμαινε δέσμευση. Σήμαινε ότι νοιάζεσαι. Σήμαινε ότι ήθελες να του απαλύνεις τον πόνο και ταυτόχρονα ότι ευχαριστούσες τον Θεό που ό,τι κι αν ήταν το άσχημο που είχε συμβεί, τουλάχιστον δεν είχε συμβεί σ' αυτόν.

«Τζόρνταν», του είπε απαλά και σηκώθηκε στις μύτες των ποδιών της για να τον αγκαλιάσει. «Λυπάμαι».

Η καρδιά του Τζόρνταν χτυπούσε δυνατά πάνω στη δική της. «Ο Νικ ήταν μόλις δεκαεφτά χρονών».

«Ήταν Πραίτορας, σαν κι εμένα», του είπε απαλά. «Ήξερε ότι ήταν επικίνδυνο. Κι εσύ είσαι μόλις δεκαο-

χτώ». Ο Τζόρνταν την αγκάλιασε πιο σφιχτά αλλά δεν είπε τίποτα. «Τζόρνταν», είπε. «Σ' αγαπώ. Σ' αγαπώ και λυπάμαι».

Τον ένιωσε να κοκαλώνει. Ήταν η πρώτη φορά που του έλεγε αυτές τις λέξεις από τότε που την είχε δαγκώσει. Της φάνηκε ότι κρατούσε την ανάσα του. Τελικά, αναστέναξε με δύναμη.

«Μάγια», είπε με τραχιά φωνή. Και τότε, αν είναι δυνατόν, πριν καν προλάβει να πει δεύτερη λέξη, χτύπησε το δικό της τηλέφωνο.

«Δεν πειράζει», είπε. «Θα το αγνοήσω».

Την άφησε και το πρόσωπό του ήταν απαλό αλλά γεμάτο θλίψη και δέος. «Όχι», είπε. «Όχι, μπορεί να είναι σημαντικό. Απάντησε το».

Η Μάγια αναστέναξε και πήγε στον πάγκο. Είχε σταματήσει μέχρι να το φτάσει αλλά στην οδόνη αναβόσβηνε ένα γραπτό μήνυμα. Ένιωσε τους μυς του στομαχιού της να σφίγγονται.

«Τι είναι;» ρώτησε ο Τζόρνταν σαν να είχε νιώσει την ξαφνική της ένταση. Μπορεί και να την είχε όντως νιώσει.

«911. Επείγον». Γύρισε προς το μέρος του κρατώντας το κινητό. «Κάλεσμα σε μάχη. Το έλαβαν όλοι στην αγέλη. Από τον Λουκ και τον Μάγκνους. Πρέπει να φύγουμε αμέσως».

Η Κλέρι καθόταν στο πάτωμα του μπάνιου του Τζέις, με την πλάτη να ακουμπάει στην μπανιέρα και τα πόδια της απλωμένα μπροστά της. Είχε καθαρίσει το αίμα απ' το πρόσωπο και το σώμα της και είχε πλύνει τα ματωμένα της μαλλιά στο νεροχύτη. Φορούσε το τελετουργικό φόρεμα της μητέρας της, ανεβασμένο ως τους μηρούς και

το πάτωμα ήταν παγωμένο κάτω απ' τα γυμνά πόδια και τους αστραγάλους της.

Κοίταξε τα χέρια της. Θα έπρεπε να είναι διαφορετικά, σκέφτηκε. Αλλά ήταν τα χέρια που είχε πάντα, λεπτά δάχτυλα, τετράγωνα νύχια –δεν θέλεις να έχεις μακριά νύχια όταν είσαι καλλιτέχνης– και φακίδες στις κλειδώσεις της. Το πρόσωπό της ήταν κι αυτό το ίδιο. Έμοιαζε ίδια από πάνω μέχρι κάτω αλλά δεν ήταν. Οι τελευταίες ημέρες την είχαν αλλάξει με τρόπους που δεν μπορούσε να καταλάβει ακόμα πλήρως.

Σηκώθηκε και κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Ήταν χλωμή, ανάμεσα στα φλογερά χρώματα των μαλλιών και του φορέματός της. Μελανιές στόλιζαν το λαιμό και τους ώμους της.

«Θαυμάζεις τον εαυτό σου;» Δεν είχε ακούσει τον Σεμπάστιαν να μπαίνει αλλά στεκόταν στο κατώφλι της πόρτας, ακουμπισμένος στο πλαίσιο και χαμογελούσε εκνευριστικά ως συνήθως. Φορούσε μια στολή που δεν την είχε ξαναδεί: ήταν απ' το ίδιο σκληρό υλικό αλλά ήταν άλικη, σαν το φρέσκο αίμα. Είχε επίσης προσθέσει στο ντύσιμό του ένα αξεσουάρ – μια βαλλίστρα. Την κρατούσε χαλαρά στο ένα χέρι αν και φαινόταν βαριά. «Είσαι υπέροχη, αδερφούλα. Ταιριάζουμε απόλυτα».

Η Κλέρι κατάπια τις λέξεις μαζί με τη γεύση του αίματος που υπήρχε ακόμα στο στόμα της και πήγε προς το μέρος του. Την έπιασε απ' το μπράτσο όταν πήγε να περάσει δίπλα του στην πόρτα. Το χέρι του χάιδεψε το γυμνό της ώμο. «Ωραία», είπε, δεν έχεις σημάδια εδώ. Το σιχαίνομαι όταν οι γυναίκες καταστρέφουν το δέρμα τους με ουλές. Κράτα τα Σημάδια σου στα χέρια και τα πόδια σου».

«Θα προτιμούσα να μη με αγγίζεις».

Εκείνος ρουθούνησε αποδοκιμαστικά. Σήκωσε τη βαλλίστρα που είχε ήδη ένα βέλος στερεωμένο, έτοιμο να ρίξει. «Προχώρα», της είπε. «Θα είμαι πίσω σου».

Χρειάστηκε κάθε ίχνος δύναμης μέσα της για να μην τραβηχτεί μακριά του. Γύρισε και πήγε προς την πόρτα, νιώθοντας ένα κάψιμο ανάμεσα στους ώμους της, εκεί όπου φανταζόταν ότι στόχευε η αιχμή του βέλους. Κατέβηκαν έτσι τα γυάλινα σκαλιά και διέσχισαν την κουζίνα και το σαλόνι. Ο Σεμπάστιαν μούγκρισε όταν είδε το ρούνο της Κλέρι στον τοίχο, άπλωσε το χέρι του και έκανε μια πόρτα να εμφανιστεί. Η πόρτα άνοιγε σε ένα σκοτεινό τετράγωνο.

Το τόξο πίεσε με δύναμη την πλάτη της Κλέρι. «Κουνήσου».

Πήρε μια βαθιά ανάσα και βγήκε στις σκιές.

Ο Άλεξ χτύπησε το χέρι του με δύναμη στο μικρό ασανσέρ και ακούμπησε πίσω στον τοίχο. «Πόση ώρα έχουμε;»

Η Ίζαμπελ κοίταξε τη φωτεινή οθόνη του ρολογιού της. «Περίπου σαράντα λεπτά».

Το ασανσέρ άρχισε να ανεβαίνει. Η Ίζαμπελ έριξε μια κρυφή ματιά στον αδερφό της. Φαινόταν κουρασμένος, κάτω απ' τα μάτια του είχε μαύρους κύκλους. Παρά το ύψος και τη δύναμή του, ο Άλεξ, με τα γαλάζια μάτια και τα μαλακά μαύρα μαλλιά που έφταναν σχεδόν ως το γιακά του φαινόταν πιο εύθραυστος απ' ό,τι ήταν.

«Καλά είμαι», απάντησε στην ερώτηση που δεν του είχε κάνει. «Εσύ θα μπλέξεις που δεν γύρισες σπίτι δυο βράδια. Εγώ είμαι πάνω από δεκαοχτώ. Μπορώ να κάνω ό,τι θέλω».

«Έστειλνα μήνυμα στη μαμά κάθε βράδυ και της έλεγα ότι ήμουν με σένα και τον Μάγκνους», είπε η Ίζαμπελ καθώς το ασανσέρ σταμάτησε. «Και μια που ανέφερα τον Μάγκνους...»

Ο Άλεξ άπλωσε το χέρι του και άνοιξε την πόρτα του ασανσέρ. «Τι;»

«Είστε καλά; Θέλω να πω, τα πάτε καλά;»

Ο Άλεξ της έριξε ένα βλέμμα σαν να μην πίστευε στα αυτιά του και βγήκε στο διάδρομο. «Εδώ κοντεύει να παγώσει η Κόλαση κι εσύ θες να μάθεις για τη σχέση μου με τον Μάγκνους;»

«Πάντα αναρωτιόμουν γι' αυτή την έκφραση», είπε η Ίζαμπελ σκεπτική καθώς ακολουθούσε τρέχοντας τον αδερφό της στο διάδρομο. Ο Άλεξ είχε μακριά, πολύ μακριά πόδια και παρόλο που ήταν γρήγορη, ήταν δύσκολο να τον προλάβει όταν εκείνος δεν ήθελε. «Πώς παγώνει; Βάζεις ένα τεράστιο ανεμιστήρα; Παγάκια; Αιρ κοντίσιον;»

Ο Άλεξ, που ήταν παραμπατάι του Τζέις για αρκετό καιρό ώστε να έχει μάθει να αγνοεί τέτοιες απότομες αλλαγές θέματος είπε: «Ο Μάγκνους κι εγώ τα πάμε καλά υποθέτω».

«Αχά», είπε η Ίζαμπελ. «Καλά, υποθέτεις. Ξέρω τι σημαίνει όταν το λες αυτό. Τι έγινε; Τσακωθήκατε;»

Ο Άλεξ χτυπούσε τα δάχτυλά του στον τοίχο καθώς προχωρούσαν, ένα ξεκάθαρο σημάδι της αμηχανίας του. «Σταμάτα να προσπαθείς να χώσεις τη μύτη σου στην ερωτική μου ζωή, Ιζ. Για πες εσύ; Γιατί δεν βγαίνεις με τον Σάιμον; Είναι προφανές ότι σου αρέσει».

Η Ίζαμπελ τσίριξε. «Δεν είναι προφανές».

«Ναι, είναι», είπε ο Άλεξ και ακούστηκε σαν να ξαφνιάστηκε και ο ίδιος τώρα που το καλοσκεφτόταν. «Τον

κοιτάς και λιώνεις. Στη λίμνη φρίκαρες όταν εμφανίστηκε ο Άγγελος...»

«Νόμιζα ότι είχε πεθάνει!»

«Είχε πεθάνει περισσότερο εννοείς;», είπε ειρωνικά ο Άλεξ. Όταν είδε την έκφραση της αδερφής του, ανασήκωσε τους ώμους του. «Κοίταξε να δεις, αν σου αρέσει, εντάξει. Δεν καταλαβαίνω γιατί δεν είστε μαζί.»

«Γιατί δεν του αρέσω.»

«Φυσικά και του αρέσεις. Σε όλους αρέσεις.»

«Συγγνώμη αλλά νομίζω ότι η γνώμη σου δεν είναι αντικειμενική.»

«Ίζαμπελ», είπε ο Άλεξ και αυτή τη φορά το ύφος του ήταν καλοσυνάτο, το ύφος που πάντα συσχέτιζε με τον αδερφό της, ένα μίγμα αγάπης και αγανάκτησης. «Ξέρεις ότι είσαι κουκλάρα. Τα αγόρια σε κυνηγάνε από... από πάντα. Γιατί να είναι διαφορετικά με τον Σάιμον;»

Ανασήκωσε τους ώμους της. «Δεν ξέρω. Αλλά είναι. Μάλλον έχει το πάνω χέρι. Ξέρει πώς νιώθω. Αλλά δεν νομίζω ότι βιάζεται να κάνει κάτι, απ' την άλλη.»

«Για να είμαστε δίκαιοι, δεν νομίζω ότι έχει και λίγα στο κεφάλι του αυτή την περίοδο.»

«Το ξέρω αλλά πάντα έτσι ήταν. Η Κλέρι...»

«Πιστεύεις ότι είναι ακόμα ερωτευμένος με την Κλέρι;»

Η Ίζαμπελ δάγκωσε το χείλος της. «Ε... όχι ακριβώς. Νομίζω ότι είναι το μόνο πράγμα απ' την παλιά του ζωή που έχει απομείνει και δυσκολεύεται να την αφήσει. Και όσο δεν την αφήνει, δεν ξέρω αν υπάρχει χώρος για μένα.»

Είχαν σχεδόν φτάσει στη βιβλιοθήκη. Ο Άλεξ κοίταξε λοξά την Ίζαμπελ. «Αλλά αν είναι μόνο φίλοι...»

«Άλεξ». Σήκωσε το χέρι της για να του κάνει νόημα να σιωπάσει. Απ' τη βιβλιοθήκη ακούγονταν φωνές, η πρώτη ήταν

διαπεραστική, η χαρακτηριστική φωνή της μητέρας της.

«Τι εννοείς εξαφανίστηκε;»

«Δεν την έχει δει κανείς εδώ και δυο μέρες», είπε μια άλλη φωνή, απαλή, γυναικεία και ελαφρώς απολογητική. «Μένει μόνη της οπότε δεν ήμασταν σίγουροι αλλά σκεφτήκαμε ότι μια που ξέρετε τον αδερφό της...»

Χωρίς να διστάσει, ο Άλεξ άνοιξε με τον αγκώνα του την πόρτα της βιβλιοθήκης. Η Ίζαμπελ τον ακολούθησε και είδε τη μητέρα της να κάθεται πίσω απ' το τεράστιο μαονένιο γραφείο στο κέντρο του δωματίου. Μπροστά της στέκονταν δυο γνώριμες φυσιογνωμίες: η Αλίν Πένχαλου, ντυμένη με στολή και δίπλα της η Έλεν Μπλάκθορν, με τα σγουρά μαλλιά της αναστατωμένα. Γύρισαν και οι δυο ξαφνιασμένες όταν άνοιξε η πόρτα. Η Έλεν, παρά τις φακίδες της, ήταν κατάχλωμη. Φορούσε και αυτή στολή, που χλώμιαζε ακόμα περισσότερο το πρόσωπό της.

«Ίζαμπελ», είπε η Μαρίζ και σηκώθηκε όρθια. «Αλεξάντερ. Τι έγινε;»

Η Αλίν πήρε το χέρι της Έλεν. Τα ασημένια δαχτυλίδια άστραψαν στα δάχτυλά τους. Το δαχτυλίδι των Πένχαλου, με το σχέδιο βουνών, έλαμπε στο δάχτυλο της Έλεν ενώ το αγκαθωτό σχέδιο των Μπλάκθορν στόλιζε το δάχτυλο της Αλίν. Η Ίζαμπελ ένιωσε τα φρύδια της να ανασηκώνονται. Η ανταλλαγή οικογενειακών δαχτυλιδιών ήταν σοβαρή υπόθεση. «Αν θέλετε μπορούμε να πηγαίνουμε...» άρχισε να λέει η Αλίν.

«Όχι, μείνετε» είπε η Ίζι και έκανε ένα βήμα μπροστά. «Ίσως σας χρειαστούμε».

Η Μαρίζ κάθισε ξανά στην καρέκλα της. «Λοιπόν», είπε. «Τα παιδιά μου μου κάνουν την τιμή να με επισκεφθούν. Πού ήσασταν εσείς οι δύο;»

«Σου είπα», είπε η Ίζαμπελ. «Στου Μάγκνους».

«Γιατί;» ζήτησε να μάθει η Μαριζ. «Και δεν εννοώ εσένα Αλεξάντερ. Ρωτάω την κόρη μου».

«Γιατί το Κονκλάβιο σταμάτησε να ψάχνει τον Τζέις», είπε η Ίζαμπελ. «Αλλά εμείς δεν σταματήσαμε».

«Και ο Μάγκνους ήταν πρόθυμος να μας βοηθήσει», πρόσθεσε ο Άλεξ. «Μένει ξύπνιος κάθε βράδυ, ψάχνει τα βιβλία με τα ξόρκια, προσπαθεί να βρει πού μπορεί να έχει πάει ο Τζέις. Κάλεσε ακόμα και...»

«Μη», είπε η Μαριζ και σήκωσε το χέρι της για να τον σταματήσει. «Μη μου πείτε. Δεν θέλω να ξέρω». Το μαύρο τηλέφωνο στο γραφείο της άρχισε να χτυπάει. Το κοίταξαν όλοι. Το μαύρο τηλέφωνο σήμαινε κλήση απ' την Άιντρις. Κανένας δεν το σήκωσε και μετά από μια στιγμή σταμάτησε. «Γιατί ήρθατε εδώ;» ρώτησε η Μαριζ και έστρεψε την προσοχή της ξανά στα παιδιά της.

«Ψάχναμε τον Τζέις...» άρχισε ξανά να λέει η Ίζαμπελ.

«Αυτή είναι δουλειά του Κονκλαβίου», απάντησε κοφτά η Μαριζ. Η Ίζαμπελ πρόσεξε ότι φαινόταν κουρασμένη, το δέρμα κάτω απ' τα μάτια της λεπτό και τενωμένο. Στις άκρες του στόματός της λεπτές γραμμές έκαναν το χαμόγελό της σκυθρωπό. Ήταν τόσο αδύνατη που έμοιαζαν να εξέχουν ακόμα και τα κόκαλα των καρπών της. «Όχι δική σας».

Ο Άλεξ βρόντηξε το χέρι του στο τραπέζι, τόσο δυνατά που έκανε τα συρτάρια να τρανταχτούν. «Θα μας ακούσεις ποτέ; Το Κονκλάβιο μπορεί να μη βρήκε τον Τζέις αλλά εμείς τον βρήκαμε. Και τον Σεμπάστιαν μαζί. Και τώρα ξέρουμε τι σχεδιάζουν και έχουμε...» –κοίταξε το ρολόι στον τοίχο– «ελάχιστο χρόνο για να τους σταματή-

σουμε. Θα μας βοηθήσεις ή όχι;»

Το μαύρο τηλέφωνο χτύπησε ξανά. Και πάλι η Μαρίζ δεν πήγε καν να το σηκώσει. Κοιτούσε τον Άλεξ με πρόσωπο κατάχλωμο από έκπληξη. «Τι κάνατε;»

«Ξέρουμε πού είναι ο Τζέις, μαμά», είπε η Ίζαμπελ. «Ή τουλάχιστον που θα βρίσκεται σε λίγο και τι σχεδιάζουν. Ξέρουμε το σχέδιο του Σεμπάστιαν και πρέπει να τον σταματήσουμε. Και ξέρουμε επίσης πώς να σκοτώσουμε τον Σεμπάστιαν μόνο, χωρίς τον Τζέις...»

«Σταμάτα», η Μαρίζ κούνησε το κεφάλι της. «Αλεξάντερ, εξήγησέ μου. Συνοπτικά και χωρίς υστερίες, παρακαλώ. Ευχαριστώ».

Ο Άλεξ άρχισε να διηγείται – αφήνοντας έξω τα καλύτερα σημεία, κατά τη γνώμη της Ίζαμπελ, και γι' αυτό κατάφερε να τα πει όλα τόσο συνοπτικά. Όσο περιληπτική όμως κι αν ήταν η εκδοχή του, η Αλίν και η Έλεν είχαν μείνει με το στόμα ανοιχτό. Η Μαρίζ ήταν τελείως ακίνητη, με τα χαρακτηριστικά του προσώπου της ανέκφραστα. Όταν τέλειωσε ο Άλεξ είπε σιγανά:

«Γιατί τα κάνατε όλα αυτά τα πράγματα;»

Ο Άλεξ έδειξε να ξαφνιάζεται.

«Για τον Τζέις», είπε η Ίζαμπελ. «Για να τον φέρουμε πίσω».

«Συνειδητοποιείτε ότι με βάζετε σ' αυτή τη θέση και δεν μου αφήνετε άλλη επιλογή παρά να ειδοποιήσω το Κονκλάβιο», είπε η Μαρίζ με το χέρι της στο μαύρο τηλέφωνο. «Μακάρι να μην είχατε έρθει».

Το στόμα της Ίζαμπελ στέγνωσε. «Πραγματικά θες να πεις ότι θύμωσες που επιτέλους σου είπαμε τι συμβαίνει;»

«Αν ειδοποιήσω το Κονκλάβιο, θα στείλουν όλες τους τις ενισχύσεις. Η Τζία δεν θα έχει άλλη επιλογή παρά να δια-

τάξει να σκοτώσουν τον Τζέις μόλις τον δουν. Έχετε ιδέα πόσους Κυνηγούς έχει μαζί του ο γιος του Βάλενταϊν;»

Ο Άλεξ κούνησε το κεφάλι του. «Ίσως σαράντα, απ' ό,τι φαίνεται».

«Ας πούμε ότι εμείς φέρνουμε το διπλάσιο αριθμό. Θα μπορούσαμε σχεδόν σίγουρα να νικήσουμε τις δυνάμεις τους αλλά τι περιθώριο νομίζετε ότι θα είχε ο Τζέις; Δεν υπάρχει σχεδόν καμία πιθανότητα να βγει ζωντανός. Και θα τον σκότωναν έτσι κι αλλιώς, για να είναι σίγουροι».

«Τότε δεν θα τους το πούμε», είπε η Ίζαμπελ. «Θα πάμε μόνοι μας. Θα το κάνουμε χωρίς το Κονκλάβιο».

Η Μαρίζ όμως, την κοιτούσε και κουνούσε το κεφάλι της. «Ο Νόμος λέει ότι πρέπει να τους το πούμε».

«Δεν με νοιάζει για το Νόμο...» ξεκίνησε να λέει θυμωμένα η Ίζαμπελ. Είδε με την άκρη του ματιού της την Αλίν να την κοιτάει και έκλεισε απότομα το στόμα της.

«Μην ανησυχείς», είπε η Αλίν. «Δεν θα πω τίποτα στη μητέρα μου. Σας χρωστάω χάρη. Ειδικά σε σένα, Ίζαμπελ». Έσφιξε το σαγόνι της και η Ίζαμπελ θυμήθηκε το σκοτάδι κάτω από μια γέφυρα στην Άιντρις και το μαστιγιά της να σκοτώνει ένα δαίμονα, με τα νύχια χωμένα στο κορμί της Αλίν. «Και άλλωστε, ο Σεμπάστιαν σκότωσε τον ξάδερφό μου, τον πραγματικό Σεμπάστιαν Βέρλακ. Έχω τους δικούς μου λόγους να τον μισώ, ξέρετε».

«Παρ' όλα αυτά», είπε η Μαρίζ, «αν δεν τους το πούμε παραβιάζουμε το Νόμο. Θα τιμωρηθούμε ή μπορεί και κάτι ακόμα χειρότερο».

«Χειρότερο;» είπε ο Άλεξ. «Τι δηλαδή; Θα μας εξορίσουν;»

«Δεν ξέρω, Αλεξάντερ. Θα εξαρτηθεί απ' την Τζία Πένχαλου και όποιον γίνει τελικά Ανακριτής. Αυτοί θα

αποφασίσουν την τιμωρία μας».

«Μπορεί να γίνει ο μπαμπάς», μουρμούρισε η Ίζι. «Και τότε θα είναι επιεικής μαζί μας».

«Αν δεν τους ενημερώσουμε για την παρούσα κατάσταση, Ίζι, ο μπαμπάς δεν έχει καμία πιθανότητα να γίνει Ανακριτής. Ούτε μία», είπε η Μαρίζ.

Η Ίζαμπελ πήρε μια βαθιά ανάσα. «Θα μας αφαιρέσουν τα Σημάδια; Θα χάσουμε το Ινστιτούτο;»

«Ίζαμπελ», είπε η Μαρίζ. «Μπορεί να χάσουμε τα πάντα».

Η Κλέρι ανοιγόκλεισε τα μάτια της για να συνηθίσει στο σκοτάδι. Στεκόταν σε μια βραχώδη πεδιάδα, που τη μαστίγωνε ο άνεμος, χωρίς κανένα προστατευτικό να ανακόπτει την ορμή της θύελλας. Κομμάτια από χορτάρι φύτρωναν ανάμεσα σε γκριζα βράχια. Στο γυμνό βάθος, μακριά, υψώνονταν καρστικοί λόφοι γεμάτοι χαλίκια και πέτρες από κατολισθήσεις, μαύροι και σιδερένιοι μέσα στο νυχτερινό ουρανό. Μπροστά υπήρχαν φώτα. Η Κλέρι αναγνώρισε την παλλόμενη λευκή λάμψη του μαγικού φωτός καθώς η πόρτα του διαμερίσματος έκλεισε πίσω τους.

Και τότε ακούστηκε μια έκρηξη. Η Κλέρι έκανε μεταβολή και είδε ότι η πόρτα είχε εξαφανιστεί στο σημείο όπου βρισκόταν πριν λίγο, υπήρχε ένα καμένο κομμάτι από χώμα και χόρτα, που κάπνιζε ακόμα. Ο Σεμπάστιαν το κοιτούσε με απόλυτη έκπληξη. «Τι στο...;»

Η Κλέρι γέλασε. Μια σκοτεινή χαρά άνθισε μέσα της όταν είδε την έκφραση του προσώπου του. Δεν τον είχε ξαναδεί ποτέ έτσι σοκαρισμένο, χωρίς τη συνήθη του υποκρισία, μια έκφραση γυμνή και έντρομη.

Σήκωσε το όπλο του και το κράτησε ελάχιστα εκατοστά

απ' το στήθος της. Αν της έριχνε από τέτοια απόσταση, το βέλος θα διαπερνούσε την καρδιά της και θα τη σκότωνε ακαριαία. «Τι έκανες;»

Η Κλέρι τον κοίταξε με έναν άγριο θρίαμβο. «Ο ρούνος... Αυτός που νόμιζες ότι ήταν ένας ανολοκλήρωτος ρούνος ανοίγματος; Δεν ήταν. Απλώς ήταν κάτι που δεν είχες ξαναδει ποτέ. Ήταν ένας ρούνος που δημιούργησα εγώ».

«Ρούνος για τι πράγμα;»

Θυμήθηκε να βάζει το ραβδί στον τοίχο· το σχήμα του ρούνου που είχε επινοήσει το βράδυ που την είχε επισκεφθεί στο σπίτι του Λουκ ο Τζέις. «Για να καταστρέψει το διαμέρισμα μόλις κάποιος ξανανοίξει την πόρτα. Το διαμέρισμα έχει εξαφανιστεί. Δεν μπορείς να το ξαναχρησιμοποιήσεις ποτέ. Ούτε εσύ ούτε κανένας».

«Εξαφανίστηκε;» Το τόξο έτρεμε. Τα χείλη του Σεμπάστιαν τρεμούλιαζαν και τα μάτια του είχαν γουρλώσει. «Σχύλα. Παλιο...»

«Σχότωσέ με», του είπε. «Έλα. Και εξήγησέ το μετά στον Τζέις... Σε προκαλώ».

Την κοίταξε. Το στήθος του ανεβοκατέβαινε, τα δάχτυλά του έτρεμαν πάνω στη βαλλίστρα. Αργά αργά απομάκρυνε το χέρι του. Τα μάτια του ήταν μικρά και εξοργισμένα. «Υπάρχουν χειρότερα πράγματα απ' το θάνατο», είπε. «Και θα σου τα κάνω όλα, αδερφούλα, όταν πιεις απ' το Κύπελλο. Και θα σου αρέσει».

Τον έφτυσε. Εκείνος τη χτύπησε με δύναμη στο στήθος με την αιχμή του βέλους. «Γύρνα», της γρύλισε και η Κλέρι το έκανε, μεθυσμένη από ένα μίγμα τρόμου και θριάμβου καθώς την έσπρωχνε προς μια βραχώδη πλαγιά. Φορούσε λεπτά σανδάλια και ένιωθε κάθε χαλίκι και κάθε ρωγμή του βράχου. Καθώς πλησίασαν στο μαγικό

φως, η Κλέρι είδε το σκηνικό που είχε στηθεί.

Μπροστά της, το έδαφος ανηφόριζε σε ένα μικρό λόφο. Στην κορυφή του λόφου, προς τον Βορρά, υπήρχε ένας τεράστιος αρχαίος πέτρινος τάφος. Της θύμιζε ελαφρώς το Στόουνχετζ: υπήρχαν δυο στενές όρθιες πέτρες με μια επίπεδη από πάνω, που έκαναν το σχηματισμό να μοιάζει με πόρτα. Μπροστά στο ταφικό μνημείο υπήρχε μια επίπεδη πέτρα σαν πάτωμα σκηνής, απλωμένη πάνω στο σχιστόλιθο και το χορτάρι. Μπροστά στην επίπεδη πέτρα υπήρχε ένα ημικύκλιο από περίπου σαράντα Νεφιλίμ, ντυμένους με κόκκινους μανδύες, που κρατούσαν πυρσούς με μαγικό φως. Μέσα στο ημικύκλιό τους, πάνω στο σκούρο έδαφος έλαμπε μια γαλανόλευκη πεντάλφα.

Πάνω στην επίπεδη πέτρα στεκόταν ο Τζέις. Φορούσε κόκκινη στολή σαν του Σεμπάστιαν. Έμοιαζαν περισσότερο από κάθε άλλη φορά.

Η Κλέρι μπορούσε να δει τη λάμψη των μαλλιών του ακόμα και από μακριά. Βημάτιζε πάνω κάτω στην άκρη της επίπεδης πέτρας και καθώς πλησίασαν, η Κλέρι, που την έσπρωχνε ο Σεμπάστιαν, άκουσε τα λόγια του:

«...ευγνωμοσύνη για την αφοσίωσή σας, ακόμα και κατά τα τελευταία αυτά δύσκολα χρόνια και ευγνωμοσύνη για την πίστη σας στον πατέρα μας και τώρα σ' εμάς, τους γιους του. Και την κόρη του».

Ένα μουρμουρητό απλώθηκε στον κόσμο. Ο Σεμπάστιαν έσπρωξε την Κλέρι μπροστά, διέσχισαν τις σκιές και ανέβηκαν στην πλατφόρμα, πίσω απ' τον Τζέις. Ο Τζέις τους είδε και έκανε ένα νεύμα του κεφαλιού πριν ξαναγυρίσει στο πλήθος χαμογελούσε. «Εσείς είστε αυτοί που θα σωθούν», είπε. «Πριν από χίλια χρόνια, ο Άγγελος μας έδωσε το αίμα του, για να μας κάνει ξεχωριστούς, να

μας κάνει πολεμιστές. Αλλά δεν ήταν αρκετό. Έχουν περάσει χίλια χρόνια κι εμείς ακόμα κρυβόμαστε στις σκιές. Προστατεύουμε θνητούς που δεν αγαπάμε, από δυνάμεις τις οποίες εξακολουθούν να αγνοούν, και ένας αρχαίος, απολιθωμένος Νόμος μας απαγορεύει να φανερωθούμε ως σωτήρες τους. Πεθαίνουμε κατά εκατοντάδες, χωρίς ένα ευχαριστώ, χωρίς πένθος παρά μόνο απ' τους δικούς μας και χωρίς καν να καταφύγουμε στον Άγγελο που μας δημιούργησε». Πλησίασε περισσότερο την άκρη του βράχου. Οι Κυνηγοί μπροστά του σχημάτιζαν ένα ημικύκλιο. Τα μαλλιά του ήταν σαν χλωμή φωτιά. «Ναι, τολμάω να το πω. Ο Άγγελος που μας δημιούργησε δεν μας βοηθάει καν και είμαστε ολομόναχοι. Πιο μόνοι ακόμα και απ' τους θνητούς γιατί όπως είπε κάποτε ένας μεγάλος επιστήμονάς τους, είναι σαν τα παιδιά που παίζουν στην άμμο, ενώ γύρω τους ένας τεράστιος ωκεανός αλήθειας μένει ανεξερεύνητος¹. Αλλά εμείς ξέρουμε την αλήθεια. Είμαστε οι σωτήρες αυτής της γης και εμείς θα έπρεπε να την κυβερνάμε».

Ο Τζέις ήταν καλός ομιλητής, όπως κι ο Βάλενταϊν, σκέφτηκε η Κλέρι με έναν πόνο στην καρδιά. Είχαν φτάσει πίσω του μαζί με τον Σεμπάστιαν, και έβλεπαν μπροστά την πεδιάδα και το πλήθος. Ένωθε τα βλέμματα των συγκεντρωμένων Κυνηγών πάνω τους.

«Ναι, να την κυβερνάμε». Χαμογέλασε, ένα υπέροχο ανάλαφρο χαμόγελο, γεμάτο γοητεία, σκοτεινό στις άκρες. «Ο Ραζιήλ είναι σκληρός και αδιαφορεί για όσα υποφέρουμε. Είναι ώρα να στραφούμε μακριά του. Να στραφούμε στη Λίλιθ, τη Μεγάλη Μητέρα, που θα μας δώσει δύναμη χωρίς τιμωρία, εξουσία χωρίς το Νόμο. Η

¹ Ο Ισαάκ Νεύτων (Σ.τ.Μ.).

εξουσία είναι εκ γενετής δικαίωμά μας. Έχει έρθει η ώρα να τη διεκδικήσουμε».

Κοίταξε πλαγίως με ένα χαμόγελο, καθώς βγήκε μπροστά ο Σεμπάστιαν. «Και τώρα θα σας αφήσω να ακούσετε τα υπόλοιπα απ' τον Τζόναθαν, που αυτό είναι το δικό του όραμα», είπε ο Τζέις και αποσύρθηκε, αφήνοντας τον Σεμπάστιαν να πάρει με ευκολία τη θέση του. Έκανε άλλο ένα βήμα και βρέθηκε πίσω από την Κλέρι, απλώνοντας το χέρι του για να πάρει το δικό της.

«Ωραίος λόγος», του είπε. Ο Σεμπάστιαν είχε αρχίσει να μιλάει τον αγνόησε και εστίασε την προσοχή της στον Τζέις. «Πολύ πειστικός».

«Αλήθεια; Έλεγα να ξεκινήσω “Φίλοι, Ρωμαίοι, κακούργοι”¹, αλλά σκέφτηκα ότι δεν θα τους φαινόταν αστείο».

«Πιστεύεις ότι είναι κακούργοι;»

Ανασήκωσε τους ώμους του. «Το Κονκλάβιο θα το πιστευε». Κοίταξε την Κλέρι. «Είσαι πολύ όμορφη», της είπε αλλά η φωνή του ήταν παραδόξως ανέκφραστη. «Τι έγινε;»

Η Κλέρι ξαφνιασμένη. «Τι εννοείς;»

Ο Τζέις άνοιξε το μπουφάν του. Από κάτω φορούσε ένα λευκό πουκάμισο. Στο πλάι και το μανίκι ήταν λερωμένο με κόκκινο. Η Κλέρι παρατήρησε ότι ο Τζέις γύρισε την πλάτη του στο πλήθος όταν της έδειχνε το αίμα. «Νιώθω ό,τι νιώθει», της είπε. «Το ξέχασες; Έπρεπε να κάνω έναν ιράτζε στον εαυτό μου χωρίς να με δει κανείς. Ένιωσα λες και κάποιος μου έσχιζε το δέρμα με ένα ξυράφι».

Η Κλέρι τον κοίταξε. Δεν είχε νόημα να πει ψέματα, έτσι δεν ήταν; Δεν μπορούσε να γυρίσει πίσω, ούτε κυριολεκτι-

¹ “Φίλοι, Ρωμαίοι, Πατριώτες”. είναι η προσφώνηση του Μάρκων Αντώνιον στο πλήθος, μετά τη δολοφονία του Ιουλίου Καίσαρα. Ο Βρούτος έχει καταφέρει να πείσει το πλήθος ότι η δολοφονία του Καίσαρα ήταν ορθή πράξη όταν αναλαμβάνει το βήμα ο Μάρκος Αντώνιος με μια ομιλία-υπόδειγμα της ρητορικής τέχνης και αντιστρέφει το κλίμα (Σ.τ.Μ.).

κά ούτε μεταφορικά. «Πάλεψα με τον Σεμπάστιαν».

Τα μάτια του την κοίταξαν εξεταστικά. «Καλά», είπε, «ελπίζω να τα βρήκατε, ό,τι κι αν ήταν αυτό για το οποίο τσακωθήκατε».

«Τζέις...» άρχισε να λέει αλλά ο Τζέις είχε στρέψει την προσοχή του στον Σεμπάστιαν. Το προφίλ του ήταν παγερό και ξεκάθαρο στο φως του φεγγαριού, σαν μια μορφή σχηματισμένη σε σκούρο χαρτόνι. Μπροστά τους, ο Σεμπάστιαν που είχε αφήσει κάτω το τόξο του, σήκωσε τα χέρια του. «Είστε μαζί μου;» φώναξε.

Ένα μουρμουρητό απλώθηκε στο πλήθος και η Κλέρι σφίχτηκε. Ένας απ' την ομάδα των Νεφιλίμ, ένας κάπως ηλικιωμένος, κατέβασε την κουκούλα του και σκυθρόπιασε. «Ο πατέρας σου μας έδωσε πολλές υποσχέσεις. Καμία απ' αυτές δεν εκπληρώθηκε. Γιατί να εμπιστευτούμε εσένα;»

«Γιατί εγώ θα σας προσφέρω την εκπλήρωση των επιθυμιών σας τώρα. Απόψε», είπε ο Σεμπάστιαν και έβγαλε απ' το μανδύα του την απομίμηση του Θανάσιμου Κύπελλου. Έλαμπε απαλό κάτω απ' το φως του φεγγαριού.

Το μουρμουρητό δυνάμωσε. Ο Τζέις είπε σιγανά: «Ελπίζω να πάνε όλα καλά. Νιώθω σαν να μην έχω κοιμηθεί όλη τη νύχτα».

Κοιτούσε το πλήθος και την πεντάλφα, με μια έκφραση ειλικρινούς ενδιαφέροντος στο πρόσωπό του. Το πρόσωπό του ήταν κομψά γωνιώδες υπό το μαγικό φως των ρούνων. Έβλεπε την ουλή στο μάγουλό του, τις καμπύλες των κροτάφων του, το υπέροχο σχήμα του στόματός του. Δεν θα το θυμάμαι αυτό, είχε πει. Όταν ξαναγίνω... όπως πριν, υπό τον έλεγχό του, δεν θα θυμάμαι πώς ήταν να είμαι ο εαυτός μου. Και ήταν αλήθεια. Είχε ξεχάσει τα πάντα. Και για κάποιον λόγο, παρόλο που το ήξερε ήδη,

τον είχε δει να τα ξεχνάει, ο πόνος αυτής της αλήθειας ήταν δυνατός.

Ο Σεμπάστιαν κατέβηκε απ' το βράχο και πήγε προς την πεντάλφα. Όταν έφτασε στην άκρη της άρχισε να ψάλλει: "*Abyssum inuoco. Lilith inuoco. Mater mea, inuoco*"¹.

Έβγαλε απ' τη ζώνη του ένα μικρό εγχειρίδιο. Στερεώνοντας το Κύπελλο μέσα από τον αγκώνα του, χρησιμοποίησε το εγχειρίδιο για να κόψει την παλάμη του. Το αίμα ανάβλυσε μαύρο στο φεγγαρόφωτο. Έβαλε το μαχαίρι ξανά στη ζώνη του και κράτησε το χέρι του που αιμορραγούσε πάνω απ' το Κύπελλο, εξακολουθώντας να ψάλλει στα λατινικά.

Ήταν τώρα ή ποτέ. «Τζέις», ψιθύρισε η Κλέρι. «Ξέρω ότι δεν είσαι εσύ. Ξέρω ότι υπάρχει ένα κομμάτι σου που δεν το δέχεται όλο αυτό. Προσπάθησε ένα θυμηθείς ποιος είσαι, Τζέις Λάιτγουντ».

Γύρισε απότομα το κεφάλι του προς το μέρος της και την κοίταξε με έκπληξη. «Τι είναι αυτά που λες;»

«Σε παρακαλώ, προσπάθησε να θυμηθείς, Τζέις. Σ' αγαπώ. Μ' αγαπάς...»

«Σ' αγαπώ, Κλέρι, ναι», είπε με κάπως τεταμένο ύφος. «Αλλά είχες πει ότι καταλάβαινες. Αυτό είναι. Τώρα θα δρέψουμε τους καρπούς των κόπων μας».

Ο Σεμπάστιαν έχυσε το περιεχόμενο του Κυπέλλου στο κέντρο της πεντάλφας. "*Hic est enim calix sanguinis mei*"².

«Όχι μας», ψιθύρισε η Κλέρι. «Εγώ δεν είμαι μέρος αυτού. Ούτε εσύ είσαι...»

Ο Τζέις πήρε μια βαθιά ανάσα. Για μια στιγμή η Κλέρι νόμισε ότι ήταν γι' αυτό που είπε, ότι ίσως, με κάποιο

¹ Καλώ την άβυσσο. Καλώ τη Λίλιθ. Καλώ τη μητέρα μου (Σ.τ.Μ.).

² Τούτο εστί το αίμα μου (Σ.τ.Μ.).

τρόπο, διαπερνούσε το κουκούλι του, αλλά ακολούθησε το βλέμμα του και είδε ότι στο κέντρο της πεντάλφας είχε εμφανιστεί μια στροβιλιζόμενη πύρινη σφαίρα. Είχε περίπου το μέγεθος μπάλας του μπέιζμπολ αλλά καθώς την κοιτούσε μεγάλωνε, επιμηκυνόταν και αποκτούσε σχήμα, μέχρι που σχημάτισε τελικά το περίγραμμα μιας γυναίκας, φτιαγμένο από φλόγες.

«Αίλιθ», είπε με καμπανιστή φωνή ο Σεμπάστιαν. «Όπως με κάλεσες κι εσύ, τώρα σε καλώ. Όπως μου έδωσες ζωή, τώρα σε ανασταίνω».

Οι φλόγες σκοτεινίασαν αργά. Στάθηκε μπροστά τους, η Αίλιθ, δυο φορές στο μέγεθος ενός κανονικού ανθρώπου, γυμνή, με τα μαύρα μαλλιά της να πέφτουν σαν καταρράχτες ως τους αστραγάλους της. Το σώμα της ήταν γκριζο σαν του ψαριού, γεμάτο μαύρες γραμμές σαν ηφαιστειακή λάβα. Έστρεψε τα μάτια της στον Σεμπάστιαν και ήταν δυο μαύρα φίδια που σπαρταρούσαν.

«Παιδί μου», του είπε πνιχτά.

Ο Σεμπάστιαν ήταν λες και έλαμπε, σαν να ήταν ο ίδιος μαγικό φως· χλωμό δέρμα, ανοιχτόχρωμα μαλλιά και τα ρούχα του έμοιαζαν μαύρα στο σκοτάδι. «Μητέρα, σε κάλεσα, όπως μου είχες ζητήσει. Απόψε δεν θα είσαι μόνο δική μου μητέρα αλλά μητέρα μιας καινούριας φυλής». Έδειξε τους Κυνηγούς που περίμεναν ακίνητοι, μάλλον σοχαρισμένοι. Άλλο να ξέρεις ότι θα κληθεί ένας ανώτερος δαίμονας και άλλο να τον βλέπεις μπροστά σου. «Το Κύπελλο» της είπε, και το άπλωσε προς το μέρος της, με το χλωμό λευκό χείλος του Κυπέλλου λερωμένο από το δικό του αίμα.

Η Αίλιθ γέλασε. Ήταν λες και τεράστιοι βράχοι τρίβονταν μεταξύ τους. Πήρε το Κύπελλο και, με την ίδια

χαλαρότητα που θα τίναζε κάποιος ένα έντομο από ένα φύλλο, η Λίλιθ έσκισε τον σταχτί γκριζο καρπό της με τα δόντια της. Πολύ αργά, πηχτό μαύρο αίμα κύλησε και έσταξε πλαταγίζοντας μέσα στο Κύπελλο, το οποίο φάνηκε να αλλάζει, να σκουραίνει στο άγγιγμά της, η διάφανη καθαρότητά του να μεταμορφώνεται σε λάσπη. «Όπως το Θανάσιμο Κύπελλο ήταν για τους Κυνηγούς ένα φυλαχτό και ένα μέσο μεταμόρφωσης ταυτόχρονα, έτσι θα είναι και για εσάς αυτό το Δαιμονικό Κύπελλο», είπε με την τραχιά, ανεμοδαρμένη της φωνή. Γονάτισε και έδωσε το Κύπελλο στον Σεμπάστιαν. «Πάρε το αίμα μου και πιες».

Ο Σεμπάστιαν πήρε το Κύπελλο. Είχε γίνει μαύρο, ένα γυαλιστερό μαύρο, σαν αιματίτης.

«Όσο μεγαλώνει η στρατιά σας, τόσο θα μεγαλώνει και η δύναμή μου», σύριξε η Λίλιθ. «Πολύ σύντομα θα είμαι αρκετά δυνατή για να επιστρέψω πραγματικά... και τότε θα μοιραστούμε τη φωτιά της εξουσίας, γιε μου».

Ο Σεμπάστιαν χαμήλωσε το κεφάλι του. «Σε ανακηρύσσουμε Θάνατο, μητέρα, και διακηρύσσουμε την ανάστασή σου».

Η Λίλιθ γέλασε και σήκωσε ψηλά τα χέρια της. Γλώσσες φωτιάς της έγλειψαν το σώμα και εκτινάχθηκε στον αέρα. Εξερράγη σε χιλιάδες αστραφτερά θραύσματα φωτός που μαύρισαν σαν τα κάρβουνα μιας φωτιάς που σβήνει. Όταν εξαφανίστηκαν τελείως, ο Σεμπάστιαν κλότσησε την πεντάλφα, χαλώντας τη συνέχειά της και σήκωσε το κεφάλι του. Στο πρόσωπό του υπήρχε ένα απαίσιο χαμόγελο.

«Κάρτραϊτ», είπε. «Εμπρός, φέρε τον πρώτο».

Το πλήθος χωρίστηκε και ένας άνδρας με μανδύα προ-

χώρησε προς τα εμπρός, με μια γυναίκα που παραπατούσε στο πλευρό του. Μια αλυσίδα την έδενε στο μπράτσο του και τα μακριά, μπερδεμένα μαλλιά της έκρυβαν το πρόσωπό της. Η Κλέρι σφίχτηκε ολόκληρη. «Τζέις, τι είναι αυτό; Τι συμβαίνει;»

«Τίποτα», είπε και κοίταξε στο βάθος αφηρημένος. «Δεν θα πάθει τίποτε κανείς. Απλώς θα αλλάξει. Κοίτα».

Ο Κάρτραϊτ, που η Κλέρι θυμόταν αμυδρά το όνομά του απ' την Άιντρις, έβαλε το χέρι του στο κεφάλι της αιχμαλώτου του και την ανάγκασε να γονατίσει. Μετά έσκυψε και την άρπαξε απ' τα μαλλιά, τραβώντας της το κεφάλι προς τα πάνω. Εκείνη κοίταξε τον Σεμπάστιαν, με τρόμο και περιφρόνηση, με το πρόσωπό της να διακρίνεται καθαρά στο φεγγαρόφωτο.

Η Κλέρι πήρε μια ανάσα. «Άματις».

21

Ξυπνώντας την κοίλαση

Η αδερφή του Λουκ σήκωσε το κεφάλι της και τα γαλάζια της μάτια, που έμοιαζαν τόσο με του Λουκ, καρφώθηκαν στην Κλέρι. Φαινόταν ζαλισμένη, σοκαρισμένη, η έκφρασή της σαν να μην εστίαζε καλά το βλέμμα, σαν να είχε ναρκωθεί. Προσπάθησε να σηκωθεί όρθια αλλά ο Κάρτραϊτ την έσπρωξε πάλι κάτω. Ο Σεμπάστιαν πήγε προς το μέρος της με το Κύπελλο στο χέρι.

Η Κλέρι πήγε να τρέξει αλλά ο Τζέις την έπιασε απ' το μπράτσο και την κράτησε πίσω. Τον κλότσησε αλλά την είχε ήδη πάρει αγκαλιά και είχε βάλει το χέρι του πάνω στο στόμα της. Ο Σεμπάστιαν μιλούσε στην Άματις με μια βαθιά, υπνωτική φωνή. Εκείνη κούνησε βίαια το κεφάλι της αλλά ο Κάρτραϊτ την άρπαξε απ' τα μακριά μαλλιά και της τράβηξε το κεφάλι προς τα πίσω. Η Κλέρι την άκουσε να φωνάζει, μια λεπτή κραυγή πάνω απ' τον άνεμο.

Η Κλέρι θυμήθηκε το βράδυ που είχε μείνει ξύπνια κοιτώντας το στήθος του Τζέις να ανεβοκατεβαίνει και σκέφτηκε ότι θα μπορούσε να έχει δώσει ένα τέλος σε

όλα με μια μόνο μαχαιριά. Αλλά όλα αυτά δεν είχαν πρόσωπο, φωνή, σχέδιο. Τώρα φορούσαν το πρόσωπο της αδερφής του Λουκ και τώρα η Κλέρι ήξερε το σχέδιο αλλά ήταν πολύ αργά.

Ο Σεμπάστιαν είχε πιάσει στο ένα του χέρι τα μαλλιά της Άματις, και είχε κολλήσει το Κύπελλο στο στόμα της. Καθώς την πίεσε να καταπιεί το περιεχόμενό του, η γυναίκα αναγούλιαζε και έβηχε και στο πιγούνι της έτρεχε μαύρο υγρό.

Ο Σεμπάστιαν τράβηξε το Κύπελλο αλλά είχε προλάβει να δράσει. Η Άματις έβγαλε έναν απαίσινο ήχο σαν βήχα και το σώμα της τινάχτηκε προς τα πάνω. Τα μάτια της πετάχτηκαν έξω και έγιναν μαύρα σαν του Σεμπάστιαν. Έφερε τα χέρια της στο πρόσωπό της, της ξέφυγε ένα ουρλιαχτό και η Κλέρι είδε με έκπληξη ότι ο ρούνος της Ενόρασης έσβηνε απ' το χέρι της, ξεθώριασε, μέχρι που εξαφανίστηκε.

Η Άματις χαμήλωσε τα χέρια της. Η έκφρασή της είχε μαλακώσει και τα μάτια της ξανάγιναν γαλάζια. Καρφώθηκαν στον Σεμπάστιαν.

«Άφησέ την», είπε ο αδερφός της Κλέρι στον Κάρτραϊτ, με το βλέμμα του στην Άματις. «Άφησέ τη να έρθει κοντά μου».

Ο Κάρτραϊτ έκοψε την αλυσίδα που τον έδενε με την Άματις και έκανε ένα βήμα πίσω. Η έκφρασή του ήταν ένα παράξενο μίγμα φόβου και δέους.

Η Άματις έμεινε για μια στιγμή ακίνητη, με τα χέρια της να κρέμονται στο πλάι. Μετά σηκώθηκε και πήγε προς τον Σεμπάστιαν. Γονάτισε μπροστά του με τα μαλλιά της να σέρνονται στη λάσπη. «Αφέντη», είπε ξαφνικά. «Πώς μπορώ να σε υπηρετήσω;»

«Σήκω», είπε ο Σεμπάστιαν και η Άματις σηκώθηκε απ' το χώμα με χάρη. Έμοιαζε να έχει ξαφνικά ένα νέο τρόπο κίνησης. Όλοι οι Κυνηγοί ήταν ευκίνητοι αλλά τώρα η Άματις είχε μια σιωπηλή χάρη την οποία η Κλέρι έβρισκε ανατριχιαστική. Στάθηκε όρθια μπροστά στον Σεμπάστιαν. Για πρώτη φορά, η Κλέρι είδε ότι αυτό που είχε περάσει για μακρύ λευκό φόρεμα ήταν μάλλον νυχτικό σαν να είχε ξυπνήσει και να είχε σηκωθεί βιαστικά απ' το κρεβάτι. Τι εφιάλτης, να ξυπνήσει κανείς εκεί, ανάμεσα σ' αυτές τις κουκουλοφόρες μορφές, σ' αυτό το πικρό, εγκαταλελειμμένο μέρος. «Έλα σε μένα», την κάλεσε ο Σεμπάστιαν και η Άματις πήγε προς το μέρος του. Ήταν τουλάχιστον ένα κεφάλι πιο κοντή του και σήκωσε το κεφάλι της για να τον ακούσει καθώς της ψιθύριζε. Ένα παγερό χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπό της.

Ο Σεμπάστιαν σήκωσε το χέρι του. «Κάρτραϊτ, θέλεις να μονομαχήσεις;»

Ο Κάρτραϊτ άφησε την αλυσίδα που κρατούσε και το χέρι του πήγε στη ζώνη με τα όπλα που φαινόταν απ' το άνοιγμα του μανδύα του. Ήταν νεαρός με ανοιχτόχρωμα μαλλιά και φαρδύ πρόσωπο με τετράγωνο σαγόνι. «Μα...»

«Σίγουρα πρέπει να γίνει μια επίδειξη της δύναμής της», είπε ο Σεμπάστιαν. «Έλα, Κάρτραϊτ, γυναίκα είναι και πιο μεγάλη σε ηλικία από σένα. Φοβάσαι;»

Ο Κάρτραϊτ έδειχνε σαστισμένος αλλά έβγαλε ένα μακρύ στίλετο απ' τη ζώνη του. «Τζόναθαν...»

Τα μάτια του Σεμπάστιαν άστραψαν. «Πολέμησέ τον, Άματις».

Τα χείλη της τραβήχτηκαν απειλητικά. «Με μεγάλη μου χαρά» είπε και του όρμησε. Η ταχύτητά της ήταν εκ-

πληκτική. Πήδηξε στον αέρα και κλότσησε με το πόδι της το στιλέτο, που έπεσε απ' το χέρι του. Η Κλέρι παρακολουθούσε έκπληκτη καθώς η Άματις όρμησε κατά πάνω του και έχωσε το γόνατό της στο στομάχι του. Εκείνος παραπάτησε και κείνη τον κουτούλησε με δύναμη, πήγε πίσω του, τον άρπαξε απ' το μανδύα και τον έριξε στο χώμα. Εκείνος έπεσε στα πόδια της με ένα φριχτό κρότο και μούγκρισε από πόνο.

«Και αυτό ήταν επειδή με άρπαξες απ' το κρεβάτι μου μέσα στη νύχτα», είπε η Άματις και σκούπισε με την ανάστροφη της παλάμης της τα χείλη της που αιμορραγούσαν ελαφρώς. Ένα αχνό μουρμουρητό βεβιασμένου γέλιου απλώθηκε στο πλήθος.

«Ορίστε λοιπόν», είπε ο Σεμπάστιαν. «Ακόμα κι ένας Κυνηγός χωρίς ιδιαίτερες ικανότητες ή δύναμη, χωρίς παρεξήγηση, Άματις, μπορεί να γίνει πιο δυνατός, πιο γρήγορος, από ό,τι οι αγγελικοί του συνάδελφοι». Χτύπησε με δύναμη τη γροδιά του στην παλάμη του. «Δύναμη. Πραγματική δύναμη. Ποιος είναι έτοιμος γι' αυτή;»

Μεσολάβησε μια στιγμή δισταγμού και μετά ο Κάρτραϊτ σηκώθηκε παραπατώντας με το ένα χέρι να σφίγγει το στομάχι του. «Εγώ», είπε και έριξε ένα βλέμμα γεμάτο δηλητήριο στην Άματις που απλώς χαμογέλασε.

Ο Σεμπάστιαν σήκωσε ψηλά το Δαιμονικό Κύπελλο. «Τότε, προχώρα μπροστά».

Ο Κάρτραϊτ πήγε και στάθηκε μπροστά στον Σεμπάστιαν και τότε οι άλλοι Κυνηγοί έλυσαν το σχηματισμό τους και πήγαν βιαστικά προς το μέρος όπου στεκόταν ο Σεμπάστιαν, σχηματίζοντας μια ακανόνιστη γραμμή. Η Άματις στεκόταν γαλήνια στο ένα μέρος, με τα χέρια σταυρωμένα. Η Κλέρι την κοίταζε, προσπαθώντας να την

κάνει να την κοιτάξει κι εκείνη. Ήταν η αδερφή του Λουκ. Αν τα πράγματα είχαν πάει όπως έπρεπε, τώρα θα ήταν η ετεροθαλής της θεία.

Άματις. Η Κλέρι θυμήθηκε το μικρό σπίτι της, πλάι στο κανάλι, στην Άιντρις, το πόσο ευγενική ήταν, το πόσο πολύ αγαπούσε τον πατέρα του Τζέις. Σε παρακαλώ, δείξε μου ότι είσαι ακόμα ο εαυτός σου, σκέφτηκε. Σε παρακαλώ, κοίταξέ με. Λες και η Άματις είχε ακούσει τη σιωπηλή προσευχή της, σήκωσε το κεφάλι της και κοίταξε την Κλέρι στα μάτια.

Και χαμογέλασε. Δεν ήταν καλοσυνάτο χαμόγελο ούτε καθησυχαστικό. Το χαμόγελο της ήταν σκοτεινό και κρύο και ύπουλα ικανοποιημένο. Ήταν το χαμόγελο κάποιου που θα σε κοιτούσε ενώ πνίγεσαι, σκέφτηκε η Κλέρι, και δεν θα σήκωνε καν το δαχτυλάκι του για να σε βοηθήσει. Δεν ήταν το χαμόγελο της Άματις. Δεν ήταν η Άματις. Η Άματις είχε εξαφανιστεί πια.

Ο Τζέις είχε βγάλει το χέρι του απ' το στόμα της αλλά η Κλέρι δεν είχε πια καμία επιθυμία να παλέψει. Κανένας εκεί δεν θα τη βοηθούσε και το άτομο που στεκόταν με τα χέρια τυλιγμένα γύρω της, που τη φυλάκιζε με το σώμα του, δεν ήταν ο Τζέις. Όπως τα ρούχα διατηρούν το σχήμα του σώματος κάποιου ακόμα κι αν έχει να τα φορέσει χρόνια, ή ένα μαξιλάρι που κρατούσε το σχήμα του κεφαλιού κάποιου που κοιμόταν εκεί ακόμα κι αν είχε από χρόνια πεθάνει, αυτό ήταν μόνο. Ένα άδειο τσόφλι που είχε γεμίσει η ίδια με τις επιθυμίες και την αγάπη και τα όνειρά της.

Και έτσι είχε αδικήσει τρομακτικά τον αληθινό Τζέις. Στην αποστολή της να τον σώσει, είχε σχεδόν ξεχάσει ποιον έσωζε. Και θυμήθηκε τι της είχε πει εκείνα τα λίγα

λεπτά που ήταν ο εαυτός του: *Μισώ τη σκέψη ότι είναι αυτός μαζί σου. Αυτός. Ο άλλος εγώ.* Ο Τζέις καταλάβαινε ότι ήταν δυο διαφορετικά άτομα, ότι ο ίδιος χωρίς την ψυχή του δεν ήταν καθόλου ο ίδιος.

Είχε προσπαθήσει να παραδοθεί στο Κονκλάβιο κι εκείνη τον είχε εμποδίσει. Δεν είχε ακούσει την επιθυμία του. Είχε κάνει εκείνη την επιλογή γι' αυτόν μέσα σε μια στιγμή άγνοιας και πανικού, αλλά την είχε κάνει χωρίς να συνειδητοποιεί ότι ο δικός της Τζέις θα προτιμούσε να πεθάνει παρά να είναι έτσι, και ότι δεν του είχε σώσει τη ζωή αλλά τον είχε καταραστεί σε μια ύπαρξη που ο ίδιος θα απεχθανόταν.

Αφέθηκε πάνω του και ο Τζέις, θεωρώντας ότι αυτό σήμαινε ότι δεν αντιστεκόταν πια, χαλάρωσε τη λαβή του. Ο τελευταίος Κυνηγός στεκόταν μπροστά στον Σεμπάστιαν, περιμένοντας ανυπόμονα να πιει απ' το Κύπελλο. «Κλέρι...» άρχισε να λέει ο Τζέις.

Δεν πρόλαβε να μάθει τι θα έλεγε. Ακούστηκε μια κραυγή και ο Κυνηγός που πήγαινε να πιει απ' το Κύπελλο παραπάτησε, με ένα βέλος να προεξέχει απ' το λαιμό του. Η Κλέρι γύρισε απότομα το κεφάλι της κατάπληκτη και είδε, στην κορυφή του πέτρινου ντολμμέν, τον Άλεξ, να κρατάει το τόξο του. Χαμογελούσε ικανοποιημένος και τράβηξε ξανά το τόξο για να ξαναρίξει.

Και τότε, από πίσω του ξεχύθηκαν στην πεδιάδα οι υπόλοιποι. Μια αγέλη λύκων, που έτρεχαν χαμηλά στο έδαφος, με το ραβδωτό τους τρίχωμα να αστράφτει στο εναλλασσόμενο φως. Η Μάγια με τον Τζόρνταν ήταν ανάμεσά τους, υπέθεσε η Κλέρι. Πίσω του κυνηγοί σε μια αδιάλειπτη γραμμή: η Ίζαμπελ και η Μαρίζ Λάιτγουντ, η Έλεν Μπλάκθορν και η Αλίν Πένχαλου και η Τζόσλιν,

με τα κόκκινα μαλλιά της να διακρίνονται ακόμα και από μακριά. Μαζί τους ήταν και ο Σάιμον, με τη λαβή ενός ασημένιου σπαδιού να προεξέχει πίσω απ' τον ώμο του, και ο Μάγκνους, με τα χέρια να αστράφτουν με γαλάζια φωτιά.

Η καρδιά της αναπήδησε μέσα στο στήθος της. «Εδώ είμαι!» τους φώναξε. «Εδώ είμαι!»

«Τη βλέπετε;» ρώτησε η Τζόσλιν. «Είναι εκεί;»

Ο Σάιμον προσπάθησε να εστιάσει στο σκοτάδι μπροστά του. Οι αισθήσεις του βρικόλακα μέσα του οξύνθηκαν όταν μύρισαν τη χαρακτηριστική μυρωδιά του αίματος. Διαφορετικά είδη αίματος, που αναμιγνύονταν – αίμα Κυνηγού, αίμα δαίμονα και η πικρή μυρωδιά του αίματος του Σεμπάστιαν. «Τη βλέπω», είπε. «Την κρατάει ο Τζέις. «Την τραβάει πίσω από τις γραμμές των Κυνηγών, εκεί».

«Αν είναι πιστοί στον Τζόναθαν, όπως ήταν ο Κύκλος στον Βάλενταϊν, θα σχηματίσουν ένα ανθρώπινο τείχος για να τον προστατεύσουν, το ίδιο και την Κλέρι και τον Τζέις». Η Τζόσλιν ήταν γεμάτη μητρική οργή, τα πράσινα μάτια της έκαιγαν. «Θα πρέπει να σπάσουμε τις γραμμές τους για να περάσουμε».

«Αυτό που θέλουμε είναι να φτάσουμε στον Σεμπάστιαν», είπε η Ίζαμπελ. «Σάιμον, θα σου ανοίξουμε δρόμο. Εσύ θα τρέξεις στον Σεμπάστιαν και θα τον καρφώσεις με το Ένδοξον. Όταν πέσει αυτός...»

«Οι άλλοι πιθανότατα θα σκορπίσουν», είπε ο Μάγκνους, «ή, ανάλογα με το πόσο δεμένοι είναι με τον Σεμπάστιαν μπορεί να πεθάνουν ή να καταρρεύσουν μαζί του. Ας ελπίσουμε, τουλάχιστον». Γύρισε το κεφάλι του

προς τα πίσω. «Είδατε τη βολή που έριξε ο Άλεξ με το τόξο; Φανταστικό το αγόρι μου», είπε λάμποντας και κούνησε τα δάχτυλά του. Απ' τις άκρες τους βγήκαν γαλάζιες σπίδες. Έλαμπε ολόκληρος. Μόνο ο Μάγκνους, σκέφτηκε ο Σάιμον, που είχε συνηθίσει πια, θα διάλεγε πανοπλία με πούλιες από πάνω ως κάτω.

Η Ίζαμπελ ξετύλιξε το μαστίγιο απ' τον καρπό της. Απλώθηκε μπροστά της σαν μια γλώσσα χρυσής φωτιάς. «Λοιπόν, Σάιμον», είπε. «Έτοιμος;»

Οι ώμοι του Σάιμον σφίχτηκαν. Απείχαν ακόμα αρκετά απ' τη γραμμή του αντίπαλου στρατού. Δεν ήξερε τι άλλο να τους θεωρήσει. Κρατούσαν σθεναρά τη θέση τους, ντυμένοι με κόκκινους μανδύες και στολή, και τα χέρια τους ήταν γεμάτα με όπλα που άστραφταν. Μερικοί φώναζαν με απορία. Δεν μπορούσε να μη χαμογελάσει.

«Μα το όνομα του Αγγέλου, Σάιμον», είπε η Ίζι. «Τι στο καλό σκέφτεσαι και χαμογελάς;»

«Τα σπαδιά σεράφ τους δεν λειτουργούν πια» είπε ο Σάιμον «και προσπαθούν να καταλάβουν γιατί. Ο Σεμπάστιαν μόλις τους φώναξε να χρησιμοποιήσουν άλλα όπλα». Απ' τη γραμμή ακούστηκε μια κραυγή, καθώς άλλο ένα βέλος ταξίδευε απ' τον τάφο και χώθηκε στην πλάτη ενός εύσωμου Κυνηγού με κόκκινο μανδύα, ο οποίος κατέρρευσε μπροστά. Η γραμμή άνοιξε και σχημάτισε ένα κενό σαν μια ρωγμή σε τοίχο. Ο Σάιμον είδε την ευκαιρία, έτρεξε και πέρασε ανάμεσά τους. Οι άλλοι τον ακολούθησαν.

Ήταν σαν να βουτούσε σε ένα σκοτεινό ωκεανό τη νύχτα, έναν ωκεανό γεμάτο καρχαρίες και θαλάσσια πλάσματα με κοφτερά δόντια που συγκρούονταν μεταξύ τους. Δεν ήταν η πρώτη μάχη στην οποία συμμετείχε ο Σάιμον,

αλλά στον Θανάσιμο Πόλεμο ήταν μόλις είχε πρωτολάβει το Σημάδι του Κάιν. Δεν είχε αρχίσει ακόμα να ενεργεί αν και πολλοί δαίμονες είχαν υποχωρήσει βλέποντάς το. Δεν είχε σκεφτεί ποτέ ότι θα του έλειπε, αλλά εκείνη τη στιγμή, καθώς προσπαθούσε να περάσει ανάμεσα απ' τις σφιχτές γραμμές των Κυνηγών που του επιτίδονταν με σπαδιά, του έλειπε πραγματικά. Η Ίζαμπελ ήταν στη μια μεριά του και ο Μάγκνους στην άλλη και τον προστάτευαν... προστάτευαν το σπαδί. Το μαστίγιο της Ίζαμπελ ξεδιπλωνόταν κελαηδώντας, δυνατό και σίγουρο και τα χέρια του Μάγκνους έφτυναν φωτιά, κόκκινη, πράσινη και μπλε. Πύρινες χρωματιστές γλώσσες φωτιάς τύλιγαν τους σκοτεινούς Νεφιλίμ και τους έκαιγαν επί τόπου. Άλλοι Κυνηγοί ούρλιαζαν καθώς οι λύκοι του Λουκ γλιστρούσαν ανάμεσά τους, τους δάγκωναν και τους πετσόκοβαν, αρπάζοντας τα λαρύγγια τους.

Ένα στιλέτο τινάχτηκε με εκπληκτική ακρίβεια και καρφώθηκε στα πλευρά του Σάιμον. Έβγαλε μια κραυγή αλλά συνέχισε να προχωράει γιατί ήξερε ότι η πληγή θα έκλεινε σε λίγα δευτερόλεπτα. Συνέχισε να τρέχει...

Και κοκάλωσε. Μπροστά του είδε ένα οικείο πρόσωπο. Η αδερφή του Λουκ, η Άματις. Καθώς τα μάτια της τον εντόπισαν, είδε μια έκφραση αναγνώρισης. Τι έκανε εκεί πέρα όμως; Είχε έρθει να πολεμήσει μαζί τους; Μα...

Όρμησε κατά πάνω του με ένα στιλέτο που έλαμπε σκοτεινό στο χέρι της. Ήταν γρήγορη. Όχι τόσο γρήγορη όμως που τα ταχύτατα αντανακλαστικά του βρικόλακα δεν θα προλάβαιναν να τον σώσουν – αν δεν είχε κοκάλώσει στη θέση του από έκπληξη. Η Άματις ήταν αδελφή του Λουκ· την ήξερε κι εκείνη η στιγμή δυσπιστίας θα μπορούσε να είναι το τέλος του αν δεν είχε πεταχτεί

μπροστά του ο Μάγκνους και δεν τον είχε σπρώξει στο πλάι. Απ' το χέρι του Μάγκνους άστραψε μπλε φωτιά αλλά η Άματις ήταν πιο γρήγορη ακόμα και απ' το μάγο. Απέφυγε τη φωτιά και χώθηκε κάτω απ' το χέρι του Μάγκνους και ο Σάιμον πρόλαβε να δει τη λάμψη του φεγγαριού πάνω στη λεπίδα του στιλέτου της. Τα μάτια του Μάγκνους γούρλωσαν από έκπληξη καθώς το μαύρο σκοτεινό μαχαίρι της χώθηκε σκίζοντας την πανοπλία του. Το τράβηξε πίσω και η λεπίδα ήταν γεμάτη αίμα που έλαμπε σαν καθρέφτης. Η Ίζαμπελ ούρλιαξε καθώς ο Μάγκνους κατέρρευσε στα γόνατα. Ο Σάιμον προσπάθησε να γυρίσει προς το μέρος του αλλά το ρεύμα και η πίεση του πλήθους και της μάχης τον έσπρωξαν μπροστά. Φώναξε το όνομα του Μάγκνους καθώς η Άματις έσκυψε πάνω απ' τον πεσμένο μάγο και σήκωσε το στιλέτο της για δεύτερη φορά, στοχεύοντας την καρδιά του.

«Άφησέ με!» φώναξε η Κλέρι που σφάδαζε και κλοτσούσε καθώς προσπαθούσε με όλη της τη δύναμη να απελευθερωθεί απ' τη λαβή του Τζέις. Δεν έβλεπε σχεδόν τίποτα πίσω απ' το πλήθος των πορφυροντυμένων Κυνηγών που στέκονταν μπροστά τους και τη χώριζαν απ' τους φίλους και την οικογένειά της. Η Κλέρι, ο Τζέις και ο Σεμπάστιαν βρίσκονταν λίγα μέτρα πίσω απ' τη γραμμή της μάχης. Ο Τζέις την κρατούσε σφιχτά όσο η Κλέρι πάλευε να ξεφύγει και ο Σεμπάστιαν, δίπλα τους, παρακολουθούσε την εξέλιξη των γεγονότων με μια έκφραση σκοτεινής οργής στο πρόσωπο. Κουνούσε τα χείλη του. Η Κλέρι δεν μπορούσε να πει αν έβριζε, προσευχόταν ή έψαλλε τα λόγια από ένα μαγικό ξόρκι. «Άφησέ με, παλιο...»

Ο Σεμπάστιαν γύρισε με μια τρομακτική έκφραση στο πρόσωπό του, κάτι μεταξύ χαμόγελου και γρυλίσματος. «Κάν' τη να το βουλώσει, Τζέις».

Ο Τζέις, εξακολουθώντας να κρατάει την Κλέρι, είπε: «Θα κάτσουμε να περιμένουμε εδώ πίσω και θα τους αφήσουμε να μας υπερασπιστούν αυτοί;» Έδειξε με το σαγόνι του τη γραμμή των Κυνηγών.

«Ναι», είπε ο Σεμπάστιαν, «εγώ κι εσύ είμαστε πολύ σημαντικοί για να διακινδυνεύσουμε να πάθουμε κάτι».

Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι του. «Δεν μου αρέσει. Είναι πολλοί περισσότεροι οι αντίπαλοι». Γύρισε και κοίταξε το πλήθος. «Η Λίλιθ; Μπορείς να την ξανακαλέσεις να μας βοηθήσει;»

«Τι, εδώ πέρα;» Το ύφος του Σεμπάστιαν ήταν αποδοκιμαστικό. «Όχι. Άλλωστε, είναι πολύ αδύναμη αυτή τη στιγμή για να μας βοηθήσει ουσιαστικά. Κάποτε θα μπορούσε να έχει διαλύσει έναν ολόκληρο στρατό αλλά αυτό το βρομερό απόβρασμα του Σκότους, τη σκόρπισε στο κενό ανάμεσα στους κόσμους με το Σημάδι του Κάιν του. Πάλι καλά που μπόρεσε να έρθει ως εδώ να μας δώσει το αίμα της».

«Δειλέ», είπε αποδοκιμαστικά η Κλέρι. «Έκανες όλους αυτούς τους ανθρώπους σκλάβους σου και δεν πολεμάς καν για να τους προστατεύσεις...»

Ο Σεμπάστιαν σήκωσε το χέρι του σαν να είχε σκοπό να τη χαστουκίσει. Η Κλέρι ευχήθηκε να το έκανε, ευχήθηκε να τον έβλεπε ο Τζέις να το κάνει αλλά στο πρόσωπο του Σεμπάστιαν άστραψε ένα χαμόγελο. Κατέβασε το χέρι του. «Κι αν σε αφήσει ο Τζέις, θα πολεμήσεις εσύ;»

«Φυσικά και θα πολεμήσω...»

«Σε ποια πλευρά;» Ο Σεμπάστιαν έκανε ένα σβέλτο

βήμα προς το μέρος της και σήκωσε το Δαιμονικό Κύπελλο. Η Κλέρι είδε το περιεχόμενό του. Παρόλο που είχαν πει πολλοί, το αίμα είχε μείνει στο ίδιο επίπεδο. «Σήκωσε το κεφάλι της, Τζέις».

«Όχι!» Η Κλέρι διπλασίασε τις προσπάθειές της να ξεφύγει. Το χέρι του Τζέις πήγε κάτω απ' το πιγούνι της αλλά της φάνηκε ότι ένωσε δισταγμό στο άγγιγμά του.

«Σεμπάστιαν», είπε ο Τζέις. «Δεν...»

«Τώρα», είπε ο Σεμπάστιαν. «Δεν είναι απαραίτητο να μείνουμε εδώ. Εμείς είμαστε οι σημαντικοί, όχι αυτοί οι στόχοι για σφαίρες. Αποδείξαμε ότι το Δαιμονικό Κύπελλο ενεργεί όπως θα 'πρεπε. Αυτό έχει σημασία». Άρπαξε το μπροστινό μέρος του φορέματος της Κλέρι. «Αλλά θα είναι πολύ πιο εύκολο να δραπετεύσουμε» είπε «χωρίς αυτήν εδώ να ουρλιάζει και να κλοτσάει και να παλεύει σε κάθε μας βήμα».

«Μπορούμε να της δώσουμε να πει αργότερα...»

«Όχι», είπε ο Σεμπάστιαν. «Κράτα την ακίνητη». Και σήκωσε το Κύπελλο και το κόλλησε στα χείλη της Κλέρι, προσπαθώντας να της ανοίξει το στόμα. Η Κλέρι πάλεψε με σφιγμένα τα δόντια. «Πιες», είπε ο Σεμπάστιαν με ένα δηλητηριώδη ψίθυρο, τόσο αχνό που η Κλέρι αμφέβαλλε αν ο Τζέις τον είχε ακούσει. «Σου είπα ότι μέχρι το τέλος αυτής της νύχτας θα κάνεις ό,τι σου ζητήσω. Πιες». Τα μαύρα του μάτια σκοτεινίασαν και έσπρωξε το Κύπελλο σκίζοντας το κάτω της χείλος.

Η Κλέρι γεύτηκε αίμα καθώς άπλωσε τα χέρια της προς τα πίσω, και πιάστηκε απ' το σώμα του Τζέις για να στηριχτεί, καθώς κλότσησε με δύναμη με τα πόδια της. Ένωσε τη ραφή του φορέματός της να σκίζεται στο πλάι, και τα πόδια της να χτυπούν με δύναμη τα πλευρά του

Σεμπάστιαν. Παραπάτησε προς τα πίσω ξαφνιασμένος, καθώς η Κλέρι τίναξε με δύναμη το κεφάλι της προς τα πίσω, ακούγοντας το ξεκάθαρο κραχ όταν το κρανίο της συγκρούστηκε με το πρόσωπο του Τζέις. Εκείνος έβγαλε μια κραυγή και χαλάρωσε τη λαβή του ελάχιστα, ίσα ίσα όσο χρειαζόταν η Κλέρι για να απελευθερωθεί. Έφυγε μακριά του και όρμησε στη μάχη χωρίς να κοιτάξει πίσω.

Η Μάγια έτρεχε πάνω στο βραχώδες έδαφος ενώ το φως των αστεριών χάιδευε με τα δροσερά δάχτυλά του τη γούνα της, και οι δυνατές μυρωδιές της μάχης επιτίθονταν στην ευαίσθητη μύτη της: αίμα, ιδρώτας και η μυρωδιά καμένου λάστιχου της μαύρης μαγείας.

Η αγέλη είχε ήδη απλωθεί σαν μια μεγάλη βεντάλια στην πεδιάδα και σκότωνε με τα θανατηφόρα νύχια και δόντια της. Η Μάγια έμενε κοντά στο πλευρό του Τζόρνταν όχι μόνο επειδή χρειαζόταν την προστασία του αλλά γιατί είχε καταλάβει ότι μαζί πολεμούσαν καλύτερα και πιο αποτελεσματικά. Είχε βρεθεί μόνο άλλη μια φορά σε μάχη, στην πεδιάδα Μπρόσελιν, μια μάχη που ήταν ένα χάος από δαίμονες και Πλάσματα του Σκότους. Στο Μπάρεν υπήρχαν πολύ λιγότεροι αντίπαλοι αλλά οι σκοτεινοί Κυνηγοί ήταν εντυπωσιακοί καθώς κράδαιναν τα σπαδιά και τα στιλέτα τους με μια γρήγορη και τρομακτική δύναμη. Η Μάγια είχε δει έναν αδύνατο άνδρα να κόβει με ένα κοντό σπαδί το κεφάλι ενός λύκου την ώρα που πηδούσε στον αέρα' αυτό που είχε καταρρεύσει στο έδαφος ήταν ένα ανθρώπινο σώμα, ματωμένο και μη αναγνωρίσιμο.

Τη στιγμή που το σκέφτηκε, ένας απ' τους πορφυροντυμένους Νεφιλίμ ξεπρόβαλε μπροστά τους, με ένα δίστομο

σπαδί στα χέρια. Η λεπίδα ήταν ματωμένη και γυάλιζε κοκκινόμαυρη στο φως του φεγγαριού. Ο Τζόρνταν, δίπλα της, γρύλισε αλλά η Μάγια ήταν αυτή που όρμησε στον άνδρα. Εκείνος την απέφυγε και επιτέθηκε με το σπαδί του. Ένιωσε έναν οξύ πόνο στον ώμο και έπεσε στο χώμα με τα τέσσερα, νιώθοντας τον πόνο να τη διαπερνάει. Ακούστηκε ένας κρότος και κατάλαβε ότι είχε καταφέρει να πετάξει το σπαδί του άνδρα απ' το χέρι του. Γρύλισε ικανοποιημένη και έκανε μεταβολή αλλά ο Τζόρνταν είχε ήδη πηδήξει για να πιάσει το λαιμό του Νεφιλίμ...

Αλλά ο άνδρας τον άρπαξε απ' το λαιμό, στον αέρα, σαν να έπιανε ένα ατίθασο κουτάβι. «Βρομερό Πλάσμα του Σκότους», είπε και παρόλο που δεν ήταν η πρώτη φορά που άκουγε τέτοιες προσβολές, κάτι στο γεμάτο μίσος, παγερό ύφος του άνδρα, έκανε τη Μάγια να ανατριχιάσει. «Θα έπρεπε να είσαι παλτό. Θα έπρεπε να σε φοράω».

Η Μάγια έχωσε τα δόντια της στο πόδι του. Χάλκινο αίμα εκτινάχθηκε στο στόμα της καθώς ο άνδρας ούρλιαξε από πόνο και παραπάτησε, κλοτσώντας τη, ενώ άφησε το λαιμό του Τζόρνταν. Η Μάγια τον κράτησε σφιχτά καθώς ο Τζόρνταν ξαναπήδηξε, και αυτή τη φορά η κραυγή οργής του Κυνηγού κόπηκε στη μέση καθώς ο Τζόρνταν του άνοιξε το λαρύγγι.

Η Άματις κατέβαζε το μαχαίρι της στην καρδιά του Μάγκνους, τη στιγμή που ένα βέλος έσκισε σφυρίζοντας τον αέρα και καρφώθηκε στον ώμο της. Την έριξε κάτω με τόση δύναμη που γύρισε στο πλάι και έπεσε με το πρόσωπο στο πετρώδες έδαφος. Ούρλιαζε, ένας ήχος που πνίγηκε γρήγορα από τις κλαγγές των όπλων παντού γύρω τους. Η Ίζαμπελ γονάτισε δίπλα στον Μάγκνους. Ο Σάι-

μον σήκωσε το κεφάλι του και είδε τον Άλεξ να στέκεται μαρμαρωμένος πάνω στον πέτρινο τάφο, με το τόξο στα χέρια. Ήταν μάλλον πολύ μακριά για να δει καθαρά τον Μάγκνους. Η Ίζαμπελ είχε βάλει τα χέρια της στο στήθος του Μάγκνους, ο Μάγκνους που ήταν πάντα τόσο κινητικός, ξεχείλιζε τόσο πολύ από ενέργεια, ήταν τελείως ακίνητος κάτω απ' τις φροντίδες της Ίζαμπελ. Σήκωσε το κεφάλι της και είδε τον Σάιμον να την κοιτάει. Τα χέρια της ήταν γεμάτα κόκκινο αίμα αλλά κούνησε βίαια το κεφάλι της προς το μέρος του.

«Συνέχισε!» του φώναξε. «Βρες τον Σεμπάστιαν!»

Ο Σάιμον έκανε μεταβολή και όρμησε στη μάχη. Η σφιχτή γραμμή των πορφυροντυμένων Κυνηγών είχε αρχίσει να χαλαρώνει. Οι λύκοι ορμούσαν εδώ κι εκεί και σκόρπιζαν τους Κυνηγούς μακριά τον έναν από τον άλλο. Η Τζόσλιν μονομαχούσε με έναν άνδρα που το ελεύθερο μπράτσο του έσταζε αίμα και ο Σάιμον συνειδητοποίησε κάτι παράξενο καθώς προχωρούσε παραπατώντας, ανοίγοντας δρόμο μέσα απ' τα στενά κενά ανάμεσα στη μάχη: κανένας απ' τους πορφυροντυμένους Νεφιλίμ δεν είχε Σημάδια. Το δέρμα τους ήταν γυμνό, χωρίς διακοσμητικά.

Καθώς με την άκρη του ματιού του είδε έναν Κυνηγό να επιτίθεται στην Αλίν με μια σιδερένια μπάλα με καρφιά που κρεμόταν από αλυσίδα, και να εκτοπίζεται από την Έλεν που πήδηξε πάνω του απ' το πλάι, ο Σάιμον επίσης συνειδητοποίησε πως ήταν πολύ πιο γρήγοροι από όλους τους Νεφιλίμ που είχε δει, εκτός από τον Τζέικ και τον Σεμπάστιαν. Κινούνταν με τη σβελτάδα των βρικολάκων, σκέφτηκε, καθώς ένας τους επιτέθηκε σε ένα λύκο που ορμούσε, και τον ξεκοίλιασε. Ο νεκρός λυκάνθρωπος σωριάστηκε στο χώμα μεταμορφωμένος σε έναν κοντόχο-

ντρο άνδρα με ανοιχτόχρωμα μαλλιά. Δεν ήταν η Μάγια ούτε ο Τζόρνταν. Ο Σάιμον ξεχείλισε από ανακούφιση και μετά τύπεις. Προχώρησε παραπατώντας, με τη μυρωδιά του αίματος πυκνή γύρω του και ένιωσε και πάλι να του λείπει το Σημάδι του Κάιν. Αν το είχε ακόμα, σκέφτηκε, θα μπορούσε να έχει κάψει όλους αυτούς τους εχθρικούς Νεφιλίμ και να τους είχε κάνει στάχτη...

Ένας απ' τους σκοτεινούς Νεφιλίμ ξεπρόβαλε μπροστά του, με μια πλατιά σπάδα με μια κόψη. Ο Σάιμον έσκυψε αλλά δεν ήταν ανάγκη. Ο άνδρας δεν είχε καν προλάβει να σηκώσει τελείως το χέρι του όταν ένα βέλος τον πέτυχε στο λαιμό και κατέρρευσε φτύνοντας αίμα. Το κεφάλι του Σάιμον τινάχτηκε προς τα πάνω και είδε τον Άλεξ που ήταν ακόμα πάνω στον τάφο· το πρόσωπό του ήταν σαν μια πέτρινη μάσκα και έριχνε τα βέλη του με ακρίβεια μηχανής, με το χέρι του να απλώνεται, να βγάζει ένα απ' τη φαρέτρα, να το βάζει στο τόξο και να ρίχνει. Κάθε βέλος έβρισκε το στόχο του αλλά ο Άλεξ δεν το πρόσεχε καν. Μέχρι να φύγει το βέλος, είχε πάρει άλλο ένα. Ο Σάιμον άκουσε άλλο ένα να σφυρίζει πλάι του και να καρφώνεται σε ένα σώμα καθώς ο ίδιος συνέχισε να προχωράει προς έναν ανοιχτό χώρο.

Κοκάλωσε. Να τη. Η Κλέρι, μια μικροσκοπική μορφή που διέσχιζε το πλήθος με άδεια χέρια, προσπαθώντας να περάσει με κλοτσιές και σπρωξιές. Φορούσε ένα σχισμένο κόκκινο φόρεμα και τα μαλλιά της ήταν ένα μπερδεμένο κουβάρι. Όταν τον είδε, ένα βλέμμα γεμάτο δυσπιστία και έκπληξη απλώθηκε στο πρόσωπό της. Ο Σάιμον σχημάτισε το όνομά της με τα χείλη του.

Ακριβώς από πίσω της βρισκόταν ο Τζέις. Το πρόσωπό του ήταν ματωμένο. Το πλήθος άνοιγε καθώς περνούσε

ανάμεσά του, του άφηνε χώρο για να περάσει. Πίσω του, στο κενό που άφηνε το πέρασμά του, ο Σάιμον έβλεπε μια ασημοκόκκινη λάμψη: μια γνώριμη μορφή, με λευκά γυαλιστερά μαλλιά σαν του Βάλενταϊν.

Ο Σεμπάστιαν. Κρυμμένος πίσω από τις τελευταίες γραμμές άμυνας των Κυνηγών. Όταν τον είδε, ο Σάιμον έβαλε το χέρι του στην πλάτη του και έβγαλε το Ένδοξον απ' τη θήκη του. Μετά από μια στιγμή, μια κίνηση του πλήθους έσπρωξε την Κλέρι προς το μέρος του. Τα μάτια της ήταν σχεδόν μαύρα απ' την αδρεναλίνη αλλά η χαρά της που τον έβλεπε ήταν εμφανής. Ο Σάιμον συνειδητοποίησε ότι αναρωτιόταν αν ήταν ακόμα ο εαυτός της ή είχε αλλάξει όπως είχε αλλάξει η Άματις.

«Δώσε μου το σπαδί!» του φώναξε και η φωνή της πνίγηκε σχεδόν μες στον ορυμαγδό των κλαγγών των μετάλλων. Άπλωσε το χέρι της για να το πάρει κι εκείνη τη στιγμή δεν ήταν πια η Κλέρι, η παιδική του φίλη αλλά μια Κυνηγός, ένας άγγελος εκδικητής που το χέρι του ήταν φτιαγμένο για να κρατήσει αυτό το σπαδί.

Της το έδωσε προτάσσοντάς της τη λαβή.

Η μάχη ήταν σαν μια δίνη, σκεφτόταν η Τζόσλιν, που διέσχιζε κόβοντας μέσα από το συνωστισμένο πλήθος. Κρατούσε το καυκασιανό κιντζάλ του Λουκ και ορμούσε προς οτιδήποτε κόκκινο έβλεπε. Κάτι ορμούσε κατά πάνω σου και μετά τραβιόταν πάλι, τόσο γρήγορα που το μόνο που καταλάβαινες ήταν μια αίσθηση ανεξέλεγκτου κινδύνου, η πάλη να μείνεις ζωντανός και να μην πνιγείς.

Τα μάτια της έφαχναν σαν τρελά τη μάζα των πολεμιστών, έφαχναν την κόρη της, μια λάμψη απ' τα μαλλιά της, ή έστω μια όψη του Τζέις, γιατί όπου ήταν εκείνος

θα ήταν και η Κλέρι. Στην πεδιάδα υπήρχαν σκόρπια βράχια, σαν παγόβουνα σε μια ακίνητη θάλασσα. Σκαρφάλωσε στην τραχιά επιφάνεια ενός από αυτά για να δει καλύτερα το πεδίο της μάχης αλλά το μόνο που έβλεπε ήταν κορμιά πιεσμένα κοντά το ένα στο άλλο, τη λάμψη των όπλων και τις σκοτεινές μορφές των λύκων που έτρεχαν χαμηλά ανάμεσα στους μαχητές.

Πήγε να κατέβει απ' το βράχο...

Και βρήκε κάποιον να την περιμένει στη βάση του. Η Τζόσλιν ξαφνιάστηκε και έμεινε να τον κοιτάζει επίμονα.

Φορούσε κόκκινο μανδύα και στο ένα του μάγουλο είχε μια πελιδνή ουλή, ένα κειμήλιο από κάποια άγνωστη σε κείνη μάχη. Το πρόσωπό του ήταν αδύνατο και δεν ήταν πια νέο αλλά δεν ήταν δυνατόν να κάνει λάθος. «Τζέρεμι», είπε αργά και η φωνή της δεν ακουγόταν σχεδόν πάνω απ' το θόρυβο της μάχης. «Τζέρεμι Πόντμερσι».

Ο άνδρας που ήταν κάποτε το νεαρότερο μέλος του Κύκλου την κοίταξε με κατακόκκινα μάτια. «Τζόσλιν Μόργκενστερν. Έχεις έρθει για να πολεμήσεις στο πλάι μας;»

«Στο πλάι σας; Όχι, Τζέρεμι...»

«Ήσουν κάποτε στον Κύκλο», είπε και την πλησίασε. Κρατούσε στο δεξί του χέρι ένα μακρύ εγχειρίδιο με αιχμή σαν ίσιο ξυράφι. «Ήσουν μια από εμάς. Και τώρα ακολουθούμε το γιο σου».

«Διέκοψα τις σχέσεις μου μαζί σας όταν ακολουθήσατε τον άνδρα μου», είπε η Τζόσλιν. «Γιατί πιστεύεις ότι θα σας ακολουθούσα τώρα που σας οδηγεί ο γιος μου;»

«Ή μαζί μας θα είσαι ή εναντίον μας, Τζόσλιν». Το πρόσωπό του έγινε σκληρό. «Δεν μπορείς να είσαι εναντίον του ίδιου σου του γιου».

«Ο Τζόναθαν», είπε η Τζόσλιν απαλά, «είναι το μεγαλύ-

τερο κακό που έκανε ποτέ ο Βάλενταϊν. Δεν θα μπορούσα ποτέ να είμαι μαζί του. Και άλλωστε, ποτέ δεν στάθηκα πλάι στον Βάλενταϊν. Τι ελπίδες νομίζεις ότι έχεις να με πείσεις τώρα;»

Κούνησε το κεφάλι του. «Δεν κατάλαβες», είπε. «Εννοώ ότι δεν μπορείς να του αντισταθείς. Ούτε σε εμάς. Το Κονκλάβιο δεν μπορεί. Δεν είναι προετοιμασμένο. Δεν είναι προετοιμασμένο γι' αυτό που μπορούμε να κάνουμε. Που είμαστε πρόθυμοι να κάνουμε. Το αίμα θα χυθεί στους δρόμους κάθε πόλης. Ο κόσμος θα καεί. Όλα όσα ξέρεις θα καταστραφούν. Και εμείς θα αναστηθούμε απ' το χάος της ήττας σας, σαν φοίνικας θριαμβευτής. Είναι η μοναδική σου ευκαιρία. Και αμφιβάλλω αν ο γιος σου θα σου δώσει άλλη».

«Τζέρεμι», είπε. «Ήσουν τόσο νέος όταν σε στρατολόγησε ο Βάλενταϊν. Θα μπορούσες να γυρίσεις, να γυρίσεις ακόμα και στο Κονκλάβιο. Θα έδειχναν επιείκεια...»

«Δεν μπορώ να ξαναγυρίσω ποτέ πια στο Κονκλάβιο», είπε με μια σκληρή ικανοποίηση. «Δεν καταλαβαίνεις; Όλοι εμείς που είμαστε με το γιο σου, δεν είμαστε πια Νεφιλίμ».

Δεν είμαστε πια Νεφιλίμ. Η Τζόσλιν πήγε να απαντήσει αλλά πριν προλάβει να μιλήσει, απ' το στόμα του ανάβλυσε αίμα. Γονάτισε και καθώς έπεφτε, η Τζόσλιν είδε να στέκεται πίσω του η Μαρίζ, που κρατούσε μια σπάδα. Οι δυο γυναίκες κοιτάχτηκαν για μια στιγμή πάνω απ' το πτώμα του Τζέρεμι. Μετά η Μαρίζ έκανε μεταβολή και πήγε ξανά προς τη μάχη.

Τη στιγμή που τα δάχτυλα της Κλέρι τύλιξαν τη λαβή, το σπαθί εξερράγη με ένα χρυσό φως. Απ' τη λαβή ως τη

μύτη του ξεπρόβαλε φωτιά που φώτιζε τις λέξεις που ήταν χαραγμένες στο πλάι: *Quis ut Deus?* και έκανε τη λαβή να αστράφτει σαν να περιείχε το φως του ήλιου. Παραλίγο να το αφήσει να πέσει γιατί νόμισε ότι είχε πάρει φωτιά, αλλά η φλόγα έμοιαζε να βρίσκεται στο εσωτερικό του σπαδιού και το μέταλλο κάτω απ' τις παλάμες της ήταν δροσερό.

Τα πάντα μετά από αυτό το σημείο έμοιαζαν να γίνονται πολύ αργά. Γύρισε και το σπαδί ακτινοβολούσε στο χέρι της. Τα μάτια της έψαξαν απεγνωσμένα τον Σεμπάστιαν στο πλήθος. Δεν μπορούσε να τον δει αλλά ήξερε ότι βρισκόταν κάπου πίσω απ' το σφιχτό κλοιό των Κυνηγών που είχε διαπεράσει η Κλέρι για να φτάσει ως εκεί. Έσφιξε το σπαδί και πήγε προς το μέρος τους αλλά κάποιος της έκλεινε το δρόμο.

Ο Τζέις.

«Κλέρι» της είπε. Ήταν απίστευτο που μπορούσε να τον ακούσει: οι ήχοι γύρω τους ήταν εκκωφαντικοί. Ουρλιαχτά και κραυγές, η κλαγγή του μετάλλου. Αλλά η θάλασσα των μορφών που πολεμούσαν έμοιαζε να έχει τραβηχτεί μακριά τους δεξιά κι αριστερά σαν το διαχωρισμό των υδάτων της Ερυθράς Θάλασσας και άφηνε γύρω τους έναν άδειο χώρο.

Το σπαδί έκαιγε και γλιστρούσε στο άγγιγμά της. «Τζέις. Κάνε στην άκρη».

Άκουσε τον Σάιμον, πίσω της να φωνάζει κάτι. Ο Τζέις κουνούσε το κεφάλι του. Τα χρυσά του μάτια ήταν επίπεδα, ανεξιχνίαστα. Το πρόσωπό του ήταν γεμάτο αίμα: είχε χτυπήσει με δύναμη το κεφάλι της στον κρόταφό του και το δέρμα είχε πρηστεί και μελανιάσει. «Δώσε μου το σπαδί, Κλέρι».

«Όχι». Κούνησε το κεφάλι της και έκανε ένα βήμα πίσω. Το Ένδοξον φώτιζε το χώρο όπου στέκονταν, το τσαλαπατημένο, μουσκεμένο απ' το αίμα χορτάρι γύρω τους, και τον Τζέις που πήγαινε προς το μέρος της. «Τζέις. Μπορώ να σε χωρίσω απ' τον Σεμπάστιαν. Μπορώ να τον σκοτώσω χωρίς να σκοτώσω εμένα...»

Το πρόσωπό του συσπάστηκε. Τα μάτια του είχαν το ίδιο χρώμα με τη φωτιά του σπαδιού ή την αντανακλούσαν, δεν ήταν σίγουρη και καθώς τον κοιτούσε συνειδητοποίησε ότι δεν είχε σημασία. Έβλεπε τον Τζέις και τον μη-Τζέις: οι αναμνήσεις της από κείνον, το όμορφο αγόρι που είχε γνωρίσει στην αρχή, ριψοκίνδυνο με τον εαυτό του και τους άλλους, που μάθαινε να νοιάζεται και να προσέχει. Θυμήθηκε τη νύχτα που είχαν περάσει στην Άιντρις, κρατώντας χέρια στο στενό κρεβάτι, και το ματωμένο αγόρι που την είχε κοιτάξει με στοιχειωμένα μάτια στο Παρίσι και είχε ομολογήσει ότι είχε δολοφονήσει κάποιον. «*Να τον σκοτώσεις;*» είπε ο Τζέις που δεν ήταν ο Τζέις. «*Έχεις τρελαθεί;*»

Και η Κλέρι θυμήθηκε τη νύχτα πλάι στη Λίμνη Λυν, τον Βάλενταϊν να μπήγει μέσα του το σπαδί, το πώς είχε νιώσει να ματώνει η ίδια της η ζωή με το δικό του αίμα.

Τον είχε δει να πεθαίνει, εκεί στην πεδιάδα της Άιντρις. Και μετά, όταν τον είχε φέρει πίσω, είχε σηκωθεί και την είχε κοιτάξει με κείνα τα μάτια που έλαμπαν σαν το Ξίφος, σαν το ιριδίζον αίμα ενός αγγέλου.

Ήμουν στο σκοτάδι, της είχε πει. Υπήρχαν μόνο σκιές, και ήμουν κι εγώ μια σκιά. Και τότε άκουσα τη φωνή σου.

Αλλά αυτή η φωνή μπερδεύτηκε με μια άλλη, πιο πρόσφατη: τον Τζέις που κοιτούσε τον Σεμπάστιαν στο σαλόνι του διαμερίσματος του Βάλενταϊν και της έλεγε ότι

προτιμούσε να πεθάνει παρά να ζήσει έτσι. Τον άκουγε ξανά να μιλάει, να της λέει να του δώσει το σπαδί, ότι αν δεν του το έδινε, θα της το έπαιρνε εκείνος. Η φωνή του ήταν τραχιά, ανυπόμονη, η φωνή κάποιου που μιλούσε σε ένα παιδί. Κι εκείνη τη στιγμή η Κλέρι ήξερε ότι όπως κι εκείνος δεν ήταν ο Τζέις, ούτε εκείνη ήταν η Κλέρι που αγαπούσε. Ήταν μια ανάμνησή της, θολή και διαστρεβλωμένη: η εικόνα κάποιας πειθήνιας, υπάκουης υπαρχής, κάποιας που δεν καταλάβαινε ότι η αγάπη που δεν συνοδεύεται από ελεύθερη θέληση ή εμπιστοσύνη δεν είναι αληθινή αγάπη.

«Δώσε μου το σπαδί». Το χέρι του ήταν απλωμένο, το σαγόνι του προτεταμένο απειλητικά, το ύφος του επιτακτικό. «Δώσε μου το, Κλέρι».

«Το θέλεις;» Η Κλέρι σήκωσε το ξίφος όπως της είχε μάθει εκείνος, ισορροπώντας το βάρος του, παρόλο που ήταν βαρύ στο χέρι της. Η φλόγα μέσα του έλαμπε πιο δυνατά μέχρι που ήταν λες και απλώθηκε να φτάσει τα αστέρια. Ο Τζέις απείχε μόνο όσο ήταν το μήκος του σπαδιού, και τα χρυσά του μάτια ήταν γεμάτα δυσπιστία. Ακόμα κι εκείνη την ώρα δεν μπορούσε να πιστέψει ότι ίσως να του έκανε κακό, να τον πλήγωνε στ' αλήθεια. Ακόμα κι εκείνη την ώρα.

Η Κλέρι πήρε μια βαθιά ανάσα. «Πάρ' το».

Είδε τα μάτια του να φωτίζονται όπως εκείνη τη μέρα στη λίμνη και μετά έχωσε μέσα του το σπαδί, όπως είχε κάνει ο Βάλενταϊν. Τώρα καταλάβαινε πια ότι έτσι έπρεπε να γίνει. Είχε πεθάνει έτσι και η Κλέρι τον είχε φέρει πίσω απ' το θάνατο. Και τώρα είχε ξανάρθει αυτή η στιγμή.

Δεν μπορείς να ξεγελάσεις το θάνατο. Στο τέλος θα κάνει αυτό που θέλει.

Το Ένδοξον βυθίστηκε στο στήθος του, και η Κλέρι ένιωσε το ματωμένο της χέρι να γλιστράει στη λαβή καθώς η λεπίδα χώθηκε μέχρι τα κόκαλα του στήθους του, μέχρι που η σφιχτή γροδιά της ακούμπησε το σώμα του, και η Κλέρι κοκάλωσε. Ο Τζέις δεν είχε κουνηθεί καν κι εκείνη βρισκόταν κολλημένη πάνω του, σφίγγοντας το σπαδί καθώς απ' την πληγή του στήθους του είχε αρχίσει να αναβλύζει αίμα.

Ακούστηκε μια κραυγή, ένας ήχος οργής και πόνου και τρόμου, ο ήχος κάποιου που γίνεται βίαια χίλια κομμάτια. Ο Σεμπάστιαν, σκέφτηκε η Κλέρι. Ο Σεμπάστιαν που ουρλιάζει καθώς κόβεται ο δεσμός του με τον Τζέις.

Ο Τζέις όμως... Ο Τζέις δεν έβγαλε ούτε έναν ήχο. Αντίθετα, το πρόσωπό του ήταν γαλήνιο και ήρεμο, το πρόσωπο ενός αγάλματος. Κοίταξε την Κλέρι και τα μάτια του έλαμπαν σαν να ήταν γεμάτα φως.

Και μετά άρχισε να καίγεται.

Ο Άλεξ δεν θυμόταν πώς κατέβηκε τρέχοντας απ' την κορυφή του πέτρινου τάφου ή πώς διέσχισε τη βραχώδη πεδιάδα ανάμεσα στα πεσμένα κορμιά: σκοτεινοί Κυνηγοί, νεκροί και πληγωμένοι λυκάνθρωποι. Τα μάτια του έψαχναν ένα μόνο άτομο. Παραπάτησε και παραλίγο να πέσει. Όταν σήκωσε το κεφάλι του, με το βλέμμα του να σαρώνει το τοπίο μπροστά του, είδε την Ίζαμπελ, γονατιστή δίπλα στον Μάγκνους στο πετρώδες χώμα.

Ένιωσε σαν να είχε στερέψει όλος ο αέρας απ' τα πνευμόνια του. Δεν είχε ξαναδεί ποτέ τον Μάγκνους τόσο ακίνητο ή τόσο χλωμό. Στη δερμάτινη πανοπλία του είχε αίμα, το ίδιο και στο χώμα πλάι του. Αλλά ήταν αδύνατον. Ο Μάγκνους είχε ζήσει τόσο πολύ καιρό. Ήταν αιώ-

νιος. Μια σταθερή μορφή. Σε κανέναν κόσμο της φαντασίας του Άλεξ δεν ήταν δυνατόν ο Μάγκνους να πεθάνει πριν από αυτόν.

«Άλεξ». Ήταν η φωνή της Ίζι που έφτασε στα αυτιά του σαν να ήταν μέσα στο νερό. «Άλεξ, αναπνέει».

Ο Άλεξ ανάσανε τραχιά. Άπλωσε το χέρι του στην αδερφή του. «Μαχαίρι».

Του έδωσε σιωπηλή ένα μαχαίρι. Δεν έδινε ποτέ τόση σημασία όσο εκείνος στα μαθήματα πρώτων βοηθειών στη μάχη. Πίστευε πάντα ότι οι ρούνιοι τα έφτιαχναν όλα. Ο Άλεξ έσκισε το μπροστινό μέρος της πανοπλίας του Μάγκνους και μετά την μπλούζα από μέσα, με σφιγμένα δόντια. Μπορεί η πανοπλία να ήταν αυτό που κρατούσε το κορμί του ενωμένο.

Παραμέρισε αργά τα ρούχα, έκπληκτος και ο ίδιος με τη σταθερότητα των χεριών του. Υπήρχε πολύ αίμα και μια μεγάλη πληγή στη δεξιά μεριά των πλευρών του. Αλλά απ' το ρυθμό της αναπνοής του ήταν εμφανές ότι οι πνεύμονές του δεν είχαν πειραχτεί. Ο Άλεξ έβγαλε το μπουφάν του, το τύλιξε και το πίεσε πάνω στην πληγή που αιμορραγούσε ακόμα.

Τα μάτια του Μάγκνους άνοιξαν απότομα. «Αου!» είπε «σταμάτα να στηρίζεσαι πάνω μου».

«*Μα τον Ραζήλ*», είπε ο Άλεξ και ανάσανε με ευγνωμοσύνη. «Είσαι καλά». Έβγαλε το ελεύθερο χέρι του πίσω απ' το κεφάλι του Μάγκνους και χάιδεψε με τον αντίχειρά του το ματωμένο μάγουλο του Μάγκνους. «Νόμιζα ότι...»

Σήκωσε το κεφάλι του για να δει την αδελφή του πριν πει τίποτα που θα τον έκανε να νιώσει αμήχανα αλλά η Ίζαμπελ είχε απομακρυνθεί διακριτικά.

«Σε είδα να πέφτεις», είπε σιγανά ο Άλεξ. Έσκυψε και

φίλησε τον Μάγκνους απαλά στα χείλη, για να μην τον πονέσει. «Νόμιζα ότι είχες πεθάνει».

Ο Μάγκνους χαμογέλασε στραβά. «Τι, απ' αυτή τη γρατζουνιά;» Κοίταξε το μπουφάν του Άλεκ που είχε ήδη αρχίσει να κοκκινίζει. «Εντάξει, δεν λέω ήταν βαθιά. Σαν από μια πολύ μεγάλη γάτα...»

«Έχεις παραισθήσεις;» ρώτησε ο Άλεκ.

«Όχι». Ο Μάγκνους συνοφρυώθηκε. «Η Άματις στόχευε την καρδιά μου αλλά δεν χτύπησε τίποτα ζωτικό. Το πρόβλημα είναι ότι η απώλεια αίματος μου ρουφάει την ενέργεια και τη δυνατότητα να θεραπευθώ μόνος μου». Πήρε μια βαθιά ανάσα που κατέληξε σε βήχα. «Έλα, δώσε μου το χέρι σου». Σήκωσε το χέρι του και ο Άλεκ έπλεξε τα δάχτυλά του στα δικά του. «Θυμάσαι εκείνη τη νύχτα της μάχης στο πλοίο του Βάλενταϊν, όταν χρειάστηκα λίγη απ' τη δύναμή σου;»

«Τη χρειάζεσαι πάλι;» είπε ο Άλεκ. «Πάρε όση θες».

«Πάντα χρειάζομαι τη δύναμή σου, Άλεκ», είπε ο Μάγκνους και έκλεισε τα μάτια του καθώς τα πλεγμένα τους δάχτυλα άρχισαν να λάμπουν σαν να κρατούσαν ανάμεσά τους το φως ενός αστεριού.

Φωτιά ξεχύθηκε από τη λαβή και κατά μήκος της λεπίδας του σπαδιού. Η φωτιά διαπέρασε το μπράτσο της Κλέρι σαν κεραυνός και την έριξε στο χώμα. Η ζέστη του κεραυνού απλώθηκε τσιτσιρίζοντας στις φλέβες της και η Κλέρι κουλουριάστηκε από πόνο, σφίγγοντας τον εαυτό της σαν να ήθελε να κρατήσει το σώμα της και να μη γίνει κομμάτια.

Ο Τζέις έπεσε στα γόνατα. Το σπαδί ήταν ακόμα καρφωμένο μέσα του αλλά έκαιγε με μια λευκόχρυση φλόγα,

και η φωτιά γέμιζε το κορμί του όπως γεμίζει χρώμα μια διαφανής κανάτα με χρωματιστό υγρό. Μέσα του ανάβλυσε μια χρυσή φλόγα που έκανε το δέρμα του διάφανο. Τα μαλλιά του ήταν μπρούτζινα, τα κόκαλά του έλαμπαν μέσα απ' το δέρμα του σαν λαμπερό προσάναμμα. Το Ένδοξον καιγόταν, διαλυόταν σε υγρές σταγόνες σαν χρυσός που λιώνει σε καμίνι. Το κεφάλι του Τζείς ήταν ριγμένο προς τα πίσω, το σώμα του λυγισμένο σαν τόξο καθώς μέσα του μαινόταν η πυρκαγιά. Η Κλέρι προσπάθησε να πάει κοντά του αλλά η ζέστη που εξέπεμπε το κορμί του ήταν υπερβολική. Τα χέρια του έσφιγγαν το στήθος του και ένα ποτάμι από χρυσό αίμα ανάβλυζε απ' τα δάχτυλά του. Η πέτρα πάνω στην οποία είχε γονατίσει, είχε μαυρίσει και ράγιζε μέχρι που έγινε στάχτη. Και μετά το Ένδοξον ζώηρεψε με φλόγες, σαν τα τελευταία ίχνη μιας φωτιάς, και έγινε μια βροχή από σπίθες καθώς ο Τζείς κατέρρευσε προς τα εμπρός, πάνω στις πέτρες.

Η Κλέρι προσπάθησε να σηκωθεί αλλά τα πόδια της λύγισαν. Οι φλέβες της εξακολουθούσαν να είναι λες και είχε κυλήσει μέσα τους φωτιά και ο πόνος απλωνόταν πάνω στο δέρμα της σαν το άγγιγμα από καυτές βελόνες. Σύρθηκε προς τα εμπρός, ματώνοντας τα δάχτυλά της, ακούγοντας το τελετουργικό της φόρεμα να σκίζεται μέχρι που έφτασε τον Τζείς.

Ήταν ξαπλωμένος στο πλάι, με το κεφάλι ακουμπισμένο στο ένα μπράτσο, το άλλο χέρι απλωμένο στο πλάι. Σωριάστηκε δίπλα του. Απ' το σώμα του έβγαине ζέστη σαν να ήταν ένας σωρός από κάρβουνα που έσβηνε αργά αλλά δεν την ένοιαζε. Έβλεπε το σκίσιμο στην πλάτη της στολής του, εκεί όπου τον είχε τρυπήσει το Ένδοξον. Οι στάχτες απ' τις καμένες πέτρες ανακατεύονταν με το

χρυσό των μαλλιών του και το αίμα του.

Πολύ αργά, με κάθε κίνηση να την πονάει σαν να ήταν γριά, σαν να είχε γεράσει ένα χρόνο για κάθε δευτερόλεπτο που καιγόταν ο Τζέις, τον τράβηξε κοντά της έτσι ώστε η πλάτη του να ακουμπάει στη ματωμένη και μαυρισμένη πέτρα. Κοίταξε το πρόσωπό του που δεν ήταν πια χρυσό, αλλά ακίνητο και ακόμα όμορφο.

Η Κλέρι έβαλε το χέρι της στο στήθος του, όπου το κόκκινο του αίματός του ξεχώριζε πάνω στο πιο σκούρο κόκκινο της στολής του. Είχε νιώσει τις κόψεις του σπαθιού να σκίζουν τα κόκαλά του. Είχε δει το αίμα του να χύνεται ανάμεσα απ' τα δάχτυλά του, τόσο πολύ αίμα που είχε κάνει τις πέτρες από κάτω του μαύρες και είχε κολλήσει τις άκριες των μαλλιών του.

Αλλά... Αν είναι πιο πολύ υπηρέτης της Κόλασης παρά του Παραδείσου.

«Τζέις», ψιθύρισε. Παντού γύρω τους άκουγε ποδοβολητά. Τα σκόρπια υπολείμματα του μικρού στρατού του Σεμπάστιαν στην πεδιάδα το έβαζαν στα πόδια, ρίχνοντας κάτω τα όπλα τους φεύγοντας. «Τζέις».

Δεν κουνήθηκε. Το πρόσωπό του ήταν ακίνητο, γαλήνιο κάτω απ' το φως του φεγγαριού. Οι βλεφαρίδες του έριχναν σκοτεινές αραχνοϋφαντες σκιές στα μάγουλά του.

«Σε παρακαλώ», είπε και η φωνή της ήταν λες και της έγδερνε το λαιμό. Όταν ανάπνεε, τα πνευμόνια της έκαιγαν. «Κοίταξέ με».

Η Κλέρι έκλεισε τα μάτια της. Όταν τα ξανάνοιξε, η μητέρα της είχε γονατίσει δίπλα της και την άγγιζε στον ώμο. Στο πρόσωπο της Τζόσλιν έτρεχαν δάκρυα. Δεν μπορεί όμως... Γιατί να κλαίει η μητέρα της;

«Κλέρι», ψιθύρισε η μητέρα της. «Άφησέ τον. Είναι νεκρός».

Στο βάθος η Κλέρι είδε τον Άλεξ να γονατίζει δίπλα απ' τον Μάγκνους. «Όχι», είπε η Κλέρι. «Το σπαθί... καίει το κακό. Μπορεί να ζει ακόμα».

Η μητέρα της της χάιδεψε την πλάτη, τα δάχτυλά της μπλέχτηκαν στις βρόμιμες μπούκλες της Κλέρι. «Κλέρι, όχι...»

Τζέις, σκέφτηκε με ένταση η Κλέρι και έσφιξε με τα χέρια της τα μπράτσα του. *Είσαι πιο δυνατός απ' αυτό. Αν είσαι εσύ, ο αληθινός εαυτός σου, θα ανοίξεις τα μάτια σου και θα με κοιτάξεις.*

Ξαφνικά βρέθηκε δίπλα τους ο Σάιμον και γονάτισε στην άλλη πλευρά του Τζέις, με το πρόσωπο μουντζουρωμένο από αίμα και βρομιά. Άπλωσε το χέρι του προς την Κλέρι. Εκείνη γύρισε απότομα το κεφάλι της και τον αγριοκοίταξε, κι εκείνον και τη μητέρα της, και μετά είδε την Ίζαμπελ να πηγαίνει προς το μέρος τους, με μάτια γουρλωμένα, περπατώντας αργά. Το μπροστινό μέρος της στολής της ήταν γεμάτο αίματα. Μη μπορώντας να την κοιτάξει στα μάτια, η Κλέρι γύρισε το κεφάλι της, κάρφωσε το βλέμμα της στο χρυσό των ματιών του Τζέις.

«Ο Σεμπάστιαν», είπε η Κλέρι ή τουλάχιστον προσπάθησε. Η φωνή της βγήκε σαν κρώξιμο. «Κάποιος πρέπει να τον βρει». *Και να με αφήσετε ήσυχη.*

«Τον ψάχνουν». Η μητέρα της έσκυψε κοντά της, ανήσυχη, με τα μάτια της διάπλατα ανοιχτά. «Κλέρι, άφησέ τον. Κλέρι, μωρό μου...»

«Άφησέ την» άκουσε η Κλέρι να λέει απότομα η Ίζαμπελ. Άκουσε τις διαμαρτυρίες της μητέρας της αλλά όλα όσα έκαναν έμοιαζαν να γίνονται κάπου μακριά, σαν να παρακολουθούσε ένα έργο απ' τη γαλαρία. Δεν είχε τίποτα άλλο σημασία εκτός απ' τον Τζέις. Τον Τζέις που

έκαιγε. Δάκρυα έκαιγαν στα μάτια της. «Τζέις, ανάθεμά σε», είπε με τραχιά φωνή. «Δεν έχεις πεθάνει».

«Κλέρι», είπε ο Σάιμον με απαλή φωνή. «Υπήρχε μια περίπτωση...»

Φύγε μακριά του. Αυτό της ζητούσε ο Σάιμον αλλά δεν μπορούσε. Δεν θα το έκανε. «Τζέις», ψιθύρισε. Ήταν σαν ένα μάντρα, όπως την είχε κρατήσει εκείνος κάποτε αγκαλιά στο Ρένγουικ και είχε τραγουδήσει το όνομά της ξανά και ξανά. «Τζέις Λάιτγουντ...»

Κοκάλωσε. Να τη. Μια κίνηση τόσο μικροσκοπική που δεν ήταν καν κίνηση. Το πετάρισμα μιας βλεφαρίδας. Έσκυψε μπροστά, σχεδόν έχασε την ισορροπία της και έβαλε το χέρι της με δύναμη πάνω στο σκισμένο πορφυρό υλικό της στολής του σαν να μπορούσε να θεραπεύσει την πληγή που είχε κάνει η ίδια. Αντίθετα, ένιωσε, κάτι τόσο υπέροχο που για μια στιγμή δεν το κατάλαβε καν, κάτω απ' τα ακροδάχτυλά της, το ρυθμό της καρδιάς του.

επιλογος

Στην αρχή, ο Τζέις δεν ένιωθε τίποτα. Μετά υπήρχε σκοτάδι και μέσα στο σκοτάδι ένας καντός πόνος. Ήταν σαν να είχε καταπιεί φωτιά που τον έπνιγε και του έκαιγε το λαιμό. Προσπαθούσε απεγνωσμένα να βρει αέρα, μια ανάσα που θα δρόσιζε τη φωτιά, και άνοιξε απότομα τα μάτια του.

Είδε σκοτάδι και σκιές: ένα ημιφωτισμένο δωμάτιο, γνωστό και άγνωστο, με σειρές από κρεβάτια και ένα παράθυρο απ' όπου έμπαινε ένα κούφιο γαλάζιο φως κι εκείνος βρισκόταν πάνω σε ένα απ' τα κρεβάτια, με κουβέρτες και σεντόνια τραβηγμένα πάνω του και τυλιγμένα στο κορμί του σαν σκοινιά. Το στήθος του πονούσε σαν να υπήρχε πάνω του ένα βαρίδιο και ψηλάφησε με το χέρι του για να δει τι ήταν. Βρήκε μόνο έναν πυκνό επίδεσμο τυλιγμένο πάνω στο γυμνό του δέρμα. Ανάσανε ξανά, άλλη μια δροσερή ανάσα.

«Τζέις». Η φωνή ήταν τόσο οικεία όσο και η δική του, και μετά ένα χέρι άρπαξε το δικό του και δάχτυλα μπλέ-

χτηκαν ανάμεσα στα δικά του. Με ένα αντανακλαστικό χρόνων αγάπης και οικειότητας ανταπέδωσε το άγγιγμα.

«Άλεκ» είπε, και σχεδόν σοκαρίστηκε όταν άκουσε την ίδια του τη φωνή στα αυτιά του. Δεν είχε αλλάξει. Ένιωθε σαν να είχε καεί, σαν να είχε λιώσει και ξαναχυθεί σαν χρυσό σε καμίνι, ως τι όμως; Θα μπορούσε να ξαναείναι άραγε ποτέ ο εαυτός του; Κοίταξε τα ανήσυχα γαλάζια μάτια του Άλεκ και κατάλαβε πού βρισκόταν. Στο αναρρωτήριο του Ινστιτούτου. Στο σπίτι του. «Συγγνώμη...»

Ένα λεπτό, γεμάτο κάλους χέρι, χάιδεψε το μάγουλό του και μια δεύτερη οικεία φωνή είπε: «Μη ζητάς συγγνώμη. Δεν υπάρχει τίποτα για το οποίο πρέπει να ζητάς συγγνώμη».

Μισόκλεισε τα μάτια του. Το βάρος στο στήθος του ήταν ακόμα εκεί: μισό μια πληγή και μισό τύψεις. «Ίζι».

Κράτησε την ανάσα της. «Εσύ είσαι, ε;»

«Ίζαμπελ», άρχισε να λέει ο Άλεκ σαν να ήθελε να την προειδοποιήσει να μην αναστατώσει τον Τζέις αλλά ο Τζέις άγγιξε το χέρι της. Έβλεπε τα σκούρα μάτια της Ίζαμπελ να γυαλίζουν στο φως της αυγής, το πρόσωπό της γεμάτο προσμονή γεμάτο ελπίδα. Αυτή ήταν η Ίζι που γνώριζε μόνο η οικογένειά της, γεμάτη αγάπη και ανησυχία.

«Εγώ είμαι», είπε και ξερόβηξε. «Καταλαβαίνω αν δεν με πιστεύετε αλλά ορκίζομαι στον Άγγελο, Ίζ, ότι είμαι εγώ».

Ο Άλεκ δεν είπε τίποτα αλλά έσφιξε το χέρι του Τζέις. «Δεν χρειάζεται να ορκίζεσαι», είπε. Και με το ελεύθερο χέρι του άγγιξε το ρούνο των παραμπατάι κοντά στο στέρνο του. «Το ξέρω. Το νιώθω. Δεν νιώθω πια σαν να μου λείπει ένα κομμάτι».

«Κι εγώ το ένιωθα», είπε ο Τζέις ανασαίνοντας τραχιά.

«Κάτι μου έλειπε. Το ένιωθα ακόμα και όταν ήμουν με τον Σεμπάστιαν αλλά δεν ήξερα τι ήταν. Εσύ ήσουν. Ο πα-
ραμπατάι μου». Κοίταξε την Ίζι. «Κι εσύ. Η αδερφή μου.
Και...» Ξαφνικά τα βλέφαρά του άρχισαν να καίνε με ένα
εκτυφλωτικό φως: η πληγή στο στήθος του πόνησε και
είδε το πρόσωπό της, φωτισμένο απ' τη λάμψη του σπα-
διού. Ένα παράξενο κάψιμο απλώθηκε στις φλέβες του,
σαν λευκή φωτιά. «Η Κλέρι. Σας παρακαλώ, πείτε μου...»

«Είναι μια χαρά», είπε βιαστικά η Ίζαμπελ. Στη φωνή
της υπήρχε και κάτι ακόμα: έκπληξη, αμηχανία.

«Ορκίσου. Δεν το λες μόνο και μόνο για να μη με ανα-
στατώσεις».

«Σε μαχαίρωσε», του θύμισε η Ίζαμπελ.

Ο Τζέις γέλασε με κόπο. Ήταν επώδυνο. «Με έσωσε».

«Ναι» συμφώνησε ο Άλεκ.

«Πότε μπορώ να τη δω;» ρώτησε ο Τζέις προσπαθώντας
να μη φανεί υπερβολικά ανυπόμονος».

«Σίγουρα είσαι εσύ», είπε γελώντας η Ίζι.

«Οι Σιωπηλοί Αδελφοί πηγαινοέρχονται και σε εξετά-
ζουν», είπε ο Άλεκ. «Γι' αυτό» είπε, και άγγιξε τον επίδε-
σμο στο στήθος του Τζέις, «και για να δουν αν συνήλδες.
Όταν μάθουν ότι συνήλδες, μάλλον θα θέλουν να σου
μιλήσουν πριν σ' αφήσουν να δεις την Κλέρι».

«Πόσο καιρό είμαι αναισθητος;»

«Περίπου δυο μέρες», είπε ο Άλεκ. «Από τότε που σε
φέραμε από το Μπάρεν και βεβαιωθήκαμε ότι δεν θα
πέθαινες. Φαίνεται ότι δεν είναι και τόσο εύκολο να για-
τρευτεί τελείως μια πληγή που έχει γίνει απ' τη λάμα
ενός αρχαγγέλου».

«Αυτό που θες να πεις δηλαδή είναι ότι θα αφήσει σημάδι».

«Ένα μεγάλο άσχημο σημάδι», είπε η Ίζαμπελ. «Ακρι-

βώς μπροστά στο στήθος σου».

«Κρίμα», είπε ο Τζέις. «Και βασιζόμουν στα λεφτά απ' τις διαφημίσεις εσωρούχων που είχα κλείσει». Μιλούσε ειρωνικά αλλά σκεφτόταν ότι ήταν σωστό, ότι έπρεπε να του μείνει μια ουλή: ότι έπρεπε να σημαδευτεί από αυτό που του είχε συμβεί, σωματικά και πνευματικά. Είχε σχεδόν χάσει την ψυχή του και η ουλή θα του θύμιζε το πόσο εύθραυστη είναι η θέληση και πόσο δύσκολη η καλοσύνη.

Αλλά και πιο σκοτεινά πράγματα. Τι τους περίμενε στο μέλλον και τι δεν μπορούσε να επιτρέψει να συμβεί. Η δύναμή του επέστρεφε, το ένιωθε και θα τη χρησιμοποιούσε όλη εναντίον του Σεμπάστιαν. Μ' αυτή τη σκέψη ένιωθε ξαφνικά πιο ανάλαφρος, ένα μέρος του βάρους απ' το στήθος του αλάφρυνε. Γύρισε το κεφάλι του λίγο και κοίταξε τον Άλεξ στα μάτια.

«Ποτέ δεν πίστευα ότι θα πολεμούσα σε μάχη σε αντίπαλο στρατόπεδο από σένα», είπε τραχιά. «Ποτέ».

«Και δεν θα ξαναγίνει ποτέ», είπε ο Άλεξ αποφασιστικά.

«Τζέις», είπε η Ίζαμπελ. «Προσπάθησε να μείνεις ήρεμος, εντάξει; Απλώς...»

Ωχ, τι έγινε πάλι; «Έγινε κάτι άλλο;»

«Βασικά, λάμπεις λίγο», είπε η Ίζαμπελ. «Εντάξει απειροελάχιστα. Αλλά λάμπεις».

«Λάμπω;»

Ο Άλεξ σήκωσε το χέρι του που κρατούσε το χέρι του Τζέις. Ο Τζέις είδε μέσα στο σκοτάδι μια αχνή λάμψη στο χέρι του που έμοιαζε να ακολουθεί τις γραμμές απ' τις φλέβες του σαν χάρτης. «Πιστεύουμε ότι είναι ένα κατάλοιπο απ' το ξίφος του αρχαγγέλου», είπε. «Μάλλον θα σβήσει σε λίγο αλλά οι Σιωπηλοί Αδελφοί είναι φυσικά περίεργοι να μάθουν γιατί».

Ο Τζέις αναστέναξε και ακούμπησε πίσω στο μαξιλάρι. Ήταν υπερβολικά εξαντλημένος για να ασχοληθεί με τη νέα, λαμπερή του εμφάνιση. «Αυτό σημαίνει ότι πρέπει να φύγετε;» ρώτησε. «Πρέπει να φωνάξετε τους Αδελφούς;»

«Μας είπαν να τους φωνάξουμε μόλις ξυπνήσεις», είπε ο Άλεξ αλλά κουνούσε το κεφάλι του. «Αλλά δεν είναι ανάγκη αν δεν θες».

«Νιώθω κουρασμένος», ομολόγησε ο Τζέις. «Αν μπορούσα να κοιμηθώ λίγο ακόμα...»

«Φυσικά. Φυσικά και μπορείς». Η Ίζαμπελ απομάκρυνε τα μαλλιά απ' το πρόσωπό του. Η φωνή της ήταν αποφασιστική, απόλυτη. Ισχυρή σαν μια μητέρα αρκούδα που προστατεύει τα μικρά της.

Τα μάτια του Τζέις άρχισαν να κλείνουν. «Και δεν θα με αφήσετε;»

«Όχι», είπε ο Άλεξ. «Όχι δεν θα σε αφήσουμε ποτέ. Το ξέρεις αυτό».

«Ποτέ». Η Ίζαμπελ πήρε το άλλο χέρι του Τζέις και το έσφιξε με δύναμη. «Λάιτγουντ πάντα ενωμένοι», ψιθύρισε. Το χέρι του Τζέις υγράνθηκε ξαφνικά και συνειδητοποίησε ότι η Ίζαμπελ έκλαιγε και τα δάκρυά της έσταζαν στο χέρι του, έκλαιγε γι' αυτόν, γιατί τον αγαπούσε. Ακόμα και μετά από όλα όσα είχαν γίνει, τον αγαπούσε ακόμα.

Και οι δύο τον αγαπούσαν.

Αποκοιμήθηκε έτσι, με την Ίζαμπελ στη μια πλευρά και τον Άλεξ στην άλλη, καθώς ο ήλιος ανέτελλε σιγά σιγά στον ορίζοντα.

«Τι εννοείς, δεν μπορώ ακόμα να τον δω;» ρώτησε η Κλέρι. Καθόταν στην άκρη του καναπέ στο σαλόνι του Λουκ, με το καλώδιο του τηλεφώνου τυλιγμένο τόσο σφιχτά

στα δάχτυλά της που οι άκρες τους είχαν ασπρίσει.

«Έχουν περάσει μόνο τρεις μέρες και ήταν αναίσθητος άλλες δύο», είπε η Ίζαμπελ. Πίσω της ακούγονταν φωνές και η Κλέρι τέντωσε τα αυτιά της για να μπορέσει να ακούσει ποιος μιλούσε. Της φάνηκε ότι άκουσε τη φωνή της Μαρίζ αλλά μιλούσε στον Τζέις; Τον Άλεξ; «Οι Σιωπηλοί Αδελφοί τον εξετάζουν ακόμα. Και ακόμα λένε ότι δεν μπορεί να δεχθεί επισκέψεις».

«Πήδα τους Σιωπηλούς Αδελφούς».

«Όχι, ευχαριστώ! Να μου λείπει! Καλό το σιωπηλό, δυνατό στυλ, αλλά αυτοί είναι τέρατα!»

«Ίζαμπελ!» Η Κλέρι ακούμπησε πίσω στα αφράτα μαξιλάρια. Ήταν μια φωτεινή φθινοπωρινή μέρα και το φως του ήλιου χυνόταν απ' τα παράθυρα του σαλονιού αν και δεν κατάφερε να της φτιάξει τη διάθεση. «Απλώς θέλω να ξέρω ότι είναι καλά. Ότι δεν έχει κάποια μόνιμη βλάβη ούτε έχει πρηστεί σαν καρπούζι...»

«Φυσικά και δεν έχει πρηστεί σαν καρπούζι, μη λες βλακείες».

«Πού να ξέρω; Αφού κανείς δεν μου λέει τίποτα».

«Είναι καλά», είπε η Ίζαμπελ αν και είχε έναν τόνο στη φωνή της που έλεγε στην Κλέρι ότι κάτι της έκρυβε. «Ο Άλεξ κοιμάται στο διπλανό κρεβάτι και η μαμά κι εγώ καθόμαστε εναλλάξ μαζί του τη μέρα. Οι Σιωπηλοί Αδελφοί δεν τον βασανίζουν. Απλώς θέλουν να μάθουν τι ξέρει. Για τον Σεμπάστιαν, το διαμέρισμα, τα πάντα».

«Δεν πιστεύω ότι ο Τζέις δεν θα με έπαιρνε τηλέφωνο αν μπορούσε. Εκτός αν δεν θέλει να με δει».

«Μπορεί και να μη θέλει», είπε η Ίζαμπελ. «Μπορεί να σ' το κρατάει που τον μαχαίρωσες...»

«Ίζαμπελ...»

«Πλάκα κάνω, είτε το πιστεύεις είτε όχι. Στο όνομα του Αγγέλου, Κλέρι, δεν μπορείς να κάνεις λίγη υπομονή;» αναστέναξε η Ίζαμπελ. «Τέλος πάντων, ξέχασα με ποιον μιλάω. Κοίτα, ο Τζέις είπε –όχι ότι θα 'πρεπε να σ' το πω κανονικά– αλλά είπε ότι προτιμάει να σου μιλήσει από κοντά. Γι' αυτό αν μπορείς να περιμένεις...»

«Όλο αυτό κάνω», είπε η Κλέρι. «Περιμένω». Ήταν αλήθεια. Είχε περάσει τις τελευταίες δύο ημέρες στο δωμάτιό της στο σπίτι του Λουκ, περιμένοντας νέα σχετικά με τον Τζέις και ξαναζώντας στο μυαλό της την τελευταία εβδομάδα της ζωής της ξανά και ξανά με εξαντλητικές λεπτομέρειες. Το Κυνηγητό των Άστρων' το παλαιοπωλείο στην Πράγα' σιντριβάνια γεμάτα αίμα' τις αβύσσους των ματιών του Σεμπάστιαν' το σώμα του Τζέις πάνω στο δικό της' τον Σεμπάστιαν να χώνει το Δαιμονικό Κύπελλο στα χείλη της, προσπαθώντας να τα ανοίξει' την πικρή βρώμα του δαιμονικού ιχώρ. Το Ένδοξον να φλέγεται στο χέρι της, να σκίζει τον Τζέις σαν κεραυνός, το χτύπο της καρδιάς του κάτω απ' τα ακροδάχτυλά της. Δεν είχε καν ανοίξει τα μάτια του αλλά η Κλέρι είχε ουρλιάξει ότι ζούσε, ότι η καρδιά του χτυπούσε και η οικογένειά του είχε πέσει πάνω τους, ακόμα και ο Άλεκ, που κρατούσε έναν υπερβολικά χλωμό Μάγκνους. «Το μόνο που κάνω είναι να κάθομαι και να τα ξανασκέφτομαι όλα. Με έχει τρελάνει».

«Σ' αυτό συμφωνούμε. Ξέρεις κάτι, Κλέρι;»

«Τι;»

Παύση. «Δεν χρειάζεσαι τη δική μου άδεια για να έρθεις να δεις τον Τζέις», είπε η Ίζαμπελ. «Δεν χρειάζεσαι την άδεια κανενός. Είσαι η Κλέρι Φρέι. Ορμάς σε κάθε κατάσταση χωρίς να ξέρεις πώς στα κομμάτια θα εξελιχθεί και

τελικά καταφέρνεις να γλιτώσεις με σκέτο θάρρος και παράνοια».

«Όχι στην προσωπική μου ζωή, Ιζ».

«Χμ», είπε η Ίζαμπελ. «Ίσως θα 'πρεπε». Και της έκλεισε το τηλέφωνο.

Η Κλέρι κοίταξε το ακουστικό και άκουσε το μακρινό *μπιπ μπιπ* της γραμμής. Μετά αναστέναξε, το έκλεισε και πήγε στο δωμάτιό της.

Ο Σάιμον ήταν απλωμένος στο κρεβάτι, με τις πατούσες του στα μαξιλάρια της, στηρίζοντας το πιγούνι του στις παλάμες του. Στο κάτω μέρος του κρεβατιού ήταν ανοιχτό το λάπτοπ του παγωμένο σε μια σκηνή του *Μάτριξ*. Την κοίταξε: «Τα κατάφερες;»

«Όχι ακριβώς». Η Κλέρι πήγε στην ντουλάπα της. Είχε ήδη ντυθεί για την πιθανότητα τού να δει τον Τζέις, με τζιν και ένα γαλάζιο πουλόβερ που ήξερε ότι του άρεσε. Έβγαλε ένα κοτλέ μπουφάν απ' την ντουλάπα και κάθισε δίπλα στον Σάιμον για να βάλει τις μπότες της. «Η Ίζαμπελ δεν μου λέει τίποτα. Οι Σιωπηλοί Αδελφοί δεν θέλουν να αφήσουν τον Τζέις να δεχτεί επισκέψεις αλλά δεν με νοιάζει. Θα πάω από κει».

Ο Σάιμον έκλεισε το λάπτοπ και γύρισε ανάσκελα. «Μπράβο μικρή τολμηρή μου παράνομη».

«Σχάσε», του είπε. «Θες να έρθεις μαζί; Να δεις την Ίζαμπελ;»

«Θα συναντηθώ με την Μπέκι», είπε. «Στο διαμέρισμα».

«Ωραία. Δώσε της φιλιά». Έδωσε τα κορδόνια της και άπλωσε το χέρι της για να απομακρύνει τα μαλλιά του Σάιμον απ' το μέτωπό του. «Στην αρχή έπρεπε να σε συνηθίσω με το Σημάδι. Τώρα πρέπει να σε συνηθίσω χωρίς αυτό».

Τα σκούρα καστανά του μάτια την κοίταξαν εξεταστικά. «Με ή χωρίς αυτό, είμαι και πάλι εγώ».

«Σάιμον, θυμάσαι τι ήταν γραμμένο στη λάμα του σπαδιού; Του Ένδοξου;»

«*Quis ut Deus?*»

«Είναι λατινικά», είπε. «Το έψαξα. Σημαίνει *Ποιος είναι σαν τον Θεό*; Είναι μια ερώτηση-παγίδα. Η απάντηση είναι κανείς. Κανένας δεν είναι σαν τον Θεό. Δεν καταλαβαίνεις;»

Την κοίταξε. «Τι πράγμα;»

«Το είπες. *Deus*. Θεός».

Ο Σάιμον άνοιξε το στόμα του αλλά το ξανάκλεισε. «Μα...»

«Ξέρω ότι η Καμίλ σου είπε ότι μπορούσε να πει το όνομα του Θεού επειδή δεν πίστευε σ' αυτόν αλλά νομίζω ότι έχει να κάνει με το τι πιστεύεις για τον εαυτό σου. Αν πιστεύεις ότι είσαι καταραμένος, τότε είσαι. Αν όχι όμως...»

Άγγιξε το χέρι του. Της έσφιξε τα δάχτυλα και μετά από λίγο τα άφησε, προβληματισμένος. «Θέλω λίγο χρόνο να το σκεφτώ αυτό».

«Ό,τι θες. Αλλά αν θες να μιλήσεις, εγώ είμαι εδώ».

«Κι εγώ το ίδιο για σένα. Ό,τι κι αν γίνει με σένα και τον Τζέις στο Ινστιτούτο... Ξέρεις ότι μπορείς να έρθεις όποτε θες στο σπίτι μου αν θες να μιλήσουμε».

«Πώς είναι ο Τζόρνταν;»

«Μια χαρά», είπε ο Σάιμον. «Με τη Μάγια είναι σίγουρα μαζί. Είναι σ' αυτή την αηδιαστική φάση που θέλω να τους αφήνω όλη την ώρα μόνους». Σούφρωσε αποδοκιμαστικά τη μύτη του. «Όταν δεν είναι εκεί, ο Τζόρνταν αγχώνεται ότι η Μάγια είχε βγει με ένα σωρό τύπους όσο αυτός περνούσε τα τρία τελευταία χρόνια σε στρατιωτική εκπαίδευση

στους Πραίτορες παριστάνοντας τον ασεξουαλικό».

«Έλα μωρέ, σιγά μην τη νοιάζει τη Μάγια αυτό».

«Ξέρεις τους άνδρες, έχουμε ευαίσθητο εγώ».

«Δεν θα περιέγραφα το εγώ του Τζέις ως ευαίσθητο».

«Όχι, ο Τζέις είναι σαν τορπιλάκατος όσον αφορά το εγώ του», παραδέχθηκε ο Σάιμον. Ήταν ξαπλωμένος με το ένα χέρι πάνω στο στομάχι και στο δάχτυλό του γυάλιζε το χρυσό δαχτυλίδι των ξωτικών. Εφόσον το άλλο είχε καταστραφεί δεν φαινόταν να έχει πια καμία μαγική ιδιότητα αλλά ο Σάιμον το φορούσε παρ' όλα αυτά. Η Κλέρι έσκυψε παρορμητικά και τον φίλησε στο μάγουλο.

«Ξέρεις ότι είσαι ο καλύτερος κολλητός του κόσμου;» του είπε.

«Το ήξερα αλλά είναι ωραίο να το ξανακούω».

Η Κλέρι γέλασε και σηκώθηκε. «Έλα, πάμε μαζί ως το μετρό. Εκτός αν θες να μείνεις εδώ με τους γονείς αντί για το φανταστικό εργένικο διαμέρισμά σου».

«Ναι. Με τον ερωτοχτυπημένο συγκάτοικο και την αδερφή μου». Κατέβηκε απ' το κρεβάτι και την ακολούθησε καθώς πήγαν προς το σαλόνι. «Γιατί δεν ανοίγεις απλώς μια Πύλη;» ρώτησε.

Η Κλέρι ανασήκωσε τους ώμους της. «Δεν ξέρω. Απλώς μου φαίνεται... χάσιμο ενέργειας». Διέσχισε το διάδρομο και αφού χτύπησε βιαστικά, έχωσε το κεφάλι της στο υπνοδωμάτιο. «Λουκ;»

«Έλα μέσα».

Μπήκε μέσα μαζί με τον Σάιμον. Ο Λουκ ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι και ακουμπισμένος στα μαξιλάρια. Οι επίδεσμοι που τύλιγαν το στήθος του φούσκωναν κάτω απ' το μπλουζάκι του. Στο κρεβάτι μπροστά του είχε μια στοίβα με περιοδικά. Ο Σάιμον πήρε ένα στην τύχη.

“Λάμπτε σαν Πριγκίπισσα του Πάγου: Χειμωνιάτικος Γάμος” διάβασε δυνατά. «Δεν ξέρω, φίλε. Δεν νομίζω να σου πήγαινε η τιάρα από χιονονιφάδες».

Ο Λουκ κοίταξε γύρω του και αναστέναξε. «Η Τζόσλιν σκέφτηκε ότι θα μας έκανε καλό να σχεδιάσουμε το γάμο μας. Να επιστρέψουμε στα φυσιολογικά και τα λοιπά». Κάτω απ’ τα γαλάζια του μάτια είχε μαύρους κύκλους. Η Τζόσλιν ήταν εκείνη που του είχε ανακοινώσει τα νέα για την Άματις, ενώ ήταν ακόμα στον αστυνομικό σταθμό. Αν και η Κλέρι τον είχε αγκαλιάσει όταν είχε γυρίσει σπίτι, δεν είχε αναφέρει ούτε μια φορά την αδερφή του, και ούτε κι εκείνη. «Αν ήταν στο χέρι μου, θα φεύγαμε κρυφά στο Βέγκας και θα παντρευόμασταν με πενήντα δολάρια και παπά τον Έλβις Πρίσλεϊ».

«Κι εγώ θα ντυνόμουν ροκ παράνυφος», είπε η Κλέρι. Κοίταξε τον Σάιμον. «Κι εσύ θα ήσουν...»

«Α, όχι, εγώ είμαι χίπστερ. Είμαι υπερβολικά κουλ για γάμους με θέμα».

«Παίζεις Ντάντζιονς εντ Ντράγκονς. Είσαι νερντ», τον διόρθωσε με αγάπη.

«Οι νερντ είναι το νέο σικ», δήλωσε ο Σάιμον. «Στα χορίτσια αρέσουν οι νερντ».

Ο Λουκ καθάρισε το λαιμό του. «Ε, ήρθατε για να μου πείτε κάτι;»

«Πάω στο Ινστιτούτο να δω τον Τζέις», είπε η Κλέρι. «Θες να σου φέρω τίποτα όταν γυρίσω;»

Κούνησε το κεφάλι του. «Έχει πάει η μητέρα σου να φέρει προμήθειες». Της χάιδεψε το κεφάλι και μισόκλεισε τα μάτια του από πόνο. Ήταν καλύτερα αλλά ήθελε χρόνο. «Καλά να περάσεις».

Η Κλέρι σκέφτηκε τι θα την περίμενε στο Ινστιτούτο.

Μια θυμωμένη Μαρίζ, μια κουρασμένη Ίζαμπελ, ένας αφηρημένος Άλεξ και ένας Τζέις που δεν ήθελε να τη δει. «Σίγουρα».

Το τούνελ του υπόγειου μύριζε σαν το χειμώνα που είχε επιτέλους έρθει στην πόλη, κρύο μέταλλο, υγρή, μουσκεμένη λάσπη και μια αδιόρατη υποψία καπνού. Ο Άλεξ, που περπατούσε στις γραμμές έβλεπε την ανάσα του να σχηματίζει άσπρα σύννεφα μπροστά στο πρόσωπό του και έχωσε το ελεύθερο χέρι του στην τσέπη τού μπλε μοντγκόμερι για να το κρατήσει ζεστό. Το μαγικό φως που κρατούσε στο άλλο φώτιζε το πέρασμα... πράσινα και μπεζ πλακάκια, ξεβαμμένα απ' τα χρόνια και καλώδια που κρέμονταν ελεύθερα απ' τους τοίχους. Ήταν πολύς καιρός από τότε που είχε να περάσει τρένο από αυτή τη σήραγγα.

Ο Άλεξ είχε σηκωθεί πριν ξυπνήσει ο Μάγκνους, για άλλη μια φορά. Ο Μάγκνους κοιμόταν μέχρι αργά· ξεκουραζόταν από τη μάχη στο Μπάρεν. Είχε χρησιμοποιήσει πολλή απ' την ενέργειά του για να αυτό-ιαθεί αλλά δεν ήταν ακόμα τελείως καλά. Οι μάγοι ήταν αδάνατοι αλλά όχι άτρωτοι και: "Λίγα εκατοστά πιο πάνω και θα ήμουν τελειωμένος", είχε πει μελαγχολικά, εξετάζοντας την πληγή. "Θα είχε σταματήσει την καρδιά μου".

Είχαν περάσει μερικά δευτερόλεπτα, λεπτά βασικά, που ο Άλεξ είχε πραγματικά πιστέψει ότι ο Μάγκνους είχε πεθάνει. Και μετά από τόση ανησυχία για το ότι θα γερνούσε και θα πέθαινε πριν από αυτόν, μάλιστα. Τι πικρή ειρωνεία που θα ήταν. Θα του άξιζε όμως, επειδή είχε σκεφτεί σοβαρά την προσφορά της Καμίλ, ακόμα και για ένα δευτερόλεπτο.

Μπροστά του έβλεπε φως – ο σταθμός Σίτι Χολ, που

φωτιζόταν από πολυελαίους και ηλιοροφές. Ήταν έτοιμος να σβήσει το μαγικό του φως όταν άκουσε πίσω του μια γνώριμη φωνή.

«Άλεξ. Αλεξάντερ Γκίντεον Λάιτγουντ».

Ο Άλεξ ένιωσε την καρδιά του να πιάνεται. «Μάγκνους;»

Ο Μάγκνους προχώρησε και μπήκε στο φωτεινό κύκλο που σχημάτιζε το μαγικό φως του Άλεξ. Φαινόταν ασυνήθιστα σοβαρός και τα μάτια του ήταν γεμάτα σκιές. Τα καρφάκια στα μαλλιά του ήταν ανακατεμένα. Φορούσε μόνο ένα σακάκι από κοστούμι πάνω από ένα μπλουζάκι και ο Άλεξ αναρωτήθηκε αν κρύωνε.

«Μάγκνους» ξαναείπε ο Άλεξ. «Νόμιζα ότι κοιμόσουν».

«Προφανώς», είπε ο Μάγκνους.

Ο Άλεξ ξεροκατάπτε. Δεν είχε ξαναδεί τον Μάγκνους θυμωμένο, πραγματικά τουλάχιστον. Έτσι δεν τον είχε ξαναδεί ποτέ. Τα μάτια του Μάγκνους ήταν απόμακρα, αδύνατον να διαβαστούν. «Με ακολούθησες;» ρώτησε ο Άλεξ.

«Θα μπορούσες να το πεις. Αν και ήξερα πού πήγαινες». Με άκαμπτες κινήσεις, ο Μάγκνους έβγαλε απ' την τσέπη του ένα διπλωμένο κομμάτι χαρτί. Στο θαμπό φως, το μόνο που μπορούσε να δει ο Άλεξ ήταν ένας προσεκτικός, καλλίγραμμος γραφικός χαρακτήρας. «Ξέρεις, όταν μου είπε ότι ήσουν εδώ, όταν μου είπε για τη συμφωνία που είχατε κάνει, δεν την πίστεψα. Δεν ήθελα να την πιστέψω. Αλλά να που είσαι εδώ».

«Σου είπε η Καμίλ...»

Ο Μάγκνους σήκωσε το χέρι του. «Σταμάτα», είπε κουρασμένος. «Φυσικά και μου το είπε. Σε προειδοποίησα ότι ήταν κορυφαία στη χειραγωγή και την πολιτική αλλά δεν με άκουσες. Ποιον λες να προτιμούσε να έχει για σύμμαχο; Εμένα ή εσένα; Είσαι δεκαοχτώ χρονών, Αλεξάντερ.

Δεν είσαι και πολύ ισχυρός σύμμαχος».

«Της είπα ήδη» είπε ο Άλεξ «ότι δεν θα σκότωνα τον Ραφαέλ. Ήρθα και της είπα ότι η συμφωνία ήταν άκυρη. Δεν θα το έκανα...»

«Έπρεπε να έρθεις ως εδώ, σ' αυτόν τον εγκαταλελειμμένο σταθμό για να της πεις αυτό το πράγμα;» είπε ο Μάγκνους ανασηκώνοντας τα φρύδια του. «Δεν νομίζεις ότι θα μπορούσες να της έχεις μεταφέρει το ίδιο μήνυμα αν, λέω τώρα, αν απλώς έμενες μακριά της;»

«Απλώς...»

«Και ακόμα κι αν ήρθες εδώ, χωρίς να χρειάζεται, και της είπες ότι η συμφωνία ακυρώθηκε», συνέχισε ο Μάγκνους με μια θανατηφόρα ήρεμη φωνή, «γιατί είσαι εδώ τώρα; Κοινωνική επίσκεψη; Απλώς περνούσες; Εξήγησέ μου το Αλεξάντερ, σε περίπτωση που κάτι μου διαφεύγει».

Ο Άλεξ ξεροκατάπιε. Σίγουρα θα υπήρχε κάποιος τρόπος να του εξηγήσει. Ότι είχε πάει εκεί πέρα γιατί η Καμίλ ήταν το μόνο άτομο στο οποίο μπορούσε να μιλήσει για τον Μάγκνους. Το μόνο άτομο που ήξερε τον Μάγκνους, όπως κι εκείνος και όχι μόνο ως τον Μέγα Μάγο του Μπρούκλιν αλλά ως κάποιον που μπορούσε να αγαπήσει και να αγαπηθεί, που είχε ανθρωπίνες ευαισθησίες και ιδιαιτερότητες και παράξενες, απρόβλεπτες αλλαγές διάθεσης που ο Άλεξ δεν είχε ιδέα πώς να διαχειριστεί χωρίς συμβουλή. «Μάγκνους...» είπε ο Άλεξ. Έκανε ένα βήμα προς το αγόρι του και για πρώτη φορά απ' ό,τι μπορούσε να θυμηθεί, ο Μάγκνους τραβήχτηκε μακριά του. Η στάση του ήταν άκαμπτη και καθόλου φιλική. Κοιτούσε τον Άλεξ όπως θα κοιτούσε έναν ξένο, έναν ξένο που δεν συμπαθούσε και πολύ.

«Συγγνώμη», είπε ο Άλεξ. Η φωνή του ακουγόταν τρα-

χιά και ακανόνιστη στα αυτιά του. «Δεν ήθελα ποτέ...»

«Το σκεφτόμουν κι εγώ, ξέρεις», είπε ο Μάγκνους. «Σε ένα βαθμό γι' αυτό ήθελα τη Λευκή Βίβλο. Η αθανασία μπορεί να είναι ένα βάρος. Σκέφτεσαι τις μέρες που απλώνονται μπροστά σου όταν έχεις κάνει και έχεις δει τα πάντα. Το μόνο πράγμα που δεν είχα ζήσει ήταν να μεγαλώσω και να γεράσω μαζί με κάποιον... κάποιον που αγαπούσα. Νόμιζα ότι ίσως αυτός να ήσουν εσύ. Αλλά αυτό δεν σου δίνει το δικαίωμα να αποφασίζεις εσύ για τη διάρκεια της ζωής μου».

«Το ξέρω». Η καρδιά του Άλεξ έτρεχε σαν τρελή. «Το ξέρω και δεν θα το έκανα...»

«Θα λείπω όλη μέρα», είπε ο Μάγκνους. «Πήγαινε να πάρεις τα πράγματά σου απ' το διαμέρισμα. Άσε το κλειδί σου στο τραπέζι της τραπεζαρίας». Τα μάτια του κοιτούσαν τον Άλεξ εξεταστικά. «Τελειώσαμε. Δεν θέλω να σε ξαναδώ, Άλεξ. Ούτε τους φίλους σου. Κουράστηκα να είμαι ο κατοικίδιος μάγος σας».

Τα χέρια του Άλεξ είχαν αρχίσει να τρέμουν, τόσο πολύ που του έπεσε η μαγική πέτρα. Το φως έσβησε και ο Άλεξ γονάτισε ψάχνοντας στο έδαφος ανάμεσα στα σκουπίδια και το χώμα. Τελικά κάτι άστραψε μπροστά στα μάτια του και όταν σηκώθηκε είδε τον Μάγκνους να κρατάει την πέτρα στο χέρι του. Έλαμπε και τρεμόσβηνε με ένα παράξενο χρωματιστό φως.

«Δεν έπρεπε να ανάβει έτσι», είπε μηχανικά ο Άλεξ. «Μόνο για τους Κυνηγούς ανάβει».

Ο Μάγκνους του την έδωσε. Η καρδιά της πέτρας έλαμπε με ένα σκούρο κόκκινο, σαν το κάρβουνο μιας φωτιάς.

«Είναι εξαιτίας του πατέρα σου;» ρώτησε ο Άλεξ.

Ο Μάγκνους δεν απάντησε, μόνο άφησε την πέτρα στο

χέρι του Άλεξ. Όταν τα δάχτυλά τους άγγιξαν, το πρόσωπο του Μάγκνους άλλαξε. «Έχεις παγώσει».

«Ναι;»

«Άλεξάντερ...» Ο Μάγκνους τον τράβηξε κοντά του και το φως τρεμόπαιξε ανάμεσά τους αλλάζοντας γρήγορα χρώματα. Ο Άλεξ δεν είχε ξαναδεί ποτέ μαγική πέτρα να κάνει αυτό το πράγμα. Έβαλε το κεφάλι του στον ώμο του Μάγκνους και έμεινε στην αγκαλιά του. Η καρδιά του Μάγκνους δεν χτυπούσε όπως οι ανθρώπινες καρδιές. Ήταν πιο αργή, αλλά σταθερή. Μερικές φορές ο Άλεξ πίστευε ότι ήταν το πιο σταθερό πράγμα στη ζωή του.

«Φίλησέ με», του είπε ο Άλεξ.

Ο Μάγκνους γύρισε το κεφάλι του στο πλάι του προσώπου του Άλεξ και χάιδεψε με τον αντίχειρά του το μάγουλό του, τρυφερά, σχεδόν αφηρημένα. Όταν έσκυψε να τον φιλήσει, μύριζε σανταλόξυλο. Ο Άλεξ έσφιξε το μανίκι του Μάγκνους και η μαγική πέτρα, ανάμεσά τους, έλαμψε με ροζ, μπλε και πράσινο φως.

Ήταν ένα αργό φιλή και θλιμμένο. Όταν ο Μάγκνους τραβήχτηκε, ο Άλεξ είδε ότι κρατούσε μόνος του την πέτρα. Το χέρι του Μάγκνους είχε αποτραβηχτεί και το φως ήταν ένα απαλό λευκό.

Ο Μάγκνους είπε απαλά: «*Aku cinta kamu*».

«Τι σημαίνει αυτό;»

Ο Μάγκνους αποτραβήχτηκε απ' την αγκαλιά του Άλεξ. «Σημαίνει "σ' αγαπώ". Όχι ότι αλλάζει τίποτα αυτό».

«Μα αν μ' αγαπάς...»

«Φυσικά και σ' αγαπώ. Περισσότερο απ' ό,τι πίστευα ότι θα μπορούσα. Αλλά τελειώσαμε», είπε ο Μάγκνους. «Δεν αλλάζει αυτό που έκανες».

«Ήταν ένα λάθος», είπε ο Άλεξ. «Ένα λάθος μόνο...»

Ο Μάγκνους γέλασε απότομα. «Ένα λάθος; Σαν να αποκαλείς το παρθενικό ταξίδι του Τιτανικού “μικρό ατύχημα”. Άλεξ, προσπάθησες να μικρύνεις τη ζωή μου».

«Απλώς... Μου το πρότεινε, το σκέφτηκα και δεν μπορούσα να το κάνω. Δεν μπορούσα να σου το κάνω αυτό».

«Αλλά το σκέφτηκες. Και δεν μου το ανέφερες καν», είπε ο Μάγκνους. «Δεν με εμπιστευόσουν. Ποτέ δεν με εμπιστεύτηκες».

«Σ’ εμπιστεύομαι», είπε ο Άλεξ. «Θα σ’ εμπιστευτώ. Δώσε μου άλλη μία ευκαιρία...»

«Όχι», είπε ο Μάγκνους. «Και να θες μια συμβουλή: μείνε μακριά απ’ την Καμίλ. Έρχεται πόλεμος, Άλεξ και καλό θα ήταν να είσαι σίγουρος για τους συμμάχους σου. Έτσι δεν είναι;»

Και μ’ αυτά τα λόγια έκανε μεταβολή και άρχισε να απομακρύνεται, με τα χέρια στις τσέπες. Περιπατούσε αργά σαν να ήταν πληγωμένος και όχι μόνο απ’ την πληγή στο στήθος του. Κι όμως έφευγε. Ο Άλεξ τον είδε να απομακρύνεται πέρα απ’ τη λάμψη της πέτρας μέχρι που δεν φαινόταν πια.

Το εσωτερικό του Ινστιτούτου ήταν δροσερό το καλοκαίρι αλλά εκείνη την εποχή, όταν ο χειμώνας είχε πια έρθει για τα καλά, σκέφτηκε η Κλέρι, ήταν ζεστό. Στο κεντρικό κλίτος έλαμπαν σειρές ολόκληρες από καντηλιέρια και τα βιτρό παράθυρα έλαμπαν απαλά. Άφησε την εξώπορτα να κλείσει πίσω της και πήγε προς το ασανσέρ. Είχε φτάσει στη μέση του διαδρόμου όταν άκουσε κάποιον να γελάει.

Γύρισε. Σε ένα απ’ τα παλιά στασίδια καθόταν η Ίζαμπελ, με τα μακριά της πόδια πάνω στις ράχες των μπροστινών θέσεων. Φορούσε μπότες ψηλές μέχρι το μπούτι,

κοληητό τζιν και ένα κόκκινο πουλόβερ που άφηνε ακάλυπτο τον ένα της ώμο. Το δέρμα της ήταν γεμάτο μαύρα σχέδια. Η Κλέρι θυμήθηκε τι είχε πει ο Σεμπάστιαν, ότι σιχαινόταν που οι γυναίκες κατέστρεφαν το δέρμα τους με Σημάδια, και ανατρίχιασε. «Δεν με άκουσες που σε φώναζα;» ρώτησε η Ίζι. «Μπορείς να είσαι τελείως αφηρημένη, καμιά φορά».

Η Κλέρι σταμάτησε και ακούμπησε σε ένα στασίδι. «Δεν σε αγνόησα επίτηδες».

«Το ξέρω. Γι' αυτό είπα αφηρημένη και όχι αγενής».

«Ήρδες για να μου πεις να φύγω;» ρώτησε η Κλέρι. Ευτυχώς η φωνή της δεν έτρεμε. Ήθελε να δει τον Τζέις. Το ήθελε περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο. Αλλά μετά από όσα είχε περάσει τον τελευταίο μήνα, ήξερε ότι το πιο σημαντικό ήταν ότι ήταν ζωντανός και ήταν ο εαυτός του. Όλα τα άλλα ήταν δευτερεύοντα.

«Όχι», είπε η Ίζι και πήγε προς το ασανσέρ. Η Κλέρι την ακολούθησε. «Νομίζω ότι είναι γελοίο όλο αυτό. Εσύ του έσωσες τη ζωή άλλωστε».

Η Κλέρι ξεροκατάπие για να διώξει το παγερό προαισθημα στο λαιμό της. «Είπες ότι υπήρχαν πράγματα που δεν καταλάβαινα».

«Ναι», είπε η Ίζαμπελ και πάτησε το κουμπί του ασανσέρ. «Μπορεί να σου τα εξηγήσει ο Τζέις. Ήρθα εδώ κάτω γιατί πιστεύω ότι υπάρχουν και μερικά ακόμα πράγματα που πρέπει να ξέρεις».

Η Κλέρι περίμενε να ακούσει το γνώριμο τρίξιμο, τράνταγμα και μουγκρητό του παλιού ασανσέρ. «Όπως;»

«Επέστρεψε ο μπαμπάς μου», είπε η Ίζαμπελ χωρίς να την κοιτάξει στα μάτια.

«Για επίσκεψη ή για να μείνει;»

«Για να μείνει». Η Ίζαμπελ ακουγόταν ήρεμη αλλά η Κλέρι θυμόταν πόσο προδομένη είχε ακουστεί όταν έμαθαν ότι ο πατέρας τους είχε κάνει αίτηση για τη θέση του Ανακριτή. «Βασικά, η Αλίν και η Έλεν μας γλίτωσαν από πολλά προβλήματα για όσα έγιναν στην Ιρλανδία. Που ήρθαμε να σας βοηθήσουμε χωρίς να το πούμε στο Κονκλάβιο. Η μαμά μου ήταν σίγουρη ότι αν τους το λέγαμε θα έστελναν πολεμιστές να σκοτώσουν τον Τζέις. Δεν μπορούσε να το κάνει. Πρόκειται για την οικογένειά μας, στο κάτω κάτω».

Το ασανσέρ έφτασε με ένα τράνταγμα και έναν κρότο πριν προλάβει να απαντήσει η Κλέρι. Ακολούθησε την Ίζαμπελ στον κλωβό του ασανσέρ διώχνοντας την έντονη ανάγκη να την αγκαλιάσει. Αμφέβαλλε αν της Ίζι θα της άρεσε και πολύ.

«Έτσι, η Αλίν είπε στην Ύπατο, –που είναι η μητέρα της άλλωστε–, ότι εμείς δεν είχαμε προλάβει να ειδοποιήσουμε το Κονκλάβιο, και ότι είχαμε αφήσει πίσω την ίδια με αυστηρές οδηγίες να ειδοποιήσει εκείνη την Τζία αλλά κάτι με τα τηλέφωνα δεν λειτουργούσε και δεν είχε προλάβει. Βασικά, τη φλόμωσε με ψέματα. Τέλος πάντων, αυτή είναι η εκδοχή μας και σ' αυτήν επιμένουμε. Δεν νομίζω ότι η Τζία την πίστεψε αλλά δεν έχει σημασία. Άλλωστε δεν νομίζω ότι θέλει να τιμωρήσει τη μαμά. Απλώς έπρεπε να έχει έστω κάποια ιστορία να πιαστεί για να μην είναι αναγκασμένη να μας τιμωρήσει. Άλλωστε, δεν ήταν και καταστροφική η επιχείρησή μας. Μπήκαμε, βγάλαμε τον Τζέις, σκοτώσαμε τους περισσότερους σκοτεινούς Νεφιλίμι και καταδιώξαμε τον Σεμπάστιαν».

Το ασανσέρ σταμάτησε να ανεβαίνει με ένα απότομο τράνταγμα.

«Καταδιώξαμε τον Σεμπάστιαν», επανέλαβε η Κλέρι. «Δηλαδή δεν έχουμε ιδέα πού είναι; Πίστευα ότι είχα καταστρέψει το διαμέρισμά του –αυτή την πτυχή στις διαστάσεις– και ίσως να μπορούσαμε να τον εντοπίσουμε έτσι».

«Έχουμε προσπαθήσει», είπε η Ίζαμπελ. «Όπου κι αν είναι, είναι ακόμα εκτός των δυνατοτήτων εντοπισμού μας. Και σύμφωνα με τους Σιωπηλούς Αδελφούς, η μαγεία που έκανε η Λίλιθ... βασικά είναι δυνατός, Κλέρι, πολύ δυνατός. Πρέπει απλώς να υποθέσουμε ότι είναι εκεί έξω με το Δαιμονικό Κύπελλο και σχεδιάζει την επόμενη κίνησή του». Άνοιξε την πόρτα του κλωβού του ασανσέρ και βγήκε έξω. «Πιστεύεις ότι θα γυρίσει για σένα ή τον Τζέις;»

Η Κλέρι δίστασε. «Όχι αμέσως», είπε. «Γι' αυτόν είμαστε τα τελευταία κομμάτια του παζλ. Θα θέλει να έχει πρώτα έτοιμα όλα τα άλλα. Θα θέλει να έχει ένα στρατό. Να είναι έτοιμος. Εμείς είμαστε σαν... τα βραβεία του όταν θα νικήσει. Για να μην είναι μόνος».

«Πρέπει να νιώθει πολύ μόνος», είπε η Ίζαμπελ. Στη φωνή της δεν υπήρχε ίχνος οίκτου. Ήταν απλώς μια παρατήρηση.

Η Κλέρι τον σκέφτηκε, το πρόσωπο που προσπαθούσε να ξεχάσει, που στοίχειωνε τους εφιάλτες και τα όνειρα που την ξυπνούσαν. Με ρώτησες σε ποιον ανήκω. «Αυτό ξαναπές το».

Έφτασαν στα σκαλιά που οδηγούσαν στο αναρρωτήριο. Η Ίζαμπελ σταμάτησε, με το χέρι της στο λαιμό της. Η Κλέρι έβλεπε το τετράγωνο ρουμπίνι να διαγράφεται κάτω απ' την μπλούζα της.

Ίσιωσε το πουλόβερ της χωρίς να θέλει να κοιτάξει την Ίζαμπελ.

«Πώς είναι;» είπε ξαφνικά η Ίζαμπελ.

«Πώς είναι τι;»

«Το να είσαι ερωτευμένος», είπε η Ίζαμπελ. «Πώς ξέρεις ότι είσαι; Και πώς ξέρεις ότι κάποιος άλλος είναι μαζί σου;»

«Ε...»

«Ο Σάιμον, ας πούμε», είπε η Ίζαμπελ. «Πώς κατάλαβες ότι ήταν ερωτευμένος μαζί σου;»

«Βασικά», είπε η Κλέρι, «μου το είπε».

«Σου το είπε».

Η Κλέρι ανασήκωσε τους ώμους της.

«Και πριν από αυτό δεν είχες καταλάβει τίποτα;»

«Όχι, πραγματικά δεν είχα ιδέα», είπε η Κλέρι και θυμήθηκε τη σκηνή. «Ίζι... αν νιώθεις κάτι για τον Σάιμον ή θες να μάθεις αν νιώθει εκείνος για σένα... ίσως πρέπει να του το πεις απλώς».

Η Ίζαμπελ τίναξε μια ανύπαρκτη σκόνη απ' το μανίκι της. «Τι να του πω;»

«Πώς νιώθεις γι' αυτόν».

Η Ίζαμπελ φαινόταν ανταριασμένη. «Δεν θα 'πρεπε να χρειάζεται».

Η Κλέρι κούνησε το κεφάλι της. «Ποπο, μοιάζετε τόσο πολύ με τον Άλεκ...»

Η Ίζαμπελ γούρλωσε τα μάτια της. «Δεν μοιάζουμε! Καμία σχέση. Εγώ βγαίνω με διάφορους, αυτός δεν έχει ξαναβγεί ποτέ με κανέναν εκτός απ' τον Μάγκνους. Αυτός ζηλεύει, εγώ όχι...»

«Όλοι ζηλεύουν», είπε με σιγουριά η Κλέρι. «Και είστε και οι δύο τόσο... στωικοί. Για αγάπη μιλάμε, όχι για τη μάχη των Θερμοπυλών. Δεν χρειάζεται να αντιμετωπίσετε τα πάντα σαν να ήταν το τελευταίο οχυρό. Δεν είναι

ανάγκη να τα κρατάτε όλα μέσα σας».

«Και από πότε έγινες εσύ ειδική;» Η Ίζαμπελ σήκωσε τα χέρια ψηλά.

«Δεν είμαι ειδική», είπε η Κλέρι. «Αλλά τον Σάιμον τον ξέρω. Αν δεν του πεις τίποτα, θα υποθέσει ότι δεν ενδιαφέρεσαι και θα τα παρατήσει. Σε χρειάζεται, Ιζ και τον χρειάζεσαι κι εσύ. Απλώς χρειάζεται επίσης να είσαι εσύ αυτή που θα το πει».

Η Ίζαμπελ αναστέναξε και πήγε να ανέβει τη σκάλα. Η Κλέρι την άκουσε να μουρμουράει. «Εσύ φταις, ξέρεις. Αν δεν του είχες ραγίσει την καρδιά...»

«Ίζαμπελ!»

«Αλήθεια είναι».

«Ναι, και όταν είχε γίνει ποντίκι, θυμάμαι καλά ότι εσύ ήσουν αυτή που είχε πει να τον αφήσουμε έτσι. Για πάντα».

«Ψέματα».

«Αλήθεια...» Η Κλέρι σταμάτησε. Είχαν φτάσει στο επόμενο πάτωμα όπου ένας μακρύς διάδρομος οδηγούσε προς δυο κατευθύνσεις. Μπροστά στη δίφυλλη πόρτα του αναρρωτηρίου είδε το μανδύα στο χρώμα της περγαμηνής ενός Σιωπηλού Αδελφού, με σταυρωμένα τα χέρια και το πρόσωπο χαμηλωμένο σε στάση διαλογισμού.

Η Ίζαμπελ της τον έδειξε με ένα νεύμα αγανάκτησης. «Ορίστε», είπε. «Καλή τύχη». Και απομακρύνθηκε με τις μπότες της να χτυπάνε στο ξύλινο πάτωμα του διαδρόμου.

Η Κλέρι αναστέναξε από μέσα της και έφαξε το ραβδί της. Αμφέβαλε αν υπήρχε κάποιος ρούνος που θα μπορούσε να την κρύψει απ' τον Σιωπηλό Αδελφό αλλά ίσως αν μπορούσε να πλησιάσει αρκετά για να χαράξει ένα ρούνο ύπνου στο δέρμα του...

Κλέρι Φρέι. Η φωνή στο κεφάλι της ήταν σαν να γελούσε και ήταν γνώριμη. Δεν είχε ήχο αλλά αναγνώρισε το σχήμα των σκέψεων όπως θα αναγνώριζε το γέλιο ή την αναπνοή κάποιου.

«Αδελφέ Ζαχαρία». Έβαλε απογοητευμένη το ραβδί πίσω στη ζώνη της και πλησίασε κοντά του. Ευχήθηκε να είχε μείνει μαζί της η Ίζαμπελ.

Υποδέτω πως έχεις έρθει να δεις τον Τζόναθαν, είπε και σήκωσε το κεφάλι του απ' τη στάση διαλογισμού. Το πρόσωπό του ήταν ακόμα σκοτεινό κάτω απ' την κουκούλα αν και έβλεπε το σχήμα ενός έντονου ζυγωματικού. *Παρά τις εντολές της Αδελφότητας.*

«Σας παρακαλώ, να τον λέτε Τζέις. Αλλιώς είναι τόσο μπερδεμένο».

Το Τζόναθαν είναι ένα πολύ ωραίο όνομα Κυνηγών, το πρώτο απ' όλα. Οι Χέροντεϊλ πάντα τηρούσαν τα ονόματά τους...

«Δεν τον ονόμασε ένας Χέροντεϊλ όμως», του θύμισε η Κλέρι. «Αν και έχει ένα στιλέτο του πατέρα του. Γράφει Σ.Γ.Χ. στη λεπίδα».

Στέφεν Γουίλιαμ Χέροντεϊλ.

Η Κλέρι έκανε άλλο ένα βήμα προς την πόρτα και τον Ζαχαρία. «Ξέρετε πολλά για τους Χέροντεϊλ», είπε. «Και από όλους τους Σιωπηλούς Αδελφούς φαίνεστε ο πιο ανθρωπίνος. Οι περισσότεροι δεν δείχνουν κανένα συναίσθημα. Αλλά εσείς φαίνεται να αισθάνεστε πράγματα. Θυμάστε τη ζωή σας».

Το να είσαι Σιωπηλός Αδελφός είναι κι αυτό μια ζωή, Κλέρι Φρέι. Αλλά αν εννοείς ότι θυμάμαι τη ζωή μου πριν την Αδελφότητα, ναι.

Η Κλέρι πήρε μια βαθιά ανάσα. «Ερωτητήκατε ποτέ;

Πριν την Αδελφότητα; Υπήρχε ποτέ κάποιος για τον οποίο θα πεθαίνατε;»

Μια μεγάλη σιωπή.

Δυο άτομα, είπε μετά ο Αδελφός Ζαχαρίας. *Υπάρχουν αναμνήσεις που δεν τις σβήνει ο χρόνος, Κλαρίσα. Ρώτα και το φίλο σας τον Μάγκνους Μπείν, αν δεν με πιστεύεις. Η αιωνιότητα δεν κάνει την απώλεια να ξεχνιέται, την κάνει απλώς υποφερτή.*

«Εγώ όμως δεν έχω μια αιωνιότητα», είπε σιγανά η Κλέρι. «Σας παρακαλώ, αφήστε με να δω τον Τζέις».

Ο Αδελφός Ζαχαρίας δεν κινήθηκε. Εξακολούθωσε να μη βλέπει το πρόσωπό του, μόνο μια υποψία σκιάς και φωτός κάτω απ' την κουκούλα του μανδύα του. Μόνο τα χέρια του, σταυρωμένα μπροστά του.

«Σας παρακαλώ», είπε η Κλέρι.

Ο Άλεξ σκαρφάλωσε στην αποβάθρα στο σταθμό Σίτι Χολ και πήγε με βαρύ βήμα προς τη σκάλα. Είχε σβήσει την εικόνα του Μάγκνους να φεύγει μακριά του με μια και μόνο σκέψη:

Θα σκότωνε την Καμίλ Μπελκούρ.

Ανέβηκε τα σκαλιά και έβγαλε ένα σπαδί σεράφ απ' τη ζώνη του. Το φως ήταν θαμπό και τρεμόσβηνε: βγήκε στον ημιώροφο κάτω απ' το πάρκο Σίτι Χολ, όπου μερικές φιμέ ηλιοροφές αφήναν το χειμωνιάτικο φως να περάσει. Έκρυψε τη μαγική πέτρα στην τσέπη του και ύψωσε το σπαδί.

«Αμριήλ», ψιθύρισε και το σπαδί άστραψε, ένας κεραυνός φωτός στο χέρι του. Ο Άλεξ σήκωσε το πιγούνι του και σάρωσε με το βλέμμα του το χώρο. Ο καναπές με την ψηλή πλάτη ήταν εκεί αλλά η Καμίλ όχι. Της είχε στεί-

λει μήνυμα ότι θα ερχόταν, αλλά μετά από τον τρόπο με τον οποίο τον είχε προδώσει μάλλον δεν έπρεπε να εκπλήσσεται που δεν είχε μείνει να τον συναντήσει. Διέσχισε εξοργισμένος το δωμάτιο και κλότσησε με δύναμη τον καναπέ που αναποδογυρίστηκε με έναν κρότο ξύλου που σπάει και ένα σύννεφο σκόνης. Ένα απ' τα πόδια του έσπασε.

Απ' τη γωνία του δωματίου ακούστηκε ένα καμπανιστό ασημένιο χαχανητό.

Ο Άλεξ έκανε μεταβολή με το σπαδί σεράφ στο χέρι. Οι σκιές στις γωνίες ήταν πυκνές και βαδιές' ακόμα και το φως του Αμριήλ δεν μπορούσε να τις διαπεράσει. «Καμίλ;» είπε με φωνή επικίνδυνα ήρεμη. «Καμίλ Μπελκούρ. Βγες έξω τώρα».

Ακούστηκε άλλο ένα χαχανητό και απ' το σκοτάδι ξεπρόβαλε μια μορφή. Αλλά δεν ήταν η Καμίλ.

Ήταν ένα κορίτσι, πιθανότατα όχι μεγαλύτερο από δώδεκα ή δεκατρία, πολύ αδύνατο, με ένα σκισμένο τζιν και ένα ροζ, κοντομάνικο μπλουζάκι με μια γυαλιστερή στάμπα μονόκερου. Φορούσε κι ένα μακρύ ροζ κασκόλ με τις άκρες βουτηγμένες στο αίμα. Το αίμα έβαφε και το κάτω μέρος του προσώπου της και λέρωνε τη λαϊμόκοψη της μπλούζας της. Κοίταξε τον Άλεξ με ολάνοιχτα, χαρούμενα μάτια.

«Σε ξέρω», του είπε πνιχτά και καθώς του μίλησε ο Άλεξ είδε τους κοπτήρες της να αστράφτουν. Βρικόλακας. «Άλεξ Λάιτγουντ. Είσαι φίλος του Σάιμον. Σε έχω δει στις συναυλίες».

Την κοίταξε προσεκτικά. Την είχε ξαναδεί; Ίσως... η σπίδα ενός προσώπου ανάμεσα στις σκιές ενός μπαρ, μια απ' τις συναυλίες στις οποίες τον είχε σύρει η Ίζαμπελ.

Δεν ήταν σίγουρος. Αλλά αυτό δεν σήμαινε ότι δεν ήξερε ποια ήταν.

«Μορίν», είπε. «Είσαι η Μορίν του Σάιμον».

Φάνηκε να ικανοποιείται. «Ναι», είπε. «Είμαι η Μορίν του Σάιμον». Κοίταξε τα χέρια της, που ήταν βαμμένα με αίμα σαν να τα είχε βουτήξει σε μια πισίνα γεμάτη αίμα. Και όχι ανθρώπινο αίμα, σκέφτηκε ο Άλεξ. Το σκούρο, κόκκινο σαν ρουμπίνι αίμα των βρικολάκων. «Ψάχνεις την Καμίλ», είπε με κελαηδιστή φωνή. «Αλλά δεν είναι πια εδώ. Όχι, όχι, δεν είναι».

«Έφυγε;» ρώτησε ο Άλεξ. «Τι εννοείς δεν είναι εδώ;»

Η Μορίν χαχάνισε. «Ξέρεις πώς λειτουργεί ο νόμος των βρικολάκων, ε; Όποιος σκοτώσει τον επικεφαλής μιας οικογένειας βρικολάκων γίνεται αρχηγός τους. Και η Καμίλ ήταν η αρχηγός της φατρίας της Νέας Υόρκης. Ω, ναι, ναι ήταν».

«Και... τη σκότωσε κάποιος δηλαδή;»

Η Μορίν ξέσπασε σε χαρούμενα τρανταχτά γέλια. «Όχι απλώς κάποιος, χαζούλη», είπε. «Εγώ».

Το θολωτό ταβάνι του αναρρωτηρίου ήταν γαλάζιο, ζωγραφισμένο με ένα ροκοκό μοτίβο με ερωτιδείς που κρατούσαν χρυσές κορδέλες και λευκά συννεφάκια. Σειρές από μεταλλικά κρεβάτια υπήρχαν στους τοίχους δεξιά κι αριστερά και σχημάτιζαν ένα φαρδύ διάδρομο στη μέση. Δυο ψηλές ηλιοροφές άφηναν να περάσει το χειμωνιάτικο φως του ήλιου αν και δεν κατάφερνε και πολύ να ζεστάνει το παγερό δωμάτιο.

Ο Τζέις ήταν καθισμένος σε ένα απ' τα κρεβάτια και ακουμπούσε σε μια στοίβα από μαξιλάρια που είχε μαζέψει απ' τα διπλανά κρεβάτια. Φορούσε τζιν, ξεφτισμένο

στην άκρη και ένα γκριζο μπλουζάκι. Στα γόνατά του ισορροπούσε ένα βιβλίο. Σήκωσε το κεφάλι του καθώς η Κλέρι μπήκε στο δωμάτιο αλλά δεν είπε τίποτα καθώς πλησίασε στο κρεβάτι του.

Η καρδιά της Κλέρι είχε αρχίσει να βροντοχτυπάει. Η σιωπή ήταν βαριά, σχεδόν αποπνικτική. Τα μάτια του Τζέις την ακολουθούσαν καθώς έφτασε στην άκρη του κρεβατιού και σταμάτησε, βάζοντας τα χέρια της στο κάγκελο. Εξέτασε το πρόσωπό του. Τόσες φορές είχε προσπαθήσει να τον ζωγραφίσει, να αιχμαλωτίσει αυτή την άπιαστη ποιότητα που τον έκανε αυτό που ήταν, αλλά τα δάχτυλά της δεν κατάφερναν ποτέ να βάλουν στο χαρτί αυτό που έβλεπε. Όπως κι αν το έλεγε κανείς ψυχή, πνεύμα, ήταν πάλι εκεί, ενώ όταν ελεγχόταν απ' τον Σεμπάστιαν δεν υπήρχε, και την κοιτούσε μέσα από τα μάτια του.

Έσφιξε το κάγκελο. «Τζέις...»

Ο Τζέις έβαλε μια μπούκλα απ' τα ανοιχτόχρυσα μαλλιά του πίσω από το αυτί του. «Εμ... σου είπαν οι Σιωπηλοί Αδελφοί ότι δεν πειράζει να βρίσκεσαι εδώ;»

«Όχι ακριβώς».

Η γωνία του στόματός του τρεμούλιασε. «Τι έκανες λοιπόν; Τους εξόντωσες με μια σανίδα και παραβίασες την πόρτα; Ξέρεις το Κονκλάβιο είναι πολύ αυστηρό σε κάτι τέτοια ...»

«Με έχεις ικανή για τα πάντα, ε;» Πήγε να καθίσει δίπλα του στο κρεβάτι, απ' τη μία για να είναι στο ίδιο επίπεδο, απ' την άλλη για να κρύψει το γεγονός ότι τα γόνατά της έτρεμαν.

«Έτσι έχω μάθει», είπε και άφησε το βιβλίο του στο πλάι.

Ένωσε τις λέξεις σαν χαστούκι. «Δεν ήθελα να σου κάνω κακό», είπε και η φωνή της ήταν σχεδόν ψίθυρος.

«Συγγνώμη».

Ο Τζέις ανακάθισε και κατέβασε τα πόδια του στο πλάι του κρεβατιού. Δεν ήταν μακριά ο ένας απ' τον άλλο, μοιράζονταν το ίδιο κρεβάτι αλλά ο Τζέις ήταν απόμακρος, η Κλέρι το καταλάβαινε. Καταλάβαινε ότι πίσω απ' τα φωτεινά του μάτια υπήρχαν μυστικά, ένιωθε το δισταγμό του. Ήθελε να του απλώσει το χέρι αλλά έμεινε ακίνητη και κράτησε τη φωνή της σταθερή. «Δεν ήθελα ποτέ να σου κάνω κακό. Και δεν εννοώ μόνο στο Μπάρεν. Εννοώ απ' τη στιγμή που εσύ, ο αληθινός εαυτός σου, μου είπες τι ήθελες. Έπρεπε να σε έχω ακούσει αλλά το μόνο που σκεφτόμουν ήταν ότι θα σε έσωζα, θα σε γλίτωνα. Δεν σε άκουσα όταν είπες ότι ήθελες να παραδοθείς στο Κονκλάβιο και γι' αυτό παραλίγο να καταλήξουμε και οι δύο σαν τον Σεμπάστιαν. Και όταν έκανα αυτό που έκανα με το Ένδοξον, πρέπει να σου είπαν η Ίζαμπελ και ο Άλεξ ότι το σπαδί προοριζόταν για τον Σεμπάστιαν. Αλλά δεν μπορούσα να τον φτάσω μέσα στο πλήθος. Δεν γινόταν. Και σκέφτηκα αυτό που μου είχες πει ότι καλύτερα να πέθαινες παρά να ζούσες υπό την επήρεια του Σεμπάστιαν». Η φωνή της ράγισε. «Ο αληθινός σου εαυτός δηλαδή. Δεν μπορούσα να σε ρωτήσω. Έπρεπε να μαντέψω. Θέλω να ξέρεις ότι ήταν φρικτό να πρέπει να σου το κάνω αυτό. Να ξέρω ότι θα μπορούσες να έχεις πεθάνει και ότι θα ήταν το δικό μου χέρι που κρατούσε το σπαδί που θα σε είχε σκοτώσει. Θα προτιμούσα να πέθαινα αλλά ρίσκαρα τη ζωή σου γιατί νόμιζα ότι αυτό θα ήθελες και αφού σε είχα προδώσει μια φορά σου το χρωστούσα. Αν όμως έκανα λάθος...» δίστασε, αλλά ο Τζέις δεν μιλούσε. Το στομάχι της αναποδογύρισε, έκανε μια φρικτή, απαίσια κολοτούμπα. «Τότε συγγνώμη. Δεν μπορώ να κάνω

τίποτα για να σ' το ξεπληρώσω. Αλλά ήθελα να το ξέρεις. Ζητάω συγγνώμη».

Σταμάτησε ξανά και αυτή τη φορά η σιωπή απλώθηκε ανάμεσά τους όλο και πιο πολύ, ένα σκοινί απίστευτα τεντωμένο.

«Μπορείς να μιλήσεις τώρα», του ξεφούρνισε τελικά. «Βασικά, θα ήταν πολύ καλό να μιλούσες».

Ο Τζέις την κοιτούσε σαν να μην πίστευε στα αυτιά του. «Περίμενε λίγο», της είπε. «Ήρθες εδώ για να ζητήσεις εσύ συγγνώμη από μένα;»

Η Κλέρι ξαφνιασμένη. «Φυσικά».

«Κλέρι», της είπε. «Μου έσωσες τη ζωή».

«Σε μαχαίρωσα. Με ένα τεράστιο σπαθί. Πήρες φωτιά».

Τα χείλη του τραβήχτηκαν, σχεδόν αδιόρατα. «Εντάξει», είπε. «Μπορεί να μην έχουμε τα προβλήματα που έχουν άλλα ζευγάρια». Σήκωσε το χέρι του σαν να ήθελε να χαϊδέψει το πρόσωπό της και μετά το ξανάφησε βιαστικά. «Σε άκουσα, ξέρεις», είπε πιο απαλά. «Να μου λες ότι δεν είχα πεθάνει. Να μου ζητάς να ανοίξω τα μάτια μου».

Κοιτάχτηκαν σιωπηλοί για μερικά λεπτά που της Κλέρι της φάνηκαν ώρες. Ήταν τόσο ωραίο να τον βλέπει έτσι, να είναι τελειώς ο εαυτός του, που σχεδόν έσβηνε το φόβο ότι θα πήγαιναν όλα στραβά το επόμενο λεπτό. Ο Τζέις μίλησε επιτέλους.

«Γιατί νομίζεις ότι σε ερωτεύτηκα;»

Ήταν το τελευταίο πράγμα που περίμενε να πει. «Δεν... δεν μπορείς να με ρωτάς κάτι τέτοιο τώρα».

«Γιατί όχι;» είπε. «Λες να μη σε ξέρω, Κλέρι; Το κορίτσι που μπήκε σε ένα ξενοδοχείο γεμάτο βρικόλακες επειδή ήταν εκεί ο καλύτερός της φίλος και έπρεπε να τον σώσει; Που άνοιξε μια Πύλη και μεταφέρθηκε στην Άιντρις

επειδή δεν της άρεσε καθόλου η ιδέα να μη συμμετέχει στη δράση;»

«Και μου έβαλες τις φωνές πάρα πολύ γι' αυτό...»

«Στον εαυτό μου φώναζα», της είπε. «Είναι μερικά πράγματα στα οποία μοιάζουμε τόσο πολύ. Είμαστε παράτολμοι. Δεν σκεφτόμαστε πριν κάνουμε κάτι. Θα κάνουμε οτιδήποτε για τους ανθρώπους που αγαπάμε. Και δεν σκέφτηκα ποτέ πόσο τρομακτικό είναι για τους ανθρώπους που με αγαπάνε μέχρι που το είδα σε σένα και με τρομοκράτησε. Πώς μπορούσα να σε προστατεύσω αν δεν με άφηνες;» Έσκυψε προς το μέρος της. «Η ερώτηση είναι ρητορική, φυσικά».

«Ωραία. Γιατί δεν χρειάζομαι προστασία».

«Το ήξερα ότι θα το 'λεγες αυτό. Το θέμα όμως είναι ότι μερικές φορές χρειάζεσαι. Και μερικές φορές κι εγώ χρειάζομαι. Είμαστε φτιαγμένοι για να προστατεύουμε ο ένας τον άλλο αλλά όχι από τα πάντα. Και ειδικά απ' την αλήθεια. Αυτό σημαίνει να αγαπάς κάποιον, αλλά να τον αφήνεις να είναι ο εαυτός του».

Η Κλέρι κοίταξε τα χέρια της. Ήθελε να τον αγγίξει τόσο πολύ... ήταν σαν να επισκεπτόταν κάποιον στη φυλακή και να μπορούσε να τον δει τόσο καθαρά και από τόσο κοντά αλλά να τους χωρίζει ένα αλεξίσφαιρο τζάμι.

«Σε ερωτεύτηκα», της είπε, «γιατί ήσουν ένας απ' τους πιο γενναίους ανθρώπους που ήξερα. Πώς θα μπορούσα λοιπόν να σου ζητήσω να σταματήσεις να είσαι, επειδή σ' αγαπώ;» Πέρασε τα χέρια του μέσα απ' τα μαλλιά του και τα ανακάτεψε τόσο που η Κλέρι ήθελε σαν τρελή να τα φτιάξει. «Ήρθες να με βρεις», της είπε. «Με έσωσες όταν σχεδόν όλοι οι άλλοι τα είχαν παρατήσει και ακόμα και όσοι δεν τα είχαν παρατήσει δεν ήξεραν τι να κάνουν.

Λες να μην ξέρω τι έχεις περάσει;» Τα μάτια του σκοτεινιάσαν. «Πώς είναι δυνατόν να νομίζεις ότι θα ήμουν θυμωμένος μαζί σου;»

«Τότε γιατί δεν ήθελες να με δεις;»

«Γιατί...» Ο Τζέις αναστέναξε. «Εντάξει, έχεις δίκιο αλλά υπάρχει κάτι που δεν ξέρεις. Το σπαθί που χρησιμοποίησες, αυτό που έδωσε ο Ραζιήλ στον Σάμιον...»

«Το Ένδοξον», είπε η Κλέρι. «Το σπαθί του Αρχαγγέλου Μιχαήλ. Καταστράφηκε.»

«Δεν καταστράφηκε. Απλώς επέστρεψε εκεί απ' όπου ήρθε όταν το πυρπόλησε η φωτιά του παραδείσου». Ο Τζέις χαμογέλασε αχνά. «Αλλιώς ο Άγγελός μας θα είχε να δώσει εξηγήσεις στον Μιχαήλ όταν θα ανακάλυπτε ότι ο φιλαράκος του είχε δώσει το αγαπημένο του σπαθί σε ένα μάτσο απρόσεκτους ανθρώπους. Αλλά για να επανέλθω στο θέμα, το σπαθί.. Το σπαθί που κάηκε... αυτή η φωτιά δεν ήταν συνηθισμένη φωτιά».

«Το κατάλαβα». Η Κλέρι ήθελε τόσο πολύ να απλώσει ο Τζέις το χέρι του και να την τραβήξει κοντά του. Αλλά εκείνος φαινόταν να θέλει να αφήνει κενό ανάμεσά τους και η Κλέρι έμεινε στη θέση της. Ήταν σαν σωματικός πόνος μέσα της, να είναι τόσο κοντά του και να μην μπορεί να τον αγγίξει.

«Μακάρι να μη φορούσες αυτό το πουλόβερ», είπε ο Τζέις.

«Ορίστε;» Η Κλέρι κοιτάχτηκε. «Νόμιζα ότι σου άρεσε».

«Μ' αρέσει», είπε και κούνησε το κεφάλι του. «Τέλος πάντων. Η φωτιά... ήταν η φωτιά του Παραδείσου. Η καιόμενη βάτος, η φωτιά και το θειάφι, η στήλη φωτιάς που άστραψε μπροστά στα παιδιά του Ισραήλ... για τέτοια φωτιά μιλάμε. Ότι πυρ εκκέκαυται εκ του θυμού μου,

καυδήσεται έως άδου κάτω, καταφάγεται γην και τα γενήματα αυτής, φλέξει δεμέλια ορέων”¹. Αυτή είναι η φωτιά που έκαψε ό,τι μου είχε κάνει η Λίλιθ». Έπιασε την άκρη της μπλούζας του και τη σήκωσε και η Κλέρι κράτησε την ανάσα της. Γιατί πάνω απ’ την καρδιά του, στο λείο δέρμα του στήθους του, δεν υπήρχε πια Σημάδι, μόνο μια λευκή ουλή, της πληγής που είχε κάνει το σπαδί.

Άπλωσε το χέρι της για να τον αγγίξει αλλά ο Τζέις τραβήχτηκε, κουνώντας το κεφάλι του. Ένωσε την πληγωμένη έκφρασή της να απλώνεται στο πρόσωπό της πριν προλάβει να την κρύψει καθώς εκείνος κατέβαζε την μπλούζα του. «Κλέρι», είπε, «Αυτή η φωτιά είναι ακόμα μέσα μου».

Τον κοίταξε με απορία. «Τι εννοείς;»

Ο Τζέις πήρε μια βαθιά ανάσα και άπλωσε τα χέρια του μπροστά με τις παλάμες προς τα κάτω. Η Κλέρι τα κοίταξε, αδύνατα, οικεία, το ρούνο της Ενόρασης στο δεξί του χέρι ξεθωριασμένο, με λευκές ουλές από πάνω. Καθώς τα κοιτούσαν και οι δύο, τα χέρια του άρχισαν να τρέμουν ελαφρώς... και μετά, κάτω απ’ το σαστισμένο βλέμμα της Κλέρι, έγιναν διάφανα. Σαν τη λάμα του Ένδοξου όταν είχε αρχίσει να καίγεται, το δέρμα του Τζέις ήταν λες και έγινε γυαλί, γυαλί που μέσα του είχε παγιδευμένο έναν χρυσό που κινείτο, σκοτεινίαζε και φλεγόταν. Έβλεπε το περίγραμμα του σκελετού του κάτω απ’ το διαφανές του δέρμα, χρυσά οστά ενωμένα από πύρινους τένοντες.

Τον άκουσε να αναπνέει δυνατά. Σήκωσε το κεφάλι του και την κοίταξε στα μάτια. Τα μάτια του ήταν χρυσά. Πάντα ήταν χρυσά αλλά η Κλέρι θα ορκιζόταν ότι

¹ Δευτερονόμιο 32:22 Επειδή, φωτιά άναψε μέσα στον θυμό μου, και θα κάψει μέχρι τα κατώτερα μέρη του Άδη. Και θα καταφάγει τη γη μαζί με τα γεννήματά της, και θα καταφλογίσει τα δεμέλια των βουνών Σ.τ.Μ.

αυτό το χρυσό ήταν ζωντανό και φλεγόταν. Είχε λαχαινώσει και στα μάγουλα και στο στήθος του έλαμπαν στάλες ιδρώτα.

«Έχεις δίκιο», είπε η Κλέρι. «Τα προβλήματά μας δεν είναι σαν των άλλων ανθρώπων».

Ο Τζέις την κοίταξε μη πιστεύοντας στα αυτιά του. Έκανε αργά τα χέρια του γροθιές και η φωτιά εξαφανίστηκε, αφήνοντας μόνο τα συνηθισμένα, οικεία, μη πληγωμένα του χέρια. Μισόπνιξε ένα γέλιο και είπε: «Αυτό έχεις να πεις μόνο;»

«Όχι, έχω πολλά άλλα να πω. Τι συμβαίνει; Είναι όπλα δηλαδή τα χέρια σου τώρα; Είσαι ο Ανθρώπινος Πυρσός; Τι στο καλό...;»

«Δεν ξέρω τι είναι ο Ανθρώπινος Πυρσός, αλλά... Κοίτα, οι Σιωπηλοί Αδελφοί μου είπαν ότι έχω μέσα μου τώρα την ουράνια φωτιά. Μέσα στις φλέβες μου. Στην ψυχή μου. Όταν πρωτοξύπνησα, ήταν σαν να ανάσαινα φωτιά. Ο Άλεξ και η Ίζαμπελ πίστευαν ότι ήταν ένα προσωρινό αποτέλεσμα του σπαθιού αλλά όταν δεν περνούσε και φώναξαν τους Σιωπηλούς αδελφούς, ο Αδελφός Ζαχαρίας είπε ότι δεν ήξερε πόσο προσωρινό θα ήταν. Και τον έκαψα: όταν το είπε κρατούσε το χέρι μου και ένιωσα ένα κύμα ενέργειας να με διαπερνάει».

«Άσχημο κάψιμο;»

«Όχι. Λίγο αλλά και πάλι...»

«Γι' αυτό δεν θες να με αγγίξεις», μονολόγησε δυνατά η Κλέρι καθώς το συνειδητοποίησε. «Φοβάσαι ότι θα με κάψεις».

Ο Τζέις έγνεψε καταφατικά. «Δεν έχει ξαναδεί ποτέ κανείς κάτι τέτοιο, Κλέρι. Ποτέ. Ποτέ πριν. Το σπαθί δεν με σκότωσε. Αλλά άφησε αυτό... αυτό το κάτι θανατη-

φόρο μέσα μου. Κάτι τόσο ισχυρό που μάλλον μπορεί να σκοτώσει ένα συνηθισμένο θνητό ίσως και έναν Κυνηγό». Πήρε μια βαθιά ανάσα. «Οι Σιωπηλοί Αδελφοί ψάχνουν έναν τρόπο να το ελέγξω ή να το ξεφορτωθώ. Αλλά όπως μπορείς να φανταστείς, δεν είναι και η πρώτη τους προτεραιότητα».

«Ο Σεμπάστιαν είναι. Έμαθες ότι κατέστρεψα το διαμέρισμα. Ξέρω ότι έχει άλλους τρόπους να μετακινείται αλλά...»

«Μπράβο το κορίτσι μου. Αλλά έχει και εναλλακτικά πλάνα. Άλλες κρυψώνες. Δεν ξέρω όμως τι. Δεν μου είπε ποτέ». Έσχυψε κοντά της, τόσο κοντά που η Κλέρι μπορούσε να δει το χρώμα να αλλάζει στα μάτια του. «Από τη στιγμή που ξύπνησα, είναι μαζί μου οι Σιωπηλοί Αδελφοί σχεδόν κάθε δευτερόλεπτο. Έκαναν ξανά την τελετή, αυτή που γίνεται στους Κυνηγούς όταν γεννιούνται για να είναι ασφαλείς. Και μπήκαν στο μυαλό μου. Έψαξαν, προσπάθησαν να ξετρυπώσουν και την παραμικρή πληροφορία για τον Σεμπάστιαν, οτιδήποτε μπορεί να ήξερα και να μη θυμόμουν. Αλλά...» Ο Τζέις κούνησε το κεφάλι του απογοητευμένος. «Δεν υπάρχει τίποτα. Ήξερα τα σχέδιά του μέχρι την τελετή στο Μπάρεν. Μετά απ' αυτό δεν έχω ιδέα τι έχει σκοπό να κάνει. Πού μπορεί να χτυπήσει. Ξέρουν ότι συνεργάζεται με δαίμονες οπότε ενδυναμώνουν τις άμυνες, ειδικά γύρω από την Άιντρις. Αλλά νιώθω ότι υπάρχει ένα χρήσιμο πράγμα που θα μπορούσαμε να έχουμε πάρει απ' όλα αυτά, κάποια κρυφή γνώση που θα μπορούσα να έχω, και δεν έχουμε καν αυτή».

«Μα, Τζέις, ακόμα κι αν ήξερες οτιδήποτε, απλώς θα άλλαζε τα σχέδιά του», διαμαρτυρήθηκε η Κλέρι. «Ξέρει ότι σε έχει χάσει. Ήσασταν δεμένοι εσείς οι δύο. Τον άκου-

σα να ουρλιάζει όταν σε μαχαίρωσα». Ανατρίχιασε. «Ήταν ένας φρικτός ήχος κάποιου που χάνεται. Νοιαζόταν στ' αλήθεια για σένα με κάποιο παράξενο τρόπο, νομίζω. Και παρόλο που ήταν απαίσια αυτή η ιστορία, και οι δυο μας έχουμε μάθει κάτι που μπορεί να φανεί χρήσιμο».

«Το οποίο είναι...;»

«Τον καταλαβαίνουμε. Όσο μπορεί κάποιος να τον καταλάβει, δηλαδή. Και αυτό δεν μπορεί να το σβήσει με μια απλή αλλαγή σχεδίων».

Ο Τζέις έγνεψε καταφατικά. «Ξέρεις ποιον άλλο νιώθω ότι καταλαβαίνω καλύτερα; Τον πατέρα μου».

«Τον Βάλεν... α, όχι», είπε η Κλέρι παρακολουθώντας την έκφρασή του. «Τον Στέφεν, εννοείς».

«Κοιτούσα τα γράμματά του. Τα πράγματα στο κουτί που μου έδωσε η Άματις. Μου είχε γράψει ένα γράμμα ξέρεις, που ήθελε να διαβάσω όταν θα πέθαινε. Μου έλεγε να είμαι καλύτερος άνθρωπος απ' ό,τι είχε υπάρξει εκείνος».

«Είσαι», είπε η Κλέρι. «Εκείνες τις στιγμές στο διαμέρισμα όταν ήσουν όντως εσύ, σε ένοιαζε πιο πολύ να κάνεις το σωστό παρά η ίδια σου η ζωή».

«Το ξέρω», είπε ο Τζέις και κοίταξε τις καμένες κλειδώσεις των δαχτύλων του. «Αυτό είναι το παράξενο. Το ξέρω. Είχα πάντα τόσες πολλές αμφιβολίες για τον εαυτό μου αλλά τώρα ξέρω τη διαφορά. Ανάμεσα σε μένα και τον Σεμπάστιαν. Ανάμεσα σε μένα και τον Βάλενταϊν. Ακόμα και τη διαφορά μεταξύ τους. Ο Βάλενταϊν πίστευε ειλικρινά ότι έκανε το σωστό. Μισούσε τους δαίμονες. Για τον Σεμπάστιαν όμως, το πλάσμα που θεωρεί μητέρα του είναι ένας απ' αυτούς. Θα διοικούσε ευτυχισμένος ένα στρατό από σκοτεινούς Κυνηγούς που θα έκαναν το θέλημα των δαιμόνων, ενώ οι απλοί άνθρωποι αυ-

τού του κόσμου θα σφαγιάζονταν προς ευχαρίστηση των δαιμόνων. Ο Βάλενταιν εξακολουθούσε να πιστεύει ότι αποστολή των Κυνηγών ήταν να προστατεύουν τους ανθρώπους· ο Σεμπάστιαν τους σιχαίνεται σαν κατσαρίδες. Και δεν θέλει να προστατεύσει κανέναν. Θέλει μόνο αυτό που θέλει, τη στιγμή που το θέλει. Και το μόνο πραγματικό συναίσθημα που νιώθει είναι ενόχληση όταν τα σχέδιά του ανατρέπονται».

Η Κλέρι το συλλογίστηκε. Είχε δει τον Σεμπάστιαν να κοιτάει τον Τζέις και ακόμα και την ίδια, και ήξερε ότι υπήρχε ένα μέρος του τόσο εκκωφαντικά μοναχικό όσο το πιο βαθύ σκοτάδι της αβύσσου. Η μοναξιά ήταν αυτή που τον κινούσε, ταυτόχρονα με τη δίψα για εξουσία – η μοναξιά και μια ανάγκη να αγαπηθεί χωρίς όμως να καταλαβαίνει ότι η αγάπη είναι κάτι που κερδίζεται. Το μόνο που είπε όμως ήταν: «Ας συνεχίσουμε την ανατροπή τους, λοιπόν».

Ένα χαμόγελο στοίχειωσε το πρόσωπό του. «Ξέρεις ότι θέλω να σε ικετεύσω να απέχεις απ' αυτό, έτσι δεν είναι; Θα είναι μια απίστευτα βίαιη μάχη. Πιο βίαιη απ' ό,τι νομίζω ότι υποψιάζεται καν το Κονκλάβιο».

«Αλλά δεν θα το κάνεις», είπε η Κλέρι. «Γιατί θα ήταν ανοησία».

«Εννοείς επειδή χρειαζόμαστε τη δύναμή σου να δημιουργείς ρούνους;»

«Εντάξει και αυτό αλλά και... καλά δεν άκουσες όλα αυτά που είπες προηγουμένως; Όλα αυτά περί του να προστατεύουμε ο ένας τον άλλο και τα λοιπά;»

«Νομίζω ότι έχει έρθει η ώρα να μάθεις ότι τον είχα κάνει πρόβα αυτό το λόγο. Μπροστά σε ένα καθρέφτη πριν έρθεις».

«Δηλαδή τι εννοούσες ακριβώς;»

«Δεν είμαι σίγουρος», παραδέχθηκε ο Τζέις, «αλλά μου φαινόμουν πολύ ωραίος όταν τον έλεγα».

«Θεέ μου, είχα ξεχάσει πόσο εκνευριστικός είναι ο αληθινός σου εαυτός», μουρμούρισε η Κλέρι. «Πρέπει να σου θυμίσω ότι εσύ είπες ότι πρέπει να αποδεχθείς το ότι δεν μπορείς να με προστατεύεις από τα πάντα; Ότι ο μόνος τρόπος να προστατεύσουμε ο ένας τον άλλο είναι με το να είμαστε μαζί. Να αντιμετωπίζουμε τα πράγματα μαζί. Να εμπιστευόμαστε ο ένας τον άλλο». Τον κοίταξε στα μάτια. «Δεν έπρεπε να σε έχω εμποδίσει να πας στο Κονκλάβιο, ούτε να φωνάξω τον Σεμπάστιαν. Έπρεπε να σεβαστώ τις αποφάσεις σου όπως κι εσύ πρέπει να σεβαστείς τις δικές μου. Γιατί θα είμαστε μαζί για πολύ καιρό και μόνο έτσι θα τα καταφέρουμε».

Το χέρι του πήγε προς το μέρος της πάνω στην κουβέρτα. «Όσο ήμουν υπό την επήρεια του Σεμπάστιαν...» είπε τραχιά «όλο αυτό τώρα μου φαίνεται σαν ένας εφιάλτης. Εκείνο το παρανοϊκό μέρος, οι ντουλάπες γεμάτες ρούχα για τη μητέρα σου...»

«Τα θυμάσαι δηλαδή». Η Κλέρι σχεδόν ψιθύριζε.

Τα ακροδάχτυλά του άγγιξαν τα δικά της και η Κλέρι σχεδόν αναπήδησε. Κράτησαν και οι δύο την ανάσα τους όταν την άγγιξε. Η Κλέρι δεν κουνήθηκε και παρατήρησε τους ώμους του να χαλαρώνουν και την έκφραση ανησυχίας να σβήνει από το πρόσωπό του. «Θυμάμαι τα πάντα», είπε. «Θυμάμαι τη βάρκα στη Βενετία. Το κλαμπ στην Πράγα. Τη νύχτα στο Παρίσι, όταν ήμουν ο εαυτός μου».

Ένωσε το αίμα να ανάβει κάτω απ' το δέρμα της και το πρόσωπό της να καίει.

«Από μερικές απόψεις έχουμε περάσει κάτι που κανέ-

νας άλλος εκτός από εμάς τους δύο δεν μπορεί να καταλάβει», είπε. «Και με έκανε να συνειδητοποιήσω κάτι. Είμαστε πάντα και απόλυτα καλύτεροι όταν είμαστε μαζί». Σήκωσε το πρόσωπό του προς το δικό της. Ήταν χλωμός και στα μάτια του τρεμούλιαζε η φωτιά. «Θα σκοτώσω τον Σεμπάστιαν», της είπε. «Θα τον σκοτώσω γι' αυτά που μου έκανε και γι' αυτά που έκανε σε σένα και γι' αυτό που έκανε στον Μαξ. Θα τον σκοτώσω για όλα όσα έκανε και για όσα θα κάνει. Το Κονκλάβιο τον θέλει νεκρό και θα τον κυνηγήσουν. Αλλά θέλω να είναι το δικό μου χέρι αυτό που θα τον αποτελειώσει».

Η Κλέρι άπλωσε το χέρι της και άγγιξε το μάγουλό του. Ο Τζέις ανατρίχιασε και μισόκλεισε τα μάτια του. Η Κλέρι περίμενε να νιώσει το δέρμα του ζεστό αλλά ήταν δροσερό. «Κι αν είμαι εγώ αυτή που θα τον σκοτώσει;»

«Η καρδιά μου είναι η καρδιά σου», της είπε. «Τα χέρια μου είναι τα δικά σου».

Τα μάτια του είχαν το χρώμα του μελιού, και γλιστρούσαν πράγματι απαλά σαν μέλι στο κορμί της, καθώς την κοίταξε από πάνω ως κάτω λες και την έβλεπε για πρώτη φορά απ' τη στιγμή που είχε μπει στο δωμάτιο, από τα ανακατεμένα της μαλλιά μέχρι τις μπότες, και ξανά πάνω. Όταν τα βλέμματά τους συναντήθηκαν ξανά, το στόμα της Κλέρι είχε στεγνώσει.

«Θυμάσαι», της είπε, «όταν πρωτογνωριστήκαμε και σου είπα ότι ήμουν ενενήντα τοις εκατό σίγουρος ότι ο ρούνος δεν θα σε σκότωνε και με χαστούκιες και μου είπες ότι αυτό ήταν για το υπόλοιπο δέκα τοις εκατό;»

Η Κλέρι έγνεψε καταφατικά».

«Πάντα πίστευα ότι θα με σκότωνε ένας δαίμονας», είπε. «Ένα αποστατημένο Πλάσμα του Σκότους. Ότι θα πέθαι-

να στη μάχη. Αλλά τότε συνειδητοποίησα ότι μπορεί και να πέθαινα αν δεν σε φιλούσα και μάλιστα σύντομα».

Η Κλέρι έγλειψε τα ξερά της χείλη. «Και το έκανες», είπε. «Με φίλησες».

Ο Τζέις άπλωσε το χέρι του και έπιασε μια μπούκλα της ανάμεσα στα δάχτυλά του. Ήταν τόσο κοντά που ένιωθε τη θέρμη του κορμιού του, μύριζε το αφρόλουτρο και το δέρμα και τα μαλλιά του. «Όχι αρκετά», είπε και άφησε τα μαλλιά της να πέσουν ανάμεσα απ' τα δάχτυλά του. «Αν σε φιλάω όλη μέρα κάθε μέρα για την υπόλοιπη ζωή μου και πάλι δεν θα είναι αρκετό».

Έσχυψε το κεφάλι του. Η Κλέρι δεν μπορούσε να μη σηκώσει το δικό της. Το μυαλό της ήταν γεμάτο αναμνήσεις από το Παρίσι, να τον κρατάει σαν να ήταν η τελευταία φορά που θα τον κρατούσε αγκαλιά και παραλίγο να είναι. Η γεύση, η ανάσα, η αίσθησή του. Άκουσε πάλι την ανάσα του. Οι βλεφαρίδες του γαργάλησαν το μάγουλό της. Τα χείλη τους απείχαν ελάχιστα χιλιοστά και μετά καθόλου, άγγιξαν ανεπαίσθητα και μετά πιο σταθερά' πλησίασαν ο ένας τον άλλο...

Και η Κλέρι ένιωσε μια σπίθα –όχι επώδυνη, πιο πολύ σαν ένα τίναγμα στατικού ηλεκτρισμού– να διαπερνάει τα κορμιά τους. Ο Τζέις τραβήχτηκε. «Ε... ίσως πρέπει να το δουλέψουμε λίγο αυτό».

Το μυαλό της Κλέρι ακόμα έτρεχε σαν τρελό. «Εντάξει».

Ο Τζέις κοιτούσε ευθεία μπροστά του και ήταν ακόμα λαχανιασμένος. «Έχω κάτι να σου δώσω».

«Το κατάλαβα».

Τότε έστρεψε το βλέμμα του στο πρόσωπό της και χαμογέλασε, σχεδόν απρόθυμα. «Όχι αυτό». Έβαλε το χέρι του μέσα από την μπλούζα του και έβγαλε το δαχτυλίδι

των Μόργκενστερν με την αλυσίδα του. Το πέρασε πάνω απ' το κεφάλι του και το άφησε απαλά στο χέρι της. Ήταν ζεστό απ' το δέρμα του. «Μου το έφερε ο Άλεξ απ' του Μάγκνους. Θα το ξαναφορέσεις;»

Η Κλέρι το έσφιξε στο χέρι της. «Πάντα».

Το γέλιο του έγινε ένα απαλό χαμόγελο και η Κλέρι τόλμησε να βάλει το πρόσωπό της στον ώμο του. Τον ένιωσε να κρατάει την ανάσα του αλλά δεν κουνήθηκε. Στην αρχή έμεινε τελείως ακίνητος αλλά μετά σιγά σιγά η ένταση χαλάρωσε και έμειναν για λίγο έτσι. Δεν ήταν παδιασμένο αλλά τρυφερό και γλυκό.

Ο Τζέις ξερόβηξε. «Ξέρεις ότι αυτό σημαίνει ότι αυτό που κάναμε, ή σχεδόν κάναμε στο Παρίσι...»

«Η επίσκεψη στον πύργο του Άιφελ;»

Έβαλε τα μαλλιά της πίσω απ' το αυτί της. «Δεν με αφήνεις ούτε για ένα λεπτό ε; Δεν πειράζει. Είναι ένα απ' τα πράγματα που λατρεύω σε σένα. Λοιπόν, το άλλο πράγμα που παραλίγο να κάνουμε στο Παρίσι, αυτό μάλλον πρέπει να το αφήσουμε για λίγο. Εκτός αν θέλεις η έκφραση “καίγομαι όταν σε φιλάω” να αποκτήσει ένα τρομακτικά κυριολεκτικό νόημα».

«Ούτε φιλή;»

«Εντάξει, μάλλον μπορούμε να φιληθούμε. Όσο για τα υπόλοιπα...»

Χάιδεψε απαλά το μάγουλό του με το δικό της. «Δεν με πειράζει αν δεν σε πειράζει κι εσένα».

«Φυσικά και με πειράζει. Είμαι ένα αγόρι στην εφηβεία. Μου φαίνεται το χειρότερο πράγμα από τότε που ανακάλυψα γιατί έχουν απαγορεύσει στον Μάγκνους να πάει στο Περού». Τα μάτια του μαλάκωσαν. «Αλλά αυτό δεν αλλάζει το τι είμαστε ο ένας για τον άλλο. Είναι σαν

να μου έλειπε πάντα ένα κομμάτι της ψυχής μου και να βρίσκεται μέσα σου, Κλέρι. Ξέρω ότι σου είχα πει κάποτε ότι είτε υπάρχει είτε όχι θεός, είμαστε όλοι μόνοι. Όταν όμως είμαι μαζί σου, δεν είμαι».

Έκλεισε τα μάτια της για να μη δει τα δάκρυά της... δάκρυα χαράς, για πρώτη φορά μετά από πολύ καιρό. Παρόλα όσα είχαν γίνει, παρά το γεγονός ότι τα χέρια του Τζέις παρέμεναν προσεκτικά διπλωμένα κοντά στο σώμα του, η Κλέρι ένιωσε μια αίσθηση ανακούφισης να τη συνεπαίρνει, που έπνιξε όλα τα υπόλοιπα: την ανησυχία για τον Σεμπάστιαν, το φόβο για ένα αβέβαιο μέλλον, όλα έσβησαν στο φόντο του μυαλού της. Τίποτα δεν είχε σημασία. Ο Τζέις ήταν ο εαυτός του και ήταν μαζί. Τον ένιωσε να γυρνάει το κεφάλι του και να φιλάει απαλά τα μαλλιά της.

«Μακάρι να μην είχες βάλει αυτό το πουλόβερ», μουρμούρισε στο αυτί της.

«Είναι καλή εξάσκηση», του απάντησε και τα χείλη της χάιδεψαν το δέρμα του. «Αύριο θα βάλω διχτυωτό καλσόν».

Τον ένιωσε να γελάει δίπλα της, γνώριμο και ζεστό.

«Αδελφέ Ενώχ», είπε η Μαρίζ και σηκώθηκε απ' το γραφείο της. «Ευχαριστώ που δεχθήκατε να μας τιμήσετε με την παρουσία σας με τον Αδελφό Ζαχαρία παρά το μικρό χρονικό περιθώριο».

Έχει κάποια σχέση με τον Τζέις; ρώτησε ο Ζαχαρίας κι αν η Μαρίζ δεν ήξερε ότι δεν υπήρχε περίπτωση, θα έλεγε ότι είχε στη φωνή του μια χροιά ανησυχίας. Τον έχω εξετάσει πολλές φορές σήμερα. Η κατάστασή του δεν έχει αλλάξει.

Ο Ενώχ τακτοποίησε τις πτυχές του μανδύα του. Κι εγώ

ψάχνω στα αρχεία και τα παλιά έγγραφα για αναφορές της ουράνιας φωτιάς. Υπάρχουν κάποιες πληροφορίες σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο μπορεί να απαλλαγεί κανείς αλλά πρέπει να κάνετε υπομονή. Δεν είναι ανάγκη να μας καλείτε. Θα σας καλέσουμε εμείς όταν έχουμε νέα.

«Δεν πρόκειται για τον Τζέις», είπε η Μαρίζ και απομακρύνθηκε απ' το γραφείο με τα τακούνια της να χτυπάνε στο πέτρινο πάτωμα της βιβλιοθήκης. «Πρόκειται για κάτι τελείως διαφορετικό». Κοίταξε γύρω της. Ένα χαλί ήταν ριγμένο απρόσεκτα στο πάτωμα, σ' ένα σημείο όπου κανονικά δεν υπήρχε χαλί. Δεν ήταν επίπεδο, αλλά ήταν ριγμένο πάνω από κάποιο αντικείμενο με ασυνήθιστο σχήμα. Κάλυπτε το περίτεχνο μωσαϊκό που σχημάτιζε το περίγραμμα του Κυπέλλου, του Ξίφους και του Αγγέλου. Η Μαρίζ άπλωσε το χέρι της, έπιασε μια γωνιά του χαλιού και το τράβηξε με δύναμη.

Οι Σιωπηλοί Αδελφοί φυσικά δεν αναφώνησαν. Δεν μπορούσαν να βγάλουν κανέναν ήχο. Αλλά το μυαλό της Μαρίζ γέμισε με μια κακοφωνία, την ψυχική ηχώ του σοκ και της φρίκης τους. Ο Αδελφός Ενώχ έκανε ένα βήμα πίσω, ενώ ο Αδελφός Ζαχαρίας έκρυψε με τα μακριά του δάχτυλα το πρόσωπό του σαν να μπορούσε να προστατεύσει τα κατεστραμμένα μάτια του από το φρικτό θέαμα.

«Δεν ήταν εδώ σήμερα το πρωί», είπε η Μαρίζ, «αλλά με περίμενε όταν επέστρεψα το απόγευμα».

Με την πρώτη ματιά της είχε φανεί ότι κάποιο είδος μεγάλου πουλιού είχε καταφέρει να μπει στη βιβλιοθήκη και είχε πεθάνει, ίσως έχοντας σπάσει το λαιμό του σε κάποιο απ' τα παράθυρα. Όταν όμως πλησίασε πιο κοντά, τη χτύπησε η αλήθεια αυτού που έβλεπε μπροστά

της. Δεν είπε τίποτα για την αποτροπαια, απεγνωσμένη έκπληξη που ένιωσε, ούτε για το πώς είχε παραπατήσει ως το παράθυρο και είχε κάνει εμετό τη στιγμή που συνειδητοποίησε τι ακριβώς αντίκριζε.

Ένα ζευγάρι λευκών φτερών, όχι ακριβώς λευκών, βασικά, αλλά ένα αμάλγαμα χρωμάτων που τρεμόπαιζαν και άλλαζαν καθώς τα κοιτούσε: ανοιχτά ασημί, βιολετί λάμψεις, σκούρο μπλε, κάθε πούπουλο με χρυσό περίγραμμα. Και στη βάση, μια άσχημη πληγή κοιμμένου οστού και τένοντα. Φτερά αγγέλου – φτερά αγγέλου που είχαν πετσοκοπεί απ' το σώμα ενός ζωντανού αγγέλου. Αγγελικό ιχώρ, στο χρώμα του υγρού χρυσού, λέρωνε το πάτωμα.

Πάνω στα φτερά υπήρχε ένα διπλωμένο σημείωμα, που απευθυνόταν στο Ινστιτούτο της Νέας Υόρκης. Αφού είχε ρίξει νερό στο πρόσωπό της, η Μαρίζ είχε πάρει το σημείωμα και το είχε διαβάσει. Ήταν πολύ σύντομο, μια πρόταση, και ήταν υπογεγραμμένο χειρόγραφο με ένα γραφικό χαρακτήρα παράξενα οικείο, γιατί είχε μέσα του τα ίχνη του κυρτού γραφικού χαρακτήρα του Βάλενταϊν, τις φιοριτούρες της γραφής του, το δυνατό, σταθερό χέρι. Αλλά δεν ήταν το όνομα του Βάλενταϊν. Ήταν το όνομα του γιου του.

Τζόνναθαν Κρίστοφερ Μόργκενστερν.

Το έδωσε στον Αδελφό Ζαχαρία. Εκείνος το πήρε και το άνοιξε, διαβάζοντας όπως είχε κάνει κι εκείνη τη μοναδική λέξη που ήταν γραμμένη πάνω, στα αρχαία ελληνικά, με καλλιγραφικά γράμματα.

Έρχομαι, έγραφε.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ο λατινικός ψαλμός του Μάγκνους στη σελίδα 277, με τον οποίο καλεί τον Αζαζήλ, και ξεκινάει με τη φράση “Quod tu meraris: per Jehovam, Gehennam” βρίσκεται στην *Τραγική Ιστορία του Δρ. Φάουστους* του Κρίστοφερ Μάρλοου.

Τα αποσπάσματα της μπαλάντας που ακούει ο Μάγκνους στο αμάξι στις σελίδες 456 αναδημοσιεύονται με την άδεια της Elka Coke, elkacoke.com από το “Alack, for I Can Get No Play”.

Το μπλουζάκι ΠΡΟΦΑΝΩΣ ΕΧΩ ΠΑΡΕΙ ΜΕΡΙΚΕΣ ΛΑΘΟΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ είναι εμπνευσμένο από το κόμικ του φίλου μου Τζεφ Ζακ στο questionable.content.net. Τα μπλουζάκια μπορεί κανείς να τα αγοράσει στο topatoco.com. Η ιδέα του *Magical Love Gentleman* ανήκει επίσης στον ίδιο.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Όπως πάντα, θα ήθελα να ευχαριστήσω την οικογένειά μου: τον άντρα μου, Τζος' τη μητέρα και τον πατέρα μου αλλά και τον Τζιμ Χιλ και την Κέιτ Κόννορ' τη Μέλανι, τον Τζόναθαν και την Έλεν Λιούις' τη Φλόρενς και την Τζόις. Πολλές ευχαριστίες στους πρώτους αναγνώστες και κριτικούς Χόλι Μπλακ, Σάρα Ρις Μπρέναν, Ντίλι Σέρμαν, Γκάβιν Γκραντ, Κέλι Λινκ, Έλεν Κάσνερ και Σάρα Σμιθ. Ειδική μνεία στους Χόλι, Σάρα, Μορίν Τζόνσον, Ρόμπιν Ουάσερμαν, Κρίστι Ζακ και Πάολο Μπασιγκαλούπι για τη βοήθειά τους στο να κόψω σκηνές. Μορίν, Ρόμπιν, Χόλι, Σάρα, είστε πάντα εκεί για να ακούτε τα παράπονά μου, είστε αστέρια. Ευχαριστώ τη Μαρτάνζ για τη βοήθεια με τις γαλλικές μεταφράσεις και τους φαν μου στην Ινδονησία για την αφιέρωση του Μάγκνους στον Άλεκ. Ο Γουέιν Μίλερ, όπως πάντα, με βοήθησε με τις λατινικές μεταφράσεις και η Ασπασία Διάφα και η Ρέιτσελ Κόρι με βοήθησαν επιπλέον με τα αρχαία ελληνικά. Ανεκτίμητη ήταν η βοήθεια του ατζέντη μου, Μπάρι Γκόλντμπλατ, της επιμελήτριάς μου, Κάρεν Γουίτιλα και της συνεργού της στο έγκλημα, Έμιλι Φαμπρ. Πολλά ευχαριστώ στους Κλιφ Νίλσον και Ράσελ Γκόρντον για το όμορφο εξώφυλλο και τις ομάδες στους εκδοτικούς Simon and Schuster και Walker Books που έκαναν τα μαγικά τους.

Η *Πόλη των Χαμένων Ψυχών* γράφτηκε με το πρόγραμμα Scrivener στην πόλη Γκουλ, στη Γαλλία.